GUSTAF JOHANSSON

RAAMATULLISIA MIETELMIÄ JOKA PÄIVÄLLE

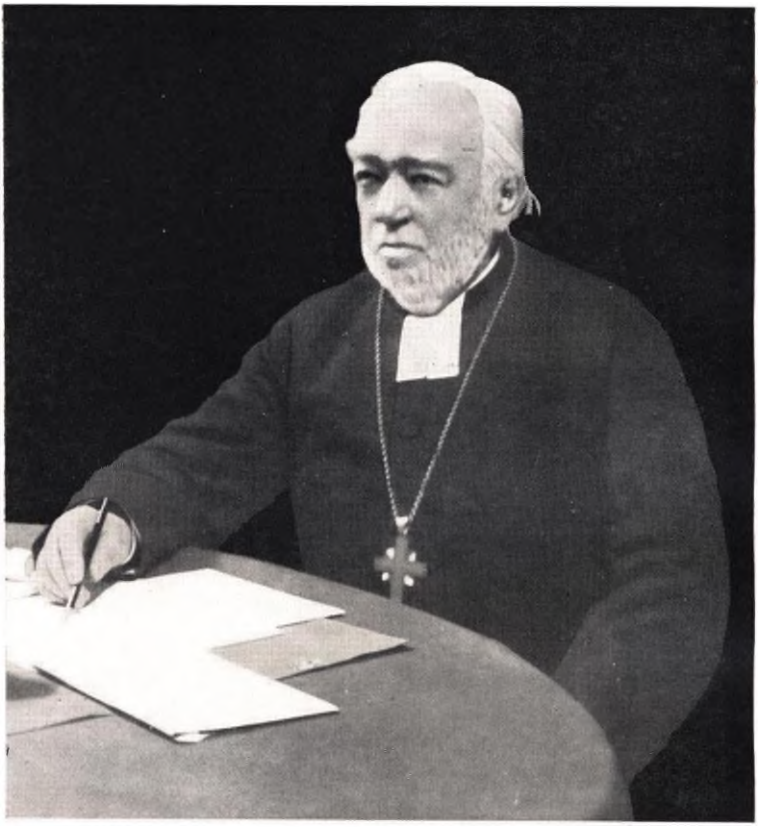

GUSTAF JOHANSSON

RAAMATULLISIA MIETELMIÄ

GUSTAF JOHANSSON

RAAMATULLISIA MIETELMIÄ

PORVOO
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER
SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA
PORVOOSSA
1930

Lukijalle.

Rakkaan isävainajamme meille jättämän tehtävän mukaisesti julkaisemme nämä *Raamatulliset mietelmät*, joiden kautta hän vielä kuolemansa jälkeen puhuu rakastamalleen Suomen kirkkokansalle.

Karjalohjalla syyskuussa 1930.

Toini ja Signe Johansson.

ESIPUHE.

Jumala loi sanallaan taivaat ja maan. Tämä Jumalan sana kannattaa koko luomakuntaa, ja tämän sanan mukaisesti käy luomakunnan oikea kehitys. Sentähden tämä Jumalan sana on niin kallisarvoinen kristikunnalle. Joka päivä tulee kristityn tässä sanassa elää. Raamattu sanoo: »Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana» (Kol. 3:16). Raamatun sanaan tahtovat nämä mietelmät johdattaa lukijoitaan, elämään sen pyhissä totuuksissa.

Sydän on ihmishengen keskusvoima. Siinä toimii omatunto ylimaailmallisena sääntönä; ajatuksen tulee olla tämän omantunnon hallittavana, ja tahdollaan pyytää kristitty toteuttaa, mitä Jumala omassatunnossa vaatii. Tällä tapaa syntyy oikea kehitys. Mutta tunne, joka vasituisesti kuuluu sielun piiriin, pyrkii nykyaikana ohjaamaan ajatusta ja tahtoa, ja sen kautta on omantunnon hallitusvalta syrjäytetty nykyajan sivistystyössä. Se on harha-askel, joka on korjattava, sillä ihmiskunnan kehitys ei menesty, ellei omatunto ole sen hallitsevana valtana.

Suokoon Jumala, että nämä Raamatulliset mietelmät saisivat vaikuttaa tähän suuntaan!

Turussa heinäkuun 10 p:nä 1930.

GUSTAF JOHANSSON.

TAMMIKUUN 1 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Uuden Jerusalemin minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian. Ja minä kuulin äänen valtaistuimelta sanovan: 'Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä' (Ilm. 21:2,3).

Vuosi on taas kulunut, ja uusi vuosi alkaa. Ennen kaikkea on meidän tässä ajanvaihteessa ajatteleminen sitä suurta uudistusta, minkä Jumala on paneva toimeen. Tämä maa on aikanaan uudistuva, ja ylhäinen Jerusalem on laskeutuva alas, niin että uusi, kirkastettu ihmiskunta saa uuden maan päällä elää Jumalan kasvojen edessä. Täällä ei ole enää oleva ajallisuuden vaivoja, »ei kuolemaa eikä murhetta eikä parkua eikä kipua» (Ilm. 21:4), sillä Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelet niiden silmistä, jotka täällä asuvat. Iankaikkinen elämä hallitsee täällä. Jumala sanoo: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (v.5). Uusi on se ihmiskunta, joka asuu täällä, » Jumalan Pojan kuvan kaltainen» (Room. 8:29). Niin korkea on ihmiskunnan määrä. Tämän saavuttamiseksi on meidän kilvoitteleminen uskon hyvä kilvoitus. Jumala tahtoo meitä täällä kasvattaa siihen elämään, jossa Hän majailee ihmisten keskellä.

Jeesus Kristus yksin voi meitä auttaa tämän katoamattoman, saastuttamattoman ja turmeltumattoman perinnön omistamiseen. Sitä varten Hän on tullut tähän maailmaan ja sitä varten Hän on sovittanut maailman synnit. Hänessä on elämä. Hän on elämän leipä. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Häneltä me saamme ottaa armoa armon lisäksi.

TAMMIKUUN 1 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Uuden Jerusalemin minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian. Ja minä kuulin äänen valtaistuimelta sanovan: 'Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä' (Ilm. 21:2,3).

Vuosi on taas kulunut, ja uusi vuosi alkaa. Ennen kaikkea on meidän tässä ajanvaihteessa ajatteleminen sitä suurta uudistusta, minkä Jumala on paneva toimeen. Tämä maa on aikanaan uudistuva, ja ylhäinen Jerusalem on laskeutuva alas, niin että uusi, kirkastettu ihmiskunta saa uuden maan päällä elää Jumalan kasvojen edessä. Täällä ei ole enää oleva ajallisuuden vaivoja, »ei kuolemaa eikä murhetta eikä parkua eikä kipua» (Ilm. 21:4), sillä Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelet niiden silmistä, jotka täällä asuvat. Iankaikkinen elämä hallitsee täällä. Jumala sanoo: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (v.5). Uusi on se ihmiskunta, joka asuu täällä, »Jumalan Pojan kuvan kaltainen» (Room. 8:29). Niin korkea on ihmiskunnan määrä. Tämän saavuttamiseksi on meidän kilvoitteleminen uskon hyvä kilvoitus. Jumala tahtoo meitä täällä kasvattaa siihen elämään, jossa Hän majailee ihmisten keskellä.

Jeesus Kristus yksin voi meitä auttaa tämän katoamattoman, saastuttamattoman ja turmeltumattoman perinnön omistamiseen. Sitä varten Hän on tullut tähän maailmaan ja sitä varten Hän on sovittanut maailman synnit. Hänessä on elämä. Hän on elämän leipä. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Häneltä me saamme ottaa armoa armon lisäksi.

Ei kukaan voi ryöstää meitä hänen kädestään. Hän sanoo Isälleen: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17:24). Kristuksen tykönä tahdomme tämän vuoden kuluessa olla. Me tahdomme Häneltä aina uudestaan saada synnit anteeksi hänen veressään, tahdomme saada Häneltä taivaan elämää ja valoa.

Tämä maailma ei voi tyydyttää ihmishenkeä, sillä se vanhenee niinkuin vaate (Hepr. 1:11). Kaikki, mitä sen päällä kasvaa, on katoavaa, ja se itse on turmeluksen alainen. Maailman uudistuksessa astuu kirkastettu maa tämän vanhan sijalle, ja silloin vallitsee ihmeellinen sopusointu uuden maan ja sen asukasten välillä. Ihastuksella katselee apostolin profeetallinen silmä tätä uutta luomakuntaa. Ei ihmiselämän tarkoitus ole vain lyhyt elämä maan päällä, vaan Jumalan tykönä kirkkaudessa on se maja, jossa Jumalan lapsi saa iankaikkisesti olla. Se ihminen, joka tahtoo vain elää tätä maailmaa varten, menettää sen iankaikkisen elämän, jota uskova saa Jumalan tykönä iankaikkisessa autuudessa nauttia. Pysyvä kotimme on kirkkaudessa Jumalan tykönä.

TAMMIKUUN 2 P:NÄ.

Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy voimassaan, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle (Hepr. 4:1).

Jumala loi kaikki sangen hyväksi, mutta synnin kautta on tämä maailma tullut murheen laaksoksi. Paljon iloa antaa Jumala uskovalle, mutta synti on kaikki saastuttanut, ja ihmisen täytyy aina valvoa ja taistella pimeyden valtoja vastaan. Raamattu sanoo, että tämä elämä parhaimmillaankin on tuskaa ja vaivaa (Ps. 90:10). Mutta tämän elämän vaivoissa virvoittaa kristittyä se tieto, että Jumalan lepo on hänellä tarjona. Päätettyään tämän matkan saa hän olla siinä levossa, jossa Jumala on. Raamattu sanoo, että Jumalan kansalla on lepo tarjona. Sillä

joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, niinkuin Jumala omistaan (Hepr. 4:9,10). Tämä on toivon sana, joka aikanaan toteutuu kaikissa, jotka Jumalaa rakastavat. Jumalan tykönä saamme olla kaikkien niiden kanssa, jotka täällä ovat kilvoitelleet iankaikkisen elämän puolesta. Jumala antaa taivaan valtakunnan tavaroita niille, jotka niitä etsivät. Jeesus sanoo: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7:7). Ihmisen Poikana oli Jeesus Isän tykönä. Isän tahtoa Hän teki maan päällä. Taivaan valtakunta oli Hänelle kaikkea muuta kalliimpi, ja sovitettuaan maailman synnit Hän meni jälleen Isän tykö ja on nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Kun kristitty etsii ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa, kun hänen sydämensä liikkuu ylhäällä Jumalan tykönä, kun hän pyytää taivaan elämää ja voimaa, saa hän kuollessaan tulla Jumalan tykö Jumalan lepoon. Mutta kilvoitus on aina tarpeen, sillä maailma vetää ihmistä alaspäin, pois Jumalasta, ja pimeyden valta pyytää riistää häneltä elämän kruunun. Apostoli sanoo Timoteukselle: »Taistele uskon jalo taistelu» (1 Tim. 6:12). Ja hän sanoo itsestään, että hän on kilvoitellut hyvän kilvoituksen. Sitä tulee ihmisen varoa, ettei tämä kilvoitus laimene ja lakkaa, niin että hän jää taipaleelle. Suloinen on Jumalan lepo. Meille kaikille se on luvattu. Pyrkikäämme uskon kilvoituksessa sinne. Iankaikkinen ilo vallitsee Jumalan tykönä. Siellä saavat ne, jotka täällä ovat monen ahdistuksen kautta kulkeneet, nauttia sitä iloa, jonka Jumala on heille valmistanut taivaissa, ennenkuin tämä maailma olikaan.

TAMMIKUUN 3 P:NÄ.

Israel toivokoon Herraan, sillä Herralla on armo, ja runsas lunastus Hänellä. Ja Hän on Israelin lunastava kaikista sen synneistä (Ps. 130:7,8).

Ihmisellä on aina jokin turva, johon hän panee toivonsa, mutta usealla on väärä turva. Ne, jotka turvaavat omaan it-

seensä, ovat aallon kaltaisia, joita tuuli ajelee. Joka turvaa tavaraansa, on kuolemassa turvaton, sillä hänen täytyy se jättää. Joka turvaa ihmisiin, hän pettyy, sillä tämä turva ei riitä hädän päivänä. Jumala yksin on oikea turva. Hän hallitsee taivaita ja maata. Ja Hän on rakkaus. Ihmisellä on vain rakkautta, ja tämä ei ole kestävä, ellei se pysy Jumalassa, joka on olennollinen rakkaus. Jumalan tykönä on armo. Hän ei kohtele meitä ansiomme mukaan, vaan rakkauden. »Hän ei tee meille syntiemme mukaan, eikä kosta meille pahojen tekojemme mukaan» (Ps. 103:10). Tämä turva on lujana tukena kaikissa elämänvaiheissa. »Niin korkealla kuin taivas on maasta, on hänen armonsa voimallinen Häntä pelkääväisille» (v. 11). Ja Hänellä on runsas lunastus. »Jumala ei säästänyt ainokaista Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme» (Room.8:32). Kristus kuoli ihmiskunnan synnin sovinnoksi. Hän antoi sielunsa lunnaiksi kaikkien meidän puolestamme. Usein joutuu ihminen ahdistukseen synnin tähden, mutta runsas on syntein anteeksiantamus Jeesuksessa Kristuksessa kaikille katuville. Herra pelastaa kaikesta synnistä. Ihmisen suurin vaara on synti, sillä se vetää tuomion ihmisen yli, ja synnin valta sitoo ihmistä pimeyden henkimaailmaan. Kristus yksin voi meidät pelastaa tästä tuomiosta ja tästä vallasta. Hän antaa meille armonsa ja Henkensä apua, kun kilvoittelemme syntiä vastaan. Jumalan lapsi vapautuu vähitellen yhä enemmän synnin vallasta. Ja kuolemassa hän pääsee kokonaan vapaaksi siitä.

Suuri on synnin valta maailmassa. »Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen saisi niellä» (1 Piet. 5:8), mutta perkelettä väkevämpi ja korkeampi on se Herra, jota me palvelemme ja joka on meidän toivomme, sillä Hän on voittanut pimeyden vallan. Niille, jotka ottavat Hänet vastaan, antaa Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla, ja nämä ovat Jumalasta syntyneet (Joh. 1:12, 13). Jumala on oikean toivon lähde, ja Häneen voi ihminen ehdottomasti toivoa, jos hän etsii Häntä. Raamattu sanoo: »Turvatkaa Häneen, te kansa, joka aika» (Ps. 62:9). Joka sydämestä turvaa Jumalaan, hän ei koskaan häpeään joudu.

TAMMIKUUN 4 P:NÄ.

Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan (Room. 6: 8).

Apostoli on roomalaisepistolassa esittänyt uskon vanhurskauden. Kun ihminen kääntyy pois synnistä ja uskossa omistaa Kristuksen, lukee Jumala hänelle uskon vanhurskaudeksi ja vanhurskauttaa hänet. Kristus on kuolemallaan sovittanut meidän syntimme, ja ainoastaan hänen sovintokuolemansa kautta voimme saada iankaikkisen elämän. Mutta Jumalan vanhurskauttaminen ei ole sellainen, että se sallisi kristityn edelleen elää synnissä, vaan Kristuksen sovintokuolema antaa uskovalle voimaa kuolla Kristuksen kanssa ja elää Hänen kanssaan.

Kristikunnassa on paljon sitä luuloa, ettei ihmisen tarvitse kuolla Kristuksen kanssa, mutta tämä on selvässä ristiriidassa Raamatun kanssa, joka sanoo: »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan.» Kristuksen kuoleman kautta pääsee uskova synnin tuomiosta, ja Kristus antaa hänelle voimaa kuolla synnille ja maailmalle. Sentähden sanoo Raamattu: »Niin olemme siis Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen» (Room. 6: 4). On armoa, että kristitty voi Hengellä kuolettaa lihan töitä, niin että hän voi vaeltaa Hengen mukaan, sillä jos me lihan mukaan elämme, täytyy meidän kuolla, sanoo Raamattu. Uskova ottaa Kristukselta voimia, niin että hän Kristuksen Hengen kautta voi vaeltaa Hengen mukaan. Mutta hän saa myös Kristukselta voimaa kuolla synnille ja maailmalle.

Kehityksen aikana on olemassa ihmeellinen yhteys elämän ja kuoleman välillä. Kun katselemme kasvin siementä, joka on pantu maahan, niin huomaamme vanhan siemenen kuolemistaan kuolevan, mutta samassa nousee uusi kasvi, joka kehittyy. Samoin vallitsee koko luomakunnassa se sääntö, että elämä syn-

tyy kuoleman kautta. Ellei vanha kuole, niin ei uutta elämää synny. Sama sääntö vallitsee hengen maailmassa, ja se ilmenee myös tekstimme sanoissa: »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan.» Ei kristitty kammo tätä kuolemista synnille ja maailmalle, sillä hän tietää, että Kristuksen elämä on siinä vaikuttamassa. Sentähden ovat kääntymys ja parannus välttämättä tarpeen uuden elämän syntymiseen. Kristus sanoo: »Joka tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24).

TAMMIKUUN 5 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Kiitä, sieluni, Herraa ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä» (Ps. 103: 1).

Kiitollisuus on ihmisen korkeimpia velvollisuuksia. Ennen kaikkea tulee hänen olla kiitollinen Jumalalle, joka taivaallisella rakkaudella hoitaa ihmistä ja antaa hänelle niin paljon kalliita lahjoja. Daavid sanoo: »Älä unohda kaikkia hänen hyviä tekojansa» (v. 2). Vanhan liiton lapsi on Jumalalle veisannut niin monta kiitosvirttä, josta psalmit antavat meille kauniita todistuksia. Tässä psalmissa sanoo Daavid, että Jumala antaa hänelle anteeksi kaikki hänen syntinsä ja parantaa kaikki hänen virheensä (v. 3). Tämä syntein anteeksisaaminen Jumalalta on syvän ilon aihe. Jumalan armo on elämän ja voiman lähde, josta uskova saa taivaallista ja maallista siunausta. Ja Daavid sanoo vielä tässä psalmissa, että Jumala lunastaa uskovan hengen haudasta, niin ettei hänen tarvitse peljätä tuonelan ja kuoleman vaivoja, sillä Jumala »kruunaa hänet armolla ja laupeudella» (v. 4). Vielä sanoo Daavid, että Jumala täyttää hänen sydämensä hyvyydellään, niin että hän nuorentuu kuin kotka (v. 5).

Paljon virvoitusta ja iloa oli vanhan liiton hurskaalla Jumalassa, mutta uudessa liitossa antaa Jumala vielä suurempia

lahjoja niille, jotka Häntä etsivät. Jeesuksen Kristuksen sovintokuoleman kautta pyyhkii Jumala pois katuvan synnit. Vanhassa liitossa oli kyllä uskovalla syntien anteeksisaamista, kun Jumala tulevan lunastuksen tähden ei lukenut ihmisille heidän syntejänsä. Mutta uudessa liitossa saa uskova Kristuksen tähden todella syntinsä anteeksi, niin ettei Jumala enää niitä muista. Ja siitä jumaluuden täyteydestä, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on, saa uskova ottaa armoa armon lisäksi. Hän saa Jumalan lapsena iloita elävässä Jumalassa. Kuinka paljon korkeamman tulisi uudessa liitossa kiitollisuuden olla, vaikka tuntuu välistä siltä kuin uuden liiton lapsen kiitollisuus olisi laimeampi kuin se, mikä psalmeissa esiintyy. Mutta milloin Kristuksen Henki on päässyt uskovan sydämeen asumaan, siinä täyttää Hän ihmisen täydellisellä ilolla, ja uskova saa tuntea jotakin siitä ilosta, mikä taivaan asukkailla on, jotka saavat autuasten kanssa ylistää Jumalaa iankaikkisesti.

TAMMIKUUN 6 P:NÄ.

Jumala ei ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme (Ap. t. 17: 27, 28).

Tämä pyhä totuus on himmenemässä ihmiskunnassa. Daavidin psalmeista näemme, kuinka Jumala aina oli hänen silmiensä edessä. »Mihinkä minä menen sinun Henkesi edestä, ja kuhunka minä pakenen sinun kasvoistasi? Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin Sinä olet siellä, jos vuoteeni tuonelaan tekisin, katso, Sinä olet sielläkin» (Ps. 139: 7, 8). Muinoin olivat ihmiset enemmän tietoiset Jumalan läsnäolosta, ja nekin, jotka eivät Jumalan tahtoa tehneet, tiesivät Hänen näkevän kaikki. Mutta nykyaikana on Jumala useimmille siirtynyt niin kaukana olevaksi, että he vain silloin tällöin ajattelevat Jumalaa. Sentähden on ihmiskunnan tila yhä huonontunut. Rikollisuus ja epäsiveellisyys kasvavat kammottavassa määrässä. Ja Jumalan siunaus katoaa yhä enemmän tältä suku-

polvelta. Kumminkin on Jumala kaikkialla. Valon säde liikkuu suurella nopeudella ja kuitenkin se tarvitsee vuosisatoja ehtiäkseen luomakunnan toisesta äärestä toiseen. Kaukana olevien tähtien valo lähti liikkeelle, ennenkuin me synnyimmekään. Kaikkialla on Jumala olemassa, ja Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Lintu laulaa Luojalle kiitosta, mutta usea ihminen elää, niinkuin ei Jumalaa olisikaan.

Jeesuksessa Kristuksessa on Jumala armollaan meitä lähestynyt. Hänessä on iankaikkinen elämä tullut tänne maailmaan. Hän kuoli ristinkuoleman sovittaakseen meidän syntimme. Kristuksessa tulee Jumala Isänä meidän tykömme ja antaa uskovalle oman Henkensä, niin että tämä todella tulee Jumalan lapseksi. Mikä armo onkaan Kristuksen lunastuksen kautta koitunut ihmiskunnalle! Taivaan autuus on Hänessä auennut meille. Suuri todistajain joukko on ympärillämme, joka aina näkee taivaallisen Isän kasvot ja jonka piirissä on myöskin niitä omaisiamme, jotka ovat Herrassa kuolleet. Kuinka on mahdollista, että usea ihminen voi elää niin välinpitämättömänä Jumalalle! Pimeyden valta hänet lumoaa, ja hän on usein kuuro omantunnon äänelle, joka elämänvaiheissa todistaa elävästä Jumalasta. Jumalan kasvojen edessä tulee kristityn aina vaeltaa. Jumaluuden täyteys asuu Jeesuksessa Kristuksessa, ja tämä tulee sen osaksi, joka kääntyy pois synnistä ja maailmasta ja uskossa käsittää Kristuksen.

TAMMIKUUN 7 P:NÄ.

Tämän maailman meno katoaa (1 Kor. 7: 31).

Useimmat ihmiset rakastavat maailmaa ja sen himoja. Sen huveissa ja nautinnoissa liikkuu useimpain mieli. Kun tutustumme sivistyspiireissä toimiviin henkilöihin, hämmästyttää meitä se kokemus, että maailman katoava ilo on se voima, joka vetää useimpia puoleensa. Mitä tarkemmin me opimme tuntemaan maailmaa ja sen iloa, sitä enemmän selvenee meille se

tosiasia, että suuri joukko ihmisiä uhraa aikansa ja voimansa tehtäviin, jotka ovat katoavaa luontoa. Se vaikutus, minkä ajatteleva, joka ennen kaikkea kysyy oikeuden ja totuuden perusteita, saa nykyisestä yhteiskunnan elämästä, on mieltä masentava. Paljon uhrataan meillä semmoisiin tarkoituksiin, joista ei lähde mitään todellista hyötyä. Muutaman hetken ilon tähden uhrataan paljon rahaa, ja köyhät saavat elää puutteessa. Ulkonaiset voitot viehättävät mieliä, mutta siveelliset tappiot usein kätketään. Maailma katoaa ja kaikki sen himot, jättäen jälkeensä murhetta.

»Mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 17). Luulisihan jokaisen ajattelevan täydellä todella painavan mieleensä tämän asian, mutta harva sitä tarkempaan ajattelee. Jumala yksin on hyvä. Jumala on kaiken elämän kannattaja. Kun talviaikana iltapuhteella katselee taivasta ja näkee nuo lukemattomat tähdet, joista useimmat ovat paljon suuremmat tätä maata, niin täytyy ihmisen palvoa sitä Jumalaa, joka on kaikkialla ja joka kaikkia näitä taivaankappaleita ohjaa ja hallitsee. Kuinka arvaamattoman suuri onkaan Hän, joka tätä ääretöntä maailmanpiiriä hallitsee! Hänen tahtonsa määrää kaikkien tähtien kulkua. Ja kuinka ihmeellinen tämä tahto on, sen sanoo meille tämä maakin, joka kiitää avaruudessa määrättyä rataansa ja jonka säännöllisen kulun me tunnemme. Kuinka korkea onkaan Jumala, joka hoitaa tätä luomakuntaa, jonka piirissä elämme! Kuinka valtava se Jumalan tahto, joka hallitsee kansojen elämää maan päällä!

Ystäväni, eikö ole korkein viisaus tätä Jumalan tahtoa tehdä? Raamatusta voimme oppia Jumalan tahtoa tuntemaan. Yhteiskunnassa olemme alituiseen kosketuksessa tämän tahdon kanssa, ja kyllä jokainen ihminen kuitenkin käsittää, että Jumalan tahto on muiden tahtoa korkeampi. Kristuksessa Jeesuksessa tämä Jumalan tahto tulee meitä lähelle. Se tahtoo tehdä meitä Jumalan lapsiksi ja antaa kaikille ihmisille hänen Henkensä. Jumalan tahdon tekijä pysyy iankaikkisesti. Pyytäkäämme kukin kohdaltamme tätä Jumalan tahtoa tuntea ja sen tekijänä olla.

TAMMIKUUN 8 P:NÄ.

Herran sana pysyy iankaikkisesti (1 Piet. 1: 25).

Kaikki muu katoaa tässä katoavaisessa maailmassa, mutta Herran sana ei katoa. Jeesus sanoo: »Isä ja Minä olemme yhtä» (Joh. 10: 30). Nykyaikana on ihmissana nousemassa ja Jumalan sanaa pidetään usein halpana. Tässä kohden on olemassa suuri epäkohta kristikunnassa. Meidän on muistaminen, että Jeesus itse on meille puhunut, ja Isä on meille puhunut pyhien profeettojen kautta. Kuitenkin on Jumalan sanan arvo laskemassa, ja se tietää, että kristillinen elämäkin on laskemassa. Usea tieteilijä puhuu nykyaikana halventavasti Jumalan pyhästä sanasta. Kristikunnassa kohdellaan usein ylimielisesti Jumalan sanaa, vaikka se pysyy silloinkin, kun taivaat ja maa katoavat. Paljon olemme luisumassa alaspäin.

Luther vapautti kristikunnan ihmissäännöistä. Paavikunta oli niitä täynnä. Järjestyksen voimassapitämiseksi tehtiin monenlaisia uusia sääntöjä, ja ne saivat jumalallisen arvon. Vanhan liiton hurskaus hukkui näihin. Luther sanoi: »Mitä ei Jumala ole säätänyt, sitä älköön pidettäkö Jumalan sääntönä.» Tämä oli tärkeä ja suuri askel eteenpäin.

Tähän liittyi oleellisesti Jumalan sanan ehdoton arvo. Mitä Jumala on puhunut, sitä pidettäköön Jumalan sanana, älköönkä sitä ihmissanan arvoiseksi tehtäkö. Tämä uskonpuhdistuksen peruste on tärkeämpi kuin edellinen, sillä ainoastaan sen kautta voi ihminen itse asiassa vapautua ihmissäännöistä. Tätä nykyä puhutaan luterisessa kirkossa paljon siitä vapaudesta, mikä meillä ihmissääntöihin nähden on. Jumalan sanan ehdottomasta arvosta puhutaan vähemmän kuin ennen, sillä monenlaisia vääriä perusteita on alkanut tunkeutua luteriseen kirkkoon. Kuitenkin tulee luterikunnan juuri tässä kohden olla valveilla, sillä Jumala on arka sanansa kunniasta. Kristinuskon pyhimmästä kaikuu apostoli Paavalin voimakas sana: »Vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän

kirottu» (Gal. 1: 8). Ja hän kertaa sen. Niin todistaa Jumala sanansa arvosta. Älköön enkelikään taivaasta tulko tänne puhumaan muuta kuin mitä Jumala on puhunut. Joka niin tekee, olkoon hän kirottu.

Pimeyden valta pyytää polkea Jumalan sanan arvoa sillä, että se sanoo, ettei ihmisen tarvitse niin tarkkaan pysyä Jumalan sanassa. On tärkeää, että Suomen luterinen kirkko pitää kiinni Jeesuksen sanoista: »Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa» (Matt. 24: 35). Tästä Jumalan sanan arvosta tulee meidän pitää jyrkästi kiinni. Se on uskonpuhdistuksen kallis helmi kansallemme.

TAMMIKUUN 9 P:NÄ.

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsön tähän armoon, jossa nyt elämme (Room. 5: 1,2).

Ihmisen tärkein asia on tulla oikeaan suhteeseen Jumalaan. Jos hänellä olisikin paljon maallista hyvää ja hän saisi kunniaa osakseen ihmisiltä, mutta häneltä puuttuu rauha Jumalan kanssa, on hän onneton. Jumala on tehnyt kaikki ihmisen hyväksi. Hän antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan sovittaakseen hänen syntinsä, ja Hän valmisti Kristuksessa armon- ja elämänlähteen, josta uskova saa omistaa itselleen taivaallista siunausta, mutta synnin kautta on ihminen vieraantunut Jumalasta, ja hänen sydämensä on takertunut maailmaan. Sentähden on hänelle kääntymys ja parannus välttämättä tarpeen. Hänen täytyy mennä itseensä, omaantuntoonsa, ja ottaa vaari siitä, mitä Jumalan Henki tässä puhuu. Hänen täytyy tulla tuntemaan syntinsä ja käsittämään se armo, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on ilmestynyt, ennenkuin Jumala voi antaa hänelle sen uuden elämän, minkä Kristus ihmisille tarjoaa. Jumala ei lue katuvalle syntiä, vaan Hän lukee hänelle

uskon vanhurskaudeksi. Uskossa omistaa kristitty Jeesuksen Kristuksen, joka on tehty hänelle viisaudeksi ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi. Kun Kristus pääsee asumaan uskon kautta ihmisen sydämeen, niin että hän voi apostolin kanssa sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20), on hän vanhurskautettu uuden liiton mielessä, ja Kristus on hänen vanhurskautensa. Silloin on hänellä rauha Jumalan kanssa ja hän »seisoo armossa». Taivaan valtakunnan elämä, joka Kristuksessa on maailmaan tullut, annetaan uskovalle, niin että hän saa armoa armon lisäksi Kristuksen täyteydestä. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa hänet kaikista synneistä, kun hän langenneena palajaa Jumalan tykö. Kristuksen kuoleman voima vaikuttaa hänessä, niin että hän voi kuolla synnille ja maailmalle, ja Kristuksen ylösnousemisen voima on hänellä taivaallisena ilona ja valona, niin että hänen elämänsä on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa, ja hänen henkensä elää ylhäällä, siellä, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Kallis on se rauha, minkä Jumala antaa lapselleen, ja runsas on se armo, jota hän joka päivä saa nauttia.

TAMMIKUUN 10 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen tosi viinipuu, ja Isäni on viinitarhuri. Jokaisen Minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, Hän ottaa pois, ja jokaisen, joka tuottaa hedelmää, Hän puhdistaa, jotta se tuottaisi runsaamman hedelmän» (Joh. 15: 1,2).

Viinipuu on jalo kasvi luomakunnassa, jonka hedelmää laajalti käytetään lämpimissä maissa ihmisten ravinnoksi, vaikka käynyttä viiniä paljon myös käytetään väärin. Kristuksessa on elämän neste. Iankaikkinen elämä on vain saatavana Jeesuksessa Kristuksessa. Sitä varten Hän tuli maailmaan, että Hän antaisi ihmiskunnalle katoamattoman elämän. Maailmassa on paljon elämää, ja kauniina se luonnossa rehoit-

taa silmiemme edessä, mutta kaikki se on katoavaa. Synnin takia on se turmeluksen alainen. Vanhan liiton aikana Jumala kasvatti kansoja sitä korkeampaa elämää varten, jota Hän Kristuksessa aikoi heille antaa. Profeetan silmä katsoi silloin tulevaisuuteen. Pakanakunnassakin odotettiin kauan korkeampaa elämän antajaa. Viisaat tulivat idästä kumartamaan sitä elämän ruhtinasta, joka syntyi maailmaan. Johannes Kastaja lähetti oppilaansa kysymään Jeesukselta: »Oletko Sinä se tuleva, vai onko meidän odotettava toista?» (Matt. 11: 3). Laajalti liikkui vanhan liiton piirissä tämä tulevan Messiaan odotus. Ja noin neljätuhatta vuotta sai ihmiskunta odottaa tätä pelastajaa. »Hän tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi» (Joh. 1: 11, 12). Jeesus oli ylhäältä. Hän ei ollut tästä maailmasta. Sentähden maailma Häntä vihasi, vaikka Hänessä yksin on iankaikkinen elämä. Ja niin on asianlaita vieläkin. Luonnollinen ihminen on niin ylpeä, että hän vihaa Jeesusta sentähden, että Hän on ylhäältä. Mutta iankaikkinen elämä ei ole saatavana missään muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen tykönsä täytyy ihmisen tulla. Elävänä oksana täytyy hänen pysyä tässä viinipuussa, niin että hän voi hyvää hedelmää tehdä. Joka ei tahdo tämmöiseksi oksaksi tulla, hän hukkuu. Ja joka kuivana oksana on, hänet hakataan pois. Sydämen suhde Kristukseen on ratkaiseva meille. Meidän on tultava Kristuksen tykö ja pysyttävä Hänessä. Jokaisen oksan, joka tekee hedelmää, Hän puhdistaa, jotta se kantaisi runsaamman hedelmän. Taivaan elämää ja valoa Hän antaa omillensa.

TAMMIKUUN 11 P:NÄ.

Jumala on uskollinen, Hän, ionka kautta te olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme yhteyteen (1 Kor. 1: 9).

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Kun rukoilette, sanokaa: Meidän Isämme, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun

nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa.» Yli kaiken tulee meidän siis pyytää Jumalan nimeä pyhittää. Se on kristityn tärkein tehtävä. Sitten tulee hänen pyytää Jumalan valtakunnan tulemista. Tämä valtakunta on taivaissa. Siinä on Jumalan vanhurskaus olemassa, jota meidän tulee uskossa omistaa. Siellä on se ilo ja rauha Pyhässä Hengessä, joka virvoittaa ihmisen sydäntä ja antaa hänelle voimia ylhäältä. Tämä Jumalan valtakunta tuli Jeesuksessa Kristuksessa maan päälle ja se tahtoo tulla meidän sydämiimme asumaan, niin että mekin hengessä elämme Jumalan valtakunnan piirissä. Kaikki muu katoaa, mutta tämä valtakunta on pysyvä. Tässä valtakunnassa elävät autuaat taivaassa. Tässä elävät ne, jotka ovat kääntyneet pois maailmasta ja ovat uskossa käsittäneet Jeesuksen Kristuksen. Tähän valtakuntaan kutsuu Jumala ihmisiä. Ja Jumala, joka kutsuu, on uskollinen. Ei Hän jätä ketään taipaleelle. Perille asti johdattaa Hän jokaisen, joka Kristusta seuraa. Matkalla on monta vaivaa. Pimeyden vallat pyytävät estää ihmistä saavuttamasta iankaikkista elämää, mutta kristityn lohdutus ja ilo on, että Jumala on Isä yli kaikkien isien, joka uskollisesti johdattaa jokaista hänen valtakuntansa perinnön omistamiseen. On niin paljon uskottomuutta maailmassa, mutta Jumala on todella uskollinen, ja Hän kehoittaa meitä turvaamaan itseensä ja luottamaan Häneen. Niin syvästi rakastaa Jumala ihmistä, että Hänelle on murheeksi, kun tämä ei pane sydämensä luottamusta Häneen, sillä ihminen ei silloin kulje elämän tiellä.

Todellinen on tämä Jumalan kutsumus. Kun Jeesus sanoi halvatulle, joka vuoteellaan makasi: »Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi», sanoivat fariseukset itsekseen: »Tämä pilkkaa Jumalaa», mutta Jeesus sanoi halvatulle, kun näki heidän ajatuksensa: »Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi.» Ja halvattu nousi ja meni kotiinsa (Matt. 9: 2—7). Niin todellinen kuin tämä halvatun parantuminen oli, oli myös syntien anteeksianto, ja kun kansa näki tämän ihmetyön, kiitti se Jumalaa. Todellinen on aina Jumalan armontoimi. Hän kutsuu kaikkia valtakuntansa omistamiseen, milloin yhdellä, milloin toisella

tavalla, mutta vasituisena välineenä on Kristuksen evankeliumi, joka elämän voimana tulee uskovan sydämen omaisuudeksi.

TAMMIKUUN 12 P:NÄ.

Me ylisteleimme Jumalan kirkkauden toivosta (Room. 5: 2).

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja hänen määränsä on tulla Kristuksen kaltaiseksi. Ennenkuin maailman perustus pantiin, teki Jumala maailmasuunnitelmansa Kristuksessa. Vanha liitto oli valmistus uudelle. Jumala ihmistyi Kristuksessa, ja Kristuksen kautta tuli ihmisen päämäärä selväksi. Apostoli sanoo: »Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut. Sillä ne, jotka Hän edeltätunsi, Hän myös edeltämääräsi Poikansa kuvan kaltaisiksi, jotta Hän olisi esikoinen monien veljien joukossa» (Room. 8: 28, 29). Ne, jotka ovat ylhäältä syntyneitä, ovat veljeskunta, jonka piirissä Kristus on esikoisena syntynyt. Niin korkealle on ihminen koroitettu, hän, joka on tuhkaa ja tomua.

Kirkkautta on taivaissa. Siellä on autuailla kirkastettu ruumis. »Mitä ei silmä ole nähnyt, eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Jumala valitsee ihmisen Kristuksessa, kutsuu hänet, ja kun ihminen ottaa Jumalan kutsumuksesta vaarin, vanhurskauttaa ja kirkastaa Hän hänet. Kirkastus on Jumalan armonjärjestyksen korkein toimi ja siihen keskittyy kaikki Jumalan armovaikutus. Uskova, joka elää yhteydessä Kristuksen kanssa, on aina Jumalan kirkastamisen alainen. Kun apostoli on esittänyt Jumalan armotoimet, sanoo hän: »Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi meidän kaikkien edestä, kuinka Hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea

muutakin Hänen kanssaan? Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme» (Room. 8: 31—34). Jumalan armo antaa Hengen kautta uskovalle kirkkautta, vaikka tämä ei aina täällä maan päällä tule näkyviin. Uskossa kuolevan kasvoilla näemme välistä tätä kirkkautta. »Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimessa, muutumme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin vain voi muuttaa Herra, joka on Henki» (2 Kor. 3: 18). Kristinusko ei liiku niin matalalla kuin usea arvelee. Se tahtoo valmistaa kaikkia kristityitä Jumalan kirkkauteen.

TAMMIKUUN 13 P:NÄ.

Niin totta kuin Minä elän, sanoo Herra, Herra, ei Minulle kelpaa jumalattoman kuolema, vaan että jumalaton kääntyisi tieltänsä ja saisi elää (Hes. 33: 11).

Jumala on rakkaus, mutta sitä ihminen ei tahdo uskoa. Niin paljon on hän rikkonut Jumalan tahtoa vastaan, että hänen mielessään usein liikkuu ajatus, että Jumala häntä vihaa. Kyllä Jumala osoitti erinomaisella tavalla rakkauttaan, kun Hän ei säästänyt ainokaista Poikaansakaan, mutta synnin turmelus vaikuttaa ihmisessä senkin, että hänen on vaikea Jumalaan turvata. Eikä hän voikaan sitä tehdä omin voimin. Niin armollinen on Jumala, että Hän vakuuttaa valalla useamman kerran pyhässä sanassaan, ettei Hän mielisty syntisen kuolemaan. »Niin totta kuin Minä elän, sanoo Herra, Herra, ei Minulle kelpaa jumalattoman kuolema.» Ja kuinka se Jumala, joka antoi ainoan Poikansa syntiuhriksi, voisi olla lahjoittamatta ihmiselle kaikkea muutakin Hänen kanssaan? Jumala tuntee ihmisen heikkouden, kun Hän valalla alistuu todista-

maan rakkauttaan. Ja onhan tässä valassa riittävä turva. Jumala ei ole syypää, jos ihminen kuolee syntiin, sillä Jumala tahtoo antaa hänelle elämän.

Mutta kääntyä täytyy ihmisen. Synnin kautta hän on kokonaan turmeltunut, ja hänen sydämensä on kiintynyt maailmaan. Hänen elämänsä suunnan tulee muuttua ja hänen tulee etsiä sitä, mikä ylhäällä on. Kääntymys on ensimmäinen perustoimi ihmisen puolelta armonjärjestyksessä. Jumala kutsuu armossa Kristuksen tykö, ja ihmisen tulee kääntyä pahalta tieltään ja tulla armon lähteelle.

Sydän on ihmisen henkisen olennon keskus. Siinä on omatunto sisäänpäin ja ylöspäin kääntyvänä voimana, ja ajatus ja tahto ulospäin kääntyvänä kykynä. Tunne kuuluu sielun piiriin, vaikka sitä usein käsitetään hengen voimaksi. Koko sydämen tulee kääntymyksessä muuttaa suuntansa, niin että se kääntyy Jumalan puoleen, tuntee ja tunnustaa syntinsä, joka turmelee, ja ottaa vastaan sen syntein anteeksiantamuksen, joka Kristuksen sovintokuolemassa tarjotaan. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Kääntymys ei ole vain yksityinen hengentoimi, vaan koko ihmissydän kääntyy tässä pois vanhasta suunnasta ja tulee Kristuksen tykö, jolta ihminen saa armoa ja elämää. Tämä kääntyminen on tapahtuma, joka on tietoinen sille ihmiselle, jossa se on tapahtunut. Ihminen ei saa tässä kohden jäädä epätietoiseksi.

TAMMIKUUN 14 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen maailman valo, joka seuraa Minua, hän ei ole vaeltava pimeässä, vaan hänellä on oleva elämän valo» (Joh. 8: 12).

Valo on jaloin voima luomakunnassa. Jumala alkoi luomistyönsä sanomalla: »Tulkoon valo!» (1 Moos. 1: 3). Koko luomakunnan elämä tarvitsee tätä valoa. Pimeässä ei

elämä viihdy. Mutta korkeampi tätä valoa on luomaton valo, joka on olemassa Jumalassa. Ajallinen elämä tyytyy luotuun valoon, mutta iankaikkiselle elämälle se ei riitä. Tämä tarvitsee ylimaailman valoa, joka on itse Jumalassa. Puhutaan paljon sivistyshistoriassa valistuksesta, puhutaan siitä valosta, jonka tieteen ja taiteen viljeleminen antaa. Ja tällä valistuksella on kyllä arvonsa. Se on tarpeen ihmiskunnan yhteyselämän kehitykselle, mutta iankaikkista elämää se ei voi ihmiselle antaa. Sen antaa Kristus yksin. Armonjärjestyksessä on valistuksella tärkeä tehtävä, ja se kuuluu kaikkiin armonjärjestyksen osiin. Ylimaailman valoa tarvitsee ihminen kaikissa elämänvaiheissa. Kristus sanoo: »Minä olen maailman valo.» Hän sanoo: »Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta» (Joh. 6: 41). Sieltä tuli Jeesuksessa Kristuksessa katoamaton elämä, joka voittaa pimeyden. »Pimeys peitti maan ja synkeys kansat» (Jes. 60: 2). On kyllä paljon luotua valoa, jossa maailmanlapsi iloitsee, mutta tässä piirissä vallitsee kuitenkin kuolema, ja tämän voi vain Jeesus Kristus voittaa.

Kun Jumalan kutsumus Jeesuksen Kristuksen armona lähenee ihmistä, ja hän kääntyy pois synnistä ja maailmasta, alkaa Jumalan valo loistaa ihmisen sielussa. Evankeliumin voima vaikuttaa ihmisessä uuden elämän. Sitä syntiä, jota hän kääntymättömänä on harjoittanut, rupeaa hän inhoamaan. Hän tulee Jeesuksen opetuslapseksi, ja Jeesus johdattaa hänet taivaan valtakuntaan. Jumalan sanassa hän löytää aarteita, joista hänellä ei ennen ollut aavistusta. Uusi, katoamaton maailma, joka oli ennen hänelle tuntematon, aukenee hänelle. Hän alkaa etsiä niitä, jotka ylhäällä ovat, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Hän on hengen yhteydessä niiden kanssa, jotka ovat pimeydestä siirtyneet Jumalan ihmeelliseen valoon. Itsekkyys ja synti, jotka ennen pitivät häntä vankina, väistyvät Jumalan rakkauden voimasta, joka vuodatetaan hänen sydämeensä. Kolmeyhteinen Jumala valaisee ihmistä armon voimalla. Isä antaa hänelle valoa, Poika antaa hänelle valoa, ja varsinkin valaisee häntä Pyhä Henki. Uusi elämä

alkaa täten kristitylle. Vanhat ovat kadonneet, kaikki on uudeksi tullut. Tämä eläminen Jeesuksessa Kristuksessa ei ole vain aatteellista tunnelmaa, vaan se on korkeinta todellisuutta. Se on iankaikkinen elämä.

TAMMIKUUN 15 P:NÄ.

Jumala on ennen maailman perustamista Kristuksessa valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään (Ef. 1: 4).

Aikaa ei ole aina ollut olemassa, vaan se syntyi Jumalan luomistoimen kautta ja se loppuu aikanaan, kun Kristus jättää valtakunnan Isälleen. Silloin astuu iankaikkisuus sen sijalle. Jumala vain on aina ollut olemassa. Ylimaailmallisessa korkeudessa oli Hän ennen maailman perustamista. »Ei ole kukaan Jumalaa milloinkaan nähnyt» (Joh. 1: 18). Tämmöinen on Jumala vasituisessa olennossaan, mutta Hän on ilmestynyt meille luomistoimissaan Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä, ja tämmöisenä me voimme Jumalaa uskossa tuntea. Hän tahtoo tulla ihmisen sydämeen asumaan.

Ensimmäinen Jumalan toimi, jonka tunnemme, on maailmasuunnitelman tekeminen. Ennenkuin Hän loi maailman, teki Hän Kristuksessa suunnitelman, joka käsittää koko maailmankehityksen. Jumalan maailmasuunnitelmassa on Raamatun mukaan edeltätietämistä ja edeltämääräämistä. Edeltätietämisessä Jumala tuntee koko ajan kehityksen ja tekee oleviksi ne voimat ja olomuodot, jotka luomakunnassa esiintyvät. Ja edeltämääräämisessä säätää Hän ne säännöt, jotka kehitystä kannattavat ja ohjaavat. Tämä Jumalan maailmasuunnitelma on se lähde, josta kaikki kehityksen voimat lähtevät.

Jumala teki maailmasuunnitelman Kristuksessa. Kaikki elämä ja toimi on olemassa Kristuksessa. Kristuksen kautta asettaa Jumala maailman ilmiöt oleviksi. Ja Kristukseen on

Jumala kaikki luonut. Hän on luomakunnan määränä. Ihmeellinen on tämä luomistoimi. Emme sitä voi käsittää, sillä aika on sen kautta syntynyt. Ja me elämme ja toimimme vain niiden voimien kautta, jotka Jumalan maailmasuunnitelman mukaan luomakunnassa liikkuvat.

Meidän tukenamme on se usko, että Jumala on meidät Kristuksessa valinnut, ennenkuin maailman perustus pantiin. Apostoli ei sano, että Jumala on toisia valinnut ja toisia hyljännyt, vaan Hän sanoo, että Jumala on meidät Kristuksessa valinnut. Kristuksessa Hän tarjoaa koko ihmiskunnalle elämän. Joka tulee Kristuksen tykö, kun Jumala kutsuu, ja omistaa Hänet, hänellä on iankaikkinen elämä. Pyhinä ja nuhteettomina tulee meidän Jumalan armon voimassa vaeltaa. Kristuksessa on jumaluuden koko täyteys ruumiillisena. Siitä saamme ottaa armoa armon lisäksi. Suuri on Jumalan rakkaus, joka ennen maailman perustamista valitsi meidät Kristuksessa taivaallisen perinnön omistajiksi.

TAMMIKUUN 16 P:NÄ.

Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti (Matt. 28: 20).

Näin sanoo Jeesus. Kerran loppuu aika. Tämä maa on katoava. Tuo tähtitaivas, jossa miljoonia tähtiä loistaa, joista useimmat ovat tätä maata suuremmat, on kerran hajoava. Kaiken loppu lähenee. Jumalan edessä ovat tuhannet vuodet niinkuin yksi päivä ja yksi päivä niinkuin tuhat vuotta, sillä Jumalan elämä on paljon korkeampi kuin ihmisen. Laskemme tavallisesti vanhan liiton ajan neljäksituhanneksi vuodeksi, ja Kristuksen syntymisestä ei ole vielä kahta tuhatta vuotta kulunut. Lyhyt on tämä aika Jumalan edessä, vaikka se meistä tuntuu niin pitkältä. Loppu tulee todella aikanaan, ja kaikki, mitä nyt on olemassa, katoaa, mutta viimein tulee tilinteko. Jumala tuomitsee kerran ihmiskunnan. Ja ihmiset saavat

silloin sen mukaan kuin ovat eläneet. Raamattu sanoo, että ne, jotka ovat hyvää tehneet, saavat mennä elämän ylösnousemukseen, mutta jotka ovat pahaa tehneet, joutuvat tuomion ylösnousemukseen (Joh. 5: 29). Kuinka vakava onkaan tämä maailmanloppu! Raamattu sanoo: »Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, joka on tuleva, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä» (Luuk. 21: 36). Valveella tulee ihmisen pysyä, sillä hänen tulee Jeesuksen opetuslapsena valmistua viimeistä päivää vastaanottamaan. Ja hänen tulee rukouksessa kilvoitella, niin että hän voi käsittää sen iankaikkisen elämän, joka kuolemasta pelastaa.

Mutta tuohon valmistukseen tahtoo ihminen olla hidas. Hän siirtää sen tavallisesti tuonnemmaksi ja ajattelee, ettei loppu vielä tule. Päivä päivältä usea tekee päätöksiä, mutta tavallisesti hän ei niitä toteuta. Kuukaudet ja vuodet kuluvat usealta maailman turhiin menoihin. Jeesuksen tykö tulee ihmisen tulla, sillä Hänessä on elämä. Eikä Jeesus työnnä luotaan ketään, joka tulee Hänen tykönsä. Sitä varten tuli Hän taivaasta maan päälle ja nousi jälleen ylös taivaaseen, että elävä tie syntyisi ihmiselle taivasten valtakuntaan. Hän lähti täältä Isän tykö, ja sinne vetää Hän kaikkia luokseen. Hän sanoo opetuslapsilleen: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.» Jumala on kaikkialla. »Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap. t. 17: 28). Sentähden on Jeesuskin kaikkialla. Hän on joka päivä opetuslapsen tykönä, joka etsii Häntä, viljelee hänen sanaansa ja pyytää noudattaa hänen tahtoaan. Tämä Jeesuksen tykönä oleminen on kristityn ilo. Jeesukselle hän puhuu murheensa. Hänelle hän ilmoittaa ilonsa. Ja elämän leipää ja elämän vettä saa uskova Jeesukselta. Sentähden »ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat» (Room. 8: 1).

TAMMIKUUN 17 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Totisesti, totisesti Minä sanon sinulle: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan» (Joh. 3: 5).

Näin sanoo Jeesus suoraan Nikodeemukselle. Tämä oli arvossapidetty neuvosmies Israelissa, paljon lukenut. Jeesuksen ihmetyöt tekevät häneen sen vaikutuksen, että Jeesus on Jumalasta tullut, ja sentähden tulee hän Jeesuksen luo. Jeesus tietää hänen ajatuksensa ja sanoo hänelle vakuuttavasti, että yhden asian tulee jokaiselle ihmiselle olla pääasiana. Siitä riippuu ehdottomasti Jumalan valtakuntaan tuleminen. Ihmisen täytyy uudestisyntyä. Vanha ihminen on turmeltunut ja syntinen. Se ei parane paikkaamalla eikä koristelemalla, vaan aivan uusi ihminen on tarpeen. Uudesti syntyä täytyy jokaisen ihmisen, joka tahtoo Jumalan valtakuntaan tulla. Nikodeemus luuli vähemmällä pääsevänsä sinne, ja niin luulevat ylipäänsä meidänkin aikamme ihmiset. Onhan ollut monta uskontoa ja monta uskonnonperustajaa. Useat asettavat meidän aikanamme pakanauskontoja kristinuskon rinnalle ja arvelevat, että Brahma ja Buddha ja Zoroaster ovat muka hekin jonkinlaisia Jumalan lähettiläitä, jotka voivat antaa ihmisille elämän. Mutta kaikki he ovat alhaalta. Yksi vain on taivaasta tullut, Jeesus Kristus. Yksi vain on täältä taivaaseen noussut inhimillisellä ruumiillisuudella, mutta kirkastuneena. Jeesus Kristus on yksin Jumalan ainosyntyinen Poika, jossa on iankaikkinen elämä. Milloin muita välimiehiä asetetaan Jumalan ja ihmisen välille, kuljetaan harhateitä, joilla ihminen joutuu iankaikkisen kuoleman uhriksi. Uusisyntyminen ja uusi luomus ovat välttämättömiä, kun taivaan valtakuntaan pääsemisestä on kysymys.

Sentähden on kääntymys tarpeen. Ihmisen täytyy koko sydämellään etsiä sitä, mikä on ylhäällä, missä Jeesus Kristus on Jumalan oikealla puolella. Ihmisen täytyy syntyä uudesti elävästä Jumalan sanasta ja Pyhästä Hengestä. Hänen täytyy

kätkeä sydämeensä se sana, jonka Jumala on puhunut, ja hänen tulee olla tämän sanan tekijänä. Uskomalla tähän sanaan täytyy hänen saada se Pyhä Henki, joka Jumalassa on, niin että hän todella tulee Jumalan lapseksi, joka on Jumalan Hengen hallittavana, niinkuin Raamattu sanoo: »Kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ne ovat Jumalan lapsia» (Room. 8:14). Tämän tahtoo Jumala tehdä rakkaudessaan jokaiselle ihmiselle, joka vilpittömällä mielellä tulee Jeesuksen tykö. Tähän kasvattaa Jeesus jokaista, joka oppilaana pysyy Hänen tykönään. Jumalalle on iloksi antaa uskovalle elämää, armoa ja valoa. Mutta ihminen on usein niin hidas antautumaan sille Isälle, joka on kaikkia isiä korkeampi. Ja kuitenkin löytää hän ainoastaan Jumalassa rauhan. Jumala on rikas armosta ja antaa meille taivaallista hyvää yli kaiken ymmärryksen.

TAMMIKUUN 18 P:NÄ.

Apostoli sanoo: minä kilvoittelen »tunteakseni Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaisekseen hänen kaltaisensa kuoleman kautta, jos ehkä pääsen siihen ylösnousemiseen, joka on kuolleiden joukosta» (Fil. 3:10,11).

Apostoli Paavali esittää kirjeessään filippiläisille selvemmin kuin muualla sitä uskonkilvoitusta, missä hän elämän kilparadalla juoksee. Kristuksen tunteminen oli hänellä korkeimpana määränä. Hän tahtoo tuntea elämän Herran semmoisena, kuin Hän täällä maan päällä vaelsi, ja semmoisena, kuin Hän nyt on kirkkaudessa Isän tykönä. Hän pyrkii tuntemaan sitä ylösnousemisen voimaa, mikä vain Jeesuksessa Kristuksessa on, sillä Hän yksin voitti kuoleman ja nousi elävänä kuolleista. Mutta apostoli pyytää myöskin tuntea Kristuksen kärsimysten osallisuutta ja muodostua hänen kuolemansa kaltaiseksi, sillä kuoleminen Kristuksen kanssa on yhtä tarpeen kristitylle kuin eläminen Hänen kanssaan. Jos kristitty vain tahtoo elää Kristuksen kanssa eikä huoli hänen kärsimyksiensä osallisuu-

desta, jakaa hän Kristuksen kahtia eikä opi tuntemaan Herraa semmoisena, kuin Hän todella on. Sentähden sanoo apostoli: »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan» (Room. 6:8). Nämä molemmat kohdat kuuluvat yhteen, mutta useat kristityt erottavat ne toisistaan ja luulevat voivansa valita elämisen ja jättää kuolemisen.

Apostolin uskonkilvoituksen määränä on pääseminen siihen ylösnousemiseen, joka tapahtuu kuolleiden joukosta. Raamattu puhuu kahdesta ylösnousemisesta, ensimmäisestä ja yleisestä. Ensimmäinen tapahtuu Kristuksen tullessa, jolloin ne, jotka Kristuksen omat ovat, nostetaan ylös olemaan Hänen kanssaan ja Hänen kanssaan tuomitsemaan maailmaa. Apostoli puhuu selvästi tässä kohdassa alkukielen mukaan tästä ylösnousemisesta.

Johannes näkee Ilmestysraamatussa niiden sielut, jotka olivat olleet uskollisia Herralleen ja jotka virkosivat elämään ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta. »Muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennenkuin ne tuhannen vuotta olivat umpeen kuluneet. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus» (Ilm. 20:5). Apostoli Paavali sanoo: »Itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kajahtaessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin, sitten me, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin me saamme aina olla Herran kanssa» (1 Tess. 4:16,17). Tähän ensimmäiseen ylösnousemiseen pyytää Paavalikin päästä. Tämä ensimmäinen ylösnouseminen on tarjona kaikille, jotka uskollisesti vaeltavat Raamatun totuudessa. Mutta se on kunnia-asia, jonka puolesta apostolikin kilvoittelee. Meidän on Raamatun mukaan oppiminen tuntemaan Kristusta, hänen ylösnousemisensa voimaa ja hänen kärsimyksiensä osallisuutta. Kun uskova tässä vilpittömästi kilvoittelee, voi hän päästä siihen ylösnousemiseen, joka tapahtuu kuolleiden joukosta. Korkea on tämä ensimmäinen ylösnouseminen, ja Raamattu antaa sille suuren arvon, kun ne,

jotka siihen pääsevät, saavat hallita Kristuksen kanssa. Raamatussa luvataan tämä kunnia kilvoittelevalle, mutta tämä on Jumalan salaisuuksia, joita täällä vain osaksi käsitämme.

TAMMIKUUN 19 P:NÄ.

Jumala, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen päättävä Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä (Fil. 1:6).

Monen murheen kautta on meidän taivaan valtakuntaan meneminen, sillä se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään. Kun ihminen on uudestisyntynyt, on hänessä uusi elämä alkanut ja hän on Jumalan lapsi, mutta lapsen tulee kasvaa ja kehittyä. Jumalan Henki on tullut häneen asumaan, ja hänen tulee vahvistua hengessä, niin että hän tulee täyteen kaikkea Jumalan täyteyttä (Ef. 3:19). Usea seisahtuu alkuasteelle ja luulee jo kaikki saavuttaneensa, mutta kehittyminen tapahtuu hengen alalla kuolinpäivään asti. Jos uskossa kasvaminen katkeaa, syntyy hengellinen kuolema. Synnin turmelusta vastaan tulee kristityn aina taistella. Suuri on tämä turmelus ihmisessä, ja se paljastuu vain sen mukaan kuin Jumalan Henki saa poistaa pimeän sydämestä. Sentähden tapahtuu niin usein, että herännyt jättää kilvoituksen ja rupeaa nukkumaan. Mutta se uusi elämä, joka uudessasyntymisessä alkaa, on Jumalan hyvää työtä, joka on kaikkia maan aarteita kalliimpi. Jumala tahtoo, että kristitty Hengellä kuolettaa lihan työt. Ei saa herännyt ruveta piilottelemaan itseänsä ja peittelemään syntejänsä, kun Jumalan Henki valaisee häntä, sillä Jumala tahtoo päättää sen hyvän työn, jonka Hän on alkanut. Kristityn tulee kuolla synnille ja maailmalle, ja mikäli hän sen tekee, pääsee uusi ihminen hänessä vahvistumaan. Tässä kilvoituksessa tulee kristitty aina uudestaan tuntemaan, kuinka heikko hän itsessään on, ja kuinka yksin Jumala, joka hyvän työn alkoi, voi sen päättää.

Pimeyden valta ympäröi aina meitä. Apostoli sanoo: »Älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henkiä, ovatko ne

Jumalasta, sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan» (1 Joh. 4:1). Ellei kristitty valvo, joutuu hän helposti väärien henkien valtaan, sillä perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura ja etsii, kenen hän nielisi. Hän tahtoo lumota ihmistä väärällä henkisyydellä, jossa ihminen joutuu epäraittiin sieluelämän valtaan. Raitis on Kristuksen Henki, ja nöyrä on se ihminen, joka Jumalan kasvatettavana on. Mutta väärään hengellisyyteen joutunut on ylpeä ja pyytää vietellä muitakin samaan harhauskoon, johon hän itse on joutunut. Sentähden varoittaa Kristus vakavasti oppilaitaan vääristä profeetoista. Kristitylle on välttämättä tarpeen, että Jumala, joka hyvän työn hänessä alkoi, saa sen päättää Kristuksen päivään mennessä, jolloin Herra tulee ja antaa vanhurskauden seppeleen sille, joka on ollut Hänelle uskollinen.

TAMMIKUUN 20 P:NÄ.

Maailma katoaa ja sen himot, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti (1 Joh. 2:17).

Jumala loi kaikki sangen hyväksi, mutta kuolema tuli synnin kautta tähän luomakuntaan. Jumala ei kuitenkaan jättänyt luotujansa turmeluksen valtaan, vaan lähetti ainoan Poikansa, jonka kautta Hän sovitti maailman synnin. Kristuksen kautta tuli iankaikkinen elämä maan päälle. Mutta synnin turmelus tunkeutui koko maailmaan ja sen kautta joutui se pahan valtaan. Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska hallitsevat nyt tässä maailmassa, ja ne eivät ole Jumalasta. Sentähden ovat maailmanlapset niin monenlaisten himojen hallittavina. Kunnianpyyntö, nautinnonpyyntö ja ahneus ovat ne suurvallat, joiden kanssa ihminen aina tulee kosketukseen. Mutta kaikki maailman himot katoavat. Ne vievät orjansa turmioon. Sentähden apostoli varoittaa: »Älkää rakastako maailmaa, älkääkä sitä, mikä maailmassa on» (1 Joh. 2: 15). Jumala on rakkaus. Hänellä ei vain ole rakkautta, niinkuin ihmisellä voi olla, vaan koko hänen olentonsa on rakkaus. Sentähden tulee

ihmisen rakastaa Jumalaa yli kaiken. Jumalan rakkaus vuodatetaan ihmisen sydämeen Pyhän Hengen kautta, joka meille annetaan (Room. 5: 5), ja tämä rakkaus voittaa maailman himon. Ihminen on aina onneton niin kauan kuin hän on maailman himojen hallittavana, sillä hän on silloin synnin ja turmeluksen vallassa, mutta Jumalan rakkaus antaa hänelle ylimaailman elämää ja iloa ja valoa.

Jumalan tahdon tekijänä tulee ihmisen olla, ja Jumalan lapsi, joka on Jumalan Hengestä osallinen, elää Jumalan tahdon tekemisestä. Se on hänen ilonsa. Kuinka voisikaan ihminen, joka etsii Jumalaa ja tuntee Hänet, pyytää tehdä muuta kuin mitä taivaallinen Isä tahtoo. Lapsi tekee mielellään, mitä näkee isän tekevän. Leikissä hän tavoittelee isän toimia. Niin tulee kristitynkin aina tavoitella taivaallisen Isän esikuvaa. Jumalan luomakunta puhuu Isän tahdosta. Jumalan tekoja tämä luomakunta julistaa. Pyhässä sanassaan on Jumala ilmoittanut meille tahtonsa. Jeesus oli Jumalan Poika, mutta ihmistyneenä myöskin Ihmisen Poika. Hän teki, mitä näki Isän tekevän. Ja Hän on meidän esikuvamme, jota meidän tulee seurata. Kun Kristuksen Henki saa hallita sydämessä, niin teemme ilolla hänen tahtonsa. Jumalan tahdon tekemisessä kilvoittelee kristitty joka päivä. Kun täten tulemme Jumalan tahdon tekijöiksi, pysymme mekin iankaikkisesti. Meillä on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa.

TAMMIKUUN 21 P:NÄ.

Niinkuin oksa ei voi tuottaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, samoin ette tekään, ellette pysy Minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat (Joh. 15: 4, 5).

Jeesus puhui nämä sanat opetuslapsilleen, kun Hän viimeisen kerran oli heidän seurassaan. Hän oli matkalla Getsemaneen, jossa Hän kamppaili kuoleman kanssa. Hän tahtoi teroittaa heidän mieleensä sen pyhän totuuden, että he ainoastaan

hänen yhteydessään kykenevät kestämään niitä vaikeuksia, jotka kohtaisivat heitä, kun Hän erosi heistä. Viinimäkiä oli paljon Jerusalemin ympäristössä. Kaiketi kulki Jeesus opetuslastensa kanssa näiden kautta. Viinipuu on jaloin kasvi luomakunnassa. Sen hedelmä on lämpimissä maissa tärkeänä ravintoaineena ihmisille. Ja asettaessaan pyhän ehtoollisen määräsi Herra viiniä ravintoaineena käytettäväksi siinä. Jeesus vertaa itseään viinipuuhun ja opetuslapsiaan viinipuun oksiin. Kaunis on viinipuu, kun se keväällä kasvattaa oksiaan, mutta se on leikattava, jos siitä tahdotaan hedelmiä, niin että vain lyhyet osat oksista jäävät jäljelle. Kuivat oksat leikataan pois ja poltetaan.

Yhteys Jumalan kanssa on ihmisille tärkein asia. Sitä tulee hänen ennen kaikkea valvoa, että hänen sydämensä on avoinna Jumalan vaikutuksille. Synti on kokonaan turmellut ihmisen suhteen Jumalaan. Luonnollisen ihmisen mieli on kääntynyt maailmaan ja syntiin. Sentähden on kääntymys aina hänelle välttämättä tarpeen. Jumala on kaikkialla. »Ei Jumala ole kaukana yhdestäkään meistä; sillä Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap. t. 17: 27, 28). Mutta suhde Jumalaan voi olla aivan ulkonainen, niin että ihmisen sydän on kääntyneenä pois Jumalasta. Sentähden tulee ihmisen kääntymyksessä itsekohtaisesti etsiä Jumalan yhteyttä.

On aikoja, jolloin Jumala on meitä lähempänä tai kauempana kuin tavallisesti. Sentähden Raamattu sanoo: »Etsikää Herraa, koska Hän löydetään, avuksi huutakaa Häntä, koska Hän lähellä on» (Jes. 55: 6). Niitä aikoja, jolloin Jumala on meitä lähempänä, tulee ihmisen uskollisesti käyttää. Hän menettää paljon, jollei hän semmoisina aikoina kilvoittele uskossa.

Jeesus sanoo, että hänen opetuslapsensa ovat yhtä Hänen kanssaan, niinkuin Hän on yhtä Isän kanssa. Tätä yhteyttä tulee kristityn pyytää. Hänen ei vain ole oltava ulkonaisessa suhteessa Kristukseen, niin että hän silloin tällöin rukoilee tai lukee Jumalan sanaa, vaan hänen on oltava siinä yhteydessä, kuin oksa on viinipuussa. Se elää puussa ja saapi siitä mehunsa ja voimansa. Niin tulee kristityn itsekohtaisesti olla Jeesuk-

sessa Kristuksessa ja Häneltä saada armoa ja anteeksiantamusta. Sentähden sanoo Herra: »Pysykää Minussa, niin Minä pysyn teissä» (Joh. 15: 4). Jollei oksa pysy viinipuussa, ei se voi hedelmää kantaa. Kristityn korkein asema on elää uskon kautta Kristuksessa Jeesuksessa.

TAMMIKUUN 22 P:NÄ.

Kristuksen täyteydestä me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon lisäksi. Sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta (Joh. 1: 16, 17).

Lain aika oli valmistuksen aikakausi, jolloin vanhan liiton lapsi valmistettiin tulevaa Kristusta vastaanottamaan. Ja ihminen tarvitsee aina lainkin kasvatusta, sillä lain kautta tulee synnintunto. Mutta elämää ei laki voi antaa. Kristuksen armossa on iankaikkisen elämän voima. Sentähden on se kaikille ihmisille tarpeen. Paljon poljetaan nykyaikana Kristuksen arvoa, vaikka Hänessä yksin on elämä. Hän oli Jumalassa jo ennenkuin tämä maailma olikaan. Hänessä, Hänen kauttaan ja Häneen kaikki luotiin. Ja Hän tuli ihmiseksi, jotta ihminen Hänen kauttaan tulisi uudeksi luomukseksi ja jotta koko tämä luomakunta uudistuisi. Maan päällä ollenkin Hän aina oli Jumalassa. Ja Hänen kauttaan Ihmisen Poikana luodaan uudet taivaat ja uusi maa. Kuinka usein poljetaankaan tätä korkeaa Kristus-kuvaa nykyjään kristikunnassa! Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Mutta paljon on oppineita, jotka epäuskossa sanovat, että Hän vain on Joosefin ja Marian poika. Tämä on Kristuksen pilkkaamista. Toiset sanovat, ettei Kristus olekaan noussut ruumiillisesti ylös, vaan Jumalan ihmeen kautta on muka hengellinen ylösnousemus tapahtunut, josta ei Raamattu mitään tiedä. Uusi ihme on muka luotava järkeisuskoisen mietelmän tueksi. Mutta jollei Kristus ole ruumiillisesti noussut kuolleista, niin ei ole mitään ylösnousemusta tapahtunut Häneen nähden, sillä Kristuksen

henki ei ole kuollut. Silloin kielletään kokonaan Kristuksen ylösnousemus. »Jos Kristus ei ole herätetty», sanoo apostoli, »niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne» (1 Kor. 15: 17). Koko kristinusko kielletään täten. Järkeisusko tekee monenlaisia muodostuksia Kristuksesta, jotka ovat vain ihmisen mielikuvituksen tuotteita eivätkä voi yhtään ihmistä auttaa. Raamattu sanoo: »Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme» (Room. 8: 34). Se Kristus, joka ristinpuulla kuoli ja haudattiin, nousi ylös haudasta. Niin sanoo Raamattu. Kun opetuslapset epäilivät, näytti Jeesus heille kätensä ja jalkansa, joissa oli naulain jäljet. Tämä ruumis kirkastui, ja siinä Hän nousi taivaaseen opetuslasten nähden. Tässä Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Häneltä saa kristitty armoa armon lisäksi. Hän yksin antaa uskovalle iankaikkisen elämän.

TAMMIKUUN 23 P:NÄ.

Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän (Joh. 6: 33).

Ihminen kaipaa ennen kaikkea iankaikkista elämää. Ajallinen elämä voi viehättää hetkeksi, mutta se ei anna tyydytystä ihmishengelle, joka sisimmässään janoaa iankaikkista elämää. Kun Israel lähti Egyptistä luvattuun maahan, olisi heillä ollut vain lyhyt matka kuljettavana, mutta kun olivat tottelemattomia Jumalan tahdolle, täytyi heidän lähteä korpimatkalle, jossa koko se sukupolvi, joka oli yli kahdenkymmenen vuoden vanha, kuoli eikä päässyt lupauksen maahan. Jumala antoi heille ravinnoksi korpimatkalla mannaa, jota söivät neljäkymmentä vuotta, mutta ei sekään antanut kansalle iankaikkista elämää. Jeesuksessa Kristuksessa yksin on tämä iankaikkinen elämä tullut maailmaan. Hän on elämän leipä ja

elämän juoma. Kun Jeesus pyysi Samarian naiselta juotavaa ja tämä oudoksui, että Jeesus pyysi sitä häneltä, samarialaiselta naiselta, kun juutalaiset eivät tahtoneet olla missään tekemisissä samarialaisten kanssa, sanoi Jeesus hänelle: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna Minulle juoda', niin sinä pyytäisit Häneltä, ja Hän antaisi sinulle elävää vettä» (Joh. 4: 10). Ja kun nainen sanoo keskustelussa: »Minä tiedän, että Messias on tuleva», sanoo Herra: »Minä olen se, Minä, joka puhun kanssasi» (vv. 25, 26).

Tämä Herra on keskellämme, ja Hän tarjoaa meille elämän vettä. Hän sanoo opetuslapsilleen: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28: 20). Niinkuin Jumala on kaikkialla, niin on Kristuskin joka päivä uskovan kanssa. Hän tuli taivaasta ja pyhitti itsensä meidän tähtemme. Hän kirkastui, niin että hänen ruumiillisuutensa on elämän leipänä ja elämän juomana kaikille uskoville. Hän seisoo meidänkin edessämme niinkuin Samarian naisen ja tarjoaa meille taivaan elämää. Hän antaa meille pyhässä ehtoollisessa ruumiinsa ja verensä ja sanoo: »Minun lihani on tosi ruoka ja minun vereni on tosi juoma.» »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä» (Joh. 6: 55, 54). Niin on Kristus ruumiillisesti ylösnousseena ja kirkastettuna ainoa elämän leipä ja ainoa elämän juoma ihmislapselle. Ja Hän on aina meidän keskellämme. Kristinusko antaa todellisen elämän, ja tämä elämä on olemassa ruumiillisesti ylösnousseessa Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on todella Jumalan leipä, joka on tullut taivaasta. Hän antaa iankaikkisen elämän kaikille niille, jotka ottavat Hänet uskossa vastaan. Tätä elämää ei ole missään muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa.

TAMMIKUUN 24 P:NÄ.

Vuoret siirtyvät ja kukkulat liikkuvat, mutta minun armoni ei siirry sinusta eikä rauhani liitto liiku, sanoo Herra, sinun armahtajasi (Jes. 54: 10).

Kristitty tarvitsee tukea, kun hän vaeltaa elämän tietä. Monta vaaraa ympäröi häntä, ja pimeyden valta laskee paulansa hänen eteensä, mutta hänellä on Jumalan sana tukenaan. Jumala on todella puhunut meille Henkensä kautta. On suuri armo, että meillä on Jumalan sana. Ilman sitä ei ole turvaa elämän tiellä kulkevalla. Joka tätä sanan arvoa polkee, joka pyytää riistää tämän tuen ihmiskunnalta, hän tekee suurimman rikoksen, sillä Jumala on antanut sanansa ihmisille valoksi matkalle iankaikkisuuteen ja ravinnoksi ihmishengelle. Vanhan liiton uskovalla oli jo tätä Jumalan sanaa, ja sen voimassa hän vaelsi elämän tietä, vaikka elämän ruhtinas ei vielä ollut ilmestynyt.

Kallio näyttää lujalta, ja vuori seisoo liikkumattomana meidän edessämme, mutta se Jumalan sana, mikä meillä on Raamatussa, on kalliota lujempi ja kestävämpi. Kallio hajoaa aikanaan, ja vuoret sulavat tuomion tulessa, mutta Jumalan sana pysyy, ja tämä Jumalan sana on meille annettu, eikä kukaan voi sitä meiltä riistää.

Jumalan armoa me tarvitsemme. Armo tietää, että Jumalan hyvyys annetaan meille lahjaksi. Me emme ole sitä ansainneet. Tämä armo on ylimaailman elämää ja valoa ja voimaa. Ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa on se täällä olemassa. Ja tämä armo on Jumalan puolelta niin luja ja horjumaton, että se on vuorta ja kukkulaa kestävämpi. Jumala on armossa tehnyt liittonsa ihmiskunnan kanssa. Hän on Kristuksessa sovittanut maailman synnit, ja kaikki me tarvitsemme puhdistusta Kristuksen veressä. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Tämä armonliitto ei horju. Usein kristitty synneillä loukkaa Jumalan pyhää tahtoa, usein hän tekee murheelliseksi Jumalan Pyhän

Hengen, joka pyytää häntä synnistä varjella. Mutta kun uskova katuvana palaa Jumalan turviin, pysyy Jumalan armonliitto lujana. Jumala tahtoo antaa meille sen lujan luottamuksen tähän armoon, joka on meille uskonkilvoituksessa tarpeen. Ihminen arastelee kyllä usein syystä, että hän ei ole ollut Jumalan armolle uskollinen. Mutta Jumalan armo on korkea, eikä Hän ota sitä pois ihmiseltä, joka todella etsii Häntä. Raamattu sanoo, että Jeesus Kristus voi olla armollinen Ylimmäinen pappi, koska Hän on ollut kaikessa kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä. Meidän tulee tuomita syntimme ja tehdä parannus. Mutta Jumalan armonliitossa tulee uskovan pysyä.

TAMMIKUUN 25 P:NÄ.

Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy (Hepr. 11: 1).

Tämmöiseksi esittää Raamattu uskon olennon alkutekstin mukaan. Iankaikkisuus on istutettu ihmisen olentoon, niin että usko vain voi käsittää ylimaailmallista totuutta. Sentähden katsovat Jumalan silmät uskoa. Ilman uskoa on ihmisen mahdotonta olla otollinen Jumalalle (Hepr. 11: 6). Jumalan valtakunta, toivomain korkea elämänpiiri, on todellisuutena olemassa uskovalle, ja sen näkymättömät säännöt ohjaavat uskovan elämää. Usko ei luo ylimaailmallista todellisuutta, vaan tämä astuu uskovan silmien eteen semmoisena kuin se todellisuudessa on, ja uskovan tulee olla kuuliainen ylimaailman totuudelle. Missä ei uskon kuuliaisuutta ole, siellä ei ole elävää uskoa. Usko on sentähden ihmiselle kallis asia, ja sen vaikuttaa ihmisessä ainoastaan Jumalan Pyhä Henki, joka sen luopi sanan kautta. On monenlaista uskoa maailmassa, sillä ihmiset tekevät itselleen mielellään sellaisen uskon, mikä heille on mieluinen, mutta ainoastaan Jumalan vaikuttama usko voi ihmisen pelastaa.

Paljon on nykyaikana olemassa järkeisuskoa. Kyllä täytyy tieteenkin tunnustaa, ettei järki voi ylimaailmallista totuutta käsittää, sillä siihen on Jumalan antama usko tarpeen. Mutta kuitenkin toimii jumaluusoppi meidän aikanamme paljon järjen piirissä. Ylimaailman totuutta ei tieteilijä useinkaan tahdo käsittää semmoisena, kuin Jumalan ilmestys on sen meille antanut, vaan hän muovailee sitä tavallisesti järjellään semmoiseksi kuin hän sen hyväksi näkee. Sentähden vallitsee tätä nykyä jumaluusopin alalla suuri sekasorto. Tiedemiehet sepittävät usein itselleen oman Kristuksen ja oman uskon ja siten pyritään kristikansalta riistämään se Jumalan sana, joka yksin voi sielun pelastaa. Mikäli järki tahtoo määräävänä toimia Raamatun alalla, sikäli se tekee iankaikkisen totuuden olennoltaan jollakin tavoin ajalliseksi, sillä tätä vain voi järki selittää. Mutta tällä tavoin pyydetään turmella Jumalan sanaa, joka on Jumalan Hengestä syntynyt, ja Raamattu tehdään muun kirjan vertaiseksi, joka ei voi sielua pelastaa.

Vaarallinen on tämä aika. Ihmiskunta pyytää kaikin tavoin ylistää itseään. Ihmisteko on aina suuri ja ihailtava, mutta Jumalan suuria tekoja usein halveksitaan ja himmennetään. Tämän kautta riistetään Jumalan sana kansoilta, mikäli ne antavat järkeisuskolle vallan. Suomen kristikansalle on Raamattu vielä Jumalan sana, joka voi meidät johdattaa iankaikkiseen elämään, ja tässä sanassa liikkuu elävä usko, jolle taivaan valtakunta on todellisena olemassa ja jonka näkymättömille säännöille se pyytää olla kuuliainen.

TAMMIKUUN 26 P:NÄ.

Älköön kukaan pettäkö teitä tyhjillä puheilla, sillä semmoisten syntien tähden kohtaa Jumalan viha epäuskon lapsia (Ef. 5: 6).

Epäusko on sydämen asia niinkuin uskokin. Jumala kasvattaa sitä ihmistä, joka uskon kuuliaisuudessa vaeltaa terveellisessä opissa, niin että hän tulee raittiiksi uskonnon alalla.

Mutta kun ihminen paneutuu Jumalan sanan totuutta vastaan, syntyy hänessä epäusko tai taikausko. Turhilla puheilla hän pettää itsensä ja muita ja muovailee sellaisen uskonnon, joka on vain mielikuvituksessa olemassa ja jossa ei ole pelastavaa voimaa. Jumalan valtakunta on todellinen elämänpiiri. Sen koti on taivaassa, mutta Jeesuksessa Kristuksessa tuli se tänne maailmaan. Siinä on valoa, siinä on voimaa, siinä on katoamattomuutta. Onnelliseksi tulee jokainen ihminen, joka antautuu sille. Mutta synnin valta vastustaa ihmisen sydämessä Jumalaa, ja usea joutuu tässä vastustuksessa kokonaan epäuskon valtaan, niin ettei hänestä mikään muu ole todellista kuin se, minkä hän näkee ja kuulee. Tämä näkyväinen maailma muuttuu yhä ja aikanaan se katoaa kokonaan. Toiset muodostavat itselleen taikauskon, jossa mielikuvitus muodostelee aatemaailman, joka sekin on katoava. Suuri on epäuskon valta nykyaikana, sillä ihmiset, jotka eivät alistu Jumalan totuuteen, tahtovat kuitenkin säilyttää jotakin tulevaisuuden toivoa itselleen. Niin on syntynyt monta maailmankäsitystä, joita järkeisuskoiset muovailevat kauniiksi, mutta jotka eivät anna mitään turvaa kuoleman hetkellä, sillä silloin auttaa ihmistä vain Jumalan totuus.

On olemassa epäuskon järjestöjä, jotka viehättävät aistiihmistä, koska hän tunnemaailmaa rakastaa. Ne luovat viehättäviä uskonnollisia tunteita, rakentaen tuulentupia, joissa sieluihmisen on aikansa hyvä olla, mutta jotka koetuksen päivänä eivät koskaan kestä elämän myrskyjä. Ne viehättävät taitamattomia, mutta eivät anna hengelle ravintoa. Toiset muodostelevat järjellään aaterakennuksia, joissa on joitakuita totuuksia, mutta joiden perusteet ovat väärät. Pimeyden valta on aina toimessa saadakseen uusia epäuskon rakenteita aikaan, ja tyhjillä puheilla se viettelee yksinkertaisia, mutta luja on se totuuden huone, joka kristinuskossa seisoo edessämme. Se on kestänyt monta pimeyden hyökkäystä. Jeesuksessa Kristuksessa on hänen seurakuntansa turvattuna, ja iankaikkisen elämän on Herra luvannut kaikille niille, jotka uskossa omistavat Hänet.

TAMMIKUUN 27 P:NÄ.

Rakastakaamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä (1 Joh. 4: 19).

Rakkaus on jaloin voima maailmassa, ja itsekkyys on sen vastakohta. Kun tarkastamme ihmiskuntaa, niin huomaamme kyllä, että siinä on paljon rakkautta, mutta murehduttavaa on, että itsekkyyden valta niin nopeasti kasvaa kaikilla aloilla. Jumala on rakkaus. Hänellä ei vain o l e rakkautta, vaan koko hänen olentonsa o n rakkaus, mutta tämä rakkaus on pyhä. Se ei voi kärsiä pahaa.

Luontaista rakkautta kohtaamme kaikkialla luomakunnassa. Eläinkunnassakin on rakkautta. Emo rakastaa poikasiaan ja panee henkensä alttiiksi, jos ne joutuvat vaaraan. Pakanakunnassa astuu meidän eteemme rakkaus monessa muodossa, mutta itsekkyys on täällä sitä tahraamassa. Meillä on esimerkkejä siitä, että ystävä on mennyt kuolemaan ystävänsä edestä. Mutta se viha, mikä täällä vallitsee kansakuntien kesken, painaa ikävän leiman tähän rakkauden kuvaan. Pakanakunnan piirissä kuuluu kehoitus: rakastakaa ystäviänne ja vihatkaa vihamiehiänne. Vanhan liiton lain pääsisältö oli: rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi. Se rakkaus, jolla ihminen rakastaa itseänsä, oli kohdistettava jokaiseen ihmiseen. Mutta vihalla oli vielä paljon tilaa vanhan liiton piirissä. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan rakkaus ilmestynyt täydellisenä. Uudessa liitossa tulee ihmisen rakastaa lähimmäistä, niinkuin Jumala rakastaa häntä. Usein esiintyy kyllä rakkaus lähimmäiseen siinäkin muodossa, että ihminen kohdistaa häneen sen rakkauden, millä hän rakastaa itseänsä. Mutta tämä rakkaus ei ole uuden liiton vasituinen rakkaus.

Jumala on meitä niin rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa alttiiksi meidän tähtemme. Harvoin ajattelee kristitty sitä, kuinka suuri tämä rakkaus on. Jumala antaa ainoan Poikansa ristinkuolemaan sovittaakseen ihmiskunnan synnit.

Ja Kristus rakastaa meitä niin, että Hän otti synnin tuomion päällensä. Vaikkei Hän synnittömänä ansainnut kuolemaa, kärsi Hän ihmiskunnan synnin tähden kuoleman vaivat. Niin suuri oli tämä kärsimys, että Jeesus ristinpuulla huutaa: »Jumalani, Jumalani, miksi Minut hylkäsit»? (Matt. 27: 46). Ja Getsemanessa Hän rukoilee: »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön Minulta pois tämä malja; kuitenkaan ei niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä» (Matt. 26: 39). Tämä on korkein kärsimys. Sitä ei ole kukaan maailmassa kärsinyt. Ei yksikään ihminen olisi voinut sitä tehdä, mutta Jeesus Kristus, joka on Jumalan Poika, joka on Jumala itse, Hän kantaa koko ihmiskunnan syntitaakan, ja Hän kuolee ihmiskunnan synnin sovinnoksi. Siinä tulee korkein rakkaus ilmi. Meidän tulee rakastaa Häntä, joka ensin on meitä rakastanut. Vähäinen on se rakkaus, minkä Kristus saa osakseen ihmiskunnalta sen suuren rakkauden rinnalla, jolla Hän on rakastanut.

TAMMIKUUN 28 P:NÄ.

Totisesti, totisesti Minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo Häneen, joka on Minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään (Joh. 5: 24).

Näin puhuu totuuden ruhtinas. Jumala on vanhurskas. Hän toimii iankaikkisen oikeuden mukaan, ja sentähden näemme kaikkialla ihmiskunnan historiassa Jumalan tuomioita, sillä Hän on pahaa vastaan. Mutta tänä armonaikana ilmenee Jumalan tuomioissa hyvyyttäkin. Hän kasvattaa armollaan niitä, jotka Häntä etsivät, ja heille on tarpeen kuritus, joka puhdistaa heitä. Tässä kurituksessa vaikuttaa Jumalan kärsivällisyys ja rakkaus. Jumalan lapsikin joutuu hairahduksiin, joista Jumalan armo tahtoo hänet auttaa. Mutta Jumalan rangaistus kohtaa aina tahallista pahaa tekoa. Jumalan toimissa on tänä aikana rakkaus aina yhdistetty tuomioihin,

sillä Jumala pyytää pelastaa ihmisen kadotuksesta. Mutta viimeisessä tuomiossa esiintyy Jumalan tuomio puhtaana vanhurskauden toimena, joka erottaa hyvän pahasta ja antaa hyväntekijälle iankaikkisen elämän, mutta pahantekijälle iankaikkisen kuoleman. Armonaikana Jumala armahtaa, mutta tämän loppuessa Hän tuomitsee jokaisen hänen töittensä mukaan. Raamattu sanoo: »Niin, Herra Jumala, kaikkivaltias, totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi» (Ilm. 16: 7). »Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!» (Room. 11: 33).

Kristus tuli taivaasta tänne sovittamaan ihmiskunnan synnit. Hän oli Jumala ja Jumalan Poika ja kuitenkin Hän antoi sielunsa lunnaaksi maailman synnin sovittamiseksi. »Sielu on veressä», sanoo Raamattu (3 Moos. 17: 11). Kun Jeesus vuodatti verensä ristinpuulla, antoi Hän sielunsa lunnaaksi ihmiskunnan synnin sovittamiseksi. Sentähden sanoo Raamattu: »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Se oli korkein armo, minkä Jumala saattoi antaa ihmiskunnalle. Meillä on Kristuksen veressä iankaikkinen lunastus. Ja Kristus on meille Jumalan vanhurskaus. Hän on elämän leipä ja elämän juoma. Hän puhui meille elämän sanoja. Joka kuulee Kristuksen sanoja ja kätkee ne, hänellä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomioon, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään. Suuri on se armo, jonka Jumala on meille osoittanut. Jeesuksessa Kristuksessa on meille valmistettu pelastus tuomiosta, niin että uskova saa olla Jeesuksen tykönä Isän huoneessa iankaikkisesti.

TAMMIKUUN 29 P:NÄ.

Älä pelkää, sinä pikkuinen lauma, sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan (Luuk. 12: 32).

Ihmiskunnan historiassa esiintyy eri aikakausia, joiden luonteet eroavat toisistaan sen mukaan kuin Jumala on antanut

niille eri tehtävän. Patriarkat elävät yleisen ilmestyksen piirissä. Jumala ilmestyy silloin tällöin heille, ja he saavat ohjeita elämälleen. Kun ihmis-ikä aluksi oli niin pitkä, että se lähenteli tuhatta vuotta, oli näillä Jumalan ilmestyksillä erittäin suuri kasvattava voima. Egyptissä oli lupauksen kansan asema vaikea, kun Israelin nopea kehitys herätti egyptiläisissä pelkoa. Siinain vuorella antoi Jumala kansalleen lakinsa, jonka kasvatuksen alaisena sen tuli valmistua sitä aikaa varten, jolloin Jumalan Poika eli ja vaikutti sen keskuudessa. Kristuksessa ilmestyi iankaikkinen elämä, mutta se oli niin korkea, etteivät ihmiskunnan ulkonaiset olosuhteet vielä voineet olla sen ilmauksena.

Kristus nousi ylös taivaaseen, kun Hän oli päättänyt lunastustyönsä, ja Hän hallitsee nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella koko maailman kehitystä. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Ja nyt on meillä se aikakausi, jona Herra valmistaa toista tulemistaan. Silloin tulee se rauhan aika, jolloin ei sotaa enää käydä, jolloin pimeyden valta on sidottu ja ihmiset elävät rauhassa keskenään. Kristus on joka päivä opetuslastensa kanssa, mutta taivaasta Hän antaa sitä elämää ja valoa ja voimaa, jota uuden liiton kansa tarvitsee. Ja Jeesus uudistaa koko tämän luomakunnan. Niiden luku, jotka todella ovat ylhäältä syntyneitä ja jotka Jeesuksessa Kristuksessa elävät, ei ole suuri niihin nähden, jotka nyt elävät vieraantuneina Jumalasta taikka joilla vain on kristityn nimi. Pieni on vielä se lauma, joka tekee Herransa tahdon ja pyytää hänen esikuvaansa seurata. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa, mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 19). Tämä Jeesuksen todellinen opetuslapsipiiri saa tänä aikakautena kärsiä paljon vaivaa maailman vihan tähden ja joutuu ajoittain vainon alaiseksi, mutta Jeesus sanoo sille: »Älä pelkää, sillä Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.» Kristuksen tullessa sen asema muuttuu, sillä se saa hallita Kristuksen kanssa. Apostoli Paavali sanoo: »Jos kärsimme

yhdessä, saamme Hänen kanssaan myös hallita» (2 Tim. 2: 12). Jeesus sanoo Ilmestysraamatussa: »He tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat Hänen kanssaan ne tuhannen vuotta» (Ilm. 20: 6). Tänä aikana tulee kristityn tyytyä siihen, että hän saa Kristuksen pilkkaa kantaa.

TAMMIKUUN 30 P:NÄ.

Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Vaella Minun edessäni ja ole vakaa (1 Moos. 17: 1).

Niin puhui Jumala Aabrahamille, kun tämä oli yhdeksänkymmenenyhdeksän vuoden vanha ja Jumala teki liiton hänen kanssaan. Aabrahamia sanotaan uskon isäksi. Hän loistaa uskonnollisena tähtenä ihmiskunnan aamuaikoina. Hänen jälkeläisistään tuli se kansa, jonka keskuudessa maailman Vapahtaja oli syntyvä. Sentähden Jumala kasvatti Israelin kansaa, niin että sen piiristä Maria, Jeesuksen äiti, taisi syntyä. Kuinka korkea asema uskovalla Israelissa oli, osoittaa Maria. Kun enkeli sanoi hänelle, että Pyhä Henki oli tuleva hänen päällensä ja maailman Vapahtaja oli hänestä syntyvä, vastasi hän: »Katso, olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sanasi mukaan» (Luuk. 1: 38). Tämä vastauskin osoittaa, ettei Jumalan kasvatus Israelissa ollut ollut turha, vaan Jumalan liitto Aabrahamin kanssa sai aikaan sen mielenpuhtauden ja elävän uskon, joka on Jumalan kasvatuksen määrä ja joka oli pakanakunnalle vieras. Aabraham muutti Jumalan käskystä lupauksen maahan, ja täällä hänen jälkeläisensä kasvoivat kansaksi, jonka keskuudessa Jumala puhui sen elämän sanan, joka meillä on vanhan liiton pyhissä kirjoissa. Jumala sanoo Aabrahamille, uskon isälle: »Minä olen Herra, sinun Jumalasi.» Ja niin Hän sanoo meillekin. Kaikilla meillä on se Jumala, joka kaikki loi ja joka Jeesuksessa Kristuksessa antoi iankaikkisen elämän ilmestyä meille, niin ettei yksikään, joka uskoo Häneen, ole hukkuva. Isä ja Poika ovat yhtä.

Ei ole kukaan koskaan Jumalaa nähnyt hänen vasituisessa ylimaailmallisessa olennossaan. Mutta Isä on ilmestynyt Jeesuksessa Kristuksessa, niin että jokainen, joka uskossa näkee Jeesuksen, näkee Isänkin. Tämä Jumala on aina meidän edessämme. Jumalassa me elämme, ja Kristus on joka päivä uskovan kanssa. Meille kaikille kuuluu tämä armonsana: »Minä olen Herra, sinun Jumalasi.»

Meille kuuluu myöskin Herran sana Aabrahamille: »Vaella Minun edessäni ja ole vakaa.» Uskon elämä on korkein elämä maan päällä. Ja uskovan tulee aina olla Jumalan kasvojen edessä. Se, joka vain lukee Jumalan sanaa, joka kirkossa on seurakunnan kanssa jumalanpalveluksessa ja lukee rukouksia, mutta ei elä Jumalan kasvojen edessä, on vielä vieras vasituiselle uskonelämälle. Meillä on niin paljon semmoisia kristityitä, jotka aina vain ihmisten mieltä kysyvät, jotka ihmistapoja noudattavat ja ihmisten tahtoa tekevät, mutta eivät elä Jumalan parissa eivätkä vaella hänen silmäinsä edessä. Sentähden on kristikunnan tilanne niin huono. Elävän Jumalan tykö on meidän aina mentävä Jeesuksen Kristuksen kautta. Meidän on vaeltaminen hänen kasvojensa edessä, ja meidän on kysyminen Jumalan tahtoa ja sitä tekeminen.

TAMMIKUUN 31 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Tulee aika ja on jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa» (Joh. 4: 23).

Kun Jeesus matkasta väsyneenä pyysi Samarian naiselta juoda Sykarin lähteen luona, ihmetteli nainen tätä Jeesuksen pyyntöä, sillä juutalaiset eivät tahtoneet olla missään tekemisissä samarialaisten kanssa. Sen aikaansai kansallisylpeys. Jeesus tuntee tämän Samarian naisen ja tietää, että hän on monen miehen kanssa elänyt yhdessä, mutta Jeesus kunnioittaa sittenkin Jumalan kuvaa hänessä ja tahtoo hänet pelastaa. Kun nainen puhuu samarialaistenkin jumalanpalveluksesta

Garizimin vuorella, sanoo Jeesus sen ajan tulleen, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Jumalaa hengessä ja totuudessa. Niin syvänä liikkuu tämänkin naisen sydämessä Messiaan odotus, että hän puhuu siitä Jeesukselle. Jeesus sanoo hänelle: »Minä olen se, Minä, joka puhun kanssasi» (v. 25). Tämä sana pelasti naisen. Hän uskoi Jeesukseen ja tuli rukoilijaksi, joka voi rukoilla hengessä ja totuudessa.

Uskonelämä synnyttää aina rukousta, sillä uskova on tekemisissä Jumalan kanssa. Iankaikkisuus on istutettu ihmisen sydämeen. Hän tarvitsee ylimaailman elämää ja pyytää Jumalan siunausta joka päivä itselleen ja muille. »Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä» (Jaak. 1: 17). Valoa, lämpöä ja sadetta tarvitsee aina maallinen elämä. Taivaallisia lahjoja tarvitsee ihminen, joka on Jumalan kuvaksi luotu. Jumala antaa kaikenlaisia maallisia tarpeita ihmisille ilman rukoustakin. Jumala on Isä yli kaikkien isien ja hoitaa niitäkin, jotka elävät vieraina Hänelle. Mutta iankaikkisen elämän lahjaa ei ihminen ilman rukousta saa. Hänen tulee oppia pyytämään Jumalalta uskoa, toivoa ja rakkautta, niin että voi elää sitä elämää, jonka kautta hänet valmistetaan Isän kotia varten ylhäällä. Hän saa rukoilla maallista hyvää ja hänen tuleekin pyytää Jumalalta sitä, mitä hän tarvitsee, mutta Jumalan kuvaksi luotuna tulee hänen ennen kaikkea rukoilla Jumalaa hengessä ja totuudessa. Jumalan lapseksi hän tulee Pyhän Hengen kautta, jonka Jumala antaa niille, jotka Häneltä tätä Henkeä rukoilevat. Tämä Henki on rukouksen henki. Ainoastaan se, joka on Pyhän Hengen saanut, voi hengessä rukoilla Jumalaa. Ja joka hengessä rukoilee Jumalaa, rukoilee myös totuudessa Häntä, sillä totuus on se elämänpiiri, jossa rukoilija elää. Uskovan korkein tehtävä on rukoilla Jumalaa hengessä ja totuudessa.

HELMIKUUN 1 P:NÄ.

Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, jotta voisitte paeta kaikkea tätä, joka on tuleva, ja seisoa Ihmisen Pojan edessä (Luuk. 21:36).

Ennen Kristuksen tulemusta on kristikunnan kärsittävä suuria vaivoja. Jeesus puhuu näistä opetuslapsilleen. Hän sanoo vihan yltyvän niin suureksi kristityitä vastaan, että suuret vainot syntyvät, joissa ne, jotka murhaavat kristityitä, luulevat sillä tekevänsä Jumalalle palveluksen. Suuret maanjäristykset herättävät kauhua, ja ruttotaudit tekevät tuhojaan. Neloistavat toiveet ihanista tulevista päivistä, joita uudenaikainen jumaluusoppi kuvailee, ovat Raamatun ilmestykselle tuntemattomat. Me kuljemme kovia kärsimyksiä kohti. Sen kyllä huomaa tunnollinen nykyisen tilanteen tutkija. Mutta Herra lupaa pelastuksen suurimmista vaivoista niille, jotka ovat Hänelle uskollisia. Ne, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat ja hänen seuraajinaan vaeltavat, otetaan Herran lupauksen mukaan Hänen tullessaan ensin ylös, niin että kokonaan pääsevät vapaiksi niistä kurituksista, jotka kohtaavat jumalattomia. Herran sanat tekstissämme todistavat, että hänen omansa voivat paeta »kaikkea tätä, joka on tuleva». Tämä on kallis lupaus niille, jotka ovat Herralle kuuliaisia. Jumala ei pane uskovan kannettavaksi raskaampaa kuormaa kuin mitä hän voi kantaa. Ja Raamattu puhuu selvästi niistä, jotka suurten vaivojen edellä nostetaan ylös Herran tykö, niin että aina saavat olla Hänen kanssaan. Nämä pääsevät viimeisestä tuomiostakin vapaiksi. Suuri lupaus kätkeytyy näihin sanoihin: »Jotta voisitte paeta kaikkea tätä, joka on tuleva. Niissä on suuri kehoitus uskolliseen kilvoitukseen, ja elävä toivo saa niistä taivaallista tukea. Mutta harva kristitty ajattelee tätä tarkemmin. Uskonelämä liikkuu usein niin matalalla. Mutta Herran sana tahtoo koroittaa opetuslapsen mielen ylimaailmalliseen elämänpiiriin.

Ja Herra sanoo, että ne, jotka oikein valvovat ja rukoilevat, voivat seisoa Ihmisen Pojan edessä. Suuri on Ihmisen Pojan

päivä. Herra kertoo, kuinka Nooan päivinä ihmiset elivät huolettomasti, naivat ja menivät miehelle, kunnes vesitulva tuli ja hukutti kaikki paitsi ne, jotka Nooan kanssa menivät arkkiin. Hän sanoo, että Sodoman ja Gomorran asukkaat söivät ja joivat, ostivat ja möivät, istuttivat ja rakensivat, kunnes tuho tuli hukuttaen heidät kaikki. Samanlaiseksi sanoo Herra Ihmisen Pojan tulemuksen (Luuk. 17:26—30). Pelko valtaa silloin ihmiset, ja he kätkeytyvät luoliin ja vuorten rotkoihin, mutta Jeesuksen opetuslapset ottavat ilolla vastaan tulevan Herran. He seisovat riemuiten Hänen kasvojensa edessä. Kuinka suuri onkaan silloin erotus niiden välillä, jotka eivät tunne Herraa, ja niiden, jotka Häntä rakastavat! Meidän tulee pitää mielessä tämä Herran tulemisen päivä ja valmistua siihen. Apostoli sanoo uskossa kilvoittelevan odottavan Herran tulemusta.

HELMIKUUN 2 P:NÄ.

Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa hyvässä turvassa, Minä voitin maailman (Joh. 16:33).

Niin sanoo Jeesus opetuslapsilleen. Kun Raamatussa puhutaan maailmasta uskonnollisessa mielessä, tarkoitetaan sillä synnin tahraamaa ihmiskuntaa. »Koko maailma on pahan vallassa», sanoo sentähden Raamattu (1 Joh. 5:19). Tässä maailmassa etsivät maailmanlapset iloa ja huvia, ja synnin nautinnoissa he turmeltuvat. Heissä ei ole kääntymystä tapahtunut, niin että olisivat sisällisesti maailmasta eronneet ja ruvenneet elämän tietä kulkemaan. Kyllä heilläkin on vaivaa ja kärsimystä, mutta he koettavat tehdä tämän maallisen elämän niin nautintorikkaaksi kuin mahdollista. Maailmanlapsen ilo maailmassa on kuitenkin vain pettymystä, sillä lyhyt on sielullinen ilo, ja kaikkea väärää iloa seuraa Jumalan kuritus.

Mutta Jumalaa pelkäävällä on maailmassa ahdistusta. Hän etsii niitä, jotka ylhäällä ovat, eikä sitä, mikä maan päällä on. Hänellä on paljon hengen iloa elävässä Jumalassa, mutta pi-

meyden valta ympäröi häntä kaikkialla maailmassa. Se panee pauloja hänen eteensä. Kaikenlaiset kiusaukset houkuttavat häntä synnin poluille. Hänen täytyy aina olla sodassa pahaa vastaan. Valkeuden lapsena hän täällä vaeltaa ja kilvoittelee. Sentähden hänellä on maailmassa ahdistus. Kristuksen luona hän on, ja Kristus yksin on hänen turvansa.

Väkevä on maailma. Useimmat ihmiset ovat sen orjina. Yksi vain on maailman voittanut, Jeesus Kristus. Sitä varten Hän tuli taivaasta, että Hän voittaisi pimeyden vallan ja auttaisi niitä, jotka huokaavat synnin vallan alla, pimeydestä valkeuteen. Kristus oli Jumala. Hän oli Jumalan tykönä valossa ja kuitenkin tuli Hän ihmiseksi ja oli, niinkuin Raamattu sanoo, kaikessa kiusattu kuten mekin, kuitenkin ilman syntiä, jotta Hän voisi olla armollinen Ylimmäinen pappi. Hän oli Jumalan Poika, mutta antautui meidän tähtemme kaikenlaisten kiusausten alaiseksi, jotta Hän meidät pelastaisi kuolemasta. Hän yksin voitti maailman. Hän sovitti ristinkuolemallaan ihmiskunnan synnit, ja Hän nousi kuolleista ja on nyt elämän ruhtinaana niiden pelastaja, jotka Häneltä apua pyytävät. Maailmassa on meillä ahdistus, mutta meillä on suuri Ylimmäinen pappi, Jeesus, Jumalan Poika, jolle on kaikki valta annettu taivaassa ja maan päällä. Hän rukoilee meidän puolestamme Jumalan tykönä. Hän auttaa kaikkia, jotka ovat ahdistettuja maailmassa. Hän voi auttaa ja Hän tahtoo auttaa. Rakkaudesta Hän antoi sielunsa syntiemme sovinnoksi. Voisiko taivaallinen Isä olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin, mitä elämään tarvitaan, Hänen kanssaan?

HELMIKUUN 3 P:NÄ

Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä Herranne tulee (Matt. 24:42).

Kristuksen kautta on tämä aikakausi syntynyt. Jumala loi kaikki Hänessä, Hänen kauttaan ja Häneen. Ja Kristuksen

kautta loppuu tämä maailma, kun Hän jättää valtakunnan Isälleen. Me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Siihen tulee meidän valmistua tässä elämässä, ja tähän on valvominen tarpeen. Ruumiillisesti nukkuva ei voi mitään saada aikaan. Hänen täytyy olla valveilla, jos hän tahtoo toimia. Hengen alalla on myöskin nukkumista, jossa henkinen maailma on ihmiselle olematon. Sentähden herääminen on tarpeen jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo hengen piirissä elää. Raamattu sanoo: »Herää sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista, niin on Kristus sinua valaiseva» (Ef. 5:14). Sielullinen elämä, jossa vain aisti-ihminen on toimimassa, on hengellistä nukkumista. Herääminen on välttämättä tarpeen jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo iankaikkiseen elämään tulla. Ruumiillisesti nukkuva näkee mielellään, ettei häntä herätetä, vaan että hän saa aikansa nukkua. Samoin on laita hengellisesti nukkuvan. Ei hän tahdo herättäjää, sillä synnintunto on herätykseen tarpeen. Omatunto on kyllä jokaisessa hengellisesti nukkuvassa paha, sillä se on tietoinen monesta väärästä teosta, mutta heräämisessä tuomitsee omatunto ihmisen, ja luonnolliselle ihmiselle on vastenmielistä joutua omantunnon tuomion alaiseksi.

Luonnollinen ihminen on vasituiseen elämään nähden kuolleen kaltainen. Hän ei voi mitään toimia hengen alalla. Hän on sokea, joka ei näe omaa kurjuuttaan eikä tiedä mitään siitä ihmeellisestä elämästä, joka Kristuksen kautta on ilmestynyt tähän maailmaan. Hänelle on tarpeen herätys, joka Jumalan vaikutuksen kautta syntyy. Kristuksen Henki vaikuttaa omaantuntoon, ja Hän saa aikaan herätyksen, niin että ihminen alkaa valvoa. Kristuksen valaisemisen kautta astuu katoamaton elämä hänen silmiensä eteen. Todellisena näkee hän uskon silmällä Jumalan valtakunnan, joka ennen oli hänelle tuntematon. Tämä suuri muutos on välttämättä tarpeen jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo autuaaksi tulla. Synnin unesta tulee hänen herätä, niin ettei hän surutonna joudu kadotukseen. Hänen tulee nousta ylös kuolleista ja valveilla ollen kuulla Jumalan sanaa ja kätkeä se. Kristuksen tulee maailman valona päästä ihmisen sydämeen. Hän puhdistaa sen syn-

nistä ja antaa ihmiselle uuden, eläväksitekevän Hengen, jonka kautta Jumala itse pääsee ihmiseen asumaan. Kallis asia on herätys, kun Jumala sen kautta kutsuu taivaan valtakuntaan. Kiitollisuudella tulee ihmisen ottaa vastaan se elämänlahja, joka sen kautta annetaan hänelle. On paljon niitä ihmisiä, jotka luulevat olevansa kristityitä, vaikka eivät ole nousseet kuolleista, vaan nukkuvat.

HELMIKUUN 4 P:NÄ.

Kiitos olkoon Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan! (2 Kor. 9:15).

Kristus on Jumalan suurin lahja ihmiskunnalle. Enkeli sanoo paimenille: »Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra» (Luuk. 2:10,11). Taivaan enkelit iloitsevat siitä, että kaikille kansoille on tämä suuri ilo annettu, joka Kristuksen syntymisen kautta tuli meille. Kristityt antavat sentähden lahjoja lapsilleen jouluna, että Jumala antoi heille niin suuren lahjan Kristuksessa. Iloakin tarvitsee ihminen. Jumala kehoittaa ihmistä siihen. Apostoli sanoo: »Iloitkaa Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4). Oikea ilo vahvistaa henkeä. Raamattu sanoo: »Ilo Herrassa on teidän väkevyytenne» (Neh. 8: 10), mutta väärä ilo turmelee. Kristus on suurimpana ilon aiheena kristitylle, sillä jumaluuden koko täyteys asuu Hänessä, ja tämän Herran saa uskova omistaa, niin että Hän tulee sydämen tavaraksi. Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Siihen asemaan tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen, että Kristus, jossa on jumaluuden koko täyteys, asuu hänen sydämessään. Kuinka sanomattoman suuri onkaan Jumalan armo!

Jumala ei tahdo, että Kristus jää olemaan vain ulkonaiseksi aarteeksi. Hän on ristinkuolemallaan sovittanut maailman syn-

nit ja semmoisena on Hän kristitylle kallis ja korkea. Kristus on Vapahtajana meidän puolestamme täyttänyt Jumalan tahdon ja tullut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Jumalan tahto on, että kristitty täyttyy Hänessä, niin että Hän saa olla uskovalle kaikki kaikessa. Joka on omistanut Kristuksen sydämensä tavaraksi, hän on saanut kalliin perinnön, sillä Kristus on kaiken hallituksen ja vallan pää. Tätä koroitusta ei kukaan muu voi ihmiselle antaa. Hän on se kallis helmi, joka on kaikkia maailman tavaroita kalliimpi. Ja kun kristitty on saanut sydämensä tavaraksi tämän Herran, silloin on hän saanut sen suuren ilon, joka on kaikkea muuta kalliimpi. Tämän lahjan tarjoaa Jumala kaikille ihmisille. Ei kukaan sitä ansaitse. Armosta se annetaan. Ja kuitenkin on tämä lahja niin usealle ihmiselle tuntematon. Kaikki ovat kristikunnassa kuulleet Kristuksesta. He ovat kastetut kolmeyhteisen Jumalan nimeen, mutta sydämen tavaraksi tahtoo Jumala tämän taivaan lahjan, jossa Jumalan täyteys on ruumiillisena. Uskova, joka on sen saanut, kiittää Jumalaa tästä kalliista lahjasta.

HELMIKUUN 5 P:NÄ.

Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti (Hepr. 13: 8).

Maan päällä on kaikki muuttuvaa. Ihmisessä syntyy levotto muutta siitä, että ajallinen katoavaisuus häiritsee hänen rakkaimpia toiveitaan. Usein hän kaipaa sitä pysyväisyyttä, jota ei ajan hammas kalua. Mutta Jumala yksin on muuttumaton. Hänen sanansa ja lupauksensa ovat muuttumattomat. »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.» Jollei niin olisi, kuinka ihmisen kävisikään! Jumalan lapsi on monen kiusauksen alainen. Kristuksesta sanoo Raamattu, että Hän on ollut kaikessa kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä (Hepr. 4: 15). Elämän taisteluissa joutuu uskovakin usein horjumaan, ja hän

murehuttaa silloin Jumalan Henkeä. Hän ei voisi luottamuksella lähestyä armoistuinta, kun hän tietää usein rikkoneensa Jumalan tahtoa vastaan, jos Jumala olisi ihmisen kaltainen. Jumala on pyhä ja Hän vihaa syntiä, eikä ihminen saa tehdä Jumalan tahtoa vastaan. Jos hän on rikkonut, niin hänen tulee mennä itseensä, tutkia ja tunnustaa syntinsä. Kevytmielisyyteen hän ei saa käyttää Jumalan hyvyyttä. Kun hän on heikkoudesta rikkonut ja kun tietää loukanneensa Jumalaa, on hänelle katumus tarpeen, ja hänen tulee pyytää anteeksi syntinsä. Muutoin tulee jokaisesta pahasta teosta ihmiselle kosto. Jumala on vanhurskas eikä Hän jätä mitään pahaa rankaisematta. Mutta kun ihminen katuu syntejänsä ja pyytää armoa, ei Jumala lue ihmiselle syntiä, vaan lukee hänelle uskon vanhurskaudeksi. Jeesus on aina sama. Hän armahtaa katuvaa, ja vaikka tällä on paljonkin syntejä, antaa Hän ne anteeksi. Apostoli Johannes puhuu kuitenkin synnistä, joka on kuolemaksi (1 Joh. 5: 16) ja joka on niin suuri, ettei sitä anteeksi anneta.

Uskonelämälle on kallis asia, että Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. Hän on kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden, ja Hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Ja Hän rukoilee meidän edestämme. Hän on suuri Ylimmäinen pappimme. Mutta ihminen ei saa leikkiä synnin kanssa, hän ei saa tahallaan tehdä syntiä ja ajatella: kyllä minä sen sitten anteeksi saan. Sillä Jumala on vanhurskas ja pyhä. Hän vihaa syntiä. Kristitynkin tulee sitä vihata, sillä synti vei Kristuksen ristinpuuhun. Uskonkilvoituksessa tulee kristityn aina vastustaa syntiä. Joka ei syntiä vihaa, ei hän ole todella kristitty. Jumalan Henki, joka asuu kristityssä, ei tee liittoa synnin kanssa, vaan tuomitsee sen.

HELMIKUUN 6 P:NÄ.

Harrastakaa pyhitystä, jota paitsi ei kukaan saa Jumalaa nähdä (Hepr. 12: 14).

Jumala on pyhä, ja Raamattu sanoo, ettei taivaaseen pääse mitään epäpyhää eikä ketään ilettävyyden ja valheen harjoittajaa (Ilm. 21: 27). Kristinusko ei tyydy siihen, että ihminen vain ulkonaisesti tuntee uuden elämän armolahjat, vaan se tahtoo tehdä ihmisen uudeksi luomukseksi Kristuksessa Jeesuksessa. Sentähden sanovat tekstimme sanat, ettei kukaan saa ilman pyhitystä nähdä Jumalaa.

Raamattu puhuu pyhityksestä kahdessa mielessä. On olemassa pyhitystä, jonka vain Jumala voi toimeen panna, mutta on semmoistakin pyhitystä, jota ihmisen tulee saada aikaan. Jumala kutsuu, ja ihminen voi vain vastaanottaa. Jumala vanhurskauttaa ja kirkastaa, ja näihin armotoimiin nähden on ihminen kokonaan riippuvainen Jumalasta. Ja Jumala pyhittää. Kun Kristuksen Henki pääsee asumaan ihmisen sydämeen, vaikuttaa Hän aina pyhittävänä voimana kristityn elämässä. Tämä pyhitys tapahtuu vain armosta. Mutta kristitylle sanoo apostoli: »Harrastakaa pyhitystä, jota paitsi ei kukaan saa Jumalaa nähdä.» Uskonkilvoituksessa tulee kristityn syntiä vastaan taistella ja tehdä, mitä Jumalalle on mieluista.

Kun ihminen on uskossa vastaanottanut Kristuksen sydämensä hallitsijaksi, saa hän Jumalalta armolahjoja, joita hänen tulee elämässä käyttää. Kristus on meille annettu Jumalalta viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Kun Hän on päässyt sydämeen asumaan, on ihmisellä Hänessä pyhityksen lähde, joka pyrkii muodostamaan kristityn elämää Kristuksen kaltaiseksi. Kristus jätti meille esikuvan, jotta me noudattaisimme hänen askeleitaan. Kristityn tulee vaeltaa, niinkuin Kristus täällä vaelsi. Jumala on suuri armossa, mutta Hän tahtoo, että me uskon kuuliaisuutta harjoitamme. Jeesus kertoo meille palvelijasta, joka oli velkaa her-

ralleen kymmenentuhatta leiviskää, ja kun palvelija rukoili häntä ja sanoi: »Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin maksan sinulle kaikki», kävi herran häntä sääliksi, ja hän antoi velan anteeksi. Mutta kun tämä palvelija kohtasi kanssapalvelijan, joka oli hänelle velkaa sata denaria, tarttui hän häneen, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: »Maksa, minkä olet velkaa» ja heitti hänet vankeuteen, kun hän ei voinut velkaansa maksaa. Ja kun hänen herransa sai tämän kuulla, vihastui hän ja antoi hänet vanginvartijain haltuun, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa (Matt. 18: 23—34). Niin on Jumala armossaankin vanhurskas. Meidän tulee kaikesta sydämestä rakastaa lähimmäistämme ja osoittaa hänelle sitä armahtavaisuutta, jota Herra osoittaa meille. Sisältörikas on Herran sana: »Harrastakaa pyhitystä, jota paitsi ei kukaan voi Jumalaa nähdä.» Meidän tulee omalta kohdaltamme toteuttaa niitä pyhyyden, vanhurskauden, totuuden ja laupeuden kehoituksia, joita Raamattu usein teroittaa mieleemme.

HELMIKUUN 7 P:NÄ.

Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras (Jaak. 5:16).

Elia kilvoitteli rukouksessa kansansa puolesta, joka oli epäjumalanpalvelukseen sortumaisillaan. Hän tahtoi suurella kurituksella taivuttaa kansaansa Jumalan teille. Samariassa oli neljäsataaviisikymmentä Baalin pappia. Aahab oli rakennuttanut Baalille temppelin Samariaan ja sen alttarilla uhrattiin Baalille uhreja. Hän oli nainut Sidonin kuninkaan tyttären Iisebelin, joka Baalin palvelusta kannatti. Elia astui kuninkaan eteen ja sanoi hänelle: »Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison, ei tule näinä vuosina sadetta eikä kastetta muutoin kuin minun sanallani» (1 Kun. 17: 1). Herran käskystä meni Elia Keritin ojan luo, ollakseen siellä varjeltuna, ja korpit toivat hänelle sinne aamuin illoin leivän, ja hän joi

vettä Keritin ojasta. Kun tämä oja kuivui, sai profeetta käskyn mennä Sarpatiin lesken luo, joka oli valmistamassa viimeisen aterian itselleen ja pojalleen, mutta profeetta sanoi, etteivät jauhot vakkasesta loppuisi eikä öljy astiasta. Jumala elätti ihmeellisellä tavalla profeettaa, leskeä ja hänen poikaansa. Nälkä oli suuri Israelissa, ja Aahab lähetti kaikkiin valtakuntiin kysymään, oliko Elia siellä. Kolmen vuoden ja kuuden kuukauden kuluttua ilmoittautui Elia Aahabille ja käski hänen koota koko kansan Karmelin kukkulalle. Baalin profeetat rakensivat alttarin ja uhrasivat härän, ja Baalin piti antaa tulta taivaasta uhritoimitukseen. Pitkin päivää huusivat papit: »Baal, kuule meitä!» ja viilsivät ruumistaan veitsillä, mutta Baalin ääntä ei kuulunut. Silloin rakensi Elia ehtoouhrin aikana alttarin, kaivoi ojan sen ympäri, jonka hän kolme kertaa antoi täyttää vedellä, ja uhrasi härän. Kun Elia huusi Jumalaa, laskeutui taivaasta tuli, joka poltti uhrin, alttarin ja kivet, ja kansa kumartui kasvoilleen ja sanoi: »Herra on Jumala! Herra on Jumala!» Ja Elia käski kansan ottaa kiinni kaikki Baalin profeetat, vei ne ojan luo Karmelin juurelle ja antoi tappaa ne kaikki ja käski Aahabin syödä ja juoda ja sitten lähteä Samariaan, sillä suuri sade oli tulossa. Iisebel vihastui ja uhkasi tappaa Elian, joka toivottomana pyysi Jumalaa antamaan hänen kuolla, kun hän yksin oli Herran profeetoista jäänyt henkiin, ja häntäkin pyydettiin tappaa. Mutta Jumala sanoi, että Hänellä oli Israelissa seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät olleet notkistaneet polviansa Baalille (1 Kun. luv. 17—19). Nämä vahvistuivat uskossaan, ja Jumala varjeli jäännöksen, joka pysyi uskollisena Herralle. Ihmeellinen oli tämä Elian toimi, mutta sekin oli tarpeen Jumalan kansan valmistamiseen, jonka tuli vastaanottaa Israelin Lunastaja. Jumala on ihmeellinen töissään.

Niinkuin Elia rukouksessa kilvoitteli kansansa puolesta, niin tulee kristitynkin rukouksen esineenä olla kansan henkiset tarpeet. Kristityn tulee joka päivä rukouksessa kantaa ne Herransa eteen.

HELMIKUUN 8 P:NÄ.

Pyhitetty olkoon sinun nimesi (Matt. 6: 9).

Opetuslapset pyysivät Herraa opettamaan heitä rukoilemaan, niinkuin Johanneskin oli opettanut opetuslapsiaan. Silloin Jeesus opetti heille Herran rukouksen. Kristitty kiittää Jumalaa siitä, että Jeesus on opettanut meille tämän kalliin rukouksen.

Kun talvi-iltana katselemme taivaan avaruutta ja näemme nuo miljoonat tähdet, joista useimmat ovat paljon suuremmat tätä maata, ja kun tiedämme, että ne kaikki liikkuvat määrätyillä radoilla, niin astuu Jumalan korkeus ja suuruus elävästi silmiemme eteen. Kaikkialla on Jumala. Hän asuu taivaissa, eikä mikään pysy voimassa ilman Häntä. Ja tätä Jumalaa sanotaan Herran rukouksessa meidän Isäksemme. Niin ääretömän korkea Hän on, ja kuitenkin sanoo Jeesus Herran rukouksessa: »Meidän Isämme, joka olet taivaissa!» Käsittämätön järjellemme on se Jumala, joka ohjaa ja hoitaa tätä aurinkokuntaa ja niitä tuhansia muita aurinkokuntia, jotka liikkuvat avaruudessa. Kuinka ihmeellinen onkaan se voima, joka noita suuria taivaankappaleita kuljettaa vuosituhansia avaruudessa! Kaikkivaltias on todella meidän Jumalamme ja kaikkiviisas. Mutta Hän on kuitenkin Luojana meidän Isämme, joka antaa meille joka päivä tarpeellisen ravintomme ja hoitaa meitä. Ihmissilmä ei voi käsittää sitä värien moninaisuutta ja rikkautta, mikä esiintyy noiden taivaankappalten liikkeissä.

»Meidän Isämme, joka olet taivaissa!» Kuinka turvallisina voimmekaan olla tämän taivaallisen Isän huomassa! »Mitä on ihminen, että häntä ajattelet?» (Ps. 8: 5). Isän rakkaudella hoitaa taivaan Jumala kaikkia luotuja olentoja. Matonenkin maassa on hänen huolenpitonsa alainen. Ja ihmislapsi, jonka ympärillä liikkuu niin paljon vaaroja ja joka on pimeyden henkivaltojen hyökkäysten alainen, saa luottamuksella turvata tähän Isään, joka kuulee kaikki hänen huokauksensa ja auttaa häntä kaikessa hädässä.

»Pyhitetty olkoon sinun nimesi.» Pyhä on tämä Jumala. Taivaissa kaikuu laulu: »Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala kaikkivaltias!» (Ilm. 4: 8). Olennoltaan itsetäyteinen on tämä Jumala. Ei ole Hänessä minkäänlaista puutetta. Hän on joka suhteessa täydellinen. Luotu olento ei voi järjellään tätä Jumalaa käsittää, mutta uskossa voi hän sydämellään antautua tälle taivaalliselle Isälle. Pyhä on Jumala ja pyhitettävä on Jumalan nimi, joka osoittaa tätä Jumalan itsetäyteistä olentoa. Koko ihmisen elämän tulee olla todistuksena Jumalan nimen pyhittämisestä, mutta kuinka syvälle onkaan tämä ihmispolvi alentunut, kun Jumalan nimen pilkkaamistakin kuullaan sen keskuudessa. Tämä on kammottava rikos, josta seuraa kauhea rangaistus. »Meidän Isämme, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi.»

HELMIKUUN 9 P:NÄ.

Tulkoon sinun valtakuntasi (Matt. 6: 10).

Jeesus asetti Jumalan nimen pyhittämisen ensimmäiseksi rukouksen esineeksi. Tärkein asia kristikunnalle on, että Jumalan nimi sen keskuudessa pyhitetään. Toisena rukouksen esineenä on Jumalan valtakunnan tuleminen. Jumala on kyllä luomakunnassa kaikkialla läsnä, mutta hänen valtakuntansa on vasituisesti taivaissa. Taivaat ja taivasten taivaat eivät voi Jumalaa käsittää (1 Kun. 8: 27). Taivaissa saadaan katsella Jumalan kirkkautta. Siellä ovat ne suuret enkelijoukot, jotka kiittävät ja ylistävät Jumalaa. Siellä ovat myös ne autuaat, jotka ovat Herrassa kuolleet ja jotka ovat Jeesuksen tykö tulleet. Tätä Jumalan valtakuntaa pyydetään Herran rukouksen toisessa rukouksessa tulevaksi. Tämä valtakunta ei ole vielä tullut ulkonaisessa kirkkaudessa. Kristus teroittaa sitä totuutta, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta. Suuria kristillisiä maailmankokouksia on ollut, jotka ovat arvelleet, että Jumalan valtakunta olisi ulkonaisesti jo tullut ja että kaikki

maailmalliset olot olisivat muodostettavat sen valtakunnan mukaisiksi. Mutta niin pitkälle emme vielä ole ehtineet. Apostoli kehoittaa kristityitä: »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella. Harrastakaa sitä, mikä on ylhäällä, älkääkä sitä, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3: 1—3). Erehdytään, milloin esitetään Jumalan valtakuntaa jo tulleeksi, sillä Jumalan valtakunta on niin korkea, ettei se mahdu nykyisiin maallisiin oloihin.

Kristus tuli taivaasta, sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta ja Hänessä on Jumalan valtakunta. Hänessä tuli tänne maailmaan taivaan elämää ja valoa ja voimaa. Mutta tämä Jumalan valtakunta pääsee vain uudensyntymisen kautta ihmisen sydämeen. Kun Kristuksen Henki helluntaipäivänä vuodatettiin kaiken lihan yli, on Jumalan valtakunta henkisenä voimana olemassa täällä. Lunastustyöllään Kristus valmistaa sen tulevaa, ulkonaista ilmenemistä. Sentähden kehoittaa Jeesus opetuslapsiaan rukoilemaan: »Tulkoon sinun valtakuntasi.» Se ei siis vielä ole ulkonaisesti tullut, vaikka se on olemassa Kristuksessa Jeesuksessa, vaan kristikunta on valmistettava sitä vastaanottamaan. Kun Kristus tulee toisen kerran taivaallisessa kirkkaudessa ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan, silloin tulee Jumalan valtakunta tänne kirkkaudessa. Tämä maailma on katoava ja se on synnin kautta tahrattu. Nykyiset maailmalliset olot ovat niin kurjat, etteivät kelpaa Jumalan valtakunnan ulkonaiseksi ilmenemismuodoksi. On outoa, että laajalti kristikunnassa arvellaan Jumalan valtakunnan jo tulleeksi, vaikka Kristus käskee meitä rukoilemaan sen tulemista. Kun järkeisusko väärentää Kristus-kuvan, niin että Hän joko vain on Joosefin ja Marian poika taikka ettei Hän olekaan tuleva kirkkaudessa, niin ei siinä Kristus-kuvassa ole Jumalan valtakuntaa olemassa. Kristus oli Jumalana Jumalassa. Hänen kauttaan loi Jumala maailman. Hänessä vain on se Jumalan valtakunta, joka uskon kautta tulee ihmishengen omaisuudeksi, ja Hän antaa iankaikkisen elämän niille, jotka Kristuk-

seen uskovat. Suuri on se Herran päivä oleva, jona Hän tulee enkelien ja ensimmäisen ylösnousemuksen lasten kanssa tänne rakentamaan ulkonaistakin Jumalan valtakuntaa.

HELMIKUUN 10 P:NÄ.

Tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa (Matt. 6: 10).

Taivaissa tapahtuu Jumalan tahto, ja luomakunnan määrä on aikanaan tulla yhdeksi taivaan kanssa, niin että Jumala on kaikki kaikessa. Tämä yhteys voidaan saavuttaa vain sen kautta, että Jumalan tahto tapahtuu maankin päällä. Jumala loi kaikki sangen hyväksi, ja ihmisen Hän teki kuvansa kaltaiseksi. Jumalan kuvaan kuuluu olennaisesti vapaus. Ihmisen tulee sentähden olla vapaasta tahdosta Jumalan tahdon tekijä, ja tähän on ratkaisu tarpeen, jossa ihminen vapaasti päättää olla Jumalan tahdon tekijänä. Enkelienkin tuli tämmöisen ratkaisun kautta määrätä elämänsä suunta, mutta enkelien joukossa oli korkeita henkiä, jotka eivät kestäneet tässä ratkaisussa, vaan tekivät Jumalan tahtoa vastaan. Tämän kautta pääsi luopumus enkelimaailmaan. Kun enkeli olennoltaan on henki, ei hän voi luopuneena kääntyä, sillä hän on tietoisesti lähtenyt omille teilleen. Ihmisellä on vain henkeä. Ei hänkään kiusauksessa kestänyt, vaan joutui pimeän vallan pauloihin. Hän ei tietänyt tarkempaan, mitä teki, kun luopui Jumalasta, ja sentähden on hänelle kääntymys mahdollinen.

Ihmisen luopumuksen kautta pääsi pimeyden valta luomakuntaan, ja täällä se kiusaa ihmistä pahaan. Luomakunnassa vallitsee elimellinen yhteys. Kun synti ihmisen luopumuksen kautta pääsi maailmaan, laajeni sen valta, niin että koko tämä maailma on pahan vallassa. Ei kukaan ole synnistä vapaa. »Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä (1 Piet. 5: 8). Jumala on auttajana perkelettä vastaan. Raamattu sanoo: »Vastustakaa perkelettä, niin hän

teistä pakenee» (Jaak. 4: 7). Kiusaus ympäröi ihmistä kaikkialla, ja hänen täytyy kääntyä pois synnistä ja maailmasta ja uskossa liittyä Jeesukseen Kristukseen, jos hän tahtoo synnin tuomiosta ja vallasta vapautua. Kristuksessa on runsas lunastus ihmisellä tarjona. Hän saapi uskossa Jeesukselta armoa syntiä vastaan taistelemaan, niin että hän voi Jumalan tahtoa tehdä. Kristus kastaa Pyhällä Hengellä, ja sen kautta voi ihminen, kun hän uskossa omistaa Jumalan sanan, syntyä ylhäältä, niin että hän voi Jumalan tahtoa tehdä. Luonnollinen ihminen ei ole Jumalan tahdon tekijä, mutta uudestisyntynyt, jonka sydämeen Kristus on päässyt uskon kautta asumaan, tekee sisällisestä rakkaudesta sitä, mikä Jumalalle on mieluista. Hänessä toteutuu Kristuksen opettama rukous: »Tapahtukoon sinun tahtosi.» Ei hän tahdo Jumalan mieltä loukata. Mutta heikkoudesta voi hänkin hairahtua syntiin.

Kristus teki aina Jumalan tahdon. Sitä varten Hän tuli maailmaan, että Jumalan valtakunta täällä vaikuttaisi henkisellä voimalla ja uusi maailmanaika Hänen kauttaan syntyisi, jossa Kristus hallitsee niissä, jotka ovat ylhäältä syntyneitä. Herra sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Kristitty on kuollut synnille ja maailmalle, ja se valtakunta, jonka piirissä hän asuu, on ylhäältä.

Jeesus ei voinut olla Jumalan Poikana tekemättä Jumalan tahtoa, mutta Ihmisen Poikana astui Hänenkin eteensä kiusaus. Kun Hän Jumalan Karitsana oli kuoleva maailman synnin sovinnoksi, astui kuoleminen Hänen eteensä kammottavana valtana, sillä synnittömänä Hän ei kuolemasta mitään tietänyt, ja se oli jyrkimmässä ristiriidassa hänen pyhän olentonsa kanssa. Koko maailman synti painaa Häntä välimiehenämme. Sentähden Hän kamppailee Getsemanessa, ja hänen hikensä putoaa veripisaroina maahan. Hän rukoilee: »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön Minulta pois tämä malja; kuitenkaan ei niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä (Matt. 26: 39). Siinä oli kärsimyksen suuruus, jota emme voi

aavistaa. Mutta Jumala oli nytkin Hänessä ja sovitti maailman synnit. Tässä katkerimmassakin kärsimyksessä Kristus alistui Isän tahtoon ja kuoli synnin sovinnoksi.

HELMIKUUN 11 P:NÄ.

Anna meille tänä päivänä meidän iokapäiväinen leipämme (Matt. 6: 11).

Niin kehoittaa Jeesus opetuslapsiaan rukoilemaan taivaalliselta Isältä jokapäiväistä leipää. Jumala on Isä yli kaikkien isien. Hän hoitaa koko tuota laajaa luomakuntaa, joka talviiltana näyttää meistä niin äärettömän suurelta, kun katselemme taivaan tähtiä. Hän antaa ravinnon taivaan linnuille, vesien kaloille ja eläimille maan päällä. Kuinka suuri onkaan hänen huolenpitonsa kaikista luoduistaan! Hän antaa maallisen ravinnon kaikille, vaikka eivät pyydäkään. Hengen ravintoa on pyydettävä. Taivaan valtakunnan tavaroita ei Jumala anna niille, jotka eivät niistä välitä eivätkä Häneltä niitä pyydä. Niihin nähden Hän sanoo: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7: 7). Jumala ei sano, että Hän antaa ihmiselle kaikkea, mitä ihminen kulloinkin pyytää, sillä ihminen on niin taitamaton, että hän turmelisi itsensä, jos saisi kaiken sen, minkä pyytää. Mutta Jumala antaa anojalle aina jotakin, sitä, mikä hänelle on parasta. Tuon suuren lupauksen: »Anokaa, niin teille annetaan» tulisi kehoittaa kaikkia ihmisiä joka päivä anomaan taivaallista hyvää. Mutta hidas on ihminen rukoukseen. On paljon niitä, jotka eivät ensinkään pyydä Jumalalta taivaallista hyvää. Jeesus sanoo vielä: »Etsikää, niin te löydätte.» Ei ole hyvä, jos anominen vain jää yleiseksi pyynnöksi. Ihmisen tulee lähteä liikkeelle etsimään sitä hyvää, minkä Jumala tahtoo hänelle antaa. Jeesus sanoo: »Jos te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat» (Luuk. 11: 13). Taivaan Isä antaa mielellään hyviä lahjoja niille, jotka niitä etsivät. Vielä Jeesus sanoo:

»Kolkuttakaa, niin teille avataan.» Tulkaa aivan taivaan portille asti ja kolkuttakaa, niin Isä aukaisee teille sisäänpääsön taivaan valtakuntaan. Kuinka armosta rikas onkaan Jumala! Kaikille tarjoaa Hän ylimaailman elämää ja valoa ja voimaa, ja kuitenkin niin harvat ovat uskolliset niitä anomaan ja etsimään. Kuinka toisenlainen olisikaan ihmiselämä maan päällä, jos olisi enemmän niitä, jotka uskonkilvoituksessa etsivät iankaikkista elämää.

Jokapäiväisen leivän antaa Jumala ihmiskunnalle pyytämättäkin, niinkuin Hän antaa ravinnon kaikille luoduille, mutta Hän tahtoo, että me joka päivä pyydämme Häneltä sitä jokapäiväistä leipää, jota me tarvitsemme. Ei Herra kehoita meitä suuria pyytämään, vaan sitä, mitä ruumiin ravinnoksi tarvitsemme. Hän ei tahdo, että ihminen jättää jokapäiväisen leivän pyytämisen, sillä tämän ihminen tarvitsee, ja hänen tulee oppia kiitollisuutta sitä Jumalaa kohtaan, joka Isänä häntä hoitaa. Jos maallisen ravinnon pyytäminen ihmiseltä unohtuu, niin unohtuu häneltä tavallisesti myöskin hengen ravinnon pyytäminen. Jokapäiväisen leivän anominen kasvattaa ihmisessä kiitollisuutta Jumalaa kohtaan, ja se muistuttaa häntä aina siitä korkeammasta ravinnosta, jota hänen henkensä myös joka päivä tarvitsee. Kun hän uskoo Jumalan lupauksen, rukoilee hän ilolla itselleen, omaisilleen ja kaikille ihmisille niitä kalliita lahjoja, jotka Jumala tahtoo isällisessä rakkaudessa antaa kaikille niille, jotka Häntä rakastavat.

HELMIKUUN 12 P:NÄ.

Anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet (Matt. 6: 12).

Tämän pyynnön asetti Jeesus siihen rukoukseen, jonka Hän tarkoitti jokapäiväiseksi. Me pyydämme tässä jokapäiväistä leipää ja niin pyydämme myöskin jokapäiväistä syntien anteeksiantoa. Jeesuksen opetuslapsellakin on joka päivä tais-

telua syntiä vastaan. Synti on vakava asia, ja Kristuksen kuvan kaltaisuus on se määrä, jota kristityn tulee tavoitella, ja tämä on niin korkea, että hyvä kilvoitus on aina tarpeen. Ajatuksissa, puheissa ja teoissa esiintyy monenlaisia harha-askeleita kristityn elämässä, ja jokainen synti on anteeksi pyydettävä.

Ateenalaiset olivat muinoin hyvin hartaita epäjumalien palvelijoita. Kaikenlaisia epäjumalia, joista olivat tietoa saaneet, he palvelivat, ja jottei vain kukaan jäisi pois palveltavien luvusta, rukoilivat he myös »tuntematonta jumalaa». Paavali sanoi heille, että hän julisti heille tätä tuntematonta Jumalaa (Ap. t. 17: 23). Vakavampi asia on, että synti pyytää olla kätkettynä. On ihmeellistä, kuinka kauan ihminen usein voi olla palvelemassa syntiä, jota hän ei tunne. Pimeyden valta pyytää sitä kätkeä, mutta Jumalan Pyhä Henki tuo sen ilmi. Joka Jumalan Hengen johdatettavana vaeltaa, hänelle paljastuu aina synti, niin että hän tietää sitä anteeksi pyytää. Ihmisen omassatunnossa kaikuu Jumalan ääni, joka ihmiselle ilmoittaa, mikä on oikein ja mikä väärin. Kun ihminen ottaa omantunnon äänestä vaarin, kirkastuu hänelle se siveellinen elämä, jonka piirissä hän liikkuu. Jeesuksen opetuslapsena oppii hän tuntemaan itsensä. Mutta useimmat ihmiset antavat mielellään syntinsä jäädä kätköön, ja heille on vastenmielistä, jos niitä päivänvaloon vedetään. Sentähden on anteeksiantamattomien syntien kirous raskaana, tuntemattomana taakkana niin monen ihmisen elämässä. Raamattu sanoo: »Autuas on se, jonka synnit ovat anteeksi annetut» (Ps. 32: 1). Ainoastaan syntien anteeksisaamisen kautta pääsee ihminen rauhaan Jumalan kanssa. Sentähden on ihmiselle tärkeää, että hän pääsee tuntemaan syntinsä ja että hän pyytää ne anteeksi.

Pakanakunta ei ylipäänsä tunne syntiä. Puutteita on ihmisellä, mutta synnistä hän ei tiedä. Jumala antoi lakinsa Israelin kansalle sentähden, että se tulisi synnintuntoon ja sen kautta voisi ottaa vastaan Jumalan armoa, kun se oli ilmestyvä. Israelin synnintunto onkin ollut elävämpi kuin muiden kansojen. Kun Kristuksen Henki pääsee ihmisen sydämeen asu-

maan, johdattaa Hän ihmistä vaeltamaan Jumalan valtakunnan piirissä. Kristityn elämä on Hengessä vaeltamista. Apostoli sanoo: »Jos te lihan mukaan elätte, on teidän kuoleminen, mutta jos Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää» (Room. 8: 13). Kristityn elämä on vaeltamista valossa.

Kun kristitty joka päivä pyytää ja saa synnit anteeksi Jumalalta, tulee hänen myös antaa anteeksi niille, jotka ovat häntä vastaan rikkoneet. Palvelija, joka sai suuren velkansa anteeksi Jumalalta, mutta ei antanut pientä velkaa anteeksi kanssapalvelijalle, joutui kadotukseen. Kristityn tulee pyytää päästä täydelliseen sovintoon veljensä kanssa. Jumala on rakkaus. Hän ei tahdo, että riitamieli vallitsee veljien kesken. Heidän tulee antaa toisilleen anteeksi ja sopia keskenään. Taivaissa ei ole riitaa, vaan siellä on sopua ja rakkautta.

HELMIKUUN 13 P:NÄ.

Älä johdata meitä kiusaukseen (Matt. 6: 13).

Jumala on rakkaus. Hän ei voi pahaan kiusata. Raamattu sanoo: »Jumala ei ketään kiusaa, vaan jokaista kiusaa hänen oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee» (Jaak. 1: 13, 14). Kiusauksen peruslähde on perkeleessä, joka kulkee ympäri ja etsii, kenen hän saisi niellä. Sentähden Raamattu sanoo: »Vastustakaa perkelettä, niin hän teistä pakenee» (Jaak. 4: 7). Mutta koetus on ihmiselle tarpeen. Henkinen kehitys kysyy vapaata toimintaa. Sentähden pantiin enkelitkin koetukselle. Paljon oli korkeitakin enkeleitä, jotka eivät kestäneet koetusta, vaan luopuivat Jumalasta. He eivät voi parannusta tehdä, kun ovat henkisiä olentoja ja kun tietoisesti ovat pahaa tehneet. Ihmisellekin oli paratiisissa koetus tarpeen. Hyvän ja pahan tiedon puu kasvoi paratiisissa ja sen hedelmän nauttiminen oli kielletty ihmiseltä. Siinä oli se koetus, jonka ihmisen tuli kestää. Mutta perkele vietteli häntä, ja hän otti puun hedelmästä ja söi. Jumalan tahdon rikkominen tuotti lankeemuksen,

jonka kautta paha tunkeutui koko luomakuntaan, kun täällä vallitsee elimellinen yhteys. Vuodesta vuoteen kasvoi pahan valta ja se on päässyt suurvallaksi maailmassa. Raamattu sanoo: »Koko maailma on pahan vallassa» (1 Joh. 5: 19). Ihmisen omassa sydämessä tulee paha näkyviin, ja kaikkialla ympäröivät häntä kiusaukset, joita pimeyden valta on kannattamassa. Ei löydy maailmassa elämänpiiriä, joka olisi vapaa pahan kiusauksista. Tämän kautta syntyy monenlaisia vaikutuksia, jotka yllyttävät pahaan tekoon. Ihmiselämä liikkuu pahojen vaikutusten piirissä, joista ihmisen täytyy pysyä erillään, jos tahtoo varjeltua lankeemuksesta. Hänen tulee valvoa ja rukoilla voidakseen pysyä elämän tiellä, ja ellei Jumala varjelisi ihmistä, joutuisi hän haaksirikkoon niiden vaikutusten kautta, jotka hänen omat tekonsa ovat aiheuttaneet. Hän tarvitsee aina uudestaan anteeksiantamusta synneistään. Luther sanoo oikein tämän rukouksen selityksessä: »Ei Jumala kiusaa ketään, mutta me rukoilemme tässä rukouksessa, että Jumala suojelisi ja varjelisi meitä niin, ettei perkele, maailma ja oma lihamme pettäisi eikä viettelisi meitä epäuskoon, epätoivoon ja muihin suuriin synteihin ja paheisiin; ja että jos joudummekin sellaisiin kiusauksiin, viimein voittaisimme.» Tässä rukouksessa pyytää siis kristitty Jumalan siunausta ja varjelusta niistä vaaroista, jotka syntyvät siitä, että hän usein on Jumalan tahtoa rikkonut. Ja hän pyytää, ettei Jumala antaisi meidän joutua kiusauksiin, jotka aiheutuisivat meidän elämämme moninaisista vääristä teoista. Jumalan suojelevaa kättä me tarvitsemme joka päivä, sillä pimeät vallat väijyvät ihmistä, ja ainoastaan taivaallisen Isän turvissa voimme kulkea elämän tietä taivaan kotiin.

Hyvänkin valta ympäröi meitä. Jumalan valtakunta toimii kaikkialla ympärillämme ja sieltä saamme voimia pahan vastustamiseen. »Kaikkinainen hyvä anti ja kaikkinainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta eikä valon ja pimeyden vaihtelua» (Jaak. 1: 17). Kiusauksen voima heikkenee, kun kammoamme pahaa ja riipumme hyvässä kiinni. Jumala antaa siunauksensa ja apunsa niille, jotka taistelevat pahaa vastaan.

HELMIKUUN 14 P:NÄ.

Vaan päästä meidät pahasta (Matt. 6: 13).

Ihana oli tämä luomakunta, kun se Luojan kädestä lähti. Kun Jumala katseli sitä, huomasi Hän sen sangen hyväksi. Mutta sen piirissä oli henkisiä olentoja, jotka olivat vapautta varten luotuja. Näiden täytyi koetuksen kautta kulkea. Kun tämä koetus oli aiheuttanut luopumuksen korkeimmissa enkelipiireissä, oli paha jo olemassa, kun ihminen luotiin, mutta se ei voinut tähän maailmaan tulla vaikuttavaksi niin kauan kuin ihminen, jolla oli johtoasema maallisessa elämänpiirissä, pysyi Jumalalle uskollisena. Sentähden pimeyden ruhtinas teki hyökkäyksen ihmistä vastaan, ja kiusauksessa tämä lankesi. Sen kautta pääsi pimeyden valta vaikuttamaan tämänkin luomakunnan piiriin, ja pahan valta kehittyy määräänsä asti. Kaikkialla ympäröi meitä täällä pahan vaikutteita, ja syvä on se huokaus, joka heränneen sydämestä nousee, kun hän Herran rukouksessa pyytää: »Päästä meidät pahasta.»

Taistelun täytyy jokaisessa ihmisessä syntyä hyvän ja pahan välillä, jos hän tahtoo määräänsä päästä. Omassatunnossa valvoo Jumalan iankaikkinen sääntö, joka sanoo ihmiselle: tee hyvää ja vältä pahaa. Niin kauan kuin omatunto nukkuu, on ihminen pahan määrättävänä, vaikka hän ei siitä tiedä. Mutta elämän koetuksessa astuu ihmisen eteen vaatimus erottamaan paha hyvästä. Kääntymykseen tulee ihmisen antautua, jos tahtoo ryhtyä taistelemaan pahaa vastaan. Jeremiallekin sanoo Jumala: »Jos käännyt, asetan Minä sinut jälleen seisomaan kasvojeni edessä; ja jos erotat hyvän pahasta, olet sinä oleva minun suuni. He kääntyvät sinun puoleesi, mutta sinä et käänny heidän puoleensa» (Jer. 15: 19). Tähän kääntymykseen tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen. Kun hän oppii tuntemaan Jumalaa ja seisoo hänen kasvojensa edessä, erottaa hän jokapäiväisessä elämässä hyvän pahasta, eikä hän noudata kaikkia niitä tapoja, joita ihmiset noudattavat. Useimpain elämä muodostuu tavanmukaiseksi, niin ettei ihminen Juma-

lan edessä tutki, mikä on hyvää, mikä pahaa siinä, mikä tulee hänen eteensä. Hän on tavallisissa oloissa niinkuin muutkin ihmiset. Mutta kun käänne tapahtuu ihmisen olennossa ja hän rupeaa Jumalan tahtoa kysymään, silloin täytyy hänen oppia erottamaan hyvä pahasta. Hänen täytyy elämässä ruveta noudattamaan omantunnon ääntä, ja silloin nousee rukous Jumalan puoleen. »Päästä meidät pahasta. Päästä minut pimeyden vallasta, joka kietoo minun tahtoani. Päästä minut pahoista teoista, jotka tahraavat omaatuntoani.» Tähän kääntymiseen tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen, sillä Jumalan Henki tahtoo pelastaa meidät pimeyden vallasta. Sen Isän puoleen, joka on taivaissa, jota taivaat ja taivasten taivaat eivät voi käsittää, kääntyy heränneen rukous: »Päästä minut pahasta.» Tämä Isä voi meidät pelastaa pimeyden vallasta, ja Hän auttaa meitä jokapäiväisessä elämässä armollaan, niin että voimme pimeyden juonia välttää ja Jumalan turvissa asua. Kun hairahdumme, pakenemme katuvina sen Isän armoihin, joka kehoittaa meitä rukoilemaan: »Päästä meidät pahasta.»

HELMIKUUN 15 P:NÄ.

Herra, älä rankaise minua vihassasi, älä kiivaudessasi minua kurita (Ps. 6: 2).

Näin rukoilee Daavid Herraa. Paimenpoikana hän voideltiin Israelin kuninkaaksi. Hän on kirjoittanut monta virttä, joita on Psalttariraamatussa. Niissä esiintyy kalliita ilmestyksiä, jotka Jumalan Henki hänelle ilmoitti. Virsikirjassamme on paljon virsiä, joita on muodostettu jonkin Daavidin psalmin mukaan. Paljon on Daavid näillä psalmeillaan kristikuntaakin opettanut. Raamattu sanoo, että Daavid oli Jumalan sydämen mukainen mies (1 Sam. 13: 14). Uuden liiton armo ei ollut vielä Jeesuksessa Kristuksessa ilmestynyt, vaikka Daavidkin uskon silmillä katseli Kristuksen päivää.

Mutta syvästi Daavid lankesi. Hän rakastui Batsebaan ja antoi Jooabin murhata Uurian, Batseban miehen, Ammonin lasten miekalla ja otti Batseban vaimokseen. Tämä oli suuri rikos, josta Jumala antoi Naatanin nuhdella Daavidia. Ja kun Daavid katui syntiänsä ja pyysi Jumalalta anteeksi, sai hän syntinsä anteeksi, mutta rangaistuksen tuosta pahasta teosta sai hän kantaa koko maallisen elämänsä aikana. Hänen omassa perheessään tapahtui surkuteltavia rikoksia, ja hänen täytyi paeta poikaansa Absalomia, jonka kansa valitsi kuninkaaksi. Jumala valvoo sitä siveellistä järjestystä, jonka Hän on maallisen elämän perustukseksi asettanut, eikä kukaan voi tätä ilman rangaistusta rikkoa. Daavidkin rukoilee Jumalaa: »Älä rankaise minua vihassasi, älä kiivaudessasi minua kurita.» Jumalan vihaa sai hän tuntea tunnossaan ja Jumalan kiivautta, kun Hän häntä rankaisi. Ei ole kukaan tästä Jumalan siveellisestä järjestyksestä vapaa. Joka loukkaa sitä tieten tahtoen, hän joutuu siitä kärsimään. Jumala ei katso ihmisen muotoa. Kun Daavid pakeni Absalomia, ja Simei kiroili häntä ja heitti häntä kivillä, tahtoi Abisai tappaa Simein, mutta kuningas ei sitä sallinut. Hän tunsi, että hän oli Jumalan rangaistuksen alaisena omien syntiensä tähden, ja sanoi: »Antakaa hänen kiroilla, sillä Herra on niin hänelle käskenyt!» (2 Sam. 16: 5—11). Ihminen luulee usein voivansa vapaasti tehdä, mitä tahtoo, mutta hän ei silloin ajattele, että kaikki paha, mitä ei kaduta ja anteeksi pyydetä, astuu tuomiossa hänen eteensä.

Jumala on Kristuksessa sovittanut maailman. Pakanakunnan uskonnoissa huomaamme, kuinka laajalti sitä tietoisuutta on, että synti on sovitettava. Kreikan kirjailijat kertovat, kuinka lukuisasti eläimiä uhrattiin jumalten sovittamiseksi. Ja vanhassa liitossa on Jumala säätänyt syntiuhreja, jotka olivat synnin sovittamiseksi tarpeen. Kristus on Jumalan suuri uhrikaritsa. Kun Hän syntyi maailmaan, tulivat viisaat idästä kumartamaan Jeesus-lasta ja antoivat Hänelle kultaa, suitsutusta ja mirhaa. Enkelijoukot kiittivät ja ylistivät Jumalaa: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha, ihmisille mielisuosio!» Ihmeellinen oli tuo Jeesus-lapsi. Hä-

nessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hän täyttää Jumalan tahdon ja kuolee ristinpuulla. Ihmisen Poikana Hän kuolee. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä. Hän on antanut sielunsa lunnaaksi ihmiskunnan synnin tähden. Joka uskossa omistaa Hänet, hänellä on se luottamus, ettei Jumala häntä rankaise vihassa eikä kiivaudessa häntä kurita, vaan Jeesuksessa Kristuksessa saa hän katuvana syntinsä anteeksi.

HELMIKUUN 16 P:NÄ.

Daavid sanoi Goljatille: »Sinä tulet minua vastaan miekka, keihäs ja piikki aseina, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin, Israelin sotaväen Jumalan, nimeen, jota olet pilkannut» (1 Sam. 17: 45).

Kun Israelin kansa luopui Jumalasta, joutui se kananealaisten ahdistettavaksi, joiden naapurina se asui. Filistealaiset saivat ajoittain vallan heidän ylitsensä. Kansa tahtoi kuningasta, joka heitä johtaisi sodissa, niinkuin pakanakansoilla oli. Samuel voiteli silloin Jumalan käskystä Saulin Israelin kuninkaaksi, ja Jumala antoi hänen kauttaan monta voittoa Israelin kansalle. Mutta kun Saul luopui Jumalasta, käski Jumala Samuelin voidella Daavidin Israelin kuninkaaksi. Iisailla oli monta poikaa, ja Samuelin mielestä olisi vanhempain joukossa ollut siihen virkaan soveliaita, mutta Jumala valitsi nuorimman, joka Samuelin tullessa oli paimenena kaitsemassa isänsä laumaa (1 Sam. 16).

Kun filistealaiset nousivat Israelia ahdistamaan, oli Saulilla ahdinko, sillä filistealaiset seisoivat lujassa rintamassa häntä vastassa, ja hänellä oli vain vähän väkeä. Iisai lähetti Daavidin viemään ruoka-aineita kolmelle veljelleen, jotka olivat rintamalla. Kun Daavid saapui Israelin leiriin, esiintyi filistealaisten puolesta Goljat vaatimaan israelilaisia kaksintaisteluun. Hän oli »kuuden kyynärän ja kämmenen leveyden pituinen. Ja

hänellä oli vaskilakki päässänsä ja suomuksinen panssari yllänsä, ja hänen panssarinsa painoi viisituhatta sikliä vaskea. Ja hänen keihäänsä varsi oli niin kuin kangaspuun orsi» (1 Sam. 17: 4, 5, 7). Pelko valtasi Israelin joukon eikä kukaan rohjennut käydä taisteluun hänen kanssaan, vaikka Goljat oli 40 päivää pilkaten siihen kehoittanut. Mutta Herran Henki tuli Daavidin päälle, kun hän näki tämän vihollisen, ja hän tarjoutui menemään kaksintaisteluun hänen kanssaan. Kuningas tahtoi pukea Daavidinkin kypäriin ja haarniskaan,mutta tämä ei ollut tottunut niissä liikkumaan. Hän otti viisi sileää kiveä ojasta ja lingon käteensä, meni Goljatia vastaan ja sanoi: »Sinä tulet minua vastaan miekka, keihäs ja piikki aseina, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin, Israelin sotaväen Jumalan nimeen, jota olet pilkannut.» Nämä soturit näyttivät hyvin epätasaisilta varustuksiin ja voimaan nähden, mutta Herran nimi on vahva kilpi. Daavid juoksi eteenpäin ja heitti lingolla kiven Goljatin otsaan, niin että hän kaatui, juoksi hänen tykönsä, otti hänen miekkansa ja hakkasi Goljatin pään poikki. Hämmästys valtasi filistealaiset ja he pakenivat. Paljon israelilaisia, jotka olivat pelosta kätkeytyneet piilopaikkoihin, tuli esille ja he rupesivat ajamaan vihollista takaa. »Ja filistealaiset kaatuivat surmattuina Saaraimin tiellä, Gatiin ja Ekroniin asti» (v. 52). Suuri oli israelilaisten voitto sinä päivänä ja se oli alku valoisammalle aikakaudelle. Daavid tuli kuninkaaksi Saulin jälkeen, ja hän voitti kaikki Israelin viholliset, niin että Israelin valtakunta oli laaja ja vahva Daavidin aikana. Daavidin voittoisat sodat herättivät pelkoa kaikissa kansoissa, niin että Salomo, Daavidin poika, sai rauhan kuninkaana hallita Israelin siihen aikaan laajaa valtakuntaa. Paimenpoika, joka Herran nimessä esiintyi, sai tämän suuren muutoksen aikaan.

Vielä tänä päivänä on Herran nimi kilpenä ja voimana niille, jotka Häntä avuksensa huutavat. Muu maallinen suuruus on katoava. Joka Herraan turvaa, hän ei hiekalle rakenna.

HELMIKUUN 17 P:NÄ.

Psalmista sanoo:» Yhtä olen Herralta anonut, sitä yhäti pyydän, että saisin asua Herran huoneessa kaikki elämäni päivät, katsellakseni Herran suloutta ja mietiskelläkseni hänen temppelissänsä» (Ps. 27: 4).

Useassa Daavidin psalmissa tulee näkyviin se rakkaus, mikä vanhan liiton hurskaalla oli jumalanpalvelukseen Jerusalemin temppelissä. Vanhan liiton aikana oli temppelillä erityinen pyhyys. Täällä oli liiton arkki ja sen kannella olivat kerubimien kuvat. Täällä asui Jumalan kirkkaus. Täällä kysyi ylimmäinen pappi Jumalan tahtoa, ja Jumala antoi hänelle vastauksen. Ei ollut koko maan päällä niin pyhää paikkaa kuin temppeli oli. Betlehem sijaitsee lähellä Jerusalemia ja sieltä voi nähdä kaupungin ja sen rakennuksia. Paimenpoikana sai Daavid aina katsella Siionin vuorta, joka siihen aikaan oli jebusilaisten vallassa. Kaunis ja laaja on näköala tältä vuorelta Jordanin laaksoon ja Juudean vuoristoon. Kun Daavid tuli kuninkaaksi, valloitti hän Siionin vuoren jebusilaisilta ja rakennutti tänne liitonarkille majan ja itselleen linnan. Tänne tuotiin liitonarkki suurella juhlallisuudella. Kun se Eelin aikana vietiin sotarintamalle, joutui se filistealaisten valtaan, mutta se tuotti heille semmoista tuhoa, että heidän täytyi tuoda arkki takaisin. Liitonarkki oli ollut eri paikoissa Israelin maata sen mukaan kuin hallituskeskus oli muuttunut. Kerran oli se Gibeonissakin Jordanin toisella puolen. Siilossa oli se kauan. Daavid toi sen omaan kaupunkiinsa Siionin vuorelle. Ja tänne rakensi Salomo Jerusalemin ihanan temppelin, joka oli kaunein temppeli maan päällä.

Kun Jumalan kirkkaus asui liitonmajassa, oli jumalanpalveluksella täällä erikoinen arvo. Semmoista jumalanpalvelusta ei ollut missään muualla maailmassa, mutta Kristuksen ihmistyessä, kun Pyhä Henki vuodatettiin kaiken lihan yli, muuttui tämä asema, ja Kristus on nyt joka paikassa Hengellään läsnä, missä Hänet uskossa vastaanotetaan ja Häntä palvellaan. Ju-

malan kirkkaus oli siirtynyt pois liitonmajasta, kun Israelin kansa syvästi rikkoi Jumalan tahtoa vastaan.

Jumalan kirkkauden läsnäolo antoi vanhan liiton jumalanpalvelukselle korkean arvon. Kooran lapset veisaavat: »Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot! Minun sieluni ikävöi ja halajaa Herran esikartanoihin, sieluni ja ruumiini riemuitsee elävän Jumalan edessä» (Ps. 84:2,3). Daavid oli hurskas. Hän ikävöi jumalanpalvelusta, mutta monta vuotta täytyi hänen olla pakolaisena synnyinmaassaan, kun Saul kateudesta pyysi hänet tappaa. Ajoittain hän harhaili vieraalla maallakin. Olipa hän kerran samassa luolassa kuin Saul, ja Daavidin toverit kehoittivat häntä tappamaan Saulin, mutta hän leikkasi vain kappaleen Saulin vaatteesta ja näytti sen kuninkaalle, kun oli päässyt luolasta (1 Sam. 24:4—12). Useat Daavidin psalmit ilmoittavat sitä kaipausta, millä hän liitonmajaa muisteli. Kun hän asui huoneessaan Siionin vuorella, ja liitonmaja oli aivan lähellä, jonne hän pääsi milloin tahtoi ihanaa jumalanpalvelusta viettämään, niin ymmärrämme sitä syvää iloa, mikä hurskaalla kuninkaalla oli, kun hän sai liitonmajassa iloita elävässä Jumalassa. Herran huoneessa tahtoi hän mieluimmin olla, täällä kiittää Jumalaa hänen suurista teoistaan ja rukoilla kansansa puolesta.

HELMIKUUN 18 P:NÄ.

Tuonelan kädestä Minä tahdon heidät pelastaa, kuolemasta Minä tahdon heidät lunastaa. Kuolema, missä on ruttosi? Tuonela, missä on surmasi? (Hos. 13:14).

Näin puhuu Jumala Israelin kansalle. Kun synti tuli maailmaan, seurasi sitä kuolema, sillä synnin palkka on kuolema. Jeesuksessa Kristuksessa tuli iankaikkinen elämä, ja ne, jotka ovat uskossa ottaneet Hänet vastaan ja Jumalan elävästä sanasta syntyneet ylhäältä, pääsevät kuolemassa Jeesuksen tykö, sillä Hän sanoo Isälleen: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä

olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani, jotta näkisivät minun kirkkauteni, jonka annoit Minulle, koska olet rakastanut Minua ennen maailman perustamista» (Joh. 17:24). Nämä Jeesus pelastaa kuoleman ja tuonelan vallasta. Kuolema on Jeesuksen kuoleman kautta voitettu. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Lasarus, meidän ystävämme, nukkuu, mutta Minä menen herättämään hänet unesta» (Joh. 11:11). Kristuksessa kuolleet eivät joudu tuonelaan, vaan pääsevät Kristuksen tykö. Mutta ne, jotka eivät ole Kristusta omistaneet, joutuvat kuoleman ja tuonelan valtaan. Apostoli sanoo: »Kuolema, missä on voittosi? Tuonela, missä on otasi? Kiitos olkoon Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (1 Kor. 15:55,57).

Jeesus puhuu tuonelastakin ja kertoo, kuinka rikas mies oli siellä vaivassa, ja suuri juopa oli hänen ja Aabrahamin välillä, jonka luona Lasarus oli, ja sai siellä lohdutusta (Luuk. 16:25). Rikas mies pyysi, että Aabraham lähettäisi Lasaruksen hänen tuskaansa lievittämään, sillä hän sanoi: »Minulla on kova tuska tässä liekissä» (v.24). Mutta sitäkään lievitystä hän ei saanut. Aabraham oli vielä tuonelassa, sillä Kristus ei ollut vielä lunastuskuolemallaan sovittanut maailman syntejä. Ja Lasarus kaipasi lohdutusta, vaikka hän ei ollut vaivan tilassa kuten rikas mies. Kuolema ja tuonen valta ovat kristitylle vihollisia. Kristus on antanut uskovalle voiton niistä. On suuri armo, kun Kristuksessa kuollut pääsee Herransa luo, sillä hän vapautuu kuoleman ja tuonelan vallasta. Uskova, joka elää Kristuksessa, voi sanoa: »Kuolema, missä on voittosi? Tuonela, missä on otasi?»

Mutta tuonen maa on vielä olemassa niille, jotka eivät Kristuksessa ole ylhäältä syntyneet. Se on olemassa vaivan paikkana niille, jotka täällä elävät synnissä ja pimeyden valtaa palvelevat. Kauan on rikas mies saanut olla tässä vaivassa, ja viimeisessä tuomiossa muuttuu tämä tila vielä vaikeammaksi. Kun Jeesus pitää tuomiota, sanoo Hän vasemmalla puolella oleville: »Menkää pois Minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen

enkeleilleen» (Matt. 25:41). Nämä vakavat sanat ovat Raamattuun kirjoitetut sitä varten, että ihminen tietäisi, minkälainen niiden tila tuonelassa on, jotka eivät Herrasta täällä mitään välitä. Mutta oikealla puolella oleville sanoo Herra: »Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on teille valmistettu maailman perustamisesta asti» (v.34). Vakava ja korkea on tulevaisuus.

Jeesus on voittanut kuoleman ja tuonelan vallan. Sitä varten Hän kuoli, astui alas tuonelaan, nousi sieltä ylös ja astui taivaaseen, että Hän valmistaisi meille täältä murheen laaksosta uuden ja elävän tien sinne, jossa on iankaikkinen, täydellinen ilo taivaallisen Isän kasvojen edessä ja hänen enkeliensä parissa iankaikkisesta iankaikkiseen.

HELMIKUUN 19 P:NÄ.

Onko Minulla mitään mielihyvää jumalattoman kuolemasta, kuuluu Herran, Herran sana? Eikö päinvastoin siitä, että hän palajaa tieltänsä ja saa elää? (Hes. 18:23).

Jumala on rakkaus. Hän tahtoo kaikkia ihmisiä autuaiksi, mutta luonnollisessa ihmisessä on salaista vihaa Jumalaa vastaan, ja hän luulee, että Jumalassakin on vihaa häntä vastaan. Useat ovat sortuneet tähän ajatukseen, joka kuitenkin on aivan perätön ja on vain heidän turmeltuneen sydämensä tuotteita. Vaikka jumalaton vastustaa Jumalaa, ei Jumalalla ole mielihalua hänen kuolemastaan. Jumalassa on kyllä vihaa syntiin, mutta ihmistä Hän ei vihaa. Kuinka Jumala olisi voinut antaa suurimman uhrin jumalattoman hyväksi antaessaan ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan hänen pelastamisekseen, jos Hänellä olisi mielihyvää ihmisen kuolemasta? Ihminen ei oikein ajattele, mitä se tietää, että Kristus tuli Jumalan kirkkaudesta maailmaan, että Hän kärsi täällä syntisten pilkkaa ja ylenkatsetta, ja että Jumala itse oli Kristuksessa sitä varten, että Hän pelastaisi ihmisen synnin tuomiosta ja synnin val-

lasta. Jumalan suuri pelastustoimi on varmana todistuksena siitä, että Jumalalla ei ole mielihyvää jumalattoman kuolemasta.

Mutta kääntymys on ihmiselle tarpeen. Hän on synnin kautta turmeltunut. Hänen mielensä on kietoutunut maailmaan. Ei hänessä ole mitään puhdasta. Niinkuin matkailija, joka kulkee tietä eteenpäin ja huomaa harhaan joutuneensa, kääntyy ja lähtee kulkemaan uutta suuntaa, niin täytyy ihmisessä, joka tahtoo pelastua, täydellisen kääntymyksen tapahtua, niin että hän etsii sitä, mikä ylhäällä on, ja karttaa sitä pahaa, mikä on maailmassa. Omaantuntoon on ihmisolennon laki piirretty, samoinkuin kasvilla on sääntönsä, joka johdattaa sen kehitystä sen omituisen olennonsäännön mukaan. Ja niinkuin eläimellä on sääntönsä, joka muodostaa sen kehityksen, niin on jokaisella ihmisellä omassatunnossa olennonsääntö, joka tahtoo hallita ajatusta ja tahtoa, ja tämä sääntö on ylimaailmainen. Ehdottomalla henkisellä voimalla se vaatii ihmistä tekemään, mikä on oikein, ja välttämään, mikä on väärin. Tuhlaajapoika, joka oli lähtenyt vieraille maille tuhlaamaan isän antamaa perintöä, meni itseensä, kääntyi kuuntelemaan omantunnon ääntä ja palasi jälleen isänhuoneeseen. Samoin tulee jokaisen ihmisen mennä itseensä, kuulla, mitä Jumalalla on sanottavaa omassatunnossa, ja kääntyä tottelemaan tätä ääntä. Raamattu teroittaa usein tätä kääntymystä. Ilman kääntymystä on ihmiselle mahdotonta kelvata Jumalalle. Kääntymys ei ole vain yksityisten hyvien tekojen toimintaa eikä ajoittainen mielipaha siitä pahasta, minkä ihminen on tehnyt, vaan se on koko elämänsuunnan muuttamista Jumalan mielen mukaiseksi, se on sydämen kilvoitusta Jumalan tahdon tekemisessä. Peruskohdat kristinuskossa ovat parannus ja usko. Parannuksessa ihminen tuntee syntinsä ja kilvoittelee sitä vastaan. Ja kääntymyksessä pääsee parannuksen tekijä uskossa kulkemaan elämän tietä. Hän vaeltaa Jeesuksen opetuslapsena. Parannus tuottaa kyllä taistelua syntiä vastaan, mutta se antaa ihmiselle iloa ylhäältä. Kun ihminen kulkee ehtoolla tasangolla poispäin auringosta, on maisema

varjoja täynnä, mutta kun hän kääntyy ja kulkee aurinkoa kohti, on koko maisema valoisa. Niin kulkee kääntynyt armon aurinkoa kohti ja saa nauttia paljon iloa Jumalalta. Kääntymys on suuri käänne ihmiselämässä, joka johdattaa uskovan pimeästä taivaan valoon.

HELMIKUUN 20 P:NÄ.

Me tiedämme, että niille, jotka Jumalaa rakastavat, kaikki vaikuttaa parhaaksi (Room. 8:28).

Moninaiset ovat tapahtumat maailmassa. Moninaiset ovat ne vaikutukset, jotka aina ovat toimimassa täällä. Monenlaiset ovat ne ihmiset, jotka täällä toimivat. Mutta kristitty voi niin järjestää elämänsä, että kaikki, mikä hänen ympärillään liikkuu, vaikuttaa hänen parhaakseen. Tämä olisi mahdotonta, jollei Jumala olisi olennoltaan rakkaus ja samalla kaikkivaltias ja kaikkiviisas. Niille, jotka Jumalaa rakastavat, tapahtuu kaikki parhaaksi. Jumala järjestää niiden elämänolot, jotka Häntä rakastavat, sillä tapaa, että kaikki kääntyy heidän parhaakseen. Ei putoa hiuskarvakaan heidän päästään Jumalan tahdotta. Niin ihmeellisesti Jumala hoitaa niitä, jotka Häntä rakastavat. Heitä kohtaa kärsimyksiä ja vaivojakin, mutta ne ovat ihmisen kasvatukselle tarpeen. Jos ihmisellä vain olisi hyviä päiviä maan päällä, niin hän kokonaan turmeltuisi. Kristityllä voi usein olla enemmän kärsimyksiä kuin maailmanlapsella, sillä hän kärsii kaikesta siitäkin pahasta, jota hän näkee maailmassa tapahtuvan, ja usein on hän tämän pahan hyökkäyksen alainen; mutta kun hän rakastaa Jumalaa, saa hän olla siitä varma, että se kärsimys, joka häntä kohtaa, on hänelle hyödyllinen ja tarpeen, sillä taivaallisen Isän käsi sitä ohjaa, eikä tämä Isä pane hänen kannettavakseen semmoista kuormaa, jota hän ei voi kantaa. Jumala antaa murheessakin iloa. Tärkein asia ihmiselle on, että hän rakastaa Jumalaa ja pysyy hänen rakkaudessaan. Silloin saa hän siihen turvata, että Isän käsi johtaa kaikki, mikä häntä tässä maailmassa kohtaa.

Ja onko niin vaikeaa rakastaa Jumalaa, kuten moni taitamaton arvelee? Koko Jumalan olento on rakkautta, ja niin rakasti Hän ihmiskuntaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan. Taivaasta tuli Kristus tänne, ja Hän kärsi ihmisten pilkkaa ja väkivaltaa. Ei Hän suutansa avannut vastustaakseen sitä pahaa, jonka Jumalan viholliset panivat vireille Häntä vastaan. Hän teki aina hyvää, auttoi kärsiviä, paransi sairaita, herätti kuolleita. Jumala oli ja vaikutti Hänessä. Mutta juutalaiset vihasivat Häntä sentähden, että Hän oli ylhäältä. Ja he saattoivat Hänet lopulta ristinkuolemaan. Mutta kun ihmisen omatunto herää, kun hän oppii tuntemaan synnin turmeluksen ja näkee uskon silmällä Jeesuksessa Lunastajan ja Vapahtajan, silloin hän rakastaa Jeesusta, joka ensin on rakastanut häntä, ja silloin hän jättää elämänsä Herran haltuun, sillä hän tietää, että kaikki tapahtuu hänen parhaakseen.

HELMIKUUN 21 P:NÄ.

Kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni (Room. 12:9).

Niin kehoittaa apostoli Paavali Rooman kristityitä. Laaja oli Rooman maailmanvalta. Kun kristinusko ilmestyi, hallitsi tämä valtakunta koko silloin tunnettua maailmaa ja edisti kristinuskon levenemistä suuressa määrin vastoin tahtoaan. Oli maailmanvaltoja ollut ennenkin, joiden tuli kasvattaa kansoja, mutta Rooman valta oli viimeinen suuri yleinen maailmanvalta. Sen hallitusaikana syntyi Kristus, maailman Vapahtaja, joka perusti Jumalan valtakunnan maailmaan. Tämä tahtoi astua maailmanvaltojen sijalle, eikä uutta maailmanvaltaa enää syntynyt.

Kammottavan suuri on pahan valta maailmassa, sillä pimeyden valta sitä kannattaa. Kun kristinusko alkoi levitä, tuli pahan suuri valta näkyviin. Kristinusko on ylhäältä. Se on Jumalasta. Sentähden pakanakunta sitä vihasi. Verisissä vainoissa vaivattiin ja murhattiin kristityitä vain sentäh-

den, että he tunnustivat Kristusta. Pahan valta puhkesi näissä vainoissa esiin. Kristityt tekivät hyvää kaikille ja rukoilivat vainoojiensa puolesta. Polttorovioillakin nousi kristittyjen rukous niiden puolesta, jotka heitä surmasivat. Ja Jeesus rukoili ristinpuulla: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät» (Luuk. 23: 34). Tätä pahaa, jota maailmassa on, mutta jota maailmanlapsi ei oikein tunne, tulee kristityn kammota. Mutta hyvässä tulee hänen riippua kiinni.

Kun eräs hallitusmies sanoi Jeesusta hyväksi mestariksi, sanoi Jeesus, ettei kukaan muu ole hyvä kuin Jumala yksin (Luuk. 18: 18, 19). Niin syvästi on synti turmellut ihmiskunnan, ettei siinä ole yhtään olennoltaan hyvää ihmistä. Monenlaisia ovat kyllä ihmiset, ja on niitä, jotka näyttävät olevan luonnostaan aivan hyviä, mutta tällä hyvyydellä on rajansa luonnollisessa ihmisessä. Hänen täytyy uudestisyntyä, ennenkuin hän olentonsa sisimmässä muuttuu. Hänen täytyy kääntyä synnistä ja maailmasta ja tulla Kristuksen tykö, joka meitä valaisee. Ihmiskuntaa alentava on se tosiasia, että kaikki ovat synnissä syntyneet. Mutta Kristuksessa on elämä ilmestynyt. Ei kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella, sillä Hän oli kaikessa nuhteeton. Kun ihminen kääntyy ja tulee Kristuksen tykö ja kun Kristus Pyhän Hengen kautta tulee hänen sydämeensä asumaan, silloin syntyy hänessä uusi ihminen, joka on ylhäältä. Ne, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavia, kammovat pahaa ja riippuvat kiinni hyvässä, sillä Jumala, joka heissä asuu, on hyvä. Synnittömiä he silti eivät ole, sillä synnin turmelus on niin suuri, ettei se kokonaan katoa. Kun apostoli puhuu siitä, että hän tekee sitä pahaa, jota hän vihaa, puhuu hän siitä tilasta, jossa hän oli lain alla ollen. Uudestisyntynyt vaeltaa Hengen mukaan, vaikka hänkin on syntinen, joka paljon anteeksiantamusta tarvitsee.

HELMIKUUN 22 P:NÄ.

Ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman lain töitä (Room. 3: 28).

Luterinen kirkko pitää vanhurskauttamisopin hyvin kalliina. Paavikunta opetti, niinkuin se vieläkin opettaa, että ihminen tulee vanhurskaaksi töiden kautta. Luther heräsi ja pyrki rauhaan Jumalan kanssa. Hän taisteli luostarin hiljaisuudessa, mutta töiden perustuksella hän ei rauhaa saanut. Jumala antoi vanhurskauttamisen uskosta selvetä hänelle. Uusi aikakausi alkoi kristikunnan historiassa, kun se pimeä, mikä keskiaikana vallitsi, loppui sen kautta, että Lutherille tuli selväksi, että ihminen vanhurskautetaan uskosta ilman lain töitä. Oli kyllä olemassa yksityisiä hurskaita, joille Jumalan Henki oli tämän totuuden kirkastanut, mutta paavikunnassa vallitsi yleensä se käsitys, että ihminen tulee vanhurskaaksi töiden kautta. Luostareita perustettiin ja munkkikuntia syntyi monenlaisia, jotka kiivailivat hyvien töiden puolesta, mutta rauhaa ei sillä tien syntynyt.

Kristus on Jumalan vanhurskaus. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Hän teki kaiken Jumalan tahdon. Hänessä asui jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hän täytti lain meidän puolestamme, ja Hän tahtoo elämän Herrana tulla sydämeemme asumaan. Apostoli Paavali sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, Hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni» (Gal. 2: 20). Tämä Kristus on meidän vanhurskautemme. Luther omisti Hänet uskossa. Se on aivan toinen peruste kuin katolikunnan.

Kun ihminen kääntyy ja uskossa omistaa Kristuksen, niin Jumala ei lue hänelle hänen syntejään, vaan hän tulee osalliseksi Jumalan armosta. Jumala pyyhkii pois katuvalta hänen syntinsä ja lukee hänelle uskon Kristukseen vanhurskaudeksi. Tämä Jumalan vanhurskaaksi lukeminen ei ole vain aatteelli-

nen toimi, vaan se on Jumalan todellinen pelastus synnin tuomiosta ja synnin vallasta. Kristus hallitsee uudestisyntyneen sydämessä Pyhän Hengen kautta, niin että kristitty voi elää Jumalan lapsena. Kyllä hänellä vielä on syntiä, kyllä hän useinkin rikkoo Jumalan tahtoa, mutta hän taistelee syntiä vastaan, katuu syntejään ja pyytää ne anteeksi ja saa yhä enemmän voimaa Jumalalta, niin että hän on kuolettamassa vanhaa ihmistä, ja uusi ihminen hänessä kasvaa kasvamistaan. Raamattu ei käsitä vanhurskauttamista vain kerran tapahtuvaksi, vaan Room. 8: 30:stä näemme, että uskova uskonkilvoituksessa useamman kerran vanhurskautetaan. Uskonkilvoitus on usein ankara, mutta vanhurskauttaminen uskosta on lepopaikka, jossa kilvoittelija saa iloita Jumalan armosta, ja hänellä on rauha Jumalan kanssa sentähden, että hän on vanhurskautettu uskon kautta Kristukseen.

HELMIKUUN 23 P:NÄ.

Herra, opeta meitä rukoilemaan (Luuk. 11: 1).

Jeesus rukoili paljon taivaallista Isäänsä ja sen kautta syntyi hänen opetuslapsissaankin halua rukoilemiseen. Rukouksen korkein esine on Jumalan nimen pyhittäminen; se on nykyisessä sukupolvessa niin monella tapaa halpana pidetty. Toisena rukouksen esineenä on Jumalan valtakunnan tuleminen. Jumala loi kaikki hyväksi, mutta henkimaailmassa oli luopumus tapahtunut ja sen kautta tunkeutui pimeyden valta tämän luomakunnan piiriin. Pimeyden ruhtinas rakentaa kaikkialla valtakuntaansa, ja häntä auttamassa on se suuri enkelijoukko, joka hänen kanssaan lankesi syntiin. Laaja on tämä pimeyden valtakunta, ja kammottava on se pimeys, jonka se levittää ympärilleen. Synnin lumous on suuri ihmiskunnassa, ja kaikille ihmisille, jotka tahtovat pelastua, on kääntymys pimeydestä valkeuteen tarpeen.

Fariseukset ja kirjanoppineet vihasivat Jeesusta sentähden,

että Hän puhui heille sen totuuden, jonka Hän oli Isältä kuullut. He luulivat käyvänsä Jumalan teillä, vaikka heissä liikkui murhan ajatuksia Jumalan Poikaa vastaan. Jeesus sanoi heille suoraan, että he olivat isästä perkeleestä ja tahtoivat isänsä himoja noudattaa (Joh. 8: 44). Kuinka kammottava olikaan niiden juutalaisten, jotka kunnioittivat fariseuksia ja kirjanoppineita Jumalan heille antamina opettajina, kuulla tätä puhetta! Mutta Jeesuksen sanat olivat totuudenmukaiset, ja ne kohdistuvat vieläkin kaikkiin niihin, jotka pimeyden valtaa palvelevat. Tämä valta on laaja ja suuri, mutta se on pukeutunut valon muotoon. Se vihaa vielä tänä päivänä sitä totuutta, jonka Jumala on Kristuksen kautta ilmoittanut. Ja paljon ihmisiä on vielä tänä päivänä tietämättään pimeyden pauloissa.

Kristuksessa tuli Jumalan valtakunta tänne maailmaan. Siinä tarjotaan Jumalan armo ja iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa kaikille ihmisille. Tässä valtakunnassa hallitsee Kristuksen Henki. Hän särkee pimeyden paulat. Hän valaisee taivaan valolla, niin että ihminen näkee synnin ja kadotuksen, jonka orjina Jumalasta luopuneet ovat. Jumalan valtakunnassa on ihmisellä saatavana Jumalan vanhurskaus, jossa Jumala Kristuksen tähden julistaa ihmisen vanhurskaaksi ja pelastaa hänet synnin tuomiosta ja vallasta. Tässä valtakunnassa saa uskova ilon Herrassa, olennollisen ilon. Tässä saa hän sen rauhan, joka on ylhäältä, jota ei maailma tunne. Tämän valtakunnan jäsenenä hän on Jumalan lapsi, joka on ylhäältä syntynyt ja joka uskon kautta elää Jeesuksessa Kristuksessa. Se Henki, joka hänessä asuu, on pimeyden henkeä väkevämpi ja suojelee häntä kaikista vaaroista.

HELMIKUUN 24 P:NÄ.

Jumala sanoo: »Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niiden tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki» (Jes. 57: 15).

Kun ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, on hänen elämänsä korkein tarkoitus, että Jumala saa tulla hänen sydämeensä

asumaan. Jumalan lapsi on se, jolla on Jumalan Henki ja jonka sydämessä Jumala Henkensä kautta asuu. Korkea on se määrä, jonka Jumala on ihmiselle pannut. Raamattu sanoo: »Ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan se, että on uusi luomus» (Gal. 6: 15). Ei voi vanhan liiton ilmestys johdattaa ihmistä hänen määränsä perille, vaan Jeesuksessa Kristuksessa tahtoo Jumala kokonaan uudistaa ihmisen. »Jumala asuu korkeudessa ja pyhyydessä ja niiden tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki.» Ei maallinen suuruus Jumalaa miellytä, ei Hän katoavaa kunniaa rakasta, vaan nöyrän tykönä tahtoo Hän asua ja niiden tykönä, joilla on särjetty henki.

Ihminen harvoin ajattelee tarkempaan sitä suurta muutosta, jonka kristinusko tahtoo hänessä saada aikaan. Raamattu sanoo: »Kaikki liha on niinkuin ruoho, ja kaikki sen ihanuus niinkuin ruohon kukkanen; ruoho kuivettuu ja kukkanen varisee, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti» (1 Piet. 1: 24, 25). Jumala on puhunut Henkensä kautta profeetoissa, mutta Jeesuksessa Kristuksessa ilmoitti Hän sen iankaikkisen elämän, jonka Hän sanansa kautta antaa uskovalle. »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala» (Joh. 1: 1). Jeesuksessa Kristuksessa tulee Jumala Henkensä kautta ihmisen sydämeen, ja Jeesuksen Kristuksen kautta tulee uskova uudeksi luomukseksi. Kristus on ylhäältä, mutta me olemme alhaalta, ja ainoastaan Hänen kauttaan voi ihminen tulla uuden Jerusalemin lapseksi. Ei kristitty tavallisesti ajattele, kuinka suuri muutos hänessä tapahtuu, kun hän Pyhän Hengen kautta syntyy uudesti.

Kun ihminen syntyy ylhäältä, saa hän uuden hengen. Kristus nousi ylös kolmantena päivänä, ei hänen ruumiinsa jäänyt hautaan. Se oli sama ruumis, joka pantiin hautaan, mutta se tuli henkiseksi. Kristus kirkastui ylösnousemisessa, niin että koko hänen olentonsa uudistui. Kun kristitty elää uskonyhteydessä Kristuksen kanssa, omistaa hän koko Kristuksen, niin että ylösnoussut Kristus saa hänessä suuren muutoksen aikaan. Kristitty harvoin ajattelee sitä muutosta, mikä hä-

nessä tapahtuu, kun hän uskossa syö Kristuksen ruumista ja juo hänen vertansa. Korkea on Kristuksen sana: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 54). Ylimaailman todellisuutta on siinä, ja sen kautta toteutuu Herran sana: »Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niiden tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki.» Tästä sanoo apostoli, että Kristus asuu uskon kautta kristityn sydämessä (Ef. 3: 17).

HELMIKUUN 25 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan pääse Isän tykö muutoin kuin Minun kauttani» (Joh. 14: 6).

Taivaallisen Isän huone ylhäällä on se suuri keskuskoti, johon kaikki Jumalan lapset kokoontuvat. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Isäni kodissa on monta asuntoa.» »Vaikka menen valmistamaan teille sijaa, tulen Minä takaisin ja otan teidät tyköni, jotta tekin olisitte siellä, missä Minä olen» (Joh. 14: 2, 3). Isän suureen huoneeseen kokoaa siis Jeesus kaikki ne, jotka perivät iankaikkisen elämän.

Isän tyköä tuli Jeesus tänne ja valmisti tien Isän huoneeseen kaikille, jotka ovat ylhäältä syntyneet. Jeesus tuli ylhäältä tänne johdattaakseen ne, jotka uskovat Häneen, sinne, missä Hän on. Jeesus sanoo: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani, jotta näkisivät minun kirkkauteni, koska olet rakastanut Minua ennen maailman perustamista» (Joh. 17: 24). Jeesus rukoilee tavallisesti Isää ja pyytää Häneltä sitä, mitä Hän tahtoo, mutta tässä asiassa ei Herra pyydä, vaan Hän sanoo: »Isä, Minä tahdon.» Isän tykönä on siis se suuri kokouspaikka, johon kaikki Jeesuksen opetuslapset kerran kokoontuvat.

Yhtä tietä on kaikkien niiden käytävä, jotka tahtovat autuaiksi tulla. Isän huoneisiin on meidän vaellettava täältä

murheen laaksosta. Ja yksi tie vain on olemassa, joka johdattaa meidät Isän huoneeseen. Jeesus on tie. Sitä varten Hän tuli Isän tyköä tänne maailmaan, että Hän valmistaisi ihmislapsille tien taivaan suureen kotiin. Jeesus tuli Isän tyköä tänne, sovitti maailman synnit ja meni lunastustyön päätettyään takaisin Isän tykö. Sen kautta Hän valmisti uskoville tien Isän kotiin. Jeesus on ainoa tie. Hän on sovittanut ihmiskunnan synnit, Hän on valmistanut iankaikkisen lunastuksen. Hän syntyi Israelin neitseestä ja tuli ylösnousemukseksi ja elämäksi niille, jotka uskossa omistavat Hänet.

Ja Jeesus on totuus. Hänessä Jumalan totuus on ilmestynyt täydellisenä, ja sen kautta Hän on myös elämä uskovalle, iankaikkinen elämä. Jeesuksessa Kristuksessa tulee Jumalan valtakunta uskovan omaksi. Iankaikkista elämää ei ollut missään maailmassa. Synnin kautta tuli kuolema maailmaan, mutta iankaikkinen elämä on vain Jeesuksen Kristuksen kautta tänne tullut. Jeesus sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Sillä minun lihani on tosi ruoka, ja minun vereni on tosi juoma» (Joh. 6: 54, 55). Jeesuksessa Kristuksessa, semmoisena kuin Hän on siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta, on siis iankaikkinen elämä, ja Hän herättää sen, joka uskoo Häneen, viimeisenä päivänä.

Jeesus on elämän leipä. Israelin lapset söivät mannaa korvessa ja kuolivat, mutta Jeesus antaa meille elämän leivän, niin että uskova saa Hänet autuuden ruhtinaana, kirkastettuna Ihmisen Poikana omakseen. Sitä todellisuutta, jota Jeesuksen Kristuksen kautta on saatavana, teroittaa Herra, kun Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä.» Nämä sanat eivät vain koske pyhää ehtoollista, vaan myös uskovan uskonsuhdetta Jeesukseen, ja ne teroittavat tärkeää totuutta kristinuskossa. Koko Kristus on meille tarpeen. Kuinka suuri onkaan Jumalan armo! Tärkeä on Jeesuksen sana: »Minä olen elämän leipä.» (Joh. 6:35).

HELMIKUUN 26 P:NÄ.

Jeesus sanoo Isälleen: »Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat Sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen» (Joh. 17: 3).

Ihmisen tulee ennen kaikkea etsiä sitä, josta hänellä on iankaikkinen hyöty, mutta useimmat etsivät vain sitä katoavaa, jonka kuolemassa menettävät. Raamattu sanoo: »Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä on maailmassa», sillä »maailma katoaa ja sen himot» (1 Joh. 2: 15, 17). Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska ovat useimpain silmämääränä, mutta ne eivät anna kenellekään turvaa kuolemassa. Jumala on korkein olento, ja Hän yksin voi tyydyttää ihmishenkeä, koska ihminen on Jumalan kuvaksi luotu. Hän antaa iankaikkisen elämän kaikille niille, jotka Hänet tuntevat.

Kun tarkastamme jumaluusopillista tointa nykyaikana, niin huomaamme kyllä Jumalan etsimistä, mutta useimmat luulevat, että voivat ajatuksellaan käsittää Jumalan. Ja ajatuksellaan muovailevat useimmat tieteilijät itselleen Jumala-käsitteitä, jotka ovat monenmuotoisia. Mutta Raamattu sanoo: »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt» (Joh. 1: 18). Jumala asuu valossa, johon ei yksikään voi tulla. Järjen tiellä ei ihminen pääse Jumalan tuntemiseen, vaan siihen on usko tarpeen, elävä usko, jonka yksin Jumalan Henki voi luoda.

Kristinusko riippuu kokonaan Jeesuksesta Kristuksesta, ja kristinuskon tuntemiseen on Jumalan ja Kristuksen tunteminen välttämättä tarpeen. Kun tarkastamme niitä tieteellisiä käsitteitä, jotka ovat jumaluusopillisella alalla syntyneet, niin hämmästymme sitä tietämättömyyttä, mikä näissä usein esiintyy. Jumaluusoppineet tekevät kaikenlaisia käsitteitä siitä Vapahtajasta, joka tuli taivaasta meitä pelastamaan ja joka ainoastaan semmoisena, kuin Hän on Jumalalta meille annettu, voi meitä auttaa synnin ja kuoleman vallasta, mutta se pelastaja, jonka jumaluusoppinut muovailee, ei voi ketään auttaa. Outoa on, että lyhytnäköisyys on niin suuri laajalla

tieteen alalla. Jeesuksessa Kristuksessa »asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti», sanoo apostoli (Kol. 2: 9). Ja Jeesus itse sanoo: »Ennenkuin Aabraham syntyi, olin Minä» (Joh. 8: 58). Jeesus oli alussa elämän Sanana. Hän oli Jumalan tykönä, ennenkuin maailma luotiin. »Kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan, ja ilman Häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt» (Joh. 1: 3). Hänessä oli elämä, eikä yhdessäkään toisessa ole iankaikkista elämää, vaan Hänen kauttaan on se maailmaan tullut. Ja tätä Jumalan meille antamaa Vapahtajaa, joka yksin voi ihmiskunnan pelastaa, rupeaa usea jumaluusoppinut muovailemaan mielensä mukaiseksi. Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, ja Hän sanoo: »Minä ja Isä olemme yhtä» (Joh. 10: 30). »Joka on nähnyt Minut, on nähnyt Isän» (Joh. 14: 9). Ei ole yhtään epäilystä Raamatussa siitä, kuka Jeesus on, mutta useat jumaluusoppineet muovailevat monenlaisia Kristus-kuvia. Tästä mielivallasta ei lähde siunausta.

Jeesus sanoo: »Tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat Sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen» (Joh. 17: 3). Elävällä uskolla on Jumala ja Jeesus Kristus käsitettävä. Uskossa on ihmisen mentävä Jumalan tykö, ja hänen tulee elää uskonyhteydessä Jumalan kanssa. Uskonelämässä oppii ihminen Jumalan sanassa ja rukouksessa tuntemaan ja rakastamaan Jumalaa. Kristitty, joka uskossa omistaa Jumalan, voi sanoa apostolin kanssa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Tässä uskonyhteydessä Kristuksen kanssa oppii kristitty tuntemaan Jumalaa ja sen, jonka Hän lähetti, Jeesuksen Kristuksen. Elävä usko elää Jumalan sanan kautta Jumalassa ja sen kautta syntyy todellinen Jumalan tunteminen. Pyhän Hengen kautta tulee ihminen Jumalan lapseksi, joka elää siellä, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Hän on taivaan valtakunnan perillinen.

HELMIKUUN 27 P:NÄ.

Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua (4 Moos. 6: 24).

Näin käskee Jumala Israelia jo vanhassa liitossa rukoilemaan. Sitä rukousta tarvitsee meidänkin joka päivä rukoilla. Ja meidän tulee rukoilla sitä useasti päivässä, sillä aina me tarvitsemme siunausta Jumalalta. Hiljaisena elämänvoimana antaa Jumala siunauksensa laskeutua ylhäältä niiden ihmisten elämään ja sydämeen, jotka Jumalaa etsivät. Ja monenlainen maallinen siunaus tulee ylhäältä niidenkin ihmisten osaksi, jotka eivät Jumalaa palvele. Mutta ne, jotka katumattomina sulkevat sydämensä Jumalalta, eivät saa hengellistä siunausta iankaikkiseksi elämäksi. Jumala sanoo ensimmäisessä käskyssä: »Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Älköön sinulla olko muita jumalia Minun edessäni» (2 Moos. 20: 2, 3). Koko Israelin historia on ihmeellisenä todistuksena siitä, että Israelin kansa aina oli taipuva vieraiden jumalien palvelemiseen. Jumala oli usein ilmestynyt patriarkoille, ja Hän oli usein puhunut profeetoille ja Daavidille. Hän antoi Siinain vuorella lakinsa omalle kansalleen. Rakkaudella ja kovuudella Jumala tätä kansaa kasvatti, ja usein Hän varoitti sitä luopumasta Hänestä, mutta aina uudestaan kääntyi tämän kansan sydän niiden epäjumalien puoleen, joita sen ympärillä olevat pakanakansat palvelivat. Tämän luopumisen takia syttyi Jumalan viha usein Israelin kansaa kohtaan tuottaen kansalle suuria kärsimyksiä.

Eikä asiantila ole ihmiskunnassa muuttunut. Jumala on meille ilmestynyt Jeesuksessa Kristuksessa, mutta vieraita jumalia tahtovat ihmiset vieläkin palvella. Tunnustetaan kyllä, ettei ihmisjärki voi ylimaailmallista totuutta käsittää, kun ainoastaan usko kykenee sen omistamaan, mutta kuitenkin rehoittaa järkeisusko kaikissa kristillisissä maissa. Vaikka Jeesus kokonaan alistui Jumalan sanan alle, vaikka Hän itse on ollut tätä sanaa antamassa Jumalan omana sanana, vaikka Hän sanoo: »Niin on kirjoitettu», niin oppineet yhä järjellään muodostavat uusia Kristus-kuvia. Ja nämä saavat aina uusia ihailijoita,

mutta Jumalan sanaa poljetaan. Monenlaiset ovat ne vieraat jumalat, joita nykyajan ihmiset palvelevat, mutta Jumalan viha tulee nytkin, niinkuin muinoin, aina niiden yli, jotka vieraita jumalia palvelevat, ja sentähden nykyisten kristillisten kansojen tila on niin onneton. Heidän tulisi todella kääntyä Herran puoleen, niin että Jumalan siunaus tulisi heidän osakseen. Jumalan siunaus on ainoa onnenlähde, ja joka Jumalan siunauksen saa, hänet Jumala varjelee kaikesta pahasta. Kyllä tulisi kansojen sydämestään rukoilla: »Herra siunatkoon ja varjelkoon meitä.»

HELMIKUUN 28 P:NÄ.

Herra valistakoon kasvonsa sinun päällesi (4 Moos. 6: 25).

Näin rukoiltiin muinoin Israelissa ja näin rukoilevat vieläkin uskovat kristikunnassa. Tärkeintä on ihmiselle, että Herran kasvot saavat häntä valaista. Herran siunauksen ensimmäisessä rukouksessa pyydetään Isää Jumalaa vuodattamaan siunauksensa ihmisten päälle ja varjelemaan heitä kaikesta pahasta. Isä Jumala antaa rakkaudessaan tämän siunauksen. Mutta toisessa rukouksessa puhutaan Herran kasvoista, joista valoa lähtee ihmiskunnalle. Kristuksessa ilmestyvät nämä Jumalan kasvot. Hänessä on elämä, ja elämä on ihmisten valo. Kaikki elämä lähtee Hänestä, ja iankaikkisuuden valo tulee vain Jeesuksessa Kristuksessa ihmisen osaksi. Isä Jumala on Kristuksessa tullut ihmiselle tunnetuksi, ja Kristuksessa hänen kasvonsa tulevat uskovalle tunnetuiksi, kun ne kääntyvät hänen puoleensa. Syvä on sisällöltään se rukous, joka Jumalan käskystä joka päivä luettiin Israelin kansalle. Antakoon Herra meillekin siunauksensa joka päivä, ja varjelkoon Hän meitä kaikesta pahasta! Ja valistakoon hänen kasvonsa meille joka päivä valoa ylhäisestä Isän huoneesta!

Suuri ja korkea on meidän Jumalamme. Häneltä vuotaa ylimaailman elämää ja valoa ja voimaa uskovan sydämeen. Mutta pimeyden vallat houkuttavat ihmistä etsimään vieraita

jumalia, joiden kautta taivaan siunaus katoaa ja Jumalan varjelus loppuu. Kun ihminen palvelee vieraita jumalia, kätkeytyvät Jumalan kasvot häneltä. Ne eivät valista Kristuksen kasvoja ihmiselle, vaan Jumalan viha tulee semmoisten ihmisten päälle. Isän koti tahtoo olla avoinna kaikille ihmisille, jotka Jumalaa etsivät. Rikas on tämä Isän huone, ja kalliit ovat ne lahjat, joita uskova sieltä saapi, kun Herran kasvot Jeesuksessa Kristuksessa valaisevat häntä.

Kodin piiriin pyydettiin saada tätä valoa enemmän entisinä aikoina. Raamattu oli ennen kodin pirtin pöydällä. Isä luki tätä Jumalan sanaa kodin jäsenille ja sen kautta tuli valoa ja iloa ylhäältä kodin piiriin. Lapsetkin tunsivat Jumalan läsnäoloa, kun isä rukoili perheen puolesta. Jumalan enkelit olivat tämän kodin vieraita, ja he suojelivat lapsia onnettomuudesta. Paljon oli näitä onnellisia koteja ennen Suomessa, mutta nyt alkaa niiden luku vähetä, sillä maailman turha ilo pyrkii kodin jäseniä vieroittamaan elävästä Jumalasta. Takaisin pitäisi Suomen kansan palata esi-isien Jumalan puoleen ja kodeissaan joka päivä käyttää sitä elämän sanaa, jossa Jumala puhuu meille, ja rukouksessa pysyä uskonyhteydessä sen Isän kanssa, joka tahtoo olla kaikkien Isänä, ja sen Kristuksen kanssa, jossa Jumalan kasvot loistavat meille Pyhän Hengen kautta.

HELMIKUUN 29 P:NÄ.

Herra olkoon sinulle armollinen (4 Moos. 6: 25).

Jumala antoi vanhan liiton kansalle Herran siunauksen ja tämä luettiin temppelissä joka päivä kansalle. Jumala on olennoltaan ylimaailmallinen ja Hän asuu valossa, johon ei kukaan voi tulla. Mutta Hän ilmestyy meille Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Uskonelämässä pääsemme yhteyteen tämän kolmeyhteisen Jumalan kanssa. Kolmeyhteysoppi ei ollut muodollisesti selvä vanhan liiton lapsille. Mutta se esiintyi kuitenkin monella tapaa Jumalan sanassa ja pyhissä laitoksissa.

Herran siunauksessa pyydetään ensin, että Isä Jumala siunaa ja varjelee meitä. Sitten pyydetään, että Jumalan kasvot valistaisivat meitä ja että tulisimme osallisiksi Herran armosta. Jeesuksessa Kristuksessa tulee tämä Jumalan armo meille. Armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut maailmaan ja tätä armoa toivotettiin Israelin kansalle, kun Herran siunaus sille luettiin temppelissä. Kun ajattelemme, kuinka lukemattomat kerrat tämä rukous on luettu Israelin kansalle kaikenlaisissa tilaisuuksissa, saa se erityisen arvon. Ei ole yhtään toista rukousta, jota niin usein on kansalle luettu. Kuinka paljon siunausta ja armoa ja rauhaa on tämän rukouksen kautta kristikunnankin osaksi tullut! Armon runsaus tuli tämän kautta uskovan osaksi vanhan liiton aikana. Uudessa liitossa on Isä ilmestynyt meille Jumalana Kristuksessa. Armon ruhtinaana hallitsee Kristus uskovia. Ja Jumalan rauha tulee Pyhän Hengen kautta meidän osaksemme. Jumalan ilmestys on tehnyt meille selvemmäksi tämän armon. Tämä kallis Herran rukous luetaan vielä meille kirkoissamme ja kodeissamme. Tämä rukous on kallis yhdysside uuden ja vanhan liiton kansojen välillä.

Jumalan armoa toivotti tämä rukous uskoville jo ennenkuin Kristus oli tullut maailmaan. Lupauksen sanana se antoi valoa Jumalaa etsivälle. Nyt on Kristus tullut. Hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän sanoo olevansa meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti, niinkuin Jumala on olemassa kaikkialla meidän ympärillämme. Häntä emme voi paeta. Niin on myös Kristus aina meidän tykönämme. Ja Hän on armon ruhtinas. Armo tietää, että ihmiselle annetaan jotakin, jota hän ei ansaitse. Ja armossaan Jumala antaa meille taivaallista elämää ja valoa ja totuutta. Kun uuden liiton seurakunnassa rukoilemme: »Herra olkoon meille armollinen», niin tietää se, että Jumala armonsa täyteydestä Kristuksessa antaa meille taivaan valtakunnan olentoa. Kuinka kalliina pitäisi tämän rukouksen olla meille! Jokaisen isän ja äidin tulisi joka päivä lukea tämä siunaus kodin jäsenille! Kuka isä ja äiti on niin Jumalasta vieraantunut, ettei hän toivo Jumalan

valtakunnan siunausta ja armoa ja rauhaa itselleen ja lapsilleen? Jumalanpalvelus päättyy Herran siunauksella alttarilta, mutta usein nähdään kirkoissamme niitä, jotka panevat niin vähän arvoa tähän ikivanhaan Herran siunaukseen, että lähtevät pois kirkosta, ennenkuin se on luettu, eivät siitä siis välitä jumalanpalveluksen päätteenä, vaikka Jumala tahtoo siinä antaa siunauksen ylhäältä. Pysyköötnämä kalliit, pyhät rukoukset arvossaan kansamme keskuudessa! Lukekoon isä ja äiti joka päivä tämän rukouksen kodin jäsenille! Jumala on rakkaus ja antaa mielellään taivaallisia lahjoja niille, jotka niitä etsivät.

MAALISKUUN 1 P:NÄ.

Herra kääntäköön kasvonsa sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan (4 Moos. 6: 26).

Ennen kaikkea ikävöi ihminen rauhaa Jumalan kanssa, mutta siitä on synti häntä erottamassa, sillä ihminen on luonnostaan kääntynyt maailmaan. Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska ovat aina jossakin muodossa houkuttelemassa luonnollista ihmistä. Omatunto on heikentynyt, niin ettei se voi hallita ihmisen ajatusta ja tahtoa. Useimmat ihmiset ovat tunteiden määrättävinä. Kun mieluisia tunteita liikkuu sydämessä, on luonnollisen ihmisen hyvä olla, mutta tunteet kuuluvat sielun piiriin ja ne muuttuvat alituiseen. Se ihminen, joka on tunteiden määrättävä, on rauhaton. Ajatus ja tahto kuuluvat henkipiiriin, ja kun omatunto pääsee näitä hallitsemaan, syntyy ihmisessä mielentila, jossa ylimaailman elämä pääsee hallitsemaan häntä. Tunnollinen ihminen on omantunnon hallittavana, ja hän saa rauhan, kun Kristus, rauhan ruhtinas, pääsee uskon kautta hallitsemaan häntä. Kun Herra kääntää kasvonsa ihmisen puoleen, alkaa hänessä Pyhän Hengen vaikutuksesta ylimaailmallinen elämä, sillä ihminen etsii silloin niitä, jotka ylhäällä ovat, missä Kristus on Jumalan oikealla

puolella, eivätkä ne asiat, jotka alhaalta ovat, enää ole hänen silmämääränään.

Kääntymys on ihmiselle tarpeen, sillä kääntymättömänä liikkuu hänen mielensä katoavaisuuden piirissä. Kun Jumalan totuus tunkeutuu omaantuntoon, ja ihminen seuraa sitä kutsumusta, josta hän tulee osalliseksi, kääntyy koko sisällisen ihmisen suunta ylöspäin. Ja Jumala kääntää Pyhän Henkensä kautta kasvonsa hänen puoleensa. Jumalan kasvoista tulee aina ylimaailmaisia vaikutteita, jotka tyydyttävät sitä syvää kaipausta, mikä jokaisen ihmisen olennon sisimmässä on olemassa. Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, eikä hän koskaan löydä rauhaa muualla kuin elävässä Jumalassa. Kun ihminen heränneen omantunnon vaikutuksesta kääntyy Jumalan puoleen, kääntää Jumala kasvonsa ihmisen puoleen ja sen kautta käsittää tämä pysyvän rauhan. Synnin kautta on ihmisen suhde Jumalaan rikkoutunut, mutta Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden. Ihmisen Poikana Hän antoi sielunsa lunnaaksi meidän edestämme. Ja »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Kun Jumala armossa kääntää kasvonsa ihmisen puoleen, voi tämä uskossa omistaa Kristuksen sovintokuoleman siunauksen ja pääsee sen kautta elämänyhteyteen Jumalan kanssa. Herran kasvoista tulee taivaan valtakunnan siunausta uskovan osaksi, niin että hän saa syödä elämän leipää, joka Jeesuksessa Kristuksessa hänelle tarjotaan. Ja hän saa Herralta joka päivä uutta voimaa siihen kilvoitukseen, jossa herännyt aina on. Niinkuin ylhäältä tulee valoa ja kastetta kuivalle maalle, niin tulee Herran kasvoista, kun ne ovat kääntyneet ihmisen puoleen, virvoitusta ja iloa, josta ei maailma mitään tiedä. »Iloitkaa aina Herrassa», sanoo apostoli filippiläisille. »Vielä minä sanon: iloitkaa!» (4: 4). Kristityllä on kyllä paljon murhettakin, kun hän synnin kanssa taistelee, on paljon vaivaa, kun hän välistä joutuu elämässä alakynteen, mutta syvä on se ilo, joka Herran kasvoista lähtee, kun hän uskossa kääntyy Herran puoleen ja ottaa Häneltä anteeksiantoa ja armoa. Rikas armosta on Jumala kaikkia kohtaan, jotka Häntä avuksensa huutavat.

MAALISKUUN 2 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Joka juo sitä vettä, jota Minä hänelle annan, hänen ei ikinä tule jano» (Joh. 4: 14).

Iankaikkisuus on istutettu ihmisen olentoon. Jumalan kuvaksi on hän luotu. Ja omassatunnossa on hänellä ylimaailmallinen elin, jossa iankaikkisuuden ikävä asuu. Kun omatunto syrjäytetään ja ihmishenkeä pyydetään tyydyttää ajallisella ilolla, elää ihminen ikäänkuin hän vain olisi tästä maailmasta, mutta onneton hän silloin on. Ei hänellä ole koskaan rauhaa. Hän pyrkii huvista huviin voidakseen tukahuttaa sitä iankaikkisuuden ikävää, joka on ihmisolennon sisin voima. Nykyajan sivistystoimen suurin varjokohta on, että se syrjäyttää omantunnon vaatimukset ja pyytää tyydyttää ihmishenkeä ajallisuuden katoavalla ilolla.

Jeesus matkusti Juudeasta Galileaan Samarian kautta. Hän oli Ihmisen Poika, joka sai ihmisluonnon heikkoudesta kärsiä, vaikka Hän myös oli Jumalan Poika. Väsyneenä tuli Hän Sykarin lähteelle, joka sijaitsee lähellä Sikemiä. Tämän lähteen oli patriarkka Jaakob kaivauttanut. Kun patriarkoilla oli paljon karjaa, olivat lähteet heille suuriarvoisia. Tämä lähde on 23 m. syvä, mutta muinoin on se ollut vielä syvempi. Jeesus istuutui lähteelle, ja Samarian nainen tuli vettä ammentamaan. Vaikka juutalaiset eivät tahtoneet olla missään tekemisissä samarialaisten kanssa, pyysi Jeesus naiselta, että tämä antaisi Hänelle juoda. Nainen ihmetteli tätä ja sanoi: »Kuinka Sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?» (v. 9). Mutta Jeesus tahtoi johdattaa tämän naisen iankaikkisen elämän lähteelle. Viisi miestä oli hänellä jo ollut, ja se mies, joka hänellä nyt oli, ei ollut hänen. Jeesuksen edessä oli syvälle langennut pakananainen, mutta hänenkin olennossaan asui iankaikkisuuden ikävä. Jeesus sanoi naiselle: »Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan ja kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna Minulle juoda', niin sinä pyytäisit Häneltä, ja Hän antaisi sinulle elävää vettä» (v. 10). Tämä Herran

vastaus johdattaa naisen mieleen Messiaan, jota hänkin odotti, ja hän sanoo: »Minä tiedän, että Messias», se on Kristus, »on tuleva; kun Hän tulee, ilmoittaa Hän meille kaikki» (v. 25). Jeesus sanoo: »Minä olen se, Minä, joka puhun kanssasi» (v. 26). Nyt aukeni elämän lähde Samarian naiselle. Uskon silmällä hän näki Jeesuksessa sen Jumalan Pojan, jolla yksin on iankaikkinen elämä. Ja tämä nainen sai kokea tosiksi Jeesuksen sanat: »Joka juo sitä vettä, jota Minä hänelle annan, ei hänen tule ikinä jano.»

Tämä kertomus ei ole kirjoitettu Raamattuun vain sentähden, että tämä Samarian nainen ja useat Sykarin asukkaista saivat Jeesuksessa tuntea Messiaan, joka antoi heille iankaikkisen elämän, vaan sentähden, että me kaikki uskossa näkisimme Jeesuksen Kristuksen seisovan meidän edessämme ja joisimme sitä vettä, jota Hän meille vieläkin antaa. Sitä varten on Jeesus tullut maailmaan, ettei yksikään hukkuisi, vaan että jokainen, joka Häneen uskoo, saisi iankaikkisen elämän. Jokainen, joka uskon silmällä näkee sen elämän Herran, josta Raamattu kertoo, saavuttaa, niinkuin Samarian nainen ja Sykarin asukkaat, iankaikkisen elämän. Tuo syvä iäisyysikävä, joka asuu ihmisolennon sisimmässä, niinkuin se Samarian naisessakin asui, saa tyydytyksen, ja hän saavuttaa rauhan Jumalan kanssa. Jeesus antaa taivaan rauhan ja onnen.

MAALISKUUN 3 P:NÄ.

Älköön kukaan katsoko omaa parastaan, vaan toisen parasta (1 Kor. 10: 24).

Jumala on rakkaus. Ei Hänellä vain ole rakkautta, niinkuin luoduilla olennoilla voi olla, vaan Hän on olennoltaan rakkaus. Hän antoi ainokaisen Poikansa alttiiksi, niin että Hän ristinkuolemallaan sovitti ihmiskunnan synnit. Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Hänessä oli jumaluuden koko täyteys, ja kuitenkaan Hän ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan. Jeesus on tosi ihminen, semmoinen

kuin ihmisen tulisi olla. Hän esiintyy Jumalan antamana esikuvana meille. Jos tahdomme toteuttaa sitä ihannetta, jonka Jumala on antanut ihmisille, niin tulee meidän noudattaa sitä esikuvaa, jonka Jeesus on meille antanut. Kristus on jättänyt meille esikuvan, jotta noudattaisimme hänen jälkiään (1 Piet. 2: 21). Hän ei koskaan omaansa etsinyt, vaan aina Hän etsi muiden parasta. Ja sentähden on Jumala korottanut Hänet ja antanut Hänelle nimen, joka on kaikkia nimiä suurempi, jotta kaikkien tulee notkistaa polvensa Jeesuksen Kristuksen nimen kunniaksi (Fil. 2: 9, 10).

Jos katselemme ihmiskunnan elämää, niin huomaamme, että vastakkainen peruste ylipäänsä hallitsee maailmassa. Itsekkyys astuu meidän eteemme moninaisissa muodoissa. Omaa etuansa ihmiset tavallisesti etsivät, omaa kunniaansa pyytävät. Maallista suuruutta useimmat haluavat. Ja mikä on seuraus tästä itsekkyyden vallasta? Ihmisten pyyteet ovat ristiriidassa keskenään. Eripuraisuus pyytää ihmiskunnan ihanteita särkeä. Surullinen on se kuva, minkä kristikansat tässä kohden asettavat katselijan eteen. Mitä kaikkea lupaavatkaan nykyiset maailmanparantajat meille tulevaisuudessa! Kunhan vain saamme vapaasti toteuttaa niitä aatteita, joita ihailemme, niin ihmiskunta muka tulee onnelliseksi, sanovat nykyiset valtioiden rakentajat. Mutta eivät ole vielä missään näkyvissä ne tulevaisuuden ihanat olosuhteet, joita meille luvataan, sillä tie elämään käy kuoleman kautta. Kun vilja kylvetään peltoon, täytyy sen kuolla, ennenkuin oras siitä nousee. Kun kasvin siemen pannaan maahan, ei tämä siemen kasva, vaan se kuolee, ja siitä nousee uusi kasvi. Tämä sääntö vallitsee koko luomakunnassa. Nykyajan nuoriso, joka rakentelee onnentupia, ei ajattele tätä sääntöä, joka sortaa heidän toiveensa. Jumalassa vain voidaan pysyvää onnea rakentaa.

Jeesus on oikea esikuvamme. Sitä tulee meidän noudattaa, jos tahdomme onnea saavuttaa. Meidän tulee muiden parasta etsiä. Silloin Jumala etsii meidän parastamme, silloin on tulevaisuutemme parhaimmissa käsissä. Joka vain omaansa etsii, luulee, että se on ainoa tie onneen, mutta Jeesus ei koskaan

omaansa etsinyt, vaan Jumala valvoi sitä omissa toimissaan. Kun me rakkaudessa etsimme muiden parasta, kuljemme Jumalan viitoittamaa tietä. Ihmisen tulee aina tuoda huolensa Jumalan eteen ja olla hänen Henkensä johdatettavana.

MAALISKUUN 4 P:NÄ.

Herra on todella noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille (Luuk. 24:34).

Synnin kautta tuli kuolema maailmaan, sillä se on synnin palkka. Kuoleman valta on kolkko, sillä se on elämän vastakohta, eikä Jumala ole sitä luonut. Ajallinen kuolema muuttuu, ellei sitä ole voitettu, iankaikkiseksi kuolemaksi, ja tämä on kammottava valta, sillä kadotukseen joutuneet saavat tätä kärsiä iankaikkisesti.

Yksi vain on voittanut kuoleman, Jeesus Kristus. Hän tuli ihmiseksi ja kärsi kuoleman vapahtaakseen ne, jotka Häneen uskovat, iankaikkisesta kuolemasta. Hän yksin voi meitä auttaa kuoleman vallasta, sillä Hän on sen voittanut. Ja Hänessä on elämä, iankaikkinen elämä. Apostoli Paavali sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkänyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, Hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni »(Gal. 2:20). Kun Kristus uskossa omistetaan, tulee Hän ihmisen sydämeen asumaan, ja Hän hallitsee uudestisyntyneen elämää. Jokaisen uskovan määränä on tulla niin yhdistetyksi Kristuksen kanssa, ettei hän enää itse elä, vaan että Kristus elää ja hallitsee hänessä. Tämä on kristinuskon korkea tarkoitus, johon Jumalan Henki tahtoo johdattaa jokaisen ihmisen. Tämä on Jumalan lapsen korkea asema. Sentähden sanoo apostoli: »Teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3:3). Niin elää kristitty todellisessa yhteydessä Jumalan kanssa.

Kun kuolema hallitsi ihmiskuntaa, oli ylösnouseminen kuolleista sille tuntematon. Sentähden sanovat apostolit suurella

ilolla ja varmuudella Emmauksesta tulleille opetuslapsille: »Herra on todella noussut ylös.» Tämä on vieläkin ilon sanoma uskovalle. Elämän Herra kuoli kyllä meidän tähtemme, mutta Hän voitti kuoleman ja vapahtaa ne, jotka Häneen uskovat, kuoleman vallasta. Apostoli sanoo: »Kuolema, missä on voittosi? Tuonela, missä on otasi? Kiitos olkoon Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (1 Kor. 15:55,57).

Kun meidän aikanamme järkeisuskoiset ja useat niistäkin, jotka ovat olevinaan aito kristityitä, väittävät, ettei Kristuksen ruumis olekaan ylösnoussut, niin he opettavat, ettei Kristus olekaan voittanut kuoleman valtaa. He sanovat, että Hänellä on voinut olla jonkinlainen henkinen ruumis, joka ei ole missään yhteydessä Jeesuksen hautaan pannun ruumiin kanssa. Tämmöinen oppi riistää kaiken toivon kristityltä, joka vielä olisi kuoleman ja tuonelan alainen, jollei Jeesus olisi noussut ylös kuolleista. Mutta Raamatun selvä oppi on, että Jeesus on kuollut kirjoitusten mukaan, haudattu ja kolmantena päivänä ylösnoussut kirjoitusten mukaan, ja Hänet näkivät useamman kerran apostolit, joille hän näytti naulojen jäljet käsissään ja jaloissaan (1 Kor. 15:3—7; Luuk. 24:40). Kristus on todella noussut ylös, ja uskon kautta Kristukseen on kristitty-kin nouseva kuolleista ja siirtyvä siihen iankaikkiseen elämään, jossa hän saa autuaana olla Jumalan, enkelein ja autuaitten kanssa.

MAALISKUUN 5 P:NÄ.

Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala (Joh. 1:1).

Kaikkina aikoina pyytää pimeyden valta turmella Raamatun Kristus-kuvaa, ja maailmanmieliset ihmiset ovat aina taipuvaiset muuntamaan Raamatun Kristuksen joksikin tästä maailmasta olevaksi olennoksi. Näin katoaa Kristuksen yli-

maailmallinen korkeus antikristillisessä opissa kokonaan, ja niin pitkälle ovat useat menneet, että sanovat, että Kristus vain on jalo ja lahjakas ihminen, mutta he eivät tunnusta Hänellä olevan jumalallista olentoa. On surullista, että tieteilijätkin rupeavat tällä tapaa muuntamaan Raamatun selvää oppia, sillä ainoastaan Raamatun Kristus voi ihmisen pelastaa, ainoastaan Hän voi johdattaa meidät Isän huoneeseen. Jollei Kristus todella ole Jumalan Poika, jollei Hän ole ylhäältä tullut, niin olisi Hän vain epäjumalankuva, jonka ihmiset ovat muovailleet ja joka olisi aivan voimaton utukuva. Antikristillinen henki pyrkii kaikin keinoin tekemään Kristuksesta vain ihmisen, joka olisi ihmisistä syntynyt. Mutta tämä ei voi ketään pelastaa.

Kristus oli Jumalana Jumalassa, ennenkuin tämä maailma olikaan. Ei kukaan ole koskaan nähnyt tätä ylimaailmallista Jumalaa eikä siis Jumalassa olevaa Kristusta, joka oli valossa, johon ei yksikään voi tulla. Tämä ylimaailmallinen Jumalan olento, josta Raamattu selvästi puhuu, on usealle kristityllekin tuntematon, ja kuitenkin on tämä Jumalan vasituinen olento. Tämä Jumala ilmestyi Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä tämän maailmakauden luomista varten. »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.» Kristus on ollut Jumalan kirkkaudessa, ennenkuin tämä maailma luotiin. Kristuksessa tekee Jumala maailmasuunnitelman, joka siis kokonaan riippuu Kristuksesta. Ja Jumala luo kaikki Kristuksessa, Kristuksen kautta ja Kristukseen. Jumalan Sanana kannattaa Kristus kaikki. Ihmisen muodossa esiintyy Hän täällä, mutta jumaluuden koko täyteys asui Hänessä silloinkin, kun Hän ihmisenä oli maan päällä. Hän liikkuu alkukielen mukaan »Jumalan helmaan». Hänen olennossaan oli Hänen maan päälläkin ollessaan alituinen liikunto Jumalan olentoon. Hänen olennossaan oli jumalallinen yhteys Jumalan vasituisen olennon kanssa. Kuinka korkea onkaan tämä Kristus-kuva! Kuinka suuri on Hän armossa ja laupeudessa! Ihmisen Poikana Hän istuu kunniansa istuimella ja tuomitsee eläviä ja kuolleita. »Tulkaa, Isäni siunatut», sanoo Hän toisille, »ja omistakaa se

valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.» Ja toisille Hän sanoo: »Menkää pois Minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen» (Matt. 25: 34,41). Kuinka toisenlainen on tämä Raamatun Kristus, jossa jumaluuden täyteys asuu, kuin se kristus-kuva, minkä muutamat oppineet nykyaikana muovailevat. Nämä väärät kristuskuvat ovat epäjumalankuvia, joita taitamattomat palvovat ja vetävät tämän kautta Jumalan vihan päällensä. Ainoastaan Raamatun Kristus antaa meille iankaikkisen elämän.

MAALISKUUN 6 P:NÄ.

Oletko Sinä se tuleva, vai onko meidän odotettava toista? (Luuk. 7:19).

Tämä kysymys, jonka Johannes Kastaja teki opetuslastensa kautta Jeesukselle, osoittaa, kuinka syvä Messiaan odotus oli Israelissa. Vanha Simeon odotti Herran temppelissä Vapahtajan tuloa. Kun Jeesus-lapsi tuotiin temppeliin, otti Simeon Hänet syliinsä sanoen: »Herra, nyt Sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan, sillä silmäni ovat nähneet pelastuksesi» (Luuk. 2:29,30). Iäkäs naisprofeetta Hanna, Fanuelin tytär, tuli myös sillä hetkellä siihen, ylisti Jumalaa ja puhui Jeesuksesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta (Luuk. 2:38). Näin oli Israelissa olemassa elävä toivo, joka odotti tulevaa pelastusta. Ja pakanamaailmassakin tämä toivo oli vaikuttamassa. Viisaat itäisiltä mailta tulivat Jerusalemiin ja kysyivät: »Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas?» (Matt. 2:2). Messiaan odottaminen oli tärkeä tekijä ihmiskunnan kehityksessä.

Usko, toivo ja rakkaus ovat aina kristikunnalle tarpeen, jos se tahtoo määränsä saavuttaa, mutta pimeyden valta pyytää näitä voimia turmella. Se on luomassa väärää uskoa elävän uskon sijalle. Se pyytää väärällä toivolla johdattaa ihmiskuntaa

harhaan, ja se on synnyttämässä väärää rakkautta kristikunnassa. Valvoa tulee ihmisen aina. Mimmoinen on nykyaikana toivon laita? Vanhan liiton uskova odotti Kristuksen ensimmäistä tulemista. Meillä on edessämme Kristuksen toinen tuleminen. Herra sanoo: »Olkaa te niiden ihmisten kaltaisia, jotka herraansa odottavat, sillä millä hetkellä ette luule, Ihmisen Poika tulee» (Luuk. 12:36,40). Paljonko tätä nykyä odotetaan Herran tuloa? Onko meidän joukossamme useita Simeonin ja Hannan kaltaisia, jotka elävät toivossa? Kyllä on toivon laita heikko. Suuria maailmasuunnitelmia tehdään, joissa tahdotaan uudistaa kaikkia yhteiskunnallisia oloja, mutta ei niissä puhuta sanaakaan Kristuksen tulemisesta. Koska toivo on niin heikko, ei uskon ja rakkauden laita ole sen parempi.

Kun Jumala pani esivanhempamme koetukselle ja sanoi heille, että heidän piti kuolemalla kuoleman, jos rikkovat hänen käskynsä, sanoi pimeyden ruhtinas heille: »Ette suinkaan kuole; vaan te tulette niinkuin Jumala tietämään hyvän ja pahan» (1 Moos. 3: 4, 5). Väärällä lupauksella hän houkutti heitä syntiin. Mutta Jumala sanoi heille: »Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään» (v. 15). Kautta koko vanhan liiton viritti Jumala uskovien toivoa yhä selvemmillä lupauksilla. Odotus kesti noin neljätuhatta vuotta, mutta toivo ei sammunut. Uuden liiton uskovan toivo on usein heikko, vaikka odotus ei vielä ole kestänyt kahtakaan tuhatta vuotta. Kristus on tuleva ja täyttävä lupauksensa. Raamatussa on paljon suuria lupauksia, joita olemme saaneet. Mutta onko meidän keskuudessamme monta, joissa Johannes Kastajan odotus on elävä voima? »Oletko Sinä se tuleva?» käski hän opetuslasten kysyä Jeesukselta. Uudessa liitossa tulee kristittyjen uskossa odottaa sitä Herraa, josta Raamatun loppusanat sanovat: »Tule, Herra Jeesus!» Hän on sortava pimeyden vallan Hän on luova uudet taivaat ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu. Valvoa tulee kristityn ja odottaa Herransa tuloa.

MAALISKUUN 7 P:NÄ.

Kristus tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä (Joh. 1: 11, 12).

Surullinen on se sana, ettei Jumalan kansa ottanut vastaan sitä Vapahtajaa, jonka Jumala sille lähetti. Jumala lähettää taivaasta ainoan Poikansa ja antaa Hänen syntyä Israelin neitseestä, mutta lupauksen kansa, hänen oma kansansa, ei ota Häntä vastaan. Kansan epäuskon tähden ei Jeesus voinut Nasaretissakaan tehdä monta ihmetyötä. Hän teki kaikille hyvää, paransi sairaita, auttoi köyhiä ja puhui kansalle Jumalan valtakunnan salaisuuksia. Ei kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella. Ja kuitenkin päättivät juutalaiset tappaa Hänet. Hänen täytyi vetäytyä pois Juudeasta. Varsinkin ylimmäiset papit ja kirjanoppineet väijyivät hänen henkeänsä. Kuinka voimme tämän käsittää? Ei ollut toista niin suurta hyväntekijää ihmiskunnalla ollut kuin Jeesus Kristus oli. Ja kuitenkin Hänet otetaan kiinni ja viedään ristinkuolemaan.

Syntiinlankeemus tuotti turmeluksen koko ihmiskunnalle. Ihmisen tahto kääntyi pois Jumalan tahdosta, ja ihminen lähti vääriä polkuja kulkemaan. Ne enkelit, jotka Jumalasta luopuivat, lankesivat tieten tahtoen, ja sentähden ei heillä ole pelastuksen toivoa. Mutta ihminen lankesi kiusauksen johdosta, jonka pimeyden ruhtinas viritti hänen eteensä. Sentähden on hänelle kääntymyksen kautta pelastus mahdollinen. Ja kääntymys on ihmiselle tarpeen. Lankeemuksen kautta on ihmisessä syntynyt ylimaailmalliseen, pyhään Jumalaan vastenmielisyys, joka usein kehittyy vihaksi. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää sen vihanneen Minua ennen teitä. Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa, mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 18, 19).

Nikodeemukselle sanoo Jeesus: »Totisesti, totisesti sanon Minä sinulle: jos ihminen ei uudesti synny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa» (Joh. 3: 3). Uudestisyntyminen on ihmiselle tarpeen, ennenkuin tuo rakkaus voi syntyä, joka yhdistää ihmisen Jumalaan. Sentähden on antikristillisyys niin vaarallinen, että se koettaa sovittaa Jumalaa ja maailmaa. Se tahtoo poistaa kristinuskosta sen ylimaailmallisen olennon, jonka kautta kristinusko on maailman vastakohta. Ja se rakentaa sopua sillä, että se uhraa totuuden. Kun Jeesus tuli Jumalan tyköä maailmaan ja toteutti ne lupaukset, jotka Jumala oli kansalleen antanut, niin tuntuu oudolta, ettei Israelin kansa Häntä vastaanottanut. Kuitenkin oli niitä, jotka vastaanottivat Jeesuksen. He taipuivat sen Hengen vaikutuksen alaisiksi, joka lähti Hänestä. Näille antoi Jeesus vallan Jumalan lapsiksi tulla. Nämä syntyivät ylhäältä. Niin Jeesus edelleenkin tänä aikana antaa niille, jotka uskossa vastaanottavat Hänet, vallan Jumalan lapsiksi tulla. Heidän elämänsä on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa.

MAALISKUUN 8 P:NÄ.

Ja he veisaavat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä sanoen: »Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, Sinä kansojen kuningas» (Ilm. 15: 3).

Jumala on korkea ja korotettu yli koko luomakunnan. Kiitos ja ylistys on Hänelle tuleva kaikilta luoduilta. Ihmisjärki on ajallisuuteen kytketty, eikä se voi vapaana liikkua iankaikkisuuden piirissä. Jumala on ollut olemassa, ennenkuin taivaat ja maa olivatkaan. Kun kirkkaana talvi-iltana katselemme tähtimaailmaa ja näemme noiden lukemattomien tähtien tuikkivan kaikkialla avaruudessa, niin tunkeutuu Jumalan, kaikkivaltiaan, suuruus ja korkeus valtavana ajattelevan mieleen. Ajatuksen on aivan mahdoton käsittää sitä Luojaa, joka noita miljoonia

tähtiä kannattaa ja ohjaa. Tämä aurinkojärjestö on vain pienen pieni osa maailmankaikkeutta. Kuinka viisas ja kaikkivoipa on se Jumala, joka näitä tähtiä hallitsee! Kuinka vähäinen ja kykenemätön ihminen, joka näitä maailmoja katselee!

Tuo suuri maailmanavaruus kohottaa ihmismielen sen Jumalan puoleen, joka on tämän kaiken valmistanut. Ihminen luulee usein omin voimin saavansa paljonkin aikaan, mutta hän on heikko ja voimaton. Eivät hänen aikeensa menesty ilman Luojan apua. Viisautta oppii ihminen Jumalan kasvojen edessä, ja kun hän heränneellä omallatunnolla katselee tuota Jumalan suurta luomakuntaa, tuntee hän oman pienuutensa ja nöyrtyy sen Luojan edessä, joka tätä kaikkea hallitsee. Jumala on antanut ihmiselle suuria henkisiä lahjoja, mutta ihmisen vasituinen suuruus on siinä, että hän on Jumalan kuvaksi luotu. Ajattelevana voi hän täällä maan päällä uskossa toimia Jumalan kunniaksi, ja Jumalan tahdon tekijänä voi hän olla siunaukseksi lähimmäisilleen.

Ne, jotka ovat voittaneet elämän taistelussa, veisaavat: »Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, Sinä kansojen kuningas.» Kun luomakunnassa ja ihmiskunnassa tarkkaamme Jumalan tekoja, huomaamme niissä erinomaista yhtenäisyyttä ja viisautta. Kun suurennuslasilla katselemme kasvin rakennetta, täyttyy mielemme ihmettelyllä. Suuren suuri on se Jumala, joka nämä maailmat on luonut. Lapsensydämellä me saamme turvata tähän kaikkivaltiaaseen Luojaan ja luottaa siihen, että Hän meitä rakkaudella hoitaa, koska Hän on meidät luonut. Korkeampi kaikkia muita isiä on se taivaallinen Isä, joka meitä täällä maan päällä hoitaa. Ihmisen tulisi usein kohottaa ajatuksensa Jumalan suuriin tekoihin, ettei hänen mielensä takertuisi katoaviin, vähäisiin asioihin.

Kun katselemme ihmiskunnan historiaa ja näemme, kuinka Jumala ihmeellisellä rakkaudella pitää huolen kaikista sukupolvista, niin astuu voimalla eteemme Jumalan korkeus ja ihmiskunnan voimattomuus. Kaikkialla ympäröi meitä tuon taivaallisen Isän voima ja rakkaus, ja ihmisen tulee nöyrtyä

tätä kaikkea katsellessa. Mutta Jumalan suuruutta ei nykyinen ihmispolvi paljoa ihaile. Se ajattelee, mitä kaikkea tämä sukupolvi on saanut aikaan, ja kiittelee mieluummin omia suuria tekojaan, vaikka ne ovat tyhjän veroisia Jumalan tekojen rinnalla. Kyllä olisi jo aika tämän sukupolven todellisuudessa nöyrtyä sen suuren Jumalan ja taivaallisen Isän edessä, jonka hyvyydestä me joka päivä elämme ja joka iankaikkisella rakkaudella hoitaa kaikkia luotuja. Ihmiskiitos kaikuu nyt kaikkialla, mutta Jumalan kiitosta kuulee vähän. Suuri, kaikkivaltias Jumala, auta meitä oikein kiittämään Sinua kaikista ihmeellisistä, hyvistä teoistasi, joita olet meille osoittanut! Auta meitä nöyryydellä ja kuuliaisuudella vaeltamaan sinun kasvojesi edessä!

MAALISKUUN 9 P:NÄ.

Vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee Hän, joka on tuleva, eikä viivyttele (Hepr. 10: 37).

Aika alkoi, kun Jumala sen loi, ja se loppuu, kun ajallisuus muuttuu iankaikkisuudeksi. Sentähden on ihmisen ajatus kykenemätön käsittämään iankaikkisuutta. Jumala loi kaikki Kristuksen kautta. Ei ole mitään olemassa, mikä ei ole Kristuksen kautta syntynyt, mutta ajallisuuskin muuttuu Kristuksen kautta aikanaan iankaikkisuudeksi. Johannes alkaa evankeliuminsa sanoilla: »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan, ja ilman Häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo» (1: 1—4).

Luomisessa syntyi siis elämä maailmaan, ja tämä elämä tuli Sanan kautta. Mutta tämä elämä ei ollut vielä iankaikkinen elämä. Luomakunnan elämä joutuu aikanaan synnin tähden kuoleman uhriksi. Vanhassa liitossa puhuvat Jumalan profeetat Pyhän Hengen valaisemina, ja iankaikkinen elämä tuli

Jeesuksen kautta. Hänessä on ylimaailman elämä tullut tähän maailmaan, katoamaton elämä, joka ei ole kuoleman alainen. Jeesus sanoo: »Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo Minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut. Ja jokainen, joka elää ja uskoo Minuun, hän ei ikinä kuole.» Ja kun Jeesus kysyy Martalta: »Uskotko sen?» niin Martta vastaa: »Uskon, Herra; minä uskon, että Sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan» (Joh. 11: 25—27). Juutalaisille sanoo Jeesus: »Te olette alhaalta, Minä olen ylhäältä» (Joh. 8: 23).

Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä tullut, joka ei ole ollut olemassa missään muualla maailmassa, vaan ainoastaan Kristuksen kautta voi uskova sen saada. Sentähden on uskominen Jeesukseen Kristukseen niin korkea asia, että se välittää tämän iankaikkisen elämän saamisen. Ne, jotka ovat ylhäältä syntyneitä, ovat saaneet tämän elämän Kristuksen Hengen kautta. Tämän elämän Jeesuksessa Kristuksessa pyytää uskova saada omakseen. Kaikki ne, jotka ovat uskossa käsittäneet Kristuksen ja saaneet Pyhän Hengen, ovat ylhäältä syntyneitä ja osalliset siitä ylimaailman elämästä, joka on olemassa Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta maailma ei tunne tätä elämää, vaikka elämästä kyllä paljon puhutaan.

Kun Herra oli perustanut seurakuntansa, nousi Hän taivaaseen, jossa Hän istuu Jumalan oikealla puolella. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja Hän hallitsee nyt sitä seurakuntaa, joka elää hänen armostaan, mutta joka vielä on hajalla asuva ja odottaa Herransa tuloa. Kun tämä kehityskausi päättyy, ja Herra on saanut täyttää tehtävänsä kristikunnassa, tulee Hän jälleen ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan. Silloin ei kristikunta enää ole se ylenkatsottu lauma, jota maailmanlapsi pitää pilkkanaan, vaan Kristus rakentaa seurakuntansa ulkonaisessa kirkkaudessa. Silloin päättyy se työ, jonka Herra tänä armonaikana valmistaa sanan ja sakramenttien kautta. Hän sanoo: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (Ilm. 21: 5). Tämä maailmanuudistus tapahtuu Kristuksen toisessa tulemisessa.

Jeesuksesta Kristuksesta riippuu kaikki. Hän sovitti maail-

man synnit ja rakensi seurakuntansa, joka elää hänen armostaan. Mutta Kristus tulee jälleen kirkkaudessa, ja silloin Hän istuu kunniansa istuimella ja päättää sen suuren työn, minkä Hän on toimeenpannut. Silloin notkistuvat kaikki polvet Hänen eteensä, ja kaikki, jotka ovat Kristuksen omistaneet, kunnioittavat Häntä maailman Vapahtajana ja uudistajana.

MAALISKUUN 10 P:NÄ.

Älkää heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri (Hepr. 10: 35).

Läpi vanhan liiton ilmestyksen kuuluu Jumalan kehoitus: »Israel toivokoon Herraan, sillä Herralla on armo ja runsas lunastus Hänellä! Ja Hän on Israelin lunastava kaikista sen synneistä» (Ps. 130: 7, 8). Ihminen on olennoltaan heikko, ja hän tarvitsee tukea. Meille on tarpeen turva, joka armossa meitä hoitaa ja jonka käsi on vahva auttamaan; ja meillä on turva Jumalassa, joka on tehnyt taivaat ja maan. Hän oli olemassa, ennenkuin mitään tästä luomakunnasta oli luotu, ja Hän on ainoa turva, kun tämän luomakunnan kehitys loppuu. »Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu» (2 Piet. 3: 13). Ja niille, jotka tästä ajallisesta elämästä siirtyvät taivaallisen Isän asuntoihin, sanoo Raamattu: »Mitä ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Jumala on korkein turva. Hänen vertaistaan ei ole toista. Ja Hän ottaa rakkaudella suojaansa jokaisen, joka tulee Häneltä apua pyytämään, sillä Hän on Isä yli kaikkien, ja Hän tahtoo taivaallisilla voimilla vahvistaa niitä, jotka etsivät turvaa Hänessä. »Niin totta kuin Minä elän, sanoo Herra, Herra, en Minä mielisty jumalattoman kuolemaan» (Hes. 33: 11).

On suuri armo, että ihminen saa turvata Jumalaan, sillä jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?

Kuitenkin lupaa Jumala suuren palkan niille, jotka Häneen uskaltavat. Niin ihmeellinen on Jumalan armo. Kun ihminen luottaa toiseen ihmiseen, voi hän usein pettyä, ja mitään palkkaa hän ei siitä saa. Mutta Jumala antaa suuren palkan niille, jotka Häneen uskaltavat. Paljon vaaroja ympäröi meitä täällä. Pimeyden valta pyytää kietoa meidät, ja se vetää meitä aina kuoleman piiriin, mutta Jumala on rakkaus, ja hänen armonsa on suuri. »Tulkaa Minun tyköni kaikki», sanoo Jeesus, »jotka työtä teette ja olette raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11: 28). Taivaallisen Isän huoneessa on monta asuinsijaa, ja näihin Hän kokoaa kaikki, jotka häneen turvaavat. Ei jää kukaan Jumalaa etsivä kodittomaksi. Isän huoneessa on ylimaailman elämää ja valoa, siellä kohtaavat Jumalan lapset toisensa iankaikkisuuden katoamattomassa ilossa. Kuinka köyhä onkaan tämä maa sen kirkkauden rinnalla, mikä odottaa uskovaa taivaan asunnoissa!

Uskallusta tarvitsee vaeltaja elämän kaidalla tiellä. Pimeyden valta ympäröi meitä kaikkialla täällä maan päällä, ja meillä on taistelu niiden henkivaltojen kanssa, jotka pyytävät Jumalan valtakuntaa sortaa. Mutta Jumalan lapsella on lupauksen sana turvana, kun hän taistelee maailmaa ja syntiä vastaan. Raamattu sanoo: »Luota Jumalaan, niin Hän auttaa sinua; ojenna tiesi ja toivo häneen» (Syrak. 2: 6). »Kääntymällä ja alallanne olemalla te autuaiksi tulette, hiljaisuudessa ja toivossa te väkeviksi tulette» (Jes. 30: 15). »Sinuun turvasivat isämme; he turvasivat, ja Sinä pelastit heidät. Sinua he huusivat, ja pelastuivat; Sinuun he turvasivat eivätkä joutuneet häpeään» (Ps. 22: 5, 6).

Ihmiskunnassa on niin paljon epätoivoa. Usein saadaan kuulla ylimielisiäkin toivon sanoja, mutta ne päättyvät aikanaan epätoivon pimeään. Mutta Jumalaan toivova ei häpeään joudu. Kyllä hän saa monen vaivan kautta kulkea. Usein hän saa uskossa kilvoitella ja olla hädässä ja koetuksen vaivassa, mutta Jumala kasvattaa tällä tapaa ihmistä valtakuntaansa. Hän auttaa kaikkia, jotka turvaavat Häneen, ja he saavat suuren palkan, kun uskossa käsittävät taivaan valtakunnan elämän, ilon ja voiman. Jumala on aina lähellä niitä, jotka

Häntä avukseen huutavat, ja Hän antaa iankaikkisen elämän niille, jotka Häntä rakastavat. Taivaan valtakunnan katoamaton elämä ja ilo ympäröi aina niitä, jotka Jumalaa pelkäävät. Hänen rakkautensa lohduttaa ja vahvistaa heikkoa ihmissydäntä.

MAALISKUUN 11 P:NÄ.

Jos siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella (Kol. 3: 1).

Apostoli sanoo kristityille: »Älkää harrastako sitä, mikä on maan päällä» (v. 2). Kun tarkemmin katselemme kristikunnan nykyistä tilannetta, niin huomaamme paljon harrastusta, mutta tämä harrastus koskee etupäässä maallisia asioita. Paljon pyydetään maallisia etuja, paljon kunniaa ihmisiltä. Antikristillinen henki liikkuu valtavana nykyisessä ihmispolvessa ja pyytää järkeisuskoisuuden ja aineellisuuden henkenä tehdä kristinuskon joksikin tästä maailmasta olevaksi. Kristus sanoo juutalaisille: »Te olette alhaalta, Minä olen ylhäältä» (Joh. 8: 23). Mutta paljon on niitä, jotka tahtovat Kristuksenkin tehdä alhaalta olevaksi. Kristinuskon ylimaailmallinen olento on aina pahennuksena maailmanmieliselle ihmiselle. Sentähden maailma vihaa Kristusta ja Kristuksen opetuslapsia. Antikristillisyys on yhä kasvamassa.

Ihmisen omassatunnossa on väkevä ylimaailmallinen voima, joka vetää ihmistä ylöspäin. Ihmeellinen on omantunnon vaikutus. Salaman nopeudella se iskee mieleen ja sanoo: tee, mikä on oikein, vältä, mikä on väärin. Ja kun ihminen on tehnyt pahoin, tuomitsee omatunto häntä siitä, eikä mikään puolustus auta, sillä omantunnon toimi on ehdoton. Ja jos ihminen on tehnyt hyvin, niin antaa omatunto hänelle kiitoksen. Suuri aarre on ihmisellä omassatunnossa, mutta se on nykyaikana ylipäänsä sysätty syrjään. Kaikenlaisia ihmistapoja noudatetaan, mutta harvoin kysytään omaatuntoa, joka

kuitenkin on Jumalan ääni ihmisessä. Useimmat ihmiset eivät tiedä juuri mitään omantunnon vasituisesta vaikutuksesta, sillä sitä on nukutettu. Usein kuulee sanottavan: tämä on omaatuntoani vastaan, taikka: omatuntoni ei sitä myönnä; mutta ihminen puhuu tavallisesti näin pelkän tavan vuoksi. On suuri vaurio ihmiskunnalle, että omatunto jää viljelemättä, sillä sen vaikutus on tärkeämpi kuin ajatuksen ja tahdon, joita sen tulee ohjata. Ei olisi niin paljon kurjuutta nykyaikana, niin paljon petollisuutta ja vilppiä, niin paljon vääryyttä ja oikeuden polkemista, jos omatunto saisi lausua sanansa. Iankaikkisuuden voima puhuu omassatunnossa, ja se vaatii ihmistä etsimään, mitä on ylhäällä. Se velvoittaa ihmistä pyrkimään rauhaan sen Jumalan kanssa, joka niin valtavasti puhuu hänelle omassatunnossa. »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä», sanoo apostoli.

Katoava on tämä maailma, mutta iankaikkiset perusteet ovat sitä kannattamassa, ja nämä vaikuttavat omaantuntoon, kun se on valveilla. Ihmiskunnan historiassa vallitsee sentähden korkeampia sääntöjä, joita ihminen ei voi polkea. Vanhassa liitossa oli paljon ajallisia säännöksiä kansan maallista elämää varten, mutta siinä esiintyy myös katoamattomia sääntöjä, jotka hallitsevat ihmiskuntaa. Kristinusko ei ole tästä maailmasta, niinkuin ei Kristuskaan ole täältä. Kaikki puhuu kristinuskossa Jumalan valtakunnasta ja vaatii kristittyä etsimään niitä, jotka ylhäällä ovat. Tosi kristitty elää tässä ylimaailmallisessa elämänpiirissä ja on Kristuksen kanssa Jumalassa. Sentähden on hänellä rauha Jumalan kanssa.

MAALISKUUN 12 P:NÄ.

Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat (Room. 8: 1).

Synnin turmelus on niin yleinen, että kaikki ihmiset ovat joutuneet kadotustuomion alle, eikä yksikään voi toista siitä pelastaa. Paavali oli pakanain apostoli. Kun Kristus ilmestyi

hänelle hänen matkustaessaan Damaskoon, oli hän Herransa kutsumukselle uskollinen. Kaikkialla silloin tunnetussa maailmassa toimi hän Kristuksen evankeliumin saarnaajana, eikä hän tahtonut ketään rasittaa. Kättensä työllä hän elätti itsensä. Ja vaikka hän ei kenellekään pahaa tehnyt, väijyivät vainoojat häntä kaikkialla ja pyysivät hänet tappaa sentähden, että hän Kristuksen evankeliumia saarnasi. Semmoinen on maailma. Raskas oli hänen työnsä. Hän sanoo: »Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi, mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi» (Fil. 1: 23, 24). Viimeiseen asti tahtoi hän olla Herralleen uskollinen, ja marttyyrikuolemalla hän päätti päivänsä. Hän oli Kristuksen palvelija, joka on saanut armopalkan Herransa kädestä. Rooman kaupunki oli siihen aikaan maailman pääkaupunki. Rooman kansa hallitsi koko silloin tunnettua maailmaa. Lain kansaa se oli. Ja lakeja se kansalle laati. Vielä tänä päivänä on kristikunnalla roomalainen laki perustuksena. Lahjakas oli tämä kansa. Se osasi paremmin lakeja laatia kuin nykyiset kristikansat. Rooman kansalla olikin tehtävä ylhäältä. Sen tuli yhdistää kaikkia kansoja, niin että Kristuksen evankeliumin saarna saisi vaikutusalaa niiden piirissä. Paavali sanoo: »Kaikki esivalta on Jumalalta, ne vallassaolijat, jotka ovat, ne ovat Jumalan asettamia. Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan, mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion» (Room. 13: 1, 2). Niin suuressa arvossa pidettiin Rooman kansalaista, ettei kukaan saanut hänelle ruumiillista väkivaltaa tehdä. Kun Paavali oli vankina ja hänet sidottiin, ja kun aiottiin ruveta häntä ruoskimaan, sanoi hän: »Onko teidän lupa ruoskia roomalaista?» (Ap. t. 22: 25). Ja heidän täytyi luopua siitä.

Paavali oli pakanain apostoli, ja hän tahtoi tulla Roomaankin saarnaamaan evankeliumia, mutta laajat lähetysmatkat estivät häntä kauan siitä. Silloin kirjoitti hän roomalaisille kristityille epistolan, joka on Raamatun tärkeimpiä kirjeitä, kun se opilliselta kannalta selvästi esittää koko kristinuskon perusteet.

Tämän epistolan 8:nnessa luvussa esittää hän oppijärjestelmänsä tulokset. »Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat». Jeesus Kristus on koko luomakunnan keskushenkilö. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hän on Ihmisen Poika. Hän on siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta. Hän edustaa koko ihmiskuntaa semmoisena, kuin se Jumalan luomana on. Ihmisen perustehtävä on tulla Kristuksen tykö ja pysyä Kristuksessa Jeesuksessa. Tultuaan Kristuksen lunastuksesta osalliseksi ei hänelle ole yhtään kadotustuomiota olemassa, sillä Kristus on sovittanut hänen syntinsä, ja uskossa hänellä on Jeesus Kristus Vapahtajana kaikesta pahasta.

MAALISKUUN 13 P:NÄ.

Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista (Room. 8: 2).

Syvä ja suuri on synnin aiheuttama turmio. Se tahraa ihmiskunnan ja luomakunnan. Raamattu sanoo, etteivät taivaatkaan ole puhtaat Jumalan edessä (Job. 15: 15). Synnin laki hallitsee ihmiskuntaa. Maailmanlapsi ei tiedä, että hän on orja. Hän kerskaa vapaudestaan ja iloitsee, kun saa tyydyttää himojaan. Mutta kun Jumalan Henki valaisee ihmisen ja tämä oppii tuntemaan synnin olentoa, silloin hän herää, ja hän joutuu vaivaan, sillä hän huomaa, ettei hän tee sitä hyvää, jota hän tahtoisi, mutta pahaa, jota hän ei tahdo, sitä hän tekee. Omantunnon tuomio astuu voimakkaana hänen eteensä. Se todistaa hänelle, ettei se paha, jota hän tekee, katoa silloin, kun se on tehty, vaan se synnyttää koston, joka on Korkeimman kädessä ja jota hän ei pääse pakenemaan. Kammottavana astuu synnin laki hänen eteensä, ja hänen olentonsa sisimmässä nousee tulevaisuuden pelko. Miten käy minun kuolemassa, kun synnin laki hallitsee elämääni? Yksityisiä

hyviä tekoja olen minä tekevinäni, mutta sydämen ajatuksia en voi hallita.

Ja synnin lain kanssa astuu uhkaavana heränneen eteen kuoleman laki. Kuolema on synnin palkka, ja synnin vallan alla oleva on myös kuoleman vallassa. Iankaikkista elämää ei löydy missään maailmassa, vaan kuolema muuttuu iankaikkiseksi kuolemaksi sille, joka ei tunne pelastajaa kuolemasta. Kuoleman tiellä kulkevat useimmat ihmiset. Opetuslapset kysyivät Jeesukselta: »Herra, onko niitä vähän, jotka tulevat autuaiksi?». Ja Jeesus vastaa heille: »Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta portista,sillä monet, sanon teille, pyrkivät päästäkseen sisälle, mutta eivät voi» (Luuk. 13: 23, 24). Niin puhuu elämän Herra, joka tuntee ihmiskunnan tilan. Apostoli Paavali sanoo Timoteukselle: »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään» (1 Tim. 6: 12). Ja itsestään hän sanoo: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4: 7). Kuinka harvassa onkaan tuota tärkeää kilvoitusta! Laajalta hallitsee synnin ja kuoleman laki kristikunnassa.

Yksi auttaja meillä on, yksi ainoa, Jeesus Kristus. Hän, joka oli Jumala, tuli pelastamaan meitä. Hän kastaa Pyhällä Hengellä niitä, jotka rupeavat hänen opetuslapsikseen. Hänessä on elämä, iankaikkinen elämä. Kristuksen Hengen laki vapauttaa synnin ja kuoleman laista. Kristus antaa opetuslapsilleen vallan Jumalan lapsiksi tulla. Joka uskossa Kristukseen on saanut Pyhän Hengen, hän on Hengen hallittavana, eikä hän tieten tahtoen tee syntiä. Elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa astuu uudestisyntyneessä synnin ja kuoleman lain sijalle,eikä hän vaella lihan mukaan, vaan Hengen mukaan. Joka lihan mukaan elää, hänen täytyy kuolla, mutta joka Hengellä kuolettaa lihan tekoja, hän saa elää. Pyhän Hengen kautta tulee Jumala asumaan ihmisen sydämeen, niin ettei tämä enää elä, vaan Kristus elää hänessä. Uudestisyntyneen elämä on toinen kuin maailmanlapsen.

MAALISKUUN 14 P:NÄ.

Olkaa te niiden ihmisten kaltaisia, jotka herraansa odottavat (Luuk. 12: 36).

Vanhan liiton ennustuksissa valmistaa Jumala Kristuksen tuloa. Profeetta sanoo: »Huutavan ääni kuuluu: raivatkaa korvessa tietä Herralle, tasoittakaa polku erämaassa meidän Jumalallemme» (Jes. 40: 3). Ja Herra tuli aikanaan. Uudessa liitossa Jumala valmistaa Kristuksen toista tulemista. Olkaamme valmiit vastaanottamaan Herraa, niin että Hän löytää meidät valvomasta. Monella tapaa Jumala puhuu tästä Herran toisesta tulemisesta.

Jeesus sanoo: »Kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan» (Matt. 24: 7). Puhutaan paljon kasvavasta kehityksestä ja paljon työtä tehdään rauhan säilyttämiseksi. Kansainliitto pyytää sodan uhkaa estää, mutta kansojen sisällinen tila huononee huononemistaan, eikä se anna takeita tulevasta maailmanrauhasta. Jumalanpelko on katoamassa kansojen enemmistöstä, ja kuitenkin voi Jumala yksin saada maailmanrauhaa aikaan. Kasvava luopuminen Jumalasta on perussyynä siihen levottomuuteen, joka nyt hallitsee kansoja. Jumalan siunausta eivät ihmiset ylipäänsä pyydä, vaan valtaa itselleen. Valtaa pyytävät usein ylimyksetkin, jotka muinoin olivat rauhanpylväinä. Valtaa pyytää kansa, joka arvelee, että onnen aika on tulemassa, kun kaikki valta joutuu kansan käsiin, mutta kokemus on jo osoittanut, ettei kansanvalta voi rauhaa rakentaa. Kansan piirissä toimii puolueita, jotka ovat riidassa keskenään. Nämä tahtovat kukin hallita. Jumalassa yksin on elämä ja rauha. Ainoastaan se elämä, joka ylhäältä tulee Jeesuksessa Kristuksessa, voi todellista tyydytystä antaa ihmishengelle. Itsemurhien kammottava kasvaminen todistaa sitä, ettei kansassa ole onnea eikä rauhaa. Kysyttiin ennen aina ensiksi: mikä on oikeus, mikä on kohtuus ja mikä on totuus? Näitä Jumalan asettamia perusteita pyydettiin toteuttaa ja siitä syntyi Jumalan siunausta, joka vaikutti rauhaa rakenta-

vana taivaallisena voimana. Nyt kysytään: mikä on tämän puolueen etu ja mikä tuon puolueen etu? Ja tätä etua pyydetään edistää silloinkin, kun se on ristiriidassa kansan yhteisen edun kanssa. Kansojen siveellinen tila huononee yhä, eikä tämä herätä toivoa pysyvästä rauhasta. Mutta Jumalan toimesta syntyy yleinen rauha, kun tämä kehityskausi loppuu.

Levoton on koko tämä luomakunta. Maanjäristyksiä tapahtuu tiheään, ja vesitulvat tekevät suuria tuhoja. Kaikenlaisia epäsäännöllisiä luonnonilmiöitä esiintyy, jotka aiheuttavat suuria kärsimyksiä ihmisille ja eläimille. Ihmisvoima ei voi näitä suuria epäkohtia poistaa. Sen voi Jumala yksin.

Tuleva Kristus tuo ihmiskunnalle rauhan. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja Hän hallitsee nyt ihmiskunnan oloja. Yksityisiä oloja voidaan tilapäisesti parantaa, mutta yleinen tilanne ei parane, ennenkuin Herra tulee, ja sentähden kristityt odottavat Herransa tuloa. Herra on itse antanut meille lupauksen tästä tulemisestaan, ja Ilmestyskirjaamattu loppuu sanoihin: »Tule, Herra Jeesus!» Onhan semmoisiakin kristityitä, jotka luulevat saavansa paljon aikaan ilman Herran apua, mutta Kristuksen palvelija turvaa Herransa sanaan, ja Kristus rohkaisee opetuslapsiaan nostamaan päänsä, kun ahdingon ajat tulevat, sillä silloin heidän vapautuksensa on lähellä (Luuk. 21: 28).

MAALISKUUN 15 P:NÄ.

Käykäämme sentähden luottamuksella armoistuimen eteen, jotta saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan (Hepr. 4: 16).

Raamattu puhuu armoistuimesta, jonka eteen uskova usein käy. Ja varsinkin suurten herätysten aikoina puhuttiin paljon Suomen kansan keskuudessa tästä armoistuimesta. Kehoitettiin nuoria ja vanhoja joka päivä käymään tämän armoistuimen eteen. Nyt kuulee harvemmin puhuttavan tästä asiasta, ja kuitenkin se on ylen tärkeä kristitylle.

Laki annettiin Mooseksen kautta, mutta armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta. Täytettyään lunastustyönsä ja sovitettuaan kuolemallaan maailman synnit nousi Jeesus, jolle Isä antoi kaiken vallan taivaassa ja maan päällä, Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Armoistuin on taivaassa, ja Kristus on armon ruhtinas, sillä Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Tämän armoistuimen eteen käy uskova joka päivä.

Raamattu sanoo: »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella». »Te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3: 1,3) Kristuksessa on elämä, ja Hänessä elää kristitty niinkuin oksa viinipuussa. Uskovan ihmisen sydän yhdistyy aina syvemmin Kristuksen kanssa, jolta hän ottaa armoa armon lisäksi. Sentähden on hänen elämänsä kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa. Ei hän paljon puuhaile maan päällä. Ei hänellä ole sitä luuloa, että täällä voidaan saada suuria asioita toimeen, ennenkuin Kristus tulee. Mutta sen puolesta hän kilvoittelee, että Kristus saisi muodon hänessä; sitä hän pyytää, että Jeesus antaisi hänelle voimaa Jumalan lapsena elää ja toimia. Armoistuimen edessä on hänen mielipaikkansa. Siellä hän kiittää Jumalaa armosta, jonka hän on osakseen saanut. Siellä hän raskaana päivänä pyytää Herralta apua ja voimaa voidakseen kestää niissä kiusauksissa, jotka täällä häntä ympäröivät. Hän tietää, ettei Jeesus työnnä häntä tyköään, sillä Jeesus sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11: 28).

Raamattu kehoittaa meitä luottamuksella käymään armoistuimen eteen. Pelko voi pidättää heikkoa näin korkeasta matkasta, mutta paljon on niitä kristityitä, jotka eivät tätä matkaa ajattelekaan, vaan luulevat tulevansa toimeen armoistuimen eteen käymättäkin. Nämä eivät ajattele, että uskonelämä on kilvoitusta. Jumalan sana kehoittaa meitä luottamuksella menemään armoistuimen eteen, jotta saisimme laupeuden. Me tarvitsemme laupeutta, sillä emme mitään

ansaitse. Ja armoistuimen edessä saamme runsaasti laupeutta Isältä, joka Kristuksen tähden on laupias meille. Ja siellä saamme armoa armon lisäksi armon ruhtinaalta. Me tarvitsemme paljon apua, sillä monenlainen hengellinen hätä kristittyä ahdistaa, mutta apua hän saa oikeaan aikaan armoistuimen edessä Herralta. Käykäämme sentähden luottamuksella armoistuimen eteen.

MAALISKUUN 16 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36).

Näin sanoi Jeesus Pilatukselle, kun juutalaiset pilkaten esittivät Hänet juutalaisten kuninkaaksi. Meidän tulee muistaa näitä Jeesuksen sanoja, sillä ne tuovat ilmi kristinuskon olennon. Niin korkeana on Jumalan valtakunta kristinuskossa, etteivät tämän maailman ulkonaiset olomuodot ole sille kelpaavia. Se tahtoo luoda ulkonaisestikin jotakin aivan uutta, kun se on aikansa vaikuttanut hengellisenä valtakuntana. Antikristillisyys pyrkii aina tekemään kristinuskosta jotakin tästä maailmasta olevaa, mutta siten väärennetään kokonaan kristinusko. Taitamattomien kristittyjen perusvirheenä on kaikkina aikoina, että he pyytävät vetää kristinuskoa alas tähän maailmaan, ja taitamattomat kristityt mielistyvät tähän, kun ei siihen uuttasyntymistä tarvita eikä uskon kilvoitusta, vaan tämä väärennetty kristinusko esiintyy ulkonaisesti historiallisena todellisuutena tässä maailmassa.

Kristus esiintyy syntymisestä ristinkuolemaan asti Jumalan lähettämänä maailman pelastajana, jonka toimen kautta Jumala aikanaan luo uudet taivaat ja uuden maan. Hän syntyi Betlehemissä, Daavidin kaupungissa, ja taivaan enkelit iloitsivat hänen syntymisestään. Hän lepää lapsena seimessä, sillä ei ollut tilaa majatalossa. Taivaan enkeleillä oli suuri ilo siitä, että maailman Vapahtaja syntyi, ja Betlehemin paimenet,

jotka enkeleiltä saivat tiedon siitä, mitä oli tapahtunut, tulivat kumartamaan Häntä. Viisaat tulivat kaukaa idästä, jossa olivat nähneet hänen tähtensä ja antoivat Jeesus-lapselle kultaa, suitsutusta ja mirhaa. Nämä lahjat olivat Joosefille ja Marialle tarpeen, kun heidän täytyi paeta Egyptiin, koska kuningas pyysi tappaa Jeesus-lapsen.

Kun Jeesus alkoi toimia Israelin Vapahtajana, esiintyi Hän Nasaretissa, jossa Hän oli kasvanut. Aluksi kansa mielellään Häntä kuunteli, mutta kun hänen puheensa ilmoitti Jumalan totuuden ihmiskunnan pelastamiseksi, loukkaantui se ja vei Hänet kukkulalle, josta aikoi syöstä Hänet alas tappaakseen Hänet. Muutamia vuosia Hän vaelsi ympäri Israelin maassa ja saarnasi taivaan valtakunnan evankeliumia. Hän oli Jumalan Poika. Hän oli taivaasta tullut. Hän oli elämän leipä. Joka uskoi Häneen, hänellä oli iankaikkinen elämä. Taivaan valtakunta oli Hänessä ilmestynyt. Hän tuli omillensa, mutta hänen omansa eivät Häntä vastaanottaneet. Fariseukset pahenivat Häneen, ja saddukeukset loukkaantuivat, mutta ne, jotka olivat totuudesta, tulivat hänen opetuslapsikseen. Kun juutalaiset, jotka olivat fariseusten oppilaita, pahenivat hänen oppiinsa, koska se ei ollut kirjanoppineiden opin mukainen, ja luopuivat Hänestä, kysyi Hän opetuslapsiltaan: »Tahdotteko tekin mennä pois?» Mutta Pietari vastasi Hänelle: »Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat» (Joh. 6: 67, 68). Jeesuksella oli taivaan valtakunnan evankeliumi. Hänessä oli Jumala ihmistynyt. Iankaikkisen elämän totuutta Hän julisti kansalle. Ei Hän pyytänyt kunniaa itselleen. Ei Hän liikkunut korkealla ihmisviisaudella, vaan hänen sanansa olivat elämän sanoja. Hän teki kaikille hyvää, paransi sairaita, herätti kuolleista Nainin lesken pojan, Jairuksen tyttären ja Lasaruksen, joka oli neljä vuorokautta ollut haudassa. Hänen ihmetekonsa todistivat, että Hän oli Jumalasta tullut. Mutta kun Hän sapattina paransi sairaan, päättivät juutalaiset Hänet tappaa, eikä Hän voinut lopulta vapaasti liikkua sen kansan keskuudessa, jota Hän oli tullut pelastamaan. Hän tietää, mitä Hänelle on tapahtuva. Häntä

pilkataan. He sylkevät Häntä kasvoihin. He ruoskivat Häntä. Ja ristinpuulla Hän kuolee. Näin kohtelee Häntä se kansa, jota Hän tuli pelastamaan. Yhdellä sanalla olisi Hän voinut murhamiehet tuhota, mutta Hän antaa kansan häväistä ja pahoinpidellä itseään, sillä Hän tietää sen Jumalan tahdoksi, että Hän kuolee kansan synnin tähden. Kun juutalaiset saivat Hänet ristinpuuhun, luulivat he voittaneensa, mutta Kristuksen valtakunta ei ole tästä maailmasta. Kyllä perkelekin pettyi. Ei hän odottanut, että hänen valtakuntansa sortuisi sen kautta, että Jeesus kuolee ristinpuulla. Kristus kantaa koko maailman synnin. Hän hikoilee verta Getsemanen yrttitarhassa. Isän käsiin Hän jättää henkensä ristinpuulla. Tällä tapaa Hän perustaa sen valtakunnan, joka ei ole tästä maailmasta. Kun kristinuskoa tehdään valtakunnaksi, joka on tästä maailmasta, niin tämä on väärennettyä kristinuskoa.

MAALISKUUN 17 P:NÄ.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Tämän olen puhunut teille, jotta minun iloni olisi teissä, ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi» (Joh. 15: 11).

Maailmanlapsi, joka ei tunne sitä ylimaailmallista iloa, mikä on olennollista, etsii maailmassa ilonsa. Täällä hän pyytää sydämelleen tyydytystä. Kun hän voi koota täällä tavaraa itselleen, iloitsee hän siitä ja pyytää saada sitä yhä enemmän. Ahneus hallitsee hänen mieltään. Kun hän voi kunniaa itselleen saada, luulee hän siinä olevan jotain hyvää. Sen kunnian, minkä ihmiset hänelle antavat, pitää hän kalliina. Jos hän on päässyt korkeampaan yhteiskunnalliseen asemaan, niin on vaikutusvalta ihmisten keskuudessa hänelle suuriarvoinen. Monenlaiset himot hallitsevat tällä alalla ihmisiä, mutta kaikki vaihtelee maailmassa. Kaikki nämä pyyteet ovat katoavia niinkuin koko maailmakin, ja jokainen ihminen saa elämässään kokea tätä ajallisen onnen lyhytaikaisuutta. Murhe ja ilo, ne

vaihtelevat maailmanlapsen mielessä alituiseen. Kaikki himon esineet, jotka ihminen on suurella vaivalla voittanut itselleen, menettää hän aikanaan, sillä maailma katoaa ja sen himot. Kun ajatteleva katselee sitä ilon ja murheen vaihtelua, mikä jokaisen ihmisen elämässä esiintyy, on tämä maailma hänelle murheen laakso, joka ei anna hengelle tyydytystä.

Pysyvä ilo on vain Jumalassa tarjona. Raamattu sanoo: »Iloitkaa aina Herrassa!» (Fil. 4:4). Jeesuksen opetuslapset saivat jo täällä maailmassa kokea, kuinka Herra antaa katoamatonta iloa sille, joka sitä etsii. Kristus on sovittanut maailman synnit ja sentähden on hänen opetuslapsillaan aina tarjona syntein anteeksiantamus hänen veressään. On suuri ilo, kun uskova saa kokea tätä syntein anteeksiantamusta, sillä synnit ovat häntä vaivanneet. Jeesus antoi niille, jotka ottivat Hänet vastaan, vallan Jumalan lapsiksi tulla. Tämä Jumalan lapseksi tuleminen ja Jumalan lapsena oleminen kysyy paljon armon voimaa ja lahjoja, joita uskova saa Jeesukselta, kun hän on oksana elämän viinipuussa. Jumalan lapsi on elämänyhteydessä Kristuksen kanssa ja saa Häneltä uusia voimia ja uutta iloa. Sentähden on elävällä kristityllä aina iloa siinä Kristuksessa, jonka kanssa hän elää uskonyhteydessä. Herran Henki kehoittaa häntä aina tekemään Jumalan tahtoa ja antaa siihen voimia. Joka on oppinut Jeesuksen opetuslapsena tekemään Jumalan tahdon, hän pysyy iankaikkisesti. Hän on Kristukselta saanut iankaikkisen elämän, joka on katoamattoman ilon lähde.

Mutta tie elämään käy monen murheen kautta. Koetuksen kilvoituksessa on kristityllä ahdinkoa. Hän on aina taistelussa pimeyden henkiolentoja vastaan. Sentähden ei kristitylläkään ole pysyvää iloa täällä siinä mielessä, että hän aina sitä tuntisi. Vaikka hän uskossa pitää Herrasta kiinni, on hänellä koetuksen kilvoituksessa murheen aika käsissä. Mutta Herra ei ole häntä hyljännyt. Kun hän täällä on ollut Jumalan tahtoa tekemässä, pysyy hän iankaikkisesti. Kuolemassa pääsee hän Herransa luo ja siellä on kaikki murhe loppunut. Ei kukaan voi häneltä riistää sitä iloa, mitä hänellä Herran luona on. Se hengen ilo,

mikä täällä usein täytti hänen sydämensä, on hänellä katoamattomana Isän huoneessa Herran tykönä. Siellä ei enää ole ilon ja murheen vaihtelua. Psalmista sanoo: »Sinun kasvojesi edessä on täydellinen ilo, ja riemullinen meno oikealla kädelläsi iankaikkisesti» (Ps. 16: 11).

MAALISKUUN 18 P:NÄ.

Jumala sanoo: »Minä, Herra, tutkin sydämen ja koettelen munaskuut, ja annan jokaiselle hänen tiensä mukaan ja hänen töittensä hedelmän mukaan» (Jer. 17: 10).

Syvät ja laajakantoiset ovat nämä Raamatun sanat. Muuttumattomina pysyvät Jumalan säännöt luomakunnassa. Vuosituhannesta vuosituhanteen kasvattaa siemen kasvin, joka aina on lajinsa kaltainen, sillä Jumala on näitä sääntöjä kannattamassa. Tämä luonnon sääntöjen muuttumattomuus on suurimpia ihmeitä, vaikka ihminen on niin tottunut tätä näkemään, ettei hän siitä paljoakaan välitä. Tyhmä olisi se ihminen, joka kylväisi jonkin siemenen peltoonsa ja odottaisi siitä toisenlaista kasvua. Luonnon piirissä vallitsee välttämättömyyden sääntö. Mutta hengen piirissä on vapautta. Ihminen voi tehdä niin ja hän voi tehdä näin, kun hänellä on vapaa tahto. Hän luulee tavallisesti, että hänen aikeensa onnistuvat, vaikka hän toimii vastoin Jumalan tahtoa.

Nautinnonhimo on tätä nykyä päässyt niin suureen valtaan, että useimmat ihmiset ensikädessä etsivät tyhjää huvitusta ja sielullista iloa eivätkä ajattele, että Jumalan säännöt ovat olennoltaan samanlaatuiset hengen piirissä kuin luonnon. Niin ajattelematon on usea ihminen, että hän kylvää huonoa siementä hengen alalla ja kuitenkin odottaa hyvää hedelmää; mutta tässä kohden hän eksyy. Apostoli sanoo tämmöistä tointa Jumalan pilkkaamiseksi (Gal. 6: 7). Ihminen joutuu saman säännön alaiseksi kuin luomakunnassakin vallitsee, että niitto on kylvön mukainen. Jumala ei anna itseään pilkata.

Ihmiselämä on täynnä todistuksia siitä, että ihminen niittää sitä, mitä hän kylvää. Omassatunnossa on jokaisella ihmisellä iankaikkinen sääntö, joka vaatii häntä tekemään, mitä on hyvää, ja välttämään, mitä on pahaa. Jumalan sanassa on meillä niin paljon neuvoja ja ohjeita, jotka Jumala itse on meille antanut. Kun ihminen on kääntynyt ja uskossa omistanut Kristuksen, saa hän Pyhän Hengen, joka ylimaailmallisena valona ja voimana tahtoo ohjata ihmistä hänen matkallaan iankaikkisuuteen. Kuitenkin elävät useimmat ihmiset niin huolimattomina, etteivät ajattele niitä hedelmiä, jotka huonoa kylvöä seuraavat. Parannus on tässä kohden tehtävä, sillä Jumala ei anna itseään pilkata. Uskonkilvoituksessa on meidän pysyminen, ja Hengessä tulee meidän kylvää, niin että saamme Jumalan armosta niittää iankaikkisen elämän.

MAALISKUUN 19 P:NÄ.

Ylistetty olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa (Ef. 1: 3).

Näin kirjoittaa apostoli Paavali epistolassaan efesolaisille. Käsikirjoituksista tulee lukija siihen käsitykseen, että tämä epistola on kirjoitettu kiertokirjeenä Efeson seurakunnalle ja muille sen läheisyydessä oleville seurakunnille, mutta tavallisesti sanotaan tätä kirjettä kirjeeksi efesolaisille. Apostoli oli monta vuotta vaikuttanut täällä, ja Jumalan siunaus oli runsaasti tullut näiden sanankuulijain osaksi. Siitä kiittää apostoli Jumalaa.

Kristuksessa on Jumala meidät valinnut ennen maailman perustamista olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään. Tämä määrä on Jumalan asettama, jota jokaisen kristityn tulee tavoitella. Se on korkea, mutta sen kautta saavutettavissa, että Jumala antaa meille taivaallisen siunauksensa. Niin suuri on Jumalan armo, että Hän panee ihmisille näin korkean mää-

rän ja antaa siunauksensa heille niin runsaasti, että he voivat tähän määrään päästä. Tämä siunaus on ylimaailmallista todellisuutta, josta jokaisella kristityllä on kokemusta.

Moninainen on se maallinen siunaus, jonka Jumala antaa ihmiselle tätä maallista elämää varten. Tätä siunausta antaa Jumala kaikille ihmisille, jumalattomillekin, mutta korkeampi on se hengellinen siunaus, jonka Jumala antaa Kristuksessa Jeesuksessa. Tätä siunausta Jumala ei anna muille kuin niille, jotka sitä etsivät ja pyytävät. Tämä siunaus on moninainen ja se antaa uskovalle iloa ja elämää. Tähän kuuluu Jumalan lupaus: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7:7). Varma on tämä Jumalan sana. Jumala on rakkaus. Hänen ilonsa on antaa ihmisille hyviä lahjoja. Mutta hengellisiä lahjoja Jumala ei voi antaa, ellei niitä etsitä ja pyydetä. Kuinka paljon jääkään ylimaailmallista hyvää sen kautta ihmisiltä saamatta, kun ei sitä pyydetä! Paljon ihmiset puuhaavat saadakseen maallisia tavaroita, mutta useimmat eivät etsi taivaallisia täydellä sydämen vakavuudella, vaikka ihmishenki sisimmässä olennossaan juuri näitä kaipaa. Sentähden on niin paljon kurjuutta ja epätoivoa nykyisessä ihmiskunnassa. Jospa heränneet Suomen Siionissa oikein vakavasti etsisivät tätä taivaallista siunausta itselleen ja kansalleen! Niinkuin Paavali kiittää Jumalaa tästä hengellisestä siunauksesta Kristuksessa, niin tulee meidänkin usein tuoda Jumalalle kiitos siitä.

MAALISKUUN 20 P:NÄ.

Kristus on meidän rauhamme (Ef. 2:14).

Ennen kaikkea on ihmiselle tarpeen rauha Jumalan kanssa. Omatunto toimii ihmisen sydämessä, mutta sen ääntä tukahutetaan niin usein ihmisen elämässä. Joka kerran kun sitä vastaan toimitaan, jää ihmisolentoon tuomio. Sentähden ei luonnollisella ihmisellä koskaan ole rauhaa, sillä hän ei noudata

omantunnon vaatimuksia. Kun ihminen on tullut synnintuntoon ja ruvennut Jumalan armoa etsimään, pyytää hän olla omantunnon äänelle kuuliainen. Kristus on kuollut meidän syntimme sovinnoksi, ja hänen verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Hän antaa voimaa uuteen elämään. Apostoli Johannes sanoo: »Kristus tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi» (Joh. 1: 11, 12). Tätä oikeutta saa uskova käyttää joka päivä.

Kun ihminen tuntee syntinsä ja pyytää Jumalalta anteeksi, kuulee Jumala häntä. Synnin tuomio poistuu, kun uskova saa syntinsä anteeksi ja puhdistuu Kristuksen veressä. Kun synti ei häntä tuomitse, vaan Kristuksen Henki sydämessä todistaa, että hän on Jumalan lapsi, joka on ylhäältä syntynyt, on hänellä pysyvä rauha Jumalan kanssa. Joka on saanut Kristuksen Hengen, hänellä on Jumalan lapsen asema. Ihminen, joka on kääntynyt Jumalan puoleen ja elämän taisteluissa sortunut, saa rauhan, kun hän uskossa pääsee osalliseksi syntien anteeksisaamisesta, mutta tämä rauha katoaa, jos hän tekee Jumalan tahtoa vastaan. Kristitty, joka on saanut vallan Jumalan lapseksi tulla ja vaeltaa Hengen mukaan, nauttii pysyvää rauhaa. Jumalan armo ei ole voimaton eikä se ole vain anteeksiantamuksen vastaanottamista, vaan se on myös elämän tiellä vaeltamista. Apostoli Paavali sanoo: »Jumalan armosta olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki olen minä työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani» (1 Kor. 15: 10). Niin voimallinen on Jumalan armo uskovassa. Sentähden on armossa pysyminen tärkeää. Kristuksen tykö tulee kristityn tulla ja pysyä Hänessä, ja jos hän on hairahtunut Hänestä pois, tulee hänen kohta palata takaisin. Apostoli sanoo: »Niin ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista» (Room. 8: 1, 2).

MAALISKUUN 21 P:NÄ.

Jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne (1 Kor. 15: 17).

Niin tärkeä on Kristuksen ylösnouseminen kristikunnalle, ja jos ei Kristus olisi ruumiillisesti ylösnoussut, ei olisi mitään ylösnousemista. Apostoli Paavali puhuu 1 Kor. 15:nnen luvun alussa Kristuksen ylösnousemisesta. Ainoastaan Kristuksen ylösnousemisen kautta tulee ruumiin ylösnouseminen ihmiselle mahdolliseksi. Apostolisessa uskontunnustuksessa me tunnustamme ruumiin ylösnousemisen. Tämä perustuu siihen, että Kristus nousi ylös kolmantena päivänä. Apostoli sanoo yllämainitussa luvussa: »Koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleiden ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, samoin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan» (vv. 21—23).

Ellei Kristus olisi ruumiillisesti noussut ylös kuolleista, olisi kuolema jäänyt valtaansa. Ainoastaan sen kautta, että Kristus voitti kuoleman, kun Hän Ihmisen Poikana nousi ylös kolmantena päivänä, voi Kristukseen uskova päästä kuoleman vallasta. On sentähden hämmästyttävää, kun jotkut kristillisen kirkon piirissäkin voivat väittää, ettei Kristus ole ruumiillisesti noussut kuolleista. Iankaikkinen elämä on vain Jeesuksen Kristuksen kautta tullut. Hän oli Jumalana ylimaailmallisessa kirkkaudessa ja tuli ihmiseksi sitä varten, että Hän pelastaisi ihmiskunnan kuoleman vallasta. Synti on tahrannut koko ihmiskunnan, ja synnin palkka on kuolema. Sentähden ovat kaikki ihmiset ajallisen kuoleman alaisia, mutta ajallista kuolemaa seuraa toinen kuolema, joka on iankaikkisen elämän vastakohta. On olemassa iankaikkinen kuolema, jossa kärsitään vaivaa koko iankaikkisuuden. Tästä kammottavasta vallasta, jota ihminen tavallisesti ei tahdo ajatellakaan, voi vain Kristus pelastaa. Uskossa tulee ihmisen omistaa Kristus elämän ruh-

tinaana ja saada hänen Henkensä, jos hän tahtoo toisen kuoleman vaivasta pelastua.

Vakavat ovat apostolin sanat: »Jos ei Kristus ole herätetty, niin teidän uskonne on turha ja te olette vielä synneissänne.» Usko on turha, jos ei tämmöistä ylösnousemusta ole. Tieteilijä kuvailee uskon maailmaa ihanaksi, mutta liikkuu usein vain aatteen piirissä, ja todellisuudessa voi hän olla synnin vallassa. Totuus on pyhä. Ilman totuutta ei ole elämää. Jumalan ilmestyksen piirissä astuu totuus meidän eteemme. Täällä on meidän se etsittävä, ja tämän mukaan on meidän muodostaminen elämämme. Vanhan liiton kansa eli lupauksen piirissä. Ei ollut iankaikkinen elämä vielä ilmestynyt heille, ja pelvossa seisoi usein vanhan liiton lapsi kuoleman edessä, kun elämän ruhtinas ei ollut vielä ilmestynyt. Mutta Jumala antoi sanallaan uskovalle toivoa, niin että hänen sydämensä odotti tulevaa pelastajaa. Hän tiesi, että apu oli tuleva ylhäältä ja sentähden hän eli lupauksen sanassa, joka häntä virvoitti. Uuden liiton lapsi saa uskossa omistaa Kristuksen, niin että hän voi tulla Kristuksen ruumiin jäseneksi, ja semmoisena on hän varma siitä, että pääsee kuolemassa Herransa luo. Hänen uskonsa ei ole turha, ja Pyhän Hengen kautta on hän päässyt synnin orjuudesta.

MAALISKUUN 22 P:NÄ.

Aabraham uskoi Jumalaa ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi (Room. 4: 3).

Jumala kasvattaa ihmiskuntaa vastaanottamaan maailman pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Aabrahamilla on tässä kehityksessä tärkeä asema. Häntä sanotaan uskon isäksi sentähden, että hänessä alkaa valoisampi aika, jolloin elävän uskon edustajat ohjaavat kehitystä; ja hän pysyy lujana niissä uskonkoetuksissa, joiden kautta Jumala häntä kuljettaa. Kun ihminen ensimmäisessä koetuksessa lankesi perkeleen kiusauksen

johdosta, sanoi Jumala esivanhemmillemme: »Vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään» (1 Moos. 3: 15). Pelastaja oli tuleva, jonka kautta pimeyden valta oli voitettava. Uskon elämä kehittyi vähitellen niinkuin epäuskonkin. Aabraham seisoo pylväänä Israelin kansan kehityksen alussa. Jumala ilmestyi hänelle useamman kerran, ja hän pysyi Jumalalle uskollisena. Hänkin oli koetuksen kautta kulkeva. Aabrahamin nimi osoittaa, että hän on monen kansan isä. Jumalan siunaus oli hänelle luvattu, mutta hän sai kauan odottaa tämän lupauksen toteutumista. Paljon oli hän rukoillut tätä lupauksen lasta, mutta hän oli satavuotias, kun Iisak syntyi, ja Saara oli yhdeksänkymmenen vuoden vanha. Odottamatta tuli hänelle Jumalan käsky uhrata Iisak. Rakas oli hänelle tämä poika, ja suuri oli se koetus, johon Jumala hänet asetti, mutta Aabraham ei ollut Jumalan käskylle tottelematon. Hän lähti poikansa kanssa vuorelle, jolla uhri oli tapahtuva. Hän valmisti uhrialttarin. Poika kysyi häneltä, missä uhrieläin oli. Isä sanoi: »Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani» (1 Moos. 22: 8); ja hän sitoo poikansa puiden päälle alttarille. Hän on valmis noudattamaan Jumalan käskyä. Mutta Jumalan ääni taivaasta pelastaa hänet tästä uhrityöstä. Aabraham kesti tämän suuren koetuksen. Hän oli kaikessa kuuliainen Jumalan tahdolle, ja sen kautta on hän uskon isä.

Jumala sanoi hänelle: »Lähde maaltasi ja syntymäpaikastasi ja isäsi huoneesta sille maalle, jonka Minä sinulle osoitan, niin Minä teen sinut suureksi kansaksi ja siunaan sinut ja teen sinulle suuren nimen, ja sinä olet siunaus oleva. Minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan niitä, jotka sinua kiroavat. Ja sinussa pitää kaikki sukukunnat maan päällä siunatuiksi tuleman» (1 Moos. 12: 1—3). Kun Aabraham oli saanut Jumalalta ilmestyksiä tulevasta pelastuksesta, tuli hänen lähteä lupauksen maahan, jossa maailman Vapahtaja oli syntyvä, ja hän sai täällä olla erillään niistä pakanakansoista, jotka elivät vieraina Jumalan lupauksille. Täällä kasvoi se suku, jonka piirissä lupauksen sana sai kasvattaa kansan, joka oli tietoinen siitä, että sen piiristä oli Jumala antava maailmalle pelastajan.

Kun enkeli ilmestyi Marialle Nasaretissa ja sanoi hänelle: »Älä pelkää, Maria, sillä sinä olet saanut armon Jumalalta;» »Korkeimman voima varjoaa sinut», vastasi Maria: »Katso, olen Herran palvelijatar, tapahtukoon minulle sanasi mukaan» (Luuk. 1: 30, 35, 38). Maria uskoi. Korkea mielen puhtaus ja elävä usko tuli ilmi tässä Marian vastauksessa. Se oli syntynyt Aabrahamin uskon koulussa. Jumalan kasvatus sai sen aikaan, että Israelissa oli näitä uskovia, jotka odottivat tulevaa Messiasta ja joiden piirissä maailman Vapahtaja oli syntyvä.

»Aabraham uskoi Jumalaa ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.» Kristus ei ollut vielä syntynyt. Ei ollut vielä sitä uutta ihmistä olemassa, joka Kristuksen Hengen kautta syntyy uskovassa, mutta Aabraham uskoi tulevaan Kristukseen, ja hän näki uskossa Kristuksen päivän (Joh. 8: 56). Maailman Vapahtaja ei ollut hänelle tuntematon. Vanhassa liitossa oli paljon niitä, jotka vaelsivat Jumalan kasvojen edessä ja odottivat Israelin lunastusta. He eivät olleet vielä ylhäältä syntyneitä, kun uuden liiton aika ei vielä ollut tullut. Mutta he olivat uskon vanhurskauden käsittäneet ja iloitsivat tulevasta pelastuksesta.

MAALISKUUN 23 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 8).

Apostoli Paavalille ei eroaminen maailmasta ollut mikään pelvon asia, eikä hän ollut tietämätön siitä, mikä häntä oli kohtaava. Hän sanoo: »Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi, mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi» (Fil. 1: 23, 24). Vanhurskauden seppele on hänellä odotettavana. Se on kirkkauden kaunistus, jonka vasituista luontoa emme täällä tunne. Mutta korkea Jumalan armon palkinto se on

uskolliselle palvelijalle. Usein on kristitylle eroaminen maailmasta jonakin pelvon asiana, ja silloin ei tulevaisuus ole hänelle oikein selville tullut eikä hänen suhteensa siihen. Meidän tulee uskossa niin elää Kristuksen luona, että mekin saamme odottaa vanhurskauden seppelettä. Apostoli sanoo, että vanhurskas tuomari on sen antava hänelle, se tietää, että hän on Kristuksen palvelijana täällä kilvoitellut hyvän uskonkilvoituksen ja ollut Herransa tahtoa tekemässä. Apostoli Paavali on kirkkaudessa Herransa tykönä, ja hän saa siellä kokea, »mitä ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut, eikä ihmisen sydämeen ole noussut» (1 Kor. 2: 9). Uskonelämän heikkous aiheuttaa sen, että tuo tulevan elämän kirkkaus on niin himmeä usealle kristitylle. Harvat elävät niin uskossa siellä, missä Kristus on, että tuo autuas elämä olisi voimana, joka vetää ylöspäin ja antaa virvoitusta.

Apostoli sanoo, että vanhurskauden seppele annetaan kaikille niille, jotka rakastavat Kristuksen ilmestystä. Kristus perusti Jumalan valtakunnan maan päälle. Hän sovitti maailman synnit ja nousi sitten opetuslasten nähden taivaaseen, jossa Hänellä on kaikki valta. Mutta Kristuksen toimi ei ole päättynyt. Suuret vaivat tulevat vielä uneliaalle kristikunnalle, ja suuri rauhan aika tulee, jolloin pimeyden valta on sidottu, mutta sen jälkeen on Kristus tuleva kirkkaudessa ja päättävä työnsä. Tämä maailmanaika, jona Kristus hoitaa seurakuntaansa, on aikanaan pääsevä määräänsä, jolloin Herra jättää valtakunnan takaisin Isälleen ja luo uudet taivaat ja uuden maan. Meillä on takanamme Jumalan suuria tekoja, mutta suuremmat ovat vielä edessämme, ja näihin on kristityn mieli kiintynyt. Hän rakastaa Kristuksen tulemusta. Eivät olot ole tätä nykyä semmoiset, kuin niiden tulisi olla. Kaikkialla kohtaavat meitä pimeyden vallan hirmutyöt, jotka pyrkivät turmelemaan Jumalan seurakuntaa. Taistelu on täällä tarpeen, kilvoitella tulee ihmisen. Vanhurskauden seppele on kehoittamassa meitä henkiseen työhön, ja Kristuksen tulemuksen rakastaminen antaa kristitylle halua ja voimaa Kristuksen opetuslapsena täällä vaeltamaan.

Suuret muutokset ovat edessämme, mutta vähän on niitä, jotka rakastavat Kristuksen tulemusta. Kaikkialla näemme synnin kasvavaa valtaa. Nautinnonpyyntö, kunnianpyyntö ja voitonpyyntö vetävät puoleensa useimpain ihmisten mielen, mutta suuri on Herran päivä, jona taivaat hehkuen hajoavat, ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Elävä kristitty odottaa tätä päivää, sillä silloin loppuu hänen vaivansa täällä, ja hän saa vanhurskauden seppeleen Herransa kädestä. Rakastakaamme Herran tulemusta ja odottakaamme sitä.

MAALISKUUN 24 P:NÄ.

Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen Jumalalle (Hepr. 11: 6).

Usko on kallis asia, sillä ihminen pääsee ainoastaan uskon kautta yhteyteen taivaan valtakunnan kanssa, ja Jumalan silmät katsovat uskoa. Järjellä ihminen tajuaa ajallisen elämän asiat, mutta ylimaailmallista totuutta hän ei voi ilman uskoa käsittää. Tahdollaan ihminen sitten pyytää toteuttaa, mitä Jumala panee hänelle tehtäväksi. Mutta koko tämä luomakunta on katoava. Sitä korkeampana on Jumalan katoamaton valtakunta, jota varten ihminen on luotu. Tässä valtakunnassa ovat ne Jumalan suuret armolahjat, jotka uskova aikanaan saa osakseen ja joita hän jo täällä voi nauttia. Suuri, korkea ja laaja on tämä toivomain piiri, jossa sadat tuhannet enkelit elävät ja jossa autuaat iloitsevat Jumalan kasvojen edessä. Tämä Jumalan valtakunta on vain uskovalle tunnettu, ja se on varma, sillä se pysyy silloinkin, kun tämä maailma himoineen katoaa. Jumalan ilmestys puhuu paljon tästä Jumalan valtakunnasta, ja siellä on se suuri todistajien joukko, joka on kilvoitellut ja voittanut. »Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan» (Hepr. 11: 1). Uskossa voi ihminen olla näkymättömässä yhteydessä niiden autuaitten kanssa, jotka ovat vanhurskauden seppeleen saaneet.

Usko on myös »ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11: 1). Se ei ole vain tämän Jumalan valtakunnan olemuksen totena pitämistä, vaan myös kuuliaisuutta niille säännöille, jotka tässä piirissä hallitsevat. Kuollut on se usko, joka ei pyydä Jumalan tahtoa tehdä ja niitä pyhiä sääntöjä noudattaa, jotka Jumala on säätänyt.

Kun katselemme uskonpuhdistuksen aikaa, niin virvoittaa meitä se uskonnollinen elämä, joka kaikkialla täällä astuu meidän eteemme. Siinä on taistelua maailmaa vastaan ja kilvoitusta niiden armolahjojen omistamisesta, jotka Jumala tarjoaa uskoville. Siellä on rakkautta kristittyjen kesken. Toinen varoittaa ja kehoittaa toista kilvoitukseen ja lohduttaa häntä niissä murheissa, joiden läpi on kuljettava. On virvoittavaa tarkempaan tutustua niihin aikoihin, jolloin kristikunnassa sielunasia yleisemmin oli kaikista tärkein ja Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa kaikkea muuta kalliimpi. Kallis on tämä uskonelämä, jossa esirukous joka päivä nousee uskonveljien ja uskonsisarten puolesta ja jossa Kristus, elämän Herra, on kalliimpi kaikkea muuta.

Mutta pimeyden valta pyytää uskoa häiritä ja sammuttaa. Se on aina liikkeellä estääkseen ihmisiä käsittämästä sitä iankaikkista elämää, jonka Jumala kaikille tarjoaa.

»Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä Häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän» (Joh. 3: 16). Elämän Herra sanoo itse meille, ettei yksikään, joka uskoo Jeesukseen, ole hukkuva. Niin suuri on Jumalan armo. Ja kuitenkin on niin paljon niitä, jotka eivät huoli etsiä tätä Herraa. Hän tuli taivaasta pelastamaan meidät. Hän antoi henkensä alttiiksi meidän edestämme. Tämmöisen armon ylenkatsominen tuottaa suurta edesvastuuta.

Jeesus sanoo: »Minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioivat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa, mutta valtakunnan lapset heitetään ulkoisimpaan pimeyteen, siellä on oleva itku ja hammasten kiristys» (Matt. 8: 11, 12). Ottakaamme uskossa vastaan se

iankaikkinen elämä, joka meille Jeesuksessa Kristuksessa annetaan, ja varokaamme, ettemme epäuskossa menetä sitä suurta armoa, minkä Jumala meille tarjoaa.

MAALISKUUN 25 P:NÄ.

Herra sanoo: »Kääntykää Minun puoleeni kaikesta sydämestänne» (Jooel 2: 12).

Synnin turmeluksen kautta on ihmissydän kääntynyt maailmaan ja täällä on luonnollisella ihmisellä monenlaista nautintoa. Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska vetävät häntä maailmaan. Sentähden on kääntyminen välttämättä tarpeen jokaiselle ihmiselle, joka pyytää rauhaa Jumalan kanssa. Ja tämä kääntyminen on keskeinen toimi. Ei riitä, että ihminen joskus ajattelee tai toimii parempaan päin. Koko ihmisen elämänsuunnan tulee muuttua toiseksi, jos hän tahtoo Jumalan valtakunnan periä. Ihminen voi olla valmis yksityisiin uhrauksiin, jos hän saa sydämensä epäjumalia edelleen palvella, mutta kaikki epäjumalat on sen uhrattava, joka tahtoo taivaan valtakunnan periä.

Sydän on ihmisolennon keskus. Siinä on omatunto perusvoimana, joka Jumalan äänenä toimii ihmisessä, ja sen ohjattavana ovat ajatus ja tahto, joiden tulee noudattaa omantunnon vaatimuksia. Koko tämän sydämen täytyy liikkeelle lähteä, kun ihminen tahtoo uskon piiriin astua. Mutta nykyajan peruspuute on siinä, että kaikki tahtoo jäädä puolinaiseksi. Jumala tahtoo saada koko sydämen omakseen. Jumala sanoo vanhan liiton lapsille: »Anna Minulle, poikani, sydämesi» (Sanl. 23: 26). Kun luemme entisten aikojen historiaa, astuu usein eteemme henkilöitä, jotka panevat kaikki alttiiksi sen eteen, minkä tietävät oikeaksi ja todeksi. Mutta nykyiseltä ihmispolvelta puuttuu ylipäänsä sellaisia luonteita, jotka eivät kysy, mitä ihmisille on mieluista, vaan kuuntelevat omantunnon puhetta, joka sanoo: tee oikein, puhu totta. Kuinka suu-

ressa määrässä onkaan kansojen johtavissakin henkilöissä omat edut astuneet etualalle! Hämmästyttää, kun näkee, mihin valtaan nautinto, voiton- ja kunnianpyyntö ovat päässeet kaikissa kansankerroksissa meidän aikanamme. Jumalanpelkoa puuttuu. Kun ei vakavasti etsitä sitä, mikä on ylhäällä, kun Jumalan mielisuosion voittaminen ei ole ihmisen korkeimpana pyrintönä, silloin ihmismieli on horjuva niinkuin merenaalto.

Kun suuri murhe on vallannut ihmisen, kun kuolema on riistänyt häneltä, mitä rakkainta hänellä oli, silloin hänellä on sydämen suru. Me huomaamme, kuinka koko ihminen on joutunut vaivaan. Samaa näemme, kun ihmisellä on suuri ilo. Kun hän odottamatta saapi, mitä on kauan toivonut, silloin valtaa hänet sydämen riemu. Tällä tapaa tulisi ihmissydämen aina toimia Jumalan rakkauden hallitsemana. Niin suuri on Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa, kun se tarjoaa meille elämää ja valoa ylhäältä, että se kysyy koko ihmisen sydäntä. Raamattu sanookin: »Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi ja koko voimastasi» (5 Moos. 6: 5). Sentähden onkin kääntyminen keskeinen toimi, joka vaatii sydämen työtä. Kun Jumalan Henki pääsee ihmisen sydämeen ja Jumalan rakkaus valloittaa sen, silloin on uusi ihminen syntynyt, joka toimii sydämen uskolla. Kristinusko ei ole tunteiden asia, sillä ne ovat sielun vaikutteita, jotka aina muuttuvat, vaan kristinusko on sydämen asia, joka vaatii sydämen kääntymystä maailmasta Jumalaan ja sydämen uskoa Jeesukseen Kristukseen.

MAALISKUUN 26 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa» (Matt. 24: 35).

Kun katselemme tähtitaivasta ja näemme taivaankappaleita miljoonittain, joista useimmat ovat maapalloa paljon suuremmat, astuu Luojan korkeus eteemme. Nämä kirkkaat taivaan-

kappaleet katoavat kerran kaikki. Kun katselemme tätä maata, näyttää se meistä vahvalta ja pysyvältä. Kuinka lujat ovatkaan nuo vuorenselänteet, jotka maisemaa rajoittavat! Mutta nekin katoavat kaikki. Yksi vain pysyy, Jumalan sana. Korkea on sen arvo jokaiselle ajattelevalle ihmiselle. Jumala puhuu patriarkoille. Hän tekee liittonsa Israelin kansan kanssa. Profeetat tuovat kansalle ilmi Jumalan sanaa. Ja Kristus, joka Jumalan Sanana on koko tämän luomakunnan perustuksena, ihmistyy. Hän puhuu liiton kansalle iankaikkisen elämän sanat. Ja tämä sana pysyy iankaikkisesti. Kuinka halpa onkaan usealle nykyaikana tämä Herran sana! Jeesus noudatti aina ollessaan maan päällä sitä Jumalan sanaa, jota profeetat olivat julistaneet. Hän sanoi: »Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä» (Luuk. 24: 46). Mutta nykyaikana muovailee usea jumaluusoppinut tätä sanaa semmoiseksi, kuin hänelle on mieluista. Senkin sanan, jolle Kristus oli ehdottomasti kuuliainen, luulee hän voivansa tieteilijänä muodostaa toisin. Suuri on se kevytmielisyys, mikä nykyjään tässä kohden vallitsee kristikunnassa. Järkeisoppi on tätä nykyä kunniassa, mutta ihmisjärki ei voi ylimaailman totuutta käsittää. Sen voi vain se usko, joka on Jumalasta syntynyt. Suuri edesvastuu painaa tästä syystä kristikuntaa.

Kun luemme Israelin kansan historiaa, huomaamme siinä paljon epäjumalanpalvelusta. Luonnon voimille ja esineille annetaan se arvo, mikä ainoastaan Jumalalle tulee. Ja pakanallisten naapurikansojen epäjumalia palvottiin usein. Jumala kuritti kansaa epäjumalanpalveluksesta, mutta aina uudestaan se luopui Jumalasta, kunnes se ajettiin pois siitä maasta, jonka Jumala oli sille antanut. Meidän aikanamme muovaillaan tieteen piirissä alituiseen uusia Jumala-käsitteitä. Tämäkin on epäjumalanpalvelusta, ja Jumalan viha kohtaa kaikkea epäjumalanpalvelusta. Sentähden on kristikunnassa tätä nykyä niin paljon onnettomuutta. Suuri parannus olisi kristikunnalle tässä kohden tarpeen. Meillä on vain yksi Jumala, Isä taivaassa, ja yksi Herra, Jeesus Kristus. Pysykäämme uskollisina Hänelle.

MAALISKUUN 27 P:NÄ.

Niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy aina länteen saakka, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus (Matt. 24: 27).

Kun katselemme ihmiskunnan historiaa, näyttää siltä kuin sen kehitys kulkisi ylipäänsä rauhallisesti eteenpäin. Mutta myöskin syviä ja vastakkaisia vuolteita liikkuu tällä alalla. Me kuljemme viimeistä päivää kohti, jona koko tämä luomakunta häviää, ja kukin ihminen saapi sen mukaan kuin hän on elänyt. Se päivä tulee varmaan, jona koko tämä kehitys katkeaa. Ja se päivä tulee äkkiä. Niinkuin salama leimahtaa taivaalla ja näkyy idästä länteen, niin odottamatta on tämä päivä tuleva. Vaikka Raamattu varoittaa kristikuntaa, niin elävät ihmiset levollisina päivästä päivään eivätkä ajattele, että viimeinen päivä on varmaan tuleva, jona meidän on tehtävä tili kaikesta, mitä olemme tehneet. Sitä päivää sanotaan myös Ihmisen Pojan päiväksi sentähden, että Hän silloin päättää sen työn, jonka Jumala pani alkuun, kun teki maailmasuunnitelmansa Hänessä.

Nyt on meillä armonaika. Jumalan hyvyys ja rakkaus ympäröi meitä. Paljon syntiä tehdään ihmiskunnassa ja Jumala kyllä pahaa kurittaa, mutta kaikessa rangaistuksessa on myös rakkautta. Jumala ei tee meille meidän syntiemme mukaan, vaan Hän on pitkämielinen ja odottaa parannusta. Mutta viimeisenä päivänä loppuu armonaika ja tuomio alkaa. Ei silloin ole mitään salassa, joka ei tule ilmi, eikä pahaa tekoa, jota ei armonaikana kaduttu ja anteeksi pyydetty, enää jätetä rankaisematta. Ihmiset eivät useinkaan välitä pahoista teoistaan, kun luulevat niiden joutuvan unohdukseen, mutta siinä he erehtyvät, sillä viimeisenä päivänä tulevat salaisimmatkin asiat päivänvaloon. Kaikki kansat ovat kokoontuneet suuren tuomioistuimen eteen, ja kaikkien nähden ja kuullen langetetaan silloin tuomio. Millä mielellä on silloin syntinen, joka täällä teki törkeän rikoksensa ja kätki sen ihmisiltä? Siellä hän

seisoo koko ihmiskunnan edessä ja tuomitaan. Suuri on viimeinen päivä.

Katselessa tätä luomakuntaa huomaamme siinä valmistusta viimeiseen päivään. Kaikki vanhenee niinkuin vaate. Vuoriakin kuluttaa ajan hammas. Luomakunnan piirissä on elämisen aika eri pitkä, mutta niinkuin kaikki, jotka elävät, aikanaan kuolevat, niin tulee koko tälle luomakunnalle kerran viimeinen päivä. Apostoli Pietari sanoo: »Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat ryskeellä, ja alkuaineet hajoavat kuumuudesta, ja maa ja kaikki, mikä siinä on tehty, palavat» (2 Piet. 3: 10). Monta kansaa on elänyt maan päällä, joista vain muisto on jäljellä. Rooman mahtava kansa hallitsi koko silloin tunnettua maailmaa. Se hallitsi rautaisella valtikalla ja laati taidolla lakeja, joita vieläkin paljon noudatetaan. Mutta se on hävinnyt historian näyttämöltä. Ihminen elää täällä usein surutonna, niinkuin ei kuolinpäivää hänellä olisikaan. Mutta hänelle tulee kuolema, ja kuoleman jälkeen on hänen astuttava aikanaan sen suuren tuomarin eteen, joka antaa iankaikkisen elämän niille, jotka uskossa ovat käsittäneet Kristuksen, mutta jättää iankaikkisen kuoleman vaivaan ne, jotka eivät Kristukselta armoa etsineet. Ihmisen on syytä joka päivä ajatella viimeistä päivää.

MAALISKUUN 28 P:NÄ.

Minä olen ylösnousemus ja elämä (Joh. 11: 25).

Näin sanoo Jeesus Martalle, joka sanoi Hänelle kuolleesta veljestään: »Tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä» (v. 24). Kun Jeesukselle tuli sanoma Betaniasta, että Lasarus oli sairas, viipyi Hän vielä neljä päivää sillä paikkakunnalla, jossa Hän oli. Ja Herra sanoi opetuslapsilleen: »Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta uskoisitte» (v. 15). Jeesus oli herättänyt kuolleista Jairuksen tyttären ja Nainin lesken pojan, mutta opetuslapset

eivät vielä käsittäneet, että Hän oli tullut antamaan ihmiskunnalle iankaikkisen elämän. Marttakin, joka sanoo tietävänsä, että Jumala kuulee ja tekee, mitä Jeesus pyytää, puhuu Jeesukselle yleisestä ylösnousemuksesta. Se suuri armo, että Jeesuksessa Kristuksessa oli iankaikkinen elämä tullut ihmiskunnan osaksi, oli hänelle vielä himmeä. Jeesus sanoo sentähden hänelle: »Joka uskoo Minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut. Ja jokainen, joka elää ja uskoo Minuun, hän ei ikinä kuole» (vv. 25, 26). Tämä totuus selkeni opetuslapsille Lasaruksen haudalla. Kun Jeesus huutaa haudan ovella korkealla äänellä: »Lasarus tule ulos!» ja hän, joka oli neljä vuorokautta ollut haudassa, tulee elävänä ulos, kävi opetuslapsille selväksi, että Jeesuksessa oli ilmestynyt elämä, jota ei maan päällä vielä ollut olemassa. Ja juutalaisille, jotka olivat saapuvilla, oli tässä todistus siitä, että Jeesuksessa on elämä.

Kristikunta viettää pääsiäisjuhlaa ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän juhlana. Kun Jeesus oli ristinpuulla kuollut ja hänen ruumiinsa oli pantu hautaan, olivat opetuslapset pahentuneet Herraan. Ja kun naiset tulivat haudalle voidellakseen Jeesuksen ruumista, kuten juutalaisten tapa oli, hallitsi heitä sielullinen rakkaus. He tahtoivat osoittaa Hänelle viimeistä rakkaudenpalvelusta. He olivat huolissaan siitä, kuka vierittäisi kiven haudan ovelta, mutta enkeli oli tullut taivaasta ja vierittänyt sen pois. Kun naiset tulivat hautaan, oli siellä nuorukainen, joka sanoi heille: »Te etsitte Jeesusta Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös, ei Hän ole täällä» (Mark. 16: 6). Tämähän oli suurin ilosanoma naisille, mutta heidät valtasi pelko. Tämä pelko oli sielullinen, niinkuin heidän rakkautensakin vielä oli. Mutta kun Jumala helluntaipäivänä kirkasti heille Kristuksen, syntyi heissä uuden ihmisen rakkaus Herraan, ja heille tuli eläväksi se usko, että Jeesuksessa on iankaikkinen elämä.

Paljon on kristikunnassa uskonnollista elämää, jossa kristitty opetuslapsen rakkaudella pyytää Herransa tahtoa tehdä ja olla Hänelle mielisuosioksi. Mutta iankaikkinen elämä syntyy uskovassa, kun hän Pyhän Hengen kautta omistaa

Kristuksen. On suuri armo, kun Herran sanat: »Joka uskoo Minuun, hän ei ikinä kuole», soveltuvat häneen. Vaikka Raamattu usein puhuu iankaikkisesta elämästä, niin on usealle kristitylle vielä hämärää, mitä tämä iankaikkinen elämä on. Uskon kautta Kristukseen kristitty kuolee synnille ja maailmalle ja nousee ylös Kristuksen ylösnousemisen voimassa elävään toivoon. Hänellä on taivaissa katoamaton perintö, johon hänellä on osallisuus. Ja Kristuksessa Jeesuksessa hän on pelastunut kuoleman vallasta, sillä se ei voi häneltä riistää vanhurskauden seppelettä, jonka Herra on hänelle antava.

MAALISKUUN 29 P:NÄ.

Syntyy ilo Jumalan enkelien kesken yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen (Luuk. 15: 10).

Niin sanoo Jeesus, joka tuli taivaasta maan päälle ja nousi jälleen taivaaseen ja joka tietää, miten taivaassa eletään ja ajatellaan. Siellä elää Jumalan edessä suuri enkelien joukko, joka seuraa ihmiskunnan kohtaloita maan päällä. Heillä on ilo taivaassa, kun syntinen maan päällä kääntyy kadotuksen tieltä ja palajaa Isän tykö. Kristitty, joka kilvoittelee elämän tiellä, tuntee usein itsensä yksinäiseksi. Kun pimeyden valta häntä ahdistaa ja hän kiusauksessa taistelee syntiä vastaan, tuntee hän itsensä usein hyljätyksi. Mutta meidän on muistaminen Jeesuksen sanoja, että enkelit taivaassa ovat meitä lähellä. Etelä-Saksassa tapahtui minun ollessani siellä omituinen tapaus: Kaksi ystävää käveli kylän läpi ja heillä oli väittely enkeleistä. Toinen sanoi, ettei niitä olekaan, mutta toinen vakuutti, että jokainen uskova saa joskus kokea niiden toimia. Silloin tulivat vankkurit mäkeä alas, ja tien varrella olevasta rakennuksesta juoksi lapsi tielle eikä nähnyt vankkureita, vaan joutui niiden alle. Mutta vankkurien poistuttua nousi lapsi vahingoittumattomana ja juoksi tupaan takaisin. Tämä oli suoranainen ihme, sillä vankkurit olivat raskaat, ja kaikkien luonnon-

sääntöjen mukaan olisi lapsen pitänyt kuolla. Silloin sanoi enkelien olemassaolon puoltaja toverilleen: »Katso nyt, kuka pelasti lapsen hengen? Se oli lapsen enkeli.» Ja niin hämmästynyt oli toinen, ettei voinut siihen mitään vastata, sillä oli ilmeinen ihme, että lapsi pelastui. Tämmöistä enkelien varjelusta tapahtuu useinkin, mutta kristittyjen mieli on tavallisesti niin maailmaan kiintynyt, etteivät suurempaa huomiota siihen kiinnitä. Ihmiskunnan kehityksessä on aikoja, jolloin enkelien toimi on näkyvämpi, ja aikoja, jolloin se on enemmän kätketty. Mutta aina ovat enkelit toimessa. Kun pieni lapsi putoaa kolmannesta tai neljännestä kerroksesta maahan eikä saa suurempaa vammaa, kuka hänet pelasti?

Ihmiskunta vieraantuu yhä enemmän henkimaailmasta, ja sentähden eivät uskovatkaan usein ajattele, että heidän ympärillään on suuri näkymätön joukko enkeleitä ja Jumalan rauhaan päässeitä. Raamattu sanoo: »Te olette käyneet Siionin vuoren luo ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin luo, ja kymmentuhantisten enkelien luo, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlajoukon ja seurakunnan luo, ja tuomarin luo, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleiden vanhurskaiden henkien luo» (Hepr. 12:22,23).

Apostoli Pietari kirjoittaa epistolansa hajalla asuville muukalaisille (1 Piet. 1:1). Ei ole vilpittömiä kristittyjä niin paljon, kuin useat arvelevat. Jumala katsoo sydämeen, ja ne, jotka kilvoittelevat elämän tiellä, saavat usein yksinäisyyttään tuntea. Mutta heillä on se virvoitus, että Jumalan enkelit aina ovat heidän luonaan. Ne, jotka ovat Herrassa kuolleet, kuuluvat vieläkin siihen Kristuksen seurakuntaan, josta kuoleman kautta erosivat. Kristuksessa elävät ja Kristuksessa kuolleet ovat vielä yhtä seurakuntaa. Vaikka emme voi nähdä niitä, jotka ovat meistä erinneet ja Herrassa kuolleet, niin he eivät ole kaukana meistä. Hekin kuuluvat siihen suureen todistajien joukkoon, joka on ympärillämme ja kehoittaa meitä kilvoitukseen.

Kristityn ei sovi yksinäisyyttään valittaa. Hänellä voi olla suurempi hyöty yksinäisyydestä, jossa hän hiljaisuudessa saa

lukea Jumalan sanaa ja rukouksessa olla yhteydessä Herransa kanssa, kuin ihmisten seurassa olemisesta, jossa mieli helposti hajaantuu. Meidän on syytä muistaa, että apostoli kirjoittaa »hajalla asuville muukalaisille», sillä täällä tulemme aina olemaan muukalaisia. Mutta Herran tykönä ollen olemme kotona. Isän huoneessa on monta asuinsijaa. Niihin tulee meidän pyrkiä.

MAALISKUUN 30 P:NÄ.

Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt (Matt. 3:17).

Näin kuuluu Jumalan ääni taivaasta, kun Johannes kastoi Jeesuksen Jordanin virrassa. Taivas aukeni silloin, ja Pyhä Henki laskeutui kyyhkysen muodossa Jeesuksen päälle. Hänet vihittiin tällä tapaa siihen korkeaan tehtävään, joka oli Hänen edessään. Jumalan Henki varusti Hänet niillä ylimaailmallisilla voimilla, jotka olivat vapahtajatoimeen tarpeelliset.

Jumalan kaikissa toimissa on ihmeellistä järjestystä. Vähitellen kehittyy Jumalan ihminen siihen tehtävään, johon hän on määrätty. Jumalan toimen piirissä ei koskaan esiinny sitä äkkiperäisyyttä, mikä ihmistoimissa on tavallista. Usein nekin, jotka tekevät työtä taivaan valtakunnan pyrinnöissä, luulevat saavansa, mitä tarvitsevat, vaikka eivät ensinkään valmistu siihen. Toisin tekee Jumala. Vaikka Jeesus on Jumalan Poika, on Hän sen kehityksen alainen, mikä tarvitaan lunastustyöhön. Niin tapahtuu hänen kasteessaankin se taivaallisen Hengen vuodattaminen hänen päälleen, joka teki hänelle mahdolliseksi alkaa työtään maailman Vapahtajana.

Kun ihmiskunnan pelastaja oli sikiävä Pyhästä Hengestä ja syntyvä neitsyt Mariasta, ilmestyi enkeli Marialle ja sanoi: »Älä pelkää, Maria, sillä sinä olet saanut armon Jumalalta. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Jeesus» (Luuk. 1:30,31). Tämä suuri Jumalan työ kätkettiin ihmisiltä, sillä Maria oli kihlattu Joo-

sefille. Kun Joosef huomasi kihlattunsa raskaaksi, aikoi hän salaa hyljätä hänet, mutta enkeli ilmestyi Joosefille ja sanoi: »Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi, sillä se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä. Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Jeesus, sillä Hän on vapahtava kansansa heidän synneistään» (Matt. 1:20.21). Ja Jeesus syntyi Nasaretissa ja oli kuuliainen lapsi. Ihmissilmiltä oli tämän maailman Vapahtajan valmistus kätketty. Kahdentoistavuotiaana sai Hän Joosefin ja Marian kanssa tulla Jerusalemin temppeliin, jossa Hän puhui kirjanoppineiden kanssa ja hämmästytti heitä tiedollaan. Vaikka Hän on Jumalan Poika, kasvaa ja kehittyy Hän tällä tapaa säännöllisesti Nasaretin kodissa, kunnes Hän esiintyy opettajana kansansa keskuudessa.

Toinenkin Jumalan ihminen kehittyy tähän aikaan, jonka tulee valmistaa tietä Herralle. Johannes Kastaja kasvaa korvessa. Kamelin karvoista on hänen vaatteensa, hänen ruokansa ovat heinäsirkat ja metsähunaja. Hän on suurin vaimoista syntyneiden joukossa. Hänen tuli Jumalan käskystä kastaa vedellä parannukseen. Kun Jumala kutsui hänet, astui hän esille ja saarnasi parannuksen kastetta syntein anteeksisaamiseksi. Koko Israelin kansa tuli häntä kuulemaan, ja Jeesuskin tuli Johanneksen luo kastettavaksi. Jeesuksella ei ollut syntiä, eikä Hän parannuksen kastetta tarvinnut. Johannes ei tahtonut Häntä kastaa, kun piti itseään kelvottomana siihen. Mutta Jeesus sanoi: »Näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus» (Matt. 3:15). Kun Hän astui veteen, aukeni taivas, ja Pyhä Henki laskeutui Hänen päälleen. Johanneksen kaste tuli siis myös henkikasteeksi, joka valmisti Jeesusta siihen työhön, jonka Hän nyt alkoi. Hän saarnasi Jumalan valtakunnan evankeliumia Israelin kansalle. Hän opetti heidän synagogissaan, paransi sairaita ja herätti kuolleita. Se Jumalan valtakunnan voima, josta profeetat olivat ennustaneet, vaikutti nyt Jeesuksessa, sillä Jumala oli Hänen kanssaan. Ei Hän puhunut mitään eikä tehnyt mitään, jota ei Isä Hänelle antanut. »Minä ja Isä olemme yhtä» (Joh. 10:30), sanoi Hän. Saatuaan kasteen

Jeesus vaikutti Israelissa Jumalan tahdon mukaan, kunnes Hän toisen kerran kuulee pyhällä vuorella Jumalan sanan: »Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt, kuulkaa Häntä» (Matt. 17:5), ja valmistuu viimeiseen tehtäväänsä, sovittaakseen maailman synnit.

MAALISKUUN 31 P:NÄ.

Jeesus sanoi: »Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?» (Luuk. 17:17).

Pitalitauti on itämailla vaikea Jumalan vitsaus. Jeesuksen aikana vallitseva tauti oli tarttuva, niin että pitalisten oli oltava eristettyinä muista. Kerran pyysi kymmenen pitalista Herralta apua, ja Hän käski heidän mennä pappien luokse saamaan heiltä todistusta siitä, että olivat pitalista vapaat. Ja kun he menivät, tunsivat he, että olivat päässeet taudistaan. Yksi heistä palasi Jeesuksen luo, lankesi hänen jalkainsa juureen ja kiitti Jeesusta korkealla äänellä, ja tämä oli samarialainen. Silloin sanoi Jeesus: »Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat?» Samarialaiselle sanoi Hän: »Nouse ja mene, uskosi on sinut pelastanut» (v.19). Tämä samarialainen ei saa apua ainoastaan ruumiilleen, vaan myös sielulleen. Hän uskoo siihen Jeesukseen, joka on hänelle tehnyt hyvän teon, jota ei kukaan ihminen voinut tehdä, sillä tämä tauti oli parantumaton. Mutta muut yhdeksän eivät tulleet Jeesuksen luo, vaan menivät kukin tavallisiin toimiinsa eivätkä Jeesuksen avusta sen enempää välittäneet. He olivat juutalaisia. Heitä oli opetettu ja kasvatettu Jumalan laissa, mutta he olivat niin kiittämättömiä, ettei Herran suuri armotyö tuottanut heille muuta kuin ruumiin parannusta. Tämä on elävä kuvaus ihmiselämästä. Ei ole ihmiskunnan tilanne tätä nykyä ylipäänsä sen parempi.

Kuinka suuret ovatkaan Jumalan armotyöt ihmisille! Lapsena saamme vanhempain hoitoa, ja koko elämämme aikana

Jumala auttaa meitä ihmeellisellä kärsivällisyydellä ja rakkaudella. Kuinka paljon onkaan Jumala antanut hyvyyttään jokaiselle ihmiselle! Me rukoilemme Herran rukouksessa: »Meidän Isämme, joka olet taivaissa!» Taivaat ja taivasten taivaat eivät voi Jumalaa käsittää. »Taivaat ilmoittavat Jumalan kunniaa, ja avaruus julistaa hänen kättensä tekoja» (Ps. 19:2). Kun kirkkaana talvi-iltana katselemme taivasta, näemme tähtiä, jotka ovat niin kaukana meistä, että se säde, joka kohtaa silmäämme, on lähtenyt tähdestä, ennenkuin me synnyimme. Valonsäde kiitää suurella nopeudella ilmassa, mutta niin kaukana on tämä tähti, ettei sen valo ehdi ihmisen elämän aikana tänne. Ja se Jumala, joka noita miljoonia tähtiä ohjaa ja hoitaa, Hän on meidän Isämme. Siksi Hän Herran rukouksessa kutsuu itseänsä. Tämä taivaallinen Isä hoitaa meitä. Häneltä me olemme saaneet kodin, vaatteet ja elannon. Tätä Jumalan rakkautta ovat kaikki ihmiset saaneet nauttia. Mutta onko kiitollisuutta ylipäänsä nähtävänä ihmisten elämässä? Useimmat elävät päivästä päivään ajattelematta sitä, että Jumala isällisellä huolella antaa meille joka päivä hyvyyttään. Kuinka ihmeellinen onkaan ihmisruumis, sielu ja henki! Päivä päivältä Jumala näitä hoitaa. Mutta useimmat ihmiset eivät siitä Jumalaa kiitä.

Niin suuri on Jumalan rakkaus, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Kristus tuli Jumalan kirkkaudesta maan päälle. Kaikille Hän teki hyvää. Ja kuitenkin useat Häntä vihasivat sentähden, että Hän oli Jumalasta. Kirjanoppineet, fariseukset ja kansan ylhäisimmät pitivät ylipäänsä Häntä halpana ja vainosivat Häntä. Jumalan Poika Hän oli, ilman syntiä, ja rakkautta osoitti Hän kaikille, mutta kuinka vähäinen oli se rakkaus, minkä Hän sai osakseen! »Hän tuli omaansa, ja hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat Hänet vastaan, Hän antoi vallan tulla Jumalan lapsiksi» (Joh. 1:11.12). Ne rakastivat Häntä, jotka saivat Häneltä sen Hengen, joka taivaan asukkailla on, ja Hänen kauttaan he saivat iankaikkisen elämän.

HUHTIKUUN 1 P:NÄ.

Katsokaa uskon alkuunpanijaa ja täydelliseksi tekijää, Jeesusta (Hepr. 12: 2).

Ihminen tarvitsee esikuvaa, jos hän tahtoo määränsä saavuttaa. Korkein esikuva on Jeesus Kristus. Hän on Jumala, mutta Hän on myös tosi ihminen, jossa ihmisyyden aate on täydellinen. Hän on puhunut meille elämän sanoja. Mutta ylen tärkeä on meille myös hänen esikuvansa, sillä Hän jätti sen meille sitä varten, että noudattaisimme hänen jälkiään.

Korkea on tämä esikuva. Jumala itse tulee taivaallisesta kirkkaudestaan tänne maailmaan, ihmistyy, elää ja toimii täällä. Hän on esiintynyt ihmiselämän moninaisissa suhteissa, ja aina oli Hän täynnä armoa ja totuutta. Kuinka kallis onkaan tämä esikuva meille! Tahdommehan me tehdä, mitä on oikein, ja noudattaa omantunnon vaatimuksia, jotka voimakkaina astuvat meidän eteemme. Silloin olemme varmat, että työmme ja puheemme ovat oikeita, kun ne ovat Jeesuksen Kristuksen, meidän esikuvamme, mukaisia. Mikä kehoitus meillä onkaan uskollisesti tutustua tähän esikuvaan! Evankeliumeissa on meille esitetty Jeesuksen puheet ja toimet. Kaikilta elämän aloilta astuu näissä meidän eteemme Jumalan antamia ohjeita, mutta kristikunta on hidas tätä esikuvaa noudattamaan. Ihmisten puheet ja toimet ovat enimmäkseen maailman mukaisia, ja maailma ei rakasta Kristusta. Pyytäkäämme uskon silmillä katsella Jeesuksen esikuvaa ja siitä oppia niitä perusteita, jotka ovat Jumalan mielen mukaisia.

Jeesus on uskon alkuunpanija. Uskoa oli kyllä olemassa, ennenkuin Jeesus tuli maailmaan. Aabraham oli uskon isä. Ja pakanakunnassakin on omantunnon vaikutuksesta olemassa jonkinlaista uskoa, mutta Jeesus on vasituisen uskon alkuunpanija. Hänessä on iankaikkinen elämä tullut maailmaan, ja Jeesuksen usko on taivaan valtakunnan piirissä liikkuva elävä usko. Raamattu sanoo, että usko on »luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr

11: 1). Jeesus oli maan päällä ollenkin »Isän helmassa» (Joh. 1: 18). Hänellä oli elämän täydellisyys. Hänessä oli taivaan valtakunta ja elämän korkein todellisuus. Kun Hän syntyi tänne ihmislapsena, oli Hänkin kehityksen alainen. Raamattu sanoo, että »Hän kasvoi viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä» (Luuk. 2: 52). Kun Jumala oli Hänessä ja Hän oli Jumalassa, oli Jeesuksen usko uuden liiton elämän alku. Uskova saapi Jeesukselta uskoa. Kristuksen uskon kautta voi uskova elää taivaallisissa. Apostoli sanoo: »Kiitetty olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa» (Ef. 1: 3). Uskova yhdistyy Kristuksen kanssa, niin että apostoli voi sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Kristus antaa uskovalle uskon alkuunpanijana oikean kristillisen uskon, mutta Kristus on myös uskon täydelliseksi tekijä, sillä Hän oli täydellinen tässä uskossa. Raamattu sanoo: »Me saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on» (1 Joh. 3: 2). »Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti» (Kol. 2: 9). Tätä jumaluuden täyteyttä saa uskovakin Kristuksessa uskon kautta. Kristitty saa tästä täyteydestä ottaa armoa armon lisäksi, ja kun hän Kristukselta saa Pyhän Hengen, elämää ja voimaa, on Kristus uskon täydelliseksi tekijänäkin tullut hänen omakseen. Meidän tulee joka päivä katsella Jeesusta Kristusta, uskon alkuunpanijaa ja täydelliseksi tekijää.

HUHTIKUUN 2 P:NÄ.

Odotettavanaan olevaa iloa varten Jeesus kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuutui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle (Hepr. 12:2).

Paljon oli Kristuksella kärsittävää, ja suuri oli se tehtävä, jonka Jumala Hänelle antoi. Maailman synti oli sovitettava ja lunastustyö oli suoritettava. Yksin Hän täytti suuren tehtä-

vänsä, mutta Isä oli Hänellä turvana. Roomalainen kirjailija kertoo, että Jeesus aina oli vakava ja ettei nähty Hänen koskaan nauravan. Se on luultavaa, sillä maailman synti oli raskas kuorma, ja ihmiskunnan pelastaminen pimeyden vallasta oli suuri tehtävä. Apostoli sanoo, että Jeesus katseli sitä iloa, mikä Hänen edessään oli, ja että se auttoi Häntä kantamaan suurta kärsimystä. Kirkkaudessa oli Hän ollut Isän tykönä. Ei ole kukaan koskaan Jumalaa nähnyt. Se ylimaailmallinen elämä, jossa Jumala on, on niin korkea, ettei kukaan ihminen ole sitä nähnyt. Tämän autuuden jätti Kristus, kun Hän tuli maailmaan. Jumala ilmestyi Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä, ja semmoisena voi uskova Jumalaa tuntea. Iankaikkinen ilo vallitsee Jumalan luona. Täältä tuli Kristus maailmaan, sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta.

Synnin tähden täytyi Kristuksen kärsiä, sillä maailman synti oli sovitettava. Synnin tuomio ja synnin valta olivat voitettavat, ja tämän lunastustoimen takia oli kuoleminen Hänelle välttämätön, sillä kuolema on synnin palkka. Kuolema oli katkera Hänelle, joka oli synnitön. Hän ei yhtään syntiä tehnyt, mutta ihmiskunnan synnin tähden Hän antoi sielunsa lunnaaksi. Mitä Kristus kärsi, sitä emme voi aavistaa. Koko maailman syntikuorma oli kannettava ja pimeyden valta oli voitettava. Tässä kärsimyksessä katsoi Kristus sitä iloa, joka oli Hänen edessään. Kirkkaudesta Hän oli tullut tähän maailmaan, ja Ihmisen Poikana Hän oli suoritettuaan lunastustyön lähtevä Isän tykö. Hän rukoili: »Isä, kirkasta Sinä Minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka Minulla oli Sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan» (Joh. 17: 5). Hän sai tuntea sitä iloa, että ihmiskunnan synti oli sovitettu ja iankaikkinen lunastus aikaansaatu Hänen kauttaan.

Ristinpuulla Jeesus huusi: »Jumalani, Jumalani, miksi Minut hylkäsit?» (Matt. 27: 46). Ihmiset ristin ympärillä pilkkasivat Häntä. Kirjanoppineet ja fariseukset sanoivat: »Muita Hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan Hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme Häneen» (Matt. 27: 42). Toinen ryövärikin yhtyi tähän pilk-

kaan. Mutta tämän kärsimisen ja pilkan aikana Jeesus ajatteli sitä iloa, mikä Hänellä oli odotettavana. Hän ajatteli oloa Isän kirkkaudessa, josta Hän oli tullut ja johon Hän oli menevä ja jossa lunastettujen kiitos Häntä ympäröi. Jeesus on meille esikuva. Kun meillä elämässä on kärsimystä ja vaivaa, niin tulee meidänkin ajatella sitä iloa, mikä Isän huoneessa on niiden odotettavana, jotka pysyvät uskollisina kilvoituksessa. Se helpottaa meidänkin kärsimystä.

Nyt istuu Jeesus Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Nyt Hän on elämän ruhtinas, joka vetää kaikki tykönsä. Suuri ja korkea on se Herra, joka on kaikki kärsinyt ja auttaa kaikkia, jotka tulevat Hänen tykönsä. Hän antaa armon ja autuuden Häneen uskoville.

HUHTIKUUN 3 P:NÄ.

Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa, niihin ei toisella kuolemalla ole valtaa (Ilm. 20: 6).

Raamatussa on kalliita totuuksia, joita useat kristityt unohtavat, vaikka niiden pitäisi asua heidän sydämessään. Ihmisten tekemät oppijärjestelmät ovat usein liiaksi yksityiskohtiin meneviä. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Raamatussa on se oppijärjestelmä, jota kristityn joka päivä tulee tutkia. Korkea ja kallis sana ensimmäisestä ylösnousemisesta on useimmille kristityillekin himmeä.

Synnin kautta tuli kuolema maailmaan ja sen vallan alaisiksi joutuivat kaikki ihmiset. Ainoastaan Kristuksen kautta on ylösnousemus mahdollinen. Henki ei nouse ylös, vaan ruumis. Kristus on voittanut kuoleman. Hän tuli taivaasta tänne maan päälle ja lähti taas täältä Isän luo. Siten syntyi täältä Isän huoneeseen tie, jota ei ennen ollut olemassa. Tätä tietä, jota

Jeesus kulki, saa Jeesuksen opetuslapsikin kulkea. Jeesus sanoo: »Minä olen ylösnousemus ja elämä» (Joh. 11: 25). Ilman Häntä ei olisi kumpaakaan. Ellei Kristus olisi ruumiillisesti noussut ylös, niin olisi koko ihmiskunta kuoleman vallassa. Kristus astui alas tuonen maahankin ja voitti tuonen vallan, niin ettei sekään voi pitää kristittyä vankina. Apostoli Paavali halajaa eritä täältä ja olla Kristuksen tykönä, kun se olisi paljon parempi. Ei hän aikonut tuonen maahan astua, sillä Kristuksessa on tie avattu suoraan Isän luo. Ne, jotka täällä uskovat Kristukseen ja saavat Pyhän Hengen, ovat Jumalan lapsia, ja he pääsevät kuolemassa Herransa tykö.

Kristus puhuu rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta ja kertoo, kuinka Lasarus oli Aabrahamin helmassa, mutta rikas mies oli vaivassa tuonelassa (Luuk. 16: 22, 23). Kaikki joutuivat tuonelaan, ennenkuin Kristus oli kuoleman voittanut. Ja ne, jotka eivät ole elävässä uskossa omistaneet Kristusta, ovat vielä tuonelan vallan alaisia. Täällä on, niinkuin Kristus esittää, olopaikka, jossa ihminen saa lohdutusta, kuten Lasarus sai, ja olopaikka, jossa ihminen vaivataan, niinkuin rikas mies oli suuressa vaivassa (vv. 24: 25). Kristityn tulee niin kilvoitella, että hän täällä uskossa omistaa Kristuksen, niin että hän pääsee kuolemassa Kristuksen luo Isän huoneisiin.

Raamattu puhuu ensimmäisestä ylösnousemuksesta, josta ne, jotka ovat Kristuksen omistaneet ja ylhäältä syntyneet, tulevat osallisiksi. Herran tulemisessa korotetaan yläilmoihin Kristuksen tykö ne, jotka ovat hänen omansa ja jotka elämänsä aikana ovat etsineet sitä, mikä ylhäällä on. Ja he saavat Hänen kanssaan hallita, kunnes Hän tulee viimeiselle tuomiolle, jolloin iankaikkinen ratkaisu tapahtuu. Silloin ne, jotka ovat hyvää tehneet, saavat periä Isän valtakunnan, ja ne, jotka ovat pahaa tehneet, joutuvat kadotukseen. Apostoli sanoo: »Me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen kuin ne, jotka ovat nukkuneet, sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kajahtaessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin, sitten me, jotka olemme elossa,

jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin, ja niin me saamme aina olla Herran kanssa» (1 Tess. 4: 15—17).

Autuas ja pyhä on se, jolla on osallisuus tässä ensimmäisessä ylösnousemuksessa, sillä hän saa aina olla Herran kanssa, eikä hän joudu tuomion alaiseksi, vaan hän saa Herran kanssa tuomita. Ja toisella kuolemalla ei ole mitään valtaa häneen. Niiden joukossa, jotka eivät tule osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemuksesta, on siis semmoisiakin, jotka Raamatun mukaan saavat jotakin kärsiä toisesta kuolemasta, mutta kuitenkin pelastetaan »ikäänkuin tulen läpi» (1 Kor. 3: 15). Suuri on ensimmäiseen ylösnousemukseen osallistuneiden autuus. Siitä on Raamatussa kirjoitettu sitä varten, että kristitty pyytäisi siitä osalliseksi tulla.

HUHTIKUUN 4 P:NÄ.

Autuaat ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta (Matt. 5: 10).

Synnin tähden on kristityn asema tullut raskaaksi tässä maailmassa, sillä se, joka vanhurskautta rakastaa ja noudattaa, joutuu aina kärsimään. Mutta tämä kärsiminen ei johdata epätoivoon, sillä Jeesus sanoo niitä autuaiksi, joita vanhurskauden tähden vainotaan. Jumala antaa heille paljon virvoitusta ja iloa. Jeesus sanookin opetuslapsilleen: »Autuaita olette te, kun ihmiset Minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa; samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä» (Matt. 5: 11, 12). Paljon kärsimystä ja vaivaa kohtaa ihmistä synnin tähden, mutta siitä kärsimisestä ei ole yhtään iloa. Se kärsimys sitä vastoin, joka kohtaa ihmistä sentähden, että hän vanhurskauden puolesta kilvoittelee, antaa hänelle ilonaihetta, sillä Jumala on palkitseva tämän kärsimyksen, ja Jeesus sanoo, että näiden

palkka on taivaissa suuri. Tätä tulee sen muistaa, joka saa vanhurskauden puolesta kärsiä, jottei hän väsyisi hyvässä kilvoituksessaan. Sitä varten on tämä sana Raamattuun kirjoitettu.

Jeesus antoi meille esikuvan, jotta noudattaisimme hänen jälkiään. Koko hänen elämänsä oli taivaallisen rakkauden kannattama. Kun juutalaiset vaativat Pilatusta ristiinnaulitsemaan Herran, kysyi Pilatus heiltä, mitä pahaa Jeesus oli tehnyt, johon he eivät voineet mitään oikeata vastausta antaa. Jeesus teki aina taivaallisen Isän tahdon. Hän puhui sitä, mitä Isä Hänelle sanoi, ja kysyi kaikessa Isänsä mielisuosiota. Ei ole kukaan ollut niin kokonaan vanhurskauden palvelija kuin Hän. Ei kukaan ole niin kokonaan antautunut Jumalan rakkauden palvelukseen, ja kuitenkin juutalaiset vihasivat Häntä. Sekin on todistus pahan vallasta ihmiskunnassa, että Jumalan ainoa Poika, joka pelasti ihmiskunnan pimeyden vallasta ja synnin tuomiosta ja joka antoi henkensä maailman sovinnoksi, joutui juutalaisten vihan esineeksi, niin ettei Hän elämänsä loppuaikana maan päällä voinut vapaasti liikkua kansansa keskuudessa, vaan Hänen täytyi hakea erämaan läheisyydestä turvapaikkaa, kunnes Jumalan aika tuli, jolloin Hän meni ristinkuolemaan. Ei ole olemassa suurempaa todistusta ihmiskunnan kurjuudesta. Ja vielä tänä päivänä liikkuu sama viha Jeesusta vastaan ihmiskunnan keskuudessa. Jeesus sanoo itse: »Autuas on se, joka ei loukkaannu Minuun» (Matt. 11: 6). Siinä oli pahennus, että Jeesus on pyhä ja vanhurskas, mutta ihmiset ovat syntisiä. Pimeyden valta viritti heissä Jumalan ainokaiseen Poikaan sitä vihaa, joka saattoi heitä ristiinnaulitsemaan Ihmisen Pojan.

Vanhurskas on Jumala. Hän tahtoo rakentaa oikeuden ja totuuden valtaa ihmiskunnassa. Mikä hyvää on, sitä Hän suosii ja suojelee. Ja ne ihmiset, jotka ovat Jumalasta, rakastavat vanhurskautta ja pyytävät tehdä sitä, mikä on Jumalalle mielisuosioksi. He ovat Jumalan Hengen hallittavina, joka aina kehoittaa heitä Jumalan tahtoa tekemään. Tämän tähden heitä vihataan. Ihmiset puhuvat heistä valhetellen kaikenlaista

pahaa. Mutta tämä kärsiminen on heille iloksi. Jumala itse sanoo heille: »Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan» (Matt. 5: 10). On tärkeää, ettei tämä Jumalan lohdutus joudu unhotukseen. Ihminen voi usein väsyä siihen kärsimykseen, mikä häntä kohtaa sentähden, että hän tekee hyvää. Ja paljon vauriota syntyy sen kautta, että ihminen tässä lannistuu. Hänen tulee olla kestävä hyvässä työssä, kun tietää Jumalan palkitsevan sitä kärsimistä, mikä siitä johtuu.

HUHTIKUUN 5 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Annoinhan teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, että Hän haudattiin ja että Hän herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan» (1 Kor. 15: 3, 4).

Pääsiäisjuhla lähenee. On tärkeää, että Suomen kirkkokansa tänäkin juhlana palvelee sitä Herraa, joka kuoli meidän syntiemme tähden ja nousi ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden, sillä siunaus on suuri tämmöisestä juhlasta. Esiisiemme uskon perustuksella tahdomme viettää tätä juhlaa kodissa ja kirkossa. Kristinuskon perustotuutena esittää apostoli Paavali sen, että Kristus on noussut kolmantena päivänä kuolleista. On tärkeää, että tämmöinen perustotuus pysyy kristikunnassa jumalallisessa arvossaan.

Aivan selvä on apostoli Paavalin esitys 1 Kor. 15:nnessä luvussa. On esiintynyt se hämmästyttävä väite, että apostoli tässä luvussa kieltäisi Kristuksen ruumiillisen ylösnousemisen, jota hän päinvastoin teroittamalla teroittaa. Hän sanoo: »Annoinhan teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minkä olin itse saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, että Hän haudattiin ja että Hän herätettiin kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan.» Se Kristus, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt

neitsyt Mariasta ja joka täytti lain meidän puolestamme ja kuoli, Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista. Ei Hän ole jaettu. Hänen ruumiinsa kyllä kirkastuu, mutta se ruumis, joka pantiin hautaan, nousee ylös kuolleista. Me tiedämme minne tämä Kristus on mennyt. Raamattu sanoo, että Herran enkeli vieritti kiven haudalta ja sanoi naisille, jotka tulivat Häntä katsomaan: »Ei Hän ole täällä, sillä Hän on noussut ylös, niinkuin Hän sanoi» (Matt. 28: 2, 6). Sentähden on hauta tyhjä. Tämä ylösnoussut Herra näyttäytyi Pietarille, sitten niille kahdelletoista. Sen jälkeen Hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle, joista — niinkuin apostoli sanoo — »useimmat ovat vielä nytkin elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. Sen jälkeen Hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille apostoleille» (1 Kor. 15: 5—7). Näille hän näytti kätensä ja jalkansa ja sanoi: »Katsokaa käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että Minä itse tässä olen. Kosketelkaa Minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa ja luita, niinkuin näette Minulla olevan» (Luuk. 24: 39). Myöskin Paavali näki Jeesuksen ylösnousseena (1 Kor. 15: 8). Kristus vei opetuslapsijoukkonsa lähelle Betaniaa, nosti kätensä ja siunasi heitä ja nousi ylös taivaaseen (Luuk. 24: 50, 51). Ilmestyksissä on Hän näyttäytynyt usealle opetuslapselle. Kun Stefanus kivitettiin, sanoi hän: »Katso, minä näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella» (Ap. t. 7: 56). Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä» (Matt. 28: 18). Tämä taivaaseen ruumiillisesti ylösnoussut Kristus on se Ihmisen Poika, jota kristikunta palvelee ja joka kerran on tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Hän uudistaa uskovan ja koko tämän luomakunnan. Tämä Kristus on meidän Herramme.

Kristus on todella noussut kuolleista kolmantena päivänä, ja nyt Hän hallitsee Jumalan oikealla puolella kristikuntaa. Hänessä on uskovalla syntien anteeksiantamus ja elämä.

HUHTIKUUN 6 P:NÄ.

Meidän Ylimmäinen pappimme ei ole semmoinen, joka ei voi sääliä heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattuna samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä (Hepr. 4: 15).

Kristikunta tarvitsee ylimmäistä pappia. Vanhan liiton kansalla oli ylimmäinen pappi, joka kerran vuodessa meni temppelin pyhimpään uhraamaan sovintouhrin oman ja kansansa syntien puolesta. Uuden liiton lapsikaan ei tule toimeen ilman ylimmäistä pappia. Ei hänellä voi olla sydämen rauhaa, jollei hänellä ole Jumalan edessä puolustajaa. Raamattu sanoo: »Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme» (Room. 8: 34). Taivaan pyhimmässä rukoilee siis Jeesus puolestamme. Kiusauksen hetkenä on kristitty usein pelvossa ja ahdingossa, mutta hänen turvanaan on Jeesus, joka taivaassa rukoilee hänen puolestaan.

Ihmeellinen on Jumalan armo, joka antoi ainoan Poikansa meille ylimmäiseksi papiksi. Ihminen voisi ehkä taitamattomuudessaan ajatella, että tuo Ylimmäinen pappi, joka istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella, on niin korkea, ettei Hänellä voi olla oikeaa myötätuntoa maan päällä kärsivää kansaansa kohtaan. Mutta Raamattu sanoo: »Meidän Ylimmäinen pappimme ei ole semmoinen, joka ei voi sääliä heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattuna samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.» Jos meillä olisi ihmisten joukosta valittu ylimmäinen pappi, jommoinen vanhan liiton ylimmäinen pappi oli, ei hän voisi ihmiskunnan onnettomia armahtaa, sillä hänen toimensa olisi rajoitettu johonkin paikkakuntaan tahi kansaan. Mutta meidän Ylimmäinen pappimme on Jumalan ainokainen Poika. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Suuri enkelien joukko on Häntä palvelemassa. Hän sanoo kristityille: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti»

(Matt. 28: 20). Ei Hän ole kaukana hädänalaisesta. Jokainen kärsivä voi aina koetuksen aikana Häntä kohdata. Mikä lohdutus onkaan uskovalla siinä, että Jeesus on hänen Ylimmäinen pappinsa!

Ja tälle Ylimmäiselle papille eivät ihmisten kärsimykset ole tuntemattomat. Vaikka Hän on Jumalan ainokainen Poika, oli Hän kaikessa kiusattu niinkuin mekin. Sitäkin varten tuli Hän ihmiseksi, että Hän joutuisi oikein tuntemaan ihmiselämän vaivoja. Mikä Jumalan armo onkaan, että Hän antaa ainoan Poikansa kärsiä ihmiselämän vaivoja, niin että Hän kaikessa on kiusattu niinkuin mekin! Sentähden Hän voi sääliä heikkouksiamme. Tässä tulee Jumalan rakkaus koko runsaudessaan ilmi. Tästä näemme, että Jumala todella tahtoo kaikki ihmiset pelastaa, kun Hän antaa Jeesuksen kärsiä niitä vaivoja, joita ihmiskunnan synti aiheuttaa. Kunpa kilvoituksessa oleva aina muistaisi, että Jeesus, Jumalan Poika, on ollut kaikessa kiusattuna! Mutta usealta tuo korkea totuus tahtoo unohtua. Kuitenkin on niin suuri virvoitus ja turva kärsivällä siitä, että Jeesus todella on ollut kaikessa kiusattuna niinkuin mekin.

Mutta Hän on ilman syntiä. Maan päällä ollenkin oli Hän »Isän helmassa» (Joh. 1: 18), oli yhtä Isän kanssa taivaissa, eikä kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella. Sentähden on Jeesuksen kärsimisellä niin suuri arvo, että se on Jumalan Pojan kärsimistä, viattoman kärsimistä, joka kaikessa teki Isän tahdon ja jota ei yksikään synti tahrannut. Kristityllä on suuri lohdutus siinä, että hänen Ylimmäinen pappinsa on kaikessa kiusattu, niinkuin hänkin, mutta ilman syntiä.

HUHTIKUUN 7 P:NÄ.

Meillä on uskonkautta Jeesukseen rohkeutta ja luottamuksellinen pääsö Jumalan tykö (Ef. 3: 12).

Taivaassa on armoistuin. Kristus on armon ruhtinas. Hänen tykönsä tulee kristityn yhäti käydä. »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella.

Harrastakaa sitä, mikä on ylhäällä, älkääkä sitä, mikä on maan päällä» (Kol. 3: 1). Taivaissa on Jumalan valtakunta kirkkaudessa. »Mitä ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Taivaasta tuli Kristus maan päälle ja täältä Hän taas meni taivaaseen Isän tykö. Koko hänen maallinen elämänsä oli taivaaseen menoa Hänen valmistaessaan tietä sinne tämän murheen laakson asukkaille. Taivaan kirkkautta emme voi aavistaa. Siellä on Jumalan enkeleitä, niinkuin Raamattu sanoo, tuhat kertaa tuhat ja kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta (Ilm. 5: 11). Siellä on elämän veden virta, jonka varrella kasvaa ihmeellinen elämän puu. Isän huoneessa on paljon niitä, jotka uskossa ovat täältä erinneet ja Herransa tykö päässeet. Siellä tulee uskovankin hengen asua.

Koska meillä on niin suuri Ylimmäinen pappi, Jeesus, Jumalan Poika, läpi taivasten kulkenut, niin meidän tulee uskollisesti käydä tänne armoistuimen eteen saadaksemme laupeutta. Laupeutta me tarvitsemme, sillä meillä ei Jumalan edessä ole minkäänlaista ansiota. Me olemme syntisiä, olemme usein ajatuksin, sanoin ja töin rikkoneet Jumalan tahtoa vastaan. Meidän tulee täällä tulla syntimme tuntoon, niin että armonaikana pyydämme anteeksi, muutoin tulemme vastaamaan niistä tuomarin edessä. Armoistuimen edessä saamme laupeutta, sillä Jumala antaa katuvalle synnit anteeksi. Karitsan veressä saa ihminen puhdistusta synnistään, kun katuvana kääntyy Jumalan puoleen.

Ja armoistuimen edessä löydämme armoa. Jeesuksessa Kristuksessa on armo tullut ihmiskunnan osaksi. Hän on Ihmisen Poika, joka antoi itsensä lunnaaksi meidän syntimme sovitukseksi. Hän on antanut uhrikaritsana ruumiinsa kuolemaan, mutta noussut kuolemasta, niin että hänen ruumiinsa ja verensä ovat elämän leipänä ja juomana uskovalle. Raamattu teroittaa armon osallisuutta Kristuksessa elämän leipänä ja elämän juomana. Jeesus sanoo: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö

minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 53, 54). Tätä totuutta kristityt usein eivät ota huomioon. Jumalan armo sisältää sen, että ihminen tulee uskossa osalliseksi Kristuksen kirkastetusta ruumiista ja verestä. Raamattu ei tyydy vain aatteelliseen suhteeseen Kristukseen, vaan meidän tulee uskossa omistaa Kristus semmoisena kuin Hän on ruumiillisesti ylösnoussut. Kun Kristuksen ruumiissa on jumaluuden täyteys, on meidän tästä otettava armoa armon lisäksi. Niin korkeaan ja täydelliseen yhtäläisyyteen Kristuksen kanssa tahtoo kristinusko johdattaa ihmisen. Sentähden on meidän uutterasti käytävä armoistuimen eteen löytääksemme armoa avuksemme oikeaan aikaan. Me olemme avuttomia. Kaikenlaisia taivaallisia lahjoja me tarvitsemme, ja armoistuimen edessä Jeesus niitä meille antaa. Ja Hän antaa niitä oikeaan aikaan. Emme aina saa sitä, mitä kulloinkin pyydämme, sillä me rukoilemme taitamattomuudessa, mutta rukoilija saa aina hyvää Jumalalta, ja hän saa oikeaan aikaan sen, minkä tarvitsee.

HUHTIKUUN 8 P:NÄ.

Jumalan kansalla on sapatinlepo vielä odotettavana. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala omistaan (Hepr. 4: 9, 10).

Levoton on ihmiselämä. Jeesus sanoo opetuslapsilleenkin: »Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa turvallisella mielin, Minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33). Tämä elämä on kristitylle kilvoituksen aikaa. Pimeyden valta ympäröi häntä, ja uskovan sydämestä pyytää se saada liittolaista, kun se kiusauksilla koettaa sitä kietoa. Mutta Jumala on antanut lapsilleen sen lupauksen, että he, kun tämä kilvoituksen aika loppuu, pääsevät Jumalan lepoon, jos he kilvoituksessa kestävät. Siinä autuaallisessa levossa, jossa Jumala lepää, saa kristitty, joka voittaa, aikanaan levätä. Tämä lupaus on annettu virvoitukseksi ja kehoitukseksi elämän kaidalla tiellä kulkevalle.

Joka on päässyt Jumalan lepoon, hän saa levätä teoistaan, niinkuin Jumalakin lepää omistaan. Tällä lupauksella on virvoittava voima niille, jotka etsivät sitä, mikä on ylhäällä. Ei tämä kilvoituksen aika ole pitkä. Ihmiselämä maan päällä loppuu pian, mutta elämä Jumalan tykönä kestää iankaiken. Raamattu kehoittaa ihmistä »ostamaan aikaa» ja vaeltamaan niinkuin viisaat eikä niinkuin tyhmät (Ef. 5: 15, 16).

Jumalan lepoon voi ihminen tulla, kun hän kääntyy, niin ettei hän elä luonnollisen ihmisen mielen mukaan, vaan Jumalan tahdon jälkeen. Ihmissydän on synnin kautta kiintynyt tähän maailmaan, mutta omassatunnossa valvoo Jumalan ääni ja kehoittaa häntä etsimään sitä, mikä ylhäällä on. Kun Raamattu puhuu Jumalan lepoon pääsemisestä, teroittaa se Jumalan sanan arvoa, jonka kautta taivaan valtakunnan voimat pääsevät ihmissydämeen. »Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, liitokset sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aikeitten tuomitsija» (Hepr. 4: 12). Tämä suuri muutos on tapahtuva jokaisessa ihmisessä, joka tahtoo Jumalan lepoon tulla. Sielun ja hengen täytyy erota toisistaan, ja sydämen aikeiden täytyy kiintyä taivaan valtakuntaan. Sentähden on Jumala antanut meille sanansa, että siitä saisimme voimaa uuteen elämään. Ei ole missään muualla maan päällä sitä elämää, joka uudistaa ihmisen, kuin siinä sanassa, jonka Jumala on puhunut. Ihmisen Poikakin, vaikka Hän maan päällä ollen eli Jumalassa, pysyi aina uskollisena tälle sanalle. »Niin on kirjoitettu», sanoi Hän. Ja Jeesuksen opetuslapsen tulee kätkeä tämä sana sydämeensä ja noudattaa sitä elämässä. Niin tärkeä on tämä Jumalan sana, että opettajaa usein sanotaan »sanan palvelijaksi». Ei tämä sana vanhene. Järkeisusko arvelee, että kristikunta kehittyy sillä tapaa, että vanha sana jää vain paljaaksi muistoksi, ja että se sana, jonka kunkin aikakauden sananpalvelijat julistavat, tulee uutena sanana kristityille elämän säännöksi ja ravinnoksi. Mutta niin ei ole asianlaita. Sillä sanalla, jonka Jumala on puhunut, on pysyvä arvo Kristuksen päivään asti. Se,

joka ei tahdo olla Jumalan sanan kasvatettavana, kulkee harhateillä.

Raamattu sanoo puhuessaan Jumalan lepoon pääsemisestä, että meillä siihen on tarpeen suuri Ylimmäinen pappi, Jeesus, Jumalan Poika. Me tarvitsemme aina esirukoilijaa Jumalan kasvojen edessä. Kun kilvoituksessa olemme ja kiusaukset ahdistavat, on meille tarpeen, että saamme armoistuimen eteen astua ja pyytää Jeesusta puolustamaan meitä Isän tykönä. Meidän turvanamme on, että Hän on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä. Kallis on Jumalan lepo, ja sinne on paljon meillekin tunnettuja kristityitä jo päässyt. Kilvoitelkaamme sen puolesta, ettemme taipaleelle jäisi, vaan että pääsisimme Isän kotiin.

HUHTIKUUN 9 P:NÄ.

Tänä yönä te kaikki loukkaannutte Minuun (Matt. 26: 31).

Vähän ennen kuolemaansa Jeesus lausui nämä sanat opetuslapsilleen. Hän oli tehnyt suuria ihmeitä, ravinnut tuhansia ihmisiä muutamalla leivällä, ja Lasaruksen Hän oli herättänyt kuolleista, vaikka tämä oli jo neljä vuorokautta ollut haudassa. Opetuslapset olivat tulleet tuntemaan, että Kristus oli Jumalan Poika, ja he olivat siinä luulossa, että Hän oli piakkoin ulkonaisestikin rakentava Jumalan valtakunnan tähän maailmaan. Kun Hänet sitten otettiin kiinni, sidottiin, pilkattiin, ruoskittiin ja naulittiin ristinpuuhun, Hänen mitään vastarintaa tekemättä, vaikka Hän olisi voinut muutamalla sanalla tuhota vihollisensa, oli tämä semmoisessa ristiriidassa heidän ajatustensa kanssa, että he kaikki loukkaantuivat Häneen, Pietarikin, joka oli niin varmaan vakuuttanut pysyvänsä uskollisena Herralleen. Jeesus ei koskaan antanut oikeutettua aihetta pahennukseen oman toimensa kautta, vaan Hän oli Jumalan tahdolle kuuliainen ja sovitti kuolemallaan maailman synnit. Hän antoi sielunsa lunnaaksi ihmiskunnan synnin sovittamiseksi. Mutta

opetuslapsilla oli väärä käsitys siitä tavasta, millä maailman pelastus oli tapahtuva, ja sentähden he pahenivat.

Maailmassa kohtaa meitä kyllä kaikkialla pahennuksia. Ihmiset tekevät paljon semmoista, mikä on pahaa, ja loukkaavat sen kautta tunnollisten omaatuntoa. Tämmöistä pahennusta ei kukaan saa antaa. Raamattu sanoo, ettei saa panna veljen eteen loukkauskiveä tai lankeemuksen aihetta (Room. 14: 13). Nämä pahennukset ovat heikentämässä oikeudentuntoa ja yllyttävät pahoja ihmisiä pahan tekemiseen. Oikeutta ja totuutta on ihmisen aina tehtävä, mutta niin paljon on ihmiskunnassa vääriä käsityksiä ja luuloja, että oikeuden ja totuuden tekeminen herättää useassa pahennusta. Tätä ei kristittykään voi välttää.

Kristus sanoo: »Joka tunnustaa Minut ihmisten edessä, hänet Minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa, mutta joka kieltää Minut ihmisten edessä, hänet Minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa» (Matt. 10: 32). Kristus on Jumalan Poika, jossa jumaluuden koko täyteys asuu, mutta Hän on myös Ihmisen Poika, ihminen sellainen kuin ihmisen tulee olla. Hän on meidän esikuvamme, jonka jälkiä meidän on noudattaminen. Meidän on tekeminen Jumalan tahto, mutta Kristuksen seuraaminen herättää aina pahennusta niissä, jotka ovat maailmasta. Sentähden kristitty ei voi olla antamatta aihetta pahennukseen, kun hänen on noudatettava Kristuksen esikuvaa. On toinen asia, kun toisen omatunto loukkaantuu. Silloin on pahennus vakavampaa laatua. Ihmisellä voi olla väärä tieto oikeasta, ja silloin hänen omatuntonsa, joka on väärästä tiedosta riippuva, voi loukkaantua, vaikka oikea teko on edessä. Tässä kohden on ihmisen koetettava vapautua väärästä tiedosta. Kaikenlaiset pahennukset syntyvät maailmassa siitä, että ihmisellä on väärää ja puutteellista tietoa, ja nämä pahennukset eivät vasituisesti synny omantunnonloukkauksesta, sillä omatunto vaatii aina, että ihmisen on tehtävä, mikä on oikein, ja vältettävä, mikä on pahaa, vaan loukkaus syntyy sen kautta, että ihmisen mieli pahenee, kun ei asia käy sen mukaan kuin hän luulee oikeaksi. Meidän tulee sentähden

ihmiselämässä erottaa ne pahennukset, jotka syntyvät sen kautta, että oikeutta ja totuutta tehdään, niistä pahennuksista, jotka syntyvät ihmisten turmeltuneesta mielestä ja väärästä tiedosta. Kristus on korkein esikuva, jota meidän aina tulee noudattaa.

HUHTIKUUN 10 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet antanut Minulle, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17: 24).

Kun Raamatussa luemme siitä, että Jeesus pyytää jotakin Isältään, sanotaan tavallisesti, että Jeesus jättää asian Isän ratkaistavaksi. Kun Hän Getsemanessa taisteli raskasta taistelua kuoleman kanssa, sanoo Hän: »Isä, jos on mahdollista, niin menköön Minulta pois tämä malja, kuitenkaan ei niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä» (Matt. 26: 39). Mutta tässä Jeesus ei pane minkäänlaista ehdollisuutta, vaan sanoo: »Isä, Minä tahdon.» Jeesus on yhtä Isän kanssa. Hän on Isässä ja Isä on Hänessä, mutta Ihmisen Poikana Hän on kaikessa Isän tahdolle kuuliainen. Kun Hän täällä lunastustyössään kehittyy, noudattaa Hän vähimmässäkin Isän tahtoa. On ihmeellistä, ettei Hän mitään puhu eikä mitään tee, jota ei Isä ole Hänelle sanonut tai käskenyt, mutta tässä kohden sanoo Jeesus: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet antanut Minulle, olisivat Minun kanssani.»

Mikä on kristitylle suloisempaa kuin olla siellä, missä Kristus on! Se Herra, joka rakasti meitä niin, että Hän tuli taivaan kirkkaudesta tänne meitä pelastamaan, joka täällä sovitti maailman synnit ja jälleen meni Isän tykö, Hän rakastaa meitä niin paljon, että Hän sanoo Isälle tahtovansa, että ne, jotka Isä on Hänelle antanut, saavat olla siellä, missä Hän on. Kristitylle on iloksi ja virkistykseksi, että Jeesus on pyytänyt, että ne, jotka Isä on Hänelle antanut, saavat olla kuoltuaan Jeesuksen luona.

Tulevaisuus on usein ihmiselle hämärä. Levottomana kristittykin usein kiusauksen aikana ajattelee: miten minun käy kuoleman jälkeen? Mutta Jumalan sana antaa Jeesuksen opetuslapselle lohdutusta. Jumala antaa kaikki Pojalleen. Hän antoi ainoan Poikansa ihmisten tähden ristinkuolemaan, antoi heille Kristuksessa suurimman lahjan, mikä oli mahdollinen antaa. Kuinka Hän voisi olla lahjoittamatta hänelle kaikkea muutakin Kristuksen kanssa? Jumala on rakkaus. Hän antoi ainoan Poikansa alttiiksi, ettei yksikään hukkuisi. Jumalan puolelta on siis kaikki tehty ihmisten hyväksi, mutta kysymys on siitä, miten ihminen vastaanottaa tämän Jumalan armon ja säilyttää sen. Jumala vetää häntä Henkensä kautta Kristuksen tykö. On niitä, jotka arvelevat, ettei ihmisen tarvitse mitään tehdä. He luulevat, että Jumala tekee kaikki, mikä on tarpeen heidän tullakseen armon osallisuuteen. Mutta vaikka Jumala on kaikki tehnyt, mitä ihmisen pelastukseen on tarpeen, ei Hän ole voinut vapauttaa ihmistä, joka on Jumalan kuvaksi luotu, etsimästä Jumalaa ja käyttämästä hänen armoaan. Ihmisen täytyy kääntyä synnin teiltä, jos hän tahtoo autuaaksi tulla. Hänen täytyy tunnustaa syntinsä ja tulla Jeesuksen tykö armoa vastaanottamaan ja sitä käyttämään. Toiset taas ovat niin heikkouskoisia, etteivät luottamuksella tahdo lähteä armoistuimen eteen, vaikka se on kaikille avoinna ja vaikka Jumalan voima on tukemassa uskovaa, niin ettei Hän ketään hylkää. Antakaamme Isän johdattaa meitä Kristuksen tykö, niin että saamme iankaiken olla Hänen luonaan.

HUHTIKUUN 11 P:NÄ.

Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? (Room. 8: 31).

Ihmiselämä on vaikeuksia täynnä. Pahan valta on suureksi kasvanut. Se pyrkii kaikilla aloilla hallitsemaan. Sentähden on ihminen täällä maan päällä ikäänkuin alituisessa sodassa.

Ja hän iloitsee, kun saa ystäviä, jotka ovat häntä tukemassa ja auttamassa. Mutta pääasia on, että Jumala on meidän puolellamme. Jos ihminen tekee liiton sellaisten kanssa, jotka ovat Jumalalle vihamielisiä, murehduttaa hän Jumalan Henkeä, ja voi käydä niin, että Jumalan täytyy asettua häntä vastaan.

Tärkeintä on, että Jumala on meidän puolellamme. Hän on kaikkivaltias. Kun talvi-iltana katselemme avaruutta ja näemme miljoonien tähtien liikkuvan Jumalan käden johtamina, niin tunnemme, kuinka vähäisiä me olemme ja kuinka suuri se Jumala on, joka hoitaa tätä maailmaa. Kuinka vähäinen onkaan ihminen tässä suuressa maailmanjärjestössä, mutta kuinka turvattuna, jos kaikkivaltias Jumala on hänen puolellaan!

Jumala on rakkaus. Isällisellä huolella Hän hoitaa kaikkia, mutta synti on erottanut ihmisen Jumalasta. On ihmeellistä, että pimeyden valta on niin suuri, että se on luonnolliseen ihmiseen voinut istuttaa vihaa Jumalaa vastaan. Vaikka Jumala antaa ihmiselle niin paljon hyviä lahjoja ja vaikka Hän siunaa häntä niin moninaisella taivaallisella siunauksella, asuu luonnollisen ihmisen sydämessä kuitenkin viha Jumalaa vastaan, joka on pyhä. Sentähden on ihmisessä perinpohjainen muutos tarpeen, jotta Jumala voi olla hänen puolellaan. Jumalan ääni vaikuttaa omassatunnossa. Se vaatii ihmistä tekemään, mikä on hyvää, ja nuhtelee häntä, jos hän ei sitä tee; ja se tuomitsee häntä, kun hän tekee pahaa. Ihminen koettaa tavallisesti syrjäyttää näitä omantunnon vaikutuksia, mutta ihmisolennon sisimmässä toimii kuitenkin omatunto, ja se lausuu tuomionsa ihmiselle niistä rikkomuksista, jotka ovat tapahtuneet oikeutta ja totuutta vastaan. Ihminen ei aina ole tietoinen tästä, mutta luonnollinen ihminen pyytää yksinäisyyttä välttää, jossa omantunnon ääni pyrkii kuuluviin. Mutta ihmisen tulee kuunnella Jumalan puhetta omassatunnossa ja olla sille kuuliainen. Jumalan Henki vaikuttaa Jumalan sanan ja elämän kohtaloiden kautta ihmisen sydämeen ja vetää sitä Jumalan puoleen.

Kun Jumalan rakkaus vuodatetaan Pyhän Hengen kautta ihmisen sydämeen, silloin katoaa sieltä viha Jumalaa vastaan.

Kristus asuu silloin uskon kautta ihmisen sydämessä, ja Jumala on hänen puolellaan. Tämä on onnellinen asema. Ei kukaan voi olla sitä ihmistä vastaan. Kärsimyksiä voi kyllä tulla monenlaisia Jumalan lapsellekin, mutta ne eivät erota häntä Jumalasta. Ja kaikissa vaivoissa on hänen lohdutuksenaan, että Jumala on hänen puolellaan.

Sitä tulee jokaisen ihmisen etsiä ja sen puolesta kilvoitella, että Jumala voi olla hänen puolellaan. Hänen tulee valvoa, ettei hän Jumalan Henkeä murehduta; ja hänen korkeimpana silmämääränään tulee olla, että hän toimii Jumalan mielen mukaan. Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?

HUHTIKUUN 12 P:NÄ.

Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin annetaan teille sen ohessa kaikki tämäkin (Matt. 6: 33).

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja hän on siis henkinen olento. Hänen tulee jotakin korkeampaa etsiä. Eläin pyytää vain ravintoaan, sillä muuta se ei kaipaa. On paljon ihmisiä, jotka siinä kohden ovat eläinten kaltaisia ja elävät huolimattomina tavanmukaisissa oloissaan. Tuo tavanmukaisuus on laiskalle niin mukava, kun vain saa tehdä, mitä usein ennenkin on tehty. On onnettomuus kansoille ja yksityisille, että tavanmukaisuus niin usein hallitsee heidän elämäänsä. Ihmisellä voi olla paljonkin sivistystä, mutta jollei hän etsi mitään korkeampaa, vaan toimii niiden tapojen mukaan, joihin on tottunut, niin ei ole mitään todellista kehitystä olemassa. Hengen piirissä on aina kasvaminen tarpeen. Syvemmälle ja korkeammalle tulee ihmisen aina pyrkiä, ja siinä on etsiminen tarpeen, sillä ihmisen tulee tarkastaa ja punnita, mikä hänelle on parasta. Tuo tavanmukainen elämä, mikä niin laajalta ihmiskunnassa on päässyt valtaan, on hengelle kuolema. Sentähden kasvaa synnin valta, kun ei ihminen kilvoittele sitä vastaan. Sentäh-

den rikollisuus uhkaa tuhota koko hengen elämän, että huonot tavat pääsevät voitolle eikä korkeampia voimia pyydetä, joilla synnin valta voitaisiin voittaa.

Jumalan valtakunta on korkein elämänpiiri. Sen koti on taivaassa, jossa enkelit ovat Jumalan tahtoa täyttämässä ja jossa autuaat elävät Jeesuksen tykönä. Täällä on henkisiä aarteita, joita emme vielä tunnekaan. Täällä on elämän moninaisuus, joka liikkuu Jumalan tahdon täydellisessä tekemisessä. Täällä hallitsee Jumalan vanhurskaus. Jumala on vanhurskas, sentähden tulee ihmisenkin olla vanhurskas. Vanhurskaudessa esiintyy Jumalan olennon täyteys ulospäin. Korkein oikeus ja totuus ilmenevät Jumalan toiminnan alalla. Tätä Jumalan valtakunnan vanhurskautta tulee ihmisen ennen kaikkea etsiä, sillä tätä varten hän on luotu. Jeesuksessa Kristuksessa tulee tämä vanhurskaus uskon kautta ihmisen omaksi. Jeesus sanoo: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7:7). Taivaan valtakunnan aarteita tulee meidän etsiä, sillä näistä elää ihmishenki. Iankaikkisen elämän rikkaus on siinä, että uskova saa näitä aarteita omakseen. Jumala antaa mielellään näitä aarteita. Kuinka tyhmä on se ihminen, joka ei näitä etsi, sillä etsimättä ei kukaan niitä saa. Jumala antaa kaikenlaista hyvyyttä niillekin, jotka eivät sitä ano. Hän ravitsee taivaan linnut ja antaa ravinnon ja vaatteet ihmisille, mutta taivaan valtakunnan aarteita ei kukaan saa, joka ei niitä etsi. Koska nämä aarteet ovat ihmiselle korkeimman arvoiset, tulee hänen ennen kaikkea pyrkiä päästä niitä omistamaan.

Niin tärkeä on Jumalan valtakunnan ja sen vanhurskauden etsiminen, että sille, joka näitä etsii, annetaan kaikki muukin, mikä ihmiselle on hyvää ja tarpeellista. Ei tarvitse ihmisen hajoittaa pyrkimyksiään, jos hän taivaan valtakunnan vanhurskautta etsii, sillä se tuottaa hänelle sen siunauksen, että Jumala antaa hänelle kaiken muunkin. Hän saa keskittää mielensä ja toimensa Jumalan valtakuntaan ja sen vanhurskauteen. Hän saa levollisena pysyä tässä pyrinnössään ja saa siinä kokea iloa ja onnea, sillä Jumala hoitaa hänen muutkin tarpeensa.

Tuo Jumalan lupaus on suuri, että kaikki muukin hänelle annetaan. Jumala antaa sen, ja silloin saa ihminen olla huoleton. Elämän viisaus kehoittaa sentähden jokaista ennen kaikkea etsimään Jumalan valtakuntaa ja sen vanhurskautta.

HUHTIKUUN 13 P:NÄ.

Sentähden, pyhät veljet, jotka olette taivaallisesta kutsumuksesta osalliset, kiinnittäkää mielenne tunnustuksemme apostoliin ja Ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen (Hepr. 3:1).

Jumalan maailmasuunnitelma lähestyy ihmistä kutsumuksessa, ja Jumala vetää hänet pimeydestä valkeuteen. Jumala on rakkaus. Hän tahtoo, että kaikki tulisivat autuaiksi ja totuuden tuntoon (1 Tim. 2:4); sentähden tulee hänen kutsumuksensa kaikille. Ja tämä Jumalan kutsumus tulee useamman kerran, jos ei ihminen ole sitä ottanut varteen. On suuri armo, että taivaan Jumala kutsuu ihmislasta. Jumala tulee kutsumuksessa erityisellä tavalla ihmistä lähelle, ja ihminen tuntee, että hän on Jumalan kanssa tekemisissä. Kuinka kalliin pitäisikään tämän kutsumuksen olla jokaiselle ihmiselle, kun taivaan Isä tahtoo saada ihmistä armonsa osallisuuteen! Kuitenkin ihminen niin usein pysyy välinpitämättömänä tämän suhteen. Ihmiskunnan elämä on tullut niin hajanaiseksi. Useimpien mieli on kiintynyt ulkonaisiin toimiin. Sentähden Jumalan kutsumus ei useinkaan pääse ihmistä lähelle. Hän ei tahdo pysyä hiljaisuudessa, jossa henki saisi kokea Jumalan puhetta, vaan hän tahtoo mielellään olla jossakin ulkonaisessa toimessa, jossa hän saisi jotakin huvitusta. Sentähden on Jumalan kutsumuksen vaikea meidän aikanamme oikein päästä ihmisolennon sisimpään omaatuntoa herättämään. Omaantuntoon kääntyy ennen kaikkea Jumalan kutsumus. Se pyrkii iankaikkisella voimallaan ohjaamaan ihmishenkeä, mutta useimpien omatunto on nukuksissa.

Kutsumuksessa on Jumalan pelastava voima. Se tahtoo

vetää ihmistä synnin ja maailman piiristä taivaan valtakuntaan. Ja kutsumus on pitkittyvä toimi, joka johdattaa ihmisen yhä korkeammalle, jos hän ottaa sen vastaan. Kristityn tulee kasvaa tiedossa ja Jumalan tuntemisessa. Jumalan kutsumus vetää ihmistä ihmeellisellä voimalla ylhäiseen kotimaahan. Ihminen ei ole olennoltaan ajallisuuden lapsi. Ei hän voi tyytyä tämän maailman turhiin iloihin. Iankaikkisuus on istutettu hänen sydämeensä. Hän on todella luotu Jumalan kuvaksi, ja Jumala on hänet edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaiseksi. Niin arvaamattoman korkea on ihmisen todellinen määrä, ja siihen pyytää Jumalan kutsumus hänet johdattaa. Se antaa ihmiselle niitä voimia, jotka ovat tarpeen Jumalan lapseksi tulemiseen ja Jumalan lapsena elämiseen. Jokainen kristitty saa kokea apostolin sanojen totuutta: »Ylistetty olkoon Jumala, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niinkuin Hän ennen maailman perustamista on Hänessä valinnut meidät» (Ef. 1:3,4).

Kun kutsumus on näin korkea, niin luulisi jokaisen ihmisen pitävän sen kalliina. Mutta usein ihminen sen unhottaa. Jumala on uskollinen. Niin suuri on hänen armonsa, että Hän tulee monta kertaa ihmisen tykö. Maailmanlapsi työntää useinkin luotaan Jumalan armontarjouksen, mutta Jumala tulee yhä uudelleen. Ihminen kärsii vahinkoa tästä kutsumuksen hylkäämisestä, sillä kutsumus heikkenee, kun se hyljätään. Ihminen murehduttaa Jumalan Henkeä ylenkatsoessaan Jumalan kutsumusta. Jos ihminen kauan vastustaa Jumalan armovaikutusta, täytyy Jumalan vähitellen vetäytyä pois, ja Jumalan kutsumus tulee aina harvempaan. Lopulta voi ihmisen sydän tästä vastustamisesta niin paatua, ettei se tunne Jumalan kutsumusta. Tämä on suurin vaara ihmiselle. Jumalan kutsumus on korkea ja se on aina pyhänä pidettävä. Ihmisen tulee muistaa, että kutsumuksessa taivaan Jumala häntä lähenee ja että Jumala on pyhä. Ihmisen tärkein tehtävä on ottaa vaari Jumalan kutsumuksesta. Meidän, jotka olemme taivaallisesta kutsumuksesta osalliset, tulee kiinnittää mielemme tunnustuksemme apostoliin ja Ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen.

HUHTIKUUN 14 P:NÄ.

Vastustakaa perkelettä, niin hän teistä pakenee (Jaak. 4:7).

Paha sai alkunsa enkelimaailmassa. Enkeli on henkinen olento, jonka tulee koetuksen kautta kulkea vapauteen. Mutta hän ei voi enää parannusta tehdä, jos on langennut, sillä hän on henki. Ihmisellä on vain henkeä ja sentähden on hänelle kääntymys mahdollinen, vaikka hän lankeekin koetuksessa. Useat korkeat enkeliolennot luopuivat koetuksessa Jumalasta ja muodostivat pimeyden valtakunnan, joka aina taistelee Jumalan valtakuntaa vastaan. Tästä piiristä läheni kiusaus ihmistä paratiisissa, ja kun ihminen ei koetuksessa kestänyt, pääsi pimeyden valta tunkeutumaan tähän maalliseen piiriin, jonka hallitsijaksi ihminen oli asetettu. Paha on kehityksen alainen siinäkin, että se kasvaa, kunnes se määräänsä pääsee. Raamattu sanoo: »Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä» (1 Piet. 5:8). Pimeyden ruhtinas ja pahat enkelit ovat aina toimessa pyytäen levittää valtaansa ihmiskunnassa. On ihmeteltävää lyhytnäköisyyttä, kun usea arvelee, ettei pimeyden valtakuntaa olisi olemassakaan, sillä pahan valta ja vaikutus on jokaiselle ajattelevalle ihmiselle selvä. Paljon hirmutöitä tapahtuu maailmassa, joita ei voi käsittää ihmisen sydämestä lähteneiksi. Pahan piirissä on olemassa niin paljon johdonmukaisuutta ja tarkoituksenmukaisuutta, jota vain pimeyden ruhtinaan toimi voi selittää. Kuinka paljon kurjuutta onkaan tämä valta aikaansaanut! Mistä saa alkunsa katala murha, jonka kautta syytön, hyvä ihminen joutuu väkivallan uhriksi? Mistä saa alkunsa rikollisuus, joka tuottaa ihmisille onnettomuutta? Nykyaikana on paljon ihmisiä, joiden ilona on muiden tuhoaminen ja vahingoittaminen. Kuinka paljon onkaan onnettomia perheitä, joissa pimeyden valta on saanut aikaan vaivaa ja kärsimystä!

Ihmisen tulee olla taistelussa tätä pimeyden valtaa vastaan. »Vastustakaa perkelettä, niin hän teistä pakenee.» Mutta paljon on ihmisiä, jotka elävät hyvässä sovussa pimeyden vallan

kanssa. Ne, jotka pahaa tekevät, jotka tieten tahtoen oikeutta ja totuutta vastaan toimivat, jotka ilolla valmistavat vaivaa muille, ovat pimeyden vallan palveluksessa. Niitäkin on paljon, jotka eivät pimeyden valtaa vastaan taistele eivätkä ajattele sitä olevaksikaan, vaan elävät suruttomina tässä maailmassa. He eivät syntiä tunne eivätkä hyvän puolesta kilvoittele, vaan elävät himojensa ja halujensa orjuudessa. Pimeä valta heitä ohjaa, mutta he eivät sitä tunne. Onnettomia he ovat ja ilman rauhaa. Näiden tulee nousta perkelettä vastustamaan. Heidän täytyy oppia tuntemaan synti synniksi ja Jumalan armosta etsiä apua. Yksi vain on auttaja perkeleen vallasta, Jeesus Kristus. Hän on voittanut perkeleen. Hän on sovittanut maailman synnit. Hän on valmistanut iankaikkisen lunastuksen. Jeesuksessa Kristuksessa yksin voi ihminen pelastua perkeleen vallasta, sillä perkele ei voi Jeesuksen armovaikutusta kestää. Joka ei Jeesusta Kristusta tunne, hän on vielä pimeyden vaikutuksen alainen, vaikka ei olekaan siitä tietoinen. Kristus tuli särkemään perkeleen työt, ja Hän yksin voi sen tehdä. Hän tahtoo särkeä ne meidän sydämessämme ja Hän särkee ne kristikunnassa. Pimeyden valtakunta ei kestä Kristuksen tuomiota. Kun Hän tulee tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, joutuu koko pimeyden valtakunta toisen kuoleman vaivaan, ja sieltä se ei pääse koskaan vapaaksi.

HUHTIKUUN 15 P:NÄ.

Synnin palkka on kuolema (Room. 6:23).

Jumala loi alussa paljon kasveja ja eläimiä ja viimeksi loi Hän ihmisen omaksi kuvakseen. Niin korkean aseman Hän antoi ihmiselle, että hänen tuli vallita kaikkia niitä eläviä olentoja, joita Jumala oli luonut. Jumala asetti ihmisen paratiisiin ja salli hänen syödä kaikista siellä olevista puista, mutta hyvän ja pahan tiedon puusta kielsi Hän häntä syömästä sanoen: »Jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman»

(1 Moos. 2: 16, 17). Ihmisellä oli Jumalan kuvaksi luotuna vapaa tahto, ja tämän tuli koetuksen kautta kehittyä. Mutta käärme sanoi vaimolle: »Ette suinkaan kuole, vaan Jumala tietää, että kun te syötte siitä, aukenevat teidän silmänne, niin että tulette niinkuin Jumala tietämään hyvän ja pahan» (1 Moos. 3: 4, 5). Näin pimeyden ruhtinas houkutti vaimoa syömään tämän puun hedelmästä. Esivanhempaimme silmät aukenivatkin näkemään pahaa, jota eivät ennen tunteneet, mutta sen kautta joutuivat he kuoleman vallan alaisiksi. Outo, kolkko vieras pääsi täten ihmiskuntaa hallitsemaan. Synnin palkkana se tuli ihmiskuntaan, kun Jumalan käsky rikottiin, sillä synnin kautta pääsi pimeyden valta hallitsemaan maan päällä.

Kuolema on kolmenlainen. On ajallinen kuolema, joka lopettaa tämän ajallisen elämän ja laskee ihmisen sielun tuonen valtaan, ellei hän elämänsä aikana ole uskossa omistanut Kristusta. On hengellinen kuolema, joka erottaa ihmisen Jumalasta ja sen kautta tukkii häneltä elämän lähteen. Ja on iankaikkinen kuolema, joka ajallisen elämän toisellakin puolella kytkee ihmisen kuoleman valtaan ja jättää hänet pimeyden uhriksi. Kolkko on tämä kuoleman valta ja sekin on kasvavaa luontoa. Ylhäältä vain saa ihminen apua sitä vastaan. Jumala yksin voi kuoleman vallan murtaa.

Kun Lasarus Betaniassa kuoli, sanoi Jeesus opetuslapsilleen: »Lasarus, meidän ystävämme, nukkuu.» Hän oli kuollut,mutta hän ei ollut kuoleman valtaan joutunut, sillä hän oli uskossa Jeesukseen omistanut iankaikkisen elämän voiman. Kun Jeesus tuli Betaniaan, olivat Martta ja Maria syvässä murheessa. Jeesus sanoo Martalle: »Veljesi on nouseva ylös.» Martta sanoi: »Tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä.» Jeesus sanoi hänelle: »Minä olen ylösnousemus ja elämä.» Lasaruksen haudalla Hän huusi: »Lasarus, tule ulos!» ja kuollut tuli ulos. Neljä vuorokautta oli Lasarus jo ollut kuolleena (Joh. 11 l.). Kaikelle kansalle tuli tämän kautta ilmi, että Jeesus on kuoleman voittaja.

Synnin kautta tuli kuolema maailmaan, mutta Jeesus on Jumalan uhrikaritsana sovittanut maailman synnit ja Hänessä

on iankaikkinen elämä tullut maailmaan. Uskomalla Häneen pääsee ihminen synnin vallasta. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, joka on kuollut meidän syntiemme tähden ja noussut ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden, saa hän iankaikkisen elämän, niin ettei hän joudu kuoleman valtaan, vaan hänen kuolemansa on nukkumista, jossa sielu on päässyt Jeesuksen luo. Omistamalla Jeesuksen saa uskova sen elämän, jota ei kuolema voita. Ryövärillekin ristinpuulla sanoo Herra: »Tänä päivänä olet oleva Minun kanssani paratiisissa» (Luuk. 23: 43). Jeesus on todella ylösnousemus ja elämä.

HUHTIKUUN 16 P:NÄ.

Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme (Room. 6: 23).

Niinkuin kasvin siemenessä on koko sen kehitys ja määrä kätkettynä, niin on Jumalan maailmasuunnitelmassa koko maailmankehitys olemassa siemenenä, joka kasvaa kautta vuosituhansien määräänsä. Alussa, ennenkuin vielä mitään luotua oli olemassa, teki Jumala maailmasuunnitelmansa Kristuksessa, jonka kautta kaikki oliot ja niiden kehitys määrättiin. Tässä maailmasuunnitelmassa on iankaikkinen elämä olemassa Jeesuksessa Kristuksessa. Vanhassa liitossa esiintyi Jumalan lupaus, joka ohjasi Israelin kehitystä, mutta tämä viittasi kauttaaltaan tulevaan Messiaaseen, jossa kaikki ennustukset toteutuisivat. Kun Jeesus syntyi Betlehemissä, oli taivaan enkeleillä iloa, sillä tämä oli suuri, ratkaiseva päivä ihmiskunnan kehityksessä. Jeesus oli Jumalana ollut ylimaailmallisessa kirkkaudessa, mutta Hän syntyi ihmislapsena, jotta iankaikkinen elämä Hänen kauttaan asustuisi tähän maailmaan. Vaikka Hän oli totisena ihmisenä täällä, oli Hän kuitenkin aina »Isän helmassa», ja Hänen kauttaan pääsi ihmiskunta elämänyhteyteen Jumalan kanssa. »Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo» (Joh. 1: 4).

Mikä armo onkaan, että iankaikkinen elämä on Jeesuksessa

Kristuksessa tullut maailmaan! Tätä elämää ei ole kenessäkään muussa kuin Hänessä, ja ne, jotka hylkäävät Kristuksen, työntävät työöään iankaikkisen elämän. Kun Kristus oli maan päällä, esiintyi Hän alhaisessa muodossa, sillä ihmissilmä ei olisi kestänyt nähdä sitä jumaluuden kirkkautta, mikä Hänessä oli kätkettynä. Kirkastusvuorella saivat muutamat opetuslapset nähdä tätä kirkkautta, mutta se kätkeytyi Jeesuksen tavallisessa elämässä. Isä oli Jeesuksessa ja Jeesus oli Isässä, mutta tätä Kristuksen jumaluutta näki vain uskon silmä. Jumalan lahjana tuli tämä iankaikkinen elämä ihmiskunnan osaksi Jeesuksessa Kristuksessa. Suurempaa lahjaa ei ole olemassa maailmassa. Luulisi sen olevan kaikille kallis, mutta useat ovat siitä välinpitämättömiä. Henkinen lahja on sitä luontoa, että sitä on etsittävä ja omistettava, muutoin jää se saamatta. Paljon saa ihminen katua, mitä hän laiminlyö tänä kehityksen aikana, mutta suurin on laiminlyönti, milloin ihminen ei omista sitä iankaikkista elämää Jeesuksessa Kristuksessa, jonka Jumala tahtoisi kaikille antaa.

Elämää on maailmassa monenlaista, ja ajallisen elämän lähteillä käyvät ihmiset noutamassa iloa ja virvoitusta. Mutta iankaikkinen elämä on vain Jeesuksessa Kristuksessa tarjona. Hän sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11: 28). Jeesuksen sana on henki ja elämä. Jo Raamatussa puhuvat profeetat, evankelistat ja apostolit meille iankaikkisen elämän sanoja. Runsaana tarjotaan täällä kaikille isoäville ja janoaville elämän aarteet ylhäältä. Kun Jeesus maan päällä julisti evankeliumia, liikkuivat suuret kansanjoukot Hänen ympärillään kuulemassa sitä iankaikkisen elämän sanaa, jota Hän kaikille julisti. Pyhässä Raamatussa on meillä kaikilla tämä elämän lähde avoinna. Jumalan lahjana tarjotaan täällä kaikille ihmisille sitä elämän leipää, joka ravitsee ihmishengen. Jeesus puhuu meille vielä tässä sanassa ja kutsuu meidät tykönsä. Iankaikkisella rakkaudella tahtoo Hän koota kaikki ihmiset Isän huoneeseen. Pitäkäämme kalliina iankaikkinen elämä, joka on meille tarjona Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme.

HUHTIKUUN 17 P:NÄ.

Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan (Matt. 5: 6).

Jumala on vanhurskas, ja kun ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, tulee hänenkin tulla vanhurskaaksi. Pyhyys tietää ylipäänsä Jumalan ylimaailmallista, sisällistä olentoa, kun vanhurskaus osoittaa Jumalan ulospäin kääntynyttä tointa. Mutta vanhurskaus osoittaa myös kaikkia hyveitä, jotka Jumalassa ovat. Ihminen on synnin kautta saastutettu ja pääsee ainoastaan uskon kautta osalliseksi Jumalan vanhurskaudesta. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumala ilmestynyt meille ja Kristuksessa esiintyy Jumalan vanhurskaus täydellisenä. Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisena, ja tästä täyteydestä saa uskova armoa armon lisäksi. Korkealle on Jumala korottanut ihmisen, kun Hän tahtoo tehdä hänet osalliseksi tästä jumaluuden täyteydestä. Kun ihminen uskolla omistaa Kristuksen ja Kristus uskon kautta asuu ihmisen sydämessä, silloin on hän osallinen Jumalan vanhurskaudesta. Jumala on tehnyt Kristuksen meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.

Jeesus sanoo vuorisaarnassaan: »Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta.» Tämä vanhurskauden ikävä on usein nukuksissa ihmisessä, kun hänen sydämensä on maailmaan kiintynyt. Hän ikävöi maailman iloja ja huveja, jotka kiinnittävät hänen mielensä tähän katoavaisuuteen. Kun tänä aikana katselemme ihmiskunnan pyrintöjä, murehduttaa mieltä, että ylimaailman katoamattomat aarteet ovat usealle niin tuntemattomat. Tämä vanhurskauden isoaminen ja janoaminen on nykyjään usein heikkoa. Kuitenkin sanoo Jeesus sen autuaaksi, joka isoaa ja janoaa vanhurskautta. Kuinka voi moni kristittykin, joka sanoo rakastavansa Herraa, niin paljon rakastaa maallisia huveja, jotka jättävät jälkeensä vain haavoittuneen omantunnon? Jumalan Henki vetää ihmistä

hiljaisuuteen, jossa Jumalan armovaikutukset tulevat kosketukseen ihmisen sydämen kanssa, ja sen kautta syntyy se kotimaan ikävä, joka vetää ylöspäin Isän huoneeseen. Ne moninaiset maalliset huvit, jotka nykyjään ovat useimmille kalliimmat kaikkea muuta, kuolettavat sitä taivaallista ikävää, joka aina Jumalan lapsessa asuu.

Valvominen ja rukoileminen kysyy hiljaisuutta. Jeesus sanoo, että ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, ravitaan. Kun ihmisen on nälkä ja jano, on ravinto hänelle kallis. Joka ravitaan vanhurskaudella, hän saa taivaan tavaroita sydämen aarteeksi. Kuinka kallis onkaan tuo lupaus, että Jumala ravitsee isoavaa ja janoavaa taivaan valtakunnan vanhurskaudella! Ystäväni, eikö kannata kiinnittää mieltä tuohon Herran lupaukseen? Eikö ole suloista, kun ihminen saa sydämensä tavaraksi Jumalan vanhurskautta ja rauhaa? Taitamaton on se ihminen, joka aina on etsimässä vain ajallista iloa, joka haihtuu kuin savu ilmaan. Ja tuo sydämen ravitseminen Jumalan vanhurskaudella, joka tuottaa pysyvää iloa ja rauhaa, unhotetaan. Jumala tahtoo saada meidät lapsikseen. Hän tahtoo ravita meitä sillä vanhurskaudella, joka Hänessä itsessään on. Pyydä tänä armonaikana saada tätä ravintoa ylhäältä. Pyydä tulla Jumalan luonnosta osalliseksi, johon Raamattu sinua kehoittaa. Kokoa taivaan aarteita sydämeesi, niin että kuolemassa pääset asumaan Isän huoneeseen, jossa vallitsee iankaikkinen ilo.

HUHTIKUUN 18 P:NÄ.

Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä (Joh. 6: 54).

Jeesus puhui nämä sanat Kapernaumin synagogassa, ja silloin useat pahenivat Häneen ja menivät pois eivätkä enää seuranneet Häntä. Nämä Jeesuksen sanat sisältävät totuuden,

joka on mieleen teroitettava ja josta iankaikkinen elämä riippuu. »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (v. 53). Ihmisen Poikana Kristus on semmoinen, kuin Hän on välttämättömänä ehtona ihmiselle autuuden perimiseen. Kristus ei ole jaettu. Uskova tarvitsee nauttia hänen ruumistaan ja vertaan, sillä niiden kautta tulee hän uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Kristuksen ruumis kirkastui, kun se taivaaseen nousi, mutta aatteellinen Kristuksen omistaminen ei riitä iankaikkiseen elämään. Uudeksi on ihmisen tultava Kristuksen kautta, ja koko tämä luomakunta on uudistettava. Sitä varten Kristus sikiää Pyhästä Hengestä ja syntyy neitsyt Mariasta. Kristuksen kilvoituksen syvyyttä ja suuruutta ei kukaan ihminen voi aavistaa. Kun hänen hikensä veripisaroina putosi maahan Getsemanessa, oli Hän kilvoituksessa, jota ei ihminen voi käsittää. Kirkastusvuorella oli hänen ruumiinsa taivaan valoa täynnä. Hänen lihansa on totinen ruoka ja hänen verensä on totinen juoma. Hän on olennollisesti uutta luomakuntaa, ja siitä tulee osalliseksi jokainen, joka uskossa omistaa Hänet. Nyt Hän Ihmisen Poikana istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella. Pyhässä kasteessa saa kastettu siunauksen kolmeyhteiseltä Jumalalta. Pyhässä ehtoollisessa ravitaan uskova taivaan ravinnolla. Ja joka päivä saa hän sielulleen iankaikkisen elämän Jeesuksessa Kristuksessa, kun hän uskossa omistaa Hänet.

Väärä on se oppi, joka sanoo, että Kristuksen ruumis on jäänyt hautaan. Jos Kristus ei olisi voittanut kuolemaa, vaan hänen ruumiinsa olisi jäänyt sen uhriksi, toteutuisi tämä sana: »Jos Kristus ei ole herätetty, niin on teidän uskonne turha ja te olette vielä synneissänne» (1 Kor. 15: 17).

Raamatun sanassa tulee meidän pysyä, ja Raamatun Kristus yksin voi meitä auttaa. Paljon on nykyaikana kaikenlaisia epäjumalankuvia Kristuksesta, joita tieteilijät ovat muovailleet oman mielensä mukaan. Jumalan kunnia poljetaan tällä tapaa. Ja Jumalan viha lepää niiden päällä, jotka vääriä kristus-kuvia tekevät.

Kalliit ovat Jeesuksen sanat: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä.» Me tarvitsemme Kristuksen kokonaan semmoisena kuin Hän täällä maan päällä vaelsi, kärsi, kuoli, ylösnousi, astui ylös taivaaseen ja hallitsee kaikkea. Tämän Kristuksen me tahdomme uskossa omistaa kokonaisena, niin että Hän kirkastaa ruumiimmekin ja tekee sen kirkastuneen ruumiinsa kaltaiseksi.

HUHTIKUUN 19 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi» (Fil. 1: 23).

Apostoli Paavali oli kansansa ensimmäisiä miehiä. Hänellä oli koko sen aikakauden tiedot ja oli jo nuorena kansan johtomiehiä. Suuri vaikutusala olisi tarjoutunut hänelle, jos hän ei olisi liittynyt kristinuskoon. Matkalla Damaskoon ilmestyi Herra hänelle ja sanoi: »Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat» (Ap. t. 9: 5). Tämä sai aikaan käänteen Paavalin elämässä. Hän tuli suureksi pakanain apostoliksi, joka vei evankeliumin valoa kaikille silloin tunnetuille kansoille. Ei ole kukaan apostoleista vaikuttanut niin laajalti kuin hän. Vaino nousi häntä vastaan sekä juutalaisten että pakanain puolelta. Kaikkialla oli hän kuolemanvaarassa. Mutta väsymättä matkusti hän maasta maahan julistaakseen sitä evankeliumia, jonka Herra itse oli hänelle antanut. Raskas ja vaivalloinen oli tämä toimi, ja sentähden ei ollut ihmeteltävää, että hän vanhana mielellään olisi päässyt siitä vapaaksi.

Mutta tärkeämpänä tätä oli hänelle kuitenkin, että evankeliumia yhä laajemmin julistettiin pakanain keskuudessa. Hän sanoo: »Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto. Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsen. Ahtaalla

minä olen näiden kahden välillä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi, mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi» (Fil. 1: 21—24). Useamman kerran oli Herra ilmestynyt Paavalille, ja syvä oli hänen halunsa päästä tämän Herran luo. Ei apostoli pelkää kuolemaa. Ei hän aio astua alas tuonen maahan. Herran tykö tietää hän tulevansa kuolemassa. Ja tämän Herran ilmestystä apostoli rakastaa. Hän odottaa tätä Herraa tulevaksi rakentamaan rauhan aikaa ja sitten pitämään viimeistä tuomiota. Apostolin mieli liikkuu tulevaisuudessa. Kristuksen tulemisessa pyytää hänen sydämensä saada virvoitusta ja voimaa. Kun marttyyrikuolema on häntä lähellä, kirjoittaa hän uskolliselle työtoverilleen: »Minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on tullut. Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 6—8).

Kristityillä tulisi olla sama mieli kuin apostoli Paavalilla. Heidän tulisi olla uskossa niin yhdistetyt Kristuksen kanssa, että heidän syvin halunsa olisi päästä Kristuksen tykö olemaan siellä, missä Hän on kirkkaudessa Jumalan luona. Sydämen pitäisi ikävöidä siihen suureen Isän huoneeseen, jossa autuaat iloitsevat Jumalan luona. Uskonnollinen elämä on useinkin niin hajanaista ja heikkoa, ettei sydämessä vallitse halua päästä Kristuksen luo, vaan jonkinlainen kuolemanpelko on useimmissa häiritsemässä tulevaisuuden toivoa. Kristittyjen pitäisi paremmin etsiä niitä, jotka ylhäällä ovat, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Heidän pitäisi enemmän ajatella sitä iloa, minkä Jumala antaa niille, jotka Häntä rakastavat. Meidän sydämemme tulisi enemmän elää toivon piirissä. Usko tuo kirkkauden toivon sydämeen, toivon kirkastua Kristuksen kirkkaan ruumiin kaltaiseksi. Korkea on toivon piiri. Siinä tulee meidän joka päivä liikkua ja kilvoitella sen puolesta, että Kristuksessa käsitämme iankaikkisen elämän. »Ym-

märtäväiset loistavat niinkuin taivaan avaruuden loiste, ja ne, jotka monta vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet iankaikkisesta iankaikkiseen» (Dan. 12: 3). Niiden joukkoon tulee meidänkin pyrkiä.

HUHTIKUUN 20 P:NÄ.

Luonnollinen ihminen ei ymmärrä sitä, mikä Jumalan Hengen on, sillä se on hänelle hullutusta, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on arvosteltava hengellisesti (1 Kor. 2: 14).

Kristus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Se on pitkälle ulottuva totuus. Koko tämä luomakunta on Kristuksen kautta syntynyt, ja siinä vallitsee laaja yleinen kehitys, joka pääsee määräänsä, kun Kristus jättää valtakunnan Isälleen. Jumalan iankaikkisia aatteita on kyllä vaikuttamassa vanhassa liitossa, mutta uudessa liitossa esiintyy korkeampia perusteita, ja tämä liitto odottaa vielä täydentymistään. Luonnollinen ihminen ei käsitä sitä, mikä Jumalan Hengen on, sillä Kristuksen Henki vaikuttaa uudessa liitossa korkeimpana sääntönä, ja tämä hallitsee Kristuksen valtakunnan piirissä. Sentähden esiintyy vanhassa liitossa sääntöjä, jotka eivät sovellu yhteen uuden liiton perusteiden kanssa. Niin esim. Daavid rukoilee Jumalan kostoa vihollisilleen, mutta Jeesus sanoo uuden liiton lapsille: »Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat» (Luuk. 6: 27). Jumalan rakkaus on vuodatettu uuden liiton lasten sydämiin. Jumala tekee hyvää kaikille ihmisille, niillekin, jotka Häntä vihaavat. Rakkaudella kokoaa kristitty tulisia hiiliä vihollistensa pään päälle.

Sen kautta, ettei luonnollinen ihminen ymmärrä, mitä Jumalan Hengen on, syntyy paljon vaikeuksia kristikunnassa, jonka useimmat jäsenet eivät ole ylhäältä syntyneitä, vaan he arvostelevat asioita luonnollisen ihmisen tapaan. Kristinusko vaikuttaa hapatuksena kansoissa, mutta elämän alalla ei pakanuus

vielä ole voitettu. Nykyaikana puhutaan kristillisistä kansoista, mutta todellisuudessa ei kristinusko hallitse kansojen enemmistöä, vaikka nämä kyllä ovat kristinuskon vaikutuksen alaisia.

Me odotamme sentähden sitä rauhan aikaa, jolloin ulkonaiset olotkin ovat muuttuneet täysin kristillisiksi. Tulee vielä aika, jolloin pimeyden valta on sidottu, jolloin Jumalan lapset hallitsevat kansoja. Maa on silloin täynnä »Herran tuntoa, niinkuin vedet peittävät meren», ennustuksen mukaan (Jes. 11: 9). Suloinen on lepopäivä sille, joka ahertaa viikon muut päivät työssä. Kuinka ihana onkaan se rauhan aika, joka on tuleva, kun pimeyden valta on sidottu ja heitetty toisen kuoleman vaivaan, kun kansat eivät kanna sota-aseita toisiaan vastaan, vaan jumalanpelko vallitsee kaikkialla. Vanhan liiton ennustus puhuu viehättävissä kuvauksissa paljon tästä onnellisesta ajasta, joka on tuleva niin varmaan kuin lepopäivä tulee työpäivien päätyttyä. Suurta ratkaisua kohti kuljemme. Suuri on se päivä, jona Kristus antaa valtakunnan Isälleen. Silloin on kaikki määräänsä päässyt.

HUHTIKUUN 21 P:NÄ.

Lähestykää Jumalaa, niin Hän lähestyy teitä (Jaak. 4: 8).

Ihminen on heikko olento. Hän hakee mielellään korkeamman ja väkevämmän turvaa. Korkein olento on Jumala. Hän asuu ylimaailmallisessa kirkkaudessa ja valossa, johon ei kukaan voi tulla. Eivät taivaat eivätkä taivasten taivaat voi Häntä käsittää. Kun ihmisen ajatus liikkuu tämän näkyväisen maailman tuolla puolen, astuu tämä iankaikkinen Jumala hänen eteensä ainoana korkeimpana olentona, mutta hän ei voi Häntä käsittää. Jumala toimii ilmestyksen piirissä maailmasuunnitelman tekijänä, mutta luomisessa astuu Hän meidän eteemme Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Tässä ilmestysmuodossa tunnemme Jumalaa, ja tätä kolmeyhteistä Jumalaa me voimme

uskossa lähestyä. Laaja on tämä luomakunta. Taivaat ilmoittavat Jumalan kunniaa ja avaruus hänen kättensä tekoja. Mutta Jumala, joka hoitaa nämä kaikki, esiintyy meille Isänä, kun Jeesus kehoittaa meitä rukoilemaan: »Meidän Isämme, joka olet taivaissa!» Hän, joka hoitaa taivaita, tahtoo meitäkin Isänä hoitaa. Mikä kehoitus meillä onkaan tässä Herran sanassa lähestymään Jumalaa!

Jumala on kaikkialla. Ei Hän ole kaukana yhdestäkään meistä, sanoo apostoli, sillä »Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap. t. 17: 27, 28). Hän kannattaa kaikki olemisen olomuodot, eikä kukaan voi Jumalan kasvoja paeta. Psalmista sanoo: »Mihinkä minä menen sinun Henkesi edestä, ja kuhunka minä pakenen sinun kasvoistasi? Jos minä astun ylös taivaaseen, niin Sinä olet siellä; jos vuoteeni tuonelaan tekisin, katso, Sinä olet sielläkin. Jos kohoisin aamuruskon siivillä ja majailisin lännen perillä, niin sielläkin sinun kätesi johdattaisi minua, ja oikea kätesi pitäisi minut. Jos minä sanoisin: 'Peittäköön pimeys minut ja vaihtukoon valkeus ympärilläni yöksi!' niin ei pimeyskään Sinun edessäsi pimittäisi, ja yö valaisisi kuin selvä päivä; pimeys on Sinulle kuin valkeus» (Ps. 139: 7—12). Heikolle ihmiselle on suureksi turvaksi, että Jumala on häntä läsnä. Kun hän ahdistuksessaan huutaa apua, kuulee Jumala häntä. Kuitenkin voi ihminen olla kaukana Jumalasta. On paljon niitä, jotka vaeltavat vieraina Jumalalle ja harvoin ovat tekemisissä Hänen kanssaan. Sentähden sanoo Jumalan sana meille: »Lähestykää Jumalaa, niin Hän lähestyy teitä.» Meidän puolellamme on laiminlyönti. Me olemme hitaat käyttämään hyväksemme tätä Jumalan suurta armoa. Ja jos ihminen pysyy Jumalasta kaukana, kuten luonnollinen ihminen tekee, niin hän ei voi käsittää iankaikkista elämää.

Kun liikumme kauniina, tyynenä kesäiltana luonnon helmassa, tunnemme, kuinka luonnonkin piiristä nousee rukousta Jumalan puoleen. Tämä ei ole tietoista, mutta se on kuitenkin todellista. Kyllä lintukin kiittää Luojaansa. Juhlallinen on tuommoinen luonnon rukoushetki. Ihminen lähestyy Jumalaa ennen kaikkea rukouksessa. Hän tarvitsee moninaisella

tavalla Jumalan apua, ja sentähden hän lähestyy Jumalaa avunpyynnöllä. »Anokaa, niin teille annetaan», sanoo Jeesus (Matt. 7: 7). Kun ihminen saa Jumalalta hyviä lahjoja, tuo hän Hänelle kiitoksensa. Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Hänen olentonsa sisin ikävöi Luojaa. Ihmishenki etsii hiljaisuudessa ollen Jumalaa. Kristuksessa tulee Jumala iankaikkisella rakkaudella hänen tykönsä. Kristuksessa ilmestyy Jumala hänelle Isänä, jonka hän voi sydämellään omistaa. Uuden liiton uskova saa todella tuntea sitä Jumalan läsnäoloa, jota vanhan liiton uskova ikävöiden etsi. Kristuksessa Jeesuksessa tulee Jumala meidän tykömme armahtavana ja laupiaana Isänä. Kun uskossa käsitämme Kristuksen, käsitämme Isänkin, sillä Isä on yhtä Kristuksen kanssa.

HUHTIKUUN 22 P:NÄ.

Hedelmästä puu tunnetaan (Matt. 12: 33).

Jeesus teroittaa tätä perussääntöä myös vuorisaarnassaan. Hän sanoo: »Jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä» (Matt. 7: 17). Tämä sääntö hallitsee luonnon piirissä ja se hallitsee hengenkin alalla, vaikka ihminen usein koettaa tätä perustetta sotkea. Ihminen on synnin turmelema. Sentähden esiintyy paljon huonoja tekoja hyvänkin ihmisen elämässä. Ja huono ihminen pyytää hyvän vaipalla kätkeä sitä pahaa, minkä hän tekee.

Jeesus kertoo fariseuksen ja publikaanin esiintymisestä temppelissä. Publikaani seisoi kaukana eikä tahtonut silmiänsäkään nostaa ylöspäin, vaan hän löi rintoihinsa ja rukoili: »Jumala, ole minulle syntiselle armollinen.» Mutta fariseus astui esille itsetietoisena tuntien suuren uskonnollisen arvonsa, seisoi ja rukoili itsekseen näin: »Jumala, minä kiitän Sinua, etten ole niinkuin muut ihmiset, nuo rosvot, vääryydentekijät, avionrikkojat, enkä myöskään niinkuin tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa, minä annan kymmenykset kaikista

tuloistani» (Luuk. 18: 11—13). Kun vertaamme näitä henkilöitä toisiinsa, niin näyttää siltä kuin fariseus olisi pantava paljon edelle publikaania, mutta Jeesus sanoo, että publikaani meni kotiin vanhurskaampana kuin tuo toinen (v. 14). Publikaanilla ei ollut yhtään tekoa, jonka olisi ansiokseen esittänyt, vaan hän pyysi armoa Jumalalta ja tunnusti syntinsä. Fariseuksella oli paljon tekoja, mutta ne eivät olleet jumalisen elämän hedelmiä, vaan hän tahtoi Jumalankin edessä kiittää itseään hyvistä teoistaan. Häneltä puuttui syntisyyden tunto, mikä publikaanilla oli. Nykyajan yhteiskunnassa vaikuttavat tavat paljon ihmisten elämään. Hyviä tapoja noudatetaan paljon, autetaan köyhiä, tuetaan hyviä laitoksia y.m. Huonoja tapoja noudatetaan myöskin, pukeudutaan muodin mukaan, eletään ylellisesti, tehdään syntiä. Omatunto on ylipäänsä syrjäytetty. Ja kuitenkin on omatunto tärkein voima ihmishengessä. Siinä puhuu Jumalan ääni, joka vaatii ihmistä tekemään oikein ja välttämään pahaa. Omantunnon tulee ohjata ajatusta ja tahtoa. Sen kautta syntyy siveellinen toimi. Ja missä tämä vallitsee, siinä esiintyy ihmisen teko hedelmänä. Kuuliaisuudessa omalletunnolle syntyy hyviä hedelmiä. Omaatuntoa rikkomalla syntyy huonoja hedelmiä.

Johonkin määrään vaikuttaa kuitenkin omatunto nykyisessäkin yhteiskunnassa. Varsinkin uskonnollisissa liikkeissä eläviä on paljon, joille omantunnon ääni on pyhä. Ja ne, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavina, kuuntelevat aina, mitä omallatunnolla on sanottavaa. Joka on Kristuksen Hengen uskolla omistanut, hän on hyvä ihminen, ja hän tekee hyviä hedelmiä. Ei hän ole ilman syntiä, mutta se ei häntä hallitse. Hänen elämänsä on Jumalan tahdon tekemistä. Jos hän rikkoo sitä vastaan, katuu hän ja pyytää anteeksi.

Mutta luonnollinen ihminen, joka ei ole ylhäältä syntynyt, on ylipäänsä lihan himon, silmäin pyynnön ja elämän korskan hallittavana, ja sentähden tekee hän huonoa hedelmää. Yksityisiä hyviä tekoja tulee kyllä esille, mutta niidenkin takana on usein pyyntö näkyä hyvältä ihmiseltä. Laaja on lihan kylvö nykyaikana, jolloin paljon tehdään Jumalan tahtoa

vastaan, vaikka tätäkin kylvöä pyydetään kaunistaa hyvillä muodoilla. Hedelmästä puu tunnetaan. Ylhäältä tulee ihmisen syntyä ja Kristuksen esikuvaa noudattaa, niin että hän tekee, mitä Jumalalle on mieluista. Jos hän vain ihmisten mieltä noudattaa, ei hän voi hyvänä puuna olla. Valvokaamme sitä, että olemme hyviä puita, jotka tekevät hyviä hedelmiä.

HUHTIKUUN 23 P:NÄ.

Me saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta niille heistä, jotka ovat kutsutut — olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia — Kristusta, joka on heille Jumalan voima ja Jumalan viisaus (1 Kor. 1: 23, 24).

Kun ihmiset pyytävät jotakin asiaa ajaa perille, pukevat he sen tavallisesti loistavaan vaippaan. He pyytävät saada sille suurta mainetta, ja kiitossanoilla ei tahdo olla loppua. Jumala ei tee sillä tapaa.. Maailman pelastus on suurin asia, mistä historia tietää kertoa. Mutta se esiintyy ristinsaarnana, ja tämä on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta niille heistä, jotka ovat kutsutut, on Kristus Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Voimaa tarvitaan maailman pelastukseen, Jumalan voimaa ja Jumalan viisautta, mutta nämä eivät tahdo liittyä ihmisvoimaan, sillä ihminen on heikko; ja milloin hän kerskailee, liikkuu hän harhateillä. Apostoli sanoo: »Mikä Jumalalla on mieletöntä, on viisaampaa kuin ihmiset, ja mikä Jumalalla on heikkoa, on väkevämpää kuin ihmiset. Sillä katsokaa, veljet, miten on kutsumisenne laita: ei ole monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei monta jalosukuista, vaan mikä on mieletöntä maailmassa, sen Jumala valitsi saattaakseen viisaat häpeään, ja mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaakseen häpeään sen, mikä on väkevää, ja mikä maailmassa on halpasukuista ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään ole, tehdäkseen

mitättömäksi sen, joka jotakin on, jottei yksikään liha voisi kerskata Jumalan edessä» (1 Kor. 1: 25—29). Kristikunnan tulee oppia tuntemaan tätä kristinuskon vasituista luontoa, niin ettei se rakenna hiekalle.

Kun kristinusko ilmestyi, nousi koko Rooman maailmanvalta sitä vastaan ja tahtoi sen kukistaa. Suurissa vainoissa surmattiin paljon kristityitä. Mutta kristikunta esiintyi jo silloin kärsivänä ja pysyi uskollisena Kristuksen esikuvalle. Hän kärsi, kun Häntä vainottiin. Pakanakunta sortui tämän henkisen voiman vaikutuksesta. Rooman keisari tunnusti itsensä kristityksi. Jumalan voiman kautta on kristinusko voittojaan voittanut. Ihmisvoima ei sitä auttanut. Kristuksen valtakunta ei ole tästä maailmasta. Tästä kristinuskon vasituisesta olennosta on meidän pidettävä kiinni kaikkina aikoina. Jumalan voima yksin voi meitä auttaa, ja Jeesuksessa Kristuksessa meillä on kaikki viisauden ja tiedon aarteet. Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja tästä tulee kristityn aina ammentaa armoa armon lisäksi. Kristus on se suuri keskushenkilö, joka kannattaa koko tämän maailman kehityskautta. Kristus on meille Jumalalta tullut viisaudeksi ja Häneltä on meidän etsittävä kaikki viisauden aarteet. Maailmalle ei tämä viisaus kelpaa. Se etsii viisautta katoavassa piirissä. Ja Jeesus on meidän vanhurskautemme. Jumala on vanhurskas, ja me voimme vain Jeesukselta saada tätä Jumalan vanhurskautta. Jeesus on täyttänyt Jumalan tahdon. Hän teki kaikki, minkä Isä Hänelle käski. Kun uskossa omistamme Kristuksen vanhurskautena, silloin meillä on Jumalan vanhurskaus omanamme. Ja Kristus on tehty meille pyhitykseksi. Jumala on pyhä ja Hän sanoo: »Olkaa pyhät, sillä Minä olen pyhä» (1 Piet. 1: 16). Tätä pyhitystä emme saa muualta kuin Jeesukselta. Jeesus on myöskin lunastuksemme. Hän on sovittanut maailman synnit ja meidän syntimme. Kun uskossa omistamme Hänet lunastuksenamme, olemme sovitetut Jumalan kanssa. Jeesuksessa Kristuksessa me saamme Jumalan voimaa ja Jumalan viisautta.

HUHTIKUUN 24 P:NÄ.

Harjoita itseäsi jumalisuuteen. (1 Tim. 4: 7).

Näin kehoittaa apostoli Paavali uskollista oppilastaan Timoteusta. Jumalisuus on tärkeä asia, sillä se valmistaa ihmistä iankaikkiseen elämään, eikä sitä ole vain lyhyenä oppiaikana harjoitettava, vaan se kysyy koko elämän harjoitusta. Jumala on elämän lähde. Kaikkinainen hyvä anto ja täydellinen lahja tulee Häneltä. Synnin takia pyytää luonnollinen ihminen olla erillään Jumalasta, mutta sillä tien hän joutuu turmioon, sillä pimeyden vallat pääsevät hallitsemaan hänen elämäänsä. Ihmisen tulee pyrkiä lähelle Jumalaa, niin että Jumalan Henki saa hallita hänen elämänsä kohtaloita. Jumalisuuden harjoituksessa asettaa ihminen kaikki elämänsä tapahtumat yhteyteen Jumalansa kanssa. Rukouksessa hän joka päivä esittää Jumalalle ne asiat, jotka hänen tulee suorittaa, ja pyytää Jumalalta valoa ja voimaa. Jumala hallitsee maailmaa, vaikka useain mielestä ihmiset sen tekevät. Jumala antaa ihmisten toimia ja odottaa parannusta, milloin ihminen kulkee harhateillä. Mutta johto on Jumalan kädessä. Kun ihmiset toimivat väärin, saavat he kärsiä siitä, mutta jos palajavat Jumalan tykö, auttaa Hän heitä kulkemaan elämän tietä. Kristitty kilvoittelee rukouksessa sen puolesta, että Jumalan tahto toteutuisi kansan keskuudessa. Jumala tahtoo, että ihminen esittää Hänelle kaikki, mitä hän tarvitsee toimiakseen Jumalan lapsena. Kristitty tuokin rukouksessa joka päivä taivaallisen Isän eteen omat puutteensa ja muiden puutteet. Jumalisuutta harjoittava ihminen elää joka aika Jumalan parissa, pyytää anteeksi, mitä hän ja muut ovat rikkoneet, ja etsii voimia ylhäältä niihin toimiin, jotka ovat Jumalan nimessä tehtävät. Kristityn ilona ja turvana on, että hän näin saa Jumalan kanssa olla, saa rukouksessa kilvoitella hyvän puolesta ja pahaa vastaan, saa tunnustaa Jumalalle omat syntinsä ja kansansa synnit. Ne kristityt, jotka uskossa elävät Jumalan parissa, ovat ihmis-

kunnan suolana. Kun synti kasvoi Sodomassa ja Jumalan enkeli uhkasi kaupunkia turmiolla, pyysi Aabraham armahdusta kaupungille. Hän pyysi Jumalaa säästämään kaupungin, jos siinä olisi viisikymmentä vanhurskasta, ja lopulta, jos viisikin vanhurskasta olisi kaupungissa; mutta kun heitä ei ollut niinkään monta, niin kaupunki hävitettiin.

Samoin ovat vielä tänäkin päivänä ne, jotka harjoittavat jumalisuutta, kansojen ja paikkakuntien ydinjoukko. He tuovat siunausta ympäristöönsä ja pyytävät saada iankaikkisuuden voimia vaikuttamaan yhteiskunnallisiin oloihin. He tuovat tämän jumalisuuden harjoituksen kautta taivaan siunausta omiin perheisiinsä ja kansansa piiriin. Jumalisuudella on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevan. Sentähden on jumalisuus niin suuriarvoinen kansalle. On valitettavaa, kun nykyaikana niin paljon etsitään huveja, jotka vievät kansaa pois Jumalasta. Me tarvitsemme ennen kaikkea kansallemme jumalisuuden harjoitusta, joka tuo taivaan siunausta yhteiskuntaoloihin. Kansamme tarvitsee paljon esirukousta niiden puolesta, jotka ovat kokonaan vieraantuneet rukouselämästä. Paljon rakkauden työtä on tarpeen niiden hyväksi, jotka vaeltavat maailman poluilla. Oli ennen paljon niitä mökkien lapsia, jotka aina elivät esirukouksessa seurakuntansa ja kansansa puolesta. He toimittivat kristityn papillista tehtävää. Näitä nyt tarvittaisiin. Usealle olisi nykyaikana tämä kehoitus tarpeen: »Harjoita itseäsi jumalisuuteen.»

HUHTIKUUN 25 P:NÄ.

Vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa (Ef. 6:10).

Apostoli toivottaa efesolaiskirjeensä lopussa, että kirjeen lukijat olisivat väkevät Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa. Ihminen on heikko. Synti on turmellut ne voimat, jotka Jumala on luomisessa hänelle antanut. Hautaan astuu

jokainen ihminen aikanaan. Mutta Kristus on ylimaailmainen voimanlähde. Hän tuli ylhäältä tänne maailmaan, ja täällä maailmassakin ollen Hän oli yhtä Isän kanssa. Hän oli tosi ihminen, mutta jumaluuden koko täyteys asui Hänessä. Kun Hän väsyneenä kulki yli Gennesaretin järven ja nukkui venheessä, nousi myrsky, joka uhkasi venheessä olevia tuholla. Opetuslapset herättivät Jeesuksen ja sanoivat: »Etkö siitä huoli, että me hukumme?» Tuulet olivat usein tuimat Gennesaretin järvellä, jota korkeat vuoret ympäröivät. Jeesus nuhteli tuulta, ja se asettui kohta. Tuli tyven. Ja ihmiset ihmettelivät, että sekä tuulet että meri olivat Hänelle kuuliaiset (Matt. 8:23—27). Tämä tapaus kuvaa Kristuksen suhdetta luontoon. Hän oli luonnonkin Herra.

Kristuksen ihmeellistä voimaa kuvaavat nekin tapaukset, joissa Hän muutamalla leivällä ja kalalla ravitsi tuhansia, joilla ei ollut erämaassa ravintoa. Jeesus vaelsi ja toimi niinkuin muutkin ihmiset, mutta Hän oli yhtä Jumalan kanssa, ja sentähden oli Hänellä kaikki voima. Sairaita Hän paransi, riivaajahenkiä Hän ajoi ulos ihmisistä. Martta ja Maria sanoivat Hänelle Betaniassa: »Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin ei veljeni olisi kuollut.» Tässä jumalallisessa voimassaan nousi Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt, kuolleista kolmantena päivänä, ennustuksen mukaan. Kuolemassakin Hän oli kuoleman Herra. Ja hänen ruumiinsa kirkastui, niin että se on elämän leipänä kristikunnalle. Hän nousi opetuslasten nähden taivaaseen, istuutui Isän valtaistuimen oikealle puolelle, ja Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.

Tässä Jeesuksessa Kristuksessa on voiman ikuinen lähde. Joka tahtoo taivaallisesta voimasta osalliseksi tulla, hänen tulee kääntyä maailmasta ja synnistä, tulla Jeesuksen tykö ja olla Hänessä. Herrassa olemme väkevät ja hänen väkevyytensä voimassa. Jumalan lapsi, joka täällä kilvoittelee syntiä vastaan, saa Jeesukselta sitä voimaa, jonka hän elämän kilvoituksessa tarvitsee.

Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura ja etsii, kenen hän saisi niellä. Pimeyden valtakunnassa on suuri joukko

pahoja enkeleitä, jotka aina ovat toimessa maailmassa ja yllyttävät ihmisiä syntiin. Tälläkin vallalla on suuri voima ja se on ihmistä väkevämpi, mutta Kristus on sen voittanut. Kun Kristuksen tykönä pysymme, varjelee Hän meitä pimeyden henkivaltojen hyökkäyksiltä. Joka tahtoo vanhurskauden kruunun kerran periä, hänen tulee pysyä siinä Herrassa, jolla on kaikki voima. Kun opetuslapset vaelsivat Herran seurassa ja valmistuivat siinä tulevaan tärkeään toimeensa, olivat he hänen seurassaan turvattuja pimeyden hyökkäyksiltä. Herrassa vain mekin voimme olla väkevät, ja hänen väkevyytensä voimassa me voimme säilyä. Monenlaiset kiusaukset ympäröivät meitä, ja henki on kyllä altis, mutta liha on heikko. Ainoastaan Herran tykönä olemme turvassa niiltä moninaisilta vaaroilta, jotka tämä maallinen elämä tuottaa. Paljon on langenneita, jotka ihmisvoimaan luottivat, mutta eivät kestäneet koetuksessa. Tärkeä on sentähden apostolin kehoitus kaikille kristityille: »Vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.» Herra on kallio, joka tukee niitä, jotka Häneen luottavat. Ja Hän on rakkaus. Ei Hän ketään hylkää.

HUHTIKUUN 26 P:NÄ.

Hyvästi Hän on tehnyt kaikki (Mark. 7:37).

Niin sanoivat ihmiset Jeesuksesta, kun Hän oli kuuromykän parantanut. Jeesus kulki ympäri ja teki hyvää kaikille. Hän paransi sairaat ja antoi apua tarvitseville. Hänen maallinen elämänsä oli täynnä rakkaudentöitä, eikä Hän muuta tehnyt kuin hyvää. Mutta suurempi oli se rakkaudentyö, jonka Hän hengen alalla ihmiskunnalle teki. Synnin tuomio painoi koko ihmiskuntaa. Synnin valtaa ei kukaan ihminen voinut murtaa. Kurjuutta ja onnettomuutta oli kaikkialla. Kuinka paljon kirousta onkaan vuosituhansien kuluessa synnin tähden ihmiskuntaa kohdannut! Jos ajattelemme vain yhtä paikkakuntaa maailmassa ja niitä rikoksia ja pahoja tekoja, joita täällä teh-

dään, niin esiintyy synnin suuruus kammottavana. Kuka voi ihmiskunnan pelastaa tästä tuhoavasta vallasta? Yksi vain, Jeesus Kristus. Hän oli kirkkaudessa Isän tykönä. Taivaan autuus Häntä ympäröi. Ihmiskunta oli Hänen kauttaan luotu, mutta maan päällä kasvoi synnin valta, niin että Jumala katui, että oli luonut ihmisen. Kasvavan synnin tähden päätti Jumala sentähden hukuttaa koko ihmiskunnan ja eläinkunnan (1 Moos. 6:6,7). Vedenpaisumus tuli ja hävitti silloisen sukupolven. Vain Nooa ja hänen perheensä pelastuivat häviöstä. Jumalan armo alkoi uudelleen kasvattaa ihmiskuntaa. Synnin valta kasvoi nytkin, mutta ankara oli Jumalan kuritus ollut, ja se oli pannut jonkinlaisen rajoituksen synnin vallalle.

Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyi Jumalan rakkaus, joka antoi ainokaisen Poikansa kuolemaan maailman sovinnoksi. Kristus, joka oli Jumala ja Jumalan Poika, sovitti Ihmisen Poikana koko maailman synnit. Emme voi käsittää tämän uhrin suuruutta. Kristuksen kuolema sovittaa kaikkien ihmisten synnit, nekin, joita vuosituhansien kuluessa on tehty. Se uhri on riittävä ihmiskunnan sovinnoksi, sillä Jumalan Poika antaa Ihmisen Poikana sielunsa lunnaaksi ihmiskunnan sovittamiseksi. Kuinka vähän ajattelevatkaan ihmiset tämän uhrin kalleutta ja korkeutta! Kuinka ihmeellistä on, että Jeesuksen kuolema ristinpuulla Golgatan kukkulalla riittää kaikkien sukupolvien sovittamiseksi Jumalan edessä! Mitä voimme tästä uhrista muuta sanoa, kuin että Hän on kaikki hyvästi tehnyt. Maailman synnin suurelle kiroukselle tarjotaan sovinto Ihmisen Pojan kuolemassa. Katuva ihminen saa syntinsä anteeksi Kristuksen veressä.

Kristus on kaikki hyvin tehnyt siinäkin, että Hän on itsessään valmistanut elämän ja siunauksen lähteen onnettomalle ihmiskunnalle. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Niin suuri, niin korkea ja niin laaja on se armo, joka Kristuksessa on valmistettu, että se on rajaton, sillä siinä on jumaluuden täyteys. Eikä tämä armo ole vain henkinen lahja, vaan siinä on ruumiillinenkin siunaus ja voima koko ihmiskunnalle, niin että uskova saa tästä ottaa armoa armon

lisäksi. Kaikille hengen tarpeille saa uskova valoa ja elämää ja voimaa Jeesukselta, joka on täynnä armoa ja totuutta. Mitä muuta voimme sanoa tästä Jumalan suuresta laupeudesta ihmiskuntaa kohtaan, kuin että Hän on kaikki hyvin tehnyt. Usein ihminen nurisee ja on tyytymätön ja tahtoo tehdä Jumalalle syytöksiä, vaikka kaikki syy on hänessä itsessään. Jumala on hänellekin kaikki hyvin tehnyt, mutta hän on usein ollut huolimaton eikä ole kaikkea Jumalan hyvyyttä oikein käyttänyt. Jumalan sana muistuttaa meitäkin siitä, että Jumala on kaikki hyvin tehnyt.

HUHTIKUUN 27 P:NÄ.

Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää tekin samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat (Matt. 7:12).

Säännöllisyys vallitsee Jumalan luomakunnassa. Taivaan tähdet ovat vuosituhansia kulkeneet määrättyjä ratojaan. Roomalaiset ja kreikkalaiset oppineet kertoivat jo näiden tähtien radoista. Kasvikunnassa hallitsee kaikkialla horjumaton sääntö, joka muodostaa kunkin kasvin lajinsa kaltaiseksi. Ja vaisto ohjaa eläinkunnan elämää. Ihmeellisellä tarkkuudella se muodostaa kehityksen. Ihmiskunnalla on ylimaailmallinen sääntö omassatunnossa, joka lahjomattomalla vakavuudella vaatii kutakin ihmistä tekemään, mikä on oikein, ja välttämään, mikä on väärin. Silmänräpäyksessä ilmoittaa omatunto vaatimuksensa. Oikeaa siveellistä kehitystä ei synny ilman omantunnon vaikutusta. Luulisi nykyisen sivistyneen ihmiskunnan pitävän kalliina tämän korkean lainlaatijan, mutta niin ei ole ylipäänsä asianlaita. Useat päästävät harvoin omaatuntoa toimimaan, vaan noudattavat vallalla olevia tapoja. On ylipäänsä vähän tunnollisia ihmisiä, ja siveyden piiri on tavallisesti tilapäisten vaikutusten alainen.

Laissa ja profeetoissa hallitsee se sääntö, että ihminen tehköön muille niin, kuin tahtoo heidän tekevän hänelle itselleen.

Tämä on yksinkertainen laki, mutta sitä ei yleensä noudateta. Oma etu astuu tavallisesti nykyaikana etualalle. Harvoin kysytään, mitä minä tahtoisin toisen tekevän itselleni, mutta tavallisesti ajatellaan, mikä on minulle edullisinta. Surullista on tässä kohden katsella, kuinka voitonpyyntö, kunnianpyyntö ja nautinnonhimo yhä suuremmassa määrässä pääsevät hallitsemaan kansojen elämää. Parannus olisi tässä kohden tarpeen. Ja jollei parannusta synny, joutuu ihmiskunta vararikkoon. Suuri on jo nykyisissä kansoissa niiden luku, jotka vain taistelevat luokkaetunsa puolesta ja tieten tahtoen polkevat muiden kansanluokkien etuja. Oikeuden ja kohtuuden tulee päästä ohjaamaan kansojen elämää. Se yksinkertainen sääntö, että kukin tehköön toiselle sitä, mitä tahtoo toisen hänelle tekevän, olisi ehdottomasti asetettava yhteiskunnan elämää ohjaamaan. Ennen kaikkea olisi tämä uudistustyö ihmiskunnassa tarpeen.

Lain ja profeettain sääntö ei kuitenkaan ole korkein, vaan vielä korkeampi on se vasituinen kristillinen siveyssääntö, joka määrää, että ihmisen tulee toimia saman säännön mukaan kuin Jumala toimii. Jeesus sanoo: »Minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat, jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia, sillä Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin» (Matt. 5: 44, 45). Tämä on kristillisen siveyden perussääntö, joka vaatii kristittyä noudattamaan Kristuksen esikuvaa. Meidän tulee tehdä hyvää niillekin, jotka meitä vihaavat ja vainoavat. Mutta tätä voi vain se tehdä, joka on saanut Kristuksen Hengen ja on tämän Hengen hallittavana. Tämä rakkaus on Jumalan omaa rakkautta ja sen tulisi vallita kristittyjen kesken. Kuinka suuret ovatkaan puutteellisuudet kristikunnassa tässä kohden! Ne, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavina, ovat Jumalan lapsia. Tätä korkeinta rakkautta tarvitsee nykyinen kristikunta ennen kaikkea.

HUHTIKUUN 28 P:NÄ.

Tämä kansa kunnioittaa Minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on Minusta kaukana; mutta turhaan he palvelevat Minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmisten käskyjä (Matt. 15: 8, 9).

Ankarat ovat nämä Jeesuksen sanat. Juutalaiset joutuivat Baabelin vankeuteen, kun eivät pitäneet Jumalan käskyjä arvossa. Tässä vankeudessa he olivat oppineet rakastamaan Jumalan antamia sääntöjä. Mutta he olivat lisäksi tehneet kaikenlaisia ihmissääntöjä, jotka määräsivät kaikkia elämän oloja, ja nämä ihmissäännöt tulivat heille kalliimmiksi kuin Jumalan säännöt. Jeesus kulki ympäri kansan keskuudessa ja teki hyvää kaikille, mutta kun Hän ei isien sääntöjä pitänyt arvossa, joutui Hän heidän vihansa esineeksi. Kun Hän sapattina paransi sairaan, syttyivät he vihaan ja päättivät Hänet tappaa. Niin pyhä oli juutalaisille sapatinsääntö, että onnettoman ihmisen parantaminen sinä päivänä oli heistä suuri rikos. Fariseukset vihasivat Jeesusta, kun Hän ei noudattanut heidän isiensääntöjään. Ja saddukeukset vihasivat Häntä sentähden, ettei Hän heidän laittomuuttaan hyväksynyt. Sitä rakkaampana piti Jeesusta se opetuslapsipiiri, joka muodostui Hänen ympärilleen.

Ihmisen tulee palvella Jumalaa. Hänen tulee aina olla tekemisissä Jumalan kanssa. Ja yli kaiken on Jumalan tahto tehtävä. Jeesus sanoo: »Ei jokainen, joka sanoo Minulle: 'Herra, Herra!' pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon» (Matt. 7: 21). Koko luomakunnan elämä on Jumalan tahdon määrättävänä, ja taivaan tähdet liikkuvat sen mukaan. Kuinka ihmiselämä voisi menestyä, jollei Jumalan tahto saisi sitä ohjata! On paljon ihmisiä, jotka ovat palvelevinaan Jumalaa, vaikka heidän sydämensä on kaukana Hänestä. Huulillaan he Häntä lähestyvät, mutta Jumala katsoo sydäntä. Hänelle ei kelpaa huulten palvelus. Kun kristinuskon perusoppia muunnetaan ja tieteilijä muovailee

oppia, joka ei ole Jumalan tahdon mukainen, niin rakentelee hän epäjumalanpalvelusta, joka ei voi ketään ihmistä auttaa.

Israelissa oli paljon epäjumalanpalvelusta. Pakanakansoilta, jotka asuivat heidän ympärillään, kokoilivat he epäjumalia ja olivat hyvinkin uutterat niitä palvelemaan. Mutta onnettomuutta tuotti tämä Israelin kansalle. Jumalan kuritukset kohtasivat yhä uudestaan epäjumalia palvelevaa kansaa. Sama rakkaus epäjumalanpalvelukseen on vielä nykyaikana olemassa, vaikka se esiintyy hienommissa muodoissa. Jumalan sanan Kristus-kuva ei tieteilijöitä useinkaan tyydytä, vaan he muovailevat itselleen omia kristus-kuvia, joita ihailevat ja pyytävät saada kansoja niitä palvelemaan. Usea unhottaa Jeesuksen sanat: »Turhaan he palvelevat Minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmisten käskyjä.» Kristikunnassa on paljon tämmöistä turhaa jumalanpalvelusta, joka ei Jumalan sanassa elä, vaan rakentelee itselleen omaa autuuden oppia.

HUHTIKUUN 29 P:NÄ.

Muista pyhittää lepopäivä (2 Moos. 20: 8).

Levoton on ihmiselämä, ja Jumala käski ihmisen syödä leipäänsä otsansa hiessä. Mutta seitsemännen päivän määräsi Hän lepopäiväksi, jona ihminen saisi maallisesta työstä levätä. Vanhassa liitossa oli joka seitsemäs vuosi lepovuosi, jolloin maasta korjattiin vain, mitä se itsestään kasvoi. Silloin sai maakin levätä. Suuri riemuvuosi tuli joka viideskymmenes vuosi. Mutta nämä vanhan liiton lakisäännökset eivät uudessa liitossa ole voimassa. Lepopäivä on alkuperäinen määräys, kun Jumala seitsemäntenä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstä. Sillä on suuri arvonsa senkin kautta, että työntekijä, jonka toimi on muiden määrättävänä, saa silloin nauttia lepoa. Jumalan viisaus ja Jumalan rakkaus tulee lepopäivän määräämisessäkin ilmi. Mikä korkea aate, että koko ihmiskunta saa lepopäivänä

levätä maallisesta työstä ja odottaa sitä suurta levon aikaa, joka vielä on tulemassa!

Lepopäivä on pyhitettävä. Ihminen saa maallisesta työstä levätä, mutta Jumalan palvelemiselle on tämä päivä omistettava. Kun maamies pyhäpäivänä kyntää peltonsa taikka ryhtyy muuhun toimeen, joka yleistä lepoa häiritsee, rikkoo hän Jumalan suurta luomisjärjestystä. Kristikunnassa on tietoisuutta lepopäivän pyhyydestä, vaikka sitä paljon rikotaan. Mutta lepopäivän rikkoja ei hyödy työstään, sillä Jumalan siunaus katoaa siltä, joka ei tahdo Jumalan säätämää järjestystä noudattaa. Kansalle on tärkeää, että lepopäivä pyhitetään, sillä se on ikivanha Jumalan säännös, joka tuottaa siunausta ylhäältä.

Mutta lepopäivä on varsinkin rukouksella pyhitettävä. Hiljaisuudessa tulee kristityn sinä päivänä uutterasti kansansa ja koko ihmiskunnan puolesta pyytää anteeksi Jumalalta, mitä on rikottu Häntä vastaan, ja rukoilla siunausta ylhäältä niille tehtäville, jotka Jumalan nimessä ovat suoritettavat. Ennen kaikkea tulee hänen lepopäivänä pyytää siunausta omalle perheelleen ja itselleen. Lepopäivä on suuri esirukouksen päivä, jona jokaisen kristityn tulee Jumalan edessä muistaa kaikkia onnettomia ja hädänalaisia. Kuinka toisenlainen olisikaan ihmiskunnan tilanne, jos kristityt paremmin muistaisivat tätä kallista velvollisuutta: rukoilla Jumalalta siunausta, valoa ja elämää kaikille, niin että voisivat kestää niitä vaivoja, joita maallinen elämä aina tuottaa.

Lepopäivä on kristitylle myös avunannon päivä. Hänen tulee varsinkin sinä päivänä muistaa niitä puutteenalaisia, jotka hänen ympärillään asuvat. Hänen tulee antaa leipää niille, joilta ravintoa puuttuu, ja hoitoa niille sairaille, jotka hänen läheisyydessään kärsivät vaivaa. »Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on se, että käy katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksissaan ja varjelee itsensä niin, ettei maailma häntä saastuta» (Jaak. 1: 27).

Mutta ennen kaikkea tulee kristityn lepopäivänä viljellä Jumalan pyhää sanaa. Siinä Jumala tarjoaa meille iankaikkista

elämää. Meidän tulee sitä uutterasti käyttää hengen ravinnoksi. Kallis on Jumalan sana, ja meidän tulee perehtyä siihen, niin että tiedämme, mitä Jumala meille siinä sanoo. Ja yhteisessä jumalanpalveluksessa, missä Jumalan sanaa saarnataan, tulee meidän etsiä rakennusta hengellemme ja kiittää Jumalaa, joka meitä vaaroista varjelee.

HUHTIKUUN 30 P:NÄ.

Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, on heidän tehtävä tili tuomiopäivänä (Matt. 12: 36).

Jokaisella ihmisellä on tuomarinsa omassatunnossa. Se on ihmeellinen elin, joka valvoo ihmisen mielialaa. Tee oikein, se sanoo, ja vältä, mikä on väärin! Kun ihminen on tehnyt hyvin, lausuu se myöntymyksensä siihen. Mutta jos hän on tehnyt pahoin, lausuu se hänelle tuomionsa. Kukaan ei voi sitä lahjoa. Suoraan se lausuu tuomionsa. Ylimaailmainen voima liikkuu sen toimissa. Se on Jumalan ääni ihmisessä. Omatunto tarvitsee kuitenkin tiedon valoa, sillä jos oikea tieto puuttuu, voi se joutua harhaan. Omatunto ilmaisee aina sen mielialan, joka vallitsee ihmisessä, kun hän toimii. Se sanoo, tahtoiko hän toimessaan tehdä sitä, mikä on oikein ja hyvää, taikka tarkoittiko hän vain omaa etuaan. Omantunnon tuomiot jäävät sydämeen, ja ne riistävät ihmiseltä rauhan, jos hän väärällä tiellä kulkee. Kalliit ovat kansoille ne henkilöt, jotka johtavissa asemissa ollen horjumatta pitävät kiinni omantunnon vaatimuksista. He valvovat sitä, että yhteiskunnassa vallitsee Jumalan tahto. Paha teko saa aina ansaitun tuomionsa.

Ihminen joutuu tilille elämänsä kuluessa. Elämän kohtalot tuovat ilmi semmoisia ratkaisevia tapauksia, joissa ihminen niittää, mitä hän on kylvänyt. Ihminen peittelee usein itseltään ja muilta asian oikean laadun ja pyytää toimia oman edun kannalta. Niin on olemassa ihmisiä, jotka kauan ovat olleet arvossapidettyinä kansan keskuudessa, vaikka eivät todelli-

suudessa ole kansan parasta valvoneet. Mutta aikanaan johdattaa Jumalan käsi elämän kohtalot sillä tapaa, että hedelmät entisestä väärästä teosta tulevat ilmi. Kreikkalainen näytelmäkirjallisuus koettaa kuvata tätä korkeampaa johtoa ihmiselämässä, ja paljon on ihmisellä tässä kohden opittavaa. Jumala tahtoo elämän kärsimyksissä paljastaa ihmiselle niitä vääriä käsitteitä, jotka ovat olleet ohjaamassa hänen toimiaan. Laajalta liikkuu ihmiskunnassa tämä Jumalan toimi, jolla Hän pyytää johdattaa ihmistä synnintuntoon, niin että ihminen tuomitsee sen, mikä on väärin tehty. Toiselta puolen Jumala antaa menestystä niille, jotka ovat hyvin tehneet ja noudattaneet hänen tahtoaan. On onnellisia perheitä, joissa Jumalan siunaus vallitsee.

Mutta suuri tuomiopäivä on tuleva, jolloin jokaiselle annetaan sen mukaan kuin hän on tehnyt, joko hyvää taikka pahaa. Silloin tulee kaikki julki, mitä on pyydetty kätkeä. Raamattu puhuu usein tästä suuresta tuomiopäivästä ja varoittaa ihmisiä tekemästä sitä, mikä silloin joutuu tuomion alaiseksi. Herra sanoo, että ihminen silloin joutuu tekemään tiliä jokaisesta turhasta sanastakin, ja Herran sana on totuus. Mikä on silloin niiden mieliala, jotka pitkin elämäänsä ovat turhia puhuneet ja valheella liikkuneet? Kyllä ihminen olisi varovampi puheissaan, jos hän tarkemmin ajattelisi sitä totuutta, että varmaan tulee aikanaan viimeinen tuomio, jolloin jokaisesta turhasta sanastakin on tili tehtävä. Kuinka tarpeen on ihmiselle parannuksen teko! Tärkeää on ihmiselle, että hän menee itseensä, kääntyy omaantuntoonsa ja noudattaa sen vaatimuksia. Mikä kevytmielisyys vallitseekaan tässä kohden nykyajan huvielämässä! Kuinka paljon huonoja esikuvia annetaan lapsillekin, jotka varhain opetetaan tekemään semmoista, jonka omatunto tuomitsee. Olisi tarpeen joka kodin seinälle kirjoittaa sanat: »Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, on heidän tehtävä tili tuomiopäivänä.»

TOUKOKUUN 1 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Jumalaan minä turvaan, enkä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?» (Ps. 56: 12).

Kuningas Daavid oli Jumalalle kuuliainen. Hän pyysi aina noudattaa Jumalan tahtoa. Sentähden oli hänellä paljon vihamiehiä. Maailmanlapset eivät häneen mielistyneet, vaikka hän oli kuningas, vaan katkeroittivat monella tapaa hänen elämäänsä, niinkuin psalmeista näemme, mutta hän pani turvansa Jumalaan. Hän sanoo: »Jumalaan minä turvaan, enkä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?» Kun katselemme tähtitaivasta ja näemme noiden lukemattomien taivaankappalten, joista useimmat ovat paljon suuremmat tätä maata, liikkuvan määrätyillä radoillaan avaruudessa, silloin astuu Jumalan kaikkivalta elävänä meidän eteemme. Herran opettamat sanat: »Meidän Isämme, joka olet taivaassa», antavat meille paljon virvoitusta. Se Jumala, joka ohjaa ja hallitsee tähtitaivasta, on meidän taivaallinen Isämme. Heikko ihmislapsi saa turvata siihen taivaalliseen Isään, joka hallitsee taivaita ja maata. Kun tämä Jumala on turvamme, ei meidän tarvitse pelvossa olla. Hänen kätensä meitä suojelee.

Isällisellä rakkaudella Jumala hoitaa ihmiskuntaa. Kun ihminen kiusauksessa lankesi, joutui hän synnin tuomion alle, ja pimeyden valta hallitsee nyt surutonta ihmistä. Mutta Jumala on armossa valmistanut meille pelastuksen kaikesta pahasta. Jumalan ainokainen Poika tuli ihmiseksi pelastaakseen meidät synnin tuomiosta. Synnitön Hän oli, mutta Jumala pani koko ihmiskunnan synnin Hänen päälleen, sillä tämä oli sovitettava. Ihmisen Poikana oli Hän myös Jumala, ja Hän yksin saattoi ottaa koko ihmiskunnan synnin päälleen. Ei ollut toista taivaassa eikä maan päällä, joka olisi kyennyt tätä tekemään, sillä Kristuksessa, Kristuksen kautta ja Kristukseen on kaikki luotu. Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Ei ollut muuta pelastajaa synnin tuomiosta kuin Hän, jonka kautta Jumala

TOUKOKUUN 1 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Jumalaan minä turvaan, enkä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?» (Ps. 56: 12).

Kuningas Daavid oli Jumalalle kuuliainen. Hän pyysi aina noudattaa Jumalan tahtoa. Sentähden oli hänellä paljon vihamiehiä. Maailmanlapset eivät häneen mielistyneet, vaikka hän oli kuningas, vaan katkeroittivat monella tapaa hänen elämäänsä, niinkuin psalmeista näemme, mutta hän pani turvansa Jumalaan. Hän sanoo: »Jumalaan minä turvaan, enkä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?» Kun katselemme tähtitaivasta ja näemme noiden lukemattomien taivaankappalten, joista useimmat ovat paljon suuremmat tätä maata, liikkuvan määrätyillä radoillaan avaruudessa, silloin astuu Jumalan kaikkivalta elävänä meidän eteemme. Herran opettamat sanat: »Meidän Isämme, joka olet taivaassa», antavat meille paljon virvoitusta. Se Jumala, joka ohjaa ja hallitsee tähtitaivasta, on meidän taivaallinen Isämme. Heikko ihmislapsi saa turvata siihen taivaalliseen Isään, joka hallitsee taivaita ja maata. Kun tämä Jumala on turvamme, ei meidän tarvitse pelvossa olla. Hänen kätensä meitä suojelee.

Isällisellä rakkaudella Jumala hoitaa ihmiskuntaa. Kun ihminen kiusauksessa lankesi, joutui hän synnin tuomion alle, ja pimeyden valta hallitsee nyt surutonta ihmistä. Mutta Jumala on armossa valmistanut meille pelastuksen kaikesta pahasta. Jumalan ainokainen Poika tuli ihmiseksi pelastaakseen meidät synnin tuomiosta. Synnitön Hän oli, mutta Jumala pani koko ihmiskunnan synnin Hänen päälleen, sillä tämä oli sovitettava. Ihmisen Poikana oli Hän myös Jumala, ja Hän yksin saattoi ottaa koko ihmiskunnan synnin päälleen. Ei ollut toista taivaassa eikä maan päällä, joka olisi kyennyt tätä tekemään, sillä Kristuksessa, Kristuksen kautta ja Kristukseen on kaikki luotu. Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Ei ollut muuta pelastajaa synnin tuomiosta kuin Hän, jonka kautta Jumala

kaikki loi. Hän otti rakkaudesta tämän syntitaakan päälleen. Hänellä ei ollut mitään tekemistä synnin kanssa, sillä Hän ei synnistä mitään tietänyt. Mutta rakkaudesta ihmiskuntaan tuli Hän Jumalan uhrikaritsaksi ja kärsi kuoleman maailman synnin tähden. Hänellä oli valta antaa henkensä ja Hänellä oli valta ottaa se takaisin. Yhdellä sanalla olisi Hän voinut masentaa kaikki vihollisensa, mutta Hän kärsii kaikki sovittaakseen ihmiskunnan synnin. Ei kukaan voi käsittää tämän kärsimisen suuruutta.

Kristus voitti synnin vallan, kun Hän oli Jumalan tahdolle uskollinen. Ihmisen Poikana oli Kristus ihmiskunnan jäsen. Hänessä asui jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Niille, jotka Hänet uskossa omistavat, antaa Hän armoa armon lisäksi. »Tulkaa Minun tyköni», Hän sanoo, »kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut» (Matt. 11: 28). Niille, jotka ottavat Hänet vastaan, antaa Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla. Tämä Kristus on meidän Herramme. Mitä voisivat ihmiset tehdä sille, joka Hänen tyköään etsii armoa ja apua! Hän suojelee kaikista vaaroista sitä, joka hänen turviinsa pakenee. Kuinka suuri onkaan Jumalan armo meitä kohtaan! »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti» (Hepr. 13: 8). Hän on auttaja kaikessa hädässä.

TOUKOKUUN 2 P:NÄ.

Niin korkealla kuin taivas on maasta, on hänen armonsa voimallinen Häntä pelkääväisille (Ps. 103: 11).

Ylhäällä on ihmisen oikea kotimaa. Sentähden Raamattu kehoittaa meitä etsimään sitä, mikä on ylhäällä, eikä sitä, mikä on maan päällä. Apostoli sanoo: »Teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin Hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa» (Kol. 3: 3,4). Ei kristitty etsi sitä elämää, joka täällä ulkonaisesti loistaa, vaikka se esiintyisi uskonnollisena-

kin, sillä Kristuksessa ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätketyt, eikä Hän tahdo tänä kehitysaikana minkäänlaista ulkonaista suuruutta rakentaa. Sisällisesti pyytää Hän Jumalan ihmistä synnyttää ja kehittää. Tulevana kehitysaikana esiintyy tämä sisällinen elämä ulkonaisessa kirkkaudessa. Kristuksen maallinen elämä on meillä esikuvana. Opetuslapsina tulee meidän noudattaa hänen jälkiään. Ei minkäänlaista maallista suuruutta ollut nähtävänä Kristuksen esikuvassa. On sentähden erehdystä, kun ulkonainen loisto saa kristikunnassakin niin suuren arvon. »Sillä hetkellä, kun ette luule», sanoo Herra, »tulee Ihmisen Poika» (Matt. 24: 44). Silloin Hän tulee suuressa kunniassa, ja kaikki taivaan enkelit tulevat Hänen kanssaan. Siihen asti kristitty toimii hiljaisuudessa. Hän on sen palvelijan kaltainen, joka odottaa Herransa tuloa.

Herran armo on kristitylle kallis. »Laki on annettu Mooseksen kautta. Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta» (Joh. 1: 17). Vasituinen armo on uuden liiton lapsi. Suuri ja valtava on tämä Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa. »Niin korkealla kuin taivas on maasta, on hänen armonsa voimallinen Häntä pelkääväisille.» Jumala on kaikkivaltias. Taivaan enkelit palvovat Häntä. Jeesuksessa »asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti» (Kol. 2: 9). Tieteilijät kirjoittavat kaikenlaista tästä Kristuksesta. He luulevat omistavansa oikeuden järjellään viisastella hänen olennostaan. On kaikenlaisia kristus-kuvia, joita on muovailtu ihmisten palvottaviksi. Mutta Jumala on pyhä. Mitä vakavimmin varoittaa apostoli meitä muodostamasta Jumalan evankeliumia ihmismielen mukaiseksi. Kirouksen alaiseksi sanoo hän sen, joka näin tekee. Tämä on vakava asia, sillä kirous painaa tämän tähden kristikuntaa.

Armona esiintyy Jumalan evankeliumi Jeesuksessa Kristuksessa. Korkea on tämä armo. Ja se tarjotaan kaikille elämän sanana. »Niin korkealla kuin taivas on maasta, on hänen armonsa voimallinen Häntä pelkääväisille.» Mikä riemun sana onkaan tämä kristikunnalle! Uskova saa elää armosta. Armoa

armon lisäksi saa hän ottaa siitä jumaluuden täyteydestä, mikä on Kristuksessa Jeesuksessa. Ja armossa on elämän voima, jolla Jumala vetää kaikki, jotka Häntä etsivät, Kristuksen luo. Jeesus Kristus on armon ruhtinas. Korkealla on taivas. Valo kiitää suurella nopeudella ilmassa, mutta se saa vuosikymmeniä kulkea, ennenkuin se pääsee tämän näkyväisen taivaan rajamaille. Niin on Jumalan armokin ääretön. Siinä on elämää ja voimaa kaikille, jotka sitä etsivät. Ihmeellinen on taivaan valtakunnan piiri, joka antaa etsivälle ihmishengelle sitä hengen voimaa, jota tarvitaan kilvoituksessa täällä maan päällä. Armoa ja rauhaa toivottavat apostolit epistoloissaan lukijoilleen. Armoa ja rauhaa tahtoo Jeesus antaa kaikille, jotka Häntä etsivät.

TOUKOKUUN 3 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Kaukana olkoon minusta, että kerskaisin muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle» (Gal. 6: 14).

Pakanakunnan uskonnot pyytävät ulkonaista suuruutta. Brahman, Buddhan ja Zoroasterin uskonnot tahtovat ylistää sitä viisautta ja hengen syvyyttä, mikä niissä esiintyy. Kristinusko ei sellaista suuruutta etsi, vaan se esiintyy ristinsaarnana, joka on juutalaisille pahennus ja kreikkalaisille hullutus (1 Kor. 1: 23). Pakanakunnan uskonnot ovat kaikki tästä maailmasta ja pyytävät saada osakseen tämän maailman kunniaa. Ne ovatkin tämän maailman piirissä toimittaneet ansiokasta sivistystyötä, mutta vasituinen ylimaailmallinen elämänpiiri oli niille tuntematon, eivätkä ne voineet ihmistä johdattaa tähän piiriin. Mutta kristinusko on ylimaailmallista luontoa. Jeesus tuli ylhäältä. Hänen valtakuntansa ei ole tästä maailmasta. Fariseukset ja saddukeukset pitivät Kristusta halpana, eivätkä he tunteneet sitä voimaa, mikä ristinsaarnassa oli. Mutta Paavali ei tahtonut kerskata mistään muusta kuin rististä,

jonka kautta hän oli ristiinnaulittu maailmalle ja maailma hänelle.

Kristuksen risti on maailmalle salaisuus. Kristuksella oli Jumalan Poikana kaikki voima. Hänen kauttaan oli kaikki luotu. Sanallaan Hän ajoi ulos pahat henget ja paransi sairaat. Mutta kärsivänä esiintyy Hän voimattomana. Häntä ruoskittiin ja pilkaten sanottiin: »Muita Hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan Hän Israelin kuningas; astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme Häneen» (Matt. 27: 42). Mutta Hän vaikenee. Yhdellä sanalla olisi Hän voinut musertaa kaikki vihollisensa. Millä hetkellä tahansa olisi Hän voinut astua alas ristiltä. Mutta Hän ei tee vihollisilleen mitään vastustusta. Toiselle ryövärille, joka Häntä pilkkaa, ei Hän vastaa mitään, mutta toiselle, joka Hänelle sanoo: »Herra, muista minua,kun tulet valtakuntaasi», vastaa Hän: »Totisesti Minä sanon sinulle: tänä päivänä olet oleva Minun kanssani paratiisissa» (Luuk. 23: 42, 43). Golgatan kukkulalla ovat Kristus ja katuva ryöväri naulittuina ristinpuihin, mutta samana päivänä ovat he Jumalan paratiisissa. Ristinpuulla Jeesus muistaa äitiään ja uskoo hänet Johanneksen hoitoon. Maailman synnit Hän kantaa. Hän huutaa: »Jumalani, Jumalani, miksi Minut hylkäsit?» (Matt. 27: 46). Hän olisi voinut vapauttaa itsensä tästä kärsimisestä, jossa kaikkien sukukuntien lukemattomat synnit ovat sovitettavat, sillä tämä kuorma on sanomattoman raskas. Mutta Hän on Isän tahdolle kuuliainen. Hän täyttää sovintotyön ja voi siitä sanoa: »Se on täytetty.» Ja Hän jättää lopuksi henkensä Isän haltuun. Korkea on tämä ristinkuolema. Taivaissa olisi Jeesus voinut Isän kirkkaudessa iloita, mutta Hän kantaa ristinpuulla ihmiskunnan kaikki synnit. Joka hetki voi Hän ottaa henkensä, mutta Hän antaa sen rakkaudesta ihmiskuntaan. On olemassa suuruutta, jota ei syntinen ihminen ymmärrä. Tämä suuruus on korkein.

Tästä rististä kerskaa apostoli, sillä sen kautta on iankaikkinen elämä valmistettu ihmiskunnalle. Tämän ristin kautta on hän maailmalle ristiinnaulittu ja maailma hänelle, sillä kaikki maailman suuruus on täällä tyhjäksi tullut. Suuri, korkea on

vain Kristus, Jumalan Poika, joka ristinkuolemallaan sovitti maailman synnit. Iankaikkinen ilo odottaa Jumalan luona niitä, jotka uskossa omistavat Kristuksen ristinkuoleman.

TOUKOKUUN 4 P:NÄ.

Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua (Matt. 16: 24).

Tämä Herran peruslause valaisee selvästi kristinuskon oikeaa olentoa. Kun Jeesus viimeisen kerran lähti Jerusalemiin, olivat opetuslapset siinä luulossa, että Hän esiintyisi siellä ulkonaisessa kirkkaudessa ja edelleen tekisi niitä ihmetöitä, jotka ilmoittivat hänen jumalallista kunniaansa ja voimaansa. Pietari varoitti Jeesusta antautumasta kärsimiseen. Tänä aikana on paljon kristityitä, jotka ovat samaa mieltä kuin opetuslapset silloin olivat. Kristinusko on heidän käsityksensä mukaan pitkittävä voittokulkuaan ja valloittava koko maailman. Sitä käsitystä on uudenaikainen jumaluusoppikin, joka luulee kristikunnan voivan ihmisvoimin uudistaa yhteiskunnallisia ja valtiollisia oloja, eikä se odota Kristusta tulevaksi tuomiolle. Mutta Kristus sanoo suoraan, että hänen opetuslapsensa tulee kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Häntä.

Itsekkyyden voima on suuri. Minuus pyrkii aina esille yhteiskunnan elämässä, mutta se on kiellettävä. Ei riitä, että ihminen kieltäytyy yhdestä tai toisesta asiasta, vaan hänen täytyy kieltää oma itsekäs minänsä. On olemassa kaksi kuolemaa. Luonnollinen kuolema kohtaa kaikkia ihmisiä, mutta ihmisen tulee myös kuolla synnille ja maailmalle. Hänen tulee Kristukselta uskossa ottaa sitä uutta elämää, jonka Kristus tahtoo antaa. Todelliseksi asiaksi tulee Kristuksen elämisen ihmisessä päästä, niin että kristitty voi apostolin kanssa sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). »Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armon» (Jaak. 4: 6). Itsensäkieltäminen on kristinuskossa perusehtona

Jumalan valtakuntaan pääsemiselle. Kristuksen Hengen tulee päästä hallitsemaan ihmisen sydäntä, niin että tämä noudattaa Kristuksen käskyä: »Oppikaa Minusta, sillä Minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni» (Matt. 11: 29). Jokaisen ihmisen omatunto sanoo, että tämä itsensäkieltäminen, jota kristinusko vaatii, on perusehtona rauhan saavuttamiselle. Kuitenkin on kristikunnassa tässä kohden niin paljon kopeilemista ja ihmiskunnian pyytämistä, ettei useinkaan ole suurta erotusta maailmanlapsen ja kristityn välillä. Kristuksen esikuva esiintyy evankeliumissa selvänä ja puhtaana, mutta paljon on kristityitä, jotka eivät tästä esikuvasta välitä.

Kristus vaatii opetuslapselta myöskin sen, että hän ottaa ristinsä. Suuren suuri oli se taakka, joka Jumalan Karitsalla oli kannettavana, kun Hän kantoi maailman synnit. Risti kasvattaa. Ei mikään voima ole niin vaikuttava kuin Kristuksen risti. Ihmisellä voi olla vaivaa ja kärsimistä, jonka hän huonolla käytöksellään vetää päällensä, mutta ei se ole Kristuksen risti. Ja ihminen voi semmoisella mielellä kantaa ristiä, että hän katkeroituu. Kärsiminen Kristuksen tähden on risti. Kristuksella oli paljon kärsittävää maailmassa, ja opetuslapselle on kunniaksi, kun hän saa olla osallisena tässä kärsimisessä. Kristitty ei useinkaan ajattele, mikä kunnia on saada kärsiä Kristuksen kanssa. Herra antaa opetuslapselleen paljon tällaista kärsimystä, sillä se on hänelle siunaukseksi. Raamattu puhuu usein rististä. Kristuksen opetuslapsella on paljon iloakin. »Iloitkaa aina Herrassa!» sanoo apostoli. »Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4). Mutta ilman ristiä ei kristitty voi olla. Opetuslapsen tulee seurata Herraansa. Kristuksen esikuvaa tulee hänen aina uudestaan katsella. Jeesus puhui sen, minkä Isä sanoi, ja teki sen, minkä Isä teki. Meidän tulee Kristuksen askeleita noudattaa.

TOUKOKUUN 5 P:NÄ.

Herran Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon teidän kaikkien kanssa (2 Kor. 13: 13).

Näin kuuluu apostolin tervehdys kristityille. Tätä runsasta siunausta toivottavat Uuden Testamentin kirjoittajat lukijoilleen, ja meidän tulee uskolla se omistaa. Emme saa välinpitämättöminä antaa sen lähestyä meitä.

Ensimmäisenä on Herramme Jeesuksen Kristuksen armo, sillä Kristus on keskushenkilö koko tänä aikakautena. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja tästä täyteydestä Hän antaa uskovalle armoa armon lisäksi. Jumalan valtakunta lähestyy meitä uudessa liitossa armona. Laki annettiin Mooseksen kautta. Armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut. Armossa on aina iankaikkinen elämä meille tarjona. Jumalan hyvyys ympäröi meitä kaikkialla, mutta Jeesuksessa Kristuksessa tulee iankaikkinen elämä armona meidän luoksemme. Tässä armossa on aina jumaluuden täyteyttä, ja sentähden me armon kautta pääsemme elämänyhteyteen Jumalan kanssa. Jumala on kaikki kaikessa. Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Ei ole kukaan Jumalaa nähnyt hänen ylimaailmallisessa korkeudessaan. Taivaan asukkaat palvovat Jumalaa. Järki ei Häntä käsitä. Kuinka voisi luotu olento Luojaansa käsittää! Kun tieteilijä tahtoo järkeilemisellä saada Jumalan olentoa selville, niin hän kulkee harhapolkuja. Jumala on aina taivaallisessa kirkkaudessaan palvottava. Tämä Jumala on kolmeyhteisenä ilmestynyt ihmiskunnalle. Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä tulee Hän uskovalle tunnetuksi, mutta on suuri erehdys, kun tieteilijä luulee saaneensa Jumalan ylimaailmallisen olennon mahtumaan järjen köyhiin kaavoihin. Ihminen on nykyaikana olevinaan niin ylen suuri, ja Jumalan hän tekee pieneksi. Mutta asianlaita on päinvastainen. Pienen pieni on ihminen. Mutta Jumala on korkea, vaikka tyhmä ei useinkaan sitä todella usko.

Jeesuksen Kristuksen armossa on Jumala tullut ihmistä niin lähelle, että uskova pääsee elämänyhteyteen Jumalan kanssa, ja hän tulee Jumalan rakkaudesta osalliseksi. Jumala on rakkaus. Koko hänen olentonsa on rakkaus. Ihmisellä on vain rakkautta. Ja ihmisen tulee uskossa omistaa Jumalan rakkaus, niin että se asuu ja vaikuttaa hänen sydämessään. Siitä riippuu ihmisen onni maailmassa, että hän on Jumalan rakkaudesta osallinen. Sentähden kuuluu ensimmäinen ja korkein käsky: »Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi ja koko voimastasi» (5 Moos. 6: 5). Tämä on vakava käsky, joka aina pysyy voimassaan. Sentähden tuli Kristus maailmaan ja sovitti maailman synnit, että Jumalan rakkaus pääsisi asumaan uskovan sydämeen. Raamattu sanoo: »Rakastakaa Häntä, sillä Hän on ensin rakastanut meitä» (1 Joh. 4: 19). Sen kautta että Jumala rakastaa meitä, voimme me rakastaa Häntä.

Tähän rakastamiseen on Hengen osallisuus tarpeen. Kun Kristus kastaa meidät Pyhällä Hengellä, saamme Hengen kautta Jumalan rakkauden sydämeemme. Pyhä Henki ottaa jumaluuden täyteydestä ja antaa meille armoa ja elämää. Kun meillä on Jeesuksen Kristuksen armo, Isän Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus, olemme Jumalan lapsia, ja silloin olemme onnellisia.

TOUKOKUUN 6 P:NÄ.

Sen kautta, että Hän itse on kärsinyt kiusattuna, voi Hän kiusatuita auttaa (Hepr. 2: 18).

Suuri ja laaja on pimeyden valta. Perkele vei Kristuksen korkealle vuorelle, näytti Hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi: »Sinulle annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon» (Luuk. 4: 6). Se on pimeyden ruhtinaan käsitys valta-asemastaan. Hän on valheen isä

ja tässäkin hän valhettelee, sillä ei tätä valtapiiriä ole hänelle annettu, vaan hän on sen anastanut itselleen. Sentähden sanotaan häntä tämän maailman ruhtinaaksi.

Mutta pimeyden ruhtinas on voitettu. Kun Kristus aloitti lunastustyönsä, täytyi Hänen kulkea kiusausten kautta. Hän oli paastonnut 40 päivää ja 40 yötä ja Hänen oli nälkä. Perkele kehoitti Häntä tekemään kivistä leipää itselleen; sitten vei hän Hänet temppelin harjalle ja kehoitti Häntä heittäytymään sieltä alas, ja lopulta vei hän Hänet korkealle vuorelle. Mutta Kristus voitti kaikki kiusaukset. Hän on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä. Valkeuden enkelin muodossa esiintyy täällä kiusaaja ja esittää Hänelle tehtäviä, jotka muka olisivat aivan luvallisia. Mutta Jeesus näkee hänen kavaluutensa ja sanoo: »Mene pois, saatana» (Matt. 4: 1—10). Koko pimeyden valta on Kristuksen kautta saanut tuomionsa. Se on aikanaan heitettävä tuliseen järveen ja ikuiseen vaivaan. Mutta nyt hän vielä viettelee ihmisiä ja lumoaa heitä kaikenlaisilla pettävillä toiveilla. Valkeuden enkelinä hän vieläkin esiintyy, kun hän ihmisiä kiusaa. Ja paljon on niitä, jotka tekevät hänen tahtonsa. Synnin valta hallitsee maailmaa, ja sen kautta viettelee pimeyden valta ihmisiä.

Valon lapseksi on ihminen määrätty. Hänen kotinsa on ylhäällä, missä Kristus on. Jumalan lapsena on hän aikanaan asuva kirkkaudessa Jeesuksen tykönä, kun hän on vanhurskauden seppeleen saanut. Mutta kääntymys ja parannus on jokaiselle välttämättä tarpeen, jos hän tahtoo pimeyden vallasta vapautua. Hänen täytyy mennä itseensä, tuntea ja tunnustaa syntinsä ja Kristukselta saada valoa ja armoa. Vain sen kautta voi hän pimeyden vallasta vapautua. Niin yleinen on synnin valta, että jokainen ihminen on luonnostaan pimeyden palveluksessa, vaikka hän ei sitä tiedäkään. Synkkä on ihmiskunnan nykyinen tilanne. Pimeyden valtakunta hallitsee laajalta, ja valkeuden enkelinä lumoaa pimeyden ruhtinas ihmisiä. Kristus yksin voi siitä vapahtaa. Sentähden voi Hän kiusatuita auttaa, että Hän itse on ollut kaikessa kiusattu. Mikä armo onkaan, että Jumala antoi ainokaisen Poikansa joutua

kaikkinaisten kiusausten alaiseksi, jotta Hän voisi olla armollinen Ylimmäinen pappi! Kristuksen tykö tulee sen mennä, joka tahtoo pimeyden vallasta vapautua. Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut heidät synnin ja kuoleman laista (Room. 8: 1, 2). Onnellinen on Jeesuksen opetuslapsi, sillä hän saa siitä jumaluuden täyteydestä, mikä asuu Kristuksessa, armoa armon lisäksi. Ja Jeesuksessa hän voittaa pimeyden kiusaukset. Kaikille niille, jotka ottavat vastaan Jeesuksen, antaa Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla. Jeesuksen Kristuksen nimeä täytyy perkeleen paeta. Jeesus sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki, jotka työtä teette» (Matt. 11: 28). Menkäämme Hänen tykönsä ja pysykäämme Hänen luonaan, niin että voisimme pimeyden vallan kavalat juonet voittaa. Jeesuksessa Kristuksessa on meillä iankaikkinen elämä.

TOUKOKUUN 7 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Autuaita olette te, kun ihmiset Minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa; samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä» (Matt. 5: 11, 12).

Ihmiset arvelevat ylipäänsä, että ne ovat onnellisia, joilla on paljon myötäkäymistä ja iloa maailmassa ja joiden ei tarvitse suurempia vaivoja kärsiä. Mutta pahan valta on niin suuri maailmassa, ettei sen ihmisen asema ole oikea, joka joutuessaan tekemisiin pahan kanssa ei saa siitä kärsiä. Jeesus sanoo vuorisaarnassaan: »Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen» (Matt. 5: 4). Mutta maailma pitää murheellisia onnettomina. Oikealla kärsimyksellä on suuri siunaus, sillä se jalostaa ihmisolentoa.

Vanhan liiton profeetat olivat Jumalan palvelijoita. He sai-

vat välittömästi Jumalalta ylimaailman elämästä ilmoituksia, joita he kansalleen ilmoittivat. Vanhan Testamentin kirjat eivät olleet alkujaan koottuina, niin että kansa olisi voinut niitä käyttää, mutta profeetat saivat usein Jumalalta välittömiä ilmestyksiä, joita he julistivat kansalle. Totuutta puhuivat profeetat Jumalan nimessä, mutta sen totuuden tähden kansa heitä vihasi. Heitä vainottiin, kivitettiin, surmattiin sentähden, että he Jumalan nimessä puhuivat ylimaailman totuutta kansalleen. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä.» Masentava todistus ihmiskunnan kurjuudesta on, että totuuden tunnustaja joutuu vainon alaiseksi, mutta sille, jonka osaksi se tulee, on kunnia, että hän Jumalan nimen ja totuuden tähden saa kärsiä.

Jeesus sanoo tekstissämme opetuslapsilleen: »Autuaita olette te, kun ihmiset Minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa.» Tämmöisen kohtelun alaiseksi joutuu usein Jeesuksen opetuslapsi. Vielä nytkin häntä solvataan ja hänestä puhutaan kaikenlaista pahaa. Mutta Jeesus sanoo häntä autuaaksi. Kärsiminen Kristuksen tähden tuottaa aina Jumalalta siunausta, ja niiden palkka, jotka saavat olla ristin alla sentähden, että ovat totuudelle kuuliaisia, on suuri taivaissa. Tämä kärsiminen ei ole murheen aiheena. Herra kehoittaa heitä iloitsemaan ja riemuitsemaan siitä. Ihminen pelkää kärsimistä, ja kristittykin koettaa usein pysyä siitä erillään. Mutta kun totuus on tunnustettava ja Jumalan tahto on tehtävä, on ihmisen muistettava, että se kärsimys, joka siitä syntyy, on aikanaan oleva iloksi ja riemuksi kärsivälle. Jos profeetat olisivat vaienneet eivätkä olisi Jumalan sanaa kansalle puhuneet, niin olisivat vainosta ja kärsimyksistä päässeet, mutta he olisivat olleet syyllisiä Jumalan edessä ja joutuneet Jumalan rangaistuksen alaisiksi.

Vaikka olot ovat paljon muuttuneet, ei kansan tila ole perusteisiin nähden ylipäänsä toinen kuin vanhan liiton aikana. Niitä on paljon, jotka eivät totuutta puhu sentähden, että useat siihen loukkaantuisivat, ja paljon tehtäviä jätetään tekemättä sentähden, että useat pahenisivat siihen. Varsinkin on tässä

otettava huomioon sananpalvelijan toimi. Hänen ehdoton velvollisuutensa on kansalle puhua Jumalan sanaa ja ilmoittaa sille Jumalan tahtoa, vaikka hän sen johdosta saa kärsiäkin. Isännän ja emännän tulee kodissaan valvoa, että oikeus ja totuus pääsevät arvoonsa. Paljon on ihmispelkoa tässä kohden, paljon uskottomuutta Jumalan tahtoa vastaan. Jumala katselee murheella sitä välinpitämättömyyttä, mikä nykyaikana tässä suhteessa vallitsee. Pyytäkäämme olla Jumalalle uskollisia.

TOUKOKUUN 8 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Niinkuin peura ikävöi vesipuroille, niin minun sieluni ikävöi Sinua, Jumala. Minun sieluni janoo Jumalaa, elävää Jumalaa» (Ps. 42: 2, 3).

Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu. Hän on Jumalan sukua. Sentähden on Jumalan ikävä syvä ja valtava ihmisen olennossa. Kaikkialla luomakunnassa on piirteitä Luojan olennosta. Ilmestyksen sana puhuu paljon tästä Jumalan olemisesta ja vaikutuksesta luomakunnassa. Ei ollut mitään olemassa, ennenkuin Jumala loi maailman, muuta kuin Jumala itse. Jumala on kaikelle olevalle antanut olennon ja Hän kannattaa sitä. Luoja puhuu meille kaikkialla luomakunnan piirissä, mutta ihminen on niin vieraantunut Jumalasta, ettei hän useinkaan kuule tätä puhetta. Raamattu sanoo, että Jumalan käsi-alaa nähdään luomisen teoissa (Ps. 102:26). Sentähden on sillä, joka luonnon piirissä liikkuu ja uskon silmillä katselee Jumalan ihmeitä siellä, niin paljon aihetta rukoukseen ja kiitokseen. Nykyajan sivistynyt ihminen saa paljon kärsiä siitä, että hän on vieraantunut Jumalan ilmestyksen piiristä luonnossa. Häneltä puutuu se syvä uskonnollinen perustus, minkä Jumalan ilmestys luonnossa antaa sille, joka avoimin silmin tätä katselee. Kuinka paljon puhuu kukkanen kedolla ja laulava lintu Luojasta! Psalmista sanoo: »Mihinkä minä menen sinun Henkesi edestä, ja kuhunka minä pakenen sinun kasvoistasi?

Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin Sinä olet siellä; jos vuoteeni tuonelaan tekisin, katso, Sinä olet sielläkin. Jos kohoisin aamuruskon siivillä ja majailisin lännen perillä, niin sielläkin sinun kätesi johdattaisi minua, ja oikea kätesi pitäisi minut» (Ps. 139:7—10).

Peura on liikkeellä oleva eläin. Kun sillä kesän helteessä on jano, ikävöi se vesipuroja. Niin ikävöi hurskas elävää Jumalaa. Jumalan sukua oleva ei voi muuta kuin syvästi ikävöidä yhteyttä Jumalan kanssa, joka on hänen Isänsä. Jeesus opettaa meitä rukoilemaan: »Meidän Isämme, joka olet taivaissa!» Kuinka Jumalasta vieraantunut ja tylsistynyt onkaan se ihminen, joka ei ikävöi taivaallista Isää! Psalmista sanoo: »Sieluni janoo Jumalaa, elävää Jumalaa.» Hurskaan todellinen ikävä pukeutuu näihin sanoihin, ja aikamme suurimpia varjokohtia on, että tätä yhteyttä elävän Jumalan kanssa niin vähän viljellään. Yhä laajemmaksi kasvaa meidän aikanamme vieraantuminen elävästä Jumalasta, vaikka ihminen ei voi löytää onnea muualla kuin Jumalassa. Onpa semmoisiakin perheitä jo paljon olemassa, jotka eivät kodissaan viljele Jumalan sanaa eivätkä Jumalasta puhu, niin etteivät lapset saa mitään hengellistä ravintoa sille syvälle Jumalan ikävöimiselle, joka jokaisen ihmisen sisimmässä olennossa liikkuu. Mikä irvikuva kasvatuksesta, missä ei lapsia opeteta tuntemaan taivaallista Isää ja rukoilemaan Häntä! Niin syvä on ihmisen heimolaisuus Jumalan kanssa, että jokainen ihminen, joka ei tunne Jumalaa, on onneton. Ja ne runsaat taivaalliset lahjat, jotka Jumala ylhäisestä kodistaan antaa uskovalle, jalostavat ihmisen olentoa ja antavat hänelle sitä tyydytystä, jota hän ei mistään muualta voi saada. Mitä voimakkaampana se ikävä, josta tekstimme puhuu, asuu ihmisessä, sitä onnellisempi hän on. Vanhan liiton hurskas sanoi: »Niinkuin peura ikävöi vesipuroille, niin minun sieluni ikävöi Sinua, Jumala.» Silloin ei maailmansovinto vielä ollut tapahtunut, eikä se uusi ylimaailmallinen elämä, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on meille annettu, ollut vielä ilmestynyt. Paljoa syvemmän tulee Jumalan ikävöimisen olla meissä, uuden liiton lapsissa, joille Kristuksen armon-

tavarat ovat tarjona. Me saamme Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi, ja tämä rakentaa yhä kasvavaa yhteyttä Jumalan kanssa, joka antaa meille elämän leipää syötäväksi ja elämän vettä juotavaksi.

TOUKOKUUN 9 P:NÄ.

Olkoon teillä se mieli, joka Kristuksella Jeesuksellakin oli (Fil. 2:5).

Oikea mieliala on tärkeä ihmiselle, ja siihen on omantunnon toimi tarpeen. Perusvoimana ihmishengessä on omatunto, joka aina vaatii ihmistä tekemään hyvää ja välttämään pahaa. Mutta omatunto on kehityksen alainen, sillä sen toimi riippuu ihmisen tiedosta. Jollei ihmisellä ole tietoa oikeudesta ja totuudesta, niin puuttuu häneltä valoa. Usein on omatunto nukuksissa, ja ihminen tekee vain sen, minkä näkee muiden tekevän. Silloin puuttuu häneltä vakavaa mielialaa. Kun omatunto saa määrätä ajatuksen ja tahdon toimia ja kun ihminen Jumalan sanasta saa Pyhän Hengen kautta valistusta, silloin syntyy ihmisessä oikea mieliala. Hän ei ole jokaisen opintuulen vietävänä, vaan hän kysyy Jumalan tahtoa ja pyytää sitä noudattaa. Ne, jotka maailman mielen mukaan elävät, pyytävät ennen kaikkea sen iloja ja huveja, eikä heissä pääse se mieliala syntymään, joka ennen kaikkea kysyy Jumalan tahtoa. Nykyaikana on yhteiskunnassa suuri puute luonteista, jotka horjumatta tekevät sen, minkä tietävät oikeaksi ja hyväksi. Yleinen mieliala muuttuu sentähden tavallisesti sen mukaan kuin voimakkaimpia vaikutteita liikkuu, ja ne houkuttavat sitä milloin sinne, milloin tänne.

Jeesuksella Kristuksella oli oikea mieliala. Hän oli Ihmisen Poika, semmoinen ihminen, joka on Jumalan mielen mukainen. Isä oli Hänessä, niinkuin Hän oli Isässä. Raamattu sanoo, että Jumala edeltämäärää Poikansa kuvan kaltaisiksi ne, jotka Hän edeltätuntee, niin että Jeesus on esikoinen monien veljien joukossa (Room. 8:29). Niin korkealle on Jumala asettanut

ihmisen määrän. Hänen tulee ylhäältä syntyä, niin että hän on jäsen siinä veljeskunnassa, jossa Kristus on esikoinen. Jumalan lapsena tulee hänen aina olla Jumalan Hengen määrättävänä. Hän ei etsi itselleen esikuvia ihmisten piirissä, vaan Kristus on hänelle Jumalan antama esikuva, jonka jälkiä hänen tulee noudattaa ja jonka mieliala aina viittaa hänelle oikeaa tietä. Korkea on apostolin kehoitus: »Olkoon teillä se mieli, joka Kristuksella Jeesuksellakin oli.» Silloin on hänellä vakava asema, eikä hän sinne tänne horju, kuten useimmat tekevät. Jeesus on meitä lähellä. Hän kutsuu meitä luoksensa. Hän tahtoo antaa meille Henkensä, niin että täällä vaeltaisimme elämän tietä ja kuolemassa pääsisimme Hänen luokseen ja saisimme katoamattoman ilon.

Ihminen tavoittelee tavallisesti korkeita asioita. Hän tahtoo olla jotakin maailmassa. Ihmiskunniaa hän pyytää. Mutta apostoli sanoo, että Jeesus »nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan saakka, jopa ristinkuolemaan asti. Sentähden onkin Jumala Hänet korkealle koroittanut ja antanut Hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman» (Fil. 2:8,9). Toisessa kohdassa sanoo apostoli, että Jeesus sen ilon tähden, joka oli Hänen edessään, kärsi ristin, piti pilkan halpana ja istuu nyt Jumalan oikealla puolella taivaissa (Hepr. 12:2). Kärsimisen kautta käy tie kunniaan. Semmoinen on Jumalan maailmanjärjestys. Kristuksen mieli on meidän omattava, jos tahdomme Hänen luoksensa kirkkauteen tulla. Jeesus oli sävyisä ja nöyrä sydämeltä, ja meidän tulee olla hänen opetuslapsiaan. Tämä maailma on niin kietoutunut synnin ja turhuuden valtaan, että jokaisen, joka tahtoo Jumalan valtakunnan perilliseksi tulla, täytyy kuolla synnille ja maailmalle ja tulla ahtaan portin kautta elämän kaidalle tielle. Sillä tiellä vaeltavat Jeesuksen opetuslapset, ja sillä tien saavutetaan rauha Jumalan kanssa. Olkoon meillä siis se mieli, joka Kristuksella Jeesuksella oli, ja pyytäkäämme hänen seuraajinaan olla. Hän virvoittaa ja vahvistaa niitä, jotka elämän tiellä kulkevat, ja johdattaa heidät Jumalan iloon.

TOUKOKUUN 10 P:NÄ.

Heittäkää kaikki murheenne Hänen päällensä, sillä Hän pitää teistä huolen (1 Piet. 5:7).

Kristikunnassa on paljon väärää murhetta, josta Herra varoittaa. Maailman murhe saa aikaan kuoleman. On turhaa murhetta, josta ihmisellä on vaivaa, mutta joka olisi jätettävä Jumalan haltuun. On oikeaa murhetta, joka tuottaa siunausta. Siitä sanoo Herra: »Autuaat ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen» (Matt. 5:4). Jeesus oli opetuslastensa kanssa tullut viimeisen kerran Jerusalemiin, ja Hänen edessään oli kuolema maailman synnin sovinnoksi. Kun Herra oli sapattina parantanut sairaan, olivat juutalaiset päättäneet tappaa Hänet, niin että Hän oli siirtynyt erämaan reunalle, Efraimin kaupunkiin. Kun Hän viimeisen kerran lähti Jerusalemiin, olivat opetuslasten sydämet murheelliset, sillä he pelkäsivät, että Jeesus oli joutuva juutalaisten koston uhriksi. Jeesus sanoo heille: »Älköön sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa Minuun» (Joh. 14:1). Uskossa tulee kristityn vaeltaa ja jättää kaikki turhat huolet Jumalan haltuun. Hän on Isämme. Isällisellä rakkaudella Hän hoitaa meitä, ja Hänellä on kymmenintuhansin enkeleitä, jotka Hän voi lähettää meille avuksi. Turha sydämen murhe peittää ihmiseltä Jumalan taivaan. Hän huolehtii siitä, mikä ei kuulu hänelle. Sitä murhetta, joka on Jumalan mielen mukainen ja joka tuottaa siunausta, on meidän viljeltävä. On niin paljon murheen aiheita omassa elämässämme ja ympäristössämme olevien elämässä, joita meidän tulee Jumalan eteen kantaa, niin että Jumala saisi pyyhkiä kyynelet silmistämme ja lohduttaa meitä. Pimeyden valta koettaa hukuttaa meidät turhiin murheisiin, jotka estävät meitä etsimästä turvaa ja rauhaa Jumalan sanasta. Semmoiset murheet ovat Jumalan armon voimalla jätettävät

Suuret murheet olivat tulemassa opetuslapsille, kun Herra oli heidät jättävä. Hän oli useamman kerran puhunut heidän

kanssaan tästä. Niin kauan kuin olivat Jeesuksen kanssa, piti Herra huolen heistä, eikä heillä ollut yhtään syytä olla levottomia. Jumala hallitsee kaikkia. Hän ohjaa elämämme vaiheet. Usko Jumalaan ja usko Jeesukseen antaa turvallisen mielen. Ei putoa hiuskarvakaan päästämme ilman Jumalan tahtoa. Tämä usko jättää sydämelle tilaisuuden ajatella elämän sanaa ja olla sanantekijänä. Uskon kautta avautuu taivas ihmiselle, ja sen hengellinen siunaus pääsee uskovan sydäntä virvoittamaan. Hän ei elä erakkona täällä, vaan on elämänyhteydessä Jumalan kanssa. Herra kehoittaa levotonta panemaan kaiken turvansa Jumalan armoon, joka on joka päivä uusi. Jumala antaa meille Raamatussa paljon kehoituksia hyvään, ja meidän tulee lapsen luottamuksella antautua Hänelle, joka hoitaa kasvit kedolla ja linnut taivaan alla. Jumala tahtoo saada sydämemme elämään niissä korkeissa lupauksissa, jotka Hän on meille antanut. Jumalalle on mieluista, kun luottamuksella turvaamme Häneen ja teemme, mitä Hän tahtoo. Pimeyden valta pyytää hukuttaa meidät maailman murheisiin, mutta Jumalan armo vetää meidät Jeesuksen Kristuksen puoleen, joka antaa taivaan siunausta Häntä etsiville.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Isäni kodissa on monta asuntoa» (Joh. 14:2). Niissä on meidänkin kotimme. Mikä ilo on uskovalle tietää, että taivaallisen Isän kodissa on Jeesus valmistanut asuntoja meillekin. Maallisessa elämässä on paljon murheita ja vaivoja, mutta Isän kodissa vallitsee Jumalan lepo. Siellä saa uskova levätä kaikista teoistaan ja saa Jumalan kasvojen edessä iloita niiden kanssa, jotka täällä ovat kilvoitelleet hyvän kilvoituksen ja siellä saavuttaneet vanhurskauden seppeleen. Kuinka suloiset ovatkaan asunnot Isän kodissa! Matkustajan mieli saa virvoitusta ylhäältä, kun uskossa näitä ajattelee. Niihin Herra meidät johdattakoon!

TOUKOKUUN 11 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto» (Fil. 1:21).

Kaikkialla luonnossa ympäröi meitä elämä. Luonnon ja hengen piirissä hallitsee elämän moninaisuus, ja useat ihailevat sitä. Mutta tämä elämä on olennoltaan katoavaa. Ennen Kristusta ei ollut maailmassa olemassa iankaikkista elämää. Pakana seisoi aina epätoivossa omaistensa haudan partaalla. Hän ei koskaan enää voinut odottaa näkevänsä tai kohtaavansa hautaan kätkettyä ystävää. Ei ollut olemassa iankaikkisen elämän toivoa. Suomenkin kansan runoissa pakanakunnan ajoilta liikkuu syvä, vieno kaipauksen sävel. Kristus toi taivaasta tänne iankaikkisen elämän toivon. Sentähden iloitsivat taivaan enkelitkin Betlehemin kedolla Jeesuksen syntymästä. Osoittihan sekin, että viisaat idästä tulivat tervehtimään äsken syntynyttä juutalaisten kuningasta, että jotakin uutta oli tullut maailmaan, vaikka Jerusalemin asukkaat eivät paljoa siitä välittäneet.

Kristuksessa on elämä. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Kuinka suuri onkaan tämä armo, joka Kristuksessa annetaan ihmiskunnalle! Kristus oli maan päällä ollessaan olennoltaan kuin ihminen. Fariseukset Häntä vihasivat, saddukeukset ylenkatsoivat. Mutta Hän puhuu elämän sanoja kansalleen. Niille, jotka Häneen uskoivat, antoi Hän iankaikkisen elämän. Hän paransi sairaita, auttoi onnettomia, lohdutti murheellisia ja herätti kuolleitakin. Ne, joiden silmät Jumalan Henki avasi, näkivät Hänessä Jumalan kirkkauden. Pietari sanoo Herralle: »Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika» (Matt. 16: 16). Kristus asetti pyhän kasteen ja Herran ehtoollisen ja antoi kristikunnalle Jumalan sanan. Kristuksessa on iankaikkinen elämä tullut maailmaan, ja Hän antaa sen mielellään niille, jotka etsivät Häntä ja ottavat Hänet vastaan. Mutta kääntymys on tarpeen. Maailmanlapsi ei tiedä mitään Jumalan Kristuksesta, joka on elävällä uskolla omistettava. Kristus tahtoo rakentaa elämänyhteyttä ihmisen

kanssa, niin että Hän todella pääsee asumaan ihmisen sydämeen. Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Tämä on uusi asema, joka ei ennen ollut tunnettu maailmassa, että Kristus asuu ihmisessä. Siihen tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen. Iankaikkinen, arvaamaton vahinko on ihmiselle, jos hän ei käytä hyväkseen tätä armoa.

»Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto», sanoo apostoli. Synnin palkka on kuolema, mutta Kristus kuoli ihmiskunnan synnin sovinnoksi ja voitti kuoleman ja tuonelan. Hänen ruumiinsa ei nähnyt turmelusta. Sovintouhriksi antoi Hän ruumiinsa ja kuoli ristinpuulla. Mutta hänen ruumiinsa nousi kuolemasta ja tuli elämän leiväksi uskovalle. Sentähden on kuolema kristitylle voitto. Kristitynkin ruumis nousee aikanaan kuolemasta. Pyhässä ehtoollisessa saa kristitty syödä Kristuksen ruumista ja juoda hänen vertansa. Ja uskoneläm̈ässä saa hän joka päivä nauttia Kristusta elämän leipänä. Jeesus sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 54).

TOUKOKUUN 12 P:NÄ.

Herran pelko on viisauden alku (Sanl. 9: 10).

Tämmöisiin mietelauselmiin ovat ihmiskunnan hurskaat kätkeneet elämänsä kokemukset. Jumala on korkea, koko luomakunnan Luoja. Hän on peljättävä ja rakastettava. Luther alkaa jokaisen käskyn selityksen sanoilla: »Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa.» On olemassa orjallistakin pelkoa, josta rakkaus puuttuu, mutta Jumalan lapsenkin tulee Jumalaa peljätä, sillä Häntä on palvottava ja kunnioitettava korkeimpana olentona. On huono tunnusmerkki nykyiselle aikakaudelle, että jumalanpelko on niin paljon laskenut. Osattiin entisinä aikakausina kumminkin Jumalaa peljätä, mutta nyt tämä pelko on hämmästyttävässä määrässä himmentynyt.

Ihmistä kiitetään kaikin kielin, kunnioitetaan ja palvotaan, mutta hidas on ihminen tänä aikana antamaan Jumalalle sen kunnian, mikä Hänelle tulee. Jumala on ihmiskunnan historian korkein tekijä. Siitä riippuu sivistystyönkin menestys, että Jumalan kunnia pysyy arvossaan. Kristityn sydämen ilona tulee olla kiittää ja ylistää Jumalaa, jonka armoa saamme joka päivä nauttia. Jumalanpelko on kaikille kansoille tarpeen. Ilman sitä ei voi siveellistä kehitystä olla olemassa. Sentähden onkin epäsiveys kasvanut kammottavassa määrässä, kun jumalanpelko on niin himmeäksi tullut.

Viisautta me tarvitsemme. Ihmiskunnan kehityksen perusvoimia on se salattu viisaus, joka Luojan säätämänä perusteena toimii jokaisella henkisellä alalla. Sanotaan Kristuksesta, että Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätketyt (Kol. 2: 3). Hän tahtoo niitä antaa ihmiskunnan kehitystä varten. Sentähden on Kristus ennen kaikkea tehty meille viisaudeksi. On olemassa vääräkin viisautta, maailman viisautta, joka on tyhmyyttä Jumalan edessä. Maailman ja kristinuskon välillä on olemassa juopa, ja maailman viisaus on ristiriidassa Jumalan viisauden kanssa. Jumalanpelko on todella viisauden alku. Oikea viisaus, joka on meille kaikille tarpeen, alkaa jumalanpelvolla. Missä ei jumalanpelkoa ole, siellä ei ole oikeaa viisautta. Ja siitä, että jumalanpelko yhä heikkenee, täytyy tehdä se johtopäätös, että oikea viisauskin himmenee. On surullinen tosiasia, että ihmisviisaus kaikilla aloilla kasvaa, mutta Jumalan viisaus on ihmisiltä himmenemässä, ja sentähden on ihmiskunnan henkinen tila laskemassa. Ihmiskunnan kehitys riippuu perusteista, jotka ovat suurella huolella hoidettavat. Kasvatuksen ja koulutyön tulisi valvoa sitä, että saadaan nuorisossa elpymään jumalanpelko, joka on viisauden alku.

Pimeyden valta kasvaa nykyaikana suurella voimalla, ja sitä vastaan tulee tunnollisten taistella. Jollei saada jumalanpelkoa edistymään, niin kasvaa maailmanviisaus, joka tuottaa tuhoa oikeuden ja totuuden piirissä liikkuvalle henkityölle. Kaikenlaista huonoa kirjallisuutta levitetään, jossa jumalanpilkka ja

jumalankieltämys tulee esille. Nuorisolle on tämmöinen kirjallisuus myrkkyä, joka tappaa jaloimmat pyrinnöt sen piirissä. Se välinpitämättömyys, mikä tässä kohden vallitsee, on syyllisyyttä, josta aikanaan joudutaan tiliä tekemään. Pitäisihän isien ja äitien, isäntien ja emäntien valvoa, ettei kodin piiriin pääse kirjoja, jotka eivät jumalanpelvosta mitään tiedä ja joissa Jumalaa ja hänen sanaansa pilkataan. Osallisuutta pahassa on tässä kohden olemassa suuressa määrässä. Isän ja äidin tulee valvoa, ettei heidän kotiinsa pääse kirjoja ja sanomalehtiä, jotka polkevat Jumalan kunniaa.

TOUKOKUUN 13 P:NÄ.

Kuka on se, joka voittaa maailman, jollei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? (1 Joh. 5: 5).

Maailma esiintyy suurvaltana. Sen toimiala on kyllä laaja ja monipuolinen, mutta Raamattu sanoo, että koko maailma on pahan vallassa (1 Joh. 5: 19). Kun synti ihmisen lankeemuksen kautta pääsi maailmaan, kasvaa ja kypsyy se niinkuin hyväkin alallaan. Maailma on voitettava. Se, joka tahtoo Kristuksen luo tulla ja Isän kodissa aikanaan asua, hänen täytyy voittaa maailma. Apostoli sanoo: »Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä on maailmassa.» »Maailma katoaa ja sen himot; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 15, 17). Yksi vain on maailman voittanut, Jeesus Kristus. Sitä varten Hän tuli maailmaan, että Hän voittaisi pimeyden vallan, joka oli saavuttanut valta-aseman täällä, ja sovittaisi maailman synnit. Tänne synnin saastuttamaan maailmaan tuli Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt, ja jäsentyi tähän ihmiskuntaan, joten Hän joutui kiusausten alaiseksi. Hän on kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä. Kun Hän Getsemanen yrttitarhassa useamman kerran polvistuu ja rukouksessa kamppailee, kun hänen hikensä veripisaroina putoaa maahan, silloin on Hän kiusauk-

sessa, jonka syvyyttä ja suuruutta emme voi arvostella. Sentähden että Hän itse on ollut kiusattu, voi Hän kiusatuita auttaa. Raamattu sanoo, että Hän on kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä, jotta Hän voisi olla armollinen Ylimmäinen pappi. Synnin kanssa taisteleva ja kiusauksessa oleva voi luottamuksella pyytää Jeesukselta apua, joka itse on kokenut tämän maallisen elämän kiusausten suuruutta.

Ei jokainen kiusauksissa ollut voi kiusatuita auttaa. Me tarvitsemme Ylimmäisen papin, joka on ylhäältä tullut ja jolla on Jumalan voima. Sentähden sikisi Jeesus Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, että Hän tulisi suureksi Ylimmäiseksi papiksi, joka on taivaita korkeampi. Hän täytti täällä Jumalan tahdon. Hän antoi sielunsa lunnaaksi ihmiskunnan synnin sovinnoksi. Hänellä oli valta antaa se ja Hänellä oli valta ottaa se takaisin. Ei Hän ollut yhtään syntiä tehnyt. Ei kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella. Kahdesti aukeni taivas Hänelle, ja ääni sanoi: »Tämä on minun rakas Poikani!» Tässä Kristuksessa oli jumaluuden täyteys ruumiillisena, ja Hän oli Jumalan Poika. Tämä Kristus voitti maailman, ja Hän voitti perkeleen, joka hallitsi tätä maailmaa. Hän oli Ihmisen Poikana kaikessa kuuliainen Isän tahdolle. Kun ihminen kääntyy pois synnistä ja maailmasta, kun hän tuomitsee synnin synniksi ja uskolla omistaa Kristuksen viisautena, vanhurskautena, pyhityksenä ja lunastuksena, silloin voi hänkin voittaa maailman, sillä Kristus, joka asuu hänen sydämessään, on väkevämpi kuin maailma.

Suuri on Jumalan armo, joka on antanut meille tämän auttajan maailman kiusauksista. Meidän tulee pysyä lähellä Jeesusta, joka antaa uskovalle vallan Jumalan lapseksi tulla. Joka Kristuksen veressä on saanut puhdistuksen kaikesta synnistä, hän pyytää pysyä erillään maailman saastutuksesta, niin että hän voi olla Herrallensa uskollinen. Uskon hyvä kilvoitus liikkuu tässä taistelussa ja se käyttää niitä voimia, jotka Jeesuksella on Jumalan Poikana.

TOUKOKUUN 14 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Sinun sanasi on jalkaini kynttilä ja valkeus minun teilläni» (Ps. 119: 105).

Ihmisen edessä on tie, jota on vaellettava, ja tämä vaellus kestää elämän loppuun asti. On paljon ihmisiä, jotka tyytyvät oleviin oloihin, vaikka eivät niitä hyvinä pidä, ja pysyvät paikoillaan, niin ettei huomaa mitään kehitystä heidän elämässään. Jumalan käsky kaikille ihmisille kuuluu kuitenkin: »Taistele uskon jalo taistelu» (1 Tim. 1: 12). Elämän määrä on korkea. Sentähden Jumala on varustanut ihmisen monenlaisilla henkisillä kyvyillä, jotta hän voisi tuon määrän saavuttaa. Apostoli Paavali sanoo: »Ylistetty olkoon Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niinkuin Hän ennen maailman perustamista oli Hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään» (Ef. 1: 3, 4). Ennenkuin nämä taivaat ja tämä maa olivat olemassa, valitsi Jumala kaikki ihmiset Kristuksessa ja määräsi heidät lapsikseen, ja tämän määrän mukainen on Jumalan siunaus, jos ihminen on uskollinen. Korkea on Jumalan panema määrä, ja suuri on Jumalan armo. Mikä edesvastuu onkaan ihmisellä oleva tuomiopäivänä, jos hän tuhlaa tämmöisen siunauksen, joka on hengellinen ja jota Jumala sentähden ei voi antaa niille, jotka eivät sitä ota vastaan eivätkä käytä sitä Jumalan asettamaan tarkoitukseen. Tie on siis jokaisen ihmisen edessä ja se vie Isän kotiin ylhäällä. Jollei ihminen lähde tätä tietä kulkemaan, niin hän ei voi määräänsä saavuttaa.

On kaksi erilaista tietä maailmassa. Toinen on lavea, jota useimmat ihmiset kulkevat. Sille pääsee ihminen avaran portin kautta, eikä tällä tarvitse itseään kieltää. Ihminen tyydyttää tällä tiellä himojansa, kylvää lihassa ja niittää turmeluksen. Toinen tie on kaita ja sille mennään ahtaan portin kautta. Tällä tiellä tulee ihmisen kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Jeesusta. Se, joka tällä tiellä vaeltaa, tarvitsee valoa. Jumalan

sana yksin ohjaa häntä oikealle. Se on hänen jalkainsa kynttilä ja valkeus hänen tiellään. Jumala asuu valossa, johon ei kukaan taida tulla. Niin korkea on Jumala Luojana, ettei kukaan ole Häntä koskaan nähnyt. Ainokainen Poika vain on Hänet ilmoittanut meille. Kristus on puhunut meille elämän sanat. Tässä sanassa me opimme tuntemaan taivaan Isää. Tämä sana on henkeä ja elämää. Ei mikään maailmassa ole sen vertaista. Järkeilevä ihminen viisastelee kyllä usein kevytmielisyydessään, mutta Jumalan sana hänet tuomitsee viimeisenä päivänä. Jumalan sanassa meillä on iankaikkisen elämän voima. Tästä sanasta saamme valoa Isän kodista ylhäällä ja tätä sanaa pakenee perkelekin, sillä hän ei sitä kestä. Sentähden on Jumalan sana niin kallis elämän tiellä vaeltajalle. Pimeyden valta meitä ympäröi ja houkuttaa meitä harhapoluille. Mutta Jumalan sana valaisee sen tien, jota meidän on kulkeminen. Kaikissa elämänvaiheissa saamme tästä sanasta sitä tietoa, jota tarvitsemme. Jumalan Pyhä Henki asuu tässä sanassa, niin että me olemme välittömässä yhteydessä Jumalan kanssa, kun elämme sanassa. Elämän vaikeissa oloissa tulee aina Jumalan lapselle valoa ja apua tästä pyhästä sanasta. Se on kaikille Jumalaa etsiville heidän jalkainsa kynttilänä ja valkeutena heidän teillään. Kristuskin oli tälle Jumalan sanalle uskollinen. »Niin on kirjoitettu», sanoo Hän, ja niin tulee meidänkin sanoa. Kiitos olkoon Jumalan, joka on meille sanansa antanut!

TOUKOKUUN 15 P:NÄ.

Sitä tässä taloudenhoitajilta ennen muuta vaaditaan, että he havaitaan uskollisiksi (1 Kor. 4: 2).

Apostoli sanoo Korinton seurakuntalaisille: »Niin pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä ja Jumalan salaisuuksien taloudenhoitajina» (1 Kor. 4: 1). Kristillinen seurakunta on Kristuksen ruumis. Sentähden on tässä seurakunnassa kalliita taivaallisia aarteita hoidettavina. Taivaan valtakunnan

tavaroita täällä etsitään ja nautitaan, ja ne, jotka tätä korkeaa taloutta ovat hoitamassa, ovat Jumalan edessä velvolliset uskollisuudella toimimaan. Jumalalle on uskollisuus kallis. Kristus ei tehnyt mitään muuta kuin sen, minkä näki Isän tekevän, eikä Hän mitään muuta puhunut kuin sitä, mitä Isä Hänelle sanoi, ja kuitenkin Hän oli Jumalan ainosyntyinen Poika. Niiden, jotka ovat Jumalan taloudenhoitajia, tulee ennen kaikkea olla uskollisia Herralleen ja tehdä, mitä Hän tahtoo.

Raamatussa saamme usein nähdä uskollisuuden siunausta. Joosef oli isänsä rakkain poika, joka pelkäsi Jumalaa ja teki hänen tahtonsa, mutta veljille oli tämä uskollisuus vaivaksi, ja he möivät hänet egyptiläisille kauppamiehille. Hän joutui Faaraon hovimiehen Potifarin palvelijaksi ja oli hänelle uskollinen. Tämän tähden joutui Joosef vankilaan, mutta hän ei uskollisuudestaan luopunut. Kun hän selitti Faaraolle tämän ihmeellisen unen, joutui hän Faaraon huoneenhaltijaksi ja hoiti Faaraon käskynhaltijana koko valtakuntaa. Veljet, jotka olivat hänet myyneet egyptiläisille, tulivat häneltä ostamaan viljaa, kun suuret katovuodet kohtasivat kansoja, ja he saivat tulla Egyptiin asumaan, jossa Joosef antoi heille erityisen maan asuttavaksi. Jumala korotti Joosefin korkeimpaan maalliseen arvoon. Se oli uskollisuuden palkka.

Taloudenhoitajan tulee Jumalan tahtoa tehdä. Sentähden tulee hänen ennen kaikkea tietää, mikä Jumalan tahto on. Seurakunnan palvelijan tulee tietää, mitä Jumala seurakunnalta ja sen hoitajalta vaatii. Hänen tulee tuntea Jumalan sana ja tietää, mitä se sanoo seurakunnan hoidosta. Hän ei saa ruveta omia mielipiteitään noudattamaan, vaan hänen tulee olla Jumalan sanan palvelijana Jumalan seurakunnassa, ja hänen tulee tuntea ne velvollisuudet, jotka Jumala sanassaan määrää taloudenhoitajalle. Raamatussa on seurakunnan hoitajille selvät säännöt, joiden noudattamisesta kaikki siunaus riippuu. Se mielivalta, mikä nykyjään vallitsee tälläkin alalla, on syynä siihen häiriöön, mikä nyt kaikkialla vallitsee, kun asemaa arvostellaan taivaan valtakunnan kannalta.

Jumalan taloustoimi on pyhä. Apostolien kirjeistä näemme, kuinka he tarkkaan noudattivat Jumalan tahtoa hoitaessaan kristillisiä seurakuntia. Kuinka tarkkoja he olivat sanan julistamisessa, osoittavat Paavalin sanat: »Vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu» (Gal. 1: 8). Se on peruslause, joka osoittaa, mikä arvo evankeliumin sanalla on, ja se pysyy voimassa. Mutta moni on siitä nykyaikana luopunut, ja tämä apostolin sana tuntuu heistä liian kovalta.

Jumala vaatii ennen kaikkea taloudenhoitajalta uskollisuutta, ja sitä on meidän kaikkien opittava Jumalan koulussa. Meidän tulee olla Jumalan sanan nöyriä oppilaita.

TOUKOKUUN 16 P:NÄ.

Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin tekisitte Aabrahamin tekoja (Joh. 8: 39).

Niin sanoi Jeesus juutalaisille, kun he olivat päättäneet Hänet tappaa sen johdosta, että Hän sapattina paransi sairaan. Baabelin vankeudessa olivat juutalaiset oppineet pitämään lain ja esi-isien ulkonaiset säännöt arvossa. Fariseukset olivat saavuttaneet kansan keskuudessa suuren arvon sentähden, että kiivailivat ulkonaisten uskonnollisten sääntöjen puolesta. Mutta Jeesusta, joka tuli Isän tyköä ja jota eivät voineet mistään synnistä syyttää, he vihasivat. Kun Jeesus heitä nuhteli, vetosivat he siihen, että olivat Aabrahamin lapsia. Jeesus teki aina, mitä Isä Hänelle käski; Hän puhui, mitä Isä Hänelle sanoi. Mutta fariseukset ja saddukeukset eivät alistuneet hänen oppiinsa. Heille olivat ihmissäännöt pyhemmät kuin Jumalan tahto. Pesemättömin käsin ei saanut kukaan syödä ja muita senkaltaisia sääntöjä oli heillä paljon. Kun Jeesus ei noudattanut näitä sääntöjä, syttyi heidän vihansa niin suureksi, että Jeesus ei lopulta voinut vapaasti liikkua kansan keskuudessa,

vaan Hänen täytyi vetäytyä erämaan tienoille, kun murhaajat Häntä väijyivät.

Millainen olikaan siihen aikaan Israelin kansan tilanne! Ne, jotka olivat olevinaan Jumalan tahdon edustajia, pyytävät tappaa Jumalan Pojan. He sanovat itsensä Aabrahamin lapsiksi, mutta Jeesus sanoo heille: »Teillä on isänä perkele, ja isänne himoja te pyydätte noudattaa» (Joh. 8: 44). Minkä varoittavan esimerkin antaakaan Jumalan omaisuuden kansa tässä kohden ihmiskunnalle! Ja kuinka kohteli tämä kansa ylipäänsä profeettoja! Vaikka he puhuivat Israelin kansalle sitä sanaa, jonka Jumala oli heille puhunut, eivät useimmat ottaneet sitä vastaan, vaan vihasivat ja vainosivat niitä, joita Jumala oli lähettänyt ilmoittamaan Israelin kansalle tahtonsa. Niin kivitettiin Stefanus, uskollinen Kristuksen todistaja, mutta marttyyrien veri herätti uusia todistajia, jotka kuolemaa pelkäämättä lähtivät julistamaan Jumalan sanaa kansalle. Kaikkina aikoina on tämmöinen vastakohta olemassa ihmiskunnan historiassa. Eivät ainoastaan Jumalan viholliset ole Jumalan todistajien vastustajina, vaan nekin, jotka luulevat olevansa Jumalan totuuden puolella, vaikka eivät sitä ole.

Apostolit puhuvat sitä »salaisuutena ollutta Jumalan viisautta, sitä kätkettyä, jonka Jumala oli edeltämäärännyt ennen maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme» (1 Kor. 2: 7). Mutta tätä viisautta vastaan on pimeyden vallan viisaus, joka vaikuttaa turmelevana kaikkialla ihmiskunnassa. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa, mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 19).

Antikristillisyys on vastakohtana kristinuskolle, mutta se pukeutuu kristilliseen vaippaan. Se on olevinaan aitokristillisyyttä, mutta se tahtoo hallita maailmaa, eikä se tahdo kuolla Kristuksen kanssa. Nykyaikana on olemassa jumaluusoppineita, jotka pyrkivät kristikuntaa hallitsemaan, mutta eivät ole Kristuksen seuraajia. He eivät tahdo kieltää itseänsä, ottaa ristiänsä ja seurata Kristusta. On niitäkin, jotka ihailevat sitä

intoa, millä väärä kristillisyys toimii. Jo apostoli Johanneksen aikana oli paljon antikristuksia, joista apostoli varoittaa kristityitä (2 Joh. 7—10). Antikristillisyys, joka kieltää kristinuskon ylimaailmallisen olennon ja puuhaa tässä maailmassa, on paljon kasvanut. On tarpeen, että otamme vaarin apostolin varoituksesta.

TOUKOKUUN 17 P:NÄ.

Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja Hän on Jumalan oikealla puolella, ja Hän myös rukoilee meidän edestämme (Room. 8: 34).

Iankaikkinen autuus tai iankaikkinen kadotus ovat odottamassa ihmistä. Iankaikkisesta kadotuksesta puhutaan nykyaikana yhä vähemmän. On piirejä, jotka sitä välttävät, ja kuitenkin on toinen asia yhtä todellinen kuin toinenkin. Iankaikkinen kadotus on siihen nähden niin kammottava, että kaikki ihmiset ovat syntiä tehneet ja ansaitsevat kadotuksen rangaistuksena. Ei tämä todellisuus katoa sillä, että on niin kammottavaa ajatella ihmistä iankaikkisen kadotuksen valtaan joutuneena. Ihminen joutuu tähän kadotukseen synnin tähden, ellei hän käänny ja tee parannusta.

Mutta Jumala on tehnyt kaikki, mitä on ihmisen pelastukseksi tarpeen. Kristus tuli taivaan kirkkaudesta, ihmistyi ja meni vapaaehtoisesti ristinkuolemaan sovittaakseen maailman synnit. Hän olisi voinut astua pois kärsimisen tieltä, mutta Hän tahtoi sovittaa ihmiskunnan synnit. Hänen kuolemansa on Jumalan synnittömän uhrikaritsan kuolema, joka voi sovittaa kaikki synnit. Jumala pyhittää vanhurskauden vaatimuksen, kun Hän antaa Kristuksen synnittömänä uhrautua ihmiskunnan sovinnoksi. Ei Hän vain rakkauden Jumalana anna Kristuksen kuolla ihmiskunnan hyväksi, vaan vanhurskaana Jumalana Hän Kristuksen kuolemassa sovittaa vanhurskauden vaatimuksen, kun synnitön Jumalan Karitsa kuolee

syntisten puolesta. Sentähden on Kristuksen sovintokuolema Jumalan vanhurskauden vaatimuksen täyttämistä. Ilman tätä Kristuksen sovintokuolemaa Jumala ei voisi vanhurskaana antaa ihmiselle syntejä anteeksi. Tämä Kristuksen sovintokuolema on tärkein tapaus koko ihmiskunnan historiassa. Sen kautta on yhdysside jälleen rakennettu taivaan ja maan välille. Armon lähde vuotaa tästä sovintokuolemasta kaikille niille, jotka huokaavat synnin tuomion alla.

Mutta Kristus nousi myös ylös kuolleista. Hän oli kuoleman hallitsija. Elämän ruhtinaana Hän vapahti ihmiskunnan synnin ja kuoleman laista. Ylösnousseena on Kristuksella iankaikkisen elämän voima, jonka Hän antaa Jumalaa etsiville. Elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on nyt synnin ja kuoleman lakia väkevämpi, ja sen turviin pakenee kristitty elämän taisteluissa.

Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Ei mikään valta voi repiä uskovaa, joka on antautunut Kristukselle, hänen kädestään. Kristus antaa niille, jotka ovat Hänelle kuuliaisia, voimaa tulla Jumalan lapsiksi. Elämän ja autuuden voimat lähtevät ylösnousseesta Kristuksesta.

Ja tämä Herra rukoilee kristittyjen puolesta. Hän on se suuri Ylimmäinen pappi, joka on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä. Luottamuksella saamme käydä armoistuimen eteen saadaksemme laupeutta ja löytääksemme armoa avuksemme oikeaan aikaan. Syvästi on ihminen langennut, mutta suuri on se armo, joka Jeesuksessa Kristuksessa tarjotaan kaikille, jotka tahtovat Jumalan lapsiksi tulla. Pimeyden valta meitä ympäröi, mutta sitä väkevämpi on Kristus, jossa jumaluuden täyteys ruumiillisesti asuu ja joka tästä täyteydestä antaa uskovalle armoa armon lisäksi. Rakastakaamme Häntä, joka ensin rakasti meitä. Pyytäkäämme olla uskollisia tälle Herralle, joka meidät on kutsunut taivaalliseen valtakuntaansa.

TOUKOKUUN 18 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Älköön teidän sydämenne olko levoton. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa Minuun. Isäni kodissa on monta asuntoa» (Joh. 14: 1, 2).

Jeesuksen opetuslapset olivat muutamia vuosia seuranneet opettajaansa, ja hänen turvissaan heidän oli hyvä olla. Paljon vihaa oli Jeesus saanut kärsiä fariseusten ja saddukeusten puolelta sinä aikana, jona Hän julkisesti opetti kansaa, mutta opetuslapset eivät olleet siitä mitään kärsineet, sillä Herra suojeli heitä. Nyt oli Jeesuksen edessä ristinkuolema maailman sovinnoksi, ja Hän oli muutaman kerran puhunut opetuslapsille lähdöstään Isän tykö ja siitä kärsimisestä, mikä Häntä odotti. Sentähden olivat opetuslapset levottomia. Juutalaiset olivat päättäneet Hänet tappaa, kun Hän sapattina paransi sairaita. Raamatussa sanotaan: »Ja he olivat matkalla, menossa ylös Jerusalemiin, ja Jeesus kulki heidän edellään; ja heidät valtasi hämmästys, ja ne, jotka seurasivat, olivat peloissaan» (Mark. 10: 32). Opetuslasten tehtävänä oli Jeesuksen ristinkuoleman jälkeen evankeliumin saarnaaminen kaikille kansoille. Tämä tehtävä oli kallis, sillä ihmiskunnan onni riippui kokonaan siitä. Ja se viha, mikä kohtasi Jeesusta, kun Hän taivaan valtakunnan evankeliumia saarnasi, oli nyt kohtaava opetuslapsia, joista useat saivat kärsiä marttyyrikuoleman. Luja mieliala oli heille tarpeen. Sentähden sanoo Jeesus heille: »Älköön sydämenne olko levoton.» Jumala on sen tukena, joka evankeliumia saarnaa. »Uskokaa Jumalaan ja uskokaa Minuun», sanoo Jeesus opetuslapsilleen. Ja sen Hän sanoo kaikille, joiden tehtävänä on evankeliumin julistaminen. Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle uskovalle. Se on voima ylhäältä, joka marttyyrikuolemaa kärsivillekin antoi rohkeutta ja toivoa. Evankeliumin julistaminen on tärkein tehtävä ihmiskunnassa, sillä evankeliumi on iankaikkinen elämä kaikille uskoville. Jumala on kannattamassa sanaansa, jonka Hän on puhunut. Iankaikkisen elämän voima on

tässä sanassa. Se on tukemassa sananpalvelijaa, joka julistaa sitä ihmisille, ja se kasvattaa Jumalan valtakunnalle sananlukijaa, joka kodin hiljaisuudessa kätkee tämän Jumalan sanan sydämeensä. »Uskokaa Jumalaan ja uskokaa Minuun» on Jeesuksen kallis kehoitus kaikille oppilailleen, ja Hän lausuu sen viimeisessä puheessa opetuslapsilleen. Vaikka ihmiset usein loukkaantuvat Jumalan sanaan ja vaikka pimeyden vallat usein riehuvat meidän ympärillämme, niin antavat nämä Jeesuksen sanat mielenlujuutta. Kaikki, jotka elämän kilvoituksessa taistelevat, tarvitsevat näitä Jeesuksen sanoja. Ne ovat antaneet lukemattomille lohdutusta ja iloa, ja ne antavat sitä vieläkin.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen lohdutukseksi: »Isäni kodissa on monta asuntoa.» Jeesuksen opetuslapsen matkan määrä on Isän koti. Siellä saadaan iankaikkisessa ilossa katsella Isän kasvoja ja riemuita niiden kanssa, jotka ovat maailman levottomuuden läpi kulkeneet. Siellä on tilaa meillekin, sillä asumuksia on siellä paljon. Ja siellä on monta ystävää, jotka ottavat vastaan tulijan iankaikkisiin majoihin. Siellä on taistelu loppunut, sillä pimeyden vallat eivät voi häiritä autuaiden iloa. Siellä vallitsee olennollinen ilo, joka on korkeampi sitä iloa, mikä maailmassa on. Näihin iankaikkisiin majoihin tahtoo elämän Herra koota kaikki, jotka täällä kilvoittelevat ja uskovat Jumalaan ja Häneen, joka on elämä.

TOUKOKUUN 19 P:NÄ.

Jeesus sanoo taivaalliselle Isälleen: »Sinä olet Minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin olet Minua rakastanut» (Joh. 17: 23).

Raamatussa on meillä paljon erikoisen kalliita totuuksia. Siellä kerrotaan Jeesuksen viimeiset puheet opetuslapsille. Siellä on sekin puhe, jonka Jeesus opetuslasten kuullen lausui Isälleen, kun Hän oli lähtemäisillään tästä maailmasta.

Kuinka kallis onkaan tämä helmi! Tuntuu siltä, kuin tämä puhe olisi taivaissa puhuttu. Siinä liikkuu iankaikkisuuden henki. Kyllä nämä puheet ansaitsisivat enemmän huomiota kristittyjen puolelta.

Tekstimme sanat on otettu tästä puheesta. Jeesus sanoo, että Isä on Hänet lähettänyt. Jeesus oli ylimaailmallisessa kirkkaudessa Jumalan tykönä, ja Hänessä tuli jumaluuden täyteys ruumiillisena maailmaan. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Hän vaelsi täällä maan päällä olennoltaan niinkuin ihminen. Isä Hänet lähetti tänne maailman Vapahtajaksi. Tämä maa on synnin tahraama, eivätkä taivaatkaan ole puhtaat Jumalan edessä, mutta me odotamme Jumalan lupauksen mukaan uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu (2 Piet. 3: 13).

Tämä uusi maailma syntyy vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Sentähden Isä Hänet lähetti. Kun Hän maan päällä vaelsi, sanoi Hän juutalaisille: »Minä olen elämän leipä. Isänne söivät mannaa erämaassa, ja he kuolivat. Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta, jotta ihminen sitä söisi eikä kuolisi. Jos joku syö tätä leipää, niin hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka Minä annan, on minun lihani, ja sen Minä annan maailman elämän puolesta» (Joh. 6: 48—51). Niin on Jeesuksessa Kristuksessa uuden ihmiskunnan kantaisä tullut maailmaan. Ensimmäinen ihminen, jonka Jumala loi, on nykyisen ihmiskunnan kantaisä, mutta toinen Aadam on Herra taivaasta. Hän tulee uskon kautta ihmisen sydämeen asumaan, niin että Kristus elää siinä ihmisessä. Tämä Kristus kastaa Pyhällä Hengellä. Uskomalla Häneen tulee ihminen Jumalan lapseksi, ja Jumalan rakkaus vuodatetaan Pyhän Hengen kautta hänen sydämeensä. Sentähden sanoivat pakanat, kun kristikunta esiintyi maailmassa: »Katso, kuinka he rakastavat toisiaan!» Pakanakunta ei koskaan ennen ollut senkaltaista rakkautta nähnyt. Ja kun kristityitä vainottiin siitä syystä, että olivat kristityitä, menivät he ilolla kuolemaan Herransa tähden. Kun he polttorovioilla kiittivät ja ylistivät Jumalaa, silloin pakanat huomasivat, että uusi voima ylhäältä

oli kristinuskossa tullut maailmaan. Kristittyjen vainoaminen oli pakanakunnalle vain vahingoksi.

Uusi rakkaus tuli kristinuskossa maailmaan. Jeesuksessa asui Jumalan täyteys ja Jumalan rakkaus. Ja Jeesuksen kautta syntyi ihmiskunnassa kristillinen seurakunta, joka on Kristuksen ruumis. Tässä asuu se rakkaus, joka on ylhäältä syntynyt. Vanhan liiton käsky kuului: »Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.» Kohdista se rakkaus, mikä sinulla on itseesi, lähimmäiseesi. Mutta uuden liiton rakkauden käsky kuuluu: rakasta lähimmäistäsi, niinkuin Jumala rakastaa Kristusta. Tämä rakkaus on paljon korkeampi vanhan liiton rakkautta. Jumala on rakkaus, ja Hän rakastaa taivaallisella rakkaudella niitä, jotka ovat ylhäältä syntyneitä. Niinkuin Jumala rakastaa Kristusta, niin Hän rakastaa myös niitä, jotka ovat uskon kautta Kristukseen uudestisyntyneitä. Kristinuskossa on tämä korkein rakkaus tullut maailmaan. Missä riitaa ja eripuraisuutta on, siellä ei ole vasituista kristinuskoa, sillä tosikristityissä asuu sama rakkaus kuin Kristuksessa. Sentähden Herra sanoo heitä veljikseen ja Hän sanoo, että Isä rakastaa heitä samalla rakkaudella, kuin Jumala on rakastanut Häntä.

TOUKOKUUN 20 P:NÄ.

Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa (1 Tim. 6: 6).

Kun katselemme ihmiselämää, näyttää se usein olevan levottoman meren kaltainen, jossa aallot nousevat ja laskevat. Mutta usko Jumalaan antaa ihmiselle tukea ja turvaa. Jumala, joka on kaikki luonut, hallitsee myös ihmiskunnan elämää. Ja mitä lähemmäksi Jumalaa ihminen uskossa pääsee, sitä enemmän hän saa taivaan valtakunnan rauhaa sydämeensä. Jeesus sanoi opetuslapsilleen, kun Hän ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi heille: »Rauha olkoon teille! Samoinkuin Isä on lähettänyt Minut, lähetän Minäkin teidät» (Joh. 20: 21). Jeesus

lähetti heidät saarnaamaan evankeliumia kaikille kansoille, mutta pimeyden vallat koettivat tätä tointa estää. Paljon vihaa opetuslapset saivatkin kärsiä, mutta Jeesus antoi heille rauhan. Tämä rauha on kallis taivaan lahja, ja tämän rauhan saa ihminen, kun hän elää uskonyhteydessä Jumalan kanssa. Jumala on kaikkialla. Psalmista sanoo: »Mihinkä minä menen sinun Henkesi edestä, ja kuhunka minä pakenen sinun kasvoistasi? Jos minä astuisin ylös taivaaseen, niin Sinä olet siellä; jos vuoteeni tuonelaan tekisin, katso, Sinä olet sielläkin. Jos kohoisin aamuruskon siivillä ja majailisin lännen perillä, niin sielläkin sinun kätesi johdattaisi minua, ja oikea kätesi pitäisi minut» (Ps. 139: 7—10).

Kun Jeesus Lasaruksen kuoltua tuli Betaniaan, sanoi Martta Hänelle: »Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut» (Joh. 11: 21). Ja samaa sanoi Maria Hänelle. Jos Jeesus olisi ollut Betaniassa, niin kuolema ei olisi vieraillut hurskaassa kodissa, sillä kuolema ei voinut tulla sinne, missä Jeesus oli. Ja samoin me voimme sanoa: missä Jumala on, siellä ei ole levottomuutta, vaan siellä on rauhaa. Kun astumme hurskaan kotiin, saamme sen vaikutuksen, että täällä asuu taivaan rauha. Ja tästä rauhasta puhuu hurskaan olento. Kun olemme Jumalan seurassa ja elämme taivaan valtakunnan piirissä, liikkuvat taivaan enkelit ympärillämme. Kristuksen seurakunta maan päällä ja taivaassa eivät ole toisistaan erotettavat. Jumalan ympärillä on suuri joukko todistajia, joiden seurassa uskovan on hyvä olla. Jumalisuus on suuri voitto. Uskova elää uskossa niiden Jumalan lasten seurassa, jotka ovat tästä maallisesta elämästä Herransa luo päässeet. Raamattu sanoo heitä todistajiksi, ja he ovat henkisellä tavalla Jumalan lapsen läheisyydessä. On olemassa ulkokullattua jumalisuutta, joka liikkuu vain puheissa, mutta jolle iankaikkisuuden todellisuus on vieras. Ihminen, joka uskossa elää Jumalan ja Kristuksen kanssa; joka uutterasti viljelee Jumalan sanaa ja ajattelee sitä; joka rukouksessa pysyy Jeesuksessa Kristuksessa, häntä lähellä on Jumala, ja Kristus asuu hänen sydämessään. Sentähden hänellä on se rauha, jota ei kukaan voi

häneltä riistää, ja hänellä on se tyytyväisyys, jonka Jumala antaa lapselleen, sillä Herra sanoo: »Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimeeni, sen Hän antaa teille» (Joh. 15: 16). Tämän Herran turvissa kristitty vaeltaa, ja on suuri voitto, kun ihmisellä on tämä turva. Hänen ei tarvitse epätoivossa horjua. Taivaasta kotoisin on se tyytyväisyys, joka jumalisen sydämen täyttää. Jumala siunaa uskovaa kaikella hengellisellä siunauksella taivaallisissa Kristuksessa. Maailman köyhä elämä on tämmöiselle uskovalle vieras. Suuri voitto on todella jumalisuus tyytyväisyyden kanssa, sillä Jumalan rauha, jota ei maailma tunne, täyttää uskovan sydämen ilolla. Apostoli sanoo kristityille: »Iloitkaa aina Herrassa!» (Fil. 4: 4).

TOUKOKUUN 21 P:NÄ.

Niin menkäämme siis Hänen tykönsä »ulkopuolelle leirin» hänen häväistystään kantaen (Hepr. 13: 13).

Kristus tuli ylimaailman kirkkaudesta tänne ja ihmistyi pelastaakseen meidät synnin tuomiosta ja vallasta ja antaakseen meille iankaikkisen elämän. Hän oli olennoltaan niinkuin ihminen, vaikka Hän oli Jumalan Poika. Olisi odottanut, että Hän olisi saanut kunnioitusta ja kiitosta osakseen tämmöisestä teosta, jonka vertaista ei maailmassa muuta ole, mutta sitä Hän ei saanut. Pilkkaa ja häpeää Hän sai palkakseen ihmiskunnalta. Vanhan liiton profeetta sanoi jo Hänestä: »Hän kasvoi niinkuin vesa Hänen edessään ja niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei Hänellä ollut muotoa eikä kauneutta, ja me näimme Hänet, mutta Hänellä ei ollut sitä muotoa, että me olisimme Häneen mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä, kipua ja sairautta täynnä, ja semmoinen, jolta me peitimme kasvomme; Hän oli niin ylenkatsottu, ettemme Häntä minäkään pitäneet» (Jes. 53: 2, 3). Kun Jeesus vaelsi kansansa keskuudessa, teki hyvää kaikille, paransi sairaita ja herätti kuolleita, sai Hän osakseen paljon vihaa ja ylenkatsetta. Niko-

deemus, Neuvoston jäsen, tulee yöllä Jeesuksen luo, sillä hän häpeää tulla päivällä. Hän sanoo: »Me tiedämme, että Sinä olet tullut Jumalalta opettajaksi, sillä ei kukaan voi tehdä niitä ihmetöitä, joita Sinä teet, jollei Jumala ole hänen kanssaan» (Joh. 3: 2). Tässä esiintyy huomattava piirre ihmiskunnan todellisesta tilasta. Israelin neuvosmies, joka tietää, että Jeesus on Jumalasta tullut, häpeää tulla päivällä Hänen luokseen, ja tuota häpeää on paljon kristikunnassakin, vaikka se ei aina tule näkyviin.

On paljon niitä, jotka eivät tahdo lukea Jumalan sanaa muiden ihmisten nähden, vaikka sen pitäisi olla kunnian asia. Eikä monikaan tahdo muiden nähden rukoilla, vaikka Jumalan kanssa puhuminen ei koskaan voi olla häpeänalaista. Tämmöisiä vastakohtia on olemassa, jotka eivät ole ihmiskunnalle kunniaksi. Hävetään usein sitä, mikä on korkeinta ja jalointa, mutta ei hävetä syntiä eikä niitä, jotka syntiä harjoittavat. Tämä viittaa ihmiskunnan syvään turmelukseen.

Kun sotajoukot liikkuvat, leiriytyvät ne, ja leirin ulkopuolelle viedään kaikki, mikä saastuttaa. Siellä toimitetaan kuolemantuomiotkin, jos semmoisia sattuu. Tekstimme kehoittaa meitä lähtemään »ulkopuolelle leirin» kantamaan Kristuksen häväistystä. Kristityn ei sovi välttää sitä, mikä on kristillistä, sentähden että se on pilkanalaista. Silloin tulisi hänen myös kieltää Kristus, mutta kristityn tulee kaikessa noudattaa Kristuksen mielialaa. Hänen täytyy usein mennä »ulkopuolelle leirin» ja kantaa Kristuksen häväistystä. Meidän tulee kaikessa kysyä Jumalan mielisuosiota eikä ihmisten mielipiteiden takia jättää tekemättä, mitä Jumala tahtoo. Käykäämme sentähden mekin »ulkopuolelle leirin» ja kantakaamme Kristuksen häväistystä.

TOUKOKUUN 22 P:NÄ.

Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet (Ef. 6: 16).

Laaja ja rikas on Jumalan luomakunta. Se nousee kasvikuntana, eläinkuntana ja ihmiskuntana aste asteelta yhä korkeammalle, ja suurilukuinen on tämä asteikko. Ihminen on korkein olento maan päällä. Hänellä on henki, mutta hän ei ole henki. Ihmiskuntaa korkeammalla ovat enkelit, jotka ovat henkiä, vaikka heillä on henkinen ruumiillisuus. Suurilukuinen on enkelimaailma. Jeesus sanoo, että lapsilla on enkelinsä, jotka aina katselevat Isän kasvoja. Enkelien suojelusta huomaamme usein. Kun lapsi putoaa korkean rakennuksen ikkunasta kivikadulle, nousee ylös ja vahingoittumattomana juoksee äitinsä luo, kuten joskus on tapahtunut, niin on enkeli ollut häntä suojelemassa. Luonnonlait ovat tässä särkyneet. Laaja ja moninainen on enkelin vaikutus ihmiselämän monenlaisissa vaiheissa, vaikka useimmat ihmiset eivät siitä mitään tiedä. Hurskas isä ja äiti rukoilee lapselleen enkelien suojelusta.

Mutta enkelimaailmassakin tapahtui koetus, sillä henkisen olennon tulee vapaasti antautua Jumalalle. Kun suuri osa enkeleitä ei kestänyt koetusta, vaan lankesi, eivät he voi parannusta tehdä, sillä henki luopuu tieten tahtoen Jumalan tahdosta. Suurilukuinen on paha enkelimaailma. Apostoli sanoo: »Meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6:12). Pahat henget liikkuvat kaikkialla ja tekevät pimeyden tekoja, esiintyvät syyttäjinä Jumalan valtaistuimenkin edessä, mutta aikanaan he joutuvat toiseen kuolemaan, josta eivät ikinä pääse.

Kun katselemme pahan kasvavaa valtaa ihmiskunnassa, niitä hirmuisia rikoksia, jotka yhä useammin esiintyvät, niin näemme pahan henkimaailman tekoja. Valkeuden enkelin

muodossa se liikkuu, mutta pimeyden töitä se tekee. Paha enkelimaailma ympäröi kristittyäkin, vaikka Jumala häntä suojelee. Mutta uskon kilpi on kristitylle välttämätön. Siihen sammuvat pahan henkimaailman tuliset nuolet. Uskossa elää kristitty Jumalan valtakunnan piirissä, ja täällä hän on turvattu sen hyökkäyksiä vastaan. Järki ei suojele ihmistä niistä vaaroista, joita pahat henget aiheuttavat, mutta uskossa elää kristitty Jumalan tykönä. Hän pysyy Kristuksessa ja Kristus pysyy hänessä. Sentähden pimeyden valta ei voi hänelle vahinkoa tehdä. Suuri ja laaja on tähän aikaan pimeyden valta. Sen kammottavat toimet herättävät kauhua uskovassa. Mutta sen tuomio on tuleva. Kristityn tulee seisoa sota-aseissa tätä valtaa vastaan. Jumalan sana on se miekka, jolla hän taistelee, mutta uskon kilpi suojelee häntä pimeyden tulisia nuolia vastaan.

»Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11:1). Taivaan valtakunta on katoamaton elämänpiiri, ja siinä nauttii uskova taivaallista siunausta ja suojelusta. Uskontilassa käy aina taistelu pimeyden valtoja vastaan, jotka ovat ihmistä väkevämmät, mutta kristitty pakenee Herransa turviin. Ja Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa hänet kaikesta synnistä. Niin kauan kuin maallinen elämä kestää, käy tämä taistelu, ja vain uskon kilpeen sammuvat pahan tuliset nuolet. Sentähden tulee kristityn aina käyttää tätä uskon kilpeä.

TOUKOKUUN 23 P:NÄ.

Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan ahto teistä Kristuksessa Jeesuksessa (1 Tess. 5:18).

Jumalan tulee olla meille kaikki kaikessa. Kaikki riippuu Hänestä. Sentähden tulee ihmisen aina olla yhteydessä Jumalan kanssa. Raamattu sanoo: »Rukoilkaa lakkaamatta» (1 Tess. 5:17). Ihmisen henki tarvitsee Jumalalta elämän voimaa, ja

ihmistä ympäröi monta vaaraa, joista hänen tulee pyytää varjelusta. Ihminen tarvitsee aina Jumalan apua. Sentähden tulee hänen myöskin aina olla rukouksessa. Ihmisen oikea koti on ylhäällä. Sieltä hän pyytää valoa ja voimaa. Niissä vaaroissa, jotka häntä ympäröivät maan päällä, tarvitsee hän Jumalan varjelusta ja suojelusta. Jumalan hyvyys ympäröi meitä. »Jumalassa me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap.t. 17:28). Jokainen ihminen saa Jumalalta monenlaista hyvää. Sentähden tulee hänen kiitoksessa tunnustaa se Jumalalle. Korkein rukousmuoto on palvominen. Ihminen on Jumalan sukua, ja uskonelämässä tulee hän tuntemaan Jumalan ylimaailmallista olentoa. Jumalan viisaus, Jumalan rakkaus, Jumalan kaikkivalta astuu ajoittain elävänä ihmisen eteen ja kehoittaa häntä ylistämään Jumalaa, joka elämän Luojana on antanut hänelle taivaan tavaroita. Rukous, kiitos ja ylistys ovat uskovan suhteessa Jumalaan hänen tärkeimmät tehtävänsä.

Kiitollisuudessa ilmenee ihmisen tunnustus siitä hyvästä, minkä hän on saanut, ja kiitollisuus on niitä voimia, jotka jalostavat ihmisen luonnetta. Kun Jeesus muinoin vaelsi Juudeassa, kohtasi Hän kymmenen pitalista miestä. Pitalitauti oli parantumaton, mutta kun Jeesus oli niin paljon ihmeitä tehnyt, pyysivät nämä pitaliset Jeesukselta apua. Jeesus käski heidän mennä näyttämään itsensä papeille, ja mennessään he paranivat. Silloin palasi yksi näistä, joka oli samarialainen, kiittämään Jeesusta. Mutta ne yhdeksän, jotka olivat juutalaisia, eivät palanneet Jeesuksen luo. Samarialainen, jonka juutalaiset pitivät halpana, tuntee kiitollisuuden velvoitusta, ja hän tekee oikein, kun lähtee kiittämään Häntä, joka oli hänet sellaisesta taudista parantanut. Mutta juutalaiset, joilla oli vanhan liiton laki ja lupaukset ja jotka olivat lain vaatimia kiitosuhreja Jumalalle tuoneet, eivät palaja Jeesuksen luo. Tämä on huono todistus liiton kansasta. Ja tämäkin tapaus todistaa, että todellista kiitollisuutta ei ole paljoa maailmassa.

Kiitollisuus on jalo tunne. Kristikunta, joka on saanut uuden liiton suuria armolahjoja, on suuren kiitollisuuden velassa

Jumalalle. Jumala tarjoaa meille joka päivä armoansa Jeesuksessa Kristuksessa. Hän antaa meille syntimme anteeksi. Meillä on hänen pyhä sanansa. Pyhät sakramentit asettavat meidät yhteyteen Jumalan kanssa. Mutta kuinka lienee kiitollisuuden laita? Apostoli sanoo: »Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teistä Kristuksessa Jeesuksessa.» Ei ole hyvä, jos kiitollisuus vain tulee muodon asiaksi, sillä kiitollisuus on siveellinen voima, joka vaikuttaa siunausta ihmiselämässä. Kun olemme ravinnon saaneet, kiitämme Jumalaa siitä. Meillä oli ennen ruokaluvut käytännössä. Nyt ne ovat enimmäkseen kadonneet. Tärkeää on, että kiitollisuudentunto säilyy kristikunnassa, ja sentähden olisivat hyvät vanhat tavat myöskin säilytettävät. Kun joku ihminen osoittaa meille hyvyyttä, kiitämme häntä siitä. Ja kun Jumala osoittaa meille hyvyyttä, tulee meidän kiittää Häntä siitä. On niin monenlaisia tilaisuuksia, joissa saamme kokea Jumalan hyvyyttä. »Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teistä Kristuksessa Jeesuksessa.»

TOUKOKUUN 24 P:NÄ.

Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti (Kol. 2:9).

Näin puhuu apostoli Paavali kirjeessään kolossalaisille. Hän sanoo, että Kristuksen ruumiissa asuu jumaluuden koko täyteys. Niin korkea on Kristuksen ruumis, ja tämä ruumis oli Hänellä silloinkin, kun Paavali kirjoitti kirjeensä kolossalaisille. Kristus ei ole jaettu. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Kun Kristus eli maan päällä, oli Hän samalla aikaa »Isän helmassa», oli kirkkaudessa Isän luona. Ja kun Hän nyt on ruumiillisesti ylösnoussut, on hänen kirkastettu ruumiinsa kaikkialla, missä hänen henkensä on. Hän sanoo opetuslapsilleen: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28:20). Kristuksen ruumiillisuus ei ole yhtäläinen ihmisen ruumiin kanssa, kun

siinä on jumaluuden täyteys, ja se voi olla kaikkialla, miljoonien ihmisten luona yhtä aikaa. Järkeisusko polkee Kristuksen kunniaa, kun se ei anna Kristuksen ruumiilliselle vaikutukselle sen oikeaa arvoa.

Jeesuksen opetuslapset näkivät Hänet ylösnousseena keskuudessaan. Se ruumis, joka oli haudassa maannut, oli elävänä heidän edessään. Hän kehoitti heitä katselemaan naulain jälkiä käsissään ja jaloissaan, niin että uskoisivat Hänet siksi Jeesukseksi, jonka kanssa olivat Hänen opetuslapsinaan olleet. Tämä ruumiillisuus ei ollut erotettuna Kristuksen hengestä, sillä ne ovat olennollisessa yhteydessä. Kun hän ristinpuulla kuoli, astui hänen henkensä tuonen maahan ja saarnasi siellä hengille vankeudessa. Kun hänen henkensä nousi tuonelasta, yhtyi se siihen ruumiiseen, mikä Hänellä oli ollut syntymästään asti, ja nousi haudasta. Sentähden oli tämä hauta tyhjä, kun apostolit tulivat sieltä etsimään kuollutta Herraansa. Kristuksen kirkastettu ruumiillisuus oli Hänelle maailman Vapahtajana tarpeen, sillä uusi ihminen ja uusi maailma oli luotava Kristuksen kautta. Jollei Kristus olisi ruumiillisesti ylösnoussut, niin ei olisi meillä pyhää kastetta eikä Herran ehtoollista, sillä nämä edellyttävät Kristuksen ruumiillista ylösnousemusta. Ihmeellinen on Kristuksen kehitys Ihmisen Poikana. Me näemme Raamatusta, kuinka Hän varttui viisaudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä. Kirkastusvuorella Kristuksen ruumis kirkastui opetuslasten nähden ja tuli täyteen Jumalan valoa. Kun järkeisusko arvelee, että Kristuksen ruumis olisi jäänyt hautaan, tekee se koko maailmansovinnon mahdottomaksi ja riistää kristityltä varman elämäntoivon. Kristuksen ruumis valmistuu Kristuksen kehittyessä elämän leiväksi ja elämän juomaksi kristikunnalle. Pyhässä kasteessa Kristuksen Henki puhdistaa lapsen. Pyhässä ehtoollisessa nauttii kristitty Kristuksen kirkastettua ruumista ja juo hänen vertansa. Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä.» »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (Joh. 6:54,53). Niin tärkeä on Kris-

tuksen kirkastetun ruumiillisuuden arvo uskovalle. Kristus voitti todella kuoleman ja antaa uskovalle iankaikkisen elämän.

Apostoli sanoo: »Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet ja armoa armon lisäksi» (Joh. 1:16). Runsas on jumaluuden täyteys Kristuksessa, ja sitä Hän mielellään antaa uskovalle. Pyytäkäämme sitä käyttää elämän ravintona uuden ihmisen kasvamiseksi.

TOUKOKUUN 25 P:NÄ.

Poikani, älä katso ylen Herran kuria, äläkä inhoa hänen *nuhdettansa; sillä jota Herra rakastaa, sitä Hän kurittaa* (Sanl. 3:11,12).

Ihmisen määrä on korkea. Hän on luotu Jumalan kuvaksi, ja hänen tulee muodostua Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Lapsessa on kykyä ja taipumusta tähän, mutta pitkä on se kehitys, joka määrään viepi. Siihen on kasvatus tarpeen. Ihminen kasvattaa lapsiaan kykynsä mukaan, mutta tämä ei riitä. Jumalan oma kasvatus on tämän määrän saavuttamiseen tarpeen. Ihmisen tulee itsekohtaisesti turvautua Jumalaan ja pysyä hänen henkensä vaikutuksen alaisena. Jumalan oman rakkauden tulee päästä ihmisen sydämeen, jos hän tahtoo Jumalan lapsena taivaallisen Isän kotiin tulla. Apostoli sanoo: »Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu» (Room. 5:5). Tämän Pyhän Hengen rakkauden vaikutuksen alaisena tulee sen pysyä, joka tahtoo taivaan kotiin koitua.

Kasvatus on ihmiselle tarpeen, sillä synti asuu hänen sydämessään, ja pimeyden valta on kannattamassa sitä pahaa, joka on houkuttamassa ihmistä pois Jumalan teiltä. Jumala on rakkaus. Hän rakastaa pahojakin, niinkuin Hän käskee kristittyä rakastamaan vihollisiaan ja tekemään hyvää niille, jotka häntä vainoavat. Mutta ihminen voi niin kauan ja niin syvästi rikkoa Jumalaa vastaan, että hän kokonaan joutuu Juma-

lan vihan alaiseksi. Niin on käynyt sen, joka on tehnyt syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Mutta Jumalan viha kohtaa jossain määrin kaikkia ihmisiä, jotka rikkovat hänen tahtoansa, sillä Jumalan rakkaus on pyhä. Hän vihaa syntiä. Sentähden joutuu jokainen ihminen, joka syntiä tekee, Jumalan vihan alaiseksi. Tätä Jumalan vihan kuritusta ei tarkoiteta tekstimme sanoissa, sillä Raamatussa hurskas sanoo: »Älä rankaise minua vihassasi, äläkä julmuudessasi minua kurita» (Ps. 6:2). Kristityn tulee uskossa kilvoitella, ettei hän joudu tämän vihan rangaistuksen alaiseksi. Uudenaikainen jumaluusoppi ei tahdo tietää mitään Jumalan vihasta. Se uskottelee ihmisille, että Jumalalla vain on rakkautta, joka ei koskaan lapsiansa kurita, mutta siinä se erehtyy. Synnin kasvaessa kasvaa Jumalan vihakin, ja se tulee ilmi monenlaisissa kurituksissa, jotka tuottavat tuhoa.

Mutta Jumala kurittaa myös niitä, joita Hän rakastaa, sillä ilman kuritusta ei ihminen voi Jumalan koulussa olla. Kun lapsi tekee pahaa, antavat isä ja äiti sille kuritusta, ja se tapahtuu rakkaudessa. Lapsi on aikanaan kiitollinen vanhemmilleen siitä, että he kurituksella auttoivat häntä vihaamaan pahaa. Niin kristittykin on Jumalalle kiitollinen siitä, että Jumala kurituksellaan auttaa häntä vihaamaan pahaa ja rakastamaan hyvää. Kun kärsimys kohtaa kristittyä, on hän kyllä tietoinen siitä, että Jumala häntä rakkaudessa kurittaa, ja jos hän tarkempaan tutkii itseänsä, tietää hän kyllä, mistä syystä kuritus tulee, eikä hän inhoa sitä nuhdetta, jonka Jumala hänelle antaa siitä pahasta, minkä hän on tehnyt. Sentähden ei kristitty tule toivottomaksi, vaikka hän on monenlaisen kurituksen alainen, sillä hän tietää, että taivaan Isä kasvattaa häntä, ja hän saa usein kokea, kuinka Jumala kurituksen alla häntä johdattaa ja auttaa. Rakas on hänelle sen Isän käsi, joka vitsaa käyttää, kun vitsa on tarpeen. Useinkaan ei ihminen huomaisi pahuuttaan, jollei Jumalan kuritus toisi hänelle sitä ilmi. Herra auttaa armollaan kurituksen alla olevaa.

TOUKOKUUN 26 P:NÄ.

Jumalattomalla on monta vaivaa, mutta joka Herraan turvaa, hänet armo ympäröi (Ps. 32:10).

Ihminen on heikko itsessään, ja pimeyden valta ympäröi häntä. Hän tarvitsee tukea ja turvaa. Jumala yksin voi olla oikeana turvana. Kyllä Jumalan ääni puhuu hänen omassatunnossaan, joka ilmoittaa hänelle hyväksymisensä taikka tuomionsa jokaisesta hänen teostaan. Mutta omantunnon toimi riippuu tiedosta. Kun lahkokunnilta puuttuu oikea tieto, vie omantunnon vaatimus harhaan, vaikka sitä voimalla teroitetaan. Mutta ihminen tarvitsee omantunnon johtoa, sillä se sanoo hänelle, mikä on oikein ja mikä on väärin.

Ihmisen täytyy tulla itsekohtaiseen suhteeseen Jumalaan, niin että hän rukouksessa on elämänyhteydessä Jumalan kanssa, etsii Jumalan sanasta valoa ja voimaa ja seuraa Pyhän Hengen johdatusta. Kun Kristus on saanut kastaa ihmisen Pyhällä Hengellä ja sydämessä asuvana ohjaa ihmisen toimia, silloin on tämä oikean ohjauksen alainen. Pyhä Henki nuhtelee, varoittaa ja kehoittaa ihmistä rakkaudessa toimimaan Jumalan tahdon mukaan. Kristinusko on korkea, se nostaa ihmisen maan tomusta uskonyhteyteen Jumalan kanssa, niin että kristittyjen yhdyskunta on taivaassa, jossa Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kristillinen seurakunta maan päällä on sisällisessä yhteydessä taivaassa olevan Kristuksen seurakunnan kanssa. Suuri joukko todistajia on kristityn ympärillä, ja hän vaeltaa Jumalan kasvojen edessä. Siitä johtuu se rauha ja tyytyväisyys, mikä kristityn olennossa asuu. Hän ilmoittaa taivaalliselle Isälleen ilonsa ja huolensa ja on Hänen hoidettavanaan.

Jeesukselta saa uskova joka päivä armoa armon lisäksi. Armo on taivaan lahja sille, joka uskoo Jeesukseen Kristukseen, mutta jumalattomalla on monta vaivaa. Hänellä ei ole missään maailmassa oikeaa turvapaikkaa. Omatunto häntä tuomitsee, ja maailmanlapset houkuttelevat häntä harhapoluil-

le. Omia etujaan hän kaikessa etsii, ja Jumalan tahto jää syrjään. Jumalisuus on suuri voitto, sillä se antaa tyytyväisyyttä.

Jeesus rakastaa. Hän antoi sielunsa uhriksi syntimme sovinnoksi. Jumalan kirkkaudesta Hän tuli pelastamaan meidät synnin tuomiosta ja vallasta. Hän on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa perikuva, ja Hän kantaa kaikki voimansa sanalla (Hepr. 1:3). Hän kutsuu kaikkia ihmisiä tykönsä: »Tulkaa Minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskautetut» (Matt. 11:28). Taivaallinen Isä antoi meille ainoan Poikansa. Eikö Hän antaisi meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan? Kristuksessa on turva, ja hänen armonsa ympäröi sitä, joka Häntä etsii ja seuraa. Jumala ei ole jättänyt meitä turvattomiksi. Niinkuin kana kokoo poikansa siipeinsä alle, niin tahtoo Jumala koota meitä kaikkia Kristuksen turviin. Häneltä saamme armoa armon lisäksi. Onnellinen on se ihminen, joka Herraan turvaa.

TOUKOKUUN 27 P:NÄ.

Jos me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu (Gal. 1:8).

Näin kirjoittaa apostoli Paavali Galatian seurakunnalle. Hän toistaa nämä sanat, sentähden saa tämä apostolin varoitus erityisen painon. Tämä on vakavimpia varoituksia, joita apostoli on antanut, ja kristikunnan tulee antaa sille sen oikea arvo. Evankeliumissa ilmoittaa Jumala sen elämäntotuuden, minkä Hän Jeesuksessa Kristuksessa on ihmiskunnalle antanut. Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi jokaiselle uskovalle. Apostoli lausuu kirouksen niiden yli, jotka muuntavat tätä evankeliumia, joka on Jumalan suuri armolahja ihmiskunnalle. Siihen ei saa kukaan mitään lisätä, eikä kukaan saa ottaa siitä mitään pois.

Kun katselemme kristikunnan nykyistä tilaa ja ajattelemme niitä lukuisia opinsuuntia, jotka liikkuvat tämän piirissä, täytyy tunnollisen murehtia sitä kevytmielisyyttä, millä useat jumaluusoppineet taitamattomia turmelevat. Järki ei käsitä ylimaailman totuutta, mutta kuitenkin annetaan usein tähän aikaan tieteilijäin väitteille suurempi arvo kuin Raamatulle. Usein on tieteilijälle uskonelämä outo. Silloinkin kun ylimaailman elämänpiiri on hänen hengelleen vieras, muovailee hän usein järjellään uskonnon asioita ja esittää ne ehdottomana totuutena. Ei ole kumma, jos herännyt kansanlapsi epäluulolla kohtelee tämmöisiä tieteen väitteitä, sillä hän elää sydämellään uskon piirissä ja tuntee elämän kokemuksesta kristinuskon totuuksia. Kristikunnassa on sadoittain oppijärjestelmiä, joista yksi vakuuttaa yhtä, toinen toista, ja kaikki vaativat itselleen kunnioitusta. Raamatun sanan on Jumala puhunut. Apostolit ja profeetat ovat kirjoittaneet, mitä Jumalan Henki on heille ilmoittanut. Tämä sana on todella Jumalan sanaa, ja sillä on ehdoton arvonsa. Ei yhdenkään tieteilijän sanalla ole mitään arvoa, jos se on ristiriidassa Raamatun kanssa. Jos tahdomme nykyisestä onnettomasta tilanteesta päästä, on meidän annettava Jumalan sanalle sen oikea arvo. Jeesus noudatti aina Jumalan sanaa ja sanoi: »Niin on kirjoitettu.» Hänen esikuvansa kehoittaa meitä uskollisuuteen tälle sanalle.

Kyllä on evankeliumin arvo korkea, kun apostoli sanoo, että jos enkeli taivaasta saarnaa toisin evankeliumia, »olkoon hän kirottu». Luulisi sen mahdottomaksi, että jumaluusoppineet tämmöisen apostolin todistuksen edessä voisivat esittää tyhjiä väitteitään, joita tätä nykyä kumminkin on niin paljon. Jumalan sana on meille luotettava ystävä, johon aina saamme turvata ja joka tahtoo meidän tykönämme aina olla.

On suuri Jumalan armo, että meille kaikille on tämä sana annettu. Jumalan Pyhä Henki on itse sen selittäjä. Kansanlapsi, joka rukouksella lukee Jumalan sanaa, saa Pyhältä Hengeltä valistusta, niin että hän sen oikein ymmärtää. Raamattu on kirjoitettu koko ihmiskunnalle, oppineille ja oppimattomille. Ei ihminen kohta kaikkea käsitä, vaan hän tarvitsee aina valoa

ylhäältä. Jumala antaa ihmiselle, kasvattaessaan häntä, sen tiedon, jota hän kulloinkin tarvitsee. Sentähden täytyy kristityn tyytyä siihen, että hän vähitellen oppii taivaan valtakunnan salaisuuksia ymmärtämään. Oppilaana täytyy oppineenkin pysyä. Jumala antaa aina etsivälle sitä, mitä hän tarvitsee uskonelämänsä kehityksessä. Kuuliaisuus on kaikille tarpeen Jumalan sanaan nähden.

TOUKOKUUN 28 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saattavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä» (Room. 16:17).

Meidän aikanamme pyydetään perustaa yhä uusia yhdistyksiä, joihin mielellään otetaan halukkaita tulijoita, ja arvellaan, että suurilukuisuus on voimaa. Voima ei siis enää riippuisi Jumalasta, vaan ihmisistä; ja mielihyvällä kerrotaan, kuinka paljon jäseniä on siinä ja siinä yhdistyksessä. Mutta erottamisen sääntö on pyhä. Meidän tulee vetäytyä pois kaikesta, mikä on pahaa. Jeesus valitsi itselleen kaksitoista apostolia ja lähetti heidät maailmaan saarnaamaan evankeliumia. Pieni joukko tuo oli, ja useimmat heistä olivat kansanlapsia. Kuitenkin he valloittivat maailman. Kristinuskon ylimaailmallinen totuus oli voima, joka voitti kaikki esteet.

Jeesus sanoo: »Joka tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon Minua» (Luuk. 9:23). Sama peruste on vielä voimassa. Vielä täytyy sen, joka tahtoo kristityksi tulla, kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Jeesusta. Ne, jotka uusia yhdistyksiä puuhaavat, vaikenevat tavallisesti tähän Jeesuksen peruslauseeseen nähden.

Kaikenlaisia uusia oppeja syntyy tätä nykyä kristikunnassa. On paljon niitä, jotka tahtovat koota ympärilleen oppilaita ja

sen kautta mainetta saada. Mutta apostoli kehoittaa kristityitä vetäytymään pois niistä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta. Suora käsky on tässä kohden kristityn edessä. Hän ei saa yhdistyä niihin, jotka erimielisyyttä ja pahennusta aiheuttavat. Tätä apostolin käskyä harvoin muistetaan, vaikka se on suuriarvoinen uskonnon alalla. Hajaannus kasvaa nykyjään kaikkialla ja suuria ponnistuksia tehdään, jotta saataisiin paljon jäseniä kaikenlaisiin yhdistyksiin, mutta tunnollisen kristityn on tärkeä muistuttaa itselleen sitä käskyä, että hänen tulee pysyä erillään kaikesta pahasta, olipa sillä kuinka kaunis nimi tahansa.

Jos omaatuntoa enemmän viljeltäisiin, olisi ihmisellä omassa itsessään ohjaaja, joka pitäisi hänet erillään pahasta. Mutta joukkokristillisyyttä tahdotaan nyt rakentaa.

Kristuksen esikuva on tässäkin kohden määräävä. Hän kokosi ne, jotka olivat totuudesta, ja opetti heitä palvelemaan Jumalaa hiljaisuudessa, välttäen kaikkea turhaa puuhaa. Ja niin tekivät apostolitkin. He perustivat ympäri maailmaa seurakuntia, joiden jäsenluku usein oli pieni, ja ne, jotka olivat totuudesta, liittyivät niihin. Kristus sanoo: »Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä?» (Luuk. 18:8). Miten käynee silloin niiden lukemattomien yhdistysten, jotka nyt puuhaavat ulkonaisissa toimissa! Pysykäämme Kristuksessa ja olkaamme hänen totisia opetuslapsiaan, jotka noudattavat hänen käskyjään.

TOUKOKUUN 29 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua, ja tunne ajatukseni» (Ps.139:23).

Suruton ihminen luulee olevansa hyvällä tiellä. Kun omatunto on nukuksissa, saavat kaikenlaiset himot hallita sydäntä, ja nämä ovat ihmistä johtamassa pahalla tiellä. Kun ihminen kääntyy ja menee itseensä, niinkuin tuhlaajapoika, näkee hän,

että se tie, jolla hän vaeltaa, on kadotuksen tie. Silloin alkaa taistelu hänen sydämessään, ja Jumalan Henki valaisee hänelle hänen tilansa. Hajanainen on suruttoman ihmisen elämä, ja hän liikkuu tiellä, joka lopulta vie perikatoon. Pimeyden valta sokaisee ihmisen sydäntä, niin ettei hän tunne niitä vaaroja, jotka häntä ympäröivät. Useimmat ihmiset vaeltavat pimeässä, vaikka eivät sitä usko. He nukkuvat eivätkä tahdo tulla herätetyiksi synnin unesta.

Kun Jumalan herätys tulee, silloin rukoilee ihminen: »Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni.» Ylhäältä vain tulee valoa ihmishenkeen. Jumalan apua tarvitsee jokainen ihminen. Ilman sitä ei kukaan pääse pimeyden pauloista. On suuri armo, kun Jumala Hengellään valaisee ihmisen. Jumala yksin tuntee ihmissydämen harhapolut. Kun Jumala tutkii sisällistä ihmistä ja tuntee hänen ajatuksensa ja paljastaa ne, silloin ihminen näkee, mimmoinen se tie on, jolla hän kulkee. Jokaiselle ihmiselle on tarpeen, että Jumala häntä koettelee. Hän asettaa ihmisen elämän matkalla tienhaaroihin, joissa hänen tulee valita, kumpaako tietä hän tahtoo kulkea. On ihmeellistä nähdä, kuinka useat lahjakkaatkin ihmiset vaeltavat pimeässä eivätkä tunne niitä vaaroja, jotka heitä ympäröivät, ennenkuin Jumalan Henki pääsee valaisemaan heitä. Laaja on pimeyden valtakunta. Paljon henkisiä olentoja on täällä toimimassa. Ilman Jumalan apua ei ihminen tästä piiristä pääse valon piiriin. Joka ei ole oppinut rukoilemaan: »Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni, koettele minua ja tunne ajatukseni», hän vaeltaa pimeässä, eikä hän tunne sitä ihmeellistä valoa, mikä Jumalan valtakunnassa on. Suuri on erotus valon ja pimeän välillä. Kammottava on sen tila, joka pimeässä vaeltaa ja luulee olevansa valon lapsi. Ei sivistys tässä auta, eivät suuret tiedot ihmistä pelasta pimeän vallasta. Jumalan Hengen valistus on siihen tarpeen. Jokaisen ihmisen tulee sitä pyytää. Joskin ihminen voi jossakin määrin tuntea itsensä, niin on sydämessä kuitenkin aina pimeitä aloja, joita vain Jumalan Henki voi valaista. Kristikunnan nykyinen tila on hyvin huolestuttava,

sillä kristityt useinkaan eivät pyydä Jumalan valoa tässä kohden, vaan vaeltavat pimeässä, vaikka luulevat olevansa valon lapsia.

Herännyt rukoilee: »Jos pahalla tiellä lienen, niin johda minut iankaikkiselle tielle» (Ps. 139: 24). Kristus on maailman valo. Joka seuraa Kristusta, hän ei vaella pimeydessä, vaan saa elämän valkeuden. Kaikki, jotka eivät Kristusta tunne, ovat pimeyden lapsia. Iankaikkinen tie johtaa Kristuksen luo; ja niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat, ei ole yhtään kadotustuomiota. »Kun Sinä vain omani olet, ei minua mikään taivaassa eikä maan päällä miellytä» (Ps. 73: 25), sanoo se, joka Jeesuksen on löytänyt.

TOUKOKUUN 30 P:NÄ.

Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia (1 Piet. 2: 5).

Vanhassa liitossa rakensi Salomo Jumalan käskystä temppelin Jerusalemiin. Ihmeellinen oli tämä rakennus. Jumala itse loi sille suunnitelman. Se oli rakennettava tarkkaan Jumalan antamien ohjeiden mukaan. Maailmankuulu oli tämä rakennus. Ei ollut toista sen vertaista. Kun se vihittiin, täytti Jumalan kirkkaus temppelin, ja Jumala asui siinä. Kun Jumalan tahtoa pyydettiin tietää, kysyttiin temppelissä Jumalalta, ja Hän antoi vastauksen. Kun sitten Israel luopui Jumalasta ja palveli epäjumalia, siirtyi Jumalan kirkkaus pois Jerusalemin temppelistä, ja kansa joutui vankeuteen vieraaseen maahan.

Toinen korkeampi temppeli rakennetaan uudessa liitossa. Kristus tuli tänne taivaasta ja ihmistyi. Uskomalla Häneen saa ihminen Pyhän Hengen ja tulee uudeksi ihmiseksi. Täten rakennetaan Kristuksen seurakuntaa, joka on Kristuksen ruumis. Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Kun Kristus uskon kautta on pääs-

syt asumaan ihmisen sydämeen, on hän uudestisyntynyt, hän on uusi luomus. Nämä uudestisyntyneet ovat ne elävät kivet, joista Hengen temppeli rakennetaan. Missä kristinusko saa jalansijaa ihmiskunnassa ja ihmisiä Pyhän Hengen kautta syntyy uudesti, siinä on näitä eläviä kiviä, joista uuden liiton hengellinen huone on rakennettu. Tämä temppeli on paljon korkeampi vanhan liiton temppeliä Jerusalemissa. Tämän temppelin jäsenillä on iankaikkinen elämä. He eivät ole tästä maailmasta eivätkä he etsi sitä, mikä maailmassa on, vaan he etsivät sitä, mikä ylhäällä on, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Taivaan valtakunnan iankaikkisia tavaroita he ovat omistaneet. He odottavat Kristuksen tuloa, jolloin Hän luo uudet taivaat ja uuden maan. Tämän temppelin jäseneksi tulee jokaisen kristityn pyrkiä. Hänen tulee olla elävänä kivenä tässä hengellisessä huoneessa.

Tässä Hengen temppelissä palvellaan aina taivaan Jumalaa. Pyhä papisto on täällä uhraamassa hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. Tämä jumalanpalvelus on paljon korkeampi vanhan liiton jumalanpalvelusta, vaikka sekin oli ihana. Kauniissa Jerusalemin temppelissä oli koko Leevin sukukunta pappisvirkaa hoitamassa. Siellä kaikui kaunis laulu. Psalmeja, joita nyt luemme Raamatussa, veisattiin siellä. Monenlaisia soittokoneita käytettiin tässä jumalanpalveluksessa. Silmin nähtävä ja korvin kuultava oli tämä ihana jumalanpalvelus. Mutta paljon korkeampi on se hengen palvelus, mikä uuden liiton temppelissä toimitetaan. Sitä pyhää papistoa, joka täällä palvelee Jumalaa, on kaikkialla kristikunnassa, missä ylhäältä syntyneitä ihmisiä on. Köyhän mökissä, jossa uskova kiittää Jumalaa ja lukee hänen sanaansa, ja varakkaan kodissa, jossa elämän Herra on tunnettu ja rakastettu, vietetään uuden liiton jumalanpalvelusta hengessä. Kristus on siellä, missä kaksi tai kolme on koolla hänen nimessään, ja Hän on tämän jumalanpalveluksen keskushenkilö. Usein on tämä jumalanpalvelus laimea, mutta sen tulisi tapahtua palavassa hengessä.

TOUKOKUUN 31 P:NÄ.

Jeesus voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koskapa Hän aina elää rukoillakseen heidän edestään (Hepr. 7: 25).

Synnin kautta on ihminen joutunut pimeyden vallan alaiseksi. Tämän voima hallitsee luonnollista ihmistä, ja synnin tuomio riistää häneltä rauhan. Hän tarvitsee pelastajaa voidakseen saavuttaa iankaikkisen elämän, ja hän tarvitsee täydellisen pelastuksen. Ihminen tyytyy usein puolinaiseen pelastukseen, kun hän ei antaudu siihen uudistukseen, jonka Kristus tahtoo hänessä saada aikaan. Vanhan liiton hurskailla oli paljon lohdutusta, ja he saivat syntinsä anteeksi, kun uskossa lähestyivät Jumalaa ja pyysivät Häneltä armoa tulevan Messiaan tähden. Psalmeissa esiintyy hurskasten uskonnollinen elämä Jumalan moninaisen siunauksen alaisena, mutta täydellistä pelastusta ei vanhassa liitossa vielä ollut. Toivossa liikkui Jumalaa etsivä ja sai kyllä paljon virvoitusta Jumalan sanasta, mutta iankaikkinen elämä ei ollut vielä Kristuksessa ilmestynyt

Uudessa liitossa on paljon niitä, jotka itse asiassa ovat vanhan liiton kannalla, vaikka kyllä ovat jonkinlaisessa suhteessa Kristukseen. Kun synti painaa, pakenevat he Kristuksen turviin ja saavat Häneltä apua. Mutta monikaan ei tahdo kuolla Kristuksen kanssa, vaan tahtoo uskon alallakin edelleen liikkua tässä maailmassa. Apostoli sanoo: »Te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa. Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin Hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa» (Kol. 3: 3,4). Nämä ovat täydellisesti pelastetut, sillä he eivät elä maailmassa, vaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Iankaikkinen elämä on Kristuksessa ilmestynyt, ja kun Kristus pääsee sydämeen asumaan, silloin on ihminen ylhäältä syntynyt. Tähän suhteeseen tulee kristityn päästä Kristukseen nähden. Hänen on tultava Kristuksen tykö ja päästävä itsekohtaiseen yhteyteen Hänen kanssaan. Ihmisellä on paljon iloa,

kun hän uskoo, että Kristus on kuollut maailman synnin tähden, ja että hän Kristukselta saa syntinsä anteeksi, mutta hän voi sittenkin jäädä ulkokohtaiseen suhteeseen Kristukseen. Vanha ihminen voi säilyä moninaisine himoineen, ja silloin ei synnin valta ole vielä murtunut. Raamattu sanoo: »Ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan se, että on uusi luomus» (Gal. 6: 15). Tätä uutta luomusta tahtoo kristinusko saada aikaan. Kehitys on siihen tarpeen. Opetuslapset olivat olleet useampia vuosia Jeesuksen seurassa, ja helluntaipäivänä heidät kastettiin Pyhällä Hengellä. Kristityn kin tulee tyytyä siihen, että hän aikansa on opetuslapsena, joka Hengen kasvatuksen alaisena oppii yhä paremmin tuntemaan Kristusta ja omistamaan Hänet. Kärsivällisyys on tässä tarpeen, sillä sitä Raamattu teroittaa.

Kristus on lähellä niitä, jotka Häntä etsivät. Hän elää aina, kuten Raamattu sanoo, rukoillakseen heidän edestään. Hän on suuri Ylimmäinen pappi, joka on ollut kaikessa kiusattuna kuten mekin, mutta ilman syntiä. Hänen ylösnousemuksensa voima vaikuttaa uskovassa. Hän on Jumalan valtaistuimen oikealla puolella, ja Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Kaikki taivaan aarteet ovat Hänen hoidettavinaan. Tämän Herran luona on kristityn hyvä olla, sillä Hän antaa uskovalle kaikki, mitä hän tarvitsee. Ja Hän antaa täydellisen pelastuksen niille, jotka pysyvät hänen opetuslapsinaan.

KESÄKUUN 1 P:NÄ.

Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden (1 Tim. 2: 4).

Korkea on ihmisen määrä. Jumalan kuvaksi luotuna tulisi hänen saavuttaa iankaikkinen elämä ja päästä Jumalan tykö asumaan. Ihana on taivaan autuus. Siellä elävät sadattuhannet enkelit Jumalan kirkkaudesta osallisina ja palvelevat Häntä. Taivaissa on se uusi luomakunta, josta Jeesus puhuu, mutta

jota emme tunne. Siellä on olennollinen ilo Jumalan kasvojen edessä. Siellä vallitsee iankaikkinen elämä, ja sen osallisuuteen tahtoo Jumala johdattaa ihmistä.

Mutta tuon iankaikkisen elämän vastakohta on iankaikkinen kuolema. Se on »valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen», sanoo Jeesus, »ja siellä on itku ja hammasten kiristys» (Matt. 25: 41; 8: 12). On kammottavaa ajatella niiden ihmisten tilaa, jotka tänne joutuvat eivätkä koskaan kuoleman vallasta pääse vapaiksi. Ihminen työntää tavallisesti luotaan koko tämän ajatuksen ja luulee pääsevänsä kuoleman vallasta sillä, ettei hän sitä ajattele. Mutta se on tyhmän kuvittelua, sillä varmaan tulee aikanaan kuolema jokaisen ihmisen eteen. Silloin on kysymys, onko hän voittava kuoleman tai jääkö hän sen valtaan.

Jumala ei tahdo, että yksikään ihminen hukkuisi, sillä Jumala on rakkaus. Ei Hänellä vain ole rakkautta, vaan koko hänen olentonsa on rakkaus. Hän rakastaa ihmistä iankaikkisella rakkaudella ja vetää häntä puoleensa sulasta armosta. Jokainen ihminen, joka antautuu Jumalalle, saa kokea, kuinka tämä rakkaus aina ympäröi häntä. Synnin takia sai pimeyden valta niin suuren vaikutusvallan. Tämän maailman ruhtinas on perkele, sillä häntä se tottelee. Tästä vallasta tulee sen pelastua, joka tahtoo Jumalan lepoon päästä. Totuus pelastaa. Jeesus Kristus on korkein totuus. Hän on sovittanut maailman synnit ja valmistanut ihmisille pelastuksen pimeyden vallasta. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Hän oli vapaa kuoleman vallasta, sillä Hän oli ilman syntiä, mutta kolkko oli tämä valta Hänellekin, sillä Hän rukoili: »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön Minulta pois tämä malja; kuitenkaan ei niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä» (Matt. 26: 39). Pimeyden vallalla ei ollut Kristuksen kanssa mitään tekemistä, ja Hän olisi voinut olla antamatta henkensä syntisen maailman sovinnoksi, mutta Hän täytti Isän tahdon. Joka silmänräpäys oli Hänellä voimaa vapautua kuoleman vallasta, mutta Hän oli Isän tahdolle kuuliainen. On sentähden suuri erehdys, kun tieteilijät

sanovat Kristuksen ylösnousemisen samanlaiseksi kuin ihmisen ylösnouseminen on. Ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta voi ihminen pelastua synnin ja kuoleman vallasta.

Jeesus Kristus on korkein totuus, sillä Hänessä on Jumala ilmestynyt. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, tulee hän osalliseksi Jumalan korkeimmasta totuudesta, ja Kristus antaa niille, jotka Hänet vastaanottavat, vallan tulla Jumalan lapsiksi. Hän antaa uskovalle Pyhän Hengen, ja Pyhän Hengen kanssa tulee Isä ja Poika asumaan uskovan sydämeen, ja niin tulee hän Jumalan lapseksi, pelastuu pimeyden vallasta ja iankaikkisesta kuolemasta. Suuri on se pelastus, minkä Jumala Jeesuksessa Kristuksessa meille antaa. Tyhmä on ihminen, joka tämän pelastuksen hylkää.

KESÄKUUN 2 P:NÄ.

Ja tapahtui, että Hän siunatessaan heitä erkani heistä ja Hänet otettiin ylös taivaaseen. Ja he kumarsivat Häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten (Luuk. 24: 51, 52).

Luukkaan evankeliumi päättyy Kristuksen taivaaseenastumiseen. Jeesus tuli omilleen, mutta hänen omansa eivät Häntä vastaanottaneet. Niinkuin Israelin historiasta näemme, kuinka kansa aina oli taipuva epäjumalanpalvelukseen, niin on ihmiskunta vieläkin taipuva omia epäjumaliaan palvelemaan. Ja niinkuin Jumalan profeettoja ylenkatsottiin, niin on vieläkin luonnollisessa ihmisessä taipumusta halveksimaan Jumalan lähettämää Kristusta ja hänen uskollisia palvelijoitaan. Israelissa kasvoi viha Kristusta vastaan, vaikka Hänessä ei yhtään syntiä ollut ja vaikka Hän teki vain hyvää ja auttoi onnettomia, paransi sairaita ja herätti kuolleita. Jeesus tiesi, että kuolema odotti Häntä Jerusalemissa ja että hänen oma kansansa oli jättävä Hänet pakanain käsiin ristiinnaulittavaksi, mutta Hän meni tieten tahtoen Jerusalemiin, jossa Hän oli kuoleva ihmiskunnan synnin sovinnoksi. Öljyvuoren rinteillä huusi kansa:

»Hoosianna Davidin pojalle!» mutta kohta sen jälkeen kuului huuto: »Ristiinnaulitse Hänet!» Jeesus antautui kärsimiseen ja kuolemaan, sillä tämä oli Jumalan tahto, mutta opetuslapset pahenivat, kun eivät olleet käsittäneet sitä totuutta, että Hän oli menevä elämään kuoleman kautta.

Kun Jeesus oli ristinpuulla kuollut, pantiin Hänet hautaan, ja suuri kivi vieritettiin haudan ovelle. Fariseukset ja kirjanoppineet pyysivät Pilatukselta sotamiehiä vartioimaan hautaa, kun muistivat Jeesuksen puhuneen ylösnousemisestaan. Kolmantena päivänä tuli enkeli taivaasta ja vieritti pois kiven haudan ovelta, ja sotamiehet pakenivat. Jeesus nousi ylös kuolleista. Ja kun naiset tulivat haudalle etsimään Jeesusta, sanoi enkeli heille: »Te etsitte Jeesusta Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös; ei Hän ole täällä» (Mark. 16: 6). Pietari ja Johannes kävivät haudalla, jossa kääreliina ja hikiliina oli pantu paikoilleen, mutta Herra ei ollut täällä, Hän oli noussut ylös. Hän ilmestyi useamman kerran opetuslapsille ja näytti heille kätensä ja jalkansa, joissa naulojen jäljet olivat nähtävinä. Ja Tuomasta, joka epäuskoisena ei sanonut uskovansa, käski Herra pistämään kätensä hänen kylkeensä, joka oli keihään lävistämä. »Katsokaa käsiäni ja jalkojani», sanoi Herra, »ja nähkää, että Minä itse tässä olen» (Luuk. 24: 39); siis sama Herra, joka oli heidän keskuudessaan ollut, puhutteli heitä. Enemmän kuin viisisataa veljeä näki Hänet yhtä haavaa. Kyllä hänen ruumiinsa oli muuttunut, sillä Hän meni suljettujen ovien läpi, ilmestyi ja katosi, miten tahtoi, mutta Hänellä oli sama ruumis, mikä Hänellä syntyessään oli. Hän oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta. Hän oli tullut Isän tyköä ja palasi lunastustyönsä tehtyään jälleen Isän tykö.

Hän kokosi opetuslapset Öljyvuorelle lähelle Betaniaa, siunasi heidät, ja siunatessaan heitä Hän erkani heistä ja otettiin ylös taivaaseen. Koko Jeesuksen elämä oli ihmisten siunaamista. Vielä taivaaseen astuessaankin siunaa Hän opetuslapsensa. Ja he palaavat suurella ilolla Jerusalemiin. Se Herra, jota he rakastivat, joka oli kuollut ristinpuulla, mutta joka oli

ruumiillisesti ylösnoussut, lähti nyt Isän tykö taivaaseen. Mutta Hän oli kuitenkin oleva joka päivä heidän kanssaan maailman loppuun asti. Kyllä heillä oli syytä iloita. Maan päällä ollen Kristus oli ruumiillisesti heidän kanssaan, mutta hengessä oli Kristus Isän tykönä siinä kirkkaudessa, missä Hän oli ennen ollut. Nyt Jeesus nousi ruumiillisesti Isän tykö ollakseen Hänen tykönään, mutta Hän on kuitenkin kirkastettuna Ihmisen Poikana opetuslastensa luona joka päivä maailman loppuun asti. Tämä Jeesuksen läsnäolo on opetuslasten olennollinen ilo.

KESÄKUUN 3 P:NÄ.

Ne, jotka Hän edeltätunsi, Hän myös edeltämääräsi Poikansa kuvan kaltaisiksi, jotta Hän olisi esikoinen monien veljien joukossa (Room. 8: 29).

Ihmiselämä on täynnä levottomuutta, ja näyttää siltä kuin satunnaiset tapahtumat usein häiritsisivät sen säännöllisyyttä. Mutta Jumalan vaikutuksen piirissä on aina järjestystä. Ihmisen tulee pyrkiä tähän piiriin, niin että hän toimii Jumalan Hengen vaikutuksen alaisena. Jumala on järjestyksen Jumala. Kun Hän alussa loi taivaat ja maan, sanotaan Raamatussa, että Jumalan Henki liikkui vesien päällä (1 Moos. 1: 2). Alkuaineet olivat alussa hajanaisessa tilassa, mutta Jumalan Henki vaikutti elähyttävänä voimana, ja siten syntyi se ihmeellinen järjestys, joka kaikkialla luomakunnassa astuu meidän eteemme. Kun suurennuslasilla katselemme pientä kukkasta tai ruohoa, niin hämmästyttää meitä se järjestys, mikä kasvin eri osia yhdistää. Meidän tulee pyytää päästä tämän Jumalan kaikkea ohjaavan ja järjestävän vaikutuksen piiriin.

Raamattu puhuu usein Jumalan maailmasuunnitelmasta tai armopäätöksestä, jonka mukaan Hän hallitsee kaikki. Raamattu sanoo, että Jumala edeltätietämisellään ja edeltämäärääämisellään on muodostanut luomakunnan. Edeltätietämisellään

Jumala on tehnyt olemattomat oleviksi ja luonut ne monenlaiset oliot, jotka maailmassa astuvat meidän eteemme. Edeltämääräämisellään Hän on asettanut säännöt ja määrän kaikelle olevalle. Tekstissämme sanoo apostoli, että Jumala on meidät edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi, jotta Hän olisi esikoinen monien veljien joukossa. Niin korkea on ihmisen määrä. Ja Jumalan armovaikutus auttaa ihmistä tämän määrän saavuttamiseen, jos hän vain on kuuliainen Jumalan Hengelle. Jumalan suuressa maailmasuunnitelmassa on kaikki sisällisessä yhteydessä keskenään.

Tähän Jumalan maailmasuunnitelman vaikutuspiiriin tulee ihmisen pyrkiä, sillä täällä ei ole mitään satunnaista tahi hajanaista, vaan kaikki vaikuttaa täällä yhdessä ihmisen parhaaksi. Elämän tapahtumat eivät ole ristiriitaiset keskenään, vaan sisällisessä järjestyksessä ne ovat toinen toistaan tukemassa, ja kaikki tarkoittavat ihmisen parasta. Me huomaammekin niiden elämässä, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavina, tuota ihmeellistä levollisuutta ja rauhaa, jonka sydämen luottamus Jumalaan tuottaa. Uskova on oppinut tuntemaan Jumalan ohjaavaa kättä elämänsä vaiheissa, ja hän tietää, että taivaallinen Isä on johtamassa hänen elämänsä vaiheita.

Tämmöiseen tilaan tulee jokaisen ihmisen pyrkiä, jossa kaikki tapahtuu hänen parhaakseen. Apostoli sanoo: »Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa» (Room. 8: 28). Apostoli tietää sen. Kun ihminen kääntyy maailmasta ja synnistä Jumalan puoleen ja kun Jumalan rakkaus vuodatetaan Pyhän Hengen kautta hänen sydämeensä, silloin rakastaa hän Jumalaa. Kaikki yhdessä vaikuttaa hänen parhaakseen, kun hän Jeesuksen Kristuksen täydellisyydestä ottaa armoa armon lisäksi. Hän on Jumalan lapsi, ja Jumala hoitaa häntä isällisellä rakkaudella. Kaikki on Jumala hyvin tehnyt. Kun ihminen omilta teiltään palajaa Jumalan turviin, tulee hän onnelliseksi.

KESÄKUUN 4 P:NÄ.

Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu (1 Tim. 6: 12).

Raamattu sanoo: »Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme» (Room. 6: 23). Tässä tulee suurin vastakohta ilmi, mikä maailmassa vallitsee. Jumala ei luonut kuolemaa. Mutta kun ihminen lankesi syntiin, seurasi siitä kuolema, sillä synti on vastakkaisuus Jumalan tahdolle. Koko luomakunta olisi tämän kautta joutunut häviöön, mutta iankaikkinen elämä tuli Jumalan armolahjana Jeesuksen Kristuksen kautta. Kristuksessa on elämä, ja taivaan asukkaat elävät iankaikkisen elämän piirissä. Kun Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, sisältyi siihen iankaikkisen elämän toivo. Mutta Jumalan lahjana tulee tämä elämä, sillä Kristuksen täytyi ihmistyä ollakseen elämän ruhtinaana langenneelle ihmiskunnalle, joka ainoastaan Hänen kauttaan pääsee tämän elämän perilliseksi.

Synti ja armo ovat vastakkaisia voimia. Ihminen on sotatantereella, jossa taistelu on tarpeen syntiä vastaan. Kaikille kuuluu tämä apostolin käsky: »Taistele uskon jalo taistelu.» Luonnollinen ihminen on liitossa synnin kanssa, sillä synti asuu ihmisessä. Jumalan herätys on hänelle tarpeen, ennenkuin hän tuntee synnin synniksi. Ja jos hän Jumalan kutsumuksesta ottaa vaarin, alkaa tuo hyvä taistelu, joka Jumalan armon kautta vie ihmisen voittoon. Apostolin täytyy kehoittaa Timoteustakin taistelemaan tätä taistelua, sillä ihminen on luonnostaan hidas.

Timoteus oli Paavalin vilpitön oppilas ja harras kristitty. Kuitenkin kehoittaa apostoli häntä taistelemaan. Kuinka onkaan tätä nykyä tämä kehoitus kristityille tarpeen! Laajalta nukkuu kristikunta. Kyllä siinä on paljon puuhaa, mutta itsekohtainen taistelu syntiä vastaan, joka asuu jokaisen sydämessä ja joka kaikkialla maailmassa ympäröi meitä, on laimea. Apostoli Paavalin ensimmäinen oppilas tarvitsee tätä kehoi-

tusta, mutta meidän kristikunnassamme on jo niitä, jotka eivät luule sitä tarvitsevansa ja jotka pahenevat, kun heitä synnistä nuhdellaan. Parannus on kaikille ihmisille välttämättä tarpeen, ja alituinen taistelu käy elävässä kristityssä syntiä vastaan. Joka ei tätä taistelua taistele, hän on synnin orja. Jos hän kuitenkin luulee olevansa Jumalan lapsi, niin hän erehtyy. Vakava on tämä apostolin kehoitus, ja se koskee kaikkia, jotka tahtovat vanhurskauden kruunun periä.

Iankaikkinen elämä on Jumalan lupaamana armolahjana kaikille tarjona. Mutta ei kukaan sitä saa, jollei hän sitä etsi. »Tartu kiinni iankaikkiseen elämään», sanoo apostoli. Älä seiso toimetonna ja katsele sitä, tartu siihen kiinni. Sinun pitää toimia tässäkin kohden. Jumala ei sitä laiskalle anna. Kilvoitus on tarpeen. Jokainen on kutsuttu iankaikkiseen elämään, mutta hänen tulee se omistaa ja sen voimaa taistelussa käyttää, kun synti pyytää häntä nukuttaa ja houkuttaa pois elämän tieltä. Vähän on tätä taistelua tähän aikaan kristikunnassa. On niin paljon niitä, jotka luulevat tulevansa autuaiksi ilman taistelua, mutta Herran apostolikin sanoo: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4: 7). Pimeyden valta pyytää taistelusta pidättää, mutta Jumalan sana sanoo: »Taistele uskon jalo taistelu.»

KESÄKUUN 5 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20).

Kuulee välistä sanottavan, että autuuden asiaa on niin vaikea käsittää ja viitataan siihen, että niin monenlaisia käsityksiä tässä kohden on olemassa. Mutta todellisuudessa on autuuden asia hyvin selvä. Kaikille ihmisille on Jumala valmistanut pelastuksen, ja se esiintyy Raamatussa semmoisessa muodossa, että jokainen vilpitön voi sen käsittää. Mutta siinä on vaikeuden juuri, ettei ihminen tahdo totuutta käsittää, kun hän ei tahdo olla totuudelle kuuliainen.

Kristus on suuri autuuden ruhtinas. Hän on elämän lähde. Vanhan liiton ennustukset viittaavat Häneen. Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä. Kun Hän syntyi maailmaan, iloitsivat taivaan enkelit. Kun Hän toimitti lunastustyötään maan päällä, auttoi Hän kaikkia, jotka apua pyysivät. Hän vahvisti heikkoja ja viritti taivaan valoa uskovan sydämeen. Kuinka ihmeellinen olikaan Kristuksen opetuslapsikasvatus! He olivat enimmäkseen kalastajia Galileasta, mutta kun he helluntaipäivänä saivat Pyhän Hengen, astuivat he rohkeina Suuren Neuvoston ja kuningasten eteen. Heissä asui se Henki, joka oli maailmaa korkeampi. Ilolla he kärsivät marttyyrikuolemankin, sillä he tiesivät pääsevänsä Herransa luo. Kun Paavalia piestiin, kysyi hän vainoojiltaan: »Onko teillä lupa ruoskia roomalaista?» (Ap. t. 22: 25). Ja he joutuivat siitä pelkoon. Paavali vietiin tutkittavaksi Roomaan, jossa hän rohkeasti tunnusti Kristusta korkeiden hallitusmiesten ja keisarin edessä. Se kirje, jonka hän roomalaisille kirjoittaa, on arvoltaan ensimmäinen koko maailmankirjallisuudessa. Kristus eli hänessä ja toimi hänen kauttaan. Sentähden hän sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Jokaisen ihmisen määrä on päästä siihen asemaan, että Kristus elää hänessä. Silloin hän on Jumalan lapsi. Niin suuri on Jumalan armo, että Hän tahtoo jokaisesta ihmisestä tehdä Jumalan lapsen. Useimmat ovat kuitenkin niin ajattelemattomia, etteivät tahdo kilvoitella tuohon määrään päästäkseen.

Heikko on ihminen. Sielu on altis kaikille niille vaikutteille, jotka maailmasta lähestyvät ihmistä. Sielun piirissä liikkuu niin paljon haluja, jotka pyytävät ravintoa maailmasta. Nautinnonhimo, kunnianpyyntö, vallantavoittelu houkuttavat ihmistä harhapoluille. Hän tahtoo tulla suureksi. Tänä aikana on ihminen olevinaan hyvin suuri. Mutta Jumala on useimpien mielestä itse asiassa hyvin pieni. Harvat kysyvät hänen tahtoaan. Useimmat maailman riennot liikkuvat ihmisvoimin, eikä Jumalan apua pyydetä. Sentähden hajaantuu nykyjään kaikki. Jumalassa yksin on tämänkin sukupolven apu. Kristus on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa

perikuva (Hepr. 1: 3). Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hänelle on kaikki valta annettu taivaassa ja maan päällä. Ainoa apu nykyisissä turmeltuneissa oloissa on siinä, että Jumalalle annetaan kunnia ja että Kristus elämän ruhtinaana pääsee sydämeen hallitsemaan, niin että kristitty voi sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.»

KESÄKUUN 6 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen elämän leipä; joka tulee Minun tyköni, hänen ei tule nälkä, ja joka uskoo Minuun, hänen ei tule koskaan jano» (Joh. 6: 35).

Ihmisessä, joka on Jumalan kuvaksi luotu, on syvä iankaikkisuuden ikävä. Sitä on olemassa jokaisen ihmisen olennossa, vaikka useimmat eivät sitä vaali, vaan antavat sen kuihtua maallisen elämän turhuudessa. Kun ihminen astuu hiljaisuuteen ja kuuntelee niitä ääniä, jotka hänen olentonsa sisimmässä liikkuvat, niin syntyy hänessä vieno ikävä, jota ei mikään maailmassa voi tyydyttää. Taivaan autuutta hän kaipaa, vaikkei sitä aina selvään tunne. Sentähden onkin lähetyssaarnaajan vaikutus pakanamailla usein hämmästyttävän suuri, kun ihmisolennon nälkä ja jano tulee voimalliseksi evankeliumin saarnan hedelmänä. Kuinka kallis onkaan tämä nälkä ja jano, josta useimmat ihmiset eivät mitään välitä, vaan antavat maallisen elämän sitä tuhota. Usein nousee ihmisen sydämestä syvä huokaus, jonka alkusyy on kätketty maailmanlapselta.

Jumala on valmistanut ihmiselle elämän leipää, joka ravitsee iankaikkiseen elämään. Ylimaailman kirkkaudesta lähetti Jumala ainokaisen Poikansa maailmaan, joka täällä ihmistyi ja tuli elämän leiväksi kaikille uskoville. Jeesus sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 54). Ihmisen Pojan liha ja veri on kirkastunut,

mutta se on taivaallinen todellisuus. Jeesus sanoo vielä: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (v. 53). Sentähden Kristus kuoli ja sovitti maailman synnit. Hänet haudattiin, ja Hän nousi ylös kolmantena päivänä. Hän on kirkastunut, mutta olennoltaan Hän ei ole muuttunut. Se Herra, joka kätkettiin hautaan, nousi ylös. Ei Hän ole jaettu. Eikä hänen olentonsa ole yhtäläinen ihmisen olennon kanssa, sillä Isä ja Hän ovat yhtä. Isä Jumala on Hänessä, ja Hän on Isässä. Jeesus sanoo: »Joka on nähnyt Minut, on nähnyt Isän» (Joh. 14: 9). Tämä Jeesus, joka ruumiillisesti nousi ylös taivaaseen ja joka on meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti, Hän yksin voi tyydyttää sitä nälkää ja janoa, joka ihmisen sisimmässä olennossa on. Hän on se leipä, joka tuli taivaasta alas ja antaa maailmalle elämän. Joka tulee tämän Jeesuksen luo, hän saa taivaan ravintoa, niin ettei hänen ole nälkä, ja joka uskoo tähän Jeesukseen ja omistaa Hänet, hänen ei tule koskaan jano. Kuinka suuri onkaan se armo, jonka Jumala antaa meille Jeesuksessa Kristuksessa! Järkeisusko muovailee itselleen kaikenlaisia kristus-kuvia, jotka ovat ihmisten tekemiä ja joilla he pettävät kristityitä, sillä heidän tekemissään kristuskuvissa ei ole yhtään iankaikkisuuden voimaa. Pimeyden valta koettaa näillä houkuttaa ihmisiä harhateille, joilla ihmishenki kuolee nälkään ja janoon. Mutta Raamatussa astuu Jumalan Kristus-kuva eteemme korkeana ja pyhänä. Hän eli täällä ihmisten keskuudessa ja täytti sen lunastustyön, jonka Jumala Hänelle antoi. Nyt Hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella ja hallitsee taivaita ja maata. Ja Hän antaa kirkastetun ruumiinsa elämän leiväksi uskoville ja kirkastetun verensä elämän juomaksi. Jeesus on elämän leipä. Joka tulee Hänen tykönsä, hänellä ei koskaan ole nälkä, ja joka uskoo Häneen, hänellä ei koskaan ole jano.

KESÄKUUN 7 P:NÄ.

Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta vähä on tarpeen, tahi yksi vain. Maria on valinnut hyvän osan (Luuk. 10: 41, 42).

Näin puhui Jeesus Martalle Betaniassa. Meille on annettu Raamatussa kuvaus perheestä, jonka jäsenet rakastivat Jeesusta ja joita Hän rakasti. Betania oli kylä lähellä Jerusalemia, ja Jeesus majaili usein täällä eräässä kodissa, jossa kolme sisarusta asui. Näytetään vielä matkustajalle sen talon paikkaa, missä maailman Vapahtaja usein sai virvoitusta hurskasten oppilasten piirissä. Monta kallista opetusta saamme Raamatun kertomuksesta tämän perheen jäsenistä.

Kun Jeesus kerran matkallaan poikkesi näiden sisarusten luokse, puuhaili Martta taloustoimissa, koettaen saada rakkaalle vieraalleen ravintoa ja muuta hoitoa. Mutta Maria asettui istumaan Jeesuksen jalkain juureen ja kuunteli hänen puhettaan. Kyllä Mariakin teki työtä. Hänen henkensä kätki ne elämän sanat, jotka kallis vieras lausui. Mutta Martta työskenteli monissa palvelustoimissa ja paheksui, ettei sisarensa häntä auttanut. Hän sanoi Jeesukselle: »Herra, etkö välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksin palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi» (v. 40). Mutta Jeesus ei mieltynyt Martan puheeseen, vaan vastasi hänelle: »Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta vähä on tarpeen, tahi yksi vain.» Tämä Herran vastaus on erittäin tärkeä meidän aikamme ihmisille. Se kohdistuu myöskin nykyiseen kristikuntaan, sillä moninaisissa nykyinen kristikunta puuhaa. Yhä uusia yhdistyksiä perustetaan kristillisiä tarkoituksia varten. Paljon tehdään työtä kristillisen tiedon kasvattamiseksi, mutta useimmat näistä työntekijöistä ovat Martan levottoman mielen kannalla. Ainoa tarpeellinen heidän omassa rakennustyössään jää syrjään. Marian tehtävä ei pääse silloin arvoonsa. Ja ennen kaikkea tulee kristittyjen huolena olla, että itsekohtaisesti kuuntelevat,

mitä Herralla on heille sanottavaa, ja että henki tekee työtä Jumalan sanassa. Kristus tahtoo puhua kaikille elämän sanaa. Mutta useimpien kristittyjen mieli on nykyaikana niin kiintynyt ulkonaiseen kristilliseen toimeen, että hengen eläminen itsekohtaisessa yhteydessä Kristuksen kanssa laiminlyödään. Ei Herra rakasta moninaista puuhaa, joka ulkonaisesti näyttää olevan kristillisyyden asialle hyväksi, mutta jossa elämän sanan kuuleminen ja kätkeminen omaksi rakennukseksi jää syrjään.

Uskon kehittyminen on Jeesukselle kallis. Jeesus sai sisarilta sanoman: »Herra, katso, se, joka on sinulle rakas, sairastaa» (Joh. 11: 3), mutta Hän viipyi paikkakunnalla, missä oli, vielä kaksi päivää ja sanoi sitten opetuslapsille: »Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta Minä menen herättämään hänet unesta.» »Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta uskoisitte» (vv. 11, 15). Hän tahtoi johdattaa opetuslapsiaan ja ystäviään Betaniassa korkeammalle uskon asteelle. Ja kun eivät Betaniassa tätä hänen tarkoitustaan oikein käsittäneet, tuli Hän hengessään kuohuksiin. Epätoivon sana: »Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut», sai vastauksen, kun Jeesus Lasaruksen haudalla huusi: »Lasarus, tule ulos!» ja kuollut tuli ulos, vaikka hän oli neljä vuorokautta ollut haudassa. Tämä Lasaruksen herättäminen kuolleista on tärkeä tapahtuma uskonnonhistoriassa. Neljä vuorokautta haudassa maannut palajaa entiseen elämään. Silloin sisarusten usko kehittyi korkeammalle asteelle, ja he tiesivät, että Jeesus todella on elämän Herra. Uskon asia on tärkein meillekin, ja se on meille se yksi tarpeellinen.

KESÄKUUN 8 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu» (Ps. 23: 1).

Itämailla ovat lammaslaumat, joita matkustaja näkee liikkuessaan maaseudulla, miellyttäviä katsella. Siellä täällä, missä vain on hyvää laidunta, näkee laumoja paimenten ym-

pärillä. He pitävät karitsoista erikoisen huolen, kantavat heikkoja sylissään ja suojelevat laumojaan petojen hyökkäyksiltä. Lauma ei pysy koossa, jollei sillä ole paimenta, ja minne vain paimen menee, tulee lauma hänen perässään. Rakkaus vallitsee lauman ja paimenen välillä, ja paimenen turviin pakenee aina lauma, milloin jokin vaara uhkaa.

Jeesus sanoo: »Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä» (Joh. 10: 11). Jos peto ahdistaa lammaslaumaa, niin paimen suojelee sitä. Ja jos peto on hänelle ylivoimainen, antaa hän henkensä lammasten puolesta. Ei hän pakene. Kaikessa vaarassa on hän lauman turvana. On ihana sana, kun Jeesus sanoo olevansa hyvä paimen. Ihmisellä on monta vihollista, sillä pimeyden valta häntä ympäröi. Ei hän tiedäkään, kuinka monta ja suurta vaaraa hiipii hänen ympärillään, mutta Jeesus on hänen hyvä paimenensa. Kauniiseen vaippaan koettaa maailman ruhtinas pukea valtakuntansa, mutta ei tässä löydy rauhaa. Milloin elämän ruhtinas on ihmiselle vieras, on omatunto paha, ja se tekee ihmisen onnettomaksi. On suuri Jumalan armo, että meillä on hyvä paimen, joka antoi henkensä meidän edestämme. Hän on sovittanut ristinkuolemallaan meidän syntimme, vaikka Hän on Jumalan Poika. Kun synnintunto herää ja me murheella ajattelemme, kuinka olemme Jumalan tahtoa rikkoneet, on meillä turvana se, että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikista synneistä. Kristityn elämä olisi kolkko, ellei hänellä olisi tätä hyvää paimenta. Jeesukselle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän voi suojella meitä kaikkia vihollisia vastaan. Pimeyden valtojen täytyy paeta Jeesuksen Kristuksen nimeä, sillä ne ovat voimattomia hänen edessään.

Daavid sanoo: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.» Niinkuin paimen vie laumansa viheriäiselle niitylle, niin vie Jeesus meidät iankaikkisen elämän laitumille. »Niin Jumala on rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä Häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän» (Joh. 3: 16). Ei yksikään, joka

uskoo Jeesukseen, ole hukkuva. Niin armollinen ja suuri on meidän Ylimmäinen pappimme. Hänessä on elämä. Ja Hän antaa elämän leivän ja elämän juoman niille, jotka Häntä etsivät.

Mutta siitä riippuu kaikki, kuuluuko ihminen Jeesuksen laumaan, onko hän itsekohtaisen parannuksen ja uskon kautta tullut uskonyhteyteen Jeesuksen kanssa. On paljon niitä, jotka elävät vieraina Jeesukselle ja turvaavat kuitenkin siihen, että Hän on hyvä paimen, mutta eivät huoli kääntyä maailmasta ja synnistä elämän tielle. Siitä tulee ihmisen ottaa vaari, että hän kuulee Herran kutsumuksen ja tulee Hänen tykönsä, oppii Häntä tuntemaan ja omistaa Hänet uskossa. Ei Jeesus työnnä luotaan ketään, joka tulee Hänen tykönsä. Mutta kääntyä tulee ihmisen maailmasta ja tulla Jeesuksen opetuslapseksi, niin että hän oppii tuntemaan elämän Herran ja saa Pyhän Hengen sydämeensä. Ei puutu siltä mitään, jonka paimenena Jeesus on, sillä Hän hoitaa iankaikkisella rakkaudella laumaansa.

KESÄKUUN 9 P:NÄ.

Taivaat ilmoittavat Jumalan kunniaa, ja avaruus julistaa hänen kättensä tekoja (Ps. 19:2).

Raamattu puhuu taivaasta ja taivasten taivaista (1 Kun. 8:27). On lukuisia aurinkokuntia avaruudessa. Mutta tietääksemme on vain meidän aurinkokunnassamme kiertotähtiä, joissa on elämää, sillä palavassa tähdessä ei elämä viihdy. Nuo loistavat tähdet, joita tähtitaivaalla on lukemattomia, ovat valoa täynnä. Meidän aurinkokunnassamme on useimmilla kiertotähdillä niin pitkä rata kuljettavana, ettei niissä minkäänlainen elämä ole mahdollinen. Maan suhde aurinkoon on sellainen, että olot ovat suotuisat elämälle täällä. Toinen kiertotähti, joka on lähellä maata, on aina pilvien peittämä, niin ettei mitään valoa pääse sen pinnalle. Useimmat kiertotähdet liikkuvat niin kaukana avaruudessa, että niiltä puuttuu riittä-

vää lämpöä ja valoa. Ne kulkevat määrättyjä ratojaan. Luojan käsi niitä johdattaa. Mutta tuossa äärettömässä avaruudessa on lukemattomia tähtiä, jotka ovat monin verroin suuremmat maata ja joiden tilaa emme tarkemmin tunne. Valonsäde kiitää suurella nopeudella avaruudessa, ja se tarvitsee kuitenkin kaukaisimmista tähdistä satoja vuosia, ennenkuin se pääsee maan pinnalle. Niin suuri ja laaja on tämä avaruus, että se hämmästyttää tutkijaa.

Jumala on kaikkialla. Hän on täällä maan päällä niinkuin Hän on kaukaisimmassa tähdessä. Hän johdattaa niitä äärettömiä voimia, jotka tähtien liikkeitä kannattavat. Kaikkialla on Jumala läsnä. Ja kaikkia Hän hoitaa. Kuinka olisikaan meillä syytä nöyrtyä tuon suuren, kaikkivaltiaan Jumalan edessä! Ja kuitenkin ihminen täällä kopeana ylpeilee, vaikka hän on niin heikko ja voimaton. Taivaat ja taivasten taivaat eivät voi Jumalaa käsittää. Tähtientutkija Kopernikus paljasti päänsä, kun hän mainitsi Jumalan nimen. Hän oli oppinut Jumalaa pelkäämään ja kunnioittamaan, kun kaukoputkilla oli tähtimaailman ihmeitä tutkinut. Kuinka vähäpätöinen onkaan ihminen, joka kuitenkin tekee kaikenlaisia suuria suunnitelmia! Muiden aurinkokuntien oloista ei hän mitään tiedä, kun ne ovat niin kaukana. Nöyryyttä tulisi ihmisen oppia, kun katselee tuota suurta tähtitaivasta. Suurella pauhinalla nämä näkyväiset taivaat kuitenkin aikanaan katoavat. Ja me odotamme Jumalan lupauksen mukaan uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Ihmeelliset ovat todella nämä uudet taivaat ja tämä uusi maa, jotka Jumalan kunniaa julistavat vielä suuremmassa määrässä, mutta nykyiset taivaat ilmoittavat myöskin Jumalan kunniaa, ja avaruus julistaa hänen kättensä tekoja.

KESÄKUUN 10 P:NÄ.

Hän on haavoitettu meidän pahojen tekojemme tähden ja hosuttu meidän syntiemme tähden. Rangaistus, joka meille rauhan tuotti, oli Hänen päällään, ja hänen haavojensa kautta olemme me parannetut (Jes. 53:5).

Ihmisen olento tarvitsee rauhaa, ei sitä rauhaa, joka vain on vapautta ulkonaisista häiriöistä, vaan sen rauhan, joka on taivaan lapsi. Enkelit lauloivat Kristuksen syntyessä: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha!» Apostolinen tervehdys kuuluu: »Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.» Ja apostoli sanoo: »Etsikää rauhaa kaikkien kanssa ja pyhitystä, jota paitsi ei kukaan ole näkevä Herraa» (Hepr. 12:14). Rauha on siis kallis asia, jota jokaisen ihmisen tulee etsiä. Se ei ole vain tunteellinen tila, vaan siinä on henkistä voimaa. Nykyisessä kristikunnassa on tämä rauha heikkenemässä. Paljon sitä toivotaan ja tavoitellaan, mutta sydämen kanssakäyminen Jumalan kanssa on useimpiin nähden käynyt niin heikoksi moninaisen uskonnollisen puuhan kautta, että tämä rauha häiriintyy.

Jumala on vanhurskas, joka kaikkea syntiä vihaa. Sentähden »jumalattomilla ei ole rauhaa» (Jes. 57:21). Ihminen on synnin kautta turmeltunut, ja synnin tuomio ja synnin valta painavat häntä. Sovitus on tarpeen, ennenkuin ihminen saa rauhaa, ja tämän sovituksen kykeni vain Jumalan ainokainen Poika antamaan. »Hän on haavoitettu meidän pahojen tekojemme tähden, hosuttu meidän syntiemme tähden.» Hän oli Jumala ja Jumalan Poika, ja Hänen täytyi omassa ruumiissaan kärsiä sitä vaivaa, mikä seuraa ihmiskunnan syntiä, kun Hän tuli meidän Lunastajaksemme. Hän kärsi sitä sielullista ja ruumiillista vaivaa, minkä ihmisen synnin tähden olisi tullut kärsiä. Raamattu sanoo, että meillä on rauha sen kautta, että »Hän on haavoitettu meidän pahojen tekojemme tähden ja hosuttu meidän syntiemme tähden.» »Ja hänen haavojensa kautta olemme me parannetut.»

Niin suuri on tämä Ylimmäinen pappi, että Hän, vaikka oli synnitön, kärsi tämän vaivan, jotta meillä olisi rauha. Ja Jumalan vanhurskaus on niin korkea, että ihmiskunnan Lunastajan täytyi joutua ruumiillisenkin vaivan alaiseksi, kun Hän kuoli meidän syntiemme tähden. Kuinka paljon onkaan Kristus kärsinyt, kun Hänet haavoitettiin meidän pahojen tekojemme tähden ja hosuttiin meidän syntiemme tähden, mutta tämä kärsiminen ei kuitenkaan ole sen henkisen kärsimisen vertainen, jota Hänen oli Jumalan Karitsana kannettava ihmiskunnan synnin tähden. Suuri on Jumalan armo, kun Hän ihmiskunnan sovittamiseksi pani tämmöisen ristin ainokaisen Poikansa kannettavaksi. Korkea on Jumalan vanhurskaus, kun se vaatii tämmöistä sovitusta, jotta meillä olisi rauha. Pyhän Hengen kautta tulee Jumalan rauha asumaan ihmisen sydämeen. Tämä rauha on taivaasta kotoisin, ja kristityn on huolella se säilytettävä.

KESÄKUUN 11 P:NÄ.

Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu; mutta maailman murhe tuottaa kuoleman (2 Kor. 7:10).

Tätä maailmaa sanotaan murheen laaksoksi, sillä moninaiset ovat ne murheet, joita ihminen täällä saa kärsiä. Mutta murhe ei ole onnettomuudeksi. Kun ihmisen olennossa on syntynyt käänne ja omatunto valvoo hänen mielialaansa, nuhtelee kaikkea, mikä on pahaa, ja lausuu kiitoksensa kaikelle, mikä on hyvää, silloin on kilvoitus syntiä vastaan alkanut ihmisessä, ja se murhe, joka on Jumalan mielen mukainen, on tullut siunauksen lähteeksi hänelle. Ihmisen olennossa täytyy herätä taistelu syntiä vastaan. Hänen täytyy pyytää puhdistusta kaikesta synnistä Jeesuksen Kristuksen veressä. Hänen tulee käyttää armon voimia synnin himojen voittamiseksi, niin ettei hän tietoisesti tahraa itseään tekemällä pimeyden

tekoja. Suuri on se muutos, joka ihmisessä tapahtuu, kun Kristus pääsee uskon kautta sydämeen asumaan, niin ettei vanha ihminen enää elä, vaan Kristus elää hänessä.

Jumala ei tahdo jättää ihmistä murheen valtaan, vaikka murhe Jumalan mielen mukaan aina on tarpeen. »Iloitkaa Herrassa!» sanoo apostoli. »Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4:4). Kun kristinusko tuli maailmaan, sai pakanakunta nähdä iloa, jota se ei ennen ollut nähnyt. Pakanakunta salli kaikenlaisia uskontoja, ja Rooman valtakunnassa oli monenlaisia epäjumalankuvia, joita palvottiin. Mutta kristinuskoa ei siedetty, sillä se ei ollut tästä maailmasta, ja se vaati kääntymystä ja parannusta. Sentähden pyydettiin kristikuntaa hävittää. Mutta kristitty kärsi mielellään Herransa tähden. Ilolla hän astui polttoroviollekin, ja hän kiitti Jumalaa, kun sai kuolemallaan Herrastaan todistaa. Semmoista voimaa ei pakanakunta ollut nähnyt. Vainot olivat vain enentämässä kristittyjen lukua.

Niin on se murhekin, joka on Jumalan mielen mukainen, ylhäältä kotoisin. Ei se ole tämän maailman lapsi. Kun Kristus kastaa uskovan Pyhällä Hengellä, astuu hänen sydämeensä se murhe, joka on Jumalan mielen mukainen, ja se valvoo sitä parannusta, joka koituu pelastukseksi ja jota ei kukaan kadu. Enkelit taivaassa iloitsevat jokaisesta syntisestä, joka kääntyy maailmasta ja alkaa kilvoitella siinä parannuksessa, joka pyytää Kristuksen Hengellä kuolettaa lihan tekoja.

Apostoli sanoo: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4:7). Tämä kilvoitus on jokaiselle ihmiselle tarpeen. Tässä kuolee maailman murhe. Se, mikä alhaalta on, jää syrjään, mutta sitä etsitään, mikä ylhäällä on, jossa Kristus on Jumalan oikealla puolella. Moninaiset ovat maailman murheet. Pimeyden valta niitä kaunistelee, mutta ne kietovat ihmisen katoavaiseen ja riistävät häneltä kaiken rauhan. Kristityn tulee karttaa maailman murhetta, joka saa aikaan kuoleman, ja hänen tulee huolehtia siitä, ettei hän kietoudu maailmaan, vaan voittaa sen uskolla. »Tämä on se voitto, joka on voittanut maailman, meidän uskomme» (1 Joh. 5:4).

KESÄKUUN 12 P:NÄ.

Meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tämän maailmanajan pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa (Ef. 6:12).

Tämä apostolin lause osoittaa, kuinka vakava kristityn asema on ja kuinka paljon vastustusta hänellä on voitettavana. Useimmat kristityt taistelevat vain lihaa ja verta vastaan eivätkä tunne sitä taistelua pahan henkimaailman kanssa, josta apostoli tässä puhuu. Kuitenkin on apostolin lause oikea. Jokaisen kristityn pitäisi olla siihen määrään Jumalan Hengen hallittavana, ettei hänellä vain olisi sotaa lihaa ja verta vastaan, vaan että hän myös olisi sodassa niiden pahuuden henkiolentojen kanssa, jotka hallitsevat tässä maailman pimeydessä. Tämä sota on kristityn vaikein taistelu.

Apostoli Paavali esittää tärkeän roomalaisepistolansa 7:nnessä luvussa, kuinka liha ja henki taistelevat keskenään kristityn elämässä, ennenkuin hän on uuteensyntymiseen päässyt. Apostoli Paavali sanoo: »Kun synti otti käskysanasta aiheen, herätti se minussa kaikkinaisia himoja; sillä ilman lakia on synti kuollut» (v.8). Seuraavassa luvussa esittää hän sitä Hengen voittoa, mikä uudestisyntyneessä on. Hän sanoo: »Kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ne ovat Jumalan lapsia» (v.14). »Elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista» (v. 2). Tähän asemaan tahtoo Jumala johdattaa jokaisen kristityn. Kun Kristuksen Henki on päässyt kristityn sydämeen asumaan ja hallitsee häntä, silloin synnin ihminen on voitettu, ja taistelu ei käy vain lihaa ja verta vastaan, joita Henki silloin hallitsee, vaan sitä pimeyden henkimaailmaa vastaan, joka kristittyä ympäröi ja joka pyytää hävittää sitä Hengen elämää, mikä hänessä on.

Laaja on pimeyden valtakunta. Langenneet enkelit, jotka luopuivat Jumalasta, hallitsevat pimeyden valtakuntaa. Suuri on enkelimaailma, ja useita asteita on heidän piirissään. Apos-

toli mainitsee hallituksia, jotka kuuluvat pimeyden henkimaailmaan, valtoja, maailmanvaltiaita, jotka hallitsevat tämän maailmanajan pimeydessä, ja pahuuden henkiolentoja taivaan avaruuksissa. Kristitty, joka on ylhäältä syntynyt ja jonka sydämessä Jumalan Henki asuu, on tekemisissä tämän pahan henkimaailman kanssa, joka häntä ympäröi.

Kun tarkastamme nykyisen kristikunnan elämää ja katselemme sitä kammottavaa tilannetta, mikä ihmiskunnassa vallitsee, sitä jumalankieltämistä, mikä kaikkialla astuu meidän eteemme, sitä jumalanpilkkaa, mikä yhteiskunnassa liikkuu, sitä rikollisuutta, joka yhä vain on kasvamassa, niin on selvää, että pimeyden valta on täällä toimimassa, ja sitä valtaa vastaan tulee kristityn taistella, niin että apostolin sana toteutuisi meidänkin oloissamme: »Meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tämän maailmanajan pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.» Tähän taisteluun tulee nykyisen kristikunnan täydellä todella ryhtyä.

KESÄKUUN 13 P:NÄ.

Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta (Matt. 5: 3).

Alkaessaan saarnatae vankeliumia piti Jeesus n. s. vuorisaarnan, jossa Hän esittää kristinuskon vasituiset perusteet. Siinä esiintyy lyhyesti sen ylimaailmallinen olemus. Tämä vuorisaarna esitetään Matteuksen evankeliumin 5:nnessä, 6:nnessa ja 7:nnessä luvuissa, ja se alkaa sanoilla: »Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.» Omituinen on tämä alku sentähden, että se teroittaa ihmisen vasituista suhdetta Jumalan valtakuntaan. Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu. Ei ole hänen vertaistaan tässä maailmassa, ja korkea on se määrä, jonka Jumala on hänelle asettanut. Yl-

häältä tulee hänen syntyä. Kristuksen tulee saada muoto hänessä. Jumalan lapsena hän voi sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Tämän kehityksen alku on hengellinen köyhyys. Autuaat — onnelliset ovat ne, jotka ovat hengessään köyhät. Ihminen arvelee, että rikkaus on köyhyyttä parempi, ja kyllä se ihminen on onnellinen, joka Kristuksen kautta on saanut jumaluuden täyteyttä omakseen. Mutta Jumala on niin korkea, ettei ihmisessä ole mitään, joka kykenisi tätä Jumalan täyteyttä edustamaan. Omaan itseensä nähden täytyy ihmisen tulla köyhäksi, niin ettei hänellä Jumalaan nähden ole mitään itsessään. Kaikki oma ansio, kaikki ihmishyvyys on riisuttava pois, ja Jumala yksin on tuleva suureksi. Ihmisen tulee sentähden olla hengessä köyhä, että hän voisi oikein omistaa sitä jumaluuden täyteyttä, minkä Kristus hänelle antaa. Ihminen tahtoo sekoittaa jumalallista ja inhimillistä. Hän tahtoo jotakin olla Jumalankin edessä. Niin syvä on ylpeys ihmisessä, että se pukeutuu monenlaisiin muotoihin, eikä hän tahdo olla hengessä köyhä. Laodikean seurakunnan enkelille sanottiin: »Sinähän sanot: olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston» (Ilm. 3: 17). Pimeyden valta on olennoltaan ylpeä, ja synnin kautta on tämä ylpeys asustunut ihmisen luontoon. Sen valta murtuu vain uudensyntymisen kautta.

Jeesus sanoo: »Oppikaa Minusta, sillä Minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni; niin te löydätte levon sielullenne» (Matt. 11: 29). Oikeaa nöyryyttä voi ihminen saavuttaa vain sen kautta, että Kristus pääsee hänen sydämeensä asumaan. Tämä on jokaiselle ihmiselle niin tärkeää sentähden, että »Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armon» (1 Piet. 5: 5).

Ylpeys kätkeytyy luonnollisessa ihmisessä, eikä hän tiedä, kuinka ylpeä hän on, ennenkuin Jumalan Henki valistaa häntä. Ylpeys pukeutuu mielellään nöyryyden muotoon, ja usein ihmiset esiintyvät hyvinkin nöyrinä, mutta kun vanha ihminen loukkaantuu, tulee ylpeys ilmi. Sentähden ettei

ihminen itsessään mitään ole, vaatii totuus, että hän pysyy nöyränä. Raamattu sanoo: »Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, jotta Hän ajallaan teidät ylentäisi» (1 Piet. 5: 6). Sentähden kuuluvat Herran ensimmäiset sanat vuorisaarnassa: »Autuaita ovat hengessään köyhät.» Alas täytyy meidän astua kaikilta ihmissuuruuden kukkuloilta, jos tahdomme saada rauhaa Jumalan kanssa. Ylpeä on onneton, mutta jokainen, joka Kristukselta oppii nöyryyttä, saa rauhaa sydämelleen, sillä »autuaat ovat hengessään köyhät.»

KESÄKUUN 14 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Iloitkaa aina Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4).

Ihminen tarvitsee iloa, sillä hän on Jumalan kuvaksi luotu, ja Jumalan tykönä taivaassa on aina iloa. Sentähden onkin Jumala valmistanut ihmiselle monenlaista iloa tässä elämässä ja iankaikkisen ilon taivaassa. Oikeassa ilossa on kasvattava ja lujittava voima. Raamattu sanoo: »Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä» (Room. 14: 17). Ihminen kaipaa iloa.

Mutta iloa on kahdenlaista: iloa Herrassa ja iloa synnissä. Synnin ilo kalvaa ihmishenkeä ja kietoo sen maailmaan. Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska antavat väärää iloa, jota aina seuraa vaiva ja murhe. Väärä ilo ei puhdista eikä lujenna ihmissielua, vaan saastuttaa ja heikentää sitä. Kun tuhlaajapoika lähti vieraalle maalle ja siellä tuhlasi kaiken tavaransa, joutui hän suureen kurjuuteen, ja hän muisti ikävöiden onnellista elämäänsä isänkodissa, jonne hän palasikin. Kaikki väärä ilo on katoavaa ja se tuottaa ihmiselle turmiota. Väärälle ilolle tulee aina rangaistus, ja ihminen toivoo aikanaan, ettei hän olisi siihen antautunut.

Oikea ilo antaa hengelle ravintoa. Se on Jumalan valtakunnasta kotoisin ja on olennollista luontoa. Sielun tunteena

haihtuu ilo, sillä tämä on olennoltaan katoava. Mutta hengen ilo antaa ihmiselle voimaa ja ravintoa ylhäältä. Sentähden kehoittaa Raamattu kristittyä iloitsemaan Herrassa. Kristus tuli taivaasta tänne maan päälle. Hän ihmistyi tehdäkseen meidät osallisiksi Jumalan luonnosta. Hän sovitti maailman synnit, sillä synti on syvimpänä esteenä oikealle ilolle. Kun synnin tuomio painaa ihmisen omaatuntoa, ei hänellä koskaan voi olla oikeaa iloa. Kristuksen maailmansovinto oli välttämätön ehto oikean ilon syntymiselle. Jo vanhassa liitossa oli paljon iloa Herrassa, kun hurskaat odottivat tulevaa Messiasta, mutta olennollista iloa ei ollut maailmassa ennen Kristuksen tuloa. Sentähden taivaan enkelit iloitsivat, kun Jeesus syntyi, ja enkeli lausui paimenille: »Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra» (Luuk. 2: 10, 11). Tämän suuren ilon toi Kristus tänne, ja sentähden sanoo apostoli: »Iloitkaa aina Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» Kun Kristuksen veri puhdistaa uskovan kaikesta synnistä, poistuu synnin tuomio omastatunnosta. Ja kun Kristuksen Henki tulee uskovan sydämeen, asustuu sinne taivaan valtakunnan ilo, joka myös tuo sinne rauhan ylhäältä.

Tärkeä on apostolin kehoitus kristitylle: »Iloitkaa aina Herrassa!» Ihminen ei tunne kristityn vasituista elämää, ennenkuin hän voi iloita Herrassa. Jumala vetää ihmistä puoleensa, ja Kristus kolkuttaa ihmisen sydämen ovelle ja tahtoo Henkensä kautta tulla sinne asumaan, sillä Jumalan kuvaksi luotuna saavuttaa ihminen määränsä vain siten, että Jumala pääsee Pyhän Hengen kautta asumaan ihmisen sydämeen. Silloin alkaa se elämä, jossa ihminen etsii, mitä ylhäällä on, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Silloin tulevat taivaan rauha ja taivaan ilo olennollisina ihmisen omaisuudeksi. Ihminen on Jumalan lapsi, joka uskon kautta elää Isän kodissa ja iloitsee Herrassa.

KESÄKUUN 15 P:NÄ.

Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä (1 Piet. 5: 8).

Vapaus on tärkeä henkisille olennoille, ja tämä tekee koetuksen heille välttämättä tarpeelliseksi. Vapaasti täytyy enkelin ja ihmisen antautua Jumalalle. Kun suuri joukko enkeleitä koetuksessa luopui Jumalasta, syntyi pimeyden valtakunta, joka vastustaa Jumalan tahtoa. Perkele on heidän päämiehensä. Ja kun esivanhempamme eivät kestäneet koetuksessa, joutuivat hekin pimeyden vallan alaisiksi, mutta he voivat kääntyä ja tehdä parannusta, sillä he eivät ole henkiä, vaikka ovat hengellä varustettuja. Pimeyden hengillä on paljon kykyä ja kavaluutta, mutta paha sokaisee aina henkisen olennon. Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura ja pyytää saada ihmisiä pauloihinsa. Pimeyden henkimaailma lumoaa taitamattomia ja sen kautta se usein saavuttaa suuria voittoja. Mitä ovat suuret sodat, jotka ovat tuottaneet niin sanomatonta kurjuutta ihmiskunnalle, muuta kuin pimeyden henkimaailman aikaansaamaa. Usein näemme ihmistenkin tekevän tekoja, joita ei kukaan heiltä odottaisi. Pimeyden henkimaailma on heitä niihin houkuttanut.

Kun Jeesus joutui perkeleen kiusattavaksi, ei tämä esiintynyt pimeyden ruhtinaan muodossa, vaan valon enkelin. Ja niin pukeutuu tämä pimeä valta, kun se liikkuu ihmiskunnassa ja yllyttää pahaan, valon vaippaan. Sentähden on tämä valtakunta niin vaarallinen. Ihmisen täytyy taistella sitä vastaan. Joka tahtoo pysyä vapaana pimeyden valtakunnan yllytyksiltä, hänen täytyy valvoa. Nukkuva ei voi vastustaa tätä valtaa. Synnin unessa elävä ei näe niitä vaaroja, jotka häntä ympäröivät. Kääntyminen ja parannuksen teko ovat välttämättä tarpeen jokaiselle, joka tahtoo pimeyden vallasta vapautua. Valoa ylhäältä tarvitsee ihminen voidakseen tätä valtaa tuntea, ja hän tarvitsee voimaa voidakseen sitä vastustaa. Kristus voit-

ti pimeyden vallan. Hänen sovintokuolemansa oli myös tuomio pimeyden vallan yli. Kristus tuli särkemään perkeleen työt. Nyt on pimeyden henkimaailma Kristuksen kautta tuomittu valta, joka aikanaan heitetään toisen kuoleman tuleen. Mutta tämän aikakauden kehityskautena on silläkin vielä tilaisuutta toimia, sillä pahakin kypsyy hedelmäksi, ennenkuin sen kuolemanhetki tulee.

Valvominen on tarpeen sille, joka tahtoo pysyä vapaana pimeyden henkivallasta. Mutta raittius on myöskin tarpeen. Epäraittius johdattaa ihmistä kaikenlaisiin kiusauksiin, joita vastaan hän ei voi oikein taistella, sillä tämä kietoo ihmisen synnin viettelyksiin. Onneton on se ihminen, jota perkele saa hallita. Kolkko on hänen elämänsä, kun perkele häntä viettelee synnistä toiseen. Kolkompi vielä on hänen kuolemansa, jos hän on perkeleen pauloihin joutunut. Nykyinen sukupolvi luulee olevansa vapaa pimeyden vallasta, mutta laajalta tämä valta toimii valkeuden vaipassa. Ja se moninainen kurjuus, mikä kaikilla yhteiskunnan aloilla kohtaa meitä, on tämän vallan aikaansaamaa. Vakava taistelu on tarpeen tätä valtaa vastaan.

KESÄKUUN 16 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »*Rauhan Minä jätän teille, minun rauhani annan teille; en Minä anna teille niinkuin maailma antaa*» (Joh. 14: 27).

Levoton on tämä maailma. Mitä enemmän nykyinen kehitys edistyy, sitä enemmän kasvaa levottomuus. Ne perusteet, jotka tätä nykyä ohjaavat sivistyskansoja, ovat rauhanhäiritsijöitä. Nautintoa pyytää ennen kaikkea nykyajan ihminen, mutta tämä nautinto liikkuu sielun tunnepiirissä, eikä se voi koskaan hengen rauhaa antaa. Hetken huvi on mielen pyyteenä, ja tämä huvi tuo sydämeen levottomuutta. Jeesuksen rauha on toinen kuin maailman rauha, sillä se on ylhäältä kotoisin. Maa-

ilman rauha tahtoo pitää ihmistä vapaana ulkonaisista häiriöistä, mutta sydämelle se ei koskaan voi rauhaa antaa. Kun ihminen on vapaa maallisista huolista, luullaan hänen saavuttaneen rauhan, ja parempaa rauhaa ei maailma voi antaa, mutta sisäinen levottomuus tekee tämän rauhan tyhjäksi. Välinpitämätön, joka ei hengen tavaroita etsi, voi jonkin aikaa olla onnellinen, jos hän voi saavuttaa ulkonaista rauhaa. Mutta tämä ei kestä kauan, sillä Jumala vain on oikean rauhan antaja.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Minun rauhani annan Minä teille.» Tämä rauha on taivaasta kotoisin. Sen ensimmäinen edellytys on syntien anteeksisaaminen. Synti on turmellut ihmisen luonnon ja riistänyt siltä rauhan. Pimeyden valta väijyy aina synnin takana ja synnyttää kaikenlaisia himoja, joiden tyydyttäminen vaatii rauhan uhraamista. Kun ihminen uskomalla Jeesukseen on saanut syntinsä anteeksi, tulee hänen sydämeensä rauhan tunne, sillä hän tietää tulleensa oikeaan suhteeseen Jumalaan. Synnin tuomio on vaiennut. Ja kun Jumalan tahto on tehtävä, syntyy kyllä levottomuutta mielessä, sillä siinä kohden on aina paljon puutteita. Mutta Jumalan armo antaa voimaa Jumalan tahdon tekemiseen, ja se on rauhan lähde. Apostolit sanovat uskoville: »Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.» Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja siitä saa uskova ottaa armoa armon lisäksi. Tästä täyteydestä antaa Jeesus oman rauhansa uskovalle. »Minun rauhani annan Minä teille», sanoo Hän. Ja mitä enemmän ihminen omistaa tätä armoa Kristuksen täyteydestä, sitä enemmän saa hän omakseen Jeesuksen rauhaa.

Suloiset ovat Jeesuksen sanat: »Rauhan Minä jätän teille, minun rauhani annan teille.» Rauha, jonka Jeesus antaa, on taivaan rauhaa. Se on armon lahja, joka tulee Kristuksen täyteydestä. Ihmisen olentoon astuu tämän kautta syvä tyytyväisyys ja ilo, sillä tässä on olemassa elämänyhteys Jumalan kanssa, ja tämä rauha on aina kasvamassa. »Armo ja rauha lisääntyköön teille», sanoo Raamattu. Jumalan ilo on antaa tätä rauhaa uskoville. Sentähden Raamatussa niin usein

toivotetaan kristityille »armoa ja rauhaa». Mutta useimmat ihmiset eivät välitä tästä Jumalan suuresta lahjasta. Maailman rauhaan he tyytyisivät, milloin se on saatavissa, mutta taivaan rauha, joka on olennollista luontoa ja joka antaa ihmisen sydämelle syvää iloa ja toivoa, jää useimmille tuntemattomaksi. Suuri on se Herran päivä, joka tuo kaikki ihmiskunnan salaisuudet julki. Älkäämme olko tyhmiä, vaan viisaita, ja etsikäämme sitä Jeesuksen rauhaa, jonka Hän antaa niille, jotka ovat hänen opetuslapsiaan.

KESÄKUUN 17 P:NÄ.

Opeta meitä ajattelemaan, että meidän kuoleman pitää, että ymmärtäväisiksi tulisimme! (Ps. 90: 12).

Tämä rukous on sisältörikas, ja sen pitäisi olla jokaisen ihmisen sydämessä joka päivä. Suuri ratkaisu tapahtuu ihmiselle kuolemassa. Jos hän uskon kautta silloin pääsee Jeesuksen luo, on hän autuas. Ei mikään murhe häntä enää paina. Taivaan kodissa saa hän nauttia »mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva ole kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut.» Siellä saa hän iankaiken olla niiden Jumalan lasten seurassa, jotka ovat saaneet elämän kruunun ja jotka iloitsevat Jumalan kasvojen edessä. Loppumattomassa iankaikkisuudessa saa hän siellä taivaan iloa ja rauhaa nauttia.

Mutta jos hän ei ole uskossa käsittänyt Kristusta, jollei hän ole Kristuksessa omistanut iankaikkista elämää, painuu hän kuolemassa tuonen maahan. Tuonela on kolkko maa, ja siellä on lukemattomia asukkaita. Useat pakanalliset tarut tietävät puhua tuonelasta. Jeesus on antanut meille kuvauksen siitä, kun Hän puhuu rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta. Hän sanoo suuren juovan erottavan ne, jotka tuonelassa ovat vaivassa, niistä, jotka ovat ylhäällä »Aabrahamin helmassa». Rikas mies oli suuressa vaivassa; hän nosti silmänsä ylös ja näki Lasaruksen Aabrahamin helmassa, jossa hän sai lohdutusta. Tämä

kertomus on esitetty ennenkuin Kristus oli sovittanut maailman synnit. Kristuksen sovintokuoleman kautta on suuri muutos tapahtunut tuonenkin maassa. Aabraham ja uskossa kuolleet ovat päässeet Jeesuksen luo taivaaseen. Jeesus sanoo toiselle ryövärille: »Totisesti Minä sanon sinulle: tänä päivänä olet oleva Minun kanssani paratiisissa» (Luuk. 23: 43). Tämän ryövärin ei siis tarvinnut tuonen maahan astua, vaan sai mennä Jeesuksen kanssa paratiisiin. Ja Jeesus rukoilee: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17: 24). Ne, jotka Aabrahamin kanssa olivat tuonelassa, olivat lohdutuksen tarpeessa, sillä Jeesus sanoo, että he saavat lohdutusta (Luuk. 16: 25). Mutta ne, jotka ovat Isän tykönä taivaissa, saavat iloita Jumalassa, eikä heidän tarvitse tuonen maahan astua.

Ne, jotka eivät ole uskossa omistaneet elämän ruhtinasta, joutuvat tuonen maahan. Kolkko on tämä maa. Ei mikään valonsäde koita täällä oleville. Jeesus sanoo rikkaan miehen lausuvan: »Minulla on kova tuska tässä liekissä» (v. 24). Jeesus tietää sanoa, millainen ihmisen tila tulevaisuudessa on. Jumalan armon hylkääjä joutuu kuoleman valtaan. Tämä kuolema vallitsee viimeiseen tuomioon asti, ja silloin alkaa toinen kuolema, joka on iankaikkinen. Tällä kuolemalla ei ole loppua. Kuinka kammottava onkaan tämä tila, jossa kadotettu tekee loppua iankaikkisesta iankaikkiseen. Nykyajan kristitty ei tavallisesti tahdo, että tästä toisesta kuolemasta puhutaan, mutta Jeesus on siitä puhunut, ja Hän tahtoo, että tulevaisuus esitetään semmoisena, kuin se on. Meidän tulee noudattaa psalmistan kehoitusta: »Opeta meitä ajattelemaan, että meidän kuoleman pitää, että ymmärtäväisiksi tulisimme.» Ihmisen tulee ajatella tulevaisuuden vakavuutta, kääntyä Kristuksen tykö ja Häneltä omistaa se iankaikkinen elämä, joka yksin kuoleman vallasta vapahtaa.

KESÄKUUN 18 P:NÄ.

Se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme (Gal. 4: 26).

Elämän keskus on taivaissa, ja uskova etsii niitä, jotka ylhäällä ovat, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Ei hän etsi niitä, jotka alhaalla ovat. Hänen elämänsä on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa. Maailma katoaa ja sen himot, mutta Jumalan sana pysyy iankaikkisesti. Taivaissa on se uusi Jerusalem, joka aikanaan on laskeutuva alas uuden maan päälle. Ja tämä Jerusalem on meidän äitimme.

Johannes sanoo: »Minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, ja merta ei ole enää. Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan työkä, valmistettuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian. Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: 'Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja Hän on asuva heidän keskellään, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa'» (Ilm. 21: 1—3).

Pieni on tämä maa ja sekin on vain osa tästä aurinkokunnasta, jossa on paljon suurempia taivaankappaleita ja joka kiertelee suuressa piirissä taivaan avaruudessa. Tämän rinnalla on paljon aurinkokuntia, joihin tieteilijä vain kaukoputkilla voi vähin tutustua. Kuitenkin on tämä kaikki vain näkyväinen maailma, joka aikanaan suurella pauhinalla katoaa. Mutta korkeammalla tätä suurta näkyväistä maailmaa on olemassa näkymätön maailmanpiiri, jossa ovat taivaat ja taivasten taivaat. Tästä näkymättömästä maailmanpiiristä näkee Johannes uuden taivaan ja uuden maan ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas Jumalan työkä, valmistettuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian. Ahtaissa oloissa elää ihminen. Suuria muutoksia tapahtuu taivaankappaleissa, joista ei ihmisellä ole tarkempaa tietoa. Elämän voimat lähtevät tästä näkymättömästä piiristä, ja kris-

titylle on tärkeää, että hän ottaa vaarin siitä, mitä ilmestyksen Henki on ilmoittanut. Ihmisellä ei ole näistä muuta tietoa kuin minkä Jumala on hänelle antanut. Tässä uudessa taivaassa on Jumalan ja Karitsan valtaistuin (Ilm. 22: 3), josta kaikki maailmanhallinto lähtee. Valtaistuimella istuja sanoo: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (Ilm. 21: 5). »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva ole kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut», esiintyy täällä kirkkaudessa. Johannes sanoo, ettei hän täällä yhtään temppeliä nähnyt, »sillä Herra Jumala, kaikkivaltias, on sen temppeli, ja Karitsa» (21: 22); auringon ja kuun valoa ei tämä kaupunki tarvitse, sillä »Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen kynttilä on Karitsa» (v. 23). Yötä ei siellä ole, ja kansojen kalleudet viedään siihen kaupunkiin (vv. 25, 26). Elämän virran rannoilla kasvaa elämän puu, jonka lehdet ovat kansoille terveydeksi (22: 1, 2).

Köyhät ovat nykyisen elämän muodot. Uudet, korkeammat astuvat aikanaan niiden sijalle. Uuden maan päällä vallitsee Jumalan kirkkaus. Sentähden puhuu ilmestys uudesta taivaasta ja uudesta maasta, että me pyytäisimme niiden asukkaiksi päästä. Rikas on Jumalan elämä. Joka käsittää iankaikkisen elämän Kristuksessa Jeesuksessa, hän pääsee uuden maan asukkaaksi ja saa siellä nähdä Karitsaa kasvoista kasvoihin. Ei ole turhaa uskovan etsiä niitä, jotka ylhäällä ovat. Ilolla ja riemulla vaeltaa nykyisen maan asukas uuden maan päällä, kun hän uskon kautta Kristukseen pääsee sinne. Raamatun kertomukset tahtovat meissä herättää kilvoitusta tämän autuaan elämän puolesta.

KESÄKUUN 19 P:NÄ.

Muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä on pantu, ja se on Jeesus Kristus (1 Kor. 3: 11).

Perustusta tarvitsee jokainen rakennus, ja henkinenkin rakennus on arvoton, jollei sillä ole perustusta. Kun huonetta rakennetaan, on sentähden aina tärkeää, että sille saadaan luja

ja kestävä perustus. Henkisellä alalla on perustus yhtä tarpeellinen. Ja kuitenkin vallitsee nykyaikana tässä kohden suuri vallattomuus. Kaikenlaisia opinsuuntia levitetään kansaan, vaikka niillä ei ole yhtään perustusta. Kun lähemmin tarkastaa niitä perustuksia, joita tieteen eri suunnilla laaditaan, niin täytyy ihmetellä sitä ajattelemattomuutta, millä ylipäänsä hengellistä rakennustyötä suoritetaan. Kuinka paljon onkaan meillä tieteen alalla suuria nimiä, joilla aikanaan oli suuri arvo, mutta jotka nyt ovat arvottomia.

Mutta yksi perustus kestää, sillä se on Jumalan panema, ja se on Jeesus Kristus. Hän on ihmiskunnan keskushenkilö. Kaukaa viittasi vanhan liiton ennustus tulevaan Messiaaseen. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Hän oli Jumalan sukuperää niinkuin ei kukaan muu ihminen ole ollut. On suurta kevytmielisyyttä, kun nykyaikana levitetään järkeisuskoisia oppeja Kristuksesta, joka kuitenkin on koko tämän luomakunnan keskus, josta, jonka kautta ja johon kaikki on luotu. Kristuksessa pani Jumala pelastustyölle perustuksen, joka on horjumaton. Kristuksen ruumiillisuuskin kuuluu olennollisesti kristinuskoon, sillä uudet taivaat ja uusi maa syntyvät ainoastaan Kristuksen kautta. Hän meni vapaaehtoisesti kuolemaan tullakseen ruumiillisestikin elämän leiväksi ihmiskunnalle. Sentähden puhuu Raamattu usein Ihmisen Pojasta. Vapaasti antoi Jeesus ruumiinsa kuolemaan. Ei kukaan voinut sitä Häneltä ottaa. Ja vapaasti antaa Hän ruumiinsa elämän leiväksi kristikunnalle.

Jumala loi kaikki sanallaan ja ilman tätä sanaa ei ole mitään luotu. Jeesuksen Kristuksen kautta syntyi seurakunta, joka on ylhäältä kotoisin. Tämä seurakunta on Kristuksen ruumis, sillä Hän asuu Henkensä kautta siinä. Sen kautta on tällä seurakunnalla ylimaailmallinen perustus. Kun Jeesus meni kuolemaan ollakseen Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnit, iloitsivat hänen vihollisensa, kun luulivat voittaneensa. Mutta Hän olikin elämän ruhtinas, joka nousi haudasta ja perusti valtakunnan, jota eivät tuonelan portit voita. Horjumaton on se perustus, joka on Jeesuksessa Kristuksessa pantu,

mutta nykyaikana koettavat useat jumaluusoppineet keksiä uusia perustuksia. Meillä on jumaluusopillisia järjestöjä, joilla ei ole Jeesus Kristus perustuksena, ja sentähden ne hajoavat eivätkä voi antaa tukea. Yksi perustus vain kestää, ja se on Jeesus Kristus, joka on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Jumala on pannut Hänet totuuden perustukseksi uskovalle.

KESÄKUUN 20 P:NÄ.

Joka tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen (Jaak. 4: 4).

Syntiinlankeemuksen kautta syntyi vastakohta Jumalan ja maailman välillä. Ihminen luopui Jumalasta, ja sen kautta maailma vieraantui Jumalan olennosta. Puhutaan usein maailmasta luomakunnan edustajana, mutta maailmasta puhutaan myös siveellisessä mielessä, ja semmoisena se on synnin turmelema. Usein käytetään näitä eri maailmakäsitteitä sekaisin, ja sentähden syntyy häiriötä ihmisten käsityksessä. Jumalasta luopuneena on maailma paha, ja tämän maailman lapsi ei vaella Jumalan teillä. Raamattu sanoo: »Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä on maailmassa», sillä »maailma katoaa ja sen himot; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 15, 17). Maailmanlapsi ei ole Jumalan tahdon tekijä, vaikka kyllä koetetaan monin tavoin sovitella kristinuskoa ja maailmaa. Kristus sanoo sentähden: »Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa; mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 19). Tässä on olemassa Kristuksen ja maailman välillä oleellinen vastakohta, jota ei voi millään tavalla sovittaa. Kaikkina aikoina on koetettu rakentaa ystävyyttä kristittyjen ja maailman välillä, mutta se on turhaa työtä.

Nykyaikana liikkuu väkevä vuolle, joka pyytää rakentaa rakkautta kristikunnan ja maailman välille. Aiotaan saada toi-

meen uutta aikakautta, jossa vastakohta kristittyjen ja maailman välillä saataisiin poistetuksi, ja sen kautta pyydetään rakentaa rauhaa kristikunnassa niiden kesken, jotka tahtovat olla Kristuksen opetuslapsia ja noudattaa hänen tahtoansa, ja niiden, jotka nyt pyrkivät koko maailmaa yhdistämään maailmallistuneen kristinuskon kautta. Jeesus sanoo: »Minä ja Isä olemme yhtä.» »Niinkuin Isä Minut lähetti, niin Minä lähetän teidät» (Joh. 10: 30; 17: 18). »Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24). Uudenaikainen kristillisyys ei tahdo tietää tästä itsensä ja maailman kieltämisestä, vaan se rakentelee ystävyyttä kristittyjen ja maailman kesken. Mutta Jumalan Henki on pyhä, eikä Hän koskaan tee liittoa maailman kanssa. Antikristillinen valta rakentelee tätä yhteyttä ja toivoo sen kautta pääsevänsä hallitsemaan maailmaa. Tämä maailmankatsomus ei välitä siitä, mitä Kristus sanoo viimeisistä ajoista, vaan luulee voivansa rakentaa Jumalan valtakuntaa perusteille, jotka kuuluvat antikristillisyyden piiriin.

Tuntuu kovalta tuo lause: »Joka tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen.» Kuitenkin se sisältää ehdottoman totuuden. Jumalaa ja maailmaa ei voi yhdistää. Maailma liikkuu synnin piirissä ja etsii sen iloa. Mutta Jumala on pyhä, ja Jumalan ystävän tulee harrastaa pyhitystä, jota paitsi ei kukaan saa nähdä Jumalaa. »Olkaa pyhät», sanoo Jumala, »sillä Minä olen pyhä.» Pyhä Henki on aina syntiä vastaan, ja joka Pyhän Hengen hallittavana on, hän joutuu tänä maailmankautena maailman vihollliseksi, kun hän vihaa maailman pahoja tekoja. Syvä on tämä totuus, ja se on mieleen pantava tänäkin aikana: »Joka tahtoo olla maailman ystävä, hänestä tulee Jumalan vihollinen», sillä laajalti luullaan nyt, että ihminen voi poistaa sen vastakohdan, mikä on olemassa Kristuksen ja maailman välillä. Mutta tämä vastakohta on se raja-aita, jonka Jumala on asettanut syntiä vastaan, ja se kestää niin kauan kuin tämä maailmankausikin kestää.

KESÄKUUN 21 P:NÄ.

Kiitetty olkoon Herra joka päivä! Jumala panee kuorman päällemme, mutta Hän myös auttaa meitä (Ps. 68: 20).

Ihmiskunnan suurin onnettomuus on sen vieraantuminen Jumalasta. Jumala on kaiken elämän lähde. Ruohonkorsi, joka kehittyy ja kasvaa, todistaa Jumalan ihmeellisestä voimasta. Ihminen ei voi pienintäkään kasvia luoda. Elämän alalla on hän aivan voimaton. Ja kuitenkin hän kopeilee ikäänkuin voisi elämää ohjata. Psalmista sanoo: »Mikä on ihminen, että häntä muistat, taikka ihmisen poika, että häntä etsiskelet!» (Ps. 8: 5). Kuinka turhat ovat ihmiset, jotka niin suruttomasti elävät! Kuoleman vallan edessä kaikki ihmisvoima raukeaa. Läpi koko nykyisen aikakauden käy pyrkimys korottaa ihmistä. Ne monet ja suuret keksinnöt, joita uudempana aikana on tehty, käytetään yhä ihmisvoiman ja ihmisarvon korottamiseksi. Mutta Jumalan kunniaa poljetaan sitä enemmän. Paljon on ihmishenki saanut aikaan, mutta siveellisessä suhteessa ihminen on taantunut. On jo olemassa semmoisia piirejä ihmiskunnassa, joissa ei Jumalaa enää tunnusteta olevaksi. Ei luulisi sellaista lankeemusta mahdolliseksi. Sentähden kasvaa kaikenlainen henkinen kurjuus kammottavassa määrässä. Hyvät tavat katoavat yhä enemmän. Rikollisuus enenee suuressa määrässä. Epäsiveys turmelee nuorisoa. Kansanystävä katselee murheella sitä kuilua, jota kohti tämmöinen kehitys kulkee. Jumalalla on kuitenkin onnen ohjakset. Hän on kaiken hyvän Luoja. Mikäli Jumalaa syrjäytetään sivistystyön aloilta, sikäli astuvat pimeyden vallat ohjaamaan ihmiskunnan oloja. Mikä vastakohta onkaan tuossa ihmisvoimain ylistämisessä ja siinä kurjuudessa, joka nykyjään kaikkialla meitä ympäröi!

Suuri on Jumala. Hän on luonut taivaat ja maan, ja Hän yksin pitää kaikki voimassa. Suurena tulee Jumalan pysyä meidän keskuudessamme, sillä Hän on ainoa linna, jossa löydämme turvan. Silloin pääsee ihminen oikeaan asemaansa,

kun Jumala on hänelle kaikki kaikessa. Tätä Jumalaa tulee meidän kiittää, ylistää ja palvoa, sillä taivaatkin julistavat Jumalan kunniaa. Ja Jumala on rakkaus. Hän hoitaa koko luomakuntaa. Kaarneenkin poika pyytää nälissään ruokaa Jumalalta. Jumala antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan meidän tähtemme. Kuinka Hän voisi olla antamatta kaikkea muutakin Hänen kanssaan? Meillä on moninaisia murheita ja huolia elämässä. On moninaisia kuormia kannettavina, sekä omia että muiden. Kuinka Jumala, joka hoitaa luomakunnan ja tähtitaivaan, voisi olla auttamatta meitä, kun monenlaiset vaivat meitä painavat? Hän sanoo meille sanassaan: »Avuksesi huuda Minua hädässäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 5). Joka päivä saamme kuorminemme mennä taivaallisen Isän tykö ja pyytää Häneltä apua. Hän kehoittaa meitä siihen, sillä Hän auttaa mielellään. Hän on rakkaus, ja Hän tahtoo auttaa. Hänellä on kaikki valta, ja Hän voi auttaa. Meidän tulee kiittää ja ylistää taivaallista Isää, ja Hänelle tulee meidän kantaa kuormamme. Kuinka järjetön on se ihminen, joka huokailee kaikenlaisten kuormien alla, eikä pakene sen taivaallisen Isän turviin, joka tahtoo auttaa ja voi auttaa. Hän elää ilman Jumalaa ja sortuu ylivoimaisiin vaikeuksiin. Daavid veisaa: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu» (Ps. 23:1). Tämän paimenen tykö tulee kristityn paeta, sillä Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on suuri auttaja.

KESÄKUUN 22 P:NÄ.

Autuas on se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka Häntä rakastavat (Jaak. 1:12).

Sangen hyvänä lähti ihminen Luojan kädestä, mutta henkisenä olentona tuli hänen koetuksen kautta kulkea, sillä ihmisen tuli vapaasti antautua elämän tietä kulkemaan. Kun

esivanhempamme eivät kestäneet tätä koetusta, joutuivat he synnin vallan alle ja turmeltuivat. Jokaisen ihmisen, joka tahtoo pelastua, täytyy koetuksen kautta kulkea. Ja tässä koetuksessa tarvitsee hän Kristuksen apua. Ilman Kristusta ei kukaan pääse voittajaksi koetuksessa, sillä hän on luonnollisena ihmisenä synnin vallan alainen.

Autuas on se, joka kiusauksen kestää. Sitä varten tuli Kristus ihmiseksi, että Hän auttaisi meitä voittamaan. Kristus on Ylimmäinen pappimme. »Hän on ollut kaikessa kiusattuna samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.» Hän on uskollinen Ylimmäinen pappimme (Hepr. 4:15; 2:17). Hän on meidän turvamme kiusauksen aikana. Kristuksen tykö täytyy jokaisen tulla, joka tahtoo pelastua, sillä Kristus vain voi antaa meille voimaa Jumalan lapsiksi tulla. Kun Hän alkoi lunastustyönsä, vei Henki Hänet erämaahan kiusattavaksi. Hän voitti silloin kaikki perkeleen kiusaukset. Raamattu viittaa siihen, että Hän useamminkin oli kiusattu, mutta Hän voitti aina perkeleen, ja Hän oli ilman syntiä. Sentähden on kristityn niin lohdullista koetuksen hetkenä paeta Kristuksen turviin, kun hän tietää, että Kristus, joka oli tosi ihminen, vaikka Hän myös oli tosi Jumala, on kaikessa koeteltu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä. Kristuksen luona on turvapaikka kaikilla, jotka kilvoittelevat elämän tiellä ja ovat monenlaisten kiusausten alaisia.

Kristus sanoo opetuslapsilleen: »Te olette ne, jotka olette pysyneet Minun kanssani kiusauksissani» (Luuk. 22:28). Opetuslasten läsnäolokin oli Hänelle virvoitukseksi. Siitä näemme, kuinka ankara ja kuinka todellinen se kiusaus oli, jonka kautta meidän Ylimmäisen pappimme tuli kulkea voidakseen meitä kiusauksissamme auttaa. Kristus on voittanut perkeleen, ja Hän auttaa jokaista ihmistä, joka turvaa Häneen.

»Autuas on se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun.» Elämän kruunu annetaan voittajalle. Se on kaunistus, jonka ihanuutta emme täällä tunne. Tulevassa elämässä loistaa tämä elämän kruunu, jonka voittajat ovat saaneet, armon palkkana. On

ihanaa, kun Jumala sen antaa. Apostoli Paavalikin, kun hän täällä kilvoittelee hyvän kilvoituksen, iloitsee siitä, että hänelle on varattu vanhurskauden seppele. Usea kristitty ajattelee niin matalasti tulevasta kirkkaudesta. Moni sanoo: kunhan vain tulen autuaaksi, en minä muusta välitä. Mutta Raamattu tahtoo kehoittaa meitä uskollisempaan kilvoitukseen sen kautta, että voittajalle luvataan vanhurskauden seppele.

Jumala on rakkaus, ja Hän tahtoo vuodattaa tämän rakkauden Pyhän Hengen kautta kristityn sydämeen. Korkein käsky kuuluu sentähden: rakasta Jumalaa yli kaiken. Jumala antaa meille paljon armoa ja laupeutta herättääkseen meissä rakkautta itseensä. Jeesus kysyi Pietarilta: »Simon, Joonaan poika, rakastatko Minua?» (Joh. 21:16.) Ja meiltäkin Hän kysyy, rakastammeko Häntä, joka ensin rakasti meitä. Jumalan rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa on kallein lahjamme.

KESÄKUUN 23 P:NÄ.

Autuas on se, jolle Herra ei lue syntiä (Room. 4:8).

Oikea suhde Jumalaan on ihmiselle tärkeintä. Jumala on kaikkialla oleva, sillä Hän on kaikki luonut, ja kaikki Hän pitää voimassa. Silmä katselee tähtitaivasta, jossa on lukemattomia taivaankappaleita. Kaikkia Jumala hoitaa. Kaikissa on Hän voimallaan läsnä. Sitä emme käsitä. Se tuntuu ajatukselle mahdottomalta, sillä ihmisjärki liikkuu ajallisuuden piirissä, eikä se voi iankaikkisuuden suhteita käsittää. Tieteilijäkin myöntää, että iankaikkisuuden asia on ihmisjärkeä korkeampana, ja koska näin on, tulisi uskon iankaikkisen perusteen päästä ohjaamaan ihmiskunnan särkyneitä oloja. Mutta uskonoppejakin tehdään järjen perusteiden mukaan, eikä tieteilijä useinkaan ole tietävinään, että hän toimii vastoin omia perusteitaan. Kun Jumala on olemassa kaikkialla, täytyy jokaisen ihmisen olla jossakin suhteessa Jumalaan, eikä ihminen voi Jumalaa paeta. Kun ei järki Jumalaa käsitä,

tehdään Jumala usein olemattomaksi, vaikka hänen olemassaolonsa on varmempi kuin ihmisen. Tällä tapaa johtaa järki nykyistä sukupolveakin harhateille. Ilmeisiä ristiriitaisuuksia siedetään, mutta järjen perusteita ei tahdota hyljätä niilläkään aloilla, joilla usko yksin voi asian ratkaista. Usko on nykyaikana niin köyhäksi tullut. Järkeilijän pöydältä se saa joitakin murusia ja niihin sen täytyy tyytyä. Ei ole kumma, jos iankaikkisuuden olemuspiiri yhä supistuu, kun järki uskonopin alallakin hallitsee.

Usko on Jumalan lahja. Uskon olemusta on Luther esittänyt kristikunnalle, mutta se on jäänyt unohduksiin. »Usko on Jumalan teko meissä, joka meidät muuttaa ja uudestisynnyttää Jumalasta, kuolettaa vanhan Aatamin, tekee meidät aivan toisiksi ihmisiksi sydämen, luonnonlaadun, mielen ja voiman puolesta ja tuo mukanaan Pyhän Hengen. Oi, usko on eloisa, tehoisa, toimiva, voimakas asia, niin ettei se voi olla aina vaikuttamatta.» Sen kautta tuli Luther uskonpuhdistajaksi, että hän asetti uskon sen oikeaan asemaan. Keskiaikana oli usko ylipäänsä vain totenapitämistä. Mutta luterikunnan tulee pitää kiinni Raamatun uskonkäsitteestä.

Autuutta etsii ihminen. Se on ihmisolennon syvin pyrintö. Mutta autuutta voidaan omistaa vain olemalla oikeassa suhteessa Jumalaan. Synti häiritsee ihmisen onnea. Se tahraa ihmisen olentoa ja riistää häneltä rauhan. Eikä ihminen voi omin voimin syntiä voittaa. Siihen on Jumalan lunastustyö tarpeen. Vanhassa liitossa pääsi ihminen vanhurskaaksi siten, että Jumala ei lukenut hänelle syntiä, vaan luki hänelle uskon tulevaan Kristukseen vanhurskaudeksi. Kristus sovitti maailman synnit. Hänessä saavuttaa ihminen uskon vanhurskauden. On suuri armotyö, kun Jumala ei lue ihmiselle syntiä. Sen kautta pääsee ihminen synnin tuomiosta. Tämä kohta oli tärkeä varsinkin vanhassa liitossa, kun ei lunastus ollut vielä tapahtunut, mutta Jumala luki tulevaan lunastustyöhön kohdistuvan uskon vanhurskaudeksi. »Autuas on se, jolle Herra ei lue syntiä.» Uskonelämässä voitetaan syntikin armon voimalla, niin ettei synti hallitse ihmistä.

KESÄKUUN 24 P:NÄ.

Johannes Kastaja sanoi: »Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka tulee minun jälkeeni, on minua väkevämpi, ja minä en ole kelvollinen edes hänen kenkiänsä kantamaan; Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella» (Matt. 3:11).

Jumala on järjestyksen Jumala. Maallisissa asioissa ihminen kyllä ymmärtää, että valmistus on tarpeen, jos on jokin tärkeämpi tehtävä kysymyksessä, mutta hengellisellä alalla eivät ihmiset tavallisesti anna oikeaa arvoa valmistustyölle. Tärkeisiinkin tehtäviin ryhdytään usein ilman valmistusta. Neljätuhatta vuotta Jumala valmisti ihmiskuntaa vastaanottamaan luvattua Messiasta, ja nyt Hän valmistaa meitä vastaanottamaan kirkkaudessa tulevaa Kristusta. Johannes Kastaja, suurin vaimoista syntyneiden joukossa, oli tienraivaaja Kristukselle. Ei hän tahtonut muuta olla kuin huutavan ääni korvessa, joka sanoi: »Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut Hänelle tasaisiksi» (Matt. 3:3). Israel ei ollut valmis vastaanottamaan Kristusta eikä se tahtonut valmistaa itseänsä vastaanottamaan Häntä, vaikka Jumala oli vakavasti kehoittanut sitä siihen. Johannes sanoo Kristuksesta: »Hänellä on viskimensä kädessään, ja Hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa vehnänsä aittaan, mutta ruumenet Hän polttaa sammumattomassa tulessa» (Matt. 3:12). Siinä oli vakava varoitus, mutta harvat ottivat sen kuuleviin korviin.

Kun Johannes toimitti parannuksen kastetta Jordanin virran rannalla, tuli aluksi paljon kansaa hänen luoksensa, sillä tämä oli outo ilmiö Israelissa, ja fariseukset lähettivät kysymään häneltä, millä oikeudella hän kastoi. Mutta Johannes toimitti tehtävänsä niin kauan kuin hänellä oli siihen vapautta. Hän tahtoi raivata tietä Kristukselle. Kristuskin tuli hänen luokseen kastettavaksi, ja kun Johannes oli niin nöyrä, että hän tahtoi kieltäytyä niin korkeasta tehtävästä, kehoitti Jeesus häntä siihen. Kun Jeesus kastettiin, aukeni taivas, ja Jumalan

Henki tuli kyyhkysen muodossa Hänen päälleen, ja ääni taivaasta sanoi: »Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt» (Matt. 3:17). Se oli juhlallisin kaste, mikä on tapahtunut maailmassa. Johannes sanoo juutalaisille: »Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se joka tulee minun jälkeeni, Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä.» Mielenmuutosta tahtoi Johannes saada aikaan kansassa, kääntymystä sen Lunastajan puoleen, joka tuli pelastamaan ihmiskuntaa synnistä.

Jeesus kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Sen tähden on Jeesuksen kaste niin korkea, että se antaa ihmiselle Pyhän Hengen, ja Pyhän Hengen kanssa tulee Jumala itse asumaan uskovan sydämeen. Jumalan kuvaksi luotiin ihminen, ja tämä kuva tulee eläväksi todellisuudeksi, kun ihminen tulee Jumalan lapseksi ja saa Pyhän Hengen. Tätä elämänyhteyttä tahtoo Jumala rakentaa jokaisen ihmisen kanssa. Pyhässä Hengessä tulee ihminen osalliseksi taivaan tulesta, jossa on Jumalan voimaa ja Jumalan puhdistavaa vaikutusta. Sentähden on pyhä kaste uudessa liitossa niin suuriarvoinen, että Jumala sen kautta yhdistyy ihmisen kanssa. Jeesus ei itse kastanut, mutta Hän käski opetuslasten kastaa kolmeyhteisen Jumalan nimeen, ja uskova tulee kasteen kautta osalliseksi Jumalan Hengestä, ja sen kautta hän tulee Jumalan lapseksi. Korkea on pyhän kasteen armo. Se ei ole vain vertauskuvallista tointa, vaan se asettaa kastetun kolmeyhteisen Jumalan yhteyteen. Sentähden on se uuden liiton armonvälikappale. Pyhän Hengen kautta syntyy ihminen uudesti, ja tähän on tarpeen, että hän kuulee sanan ja uskolla omistaa sen.

KESÄKUUN 25 P:NÄ.

Ennen kaikkea tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkojansa pannen pilkkaajoita, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: »Missä on lupaus hänen tulemuksestansa?» (2 Piet. 3:3,4).

Nykyiset taivaat ja nykyinen maa ovat syntyneet Jumalan luomistoimesta. Ne ovat katoavaisuuden säännön alaisia. Apostoli tahtoo, että pidämme sen mielessämme, niin ettemme lähde tyhjiä päätelmiä tekemään. Hän sanoo: »Ennen kaikkea tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkaajoita, jotka sanovat: 'Missä on lupaus hänen tulemuksestansa? Sillä onhan siitä asti, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomisesta alkaen.'» Kaikki puhuu tässä maailmassa sen katoavaisuudesta. Maa vanhenee niinkuin vaate (Hepr. 1:11).

Mutta suuri tehtävä on tällä luomakunnalla ollut. Jumalan ainokainen Poika ihmistyi täällä ja toi ihmiskunnalle iankaikkisen elämän. Kun Jeesus syntyi Betlehemissä, silloin oli taivaan enkeleillä iloa, sillä iankaikkisen elämän yhteys oli syntynyt Jumalan ja ihmiskunnan kesken. Lapsi, joka Betlehemin seimessä lepäsi, oli olennoltaan se Sana, jonka kautta kaikki on luotu ja jonka kautta uudet taivaat ja uusi maa on syntyvä. Lupauksen sana oli herättänyt toivoa tulevasta Messiaasta, ja vuosituhansia odottivat uskovat, että iankaikkinen elämä oli tuleva tähän maailmaan. Jeesuksessa tuli ylimaailman elämä tähän katoavaan maailmaan. Hänessä tapahtui se maailmansovitus, jonka kautta Jumala rakensi rauhanliiton ihmiskunnan kanssa. Jumalan Poika asui ihmisten keskuudessa, ja apostoli sanoo, että he katselivat hänen kirkkauttaan, »kirkkautta sellaista, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1:14). Ihmeellinen oli se aika, jolloin Jumala asui Jeesuksessa Kristuksessa maan päällä ja rakensi tänne kristillisen seurakunnan, joka on Kristuksen ruumis. Tässä seurakunnassa on Jee-

suksen Kristuksen kautta jumaluuden täyteys olemassa. Armo ja totuus tulivat tänne Jeesuksen Kristuksen kautta. Jumalan perheenä elää tämä seurakunta maan päällä ja odottaa sitä aikaa, jolloin Herra tulee takaisin täyttämään työnsä. Tämä luomakunta ei ole elämän korkein ilmenemismuoto, sillä se on katoavaisuuden alainen, mutta Kristus on luvannut tulla jälleen täyttämään lunastustyönsä. Me odotamme hänen lupauksensa mukaan uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Mutta Herran edessä on tuhannen vuotta niinkuin yksi päivä ja yksi päivä niinkuin tuhannen vuotta (2 Piet. 3:13, 8). Jumalan ajanlasku on toinen kuin ihmisten.

Apostoli sanoo, että viimeisinä aikoina tulevat pilkkaajat, jotka eivät Kristuksen tulemusta odota. Paljon on meidän aikanamme tämmöisiä pilkkaajia, jotka eivät odota Kristusta tulevaksi, vaan luulevat, että tämä katoava maailma pysyy iankaiken. Tyhjä on tämä luulo. Me näemme ympärillämme kaiken vanhenevan, ja luomisen päivistä on suuria muutoksia tapahtunut luomakunnassa. Apostolin ennustuksen mukaan nämä taivaat »katoavat ryskeellä, ja alkuaineet hajoavat kuumuudesta, ja maa ja kaikki, mikä siinä on tehty, palavat» (2 Piet. 3:10). Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. Hänessä uskovalla on pelastus. Kun kaikki maan päällä katoaa, on hänellä Isän huoneessa asuinsijoja, joihin Jeesuksen opetuslapset pääsevät asumaan, sillä he saavat olla siellä, missä Hän on. Jumalan valtakunta ei katoa. Joka uskon kautta elää siinä, hän säilyy Herran turvissa, ja uuden maan päällä on hän ylhäisen Jerusalemin kansalainen, joka saa nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin.

KESÄKUUN 26 P:NÄ.

Kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, Hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava (1 Piet. 5:10).

Kun tarkemmin katselemme tätä aikakautta, syntyy ajattelevassa murhetta, kun hän näkee, miten usein pyydetään ihmiskunnan tulevaisuutta tukea kaikenlaisilla yhdistyksillä. Useat etsivät apua ihmiskunnan piiristä. Yhdistyksiä perustetaan, joihin koetetaan saada paljon kyvykkäitä henkilöitä, joiden tulee yhdistynein voimin toimia yhdyskunnan hyväksi. Ihmisvoimilta toivotaan apua, mutta todellisuus ei vastaa näitä toiveita. Me olemme alaspäin luisumassa. Sillä tiellä, jolla nyt kuljetaan, tulee hajaannus yhä suuremmaksi. Kristitylle on selvää, että apu tulee yksin Jumalalta. Ihmiskunnan täytyy todella palata Jumalan tykö ja taivaan valtakunnan lähteistä etsiä voimia, jotka ovat tätä maailmaa väkevämmät. Kunnianpyyntö, vallanpyyntö ja nautinnonpyyntö ovat valloittaneet usean mielen.

Jumalan tykö täytyy ihmiskunnan täydellä todella palata, jos tahtoo apua saada. Kaiken armon Jumala on elämän korkein lähde. Hän on todella armon Jumala, sillä rakkaudessa tekee Hän yli kaiken sen, mitä ihminen voi ajatella ja toivoa. Armoa tahtoo Jumala meille antaa. Kristuksen armossa on taivaan rakkautta ja valoa. Armo käy yli kaiken ihmisansion, ja se tarjoaa niitä iankaikkisia voimia, jotka ylimaailmassa vaikuttavat. Kaiken armon Jumala on kutsunut meidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Kirkas on taivaallinen elämä. Ei siellä ole murhetta eikä pimeyttä. Kristuksessa Jeesuksessa on se katoamaton elämä, joka taivaissa vallitsee. Jumala on meidät kutsunut siihen kirkkauteen, jossa Hän itse asuu ja taivaan asukkaat Hänen kanssaan.

Monenlaista kärsimystä on täällä maan päällä, sillä synnin

valta häiritsee kaikkea. On kärsimystä, johon ihminen itse on syyllinen, ja kärsimyksiä, jotka muiden tähden kohtaavat häntä. Mutta tämä elämä ei ole pitkä, ja jos hän pääsee Jumalan kirkkauteen, loppuvat kaikki vaivat. Iankaikkinen ilo vallitsee taivaassa. Ei ole sitä ihmissilmä nähnyt eikä ihmiskorva kuullut. Tuohon kirkkauden piiriin tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen, ja kirkastetulla ruumiilla saa hän siellä aikanaan kirkastettujen piirissä elää.

Joka tahtoo tähän iankaikkiseen elämään päästä, hänen täytyy Jumalan koulua käydä. Ei kukaan kelpaa taivaan valtakuntaan, joka ei synny uudesti. Jumalan rakkaus vetää kaikkia ihmisiä puoleensa. Hän tahtoo valmistaa heitä taivaan autuutta perimään. Paljon hengellisiä lahjoja tarvitsee ihmisen saada Jumalalta. Kristus antaa ne Henkensä kautta uskovalle. Paljon vahvistusta tarvitsee ihminen. Hän on heikko ja voimaton, mutta Jumala antaa nöyrälle, joka etsii sitä, mikä on ylhäällä, kaikki, mitä hän tarvitsee. Jumala tukee niitä, jotka elämän kaidalla tiellä kulkevat, niin etteivät matkalla väsy. Ihminen on vaarojen ja vihollisten ympäröimä, mutta Herra on hyvä paimen, joka suojelee lampaansa. Usein on elämän taistelu ankara, mutta armon Jumala lujittaa uskovaa, joka kilvoittelee hyvän kilvoituksen. Jumala yksin voi pelastaa meidät iankaikkiseen valtakuntaansa, ja Hän on rikas armossa meitä kohtaan. »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtä tekevät ja raskautetut», sanoo Herra.

KESÄKUUN 27 P:NÄ.

Autuas on se mies, joka ei vaella jumalattomien neuvossa eikä astu syntisten tielle eikä istu, missä pilkkaajat istuvat (Ps. 1:1).

Psalmit ovat vanhan liiton hurskaan virsikirja. Niitä veisattiin paljon Jerusalemin temppelissä, ja matkoilla Jerusalemin suuriin juhliin veisasivat hurskaat näitä virsiä raken-

nukseksi lupauksen kansalle. Koko Leevin sukukunta piti huolta jumalanpalveluksesta. Suuri oli se laulukuoro, joka täällä kiitti ja ylisti Jumalaa. Ei ollut missään maailmassa tämän vertaista, ja monenlaisia soittokoneita käytti tämä suurilukuinen kuoro. Näissä tilaisuuksissa laulettiin paljon psalmeja, jotka ovat syntyneet eri aikoina Israelin kansan historiassa. Kuningas Daavid on kirjoittanut suuren joukon niitä.

Ensimmäinen psalmi esittää ihmisen, joka valvoo ulkonaista elämäänsä ja karttaa jumalattomien seuraa. Kristitty on useinkin liian välinpitämätön siitä seurasta, missä hän liikkuu, ja luulee sen yhdentekeväksi, kenen kanssa hän seurustelee. Mutta seura vaikuttaa aina jollain tapaa niihin, jotka sen piirissä liikkuvat. Sananlasku sanoo: »Sano minulle kenen kanssa seurustelet, niin sanon sinulle, mimmoinen olet.» Ja toinen sananlasku sanoo: »Huono seura turmelee hyvät tavat.» Ei ole yhdentekevää, mimmoisessa seurassa ihminen viihtyy.

»Autuas on se mies, joka ei vaella jumalattomien neuvossa.» »Autuas» tietää täällä oikeastaan onnellinen. Nyt on meillä yhdistysten aikakausi. Kaikenlaisia liittoja tehdään ja niillä on kaikenlaiset sääntönsä. Jumalattomat pyytävät yhdistyksissään huvitusta lihallisissa nautinnoissa ja turmelevat niitä, joiden kanssa ovat yhteistoiminnassa. Maailmanlapsi etsii väärää iloa.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos te maailmasta olisitte, niin rakastaisihan maailma omaansa; mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut tiedät maailmasta, sentähden maailma tietä vihaa» (Joh. 15:19). Jotka jumalattomien neuvoissa vaeltavat, hyväksyvät ne mielipiteet, jotka siellä liikkuvat, ja tekevät tekoja, jotka eivät Jumalalle kelpaa. Autuas on sentähden se ihminen, joka ei vaella jumalattomien neuvossa eikä astu syntisten tielle ja joka ei lähde kulkemaan yhdessä syntisten kanssa, sillä heidän seuransa on hänelle turmiollinen, ja hän joutuu Jumalan edessä osalliseksi heidän tekoihinsa, kun mieltyy niihin. Ja autuas on se ihminen, joka

ei istu, missä pilkkaajat istuvat. Jumalanpilkkaaja on jo pitkälle pahuudessa kehittynyt, kun hän ei enää pidä Jumalaakaan pyhässä arvossa, vaan viha Jumalaa vastaan on kasvanut niin suureksi, että se puhkeaa pilkkapuheisiin. Joka pilkkaajien seurassa oleskelee, hän on Jumalan edessä osallinen pilkkaajan tekoon. Sentähden pakenee jokainen tunnollinen ihminen jumalanpilkkaajaa.

Ensimmäinen psalmi kehoittaa ihmistä välttämään seuroja, jotka Jumalaa hylkäävät, sillä niistä syntyy hänelle turmiota. Mutta kun hän tutkii Jumalan lakia ja pysyy jumalaapelkääväisten neuvoissa, on hän vesiojain reunassa kasvavan puun kaltainen. Tärkeää on ihmisen, ja varsinkin nuorison, karttaa huonoja seuroja, joita on niin paljon, ja pysyä niiden seurassa, jotka Jumalaa rakastavat ja palvelevat. Siellä kasvaa Jumalan ihminen, joka aikanaan saa asua Jumalan luona iankaikkisesti.

KESÄKUUN 28 P:NÄ.

Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä (Room. 12:21).

Kaksi valtaa taistelee keskenään maailmassa, hyvä ja paha. Paha ei ole alkuperäinen, vaan se on luopumuksen kautta syntynyt. Kun Jumala oli valmistanut ihmiselle elämän taivaissa, oli hänelle koetus tarpeen, jossa hän vapaasti asettuisi Jumalan puolelle. Mutta suuri oli luopumuksen valta. Oli korkeita enkeleitäkin, jotka eivät kestäneet koetuksessa, ja nämä liittyivät yhteen ja muodostivat valtakunnan, joka taistelee Jumalaa vastaan. Rohkea on tämä pahan valta, sillä se tavoittelee pysyvää maailmanvaltaa, ja se koettaa vetää piiriinsä niin paljon ihmisiä kuin mahdollista. Kuolema on synnin palkka ja iankaikkiseen kuolemaan loppuu synnin valta, mutta paha on aina vastustamassa Jumalaa, ja kaikissa muodoissa pyytää se laajentaa valtaansa, kunnes tuomio-

päivä sen sortaa maahan. Aikanaan käy iankaikkinen tuomio pimeyden vallan yli ja kaikkien niiden, jotka sitä palvelevat. Toisen kuoleman kammottavaan valtaan, jossa on ikuinen, sanomaton vaiva, joutuu aikanaan tämä valtakunta ja sen palvelijat.

Jumala on hyvä. Hän yksin on hyvä. Synti on niin turmellut kaikki ihmiset, ettemme voi yhdestäkään ihmisestä sanoa, että hän on hyvä, niinkuin Jumalasta sanotaan, vaikka kyllä puhutaan hyvistä ihmisistäkin. Jeesus sanoo: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä» (Matt. 28:18). Sentähden useat arvelevat, että hyvä on helposti pääsevä voitolle kaikissa ihmiskunnan oloissa. Kuitenkin on pahan valta niin suuri, että se on kaikkialla tunnettava, ja se lumoaa niin paljon ihmisiä, että pahalla näyttää olevan enemmän kannatusta kuin hyvällä. Mutta paha vastustaa Jumalan tahtoa ja sentähden on se aikanaan auttamattomasti sortuva. Ja hyvä on pääsevä aikanaan voitolle. Siitä ei voi olla mitään epäilystä. Hyvä on Jumalasta, sentähden se on voittava ja aikanaan sortava pimeyden vallan. Mutta paha pääsee hedelmäksi kypsymään, sillä kehityksen sääntö vallitsee koko luomakunnassa.

Ken on viisas, hän asettuu hyvän puolelle ja taistelee pahaa vastaan. Apostolin kehoitus kuuluu: »Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä.» Sinun tulee kokonaan eritä pahasta ja kääntymyksessä asettua hyvän puolelle. Mikä pahaa on, se kuuluu pimeyden vallan piiriin, ja sen kanssa ei kristityllä voi olla mitään tekemistä, vaan hänen täytyy aina taistella sitä vastaan. Mikä hyvää on, se on Jumalasta, ja sitä tulee ihmisen rakastaa ja tehdä.

Paha pyytää voittaa ihmisen, sillä pahan takana on pimeyden valta. Se pukee itsensä valon vaippaan ja viettelee ihmistä valhesyillä puolelleen. Mutta ihmisen tulee voittaa paha hyvällä. Hänen tulee aina tehdä hyvää. Vaikka ihmiset usein tekevät hänelle pahaa, ei hän saa pahalla kostaa pahaa, vaan hänen tulee hyvällä voittaa se. Niin teki Kristus, ja niin käskee Hän meitäkin tekemään.

KESÄKUUN 29 P:NÄ.

Varjele sydäntäsi enemmän kuin kaikkea varjeltavaa, sillä siitä lähtee elämä (Sanl. 4:23).

Tämä Jumalan käsky olisi syvälle nykyisen ihmispolven mieleen painettava, sillä nykyinen sivistys ei ole sydäntä varjellut. Sydän on ihmisolennon keskus. Sen sisäinen voima on omatunto, joka on Jumalan ääni ihmisessä ja viittaa ylöspäin ylimaailman elämänpiiriin. Ajatus ja tahto toimivat ulospäin, ja niiden tulee noudattaa omantunnon ohjausta. Sellainen ihminen on tunnollinen. Mutta nykyajan sivistyspiireissä on omatunto syrjäytetty ja sen sijalle on pantu tunne, joka vasituisesti kuuluu sielunpiiriin. Ihmisen peruskyvyt olisivat tämän mukaan ajatus, tahto ja tunne. Siitä on omatunto syösty syrjään, ja niin on Jumalan käsky sydämen varjelemisesta perusteessaan rikottu. Syvin varjokohta nykyisessä sivistyselämässä on, että omatunto on siirretty syrjään siitä keskusasemasta, mikä sillä todellisuudessa on. Suuri parannus olisi sentähden nykyajan sivistysalalla tässä kohden tehtävä. Omatunto olisi asetettava oikeaan asemaansa, jossa se säilyttää ihmisen yhteyttä Jumalan ja ylimaailman kanssa ja ohjaa ajatusta ja tahtoa Jumalan tahdon mukaan. Nykyajan henkinen hajaannus on luonnollinen seuraus tästä ihmisen perustoimen syrjäyttämisestä. Hallitsevaan asemaan olisi omatunto asetettava, sillä ainoastaan sillä tapaa voi ihminen varjella sydäntään. Kun tämä Jumalan käsky asetetaan ihmisen eteen, tulee hänen ennen kaikkea mennä itseensä, niinkuin tuhlaajapoika, ja lähteä Isän tykö, joka ohjaa hänet oikealle.

Sydän on keskusvoima ihmisen olennossa ja sillä on sentähden suuri arvo. Kun tarkastaa nykyajan henkistä elämää, luulisi ajatuksen olevan ihmishengen perusvoiman, mutta ajatus ei kykene tätä tointa hoitamaan. Sen osoittaa koko nykyajan sivistystyö. Tämä kulkee paljon harhassa, sillä siltä puuttuu se ohjaus, jonka vain omatunto voi antaa. Nyky-

ajan sivistys ei ole tahtonut olla ylimaailman perusteen ohjattavana. Se tahtoo liehua siellä täällä maailman häilyvissä perusteissa.

Raamattu antaa sydämelle ratkaisevan arvon ihmiselämässä. Daavid rukoilee: »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minuun vakaa henki» (Ps. 51:12). Nämä kuuluvat yhteen. »Ihminen näkee sen, mikä silmäin edessä on, mutta Herra katsoo sydämeen» (1 Sam. 16:7). Sydän on henkinen pelto, johon Jumalan Henki kylvää iankaikkisen elämän sanan. Kun ihminen antaa sydämensä Herralle, silloin on hänen asemansa oikea. Jumala tahtoo synnyttää ihmisen uudesti, sillä ihminen on synnin kautta turmeltunut; ja uuteensyntymiseen kuuluu, että Jumalan Henki pääsee asumaan ihmisen sydämeen. Sydämessä on elämä, sillä se on ihmisolennon keskusvoima. Mutta kun ihminen on Jumalaan kääntynyt ja pyytää hänen tahtoaan noudattaa, silloin hallitsee Jumalan Henki sydäntä, ja silloin on sydämessä uusi elämä. Tämän kautta saa sydän niin suuren arvon ihmiselämässä. Jumalan Henki on ottanut sen asuinsijakseen, ja tämä asema on varjeltava enemmän kuin kaikkea muuta varjeltavaa, sillä tässä yhteydessä Jumalan Hengen kanssa on ihmisen sydämessä iankaikkinen elämä asuvana.

Jumala sanoo: »Anna Minulle, poikani, sydämesi» (Sanl. 23:26). Tämä on oikea tie onneen ja rauhaan. Kun Jumala saa ihmissydämen omakseen, tuo Hän mukanaan runsaita taivaallisia lahjoja. Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, mutta uskon kautta tulee Jumalan Hengen päästä ihmissydäntä hallitsemaan, niin että kristitty voi sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Kun Kristus on päässyt ihmissydämeen asumaan, silloin on ihmisellä iankaikkinen elämä. Kuinka suuret ovatkaan ne lahjat, jotka Jumala tarjoaa ihmiselle, mutta kuinka välinpitämättömiä ovatkaan useimmat ihmiset näihin nähden!

KESÄKUUN 30 P:NÄ.

Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus (1 Kor. 13:13).

Näistä riippuu kokonaan yksityisen ja kansan uskonnollinen toiminta, sillä ne ovat perusvoimat kristillisessä seurakunnassa. »Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11:1). Järki on rajoitettu tähän katoavaisuuden elämänpiiriin. Tärkeä on sen toimi, ja yhteiskunnan kehitys riippuu siitä, mutta ylimaailman elämää se ei käsitä. Sentähden on uskon toimi niin tärkeä ihmiskunnalle. On ollut aikakausia, joina usko on ollut syrjäytetty ja järki hallinnut koko yhteiskunnan toimintaa. Tämmöinen aika on köyhä. Vaikka sitä usein sanotaan valistuksen aikakaudeksi, on ylimaailman vasituinen elämä siltä kätketty. Jumalan silmät katsovat uskoa. Ihmiskunnan historia on hämärässä hapuilemista, milloin uskon silmä on pimeä. Kuinka suuri olikaan vaikutukseltaan uskonpuhdistuksen aikakausi! Kaikkialle loi se valoa ja uudistusta, sillä uskon piiri oli sille avonainen. Tätä nykyä puhutaan paljon uskosta, joka ei ole ylimaailmasta kotoisin, vaan ajallisuuden piirissä liikkuva. Usko elää Jumalan sanassa. Tämä on sen ravintona ja sen ohjaajana. Luterikunnan pitäisi ennen muuta valvoa sitä, että uskonelämä pysyy vireillä, mutta nykyinen luterikunta on hajaantunut. Kaikenlaisia oppisuuntia liikkuu sen piirissä. Parannus on meille tarpeen. Kristuksessa on elämä ja voima. Hänessä tulee meidän pysyä, jos tahdomme hyviä hedelmiä kantaa. Kun Kristuksen ylimaailmallista olentoa poljetaan, silloin olemme harhapoluilla.

Uskova odottaa Kristusta tulevaksi päättämään sen työn, minkä Hän on perustanut. Raamattu sanoo: »Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu» (2 Piet. 3: 13). Kun Johannes kertoo tulevan uuden maan olomuodosta, sanoo hän, ettei hän yhtään temppeliä siellä nähnyt, vaan Jumala on sen temppeli, ja

Karitsa (Ilm. 21: 22). Siinä vallitsee korkeampi uskonnollinen elämä kuin nykyisen maan päällä. Korkea on toivon voima. Se kannattaa kristityn kilvoitusta.

Mutta suurin kristinuskon perusvoimista on rakkaus, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämeemme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Jumalan olento on rakkaus, ja Pyhän Hengen kautta saa uskova tätä rakkautta omakseen. Tämän rakkauden kautta kristinusko voitti maailman, sillä tämä rakkaus on maailmaa väkevämpi. Kristuksen kuolema ja elämä osoittavat, kuinka Hän jumalallisella rakkaudella on meitä rakastanut. Ja kun Kristus uskon kautta tulee meidän sydämeemme asumaan, emme me enää elä, vaan Kristus elää meissä.

HEINÄKUUN 1 P:NÄ.

Kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi (2 Tim. 3: 12).

Tällaiset raamatunpaikat osoittavat, kuinka syvä vastakohta on maailman ja Kristuksen välillä. On ollut paljon uskonnollisia suuntia, jotka ovat tahtoneet rakentaa ystävyyttä Kristuksen ja maailman välille, mutta tuo vastakohta on olennollinen. Kristus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Ja jos tahdotaan yhteyttä rakentaa Kristuksen valtakunnan ja maailman välille, niin täytyy Kristuksen valtakunnan muuttua sellaiseksi, joka on tästä maailmasta. Mutta perusteita ei saa muuttaa eikä väärentää. Kun Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos te maailmasta olisitte, niin rakastaisihan maailma omaansa; mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 19), niin on seurakunnan Herra selvästi sanonut, missä suhteessa Hän on maailmaan. Usealle tuntuisi niin mukavalta, kun voitaisiin poistaa tuo viha, mikä maailmassa on Kristukseen, ja tämmöisiä yrityksiä tehdään meidän-

kin päivinämme, mutta sen kautta luodaan vain vääriä kristuksia. »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti» (Hepr. 13: 8). Ei Hän muutu.

Kristityn elämän tulee olla sopusoinnussa kristinuskon opin kanssa, ja jumalinen elämä on kristitylle kaunistus. Hän pyytää olla Jumalalle mielisuosioksi. Ei hän kysy, mitä ihmiset pitävät hyvänä ja kauniina, vaan hän pyytää muodostaa elämänsä Jumalan mielen mukaiseksi. Jeesus Kristus on keskushenkilö, josta kaikki riippuu. Hänessä asuu jumaluuden täyteys ruumiillisesti, ja meidän on Häneltä saatava armoa armon lisäksi. Jumalisesti eläminen Kristuksessa Jeesuksessa on korkein elämänmuoto. Ihminen ei siinä etsi niitä, jotka maan päällä ovat, vaan niitä, jotka taivaassa ovat. Kristitty kysyy elämän moninaisissa vaiheissa sitä, minkä tietää Kristuksen tahtovan. Silloin hän toimii Jumalan lapsena. Valitettavasti on tänä aikana paljon sellaisia kristityitä, jotka eivät kristillisestä elämästä paljoa välitä. Kun vertaa heidän elämäänsä maailman elämään, ei siinä suurta erotusta huomaa. Semmoisella elämällä voi kristitty olla maailmalle mieliksi, mutta Jumalalle mieliksi hän ei ole.

»Kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.» Luulisihan, että jumalinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa olisi ihmisille mieluinen, mutta niin ei ole. Syvä on se vastakohta, mikä on Kristuksen ja maailman välillä, kun maailma vainoo niitä, jotka elävät jumalisesti Jeesuksessa Kristuksessa, vaikka sen pitäisi siitä iloita. Maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Semmoinen on kristikunnan asema. Ne, jotka rakentelevat ystävyyttä maailman kanssa, turmelevat vain kristinuskon, eivätkä he pääse rauhaan Jumalan kanssa. Uuden maan päällä loppuu tämä vastakohta. Silloin vallitsee täydellinen rauha.

HEINÄKUUN 2 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin Minäkin otan sinusta vaarin ja pelastan sinut pois koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat» (Ilm. 3: 10).

Jumalan sana on elämän lähde. Taivaat ja maa ovat luodut Jumalan sanalla. Kallis on tämä sana, mutta se on kärsivällisyyden sana. Monen murheen kautta käy vaelluksemme taivaan kotia kohti, ja meidän on kätkettävä tämä Jumalan sana silloinkin, kun se meitä nuhtelee ja kurittaa. Kristus sanoo Filadelfian seurakunnan enkelille kiitokseksi sen, että hän on ottanut vaarin Kristuksen kärsivällisyyden sanasta. Seitsemälle seurakunnanenkelille lähettää Herra kirjeitä Ilmestysraamatun alkuosassa, ja useimmille heistä Hän sanoo: »Tee parannus.» Mutta Filadelfian seurakunnan enkelille Hän ei sitä sano, kun tämä otti vaarin Kristuksen kärsivällisyyden sanasta.

Kristus lupaa ottaa Filadelfian seurakunnan enkelistä vaarin ja pelastaa hänet pois siitä koetuksen hetkestä, joka oli tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Aikakaudet muuttuvat kristikunnan historiassa. Kristityille tulee ajoittain suuria koetuksen hetkiä. Silloin vain Jumala voi meille apua antaa, ja kaikki riippuu siitä, missä suhteessa olemme Jumalan sanaan. Vaeltakaamme niin, että Herra voi meillekin sanoa: »Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin Minäkin otan sinusta vaarin ja pelastan sinut pois koetuksen hetkestä.» Toivon ja ilon sanaa kristityt kyllä mielellään ottavat vastaan, mutta kärsivällisyyden sanasta meidän myös on otettava vaari, sillä ilman sitä emme voi kuolla synnille ja maailmalle.

Toinen seurakunnanenkeli, jolta Herra ei vaadi parannusta, on Smyrnan enkeli, ja tälle Herra sanoo: »Ole uskollinen kuolemaan asti, niin Minä annan sinulle elämän kruunun.» »Minä

tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas» (Ilm. 2: 10, 9).

Jumala kasvattaa kristikuntaa, ja Hän kuljettaa sitä suurten koetusten kautta, jotta se oppisi turvaamaan Jumalaan ja etsimään ainoan apunsa Jeesuksessa Kristuksessa. Siitä miten ihminen kohtelee Jumalan sanaa: rupeaako hän sitä valikoimaan, vai antaako sen olla kokonaisena itselleen sanottuna, riippuu ihmisen kohtalo suurten koetusten aikana. Joka kätkee Jumalan sanan ja on sille kuuliainen silloinkin, kun se nuhtelee vanhaa ihmistä, hän on Jumalan suurten koetusten aikana Jumalan turvissa, sillä Kristus sanoo: »Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin Minäkin otan sinusta vaarin ja pelastan sinut pois koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat.» Niin suuriarvoinen on Jumalan sana kristitylle. Meidän on oltava sille uskolliset elämän moninaisissa vaiheissa. Silloin sanan Herra pitää meistä huolen, ja me saamme olla turvattuina elämän monissa koettelemuksissa.

HEINÄKUUN 3 P:NÄ.

Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä (Ef. 6: 13).

Ihminen on sodassa täällä maan päällä. Pimeyden vallat häntä ympäröivät. Kristityllä, joka on Hengen hallittavana, ei ole sotaa »verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tämän maailmanajan pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6: 12). Joka lähemmin tarkastaa ihmiskunnan historiaa ja katselee, kuinka rikollisuus kammottavissa muodoissa kasvaa, hän tietää kyllä, että pimeät vallat ovat täällä toimessa. Paljon raakuutta kohtaa meitä sivistyskanso-

jenkin keskuudessa, sellaisiakin rikoksia, joita ei pakanain keskuudessa nähdä. Punastua täytyy kristityn, kun hän joutuu rikosluetteloa tarkastamaan ja näkee, kuinka alhaisella sivistys kannalla vielä useat liikkuvat. Niin on paha kasvamassa nyky aikana, että apostolin kehoituksesta olisi yleiseen vaarinotettava.

Ilman Jumalan apua ei kristikunta voita pimeyden valtaa. Jumalan sota-aseisiin tulee hänen pukeutua, sillä ainoastaan nämä sota-aseet voittavat pimeyden kavalat juonet. Meidän on ottaminen pelastuksen kypäri, joka suojelee meitä pimeyden iskuilta, ja uskon kilpi, johon pimeyden nuolet sammuvat. Meidän tulee ottaa vanhurskauden haarniska, emmekä saa lähteä pimeyden teille. Hengen miekka on meille tarpeen, joka on Jumalan sana, ja kenkinä jaloissamme on oleva se alttius, minkä rauhan evankeliumi antaa. Kupeet tulee meillä olla totuuteen vyötettyinä. Tärkeät ovat nämä sota-aseet, ja ne ovat aina meille tarpeen. Pimeyden valta ei kestä näitä. Tyhmät lähtevät sotaan ilman sota-aseita. Varsinkin näihin aikoihin tulee kristityn ajatella tätä varustusta, kun synnin valta niin hirmuisesti kasvaa. Nuorisoa viedään usein synnin huveihin eikä ajatella sitä edesvastuuta, mikä tästä on Jumalan edessä. Synkkä on se kuva, minkä nykyinen sivistyskansa tarjoaa tarkastajalle. Kaikki paha tekee aikanaan hedelmänsä. Eivätkö kristikansat todella tahdo nousta pimeyden valtoja vastustamaan ja pukeutua Jumalan sota-aseisiin? Kristus on voittanut pimeyden vallan, ja Hän antaa voiton niille, jotka Häneltä apua pyytävät. Mutta kristikunnassa on paljon niitä, jotka eivät Kristuksesta välitä. Hätähuutoja kuuluu kaikkialla, mutta välinpitämättömyys on suuri.

Nyt on meillä »paha päivä», sillä pahan puolella on niin paljon ihmisiä, jotka eivät tulevaisuudesta välitä. Nousta tulisi kaikkien, jotka uskovat Jumalaan ja Jumalan sanaan. Jumala on sen puolella, joka vastustaa syntiä. Tarvitaan paljon kiivautta Jumalan kunnian puolesta. Oikeus ja totuus lopulta voittavat. Kansassamme on vielä paljon niitä, jotka oikeuden puolesta taistelevat, mutta uneliaisuutta on myös paljon.

Jeesuksen Kristuksen nimessä on ryhdyttävä siihen pyhään sotaan, jonka tulee aina olla vireillä. Suuret elämänarvot ovat kysymyksessä. Jumala ei tahdo, että niitä uhrataan.

HEINÄKUUN 4 P:NÄ.

Katso, Minä seison oven takana ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin Minä käyn hänen luoksensa sisälle ja aterioin hänen kanssaan ja hän Minun kanssani (Ilm. 3: 20).

Näin sanoo Kristus Laodikean seurakunnan enkelille. Seurakunnan tila on huono. Herra sanoo sille: »Oi, jospa olisit kylmä tai kuuma! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä kylmä etkä kuuma, olen Minä oksentava sinut suustani» (Ilm. 3: 15, 16). Tämmöinen penseys vaivaa useita seurakuntia kristikunnassa, ja valitettava epäkohta kristikunnassa on, että on niin paljon niitä, jotka ovat epäröivällä kannalla. Päättävää ratkaisua puuttuu niin monen mielessä. Mennään myötä ja ollaan vastaan, asianhaarojen mukaan, ja elämän tärkeimmässäkin asiassa haparoidaan. Kristus on elämän Herra. Hänen valtakuntansa ei ole tästä maailmasta. Jokaiselle ihmiselle on kääntymys välttämättä tarpeen, jos hän tahtoo pelastetuksi tulla. Mutta kääntymys näyttää niin vaikealta, kun liitto synnin ja maailman kanssa on rikottava. Eikä kääntyminen olekaan mahdollinen ihmiselle, ellei hän Jumalalta apua pyydä. Kristuksen tykö täytyy jokaisen tulla, joka tahtoo elämän periä. Hän yksin antaa voimaa ihmiselle Jumalan lapseksi tulla, ja Hän antaa mielellään tätä voimaa. Mutta laodikealainen penseä mieliala on hyvin laajalta vallalla kristikunnassa. Moni sanoo nytkin: »Olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse.» Mutta Herra sanoo, niinkuin Hän sanoi Laodikean seurakunnan enkelille: »Etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston» (Ilm. 3: 17). Synti on perinjuurin turmellut ihmisen luonnon, mutta Kristus tahtoo luoda uuden

ihmisen. »Ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan se, että on uusi luomus» (Gal. 6: 15). Ihmisen täytyy tulla Kristuksen kautta osalliseksi Jumalan Hengestä, ja kun tämä Henki pääsee hallitsemaan ihmistä, silloin alkaa hänessä uusi elämä. Ei hän enää etsi lihan himoa, silmäin pyyntöä ja elämän korskaa, vaan hän etsii niitä, jotka ylhäällä ovat, ja Kristus on se esikuva, jonka askeleita hän pyytää noudattaa. Jumalan kuvaksi ihminen on luotu. Sentähden Kristus mielellään tulee asumaan ihmisen sydämeen, ja Hän tuo sinne taivaan valoa ja elämää ja rauhaa. Onnellinen on se ihminen, joka uskossa on käsittänyt Jeesuksen Kristuksen ja jonka Isänä on Jumala, joka on taivaissa ja jota eivät taivaat eivätkä taivasten taivaat voi käsittää. Hän on meidän Isämme Jeesuksessa Kristuksessa.

Niin suuri on Jumalan rakkaus, että Kristus seisoo sydämen ovella ja kolkuttaa siinäkin seurakunnassa, missä laodikealainen henki vallitsee. Ja elämän Herra pyrkii päästä sydämeen asumaan ja pitämään ehtoollista ihmisen kanssa. Mikä erotus onkaan laodikealaisen penseyden ja sen uskonelämän välillä, jossa Kristus saa taivaan tavaroita antaa isoavalle ja janoavalle ihmishengelle! Suuri on Jumalan armo. Ei luulisi ihmisen olevan niin ajattelemattoman, että hän tuhlaajapojan tavoin elää onnettomana vieraassa maassa kaukana Isän huoneesta ja näkee nälkää ja janoa. Semmoinen on usean tila vieläkin kristikunnassa, vaikka evankeliumia yleisesti saarnataan. On niitä, jotka etsivät turvaansa Jeesuksessa Kristuksessa, mutta paljon enemmän on niitä, jotka tuhlaajapojan tavoin elävät maailmassa ja menettävät sen korkean perinnön, jonka Jumala kaikille Jeesuksessa Kristuksessa tarjoaa.

HEINÄKUUN 5 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Katso, Minä tulen pian, ja palkkani on Minulla mukanani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan» (Ilm. 22: 12).

Raamatussa esiintyy usein sana »katso». Jumala tahtoo sen kautta kiinnittää mielemme siihen, mitä Hänellä on meille sanottavana. Meidän tulee aina hiljaisuudessa seisahtua tämmöisen totuuden eteen ja kätkeä se sydämeemme. Herra sanoo: »Katso, Minä tulen pian.» Siitä on kulunut lähes kaksituhatta vuotta, kun Herra sanoi tämän, ja vielä se on totuus. Herra tulee pian, ja meidän tulee aina pitää mielessämme tätä Herran tuloa. Herran tuleminen ei ole vain ulkonaista tulemista, vaan se on sisällistä ja olennollista. Ja Hän on aina tulemassa, siitä päivästä asti, jolloin Hän opetuslastensa nähden nousi taivaaseen Öljyvuorella. Jumala on olemassa kaikkialla, ja niin on Kristuskin olemassa kaikkialla. Me olemme ajan ja paikallisuuden rajoittamia emmekä tätä jumalallista kaikkialla läsnäolemista voi käsittää. Yksityisten ihmisten ja kansojen elämässä on alituiseen Herran tulemisen päiviä armossa ja tuomiossa. Suomessa rukoilee hurskas Jumalaa, ja Hän on läsnä. Samaan aikaan rukoilee Australiassa hurskas Jumalaa, ja Jumala on sielläkin läsnä. Ilman Jumalan kaikkialla läsnäolemista ei olisi maailmanhallinto mahdollinen.

Kun Jeesus sanoo: »Katso, Minä tulen pian», niin asia on senluontoinen. Herra tulee pian. Mutta Jumalan edessä on tuhannen vuotta niinkuin yksi päivä ja yksi päivä niinkuin tuhannen vuotta (2 Piet. 3: 8). Ihmisen ajanlasku on tässä kohden aivan toinen kuin Jumalan. Ei ole hyvä, jos iankaikkisuuden oloja rajoitamme ajallisuuden ja paikallisuuden mukaan, sillä me joudumme silloin harhaan. Tämä ajallisuuden aika on supistettu ja aivan erilainen kuin iankaikkisuuden. Kun Jeesus sanoo: »Katso, Minä tulen pian», niin esiintyy siinä oleellisuuden luonto. Hän on aina tulemassa ja tulee pian meillekin. Kun omaisemme otetaan meiltä pois, kun ystävä kuolee, silloin

käy Jeesus meitä vierailemassa. Ja elämän moninaisissa vaiheissa me saamme elämän Herran läsnäoloa kokea. »Minä tulen pian.» Se on uskon sana. Jeesus sanoo: »Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä Herra tulee» (Matt. 24: 42). Valvominen edellyttää sitä uskon totuutta, että Jeesus tulee pian. Kun Jeesuksen tuloa ajatellaan kaukaiseksi, lakkaa valvominen. Uskon piirissä säilyy korkeampi yhteys, mutta järkeisusko pyytää sitä hajoittaa. Jeesus tulee aina meidän tykömme, mutta lopulta Hän tulee ulkonaisestikin päättämään työnsä.

Jeesus tulee, ja hänen palkkansa on Hänen mukanaan. Hän antaa silloin kullekin hänen tekojensa mukaan. Suuri on tämä Herran tulemisen päivä. Se saattaa kaikki päivänvaloon. Se hyvä, minkä Jumalan lapsi on tehnyt, saa silloin armopalkkansa, ja se paha, minkä ihmiset ovat tehneet, saa myös silloin palkkansa. Suuri on tämä tilinteonpäivä. Sitä ei kukaan voi paeta. Jos pahantekijä todella uskoisi, että kaikki hänen tekonsa kerran tulevat julki, niin moni teko jäisi tekemättä. Ja jos kristitty oikein ajattelisi sitä, että kaikki hyvä, mitä hän on tehnyt, saa kerran palkkansa, niin hänellä olisi enemmän kärsivällisyyttä hyvän tekemisessä. Meidän tulee pysyä Herran sanassa. Hän sanoo antavansa palkan kullekin hänen tekojensa mukaan. Kätkekäämme se sydämeemme.

HEINÄKUUN 6 P:NÄ.

Jumala ei ole määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta (1 Tess. 5: 9).

Jumala on vanhurskas. Hänen pyhä olentonsa määrää hänen toimintaansa. Hän on rakkaus, mutta pyhänä Hänen täytyy toimia kaikkea pahaa vastaan. Syntiinlankeemuksen kautta pääsi pimeyden valta häiritsemään tämän maailman kehitystä, ja kaikkialla tulevat seuraukset näkyviin tästä pimeyden vaikutuksesta. Perhe-elämäkin on niin usein turmeltunut, vaikka kodin tulisi olla Jumalan temppelinä, jossa hänen sanaansa

viljellään ja rukouksessa pyydetään taivaan siunausta oman kodin jäsenille, seurakunnalle ja koko kristilliselle kirkolle. Kristikunnan temppeleissä saarnataan rauhan evankeliumia, mutta kansojen elämässä riitelevät valtiolliset puolueet keskenään ja pyytävät kukin valtaa voidakseen saada itselleen etuja. Kun katselemme sivistyskansojen nykyistä elämää ja tarkastamme niitä voimia, jotka nyt ohjaavat niiden kehitystä, näyttää tulevaisuus synkältä. Ylhäältä täytyy meidän saada valoa, alhaalla sitä ei ole. Jumalan täytyy vaikuttaa vihana kaikkea pahaa vastaan. Hän ei voi Jumalana pahaa rakastaa, vaan Hänen täytyy vastustaa sitä.

Jumala on rakkaus. Hänen rakkautensa on ylimaailmallinen perusvoima, joka vallitsee ihmeellisellä kärsivällisyydellä ja pyytää vetää kaikkia pimeydestä taivaalliseen valoon. Onhan Kristus, Jumalan ainoa Poika, kärsinyt ja kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden. Suurempi on Jumalan rakkauden voima kuin pimeyden, vaikka kehityksen aikana voi ajoittain käydä niin, että pintapuolinen katselija luulee pahan pääsevän voitolle. Kiivaana käy nyt taistelu valkeuden ja pimeyden välillä, ja jommallekummalle puolelle täytyy ihmisen lopulta asettua, mutta paha on jo tuomittu. Jumalan ainoa Poika meni uhrikaritsana kuolemaan synnin sovinnoksi, ja Hän on iankaikkisen elämän ruhtinas, joka vetää puoleensa kaikki, jotka ovat totuudesta. Ei Jumala ole määrännyt yhtään ainoaa ihmistä vihaan, sillä Hän tahtoo taivaallisena Isänä kaikkia ihmisiä autuaiksi. Hän on itse valmistanut pelastuksen, joka on niin korkea ja suuri, ettei se ole yhdenkään ihmisen sydämeen voinut astua. Hän antoi ainoan Poikansa tulla taivaan kirkkaudesta tänne maailmaan ja valmistaa pelastuksen, jota kaikki taivaan vallat kannattavat. Jeesuksessa Kristuksessa on meille pelastus valmistettu, eikä yksikään ihminen, joka uskoo Häneen, ole hukkuva. Ei yksikään ihminen, joka etsii turvaansa Kristuksessa, joudu perikatoon, vaan hän saa iankaikkisen elämän Isän kodissa ylhäällä. Tähän pelastukseen on taivaallinen Isä määrännyt meidät. Ei voi pimeyden valta repiä ketään Jeesuksen

kädestä. Ja Herra ei työnnä ketään luotaan, joka tulee Hänen tykönsä. Kun eräs kristitty muinoin vaelsi itämailla, kohtasi hän ihmisen, jonka kasvot olivat synkät. Hän sanoi tälle: »Miksi kuljet auringosta poispäin? Illan varjo on pitkä. Käänny ja kulje aurinkoa kohti, niin on kaikki valoisaa.» Ja matkustaja teki niin. Jumala on kutsunut meidät valkeuteensa.

HEINÄKUUN 7 P:NÄ.

Jumala, joka teitä kutsuu, on uskollinen (1 Tess. 5: 24).

Tämä Jumalan uskollisuus on Raamatun toivorikkaimpia totuuksia. Ei ole muuta sanaa, joka niin voi lohduttaa vaeltajaa tämän maailman korvessa, kuin se totuus, että Jumala, joka meitä on kutsunut taivaalliseen kirkkauteensa, elämään Hänen tykönään, on uskollinen; ja Hän pysyy siinä mielialassa, jossa Hän kutsuessaan oli. Ihminen ei ole olennoltaan uskollinen, vaan hänen mielialansa on horjuva, milloin ei omatunto kokonaan hallitse ihmistä, niinkuin se tahtoo tehdä.

Luonnollinen ihminen on synnin vallan alainen, vaikka hän ei aina sitä tunne. Hänen sydämensä aikeet ovat sentähden olennoltaan pahat. Hän etsii itsekästä iloa, joka ei koskaan kauan kestä, ja pyytää maailmassa saavuttaa tuloksia, jotka voivat olla turmiollisia. Uudestisyntyneellä on varma määrä, jota kohti hän kulkee. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Kun uskon silmä on kiintynyt näihin taivaan tavaroihin, silloin on ihmisen matkalla määrä, jota kohti hän kulkee. Niin kauan kuin ihminen vielä seisoo kahden vallan välillä, on hän horjuva, sillä monenlaiset voimat pyytävät valloittaa hänen mieltään, ja vanhan ihmisen pyyteet houkuttavat aina häntä harhapoluille. Mutta kun ihminen on ottanut Jumalan kutsumuksesta vaarin, kun se vanhurskauden seppele, joka taivaissa odottaa häntä, on tullut uskon silmän esineeksi, silloin alkaa matka

ylöspäin elämän tiellä, jota matkaa eivät maailman moninaiset harhatuulet voi estää. Onnellinen on se, jonka elämän määrä on siellä, missä Kristus on, Jumalan oikealla puolella.

Tulevan maailman kirkkaus, jonka Raamattu esittää kristitylle, vetää häntä puoleensa taivaallisella voimalla. Kilvoitus alkaa korkeimpien arvojen puolesta, ja maailman turhat huvit jäävät syrjään. Apostoli sanoo: »Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4: 7). Tämmöinen kilvoitus on jokaiselle ihmiselle välttämättä tarpeen. Jumalan ilmestys puhuu paljon siitä autuudesta, jonka Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat. Uskossa kristitty jo täällä voi liikkua ylhäisen Jerusalemin kaduilla, käydä elämän virran rannoilla ja syödä elämän puun hedelmistä. Tänne Jumala kutsuu ihmisen tämän maailman pimeydestä, ja tänne elämän Herra tahtoo meidät kaikki johdattaa iloitsemaan autuaitten joukossa Jumalan kasvojen edessä. Kun kristitty sydämensä halulla tavoittelee tätä autuasta elämää Jumalan työkönä, saa hänen matkansa määrän, jota maailman lapsella ei ole, sillä tämä häilyy sinne tänne.

Kilvoittelijalle on tarpeen, että hän uskoo siihen, joka on häntä kutsunut, että hän luottaa siihen, että Kristus uskollisena Ylimmäisenä pappina antaa hänelle sitä valoa ja niitä voimia, joita hän elämän tiellä tarvitsee saapuakseen taivaan kotiin. Uskollinen on Hän, joka on kutsunut, sillä Hän rakasti meitä, ennenkuin me rakastimme Häntä. Kristus vetää meitä puoleensa iankaikkisella rakkaudella. Hän tahtoo meitä kaikkia koota Isän suureen huoneeseen. Kun Jeesuksen luo pääsemme, kun saamme olla siellä, missä Hän on, silloin on iankaikkinen elämä alkanut meille, ja uskollinen paimen on johdattanut meidät siihen Isän kotiin, jossa iankaikkinen ilo vallitsee. Siitä iloitsee elämän tiellä vaeltaja, että Jumala, joka meitä kutsuu, on uskollinen.

HEINÄKUUN 8 P:NÄ.

Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten niittävät. He menevät itkien, kun kylvösiemenen vievät, he palaavat riemuiten, kun lyhteitä tuovat (Ps. 126: 5, 6).

Ihminen on iloa varten luotu. Iloa kaipaa sentähden ihmisen olento. Taivaassa vallitsee iankaikkinen ilo, ei siellä kyynel vuoda kenenkään silmästä. Ne, jotka ovat päässeet asumaan Jeesuksen luo, ovat päässeet maailman murheista vapaiksi; heidän ilonsa on niin suuri, ettei maailman murhe voi heitä enää vaivata. Autuaan olotila on muuttunut aivan toisenlaiseksi kuin se oli maailmassa. Mutta maailma on murheen laakso. On täälläkin iloa, huonoa, katoavaa iloa, joka päättyy murheeseen, ja oikeaa elämäniloa, jota Jumalassa nautitaan. Mutta maallisen elämän perussävel on murhe. Synnin kautta on se siksi tullut. Katoava on tämä maailma. Sentähden tehdään täällä kylvöä tulevaa elämää varten. Ja kylvö tehdään kyynelin, milloin oikeaa kylvöä tehdään. Ilo on murheesta syntynyt, niinkuin sananlasku sanoo, ja suomalainen kansanruno henkii vienoa ikävää. Ei se tiedä mitään kevytmielisestä ilosta. Syvä, kaino murheensävel puhuu sen kauniissa lauluissa, jotka ovat elämän todellisuudessa syntyneet.

Jo pakanuuden aikana teki Suomen kansa kylvöä tulevaisuutta varten. Sen kansanruno todistaa, että vakavaa työtä tehtiin tänäkin aikana, ja tätä kylvöä tehtiin usein kyynelin. Ilolla saa se nyt itsenäisenä kansana toimia kauniissa isänmaassa, jossa kristinuskon toivo on sille koittanut. Sen uskonnollinen elämä liikkuu ytimessään siinä Jumalan valtakunnassa, joka ei ole tästä maailmasta. Ne lyhteet, jotka Suomen kansa kokoaa kristinuskon muokkaamilta vainioilta, ovat Hengen hedelmiä, jotka tuottavat sen jäsenille paljon ylimaailman iloa ja elämää ja voimaa. Usein teki vihollinen muinoin tuhoa Suomenmaassa. Sen kirkkoja poltettiin, sen lapsia sodissa tapettiin, mutta aina nousi uusi sukupolvi, joka toivossa katsoi tulevaisuutta kohti. Ei pimeyden valta sorra sitä elämää, joka

Jumalan pyhän sanan kylvöstä on syntynyt. Onnellisena on Suomen uskova kansa elävä kirkastetun maan päällä, jossa ei enää surua löydy, eikä kuolema elämää kalva. Se kylvö, mikä usein vaikeina aikoina on tehty, on kantava siunauksen satoa.

Elämä on pitkittyvää kehitystä, ja se nousee aina uusiin olomuotoihin, joista ilmestyksen sana puhuu, mutta joita emme täällä vielä voi oikein käsittää. On tärkeää, että oikea kylvö tehdään korkeaa tulevaisuutta varten. Ihmeelliset ovat ne elämän voimat, jotka liikkuvat ympärillämme, ja uskon silmä niitä katselee. Kristinusko on elävä todellisuus. Kristuksella on kaikki voima taivaassa ja maan päällä, ja Hän on kanssamme joka päivä luomassa sitä iankaikkista elämää, jota ei kuolema voita. Kristus on elämän ruhtinas, ja Hän johdattaa opetuslapsensa iankaikkiseen elämään.

HEINÄKUUN 9 P:NÄ.

Jumala on Henki; ja jotka Häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa (Joh. 4: 24).

Kun Jeesus matkusti Samarian kautta, istuutui Hän väsyneenä Sykarin lähteen reunalle, ja Samarian nainen, joka tuli vettä noutamaan, pyysi Jeesusta antamaan hänelle sitä vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään, sillä se vesi, jota hän Sykarin lähteestä sai, tyydytti janoavaa vain hetkeksi. Nainen käsitti, mikä onni olisi, jos hän saisi sitä vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Hän sanoo: »Minä tiedän, että Messias», se on Kristus, »on tuleva; kun Hän tulee, ilmoittaa Hän meille kaikki» (v. 25). Jeesus sanoi hänelle: »Minä olen se, Minä, joka puhun kanssasi» (v. 26). Ja nainen uskoi Jeesukseen ja sen kautta hän pääsi iankaikkisen elämän lähteelle. Hengen janon sammuttamiseksi ei hänelle ollut tarpeen muualta etsiä lähdettä. Kristuksessa oli hänellä kaikki. Jeesus Kristus on ihmiskunnan keskushenkilö, ja Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä. Joka löytää

Kristuksen ja käsittää Hänet, hänellä on iankaikkinen elämä. Kristuksen puhe naiselle Sykarin lähteen luona avasi tälle uuden elämäntien. Hänen elämässään syntyi muutos, jonka kautta taivaan valtakunta tuli hänen tykönsä, ja hän astui sen piiriin.

Kun Samarian nainen sanoi Jeesukselle: »Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla» (v. 20), sanoo Jeesus hänelle muun ohessa: »Jumala on Henki; ja jotka Häntä rukoilevat, niiden tulee rukoilla hengessä ja totuudessa.» Ihmisellä on vain henkeä, hänellä on ruumis, sielu ja henkinen kyky, mutta Jumala on Henki. Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Niinkuin se, joka uskoo Kristukseen, ei ikinä janoa, vaan saa Häneltä elämän vettä, niin saa hän, joka uskoo, että Jumala on Henki, Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi. Tämä Jumalan Henki on kristitylle ennen kaikkea tarpeen, sillä tämän kautta on hän elämänyhteydessä Jumalan kanssa. Kun hän saa Henkeä Jumalalta, syntyy hänessä elävä rukous. Missä ei Jumalan Henki yhdistä Jumalaa ja ihmistä, siinä ei ole todellista yhteyttä Jumalan ja ihmisen välillä. Kristus on totuus, ja tämä totuus tulee Hengen kautta ihmisen omaisuudeksi. Uudestisyntynyt rukoilee Jumalaa hengessä ja totuudessa, sillä hän on saanut omakseen Jumalan Pyhän Hengen, ja tämän Hengen kautta on hän tullut osalliseksi Jumalan totuudesta. Samarian nainen ei vielä tuntenut Jumalan Henkeä, kun hän puhui siitä, että hänen kansansa rukoilee Garizimin vuorella ja juutalaiset Jerusalemissa. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, sai hän Jumalan Hengen, ja sen Hengen kautta hän rukoili Jumalaa hengessä ja totuudessa. Uuden liiton uskonelämä oli hänessä syntynyt. Ja hän oli saanut sitä elämän vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.

Korkea on kristinuskon todellisuus. Vanhan liiton lupaus antaa paljon iloa, mutta se ei anna iankaikkista elämää. Sen antaa vain Jeesus Kristus. Kun Hän pääsee uskon kautta asumaan ihmisen sydämeen, alkaa uskovassa uusi elämä, jol-

loin vanhat ovat kadonneet ja kaikki on uudeksi tullut. Tällainen muutos tapahtui Samarian naisessa, ja sen tahtoo Jumala saada aikaan jokaisessa ihmisessä.

HEINÄKUUN 10 P:NÄ.

Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armon. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, jotta Hän teidät ajallaan ylentäisi (1 Piet. 5: 5, 6).

Jos tarkastamme nykyisten kansojen elämää, niin kuulemme kyllä Jumalan kiitosta temppeleissä, mutta monin verroin valtavampi on se ihmiskiitos, joka kaikkialla kuuluu ympärillämme. Suuria keksintöjä onkin tehty ulkonaisen elämän alalla. Teollisuuden, kulkuneuvojen y. m. aloilla on paljon edistystä nähtävänä, joka on kansan oloja parantanut. Mutta sisällisen elämän alalla on paljon taantumusta. Ihminen on luotu siveelliseksi olennoksi, ja kehitys siveyden alalla on pääasia, mutta tässä kohden on taantumus hämmästyttävän suuri. Avioelämä on paljon huonontunut nykyisissä sivistyskansoissa, ja nuorison elämä on ylipäänsä niin turmeltunut, että tulevaisuus alkaa näyttää uhkaavalta. Tämän tulisi nöyryyttää tätä ihmispolvea, mutta ylpeys on suureksi kasvanut, ja sen kautta on Jumalan siunaus taantunut. Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille Hän antaa armon.

Kun liikkuu ulkomailla heränneen kansan parissa, tekee matkustajaan virvoittavan vaikutuksen, kun hän näkee kansan elämässä sydämen nöyryyttä. Sen on herätys saanut aikaan, ja siitä tuntee, että se on ollut siunaukseksi kansalle. Meilläkin on monin paikoin olemassa samanlaisia piirteitä, mutta usein pannaan muodollisiin seikkoihin pääpaino ja sydämen nöyryys syrjäytetään.

Jumala antaa nöyrille armon. Sentähden pitäisi kotien ja koulujen päätehtävänä olla istuttaa nuorisoon sitä nöyrää mieltä, joka on Jumalalle mieluinen. Muinoin nuoriso hiljai-

sena kuunteli ja kunnioitti vanhempien neuvoa, mutta nyt se usein pyrkii heitä johtamaan. Jos kokematon nuoriso pääsee ohjaksiin, ei siitä hyvää lähde.

Nöyryyttä täytyy Suomen kansan oppia. Niissä vaikeissa oloissa, jotka nykyaikana koittavat kaikille kansoille, tulee Suomen kansalla ennen kaikkea olla Jumala tukenaan. Ellei Jumala ole meidän kanssamme, emme kestä, sillä ihmisvoima ei riitä. Jumala on korottanut Suomen vähäisen kansan itsenäiseen asemaan, mutta tätä asemaa Suomen kansa ei voi säilyttää, jollei se Jumalan turvissa pysy. Viisaus on Jumalan. Tyhmät kiittelevät sitä viisautta, joka tänä päivänä kerskuu ja huomenna maahan masentuu. Väkevä on vain Jumalan käsi. Sillä on kaikki voima. Ja tämän väkevän Jumalan käden alle tulee Suomen kansan nöyrtyä, jos se tahtoo itsenäisenä kehittyä kansojen keskuudessa. Valtavana kuuluu Jumalan ääni historiassa: »Jumala on ylpeitä vastaan.» Ylpeä on aina aikanaan sortunut. Mutta nöyrille antaa Jumala armon. Tästä Jumalan armosta tulee Suomen kansan elää. Tämä armo hallitsee historian kulkua.

HEINÄKUUN 11 P:NÄ.

Kristus kärsi teidän edestänne, jättäen teille esikuvan, jotta noudattaisitte hänen jälkiään (1 Piet. 2: 21).

Korkea on ihmisen esikuva. Hän on Jumalan kuvaksi luotu, ja tätä esikuvaa tarvitsee ihminen voidakseen määränsä saavuttaa. Ihminen valitseekin itselleen esikuvia ympäristöstään, mutta useat valitsevat kelvottomia esikuvia. Pahalla ei olisi niin kammottavaa valtaa yhteiskunnassa, jollei sillä olisi tukenaan huonoja esikuvia. Oikean esikuvan valitseminen itselleen on ihmisen tärkeimpiä tehtäviä.

On vain yksi oikea esikuva, Jeesus Kristus. Hän tuli taivaasta tänne ja ihmistyi sovittaakseen maailman synnit, tehdäkseen Jumalan tahdon ja ollakseen oikeana esikuvana ihmis-

kunnalle. Kristus on tosi Jumala ja tosi ihminen, niin että korkein yhteys Jumalan ja ihmisen välillä esiintyy Hänessä. Kun katselemme Israelin kansan suhdetta Kristukseen, huomaamme, että kansan johtavat henkilöt, fariseukset, saddukeukset ja herodiaanit, vastustivat Häntä. Hän esiintyi ihmeellisellä viisaudella ja rakkaudella, mutta esikuvaksi tuli Hän vain opetuslapsilleen, jotka uskossa yhdistyivät Häneen. On surullista katsella, kuinka kansan johtavat henkilöt Jerusalemissa ja sen ympäristöllä vainosivat Jumalan Poikaa, joka toi meille iankaikkisen elämän ja joka elämässään oli täydellisin esikuva, mikä on maan päällä ollut. Galileassa ja maaseudulla ylipäänsä kansa luottamuksella antautui Hänen johdatettavakseen, mutta johtavat henkilöt Jerusalemissa asettuivat jyrkästi Häntä vastaan ja saattoivat Hänet ristinkuolemaan.

Kristus on jättänyt meille esikuvan, jotta me noudattaisimme hänen jälkiään. Jos tahdomme saavuttaa päämäärämme, niin tulee tämän esikuvan olla meille kallis. Meillä on muitakin esikuvia, joita voimme seurata, mutta ne kelpaavat esikuviksi vain siihen määrään, kuin itse ovat käyttäneet Kristusta esikuvanaan. On kyllä niitä, jotka ovat Kristuksen esikuvan mukaan muodostuneet ja joilta voimme paljon oppia, mutta nämä esikuvat ovat meille todellisuudessa sitovia vain mikäli ne esittävät piirteitä Kristuksen esikuvasta. Missä on todellista uskonnollista elämää, siellä vaikuttaa Kristus aina esikuvana niihin, jotka Häntä rakastavat, ja näiltä me saamme oppia tuntemaan piirteitä Kristuksen esikuvasta. Täydellinen esikuva on vain Kristus.

Kristuksen esikuvassa on se huomattava kohta, että Hän on kärsinyt meidän edestämme. Monenlainen kärsimys on Jumalan lapselle välttämätön, kun synti täällä meitä ympäröi. Kun Kristus, tosi ihminen, seisoo uskon korkeimpana esikuvana edessämme, on meidän muistettava, että meidänkin tulee kärsimisessä noudattaa hänen jälkiään. Kristus on kärsimisellään sovittanut maailman synnit, ja tämmöisenä on Hän meidän turvamme. Me emme voi kärsimisellä ketään sovittaa, sillä syntimme sovittajana on ainoastaan Kristus, mutta

kärsivänä Kristus on meille sen kautta esikuvana, että meidän tulee monen murheen kautta taivaan valtakuntaan tulla. Kristuksen kärsimisen voima antaa meille voimaa kärsimään sen, minkä Jumala katsoo meille tarpeelliseksi. Kristuksen risti on meidänkin kannettava, kun olemme hänen seuraajiaan, mutta Kristus yksin on syntimme sovittaja.

HEINÄKUUN 12 P:NÄ.

Juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilpailussa (Hepr. 12: 1).

Kallisarvoinen on ihmisen elämä tänä armonaikana, jona Jumala tahtoo häntä valmistaa iankaikkista elämää varten taivaissa. Kilvoitusta se on. Meidän tulee käyttää kaikki ne voimat hyväksemme, jotka Jumala on meille antanut. Kädet ristissä ei ihminen valmistu taivaan elämään. Kestävinä tulee meidän juosta siinä kilvoituksessa, mikä on edessämme. Ylhäältä tarvitsemme voimia tähän kilvoitukseen. Uskon silmä katselee sentähden aina ylöspäin niihin vuoriin, joilta apu tulee, siihen Herraan, joka rakkaudessa vetää kaikki puoleensa. Jumalan silmät katsovat uskoa, ja uskon kehitystä tahtoo Jumala. Sentähden on uskovan silmät kiintyneet Kristukseen, joka on uskon alkaja ja uskon päättäjä. Ei Kristus ole vain uskonnollisen tiedon esineenä, kuten järkeisusko nykyaikana arvelee. Hän on taivaasta tullut. Emme koskaan kylliksi ajattele sitä, että Kristuksessa on koko jumaluuden täyteys ruumiillisena. Sitä varten Hän ihmistyi, että me hänen täyteydestään saisimme armoa armon lisäksi. Hän kysyi juutalaisilta: »Kuka teistä voi näyttää Minua syypääksi syntiin?» (Joh. 8: 46). Eikä kukaan voinut sitä tehdä, sillä Hän oli ilman syntiä. Surullista on meidän aikanamme nähdä semmoisiakin jumaluusoppineita, jotka valheella tahraavat ihmiskunnan pyhimmän muiston. He luulevat siten korottavansa ihmistä, mutta alentavat häntä kurjimmalla tavalla.

Kristus on uskon alkaja. Vanhassa liitossakin oli uskoa, ja Aabraham on uskon isä, mutta tämä usko ei vielä käsittänyt iankaikkista elämää Jeesuksessa Kristuksessa. Kallis oli tämä vanhankin liiton usko Jumalalle. Aabraham uskoi Jumalaan ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Ja samoin luettiin se kaikille, jotka Aabrahamin uskosta olivat. Tämä usko katsoi tulevaa Messiasta.

Kristus on uuden liiton uskon alkaja. Tämä usko on »luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11: 1). Tämä usko käsittää sen elämän, joka Kristuksessa on tullut maailmaan, ja se omistaa Jeesuksen Kristuksen sydämen hallitsijaksi. Tämä uskon alku on korkea ja kallis, sillä sen juuret ovat taivaissa. Tämä usko elää siellä, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Tässä uskossa on ihminen yhdistynyt Jumalan kanssa. Jeesus sanoo, ettei kukaan voi repiä uskovaa hänen kädestään (Joh. 10: 28). Niin kallis on uskova Jeesukselle.

Mutta usko kasvaa. Kristus on uskon alkuunpanija ja täydelliseksi tekijä. Herra johdattaa opetuslapsensa yhdestä uskon asteesta toiselle. Me näemme kertomuksesta, jossa puhutaan Betanian perheestä, kuinka kallis asia Hänelle oli johdattaa Marttaa, Mariaa ja Lasarusta korkeammalle uskon asteelle. Jeesus on vielä tänä päivänä uskon alkaja ja päättäjä. Hän tahtoo johdattaa opetuslapsensa yhä korkeampaan uskoon, niin että ylimaailmallinen elämä tulee hänessä todelliseksi. Kristityn käsitys uskosta liikkuu usein matalalla, mutta Herra tahtoo johdattaa sitä yhä korkeammalle. Jeesus tahtoo olla kristitylle uskon päättäjäkin. Hän kirkastaa itsensä elämän Herrana kaikille, jotka ottavat Hänet vastaan.

HEINÄKUUN 13 P:NÄ.

Olkaa siis te täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on (Matt. 5: 48).

Useasta tuntuu siltä kuin liikkuisi tämä käsky liian korkealla, mutta meidän on muistaminen, että olemme luodut Jumalan kuvaksi. Jumala on kaikkivaltias. Ihminen tarvitsee kaikissa toimissaan Jumalan apua. Hän ei voi maallistakaan tehtäväänsä suorittaa, ellei Jumala anna hänelle apua. Ihmiselle on suuri armo, että hän elämänsä tehtävissä saa pyytää ja nauttia Jumalan voimaa ja apua. Jumala on kaikkialla, niinkuin Kristuskin. Ihminen ei voi sitä käsittää, mutta kaikki Jumalaa palveleminen perustuu siihen, että Jumala on meitä kaikkialla läsnä ja että sentähden voimme kääntyä Hänen puoleensa ilon ja murheen hetkinä.

Korkea on ihmisen määrä, niin korkea, että se on Jumalassa. Jumala on taivaallinen Isämme, jonka esikuvaa meidän on noudattaminen. Sentähden sanoo Jeesus vuorisaarnassaan: »Olkaa armahtavaisia, niinkuin Isänne on armahtavainen» (Luuk. 6: 36). Me näemme ihmiselämässä, kuinka Jumala laupiaana auttaa kaikkia köyhiä ja onnettomia, ja me saamme kokea tätä aivan läheltä, kun joku omainen tai ystävä on suuresta hädästä autettu. Mikä kehoitus on meillä tässä osoittamaan laupeutta niille, jotka sitä tarvitsevat! Jumalan toimia näemme kaikkialla luomakunnassa ja yhteiskunnassa, ja Jumalan lapsen tulee aina pyytää tavoitella Isänsä esikuvaa.

Kristuksessa Jumala ihmistyi. Kristus on tosi ihminen täydellisessä mielessä, ja sentähden tulee kristityn tätä esikuvaa elämässään noudattaa. Jeesus sanoo: »Oppikaa Minusta, sillä Minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeltäni; niin te löydätte levon sielullenne» (Matt. 11: 29). Kristuksen seuraamisessa löytää kristitty rauhan, sillä hän pääsee siinä Jumalan hänelle asettamaan määrään. Esikuva on ihmiselle välttämätön, jos hän tahtoo onnelliseksi tulla. Raamatussa esiintyy Kristuksen esi-

kuva niin monipuolisena, että uskova löytää sieltä ohjeita elämän moninaiselle toiminnalle.

Mutta tekstimme sanat asettavat taivaallisen Isän meidän täydelliseksi esikuvaksemme. Jumala on armollinen kaikille ihmisille. Hän antaa sadetta taivaasta kaikille ja auringonvaloa hyville ja pahoille. Ja taivaallinen Isä rakastaa niitäkin, jotka Häntä vihaavat. Jeesus sanoo: »Minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat; jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia, sillä Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin» (Matt. 5: 44). Tämä rakkaus tulee ihmiselle mahdolliseksi ja velvoittavaksi Jumalan rakkauden kautta, sillä ihminen ei voi rakastaa sitä, joka häntä vihaa ja vainoo, ellei hän saa Jumalalta siihen voimaa. Tämä on korkein rakkaus, jota kristityn tulee tavoitella, sillä hän näkee alituiseen, kuinka Jumala osoittaa hyvyyttä pahoillekin, ja Kristus tarjoaa armoansa niillekin, jotka Häntä vastustavat. Täydellinen on taivaallisen Isän ja Kristuksen rakkaus, sillä se tahtoo pelastaa myös ne, jotka ovat vihamielisiä Jumalalle. Kristityn edessä on siis Kristuksen käsky: »Olkaa täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on.»

HEINÄKUUN 14 P:NÄ.

He lähtivät pois Neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden (Ap. t. 5: 41).

Jeesus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Se on ylhäältä ja sentähden se on maailman valtakuntien vihaama. Se vastakohta, mikä on Kristuksen ja maailman välillä, tulee selvästi näkyviin ihmisten suhteissa Kristuksen seurakuntaan. Tämä vastakohta todistaa, että seurakunta on ylhäältä syntyisin; mutta se sopu, mitä nykyaikana tahdotaan rakentaa kristikunnan ja maailman välille, todistaa,

että kristillisen seurakunnan ylimaailmallinen synty ja olento alkaa himmetä nykyisessä kristikunnassa. On paljon niitä, jotka tahtovat rakentaa sopua kristinuskon ja maailman välille, ja he luulevat, että se ristiriita, mikä tässä kohden on olemassa, poistuisi, jos kristillinen seurakunta ja maailma julkisesti liittyisivät yhteen. Ja niitä on paljon, jotka ponnistavat voimansa saadakseen tämmöistä sopua aikaan. Mutta se kohtelu, joka tuli ensimmäisen seurakunnan osaksi maailman puolelta, todistaa, että tässä on olemassa vastakohta, joka ei ole poistettavissa.

Kun opetuslapset saarnasivat evankeliumia Kristuksesta, otettiin heidät kiinni ja heitä tahdottiin tappaa. Gamaliel neuvoi kuitenkin Neuvoston jäseniä tyyntymään ja sanoi oikein: »Jos tämä hanke eli teko on ihmisistä, niin se raukeaa tyhjään; mutta jos se on Jumalasta, niin ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaakin vastaan» (Ap. t. 5: 38, 39). Ja ruoskittuaan opetuslapsia antoivat he heidän mennä. Juutalaiset pitivät kristinuskoa niin huonona ja vaarallisena, että he tahtoivat opetuslapsia tappaa. Mutta opetuslapset pitivät kristinuskoa niin korkeana, että iloitsivat saadessaan kärsiä Kristuksen nimen tähden. Kristinusko ei ole tästä maailmasta, mutta juutalaisten uskonnollinen into oli sitä. Näin esiintyy kristinusko selvänä vastakohtana maailmaan, jonka kanssa se ei tahdo liittoa tehdä.

Se virtaus, joka pyytää sovittaa kristinuskoa ja maailmaa, ei siis tunne kristinuskon oikeaa olemusta. Vielä meidän päivinämme saa elävä kristitty usein tuntea ylenkatsetta ja vihaa maailman puolelta. Mutta se on samaa kärsimistä, mikä opetuslapsilla oli muinoin, kun heitä vainottiin sentähden, että olivat kristityitä. Niinkuin he iloitsivat siitä, että saivat Kristuksen nimen tähden kärsiä, niin on kristityllä meidänkin päivinämme syytä iloita, jos hän saa kärsiä sentähden, että hän on kristitty. Jumalan edessä on kristittynä oleminen kunnia. Maailman edessä on se pilkan esineenä. Mutta niin paljon kuin Jumala on ihmistä korkeampi, on kristittynä olemisen kunnia suurempi sitä pilkkaa, mikä maailman puolelta tulee hänen osakseen. Niin todellinen ja syvä on se vastakohta, mikä on olemassa

Kristuksen ja maailman välillä, ja on turhaa luulla, että tämä vastakohta katoaisi tyhjillä puheilla. Joka maailmasta on, häntä maailma rakastaa, mutta joka ei ole maailmasta, vaan etsii Kristuksessa elämää ja kunniaa, häntä kohtaa maailman viha. Opetuslapsi ei ole Herraansa suurempi.

HEINÄKUUN 15 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Kaiken ikäni minä ylistän Herraa, veisaan Jumalani kiitosta, niin kauan kuin minä elän» (Ps. 104: 33).

Jumala on hyvä. Hän kannattaa elämää koko luomakunnassa. »Taivaat ilmoittavat Jumalan kunniaa, ja avaruus julistaa hänen kättensä tekoja. Päivä puhuu siitä päivälle, ja yö ilmoittaa sen yölle» (Ps. 19: 2, 3). Jumala vaikuttaa kaikki kaikessa. Ihmisen, joka on luotu Jumalan kuvaksi ja joka vastaanottaa Jumalan hyviä tekoja, tulee rukoilla, kiittää, ylistää ja palvoa Jumalaa. Jumala tekee aina ihmiselle hyvää, ja ihmisen tulee aina rukouksessa lähestyä Jumalaa. Kun ajattelemme Jumalan suuria hyviä tekoja ihmiskunnalle, täytyy oudoksua, että ihminen on niin välinpitämätön ja hidas kiittämään Jumalaa.

Daavid oli paimenpoika Betlehemissä. Kun Saul oli luopunut Jumalasta, käski Jumala Samuelia voitelemaan Israelille kuninkaan Iisain pojista. Kun Samuel tuli Iisain luo, luuli hän Jumalan valinneen kuninkaaksi jonkun Iisain vanhemmista pojista, kun he olivat ulkonäöltään miellyttäviä. Mutta Jumala sanoi, että Hän katsoo sydämeen. Daavid kutsuttiin kotiin laumansa luota, jota hän kaitsi, ja hänet voideltiin Israelin kuninkaaksi. Hän joutui monen vaaran ja vainon alaiseksi, kun Saul pyysi häntä tappaa, ja usein sai hän olla pakolaisena Juudean vuoristossa. Mutta tämä vaaranalainen elämä opetti häntä turvaamaan Jumalaan. Näillä pakomatkoillaan hän sepitti virsiä Israelin Jumalalle. Kristikuntakin käyttää jumalanpalveluksissaan paljon näitä Daavidin psalmeja, ja ne ovat olleet virvoituksen ja lohdutuksen lähteenä lukemattomille.

Paljon on kiitosvirsiä Daavidin psalmeissa. Hän tahtoi ylistää sitä Jumalaa, joka oli ollut hänen kansansa turvana ja auttanut häntä itseään niin monesta vaarasta. Jumalan Henki puhuu Daavidin psalmeissa, sen vuoksi ne ovat niin suuriarvoisia. Ne sisältävät aiheita kaikilta aikakausilta, ja tuleviakin asioita ne meille ilmoittavat. Uskonelämälle on kiitosvirsi tarpeen, sillä hurskas ei voi olla kiittämättä Jumalaa kaikesta siitä hyvästä, minkä hän on Jumalalta saanut.

Kiitosvirsi on laimentunut kristikunnassa. Kuinka voi kristitty, joka aina saa nauttia niin paljon Jumalan hyvyyttä, olla kiittämättä Jumalaa tästä armosta! Jollei ihminen tuo Jumalalle kiitosta siitä hyvästä, mitä hän elämässään saa nauttia, niin hän oppii ottamaan itselleen kiitosta siitä, mistä Jumala olisi saava kiitoksen, ja sen kautta on ihmiskiitos tullut niin yleiseksi nykyaikana. Jumala ja Jumalan suuret teot unohdetaan, mutta ihmisille tuodaan kaikissa sivistysmaissa kiitosta ja ylistystä, niillekin, jotka eivät semmoista ollenkaan ansaitse.

Kristikunnan tulisi noudattaa psalmistan esikuvaa: »Kaiken ikäni minä ylistän Herraa, veisaan Jumalani kiitosta, niin kauan kuin minä elän.» Suuri ja valitettava on laiminlyönti tässä kohden, ja siinä olisi parannus tehtävä. Kodeissa ja kirkoissa tulisi Jumalan kiitoksen kaikua runsaampana ja valtavampana, sillä siitä riippuu Jumalan siunaus. Uskonnollinen elämä kärsii siitä, että Jumalan kiitosta niin paljon laiminlyödään.

HEINÄKUUN 16 P:NÄ.

Olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä tietäen, että vaivannäkönne ei ole turha Herrassa (1 Kor. 15: 58).

Paljon tehdään nykyjään työtä Suomen kansan sivistysvainioilla ja voimia ponnistetaan sen hyvän puolesta, joka olisi aikaansaatava, mutta paljon tehdään myös turhaa työtä, semmoista, josta ei voi tosihyvää lähteä. On valitettavaa tuhlausta,

kun tehdään työtä sen eteen, josta ei mitään hyvää lähde. Paha liikkuu kaikkialla, ja sitä on kaikin voimin vastustettava. Hyvän eteen on meidän työtä tehtävä, ja sitä tehdessä on meidän aina muistettava apostolin kehoitus: »Olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä tietäen, että vaivannäkönne ei ole turha Herrassa.» Herran työ pysyy. Jumalan tahdon tekeminen ei ole koskaan turhaa, ja sen tulisi ennen kaikkea olla silmämääränämme. Kaikissa tehtävissä on peruskysymys: tahtooko Jumala tätä? Onko tämä hänen mielensä mukaista? Ja jos Jumalan tahto on sitä vastaan, niin se on kaikki turhaa työtä, sillä se ei menesty. Tässä kohden tehdään nykyaikana paljon suuria tuhlauksia, jotka vain tuottavat murhetta ja vaivaa ihmiskunnalle.

Se ihmeellinen vastakohta, mikä aina esiintyy Kristuksen ja maailman välillä, tulee tässäkin näkyviin. Ulkonainen, maailmalle mieluinen asia saa helposti innostusta puolelleen, mutta Herran asia, joka perustuu Jumalan tahdon tekemiseen, saa usein kärsiä myötätunnon puutetta, sillä ihmiset eivät tavallisesti siitä välitä. Mutta Jumala kehoittaa kristityitä olemaan lujat ja järkähtämättömät toimessaan, sillä vaivannäkö ei ole tässä asiassa turha. Me rukoilemme Herran rukouksessa: »Tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa.» Taivaassa kaikki kannattavat Jumalan tahtoa, ja niin tulisi maankin päällä ihmisten aina tehdä, mitä Jumala tahtoo. Lujuutta ja järkähtämättömyyttä tässä tarvitaan, sillä pimeyden valta pyytää panna esteitä Jumalan tahdon tekemiselle. Oikea ja hyvä asia saa paljon laimeutta osakseen, vaikka vaivannäkö tässä ei ole turha. Jumala tukee ja vahvistaa niitä, jotka hänen tahtonsa teillä kulkevat, niin että olisivat innokkaita Herran työssä, ja Hän antaa armon palkan niille, jotka oikean ja hyvän tähden tekevät työtä ja näkevät vaivaa. Ne, jotka turhia asioita ajavat, joutuvat aina aikanaan häpeään. Kun ihminen ryhtyy johonkin tärkeämpään toimeen, on hänen ensiksi ajateltava, onko tämä Herran asia, onko Jumalan tahto kannattamassa tätä työtä? Ja jos hän huomaa niin olevan, tulee hänen olla luja ja järkähtämätön ja innostuksella toimia, sillä tämä vaivan-

näkö ei ole turha. Ihmiskunnan tilanne olisi parempi, jos ne, jotka oikeuden ja totuuden perusteita kannattavat, olisivat lujempia Herran työssä eivätkä säikähtyisi siitä vastustuksesta, jonka pimeyden valta aina kohdistaa tämmöisiin pyrintöihin. Valkeuden ja pimeyden kesken käy aina taistelu ihmiskunnassa, ja Jumala on tukemassa oikeutta ja totuutta, niin ettei vaivannäkö niistä ole turha, vaan aikanaan ne pääsevät voitolle.

HEINÄKUUN 17 P:NÄ.

Kun meillä vielä on aikaa, tehkäämme hyvää kaikkia kohtaan, mutta varsinkin uskonheimolaisiamme kohtaan (Gal. 6: 10).

Jumala on olennoltaan hyvä, ja Hän tekee hyvää kaikille ihmisille. Ihmisen, joka on hänen kuvakseen luotu, tulee Jumalan esikuvaa noudattaa ja tehdä hyvää kaikille, mutta ennen kaikkea uskonheimolaisille. Jumala on varustanut ihmiset monella kyvyllä ja taipumuksella, ja paljon voi hän elämänsä kuluessa toimia muille siunaukseksi, kun hän Jumalalta pyytää voimia siihen. Ihmeellinen on ulkonainenkin yhteys luomakunnassa. Radion voima vie puheen selvänä kaukaisiin maihin. Hämärä on se yhteys, joka tässä kohden vaikuttaa, mutta korkeampi on yhteys henkisellä alalla. Hyvän työn vaikutus ulottuu pitkälle. Se herättää vastakaikua ihmisten omassatunnossa ja vaikuttaa hedelmiä, joita ei tekijä tiedä arvata. Kuinka paljon tekoja voikaan ihmiselämän kuluessa syntyä, jotka Jumalan armon voimalla tuottavat siunausta muille! Ja kun Jumalan Henki on ohjaamassa ihmisen toimia, niin ihminen ei tiedä sanoa, kuinka pitkälle tämä vaikutus ulottuu, sillä tehty työ vaikuttaa pitkittyvästi niissä, jotka sen vaikutuksen piirissä liikkuvat. Sentähden on apostoli Paavalin kehoitus tärkeä kaikille kristityille: tehkää hyvää kaikille, niin kauan kuin teillä on aikaa. Kuolemassa loppuu ihmistoimi. Hyvän teon laiminlyöminen tuottaa edesvastuuta. Kun Jumala antaa

tilaisuuden ja kun Hän suo voimia hyvän tekemiseen, niin syntyy tämän kautta velvollisuus, jota ei saa laiminlyödä. Se tehtävä, mikä meitä ympäröi, on moninainen, ja ihmisen kyky velvoittaa häntä toimeen, josta hänellä ja muilla on siunausta ja iloa.

Mutta jos hyvä teko tuottaa siunausta, niin tuottaa paha teko kirousta. Ei ihmistoimi ole yksityinen vaikutus, vaan se vaikuttaa pitemmälle kuin tekijä voi aavistaa. Kuinka suuri onkaan sen edesvastuu, joka tekee pahaa ja jonka teko tuottaa turmiota ja kirousta monessa polvessa! Kuinka paljon voikaan paha puhe saada aikaan! Sentähden onkin niin paljon kurjuutta ihmiskunnassa. Kaikesta joutuu ihminen aikanaan tilinteolle. Paha ei koskaan jää kostamatta. Kerran saa pahantekijä tietää, mitä kaikkea hänen tekonsa on saanut aikaan.

Kuinka tärkeä onkaan ihmiselle, että hän voi tehdä hyvää ja sen kautta olla siunaukseksi muille. Ihminen on luonnostaan syntinen, ja sentähden hän semmoisenaan tulee tehneeksi paljon pahaa, mutta kun hän kääntyy Jumalan puoleen ja syntyy ylhäältä, silloin saa hän Jumalan Pyhän Hengen sydämeensä, ja tämä Henki vaikuttaa aina hyvää. Kun Kristus asuu ihmisen sydämessä, silloin hän toimii Jumalan mielen mukaan. Kristus voi hänen kauttaan vaikuttaa hyvää, josta hän aikanaan saa Jumalalta armon palkan. Mikä kehoitus onkaan jokaisella kristityllä Raamatussa tekemään hyvää niin kauan, kuin aikaa on, ja välttämään pahaa. Viimeinen päivä tuo salatut asiat ilmi, ja Herra kertoo, kuinka ne, jotka Hän asettaa oikealle puolelleen, ihmetellen kysyvät, milloinka ovat tuota hyvää tehneet, mutta Jeesus sanoo: »Totisesti Minä sanon teille: kaikki mitä olette tehneet yhdelle näistä pienimmistä veljistäni, sen olette tehneet Minulle» (Matt. 25: 40). Tärkeää on siis kristitylle tehdä hyvää niin kauan, kuin hänellä aikaa on.

HEINÄKUUN 18 P:NÄ.

Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään (Ilm. 2: 10).

Kristinusko on olemukseltaan ylimaailmallinen. Jeesus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Luulisi, että Hän, elämän Herra, olisi saanut yleistä kannatusta maailmassa, mutta ihmiskunnassa toimii pimeyden valta, joka vastustaa Jumalaa ja pyytää rakentaa omaa valtaansa. Vanha Simeon sanoi Jeesuksesta, että »Hän on pantu lankeemukseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja tunnusmerkiksi, jota vastaan sanotaan» (Luuk. 2: 34). Tuntuu oudolta, että kristinusko, joka julistaa ylimaailmallista totuutta ja valmistaa pelastuksen kaikille ihmisille, herättää niin paljon vastustusta ihmiskunnassa. Jeesus teki kaikille hyvää, paransi sairaita ja auttoi kaikkia, ja kuitenkin Häntä vihattiin, vaikka ei kukaan voinut Häntä mistään synnistä nuhdella. Ristinpuulla kuolee Hän, joka pani kaikki alttiiksi ihmiskunnan pelastamiseksi. Mikä todistus on tässäkin siitä, että pimeyden valta hallitsee tässä maailmassa! Sentähden on maailmassa niin paljon kärsimystä. Kun Jeesus-lapsi syntyi, väijyi Häntä Israelin kuningasvalta, ja Joosefin ja Marian täytyi paeta Egyptiin pelastaakseen sen lapsen hengen, joka oli ihmiskunnan pelastajaksi tänne tullut.

Kun Ilmestysraamatussa ilmoitetaan Jumalan valtakunnan tuloa kirkkaudessa, sanotaan, että sen täytyy maan päällä monen kärsimisen kautta kulkea, sillä täällä käy Jumalan tie kärsimisen kautta kunniaan. Smyrnan seurakunnan enkelille sanoo Herra: »Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi — sinä olet kuitenkin rikas — ja mitä herjauksia kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagoga» (Ilm. 2: 9). Monen kärsimisen kautta kävi Smyrnan seurakunnan enkelin tie voittoon. Häntä oli tukemassa elämän Herra, joka sanoo: »Ole uskollinen kuolemaan asti, niin Minä annan sinulle elämän kruunun» (v. 10). Kuoleman kärsiminenkin oli tämän seurakunnanenkelin odotetta-

vissa, mutta Herra antoi hänelle elämän kruunun, joka runsaasti palkitsi kaiken hänen vaivansa.

Monenlainen kärsiminen kohtaa kristittyä maailmassa. Jeesus sanoo: »Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24). Mutta Herra antaa omilleen voiton kaikista vihollisista.

Kun Jeesus ylösnousemisensa jälkeen lähetti opetuslapsensa evankeliumia saarnaamaan, sanoi Hän heille: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni» (Matt. 28: 18, 19). Jeesuksella on kaikki valta. Hän on Jumala ja Jumalan ainokainen Poika, ja Hän on aikanaan rakentava valtakuntansa ulkonaisessa kirkkaudessa maankin päälle, mutta kärsimisen kautta käy tämän valtakunnan rakentaminen. Hän, elämän Herra, tuli tänne palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä, ja Hän on oleva täällä meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Kirkkaudessa on tämä Kristuksen valtakunta rakentuva, ja se on voittava kaikki maailman vallat, sillä se on ylhäältä; sen elämä ja voima ovat ylimaailmallista olentoa. Jeesus on voittava kaikki vihollisensa ja asettava heidät jalkainsa astinlaudaksi. Pimeyden valtakunta on sortuva, ja Herra yksin on oleva suuri viimeisenä päivänä.

Niitä vaaroja, jotka kohtaavat kristittyä matkalla, ei hänen tule peljätä, kun hänen kanssaan on Herra, jolla on kaikki valta. Jeesuksen turvissa on hyvä kulkea elämän tietä. Hän ei hylkää ketään, joka Hänessä etsii turvaansa. Jeesus-nimi tietää »Vapahtajaa». Hän vapahtaa kaikesta hädästä, ja Hän johdattaa kaikki opetuslapsensa Isän huoneeseen, jossa heillä on iankaikkinen ilo.

HEINÄKUUN 19 P:NÄ.

Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea (1 Kor. 10: 12).

Kun tarkastaa kristikunnan nykyisiä oloja, niin mieli huolistuu, sillä kaikkialla ympärillämme on niin paljon tyhjiä puuhia, mutta sitä hiljaista työtä, jossa Kristuksen Henki rakentaa Hengen temppeliä, on vähän. »Jumala, hiljaisuudessa Sinua kiitetään Siionissa» (Ps. 65: 2). Maailma toimii tavallisesti levottomissa puuhissa, mutta kristillinen työ tarvitsee hiljaisuutta. Herra sanoo: »Minä asun korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla särjetty ja nöyrä henki on» (Jes. 57: 15).

Kun Kristus tuli maailmaan, syntyi Hän Betlehemissä ennustuksen sanan mukaan. Joosef ja Maria olivat sieltä kotoisin, ja kun keisari Augustus antoi käskyn, että kaikki Rooman valtakunnan asukkaat olivat verolle pantavat, tuli heidän saapua kotikaupunkiinsa. Syrjäisessä Nasaretissa Jeesus kasvoi. Kolmekymmentä vuotta eli Hän täällä. Enkelit olivat Betlehemissä ilolla julistaneet, että Kristus, Herra oli syntynyt Daavidin kaupungissa, Betlehemissä. 12-vuotiaana Jeesus temppelissä hämmästytti kirjanoppineita kysymyksillään. Mutta hiljaisuudessa Nasaretissa kasvoi Jumalan ainokainen Poika, joka tuli sovittamaan maailman synnin ja Jumalan valtakuntaa tänne perustamaan. Ei koko maan päällä ollut Hänen vertaistaan. Ja se tehtävä, jonka Hän suoritti, oli suuriarvoisin kaikista. Kolmekymmentä vuotta Hän elää hiljaisuudessa. Hänen äitinsä kätkee sydämeensä, mitä kuulee Jeesuksen puhuvan taivaallisesta Isästään, mutta Joosefin ja Marian lapset eivät tiedä, kuka Jeesus on, jonka kanssa he yhdessä kasvavat. Niin Jumala toimittaa suuret tekonsa ihmisten keskuudessa, ja vain uskon silmä näkee Jumalan toimia. Tässä Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä. Tämän Kristuksen tykö, joka noin 3 vuotta saarnasi evankeliumia Israelissa ja sitten ristinpuulla sovitti maailman synnit, täytyy jokaisen tulla, joka tahtoo käsittää iankaikkisen elämän. Uskon

silmällä tulee meidän katsella sitä Jumalan Karitsaa, joka kantaa maailman synnit. Tämä elämän Herra antaa meille ylimaailman elämää ja voimaa. Jeesukseen Kristukseen keskittyy koko Jumalan pelastustoimi. Meidän tulee kätkeä se elämän sana, jonka Herra on puhunut meille. »Pysykää Minussa», Hän sanoo, »niin Minä pysyn teissä.» »Joka pysyy Minussa ja jossa Minä pysyn, se tuottaa paljon hedelmää; sillä ilman Minua ette voi mitään tehdä» (Joh. 15: 4, 5). Jeesuksen ensimmäisten opetuslasten tavoin on meidänkin tultava Jeesuksen luo. Meidän tulee kätkeä, mitä Hänellä on meille sanottavaa. Meidän tulee oppia olemaan Jeesuksessa Kristuksessa. Kun sydämen uskolla kätkemme Hänet ja olemme Hänessä, niin olemme ainoassa oikeassa asemassa. Pimeyden vallat eivät tahdo antaa meille rauhaa, mutta Jeesuksessa Kristuksessa tulee meidän henkemme pysyä. Joka tästä asemasta joutuu pois, hän lankeaa ja menettää sillä pelastuksen.

Joka uskon kautta on päässyt Kristuksen oppilaaksi, hän valvokoon sitä, että pysyy Jeesuksessa Kristuksessa eikä lankea tästä asemasta pois, sillä tämä asema on korkein. Ihminen ei voi saavuttaa määräänsä muulla tapaa kuin pysymällä Kristuksessa, joka on ainoa autuuden ruhtinas.

HEINÄKUUN 20 P:NÄ.

Kantakaa toistenne kuormat, ja niin täyttäkää Kristuksen lakia (Gal. 6: 2).

Maailma on synnin kautta tullut murheen laaksoksi, jossa on paljon vaivaa ja kärsimystä. Kristuksen täytyi, kun Hän tuli tänne ihmiskunnan Lunastajaksi, kaikessa tulla kiusatuksi niinkuin mekin, vaikka Hän oli ilman syntiä, jotta Hän voisi olla armollinen Ylimmäinen pappi. Kuinka ihmeelliset ovatkaan Jumalan tiet, kun hänen ainokaisen Poikansa, joka oli iankaikkisuudessa Isän tykönä taivaan kirkkaudessa, täytyi tulla kaikessa kiusattavaksi niinkuin mekin. Kuinka suuri ja

ihmeellinen onkaan Jumalan rakkaus, joka tällä tapaa valmistaa ihmisille pelastuksen! Taivaan Isä antaa ainoan Poikansa joutua kaikessa kiusattavaksi sentähden, että Hän voisi oikein armahtaa niitä, joita kiusataan. Kuinka Hän, joka on antanut meille ainoan Poikansa tämmöiseen kärsimykseen, voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan? Kuinka kurja onkaan usein ihminen, kuinka synnin valloittama, ja kuinka korkea on Jumala armossaan ja rakkaudessaan! Tämä Kristus, kautta kaikkien kärsimysten kulkenut, on meidän Vapahtajamme.

Paljon on tunnollisella ihmisellä täällä kärsimystä ja vaivaa. Paljon kuormia on meillä kannettavina niissä tehtävissä, joita olemme Jumalalta saaneet. Elävät kristityt ovat jäseniä Kristuksen ruumiissa. Jumalan valtakunta taistelee täällä pimeyden valtakunnan kanssa. Jokaisella kristityllä on kuormia kannettavina, sellaisia, joita velvollisuudentunto pakottaa häntä kantamaan, ja sellaisiakin, joita yhteiskunnalliset olot laskevat hänen päälleen.

Rakkaus helpottaa täällä paljon sitä rasitusta, mikä näistä kuormista syntyy. Kristityn tulee myötätuntoisesti auttaa toisia, jotka kuormien alla huokaavat. Kristuksen laki vaatii meitä muidenkin kuormia kantamaan, sillä Kristus on pannut kaikki alttiiksi meidän tähtemme. Hän antoi sielunsa lunnaiksi ihmiskunnan synnin sovinnoksi. Hänen lakinsa vaatii meitä auttamaan kaikkia niitä, joilla on kuormia kannettavina. Ja kun me kannamme toisten kuormia, saamme mekin toisilta apua omien kuormien kantamiseen. Tämä rakkauden yhdistävä toimi antaa paljon virvoitusta niille, joilla on raskaita kuormia kannettavina. Rakkaus aina virvoittaa, ja apu, minkä rakkaus meille antaa, kun olemme raskaita kuormia kantamassa, on erittäin suuriarvoinen. Kun suuri onnettomuus on meitä kohdannut, kun syvä murhe meitä painaa, on virvoittavaa, kun ystävä ottaa osaa murheeseemme ja me saamme siitä hänelle kertoa. Tällä tapaa Kristuksen laki täytetään, sillä se on korkein rakkauden laki.

Meidän aikanamme, jolloin tunnollisella on niin paljon

kärsittävää, on tärkeää, että noudatamme tätä apostolin kehoitusta: »Kantakaa toistenne kuormat, ja niin täyttäkää Kristuksen lakia.» Kallis ja korkea on tämä käsky.

HEINÄKUUN 21 P:NÄ.

Hartaasti ikävöiden luomakunta odottaa Jumalan lasten ilmestymistä (Room. 8: 19).

Kun Jumala loi maailman, liikkui Jumalan Henki vesien päällä. Monenlainen on elämä tässä luomakunnassa. Kun ihminen illan hiljaisuudessa liikkuu luonnon piirissä ja kuulee, kuinka lintu laulaa metsässä Jumalalle kiitosta, tuntee hän, että luonnossa on elämää, on henkeä. Huokaus käy kautta koko luomakunnan, sillä synnin kirous sitä painaa. Kansanruno, joka syntyy luonnon helmassa, henkii vienoa ikävää. Jumala elää tässä luomakunnassakin, jota Hän voimallaan kannattaa. Turmeluksen orjuus painaa luomakuntaa, mutta se ikävä, jonka jokainen luonnon elämään perehtynyt tuntee luonnossa liikkuvan, puhuu tulevaisuuden toivosta. Ei tahdo luomakunta sortua sen vallan alle, joka nyt sitä painaa, vaan se tahtoo vapautua siitä. Luomakuntakin on aikanaan kirkastuva. Eteenpäin ja ylöspäin pyrkii se ikävä, joka luomakunnassa liikkuu. Ihminen on usein niin vieraantunut luonnon piiristä, että hän ei tunne luonnon vasituista elämää.

On tilaisuuksia ja hetkiä, joina Jumalan läsnäolo luomakunnassa astuu erittäin selvänä meidän eteemme. Luonto puhuu Jumalasta. Kun hurskas kauniina sunnuntaiaamuna liikkuu luonnossa ja ihmeellinen hiljaisuus vallitsee kaikkialla, ei hän voi olla tuntematta Jumalan läheisyyttä. Jumalasta puhuu ilma, jota hän hengittää, kasvikunta, joka tuoksuu hänen ympärillään, eläinkunta, joka niin monella tapaa puhuu Jumalan isällisestä hoidosta. Sivistyskansat vieraantuvat yhä enemmän luonnon elämästä ja joutuvat sen kautta kärsimään paljon vauriota. Tuota luonnon harrasta odotusta, joka Jumalan

lasten ilmestymistä ikävöi, oppii ihminen parhaiten, kun hän luonnon piirissä liikkuu. Aikanaan on ihminen elävä uuden maan päällä kirkastuneessa luomakunnassa, jossa ei synnin vaikuttamaa turmiota enää ole. Jumalan lupauksen mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu (2 Piet. 3: 13).

Sivistynyt ei ylipäänsä kohtele Jumalan luomakuntaa riittävällä hienotunteisuudella. Paljon on luonto saanut kärsiä väkivaltaa. Luonto vaikuttaa hartautta sen kautta, että Jumalan Henki toimii sen piirissä. Ne kansat, jotka enemmän luonnon piirissä elävät ja jotka sen vaikutuksia omistavat, ovat usein toisenlaiset kuin ne ihmiset, jotka suurkaupungeissa elävät ja jotka saavat katsella väärän sivistyksen hedelmiä. Kuinka ihana onkaan se uusi maa, jota kohti me kuljemme! Siellä Jumalan lapset toimivat, eikä siellä yhtään temppeliä enää ole, vaan Jumala on sen temppeli, ja Karitsa (Ilm. 21: 22).

Sivistyskansoille olisi eduksi, että pääsisivät lähemmäksi luontoa, jossa Jumalan ääni aina on kuulumassa ja jossa Jumalan teot ovat nähtävinä. Luomakunnan odotuksen Jumala varmaan kuulee, ja autuas on se aika, jolloin sen harras odotus on toteutunut ja täydellinen sopusointu vallitsee Jumalan lasten ja luomakunnan välillä. Täydellisyyden aika on tulemassa, jolloin synnin seuraus on poistunut ja taivaan rauha hallitsee maan päällä.

HEINÄKUUN 22 P:NÄ.

Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman, meidän uskomme (1 Joh. 5: 4).

Maailman valta on suureksi kasvanut. Maailman ilo ja maailman kunnia ovat suurvalloiksi tulleet. Ne suuret keksinnöt, joita viime aikoina on tehty, ovat monella tapaa edistäneet

maailman ulkonaista elämää. Mutta maailmassa on olemassa vastakohta Jumalaan. Siinä on jotakin, joka ei tahdo alistua Jumalan tahdon alle, vaan vastustaa sitä. Maailmassa on vihaa Jumalaa vastaan. Tämä on sen onnettomuus. Maailman ystävä koettaa tavallisesti peittää tätä vastakohtaa, mutta ihmiskunnan historiassa vaikuttaa tämä vastakohta usein häiriöitä. Raamattu sanoo: »Maailma katoaa ja sen himot; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 17). Jumalan tahto on tässä maailman vastakohtana, ja se hallitsee ihmiskunnan kehitystä. Väkevä on maailman valta. Se hallitsee kansojen elämää ja luo yhä uusia muotoja toimelleen, mutta katoavaisuuden sääntöä se ei voi muuttaa. Kristinusko luo aikanaan uuden maailman ja uuden ihmiskunnan. Maailman toimi loppuu aikanaan, ja sen valta on kristinuskossa jo voitettu.

Koska maailma katoaa, tulee ihmisen, joka iankaikkista elämää etsii, vapautua maailman orjuuttavasta vallasta. Tässä maailmassa tulee ihmisen elää, mutta hänen ei tule olla tästä maailmasta. Hänen täytyy päästä maailman voittajaksi, jos tahtoo elämänsä määrän saavuttaa. Lihan himo, silmäinpyyntö ja elämän korska hallitsevat maailmassa. Näistä tulee ihmisen päästä vapaaksi. Jeesuksessa Kristuksessa on se uusi elämä ilmestynyt, joka ihmisessä pääsee uudensyntymisen kautta valtaan. Ihminen koettaa usein säilyttää itsenäisyyttään ja olla vapaana maailman orjuudesta, mutta tähän vapautumiseen on ylhäältä syntyminen tarpeen. Ainoastaan se, joka on Jumalasta syntynyt, voittaa maailman. Kiitellään monella tapaa sitä vapautta, minkä sivistys tuottaa, mutta ilman uskoa Jeesukseen Kristukseen ei ihminen voi vapaaksi tulla. Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä ilmestynyt maailmaan. Hän on kuolemallaan sovittanut maailman synnit. Hän antaa niille, jotka uskovat Häneen, voimaa Jumalan lapsiksi tulla. Jeesus yksin on voittanut maailman, ja Hän auttaa oppilaitaan taivaan valtakunnan vapauteen. Toivoton oli ihmiskunnan elämä Kristuksen tullessa maailmaan. Pakanakunnan jaloimmat henkilöt olivat ponnistaneet voimiansa saadakseen synnin valtaa sorretuksi, mutta synti rehoitti

kaikkialla. Ainoastaan Jeesus Kristus kykenee synnin vallan voittamaan.

Paljon on voitettuja maailmassa, mutta vähän on voittajia. Kansojen elämä puhuu surullista kieltä. On paljon taistelua, mutta ainoastaan se, mikä on Jumalasta syntynyt, voittaa maailman. Jeesus Kristus on voittanut pimeyden vallan, ja Hän antaa niille, jotka tulevat Hänen tykönsä ja omistavat Hänet, armonsa, niin että voivat elämän tietä vaeltaa. Kiusauksen valta on suureksi kasvanut, ja pimeys houkuttaa kaikenlaisilla lumoavilla voimilla ihmisiä pahan poluille. Meidän aikanamme on ennen kaikkea valvominen tarpeen sille, joka tahtoo vapauttaan varjella. Levottomat ovat kansat, levoton on maa. Maanjäristykset puhuvat sen katoavaisuudesta. Mutta Jeesuksessa Kristuksessa on meillä oikea turvapaikka. Hän on sovinto meidän syntiemme tähden. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Häneltä ottakaamme armoa armon lisäksi.

HEINÄKUUN 23 P:NÄ.

Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot! (Ps. 84: 2).

Jumala valitsi itselleen Israelin omaisuuden kansaksi, ja sen keskuudessa oli maailman Vapahtaja syntyvä. Me huomaamme sen historiassa niin paljon ihmeellistä johtoa ja varjelusta, joka aiheutui siitä, että Messias oli syntyvä Betlehemissä, Daavidin kaupungissa. Patriarkat saivat välittömiä ilmestyksiä Jumalalta, ja Jumala antoi vasituisen lainsäädännön Israelille vanhan liiton laissa. Kaunis oli Jerusalemin temppeli, jonka Salomo rakennutti Jumalalle. Kun tämä temppeli vihittiin, täytti Jumalan kirkkaus sen. Ja Jumala asui siinä kirkkautena. Hurskaat pyysivät asua tässä temppelissä, niinkuin Simeon ja Hanna. Tämä temppeli rakennettiin Jumalan antamien ohjeiden mukaan. Ei ollut maan päällä tämän temppelin vertaista.

Leevin sukukunta toimitti jumalanpalvelusta täällä monenlaisin ihanin juhlamenoin. Meillä on psalmeissa vielä jäljellä paljon niitä virsiä, joita käytettiin Jerusalemin temppelissä. Suurina juhlina saapui Jerusalemiin paljon kansaa. Ylentävä olikin tämä jumalanpalvelus temppelissä, jossa Jumalan kirkkaus asui ja jossa leeviläiset olivat kasvatetut hoitamaan jumalanpalvelusta. Täällä luettiin aina myös joitakin paikkoja Raamatusta. Täydellä syyllä veisaa psalmista: »Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot!» Rakas oli tämä jumalanpalvelus vanhan liiton hurskaalle.

Jumala on kyllä kaikkialla läsnä. Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Ja Hän on Hengellään temppelissä läsnä. Hän sanoo olevansa siellä, missä kaksi tai kolme on kokoontunut hänen nimessään. Erittäin suloinen oli vanhan liiton temppeli hurskaalle, kun Jumalan kirkkaus siinä asui, ja erityisellä tavalla oli Jumala kansansa keskellä. Juhlallinen oli jumalanpalvelus, kun isä ja äiti lapsineen kokoontuivat kauniiseen Jerusalemin temppeliin palvelemaan täällä Jumalaa. Mutta Israel luopui Jumalasta, ja Raamattu sanoo, että Jumalan kirkkaus siirtyi pois Jerusalemin temppelistä. Kun epäjumalanpalvelus pääsi valtaan Israelissa, ei voinut pyhä Jumala enää asua kansansa keskuudessa, ja temppeli joutui pakanain tallattavaksi. Vankeudessa vieraalla maalla sai Israel muistella, kuinka suloinen Jumalan asunto Jerusalemissa oli, kuinka ihana jumalanpalvelus, jota siellä vietettiin.

Israel on luopumuksen kautta menettänyt sen maan, jonka Jumala oli luvannut sen esi-isille. Vieras valta hallitsee pyhää maata, kun kansa ei ottanut vastaan sitä pelastajaa, jonka Jumala antoi sen keskuudessa syntyä. Kristillinen lähetystoimi tekee työtä karulla maalla Israelin keskuudessa, mutta kansa on vielä palajava Jumalan tykö, ja silloin se saa asua lupauksen maassa. Silloin kaikuu uutena tämä kaunis virsi: »Kuinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot!» Silloin Israel ihastuksella notkistaa polvensa Jumalan edessä, joka täyttää ne suuret lupaukset, jotka Hän on antanut kansalleen. On juutalaisia, jotka ovat uskossa omistaneet Kristuksen, mutta niiden

luku on vähäinen. Ennustus puhuu suuresta kääntymyksestä Israelin kansassa sen Herran puoleen, jonka se on hyljännyt. Silloin alkaa uusi aika Israelin historiassa. Silloin Jumalan siunaus lepää armahtavana ja autuaaksitekevänä uskovan Israelin päällä.

HEINÄKUUN 24 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Syvyydestä minä huudan Sinua, Herra!» (Ps. 130: 1).

Pitkä on se kehitys, jonka alaisena ihmiskunta on. Kun Jumala antoi lupauksen tulevasta Vapahtajasta, olivat ihmiskunnan olot niin vieraantuneet Jumalasta, ettei Jumalan valtakunta voinut maallisessa muodossa tulla tänne. Kristus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta» (Joh. 18: 36). Se tuli elämän valona uskoville, mutta maailma oli vieras ja vihamielinen Kristukselle. Syntiinlankeemuksen vaikutus oli niin syvä, että se jäi toimimaan vastavaikutuksena Jumalan armolle. Ja synnin valta on todellisuus, jota koko pimeyden valtakunta kannattaa. Sentähden tarvitsee ihminen apua Jumalalta päästäkseen vapaaksi synnin tuomiosta ja vallasta. Herran tykönä on elämä ja rauha, sillä Hän on voittanut pimeyden vallan. Ilolla veisaa psalmista: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Vihreille laitumille Hän vie minut lepäämään, virvoittavien vetten luo Hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni» (Ps. 23: 1—3). Näin iloitsi jo vanhan liiton hurskas elävässä Jumalassa. Paljon suloisempana tuntuu Jumalan läsnäolo uuden liiton lapselle, joka uskoo, että Kristus on ristinkuolemallaan sovittanut maailman synnit ja että Hän ylösnousseena antaa elämää ja valoa ja voimaa omillensa. Ristin juurella viihtyy kristitty; siellä hän tuntee erityisellä voimalla Jumalan rakkauden.

Mutta suuri on synnin valta. Paha kasvaa ja kypsyy hedelmäksi, ja sen kehitystä ei kristitty voi estää. Paha on jo tuo-

mittu, mutta sen valta sortuu vasta viimeisenä päivänä. Silloin heitetään pimeyden ruhtinas ja hänen enkelinsä toisen kuoleman tuleen. Silloin loppuvat ne kiusaukset, jotka nyt ahdistavat Jumalan lasta. Monen murheen kautta täytyy meidän Jumalan valtakuntaan tulla. Hädän päivänä on apu ylhäältä etsittävä, sillä Jumala sanoo: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 15). Jumala on rakkaus. Hän lupaa meille apunsa, mutta meidän tulee sitä etsiä, ja avun saatuamme tulee meidän kiittää Jumalaa. Kilvoittelu on aina meidän edessämme, ja meidän tulee kilvoitella hyvä uskonkilvoitus käsittääksemme iankaikkisen elämän.

Syvyydestä huutaa psalmista Herraa. Hän on suurissa vaivoissa ollut ja tuntee vaivojen painavan häntä alas, mutta hän ei heittäydy toivottomuuteen eikä epäile Jumalan apua. Vaikka hän on joutunut syvään ahdinkoon, huutaa hän syvyydestä Herraa, ja Herra kuulee. Ahdingon aikana tuntuu ihmisestä usein siltä kuin kaikki olisi hukassa ja ettei avunpyyntökään enää auta. Mutta semmoinen ajatus ei sovi kristitylle. Jumala on Isä taivaassa, joka tahtoo armahtaa kaikkia. Hän kuulee niitäkin huutoja, jotka syvyydestä nousevat Hänen tykönsä, niidenkin, jotka tuntevat olevansa kaukana Jumalasta. Hän on »avunantojen Jumala». Hän ei tahdo, että yksikään hukkuisi, vaan että kaikki totuuden tuntoon tulisivat. Kun hädän päivä on käsissä, on ihminen usein hämmästyksissä ja viivyttelee avunpyytämistä, mutta suuressakin vaivassa on meidän kohta pakeneminen Jumalan turviin. Isänä on Hän kaikille, jotka apua tarvitsevat, eikä Hän koskaan työnnä tyköään avunpyytäjää. Päivällä ja yöllä on meidän pyytäminen Herralta apua, ja syvyydessäkin on meidän lähestyminen Häntä luottamuksella. Hän on armollinen kaikkia kohtaan.

HEINÄKUUN 25 P:NÄ.

Henok eli jumalisesti, eikä häntä enää ollut, sillä Jumala otti hänet pois (1 Moos. 5: 24).

Kuolema on synnin palkka. Sentähden täytyi ihmisen joutua kuoleman lain alaiseksi. Vanhan liiton lapsen täytyi astua tuonen maahan, jossa sillä, joka oli pahoin elänyt, oli suuri vaiva, mutta Jumalaa pelkääväisellä oli virvoitusta, niinkuin Lasaruksella oli. Kun Kristus tuli, voitti Hän tuonelan ja kuoleman, ja ne, jotka uskossa Häneen ovat saaneet Pyhän Hengen, pääsevät kuolemassa Hänen tykönsä, niin ettei heidän tarvitse tuonen maahan joutua. Apostoli sanoo: »Me olemme turvallisin mielin ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran tykö» (2 Kor. 5: 8). Kristuksessa on iankaikkinen elämä ilmestynyt. Joka uskossa on omistanut Kristuksen, niin että Kristus elää hänessä, hän on kuoleman ja tuonelan vallasta vapautunut. Jeesus sanoo Lasaruksesta, kun hän oli kuollut, että hän nukkuu. Kuoleman valta ei häntä voittanut. Apostoli Paavali sanoo: »Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi» (Fil. 1: 23). Kuoleman kauhu on häneltä kadonnut, ja hän tietää pääsevänsä Herransa tykö. Kristus on voittanut kuoleman, niin ettei se voi kristittyä valtaansa saada. Kuoleman alaisia ovat kuitenkin kaikki ihmiset, sillä tie elämään käy kuoleman kautta.

Mutta Raamatussa on kaksi esimerkkiä henkilöistä, jotka eivät ole kuoleman alaisiksi joutuneet. Henok, seitsemäs Aadamista, vaelsi Jumalan yhteydessä ja eli täällä 365 vuotta. Hän sai todistuksen, että oli otollinen Jumalalle, ja hänet otettiin ylös Jumalan luo, niin ettei hän kuolemaa nähnyt (Hepr. 11: 5). Eliasta sanoo Raamattu, että Jumala otti hänet tuulispäässä taivaaseen, niin ettei hänkään kuolemaa nähnyt. Elia ja Elisa vaelsivat yhdessä Jordanin rannalla, ja kun Jumala oli sanonut, että Hän oli ottava Elian ylös taivaaseen, ei Elisa hänestä eronnut, vaan näki, kuinka tuliset vaunut ja tuliset

hevoset veivät Elian ylös (2 Kun. 2: 11). Nämä tapahtumat ovat ihmeellisiä poikkeuksia yleisestä säännöstä. Kirkastusvuorella näyttäytyivät Mooses ja Elia opetuslapsille ja puhuivat Jeesuksen kanssa (Matt. 9: 4).

Kuolema on kolkko vieras, ja autuas on se, joka on sen vallasta vapaaksi päässyt. Yksi vain on kuoleman vallan voittanut. Jeesus tuli ihmiseksi pelastaakseen meidät iankaikkisesta kadotuksesta. Hän on ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo Häneen, hänellä on iankaikkinen elämä; ja joka elää ja uskoo Häneen, hän ei ikinä kuole (Joh. 11: 26). Mikä armo onkaan, että Jumala antoi ainoan Poikansa kuolemaan pelastaakseen meidät kuoleman tuomiosta ja vallasta! Mikä ajattelemattomuus ja tyhmyys, että useimmat ihmiset eivät välitä elämän ruhtinaasta, vaan elävät täällä vieraina Hänelle ja joutuvat aikanaan iankaikkisen kuoleman valtaan. Kristuksen tykö tulee ihmisen mennä ja uskossa omistaa Hänet elämän ruhtinaana, niin että hän pääsee kuoleman vallasta ja saa tulla Isän huoneisiin, joissa ei kuolemaa ole. Jeesus Kristus on armon Herra, joka tahtoo kaikkia auttaa iankaikkiseen elämään.

HEINÄKUUN 26 P:NÄ.

Herra, nyt Sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan (Luuk. 2: 29).

Jumalan rauha on kallis lahja. Sitä ikävöi ihminen, joka on Jumalan kuvaksi luotu. Mutta maailma on täynnä levottomuutta. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielin, Minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33). Synti saastuttaa kaikki maailmassa, ja pimeyden valta pyytää synnin kautta hallita ihmiskuntaa. Kun synti on päässyt ihmiseen asumaan, tuo se mukanaan rauhattomuutta.

Simeon oli hurskas vanhus, joka Hengen vaikutuksesta tuli temppeliin, kun Jeesus-lapsi tuotiin sinne. Hän oli niitä,

jotka odottivat tulevaa Kristusta. Kun hän sai nähdä Jumalan pelastuksen, käsitti hän iankaikkisen elämän ja meni ilolla siihen rauhaan, jonka Jumala antaa omilleen. Elämän sana oli tämä Marialle ja Joosefille, jotka nyt lain käskyn mukaan toivat Jeesus-lapsen ympärileikattavaksi. Simeon näki tässä pienessä lapsessa sen autuuden, jota hän oli etsinyt. Hän oli ikävällä odottanut Messiaan tuloa ja näkee nyt tässä lapsessa sen pelastuksen, mikä on valmistettu kaikille kansoille. Laajalle näkee uskon silmä; ei se vain tarkasta oman elämän ahtaita oloja, vaan se iloitsee siitä autuudesta, jonka Jumala on Kristuksessa valmistanut koko ihmiskunnalle. Simeonille, jonka päällä Herran Henki oli, oli Jumala ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennenkuin näkee Herran Voidellun. Hän otti syliinsä Jeesus-lapsen, kiitti Jumalaa ja sanoi: »Herra, nyt Sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan, sillä silmäni ovat nähneet pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähden, valoksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille» (Luuk. 2: 29—32). Mikä suloinen sanoma olikaan tämä temppelissä oleville, jotka saivat kuulla, että tämä lapsi oli tuova pelastuksen kaikille kansoille. Valonsäde taivaasta pilkahti niille, jotka kuulivat Simeonin sanoja. Jumala antaa armonsa tulla tunnetuksi niille, jotka Häntä hiljaisuudessa odottavat.

Simeon on Jumalan palvelija. Ei hän omilla teillä kulje, eikä hän omaa tahtoaan pyydä toteuttaa. Hän etsii sitä rauhaa, joka oli tuleva Kristuksen kautta, kun sovitusuhri annettiin koko maailman synnin tähden, niin että kaikki synnit annettiin katuvalle anteeksi tässä Lunastajassa, ja sen kautta tuli uskova Jumalan rauhan omistajaksi. Paljon hämärää oli lupauksen sanassa Israelin uskovalle, mutta Jumalan rauhaa hän ennen kaikkea odotti. Sitä ei löytynyt maan päällä, ennenkuin Kristus oli tullut ja sovittanut maailman synnit. Jumalan autuus tuli Kristuksessa, kun taivaan elämä ja ilo ja voima Kristuksessa ilmestyivät maan päälle. Simeon näki uskossa enemmän kuin muut, jotka silloin temppelissä olivat. Maria sai kätkeä nämäkin sanat sydämeensä, ja mikä ilo hänellä olikaan, kun

sai kuulla, minkä autuuden Jumala oli valmistanut ihmiskunnalle sen lapsen kautta, jonka äiti hän oli! Ja mikä vaiva oli Marialla, kun hän näki tämän Poikansa kuolevan ristinpuulla! Simeon sanookin hänelle, että miekka on käyvä hänen sielunsa läpi. Kuinka paljon puhuukaan tämä tapaus Jerusalemin temppelissä Jumalan valtakunnan korkeudesta! Simeon lausuu julki hurskaan vanhuksen syvimmät toiveet.

HEINÄKUUN 27 P:NÄ.

Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka (Hepr. 4: 12).

Jumala loi kaikki sanallaan. Jumala sanoi, ja se tapahtui. Koko tätä luomakuntaa on Jumalan sana kannattamassa. Sentähden sanotaan Kristusta »Jumalan Sanaksi» (Ilm. 19: 13). Vanhassa liitossa on meillä lupauksen sana, joka synnyttää uskoa ja virittää toivoa. Mutta uudessa liitossa puhuu meille elämän Herra itse. Hän sanoo: »Minun sanani ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6: 63). Sentähden on Jumalan sanan arvo niin suuri. Ihmiset antavat kyllä arvoa ihmissanoille. Kuinka ihaillaankaan runoilijain lauluja! Kuinka kalliina pidetään tieteilijäin sanoja, mutta nämä eivät voi uutta luoda. Jumalan sana, joka on niin korkea ja kallis, on usean ihmisen mielestä halpa.

Katolikunnassa on paljon ihmissääntöjä, joita on tehty kirkollisen järjestyksen voimassapitämistä varten, ja nämä ovat siellä saaneet jumalallisen arvon. Näihin on ylimaailman elämä himmentynyt katolikunnassa. Kun ihmisten tekemät säännöt saivat pysyvän arvon, vaikka olivat syntyneet tilapäisiä tarpeita varten, tekivät ne häiriötä säännölliselle kehitykselle. Luterikunta on vapauttanut kristikunnan näistä säännöistä. Luther sanoi, että ihmissääntö ei ole Jumalan säännön vertainen, vaan se on muutettava, milloin tämä on yhteiskunnan elämälle tarpeen. Kristikunnan vapautuminen ihmissäännöistä oli tärkeä uskonnolliselle kehitykselle.

Jumalan sanan arvo on pysyvä. Luterikunnassakin on pyydetty vapautusta Jumalan sanan ehdottomasta velvoituksesta, mutta siihen ei kristikunta koskaan voi myöntyä, sillä Jumalan sanalla on ehdoton arvo. On tieteilijöitä, jotka esittävät Raamatusta poikkeavia käsityksiä, joille vaativat saman arvon kuin Jumalan sanalle. Mutta apostoli sanoo: »Vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu» (Gal. 1: 8). Tämä on kristinuskon vakava kanta. Jumalan sanalle on annettava ehdoton arvo, sillä Jumalan sana on elävä. Jumala on pyhässä sanassaan. Kun uskossa omistamme sanan, omistamme Jumalan. Kristus tulee sanan kautta asumaan ihmisen sydämeen. Ja Jumalan sana on voimallinen. Iankaikkisen elämän voimaa emme saa muulla tapaa kuin omistamalla Jumalan sanan. Sentähden on tämä sana elämän ravinto. Ja tämä sana on terävämpi kuin kaksiteräinen miekka. Ihmisessä on paljon, joka ei kelpaa taivaan valtakunnalle, vaan joka on erotettava pois hänestä. Kun ihminen ei ole vain sanankuulija, vaan myös sanantekijä, paljastaa sana ihmiselle sen synnin ja pahan, mikä hänessä on. Kallis on Jumalan sana kristitylle. Siinä hän elää Jumalan kanssa. Ja tämä Jumalan sana pääsee kasvamaan yhteen hänen olentonsa kanssa, niin että hän elää taivaan valtakunnan elämää. Elävä ja voimallinen on Jumalan sana. Kun uskova elää sanassa, elää hän Jumalassa, sillä Jumala on sanassa.

HEINÄKUUN 28 P:NÄ.

Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! (Room. 11: 33).

Suuri ja korkea on Jumala. Hän on taivaan ja maan Luoja. Kristikansat ovat kunnioittaneet ja ylistäneet tätä Jumalaa, joka on kaikkia korkeampi, joka johtaa ihmiskunnan kehitystä

ja joka on aikanaan luova uudet taivaat ja uuden maan. Mutta ihminen on tullut suureksi omasta mielestään nykyisenä aikakautena. Historia kiittää niitä tekoja, jotka ihmiskunnan suurmiehet ovat saaneet aikaan. Perussävelenä kaikuu tämä ihmisen ylistäminen kaikkialla tieteen ja taiteen teoksissa. Tämän johdosta laskee Jumalan arvo monen silmissä. Onpa paljon niitäkin, jotka eivät enää todella usko Jumalaan. Tämä maa ja nämä taivaat olisivat muka itsestään syntyneet. Lukemattomat taivaankappaleet kiitävät avaruudessa ihmeellisellä nopeudella määrättyjä ratojaan, ja ne suunnattomat voimat, jotka näissä vaikuttavat, eivät muka olisi Luojan kädestä lähteneitä. Ken tyynenä talvi-iltana katselee tähtitaivasta, joiden ihmeellisiä liikkeitä tähtientutkija hämmästyksellä tarkastaa, hän tietää, että ihminen on pienen pieni sen Kaikkivaltiaan rinnalla, joka kaikkia näitä taivaankappaleita ohjaa. Oudostuttaa, että ihminen meidän aikanamme on omasta mielestään niin suureksi kohonnut, vaikka tieteet yhä edelleen tuovat ilmi niitä ihmeellisiä sääntöjä, jotka Luoja on luomakunnalle antanut.

Jumala yksin on suuri ja korkea. On luonnontutkijoita, jotka ovat Jumalaa niin suuresti kunnioittaneet, että paljastivat päänsä, kun Jumalan nimeä mainittiin. Tämä syvä kunnioitus on syntynyt Jumalan ihmeiden tutkimisessa. Kuinka suuri onkaan Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyys! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! Meidän tulee uskossa päästä henkilökohtaiseen yhteyteen tämän Jumalan kanssa. Iankaikkisella rakkaudella Hän rakastaa ihmistä, ja Hän vetää kaikkia puoleensa sulasta armosta. Mutta nykyajan ihminen voi joutua niin kaukaisille harhapoluille, että Jumala vain on aate, jota hän ajatuksessaan kunnioittaa. Jumalan kaikkea ohjaavaa kättä hän ei tunne, vaikka ihmisen elämä kokonaan riippuu Jumalasta. Nykyinen ihmispolvi on joutunut pitkälle ihmiskunnian ja ihmisvoiman ihailussa ja Jumalan hyvyyden ja avun unhottamisessa. Kun Jumalan olemassaolo usealle on niin himmentynyt, puuttuu sivistystyöltä syvimmät perusteet, jotka sen oikealle ohjaisivat.

Ikävin seuraus tästä on se, että Jumalan siunaus katoamistaan katoaa ihmiskunnan keskuudesta.

Virvoittavaa on nähdä perheitä, joissa Jumalan siunaus hallitsee. Siinä on sopua perheenjäsenten kesken, siinä on onnea, sillä taivaan Isän kädestä otetaan lahjoja, joita Hän antaa. Katselijan sydäntä lämmittää se rakkaus, mikä vallitsee tämmöisessä hurskaassa perheessä. Täällä kiitetään Jumalan rikkauden, viisauden ja tiedon syvyyttä. Meidän kansassamme on, Jumalan kiitos, vielä paljon tällaisia perheitä, mutta ne alkavat vähentyä, sillä se epäusko, jota kristikansa kammoaa, alkaa tunkeutua kansamme keskuuteen, ja se tekee suurta tuhoa. Jumalassa tulee Suomen kansan pysyä. Hänen tutkimattomat tuomionsa käyvät kaiken pahan yli ja sortavat aikanaan sen. Käsittämättömät ovat Jumalan tiet. Armossa Hän tahtoo koota kaikkia Isän huoneisiin, joissa on iankaikkinen ilo.

HEINÄKUUN 29 P:NÄ.

Olkaa toivossa iloisia, ahdistuksessa kärsivällisiä, rukouksessa kestäviä (Room. 12:12).

Ihminen tarvitsee iloa, sillä hän on iloa varten luotu. Taivaassa on aina iloa, ja siellä viihtyy kristityn henki, kun hän etsii niitä, jotka ylhäällä ovat. Pimeyden valtakin etsii iloa, mutta se ei voi Jumalassa iloita, vaan etsii tyydytystä olennolleen pimeyden piirissä, jossa paha henkivalta hallitsee. Tässä piirissä ei iloa löydy. Oikea ilo on ilo Herrassa, ja siihen Raamattu usein kehoittaa ihmistä. Paavali sanoo: »Iloitkaa aina Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4:4). Tämä ilo on olennollista luontoa ja vahvistaa henkeä. Se edellyttää, että ihminen on ylhäältä syntynyt, niin että ihmisen henki elää Jumalassa.

Luonnollisenkin elämän alalla on paljon iloa, joka virvoittaa ja kasvattaa ihmistä. Vanhempien ilo lastensa kanssa on hyvälle kasvatukselle tarpeen. On paljon iloa luonnon piirissä,

jossa Jumalan lahjat virkistävät ihmismieltä. Mutta elävä toivo on oikean ilon vasituinen lähde. Kun ihminen on kääntynyt maailmasta ja uskossa käsittänyt Kristuksen, antaa Herran läsnäolo hänelle ylimaailman iloa. Kun hän on saanut syntinsä anteeksi ja kokee Jumalan armovaikutuksia sydämessään, astuu iankaikkisen elämän toivo hänen sydämeensä, ja tämä toivo synnyttää katoamatonta iloa. Kun uskova tuntee sydämessään Jumalan Hengen vaikutuksia ja saa kokea Jumalan armoa, tuntee hän sitä katoamatonta iloa, joka taivaissa asuu. Kun elävä toivo on syntynyt ihmisen sydämessä, silloin asuu siinä taivaallinen ilo. Taivaissa iloitaan aina Jumalan edessä, ja uskova, joka on ylhäältä syntynyt, saa tuntea tätä iloa omassa sydämessään. Kun Kristus pääsee uskon kautta sydämeen asumaan, silloin tulee sinne Hänen kanssaan katoamaton ilo, vaikka uskovalla voi olla paljon murheita, koska hänellä vielä on paljon puutteita. Ylimaailmallinen ilo voi asua yhdessä murheenkin kanssa ihmissydämessä.

Apostoli sanoo: »Olkaa ahdistuksessa kärsivällisiä.» Ahdistuksessa on taistelua, jossa oikeus pyrkii voitolle, sillä kristityn täytyy kulkea monenlaisten kiusausten kautta, ja vihollinen väijyy sydämen ovella. Joka ei valvo ja taistele, ei hän voitolle pääse. Mutta vihollinen on Jumalan armon voimalla voitettava. Pimeyden valta meitä ympäröi, ja se pyytää meitä niellä, mutta meidän tulee seisoa lujina sitä vastaan, sillä Jumala tukee meitä armollaan. Monenlaiset ovat ne kärsimykset, jotka kristittyä kohtaavat, mutta Jumalan Henki on vihollista väkevämpi, ja Hän auttaa kaikkia niitä, jotka Häneen turvaavat. Ihmisen kehitykselle ovat kärsimykset tarpeen, sillä muutoin hän tulee uneliaaksi ja nukkuu. Pimeyden valta ei pääse pitemmälle kuin Jumala sallii, ja kristityn tulee pysyä Jumalassa.

Mutta rukous on tässä kilvoituksessa tarpeen. Jumalan valtakunnan voimia me tarvitsemme voidaksemme kilvoituksessa kestää. »Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta eikä valon ja pimeyden vaihtelua» (Jaak. 1:17). Jumala auttaa kilvoitte-

lijaa. Pimeyden valta pyytää herättää hänessä epäluuloa Jumalan apuun, mutta se on torjuttava. Jumala on suuri auttajamme, ja Jeesus Kristus kuoli sovittaakseen meidän syntimme ja antaakseen meille iankaikkisen elämän. Meidän tulee olla rukouksessa kestäviä.

HEINÄKUUN 30 P:NÄ.

Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt; kuulkaa Häntä (Matt. 17:5).

Niin puhui Jumala Jeesukselle pyhällä vuorella, jonne Hän oli mennyt Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa. Täällä Kristus kirkastui, niin että hänen vaatteensakin olivat valkoiset kuin lumi. Ja vanhan liiton vaikutusvaltaisimmat edustajat, Mooses ja Elia, puhuivat Hänen kanssaan viimeisistä tapahtumista. Jeesus ei kysynyt neuvoa heiltä, sillä Hän oli Ihmisen Poikanakin Jumala. Jeesus on se keskushenkilö, josta koko ihmiskunnan kehitys riippuu. Mooses ja Elia pyytävät tietoa Jeesukselta ja puhuvat Hänen kanssaan hänen kärsimisestään ja kuolemastaan, jonka vasituinen tarkoitus oli heille vielä himmeä. Pelastushistoria kehittyy täällä maan päällä. Taivaan enkelienkin täytyy oppia siitä, mitä täällä tapahtuu. Kun Kristus syntyi, on taivaan enkeleillä iloa, ja kun syntinen kääntyy, riemuitsevat he. Kristus on ilmestyksen keskushenkilö, niin että Hänessä Hänen maan päällä ollessaankin keskittyi Jumalan pelastustoimi. Paljon oli Herra toiminut kasteensa jälkeen, paljon oli Hän elämän sanaa kansalle puhunut, paljon auttanut apua tarvitsevia, mutta viimeinen ajanjakso hänen elämässään maan päällä alkoi kirkastusvuorella. Taivaan valoa ja voimaa sai Hän ylhäältä tehtävänsä päättämiseenkin.

Raamattu sanoo: »Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoitella opetuslapsilleen, että Hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös»

(Matt. 16:21). Selvänä oli aina Jeesuksen silmien edessä se kärsiminen, mikä Hänellä oli odotettavana, ja useamman kerran Hän teroitti näitä tapahtumia opetuslasten mieleen, mutta he eivät sitä käsittäneet. Jeesuksen suuret ihmetyöt viehättivät heitä, eivätkä he vielä aavistaneet, että hänen tiensä kävisi kuoleman kautta. Jumalan vanhurskaus oli sovitettava. Maailman synnin tähden oli Jeesus kuoleva, sillä ihmiskunnan synti painoi kirouksena ihmiskuntaa. Sentähden meni Hän tieten tahtoen siihen ristinkuolemaan, jossa Hän Jumalan uhrikaritsana kantoi koko maailman synnit. Suuri oli hänen vaivansa, ja Getsemanessa hänen hikensä putosi veripisaroina maahan. Sanomattoman suuri oli hänen kärsimyksensä. Hän rukoilee Isältä, että jos on mahdollista, tämä malja menisi Häneltä pois, mutta Hän lisää: »Ei kuitenkaan niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä» (Matt. 26:39). Emme voi aavistaakaan sen kärsimyksen suuruutta, kun koko maailman syntitaakka lasketaan Hänen päällensä. Mutta rakkaudesta ihmiskuntaan menee Jeesus Jumalan uhrikaritsana vapaaehtoisesti tähän kärsimiseen ja kuolemaan. Pimeyden valta luuli voittaneensa, kun Jeesus kuoli ristinpuulla, mutta se sai pian kokea, että nyt sen valta oli sortunut.

Jeesus nousee ylös kolmantena päivänä, sillä Hän voitti kuoleman. Ei hänen ruumiinsa jäänyt hautaan, sillä maailman lunastamiseen ja uudistukseen oli välttämättä tarpeen, että Kristus antaa ruumiinsa kuolemaan. Iankaikkisen elämän perimiseen on ihmiselle tarpeen, että hän saa syödä kirkastuneen Ihmisen Pojan lihaa ja juoda hänen vertansa. Ylösnousseena näkivät opetuslapset Jeesuksen semmoisena kuin Hän haudasta oli noussut, mutta kirkastetulla ruumiilla. Ja he näkivät Jeesuksen ruumiillisesti nousevan taivaaseen siellä pitkittääkseen työtään maailman Vapahtajana. Sentähden he palasivat ilolla Jerusalemiin. Jeesus elää.

HEINÄKUUN 31 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Älkää luulko, että Minä olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan; en ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään» (Matt. 5:17).

Kun Jumala loi luomakunnan, antoi Hän kaikille olioille sen säännön, jonka mukaan niiden tuli kehittyä. Kullakin kasvilla on oma sääntönsä, ja tämä ei koskaan muutu. Jos kasvien kehitys olisi säännötön, mikä häiriö syntyisikään tässä piirissä! Eläimellä on vaistonsa, joka ohjaa kaikkia sen toimia. Tämäkin on olemukseltaan muuttumaton. Ihminen sai omassatunnossa säännön, jonka tuli ohjata hänen kehitystään. Mutta synti himmensi tämän säännön, ja himojen valta sorti omantunnon ääntä. Patriarkoilla oli vain joitakuita Jumalan ilmoituksia ohjeena, mutta he noudattivat ylipäänsä omantunnon lakia. Kun vanhan liiton kansa Siinain vuorella sai Jumalalta laki-ilmoituksen, käsitti tämä koko kansan yhteiskunnallista ja valtiollista elämää, ja tämän lain tarkoitus oli kasvattaa Israelin kansaa uuden liiton henkielämää varten. Laki ei tahtonut omantunnon sääntöä heikentää eikä muuttaa, vaan lain turvissa kehittyi uskovan omatunto yhä voimakkaammaksi; mutta elämän hengen laki ilmestyi Kristuksessa, ja se vapauttaa synnin ja kuoleman laista. Sitä ei vanhan liiton laki voinut tehdä, sillä se oli lihan kautta heikoksi tullut. Laki ja profeetat ovat ohjaamassa Jumalan kansan elämää, kun se on kehittymässä siihen vapauteen, jonka Kristus antaa, kun Hän kastaa Pyhällä Hengellä.

Jumalan lahjana ovat laki ja profeetat annetut, jotta uskova voisi niiden valossa Jumalan teitä kulkea. Mutta kun uuden liiton valo Jeesuksessa Kristuksessa koittaa, silloin eivät laki ja profeetat enää riitä, vaan se Henki, jolla Kristus kastaa uskovan, asuu kristityn sydämessä ja hallitsee omaatuntoa. Tämän kautta täytetään laki ja profeetat. Jumalan antamat säännöt eivät ole semmoisia, että ne kävisivät voimattomiksi, vaan ne pääsevät syvempään vaikutukseen korkeammalla

kehitysasteella. Kammottava oli synnin ja kuoleman laki. Pimeyden valta pyysi tämän kautta tuhota koko ihmisen kehityksen. Siinain laki rajoitti tämän valtaa, mutta se ei voinut sitä voittaa. Laki ja profeetat olivat uskovien valona ja tukena vanhan liiton aikana. Sen piirissä ei uskovalla ollut tarjona sitä voimaa, jota hän kaipasi, mutta kun hän Jeesuksessa Kristuksessa omistaa hengen lain, voi hän Paavalin kanssa sanoa: »Kiitos olkoon Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (1 Kor. 15: 57).

Laki ja profeetat olivat kalliita Jumalan lahjoja vanhan liiton uskovalle, ja kalliita ovat ne uuden liiton lapsellekin, sillä hänkin niitä tarvitsee. Ei ihminen hyppäyksellä siirry luonnollisesta tilastaan hengen tilaan, vaan tämä käy kehityksen säännön mukaan, ja tässä kehityksessä tarvitsee hänkin lakia ja profeettoja. Kristikunnassa on niitä, jotka pitävät lain halpana, mutta Jeesus sanoo: »Älkää luulko, että Minä olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan; en ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.»

ELOKUUN 1 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Jos pidätte minun käskyni, niin pysytt minun rakkaudessani» (Joh. 15: 10).

Jumala on rakkaus, ja ensimmäinen käsky vaatii meitä rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niinkuin itseämme. Mutta kristinuskon rakkaus on ylimaailmallista luontoa. Kristuksen valtakunta ei ole tästä maailmasta, eikä sen rakkaus ole täältä kotoisin. On olemassa rakkautta, jossa tunteellinen lämpö on pääasia. On uskonnollisia suuntia, joiden keskuudessa tämmöinen tunteellinen rakkaus vallitsee. Tämä näyttää viehättävältä, mutta se on katoavaa rakkautta. Kristuksen rakkaus on hengen rakkautta. Sielulliset tunteet vaihtelevat ja haihtuvat.

Kristitty osoittaa rakkauttaan Kristukseen sillä, että hän

pitää hänen käskynsä. Milloin ihmiset vain puhuvat rakkaudestaan Jumalaan ja Kristukseen, mutta eivät Jumalan tahtoa kysy eivätkä sitä tee, ei siinä ole tosi rakkautta Jumalaan. On olemassa monenlaista elämää ja monenlaista rakkautta, mutta se elämä, joka kristinuskon piirissä ilmenee, on ylhäältä tullut. Jeesuksessa Kristuksessa oli elämä, se elämä, joka oli taivaasta tänne tullut, ja se tulee ainoastaan Kristuksen kautta ihmisen osaksi. Pakanakunnassa puhuttiin paljon elämästä, mutta se elämä oli katoavaa; ja vanhan liiton piirissä etsi uskova elämää Jumalassa, mutta katoamatonta elämää ei ollut vielä silloin olemassa. Ainoastaan Kristuksessa on elämä, ja se elämä on ihmisten valo. Paljon puhutaan meidänkin aikanamme elämästä, mutta se elämä, jossa useimmat liikkuvat, on katoavaa luontoa. Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2: 20). Elämän varjo, joka elämän nimessä esiintyy, lumoaa laajalti ihmisiä. Paljon laitoksia perustetaan tämän elämän kehittämiseksi, ja sillä voi olla arvonsa, mutta iankaikkinen elämä, joka voittaa kuoleman ja tuonelan, on ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa ilmestynyt, ja uskon kautta me sen saamme henkemme omaisuudeksi. Monenlaiset valot lumoavat sivistyskansoissa ihmisten mieliä, mutta katoamatonta valoa ei ole ulkopuolella Kristusta, ja katoamaton elämä on ainoastaan Kristuksen kautta saatavana. Sentähden on meille kristinusko niin kallis. Sentähden on myöskin pysyvä rauha ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta saavutettavana. Tämä katoamaton elämä on Jumalan rakkauteen kätketty, ja tämä rakkaus elää Jumalan tahdon tekemisessä. Joka rakastaa Jeesusta, hän ei voi olla pitämättä Jeesuksen käskyjä, sillä tämä rakkaus on ylimaailmallista elämää. Joka ei Jeesuksen käskyistä välitä, hän ei Kristuksen rakkautta tunne, sillä Jumalan rakkaus elää Jumalan tahdon tekemisessä. Jeesus sanoo: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, ja opettamalla heitä pitämään kaikki, minkä olen käskenyt teille. Ja katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maail-

man loppuun asti» (Matt. 28: 18—20). Kristus on sävyisä ja nöyrä sydämeltään. Hänen on kaikki valta. Meidän on pitäminen kaikki, minkä Hän on käskenyt. Jos pidämme Jeesuksen käskyt, niin pysymme hänen rakkaudessaan. Ellemme Jeesuksen käskyistä välitä, emme hänen rakkauttaan tunne.

ELOKUUN 2 P:NÄ.

Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei yksikään kerskaisi (Ef. 2: 8, 9).

Pelastus on ylimaailmallinen asia. Se tapahtuu vain armosta. Ihmisen täytyy kokonaan astua ulos ihmisviisauden ja ihmisvoiman piiristä, jos hän tahtoo armon asiaa käsittää. Ihminen on kuitenkin niin itsestään pitävä ja omaa kunniaansa etsivä, ettei hän ensinkään tahdo ruveta armosta elämään. Sentähden on kristinusko ihmiselle hulluutta, mutta Jumalan hulluus on ihmisviisautta korkeampi.

Ei ole ihmeteltävää, että armo on usealle vieras nykyaikana, jolloin ihmiset ovat niin kopeita ja niin viisaita omasta mielestään. Kun ihminen tahtoo tutustua kristinuskoon, täytyy hänen astua pois ihmisviisauden ja ihmisvoiman piiristä. Paavali sanoo: »Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?» (Room. 7: 24). Hänellä oli hyvin paljon tietoa. Hän oli paljon kilvoitellut. Hän sanoo: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4: 7). Ja kuitenkin hän sanoo: »Minä viheliäinen ihminen!» Korkea on Jumalan armo, ja niin köyhä on ihminen, ettei hän itsessään mitään ole. Ihminen tahtoo kuitenkin jotakin olla, ja tähän aikaan hän tahtoo Jumalankin töitä mestaroida. Kristinusko on usealle nykyaikana niin halpa, mutta se on kuitenkin korkein ja kallein kaikesta.

»Armosta te olette pelastetut.» Jumalan armo on niin suuri, että ihmisen täytyy tulla pieneksi omissa silmissään, ennenkuin

hän voi sitä käsittää. Joka ei tahdo armosta autuaaksi tulla, hän ei voi taivaan autuuteen päästä. Laki on Mooseksen kautta annettu, armo ja totuus on Jeesuksen Kristuksen kautta tullut. Armo ja iankaikkinen totuus eivät ole maailmasta kotoisin. Ne ovat taivaan valtakunnan lapsia. Ihmisen täytyy siirtyä aivan toiseen ajatuspiiriin, kuin mikä tässä maailmassa vallitsee, kun hän tahtoo perehtyä armon valtakuntaan. Jumalan lahja on tämä armo. Ihminen on niin itsekäs ja omissa silmissään niin suuri, ettei hän tavallisesti tahdo mitään armona ottaa vastaan. Mutta armon valtakunta on kokonaan Jumalan lahja. Ihmisansiolla ei ole tässä mitään tehtävää. Jumala on meidät määrännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi. Niin korkea on ihmisen määrä. Kun ihminen vähänkin tuntee omaa heikkouttaan ja kurjuuttaan, niin hän tietää, ettei ihmisteko taivaan valtakunnan asiassa vie askeltakaan eteenpäin. Kaikki kerskaus on täällä tyhjää. Armo ja usko ovat tähän tarpeen. »Usko on luja luottamus siihen, jota toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11: 1). Uskoa ei kukaan ihminen voi toiselle antaa. Se saadaan vain armon lahjana Jumalalta. Joka kerskauksella liikkuu uskon piirissä, hän ei tätä tunne. Iankaikkisuuden oleelliset asiat astuvat uskossa todellisina ihmisen eteen. Ja tämä toivomain piiri, joka käsittää kaiken taivaan ilon ja olemuksen, on täydellisenä todellisuutena uskovan omana. Hän ei elä tässä katoavassa piirissä, vaan katoamattomassa, ja näkymättömät asiat ohjaavat hänen elämäänsä. Korkea ja ihana on tämä taivaallinen piiri. Onnellinen on se, joka uskossa elää Jumalan tykönä. Hän saa joka päivä armoa armon lisäksi, ja armosta hän elää, Jumalan ylenpalttisesta armosta, sillä se yksin voi pelastaa synnin ja kuoleman vallasta. »Armosta te olette pelastetut, ette tekojen kautta, ettei yksikään kerskaisi.»

ELOKUUN 3 P:NÄ.

Varma on tämä sana; sillä jos olemme kuolleet yhdessä Hänen kanssaan, saamme myös Hänen kanssaan elää (2 Tim. 2: 11).

Synnin kautta pääsi pimeyden valta häiritsemään ihmiskunnan oloja. Jumala on rakkaus, mutta Hän vihaa syntiä, sillä Hän on pyhä. Ihmiskunnan kehityksessä syntyi sentähden laajalti Jumalan vastavaikutusta, joka pyytää rajoittaa ja voittaa pahan valtaa. Jeesuksessa Kristuksessa tulevat taivaan valtakunnan voimat auttamaan synnin vallan alle sortuneita. Kaikkialla on synnin turmio nähtävänä. Kun opetuslapset näkivät Jeesuksen rukoilevan ja pyysivät Häntä opettamaan heitäkin rukoilemaan, sanoi Hän heille: »Kun rukoilette, sanokaa . . .» Ja Hän opetti heille Herran rukouksen. Siinä sanoo rukoilija taivaan Isälle: »Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme; ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet» (Luuk. 11: 1—4). Taistelu syntiä vastaan kuuluu siis Jumalan järjestyksen mukaan ihmisen jokapäiväiseen tehtävään. Ei riitä, että ihminen vain silloin tällöin nousee syntiä vastustamaan.

Synti on valta, joka tahraa kaikkia ihmisen toimia. Sentähden tulee ihmisen kuolla synnille ja maailmalle. Moni luulee, että kristityn vain tulee uskossa kasvaa ja uskon piirissä toimia, mutta kuoleminen synnille on niin tärkeää, ettei ihminen ilman tätä voi elää vanhurskaudelle. »Jos ei vehnänjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin» (Joh. 12: 24). Kun siemen kylvetään peltoon, täytyy sen kuolla, ja kuolevasta siemenestä nousee oras. Ellei siemen kuole, katoaa se hedelmää kantamatta. Niin hallitsee kuoleman sääntö luomakunnassa, ja sama sääntö vallitsee hengenkin maailmassa.

Apostoli Paavali esittää roomalaisepistolassa koko uskonkehityksen alusta loppuun, ja 6:nnessa luvussa hän puhuu siitä, kuinka kuolemankin sääntö on pyhitettävä kristityn elämässä.

Hän sanoo: »Jos olemme Hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa, niin kasvamme yhteen myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa» (v. 5). Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden. Hän antoi sielunsa uhriksi synnin sovittamiseksi ja kuoli ristinpuulla, mutta ihminen erehtyy, jos luulee, ettei hänen tarvitse kuolla, kun Kristus on kuollut hänen tähtensä, sillä hänen täytyy kuolla Kristuksen kanssa, jos hän tahtoo elää Hänen kanssaan. Kristuksen kuoleman voima antaa kristitylle voimaa kuolla synnille ja maailmalle. »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan» (v. 8). Jos siis kristitty ei tahdo kuolla Kristuksen kanssa, niin ei hän myöskään voi elää Hänen kanssaan. Tämä on Raamatun vakava sääntö.

Kristityn tulee elää uskonyhteydessä Jeesuksen Kristuksen kanssa, niin että hän jokapäiväisessä elämässä kuolee synnille ja maailmalle Kristuksen kuoleman voimasta ja että hän Kristuksen ylösnousemisen voimasta joka päivä nousee uuteen elämään. Kristus on viinipuu, ja kristitty on oksa, joka elää viinipuun voimasta. »Joka pysyy Minussa ja jossa Minä pysyn», sanoo Herra, »se tuottaa paljon hedelmää» (Joh. 15: 5).

ELOKUUN 4 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Minun onneni on, että Jumala on minua läsnä» (Ps. 73: 28).

Ihmisen on syytä usein katsella tuota loistavaa tähtimaailmaa ja ajatella Jumalan suuruutta, jonka voima kaikkia näitä tähtiä kannattaa. Maa on aivan pieni taivaankappale, joka liikkuu auringon ympärillä, ja aurinko on niin kuuma, ettei mikään elämä siinä ole mahdollinen. Suuri lämpömäärä on kaikissa loistavissa taivaankappaleissa. Ihmeellinen on tämä suuri maailmanrakennus, jonka yhdestä äärestä valon kiitävä säde ei ehdi ihmisen elinaikana sen toiseen ääreen. Kuinka vähäinen on

ihminen, joka usein niin suuria itsestään ajattelee! Lyhyt silmäys tähtitaivaaseen osoittaa, kuinka äärettömän suuri erotus on Jumalan ja ihmisen välillä. Ihmisen aateliskirja kumminkin on, että hän on luotu Jumalan kuvaksi.

Jumala on kaikkialla läsnä, sillä Hän kannattaa kaikki voimallaan, mutta tämä Jumalan ulkonainen läsnäolo ei vielä anna elämän onnea. Ihmisen tulee kääntyä omaan itseensä, hänen tulee omassatunnossa tuntea Jumalan ihmeellistä läsnäoloa, hänen tulee lapsena nöyrtyä suuren taivaallisen Isän edessä ja Kristuksen täyteydestä ottaa armoa armon lisäksi, ennenkuin hän voi rakkaudessa antautua Jumalalle. On niin paljon ihmisiä, jotka eivät ensinkään Jumalaa tunne. Useimmat kyllä tietävät Jumalan olevaksi, vaikka on paljon niitäkin, jotka luulevat maailman syntyneen ja tulevan toimeen ilman Jumalaa.

Pakanakunnassa on paljon luonnon esineitä, joille annetaan jumalallinen arvo, mutta Jeesuksessa Kristuksessa yksin tulee Jumala ihmiselle tunnetuksi ja rakkaaksi. Jumala-käsitteessä on jotakin pelkoa herättävää, joka erottaa ihmisen Jumalasta, mutta vanhassa liitossa tuli Jumala ilmestyksen kautta ihmistä lähelle. Profeetat puhuivat Israelin kansalle elävästä Jumalasta. Monenlaisissa hyvissä teoissa Jumalan armontalous valmisti itselleen jalansijaa siinä kansassa, jolle Jumala antoi lupauksen tulevasta Messiaasta. Sentähden oli Jumala tunnettu Israelissa armollisena. Psalmit ovat eläviä todistuksia siitä, kuinka lähelle Jumalaa uskova pääsi vanhassa liitossa. Psalmista sanoo: »Minun onneni on, että Jumala on minua läsnä.» Psalmit ovat rakkaat uuden liiton lapsillekin. Niitä lukiessa tuntuu siltä, kuin tämä Jumalan läsnäolo olisi vanhassa liitossa ollut tuntuvampi kuin uudessa liitossa, vaikka Jumalan korkein läsnäolo on olemassa Jeesuksessa Kristuksessa.

Uudessa liitossa on Jumala ilmestynyt meille täydellisyydessään Jeesuksessa Kristuksessa. Hän antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan sovittaakseen maailman synnit. Jeesus antaa pyhässä ehtoollisessa uskovalle ruumiinsa ja verensä.

Uudessasyntymisessä tulee elämän Herra asumaan uskovan sydämeen. Niin tulee ylhäältä syntynyt korkeimpaan yhteyteen Kristuksen kanssa.

ELOKUUN 5 P:NÄ.

Jos Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todella vapaiksi (Joh. 8: 36).

Korkeimpana ihanteena on vapaus kangastanut ihmiskunnan historiassa. Kun vähäinen Kreikan kansa taisteli sankarillisen taistelun Persian suurta maailmanvaltaa vastaan ja suojeli vapauttaan, esittivät kirjailijat viehättävissä kertomuksissa voittajien urhoollisuutta. Xerxes oli varma voitostaan. Korkealta lavalta hän tahtoi katsella kansansa taistelua, mutta hän sai nähdä, kuinka pieni Kreikan kansa voitti hänen suuret sotajoukkonsa, ja hänen täytyi häpeällä palata maahansa. Mutta Kreikan kansa ei silloin sanonut, että se omin voimin voitti, vaan se kiitti jumalia, joille se omisti voiton, ja rakensi sen takia heille temppeleitä. Akropoliin kauniille kukkulalle pystyttivät ateenalaiset suuren jumalakuvan, jolle he omistivat voiton, ja kansa sanoi oikein: Jumala antoi Kreikan kansalle voiton. Eivät sen voimat olisi riittäneet valmistamaan sitä uutta asemaa, johon Kreikan kansa joutui, kun se vuorostaan astui sivistyksen kannattajaksi ihmiskunnan historiassa. Jumala johtaa kansojen kohtaloita. Uusi käänne alkoi ihmiskunnan historiassa, kun Kreikan kansa voitti Persian maailmanvallan. Vapauden aate sai tähän aikaan suuren arvon, mutta todellista vapautta ei kuitenkaan vielä ollut olemassa, sillä varjo vain oli se vapaus, joka peitti synnin orjuuden, jossa kansa huokaili. »Joka syntiä tekee, on synnin orja, mutta orja ei pysy huoneessa iäti», sanoo maailman Vapahtaja (Joh. 8: 34, 35).

Betlehemissä syntyi Jeesus-lapsi. Hän oli ollut Jumalassa ja Jumala, ennenkuin tämä maailma olikaan. Ihmisen Poikana

Hän tuli tänne maailmaan. Ei kukaan voinut tuomita Häntä synnistä. Hänessä asui jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Jumalan Poikana Hän sovitti maailman synnit. Ennenkuin Aabraham olikaan, oli Hän. Ja Hän kasvatti opetuslapsia, jotka olivat ylhäältä syntyneitä. Hän oli yhtä Isän kanssa. Joka näki Hänet, näki Isänkin. Mitä hyvää Hän teki, sen teki Isä Hänessä. Jeesuksessa Kristuksessa syntyi uusi sukupolvi, jonka jäsenet ovat Jumalan lapsia. Jumalan Henki hallitsee heitä. Ne suuret teot, jotka Jeesus teki, kun Hän paransi sairaita, ajoi ulos pimeyden henkiä ja herätti kuolleita, todistavat, että uusi aika oli tullut, aika, jolloin vapauden päivä oli koittanut kristikunnalle. Kun uskova omistamalla Jeesuksen syntyi uudesti, oli hän vapauden käsittänyt, sillä Jumalan Henki oli murtanut synnin kahleet hänessä. Pimeyden vallan tuli Kristus voittamaan, ja Hän antoi iankaikkisen elämän kaikille niille, jotka kääntyivät pois synnistä ja maailmasta elämän tietä kulkemaan.

Uudempana aikana on vapauden tuuli herättänyt intoa useassa kansassa. On tahdottu rakentaa uutta, korkeampaa sivistyselämää, jossa parannuksesta ei enää ole mitään puhetta ja kuoleminen synnille ja maailmalle on vanhentunutta, josta uusi ihmispolvi muka voisi olla vapaa. Eteenpäin ja ylöspäin liikkuu tämä puuha, mutta synnin valta vain kasvaa. Rikolliset täyttävät vankilat. Voimattomuus hyvään astuu kaikkialla meidän eteemme. Mutta tällekin sukupolvelle sanoo Herra: »Jos Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todella vapaiksi.» Jeesuksessa Kristuksessa voittaa todella elämän hengen laki synnin ja kuoleman lain. Hän on ollut, ennenkuin nykyinen ihmiskunta olikaan. Hän yksin, Jumalan ja Ihmisen Poika, voi tehdä todellisesti vapaiksi ne, jotka tulevat uskossa Hänen luoksensa ja rupeavat hänen opetuslapsiksensa.

ELOKUUN 6 P:NÄ.

Herra sanoo: »Israel, sinä saatat itsesi onnettomuuteen, sillä sinun pelastuksesi on ainoastaan Minun tykönäni» (Hoos. 13: 9).

Usein sai Israel muinoin kokea, että sen pelastus oli ainoastaan Jumalan tykönä, ja Jumalan Israel saa sitä elämänvaiheissa yhä uudestaan kokea. Kun Jumala muinoin antoi Joosefin joutua Egyptiin ja Faaraon läheisimpänä miehenä hoitaa Egyptin kansaa, pelastuivat Joosefin omaiset suurena nälkäaikana, ja he saivat Goosenissa, Egyptin parhaassa maakunnassa, elää rauhassa, vapaina kaikesta puutteesta. Seitsemänä kovana katovuotena oli Israelilla, Egyptin kansalla ja naapurikansoilla viljaa Egyptissä, jonka kautta pelastuivat nälkäkuolemasta. Mutta kun Joosef oli kuollut, ja Egyptin hallitsijat eivät enää muistaneet sitä pelastusta, joka hänen kauttaan oli tullut Egyptinkin osaksi, alkoivat egyptiläiset vaivata Israelin kansaa raskaalla orjantyöllä. Silloin huusi Israelin kansa Jumalalta apua, ja Hän lähetti Mooseksen johdattamaan kansan pois Egyptistä lupauksen maahan. Mooses teki suuria ihmeitä Jumalan käskystä, ennenkuin Egyptin kuningas suostui päästämään Israelin kansaa Kanaanin maahan. Vasta kun surman enkeli oli yhtenä yönä tappanut kaikki Egyptin esikoiset, päästi Faarao Israelin lähtemään, mutta hän katui pian tätä lupaustaan ja lähti sotajoukollaan ajamaan takaa lupauksen maahan kulkevaa kansaa. Kuivin jaloin kulki Israel yli meren pohjan, ja Egyptin kuningas ja kansa, jotka ajoivat tätä takaa, hukkuivat mereen, kun meren vesi palasi jälleen paikoilleen. Silloin Israel kiitti Jumalaa suuresta pelastuksesta.

Siinain vuorella antoi Jumala tälle kansalle, jonka Hän oli valinnut omaisuuden kansaksi ja jonka piirissä maailman Vapahtaja oli syntyvä, ihmeellisen lakinsa, ja tämä järjesti koko kansan uskonnollisen, yhteiskunnallisen ja valtiollisen elämän. Mutta kun kansa saapui lupauksen maahan, asui täällä seitse-

män kansakuntaa, jotka palvelivat epäjumalia, joille he uhrasivat lapsiaankin. Israelin kansan tuli pysyä erillään tästä epäjumalanpalveluksesta, joka oli Jumalalle kauhistus, mutta pimeyden valta oli kiusaamassa kansaa, ja Jumalan ääni sanoi profeettain kautta: »Israel, sinä saatat itsesi onnettomuuteen, sillä sinun pelastuksesi on ainoastaan Minun tykönäni.» Kerta toisensa perästä luopui Israel siitä Jumalasta, joka oli sen pelastajana, ja sai aina kärsiä rangaistuksen luopumisestaan. Kun Jumala rakkaudessaan kuritti luopuneita, kääntyivät he katuvina, mutta luopuivat kiusauksen voittamina aina uudestaan. Israelin historia on täynnä todistuksia tällaisesta luopumisesta ja palajamisesta.

Jumalan Israel, se kansa, joka etsii Jumalan armoa ja lunastusta, on vielä nytkin kiusauksen alaisena. Pimeyden valta tahtoo viekoitella sitä vieraita jumalia palvelemaan. Kristikunnan historiassa on paljon todistuksia luopumuksesta elävästä Jumalasta. Jokaisen kristityn edessä on vielä tänä päivänä varottavana Herran sana: »Israel, sinä saatat itsesi onnettomuuteen, sillä sinun pelastuksesi on ainoastaan Minun tykönäni.» Kristus on ainoa autuuden perustus. Hän tahtoo poistaa ihmisten sydämistä ne epäjumalat, jotka vielä kietovat ihmisiä pauloihinsa. Kristus on ainoa elämän ruhtinas. Joka epäjumalten palvelukseen rupeaa, joutuu pimeyden valtaan, ja hän menettää iankaikkisen elämän. Houkuttavina ovat vielä tänäkin päivänä nuo vanhat epäjumalat kiusaamassa kristittyä, mutta kaikille niille, jotka taipuvat kuuntelemaan pimeyden houkutusta, sanoo profeetallinen sana: »Sinä saatat itsesi onnettomuuteen, sillä sinun pelastuksesi on ainoastaan Minun tykönäni.» Jeesus sanoo: »Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen» (Matt. 26: 41).

ELOKUUN 7 P:NÄ.

Herra sanoo: »Hän avuksi huusi Minua, ja Minä kuulin häntä» (Ps. 91: 15).

Paljon hätää on maailmassa. Pimeyden valta hallitsee laajalta, ja tunnolliset, jotka Jumalan tahtoa kysyvät, saavat siitä paljon kärsiä. Yleensä peitellään tätä kaikkialla hiipivää pahaa ja usein kaunistellaan pahaa aivan julkisesti. Raskasta on tunnollisen nähdä tätä pimeyden kasvavaa valtaa. Muinakin aikoina on asema ollut tämmöinen, siitä asti kuin synti pääsi maailmaan. Nykyjään eri kansojen päivälehdet kertovat ilmiöistä, joissa totuus poljetaan ja valhe pyrkii valtaan. Puhutaan paljon sivistyksen kehityksestä ja väitetään, että yleinen tilanne yhä paranee. Suuria keksintöjä on kyllä tehty, joiden kautta ulkonainen elämä on paljon muuttunut, mutta kansojen siveellinen tila on pääasia, ja se on kauan ollut laskemassa. Valokohtia on olemassa, mutta pimeät kohdat ovat paljon lukuisammat, ja ne herättävät ajattelevassa pelkoa läheisimpään tulevaisuuteen nähden. Oikeus ja totuus aikanaan voittavat. Pahan valta kerran sortuu, mutta ainoastaan ankaran taistelun ja suurten kärsimysten kautta kulkee tie rauhaan ja onneen, ja siihen voi vain Jumalan käsi meidät johdattaa. Ihmisvoima on liian heikko kansojen yleistä tilaa parantamaan.

Suuri yleinen hätä on todella olemassa, ja siitä voi vain Jumala auttaa. Sentähden on apua pyydettävä Häneltä. Hän on rakkaus. Hän tahtoo auttaa. Mutta siveelliset säännöt ovat kehitystä määräämässä. Jumala ei tahdo tehdä väkivaltaa tällä alalla, vaan jokaisen ihmisen tulee astua henkiseen taisteluun hyvän puolesta pahaa vastaan. Joka pysyy erillään taistelusta pahaa vastaan, hän on osallinen siinä onnettomuudessa, joka ihmiskuntaa painaa. Kristityn tärkein tehtävä on tässä kohden Jumalan avuksihuutaminen. Ei tämä ole sillä suoritettu, että ihminen silloin tällöin pyytää Jumalalta apua Ei hädässä oleva sillä tapaa toimi. Hätä on suuri ja todellinen. Kristityn tulee huutaa Jumalan puoleen, huutaa Häntä autta-

jaksi, huutaa koko sydämestään ja pitkittää, kunnes apu tulee. Jumala sanoo: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 15). Syy siihen, että hätä ei poistu, ei ole Jumalassa, vaan ihmisissä. Useinkaan he eivät oikein tunne tätä hätää, koska tavallisesti pyrkivät pysymään siitä syrjässä, mikäli voivat. He eivät huuda Jumalaa avuksi hädässä. Avunpyynnön tulee olla kristityn sydämen asia.

Jokainen avuksihuutaja saa kokea Jumalan apua, ja hänen tulee kiittää Jumalaa siitä. Jumalalle tulee aina kiitos avusta, ja avunpyytäjä saa uutta kehoitusta uutterampaan toimeen. Jumalan apu antaa toivoa tulevastakin avusta. Huutakaamme Jumalaa avuksi kaikkinaisessa hädässä, ja kiittäkäämme Häntä, kun Hän meille avun antaa.

ELOKUUN 8 P:NÄ.

Sinun valtakuntasi on iankaikkinen valtakunta (Ps. 145: 13).

Ihmiselämässä on asioita, jotka ovat eri arvoisia. On tärkeitä asioita, joita ei koskaan saa laiminlyödä, ja on sivuasioita, jotka eivät saa tulla pääasioiksi. Ihmisen kehityksessä on tärkeää, että näitä erotuksia tehdään, mutta usein ihminen puuhaa pikkuasioissa ja panee niiden hoitamiseen kaiken voimansa, syrjäyttäen tärkeimmät asiat. Koko yhteiskunta kärsii tästä, ja jos ihminen jättää tärkeimmät asiat syrjään, voi hän kärsiä haaksirikon iankaikkiseen elämäänkin nähden. Tarkkaa huolta tulee ihmisen aina pitää niistä tehtävistä, jotka Jumala on hänelle antanut. Ei ole oikein turvautua yleiseen tapaan ja aina tehdä vain, mitä muut tekevät.

Yksi on tärkein kaikista: Jumalan valtakunta. Maailmassa on valtakuntia, joilla on hallitsijansa, virkamiehensä ja jäsenensä. He hoitavat näitä maallisia asioitaan, ja nämä valtakunnat ovat olennoltaan katoavia. Ne ovat aikanaan syntyneet ja aikanaan ne hajoavat. Mutta näitä korkeampana on

Jumalan valtakunta, jonka keskuspaikka on taivaissa. Tämä elämänpiiri on katoamaton. Ei ole silmä nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmissydämeen noussut se kirkkaus, mikä täällä vallitsee. Täällä on Jumalan valtaistuin. Suurilukuinen enkelijoukko palvelee Häntä, ja täällä ovat ne autuaat, jotka ovat hyvän kilvoituksen kilvoitelleet ja vanhurskauden seppeleen perineet. Tämän maailman valtakunnilla on paljon ulkonaista kunniaa, mutta niiden piirissä on paljon kurjuutta. Taivaissa on katoamaton elämä. Siellä on Jumalan suuri kaupunki, taivaallinen Jerusalem. Siellä on elämänveden virta, siellä kasvaa elämän puu. Apostoli sanoo: »Minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi» (Fil. 1: 23). Kuinka usein onkaan kilvoittelevan kristityn sydämestä lähtenyt sama toivomus! Siellä saa uskova nähdä Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin. Siellä on niin monta ystävää, jotka ovat menneet Herransa luo. Se suuri todistajain joukko, joka täällä ympäröi meitä, vaan jota emme ruumiillisin silmin näe, on siellä tunnettava. Tämä Jumalan valtakunta on ennen kaikkea etsittävä. Raamattu sanoo: »Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä» (Room. 14: 17). Sen vanhurskautta ja iloa saa uskova jo täällä osakseen, mutta tulevassa elämässä on tämä ilo olennollinen. Korkein rauha asuu niiden sydämissä, jotka ovat Isän kotiin päässeet. Ajattelematon on se ihminen, joka ei tätä valtakuntaa etsi. Ja tyhmä hän on, sillä joka tämän valtakunnan omistaa uskossa, hänelle annetaan kaikki muukin, mitä ihmishenki ikävöi ja toivoo. Kuinka paljon onkaan ihmisiä, jotka eivät näitä asioita ajattelekaan, vaikka Jumala tahtoisi antaa ne kaikille. Sentähden on ihmiselämä tavallisesti niin köyhää, niin ilotonta, niin onnetonta. »Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan» (Matt. 6: 33).

ELOKUUN 9 P:NÄ.

Ei meillä ole täällä pysyvää kaupunkia, vaan me etsimme tulevaa (Hepr. 13: 14).

Kun Jeesus oli kirkastusvuorella Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa ja Jumalan kirkkaus ympäröi heitä, oli heillä hyvä olla; Jumalan läsnäolo virvoitti heitä. Ja Pietari sanoi Jeesukselle: »Rakentakaamme tänne kolme majaa, Sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Eliaalle yksi» (Luuk. 9: 33). He olisivat mielellään rakentaneet tänne pysyviä majoja, sillä maailman levottomuus ja vaiva oli nyt heistä kaukana. Mutta kun he tulivat alas vuorelta, oli siellä eräs isä, joka pyysi apua pojalleen, jota riivaajahenki vaivasi. Mikä vastakohta olikaan tilanteessa vuorella, jossa taivaan rauha ympäröi opetuslapsia, ja vuoren juurella, jossa pimeyden valta vaivasi onnetonta poikaa! Paljon on maailmassa vaivaa, joka riistää ihmiseltä onnen ja rauhan. Pimeyden ruhtinas pyytää kaikkialla rakentaa riitaa ja eripuraisuutta. Itse hän on onneton, kun vastustaa Jumalaa, ja onnettomaksi hän pyytää tehdä kaikki ihmiset, jotka hän saa valtoihinsa. Sentähden sanoo Raamattu: »Vastustakaa perkelettä, niin hän teistä pakenee» (Jaak. 4: 7).

Niin suuri on pimeyden vallan vaikutus, että se kaikkialla tuottaa häiriötä. Sentähden meillä ei ole täällä pysyvää kaupunkia. Kun ihminen kääntyy ja rupeaa elämän tietä kulkemaan, täytyy hänen aina taistella pimeyden valtaa vastaan. Ja Kristuksessa on hänellä voitto. Herra auttaa kaikkia, jotka Häntä avuksensa huutavat. Hurskaan kodissa asuu Jumalan rauha. Taivaan enkelit suojelevat hänen lapsiaan. Jumalan sanasta hän saa valoa ja voimaa. Rukouksessa hän on elämänyhteydessä Kristuksen kanssa. Hyvänä päivänä hän kiittää Jumalaa, pahana päivänä hän etsii turvaansa siinä Herrassa, joka on kuollut hänen syntinsä tähden ja ylösnoussut hänen vanhurskauttamisensa tähden. Hän on onnellinen siinä Herrassa, jonka tykönä hän pysyy. Pimeyden valta tekee aina

hyökkäyksiä kristittyä vastaan. Se kiusaa häntä monella tapaa ja houkuttaa häntä harhapoluille. Ei kukaan hurskas ole niin suojattu pimeyden vallan hyökkäyksiltä, että hän tahtoisi täällä pysyvää kaupunkia itselleen rakentaa. Tulevaisuuteen on hänen mielensä kiintynyt, siihen Jumalan kaupunkiin, joka on tuleva alas taivaasta ja jossa ei ole kuolemaa eikä kärsimystä »Maailma katoaa ja sen himot; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 17). Kristus tuli taivaasta tuomaan meille autuutta, ja Hän teki hyvää kaikille. Ei kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella. Hän uhrasi itsensä ihmiskunnan sovinnoksi. Ihmisten parasta Hän kaikessa katsoi, ja kuitenkin Häntä pilkattiin, häväistiin ja Hänet naulittiin ristinpuuhun. Kun synnitöntä Jumalan Karitsaa tällä tapaa kohdeltiin maailmassa, kuinka voisi meillä täällä olla pysyvää kaupunkia? Kuinka voisimme odottaa täällä vapautusta niistä vaivoista, joita pimeyden valta tuottaa kaikille, jotka Jumalaa etsivät? Meidän täytyy lähteä »ulkopuolelle leirin» hänen häväistystään kantaen (Hepr. 13: 13). Jumalan kansalla on lepo tarjona, ja joka siihen on päässyt, hän saa levätä teoistaan, niinkuin Jumalakin teoistaan lepää. Jumalan rauhanmajoihin tahtoo kristitty rakentaa tulevan kotinsa. Täällä hänen täytyy kulkea monen murheen kautta. Jeesuksessa Kristuksessa on hänellä kuitenkin kaikessa hädässä auttaja. Suloinen on Jumalan lepo. Sinne ikävöi Jumalan lapsi. Ylhäisessä Jerusalemissa on hänellä pysyvä kaupunki.

ELOKUUN 10 P:NÄ.

Jumala antoi iankaikkisuuden ihmisen sydämeen (Saarn. 3: 11).

Kristuksessa Jumala on valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat Hänen edessään (Ef. 1: 4). Sen kautta saa maailma olevaisuuden Jumalan edeltämääräyksessä, ennenkuin nykyiset taivaat ja nykyinen maa olivatkaan, ja tämän mukaan tapahtuu

sitten alussa taivaan ja maan luominen, jolloin Jumala luo ihmisen kuvansa kaltaiseksi. Nykyiset taivaat ja nykyinen maa katoavat aikanaan, sillä niillä ei ole iankaikkista olemusta, mutta me odotamme Jumalan lupauksen mukaan uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu (2 Piet. 3: 13). Eläinkunta ja kasvikunta kuuluvat olennoltaan tähän katoavaisuuden piiriin, mutta ihminen, joka on Jumalan kuvaksi luotu, sai sydämeensä iankaikkisuuden. Ihminen on korkeampaa syntyperää kuin muu luomakunta. Sentähden on ihmisen arvo niin suuri Jumalan edessä.

Tämä iankaikkisuus, joka on ihmisen olentoon kuuluva, asettaa ihmiselle korkeita vaatimuksia. Eläin, joka syntyy, kuolee ja katoaa, ei ole korkeamman kehityksen tarpeessa, mutta ihmisen, joka olennoltaan pysyy kuolemankin jälkeen, tulee kehittyä tulevaa elämää varten. Ihmisellä on ruumis, sielu ja henki. Ruumis on maan tomusta kotoisin, ja maan tomuksi se jälleen muuttuu. Mutta ihminen, joka Kristuksessa käsittää iankaikkisen elämän, saa aikanaan uuden ruumiin, joka on Kristuksen kirkkaan ruumiin kaltainen. Sielu on perusvoima ihmisen olennossa. Siinä on alhaisempi puoli kääntynyt tähän maailmaan, mutta ylhäisempi puoli on henkinen, ja se on Jumalan valtakuntaan kääntynyt. Tämä henkinen voima sielussa on kyky, jonka tulee kehittyä, ja siihen tulee Jumalan Henki uudessasyntymisessä asumaan. Kun ihminen ylhäältä syntyy, tulee Jumalan Henki sielun omaisuudeksi, ja sentähden on hän Jumalan lapsi, joka on ylhäältä syntynyt. Jos ihminen luopuu Jumalasta ja alkaa elää maailmanlapsena, poistuu Jumalan Henki hänestä. Kristus kastaa Pyhällä Hengellä sitä varten, että ihminen Hengellä kuolettaisi lihan työt ja eläisi. Vanhan liiton aikana vaikutti Jumalan Henki monella tapaa, mutta helluntaipäivänä vuodatettiin Kristuksen Henki uskovien sydämiin, ja silloin he saivat voiman ylhäältä vaeltaa Jumalan lapsina. Uusi aika koitti, kun uskova tuli Jumalan Hengen hallittavaksi, niin että kykeni Hengen hedelmiä tekemään, joista Raamattu puhuu. Tämä Henki ei ole tunnetta, vaan esiintyy voimana elämään

niissä, jotka ylhäältä ovat. Suuren muutoksen sai helluntaipäivä aikaan.

Iankaikkisuus on istutettu ihmisen olentoon, ja se asuu sielun henkisessä piirissä. Pyhän Hengen kautta saa tämä iankaikkinen elämä vasituisena asunnon ihmisessä. Kristus sanoo: »Jos te, jotka olette pahoja, osaatte antaa hyviä lahjoja lapsillenne, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat» (Luuk. 11: 13). Kristitylle on yhä edelleen tämä Hengen lahja tarpeen. Hengen hedelmissä tulee hänen uskonelämänsä esiintyä. Pyhän Hengen voimaa hän tarvitsee voidakseen rakastaa Kristuksen rakkaudella. Iankaikkinen elämä asustuu sanan kautta uskovan sydämeen ja hallitsee sitä. Sen kautta syntyy ihmisessä uusi elämä, joka on iankaikkisuuden lapsi.

ELOKUUN 11 P:NÄ.

Jumala sanoo: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 15).

Iankaikkisuus on istutettu ihmisen sydämeen. Sentähden ei ajallinen myötäkäyminen voi ihmisolentoa tyydyttää. Iankaikkista elämää kaipaa jokainen ihminen, jonka omatunto on herännyt. Mutta pimeät vallat ympäröivät häntä täällä. Monenlainen hätä ahdistaa häntä, sentähden täytyy hänen pyytää apua Jumalalta voidakseen saavuttaa elämänsä määrän Jumalan tykönä. »Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä» (1 Piet. 5: 8). Mutta Jumala on tätä valtaa väkevämpi. Kristuksen nimeä se pakenee. Daavid sanoo: »Sinä, Herra, olet hyvä ja armelias, armosta rikas kaikille, jotka Sinua avuksensa huutavat» (Ps. 86: 5). Herra ei ole kaukana yhdestäkään meistä. »Herra on lähellä kaikkia Häntä avuksensa huutavia, kaikkia, jotka totuudessa Häntä avuksensa huutavat» (Ps. 145: 18). Monenlainen

hätä ympäröi ajoittain ihmistä. On usein ulkonaista puutetta, joka tuottaa hänelle paljon vaivaa, ja on hengen ahdinkoa, jossa hän tarvitsee Jumalalta apua. Mutta usea ihminen on niin ajattelematon, ettei hän pyydä apua Jumalalta, vaikka hän ainoastaan sillä tien voi päästä hädästä. Jumala auttaa hätääntynyttä, joka avuksensa huutaa Häntä. Hän sanoo: »Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu» (Ap. t. 2: 21). Kun Kristus oli maan päällä, auttoi Hän kaikkia, jotka Häneltä apua pyysivät. Hän paransi sairaita, auttoi kaikenlaisista vaivoista niitä, jotka tulivat Hänen tykönsä. »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti» (Hepr. 13: 8). Hänen ilonsa on auttaa, mutta ihminen on usein niin vieraantunut Jumalasta, ettei hän huoli pyytää Jumalalta apua. Jeremia sanoo: »Herra on minun väkevyyteni ja linnani ja pakopaikkani ahdistuksen päivänä» (16: 19). On aikoja, joina Jumala on meitä lähempänä kuin muulloin. Niitä täytyy kristityn uskollisesti käyttää. Jumala sanoo: »Etsikää Herraa, koska Hän löydetään, avuksi huutakaa Häntä, koska Hän läsnä on» (Jes. 55: 6). Joka näitä etsikkoaikoja laiminlyö, kärsii suuren vahingon.

Mutta avunsaajan on kiitettävä Jumalaa. Useinkin ihminen saatuansa avun Jumalalta unohtaa kiittää Häntä, ja silloin ei ole Jumalan avulla siunausta, sillä ihminen omistaa ajattelemattomuudessaan itselleen kiitoksen, joka kuuluu ainoastaan Jumalalle. Jumalaa kiittäminen on tärkeä uskonelämän kehitykselle, sillä se pitää sydämen nöyränä. Kuinka paljon apua saakaan ihminen joka päivä Jumalalta, ja kuinka hidas on hän kiittämään Jumalaa! Kun Jeesus oli parantanut kymmenen pitalista miestä, palasi vain yksi Häntä kiittämään, ja tämä oli samarialainen. Kristikunnassa on myös kiittämättömyys suuri. Kristityn tulee muistaa Herran kehoitusta: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua.»

ELOKUUN 12 P:NÄ.

Älkää eksykö, Jumala ei salli itseään pilkata, sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän niittääkin. Joka lihaansa kylvää, on lihasta niittävä turmeltumusta, mutta joka Henkeen kylvää, on Hengestä niittävä iankaikkisen elämän (Gal. 6:7,8).

Niin kuuluu apostolin vakava varoitus. Koko luomakunnassa vallitsee se sääntö, että niitto on kylvön mukainen. Mitä siementä kylvetään, sitä hedelmää niitetään. Ei ole missään poikkeusta olemassa tästä säännöstä. Ja sama sääntö vallitsee hengenkin alalla. Joka synnissä kylvää, hän niittää aina rangaistuksen; joka Hengessä kylvää, hän niittää Jumalalta siunausta. Suloinen on tämä sääntö sille, joka Jumalaa etsii ja palvelee, mutta kammottavan vakava on se sille, joka Jumalan sääntöjä polkee. Ihminen luulee usein voivansa pahaa tehdä saamatta mitään rangaistusta siitä, mutta hän erehtyy, sillä Jumala ei anna itseään pilkata.

Me rukoilemme Herran rukouksessa: »Tulkoon sinun valtakuntasi». Taivaan valtakunnan vanhurskautta, sen elämää ja rauhaa me pyydämme. Me rukoilemme Jumalan tahdon tapahtumista maan päällä niinkuin taivaassa. Korkea on kristityn elämänsääntö, ja tämä kehoittaa häntä aina kilvoitukseen, koska hän maan päällä eläessään pyytää sitä Jumalan tahtoa noudattaa, mikä taivaissa tehdään. Kun Jumalan Henki pääsee ihmisen sydämeen asumaan ja tämä Henki vaikuttaa kristityn elämässä, silloin kylvetään Hengessä, silloin tehdään sitä Jumalan tahtoa maan päällä, jota autuaat taivaassa noudattavat. Kuinka ajattelematon onkaan se ihminen, joka täällä kylvää lihassa eikä ajattele, että hän saa sitä niittää iankaikkisuudessakin. Kylvön aika on kyllä lyhyt, mutta niitto on pitkä, kammottavan pitkä. Kristus on kerran sanova niille, jotka ovat laiminlyöneet hänen tahtonsa tekemistä: »Menkää pois Minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen» (Matt. 25:41). Mutta niille, jotka noudattavat hänen tahtoaan, Hän sanoo:

»Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti» (v. 34). Kuinka suuri onkaan erotus niiden tilan välillä, jotka kylvävät lihassa, ja niiden, jotka kylvävät Hengessä! Ihmisen tulee muistaa, että nyt on kylvön aika ja että sen mukaan kuin hän täällä armonajassa kylvää, on hän iankaikkisuudessa niittävä. Autuaat ovat ne, jotka täällä kylvävät Hengessä ja saavat niittää iankaikkisen elämän!

ELOKUUN 13 P:NÄ.

Meidän apumme on Herran nimessä, joka on tehnyt taivaan ja maan! (Ps. 124:8).

Korkea on se määrä, jonka Jumala on pannut ihmisen kehitykselle. Ihana on tämä maa, mutta se on katoavaisuuden alainen. Kauniina kasvaa kedon kukkanen, mutta se kuihtuu. Eläin iloitsee elämän lahjasta, mutta se katoaa, vaikka suku pysyy aikansa. Mutta taivaissa on katoamaton elämä. Siellä iloitsevat Jumalan enkelit. Siellä ovat Jeesuksen luona ne, jotka Hänessä ovat katoamattoman elämän saaneet. Suuri on erotus ajallisen ja katoamattoman elämän välillä. Ihminen, joka on Jumalan kuvaksi luotu, ei tyydy ajallisen elämän iloon. Maailmanlapsi etsii tyydytystä maallisissa huveissa, mutta rauhaton on aina hänen sydämensä, sillä ihmisen olennon sisimmässä asuu ylhäisen kodin ikävä. Mikä lepo, mikä rauha on sen sydämessä, jonka korkein tavara on taivaissa! Koko hänen olentonsa puhuu meille siitä rauhasta, jota ei levoton maailma tunne. Köyhä on tämä maallinen elämä. Kuinka paljon onkaan täällä huolia! Jumalassa vain saa ihminen tyydytystä.

Taivaassa on katoamattoman elämän kotipaikka. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut», saa se ihminen nauttia, jonka katse on kääntynyt taivasta kohti. Siellä on se elämänpiiri, jossa autuaat kiittävät Jumalaa, siellä on Jumalan kaupunki, ylhäinen Jernsalem,

jonka kirkkaudessa autuaat elävät. Siellä on elämän veden virta, siellä elämän puu. Ilmestys kertoo paljon tämän uuden Jerusalemin ihanuudesta. Vanhan testamentin profeetat esittävät usein tämän korkeamman elämänpiirin kauneutta, mutta nykyinen sukupolvi on kiintynyt tähän katoavaan maailmaan. Sen iloja useimmat etsivät. Vanhan liiton hurskas turvaa Herran nimeen. Hänen mielensä on kiintynyt tulevaan maailmaan, ja ilmestyksen piirissä saa hänen henkensä paljon ravintoa siitä taivaallisesta ilosta, jota ennustus esittää. Matalalla liikkuu ylipäänsä nykyinen uskonnollinen mieli. Meidän on matkustaminen kotia. Meidän on vaellettava sitä tietä, joka vie Isän huoneeseen. Ei henkemme saa rakentaa itselleen pysyviä majoja täällä maailmassa, sillä se pettyy, joka luulee niitä täältä löytäneensä. Kotimme on ylhäällä. Meidän tulee etsiä sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella, eikä sitä, mikä on maan päällä. Suuri on se armo, jonka Jumala Kristuksessa Jeesuksessa meille tarjoaa. Moninaiset ovat ne tavarat, joita tarjotaan meille taivaissa. Kuitenkin on ihminen niin hidas näitä taivaan aarteita etsimään.

Jos jaamme ihmiskunnan niihin, jotka etsivät sitä, mikä on ylhäällä, ja niihin, jotka etsivät sitä, mikä on alhaalla, on jälkimmäisten luku paljon suurempi kuin ensinmainittujen. Kuitenkin on varmaa, että ne, jotka eivät etsi sitä, mikä on ylhäällä, eivät saa sitä periä, vaan joutuvat toisen kuoleman vaivaan. Tärkeää on meille sentähden valvoa ja etsiä sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus on Jumalan oikealla puolella. Mielellään antaa Jumala armonsa sitä etsivälle. Raamattu sanoo: »Etsikää, niin te löydätte» (Matt. 7:7).

ELOKUUN 14 P:NÄ.

Sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta kynttilästä, kunnes päivä valkenee ja kointähti sydämissänne koittaa (2 Piet. 1:19).

Totuus on pyhä. Ihmisen ei tule sekottaa turhia ihmisoppeja totuuden kanssa. Iankaikkisuuden asiassa on vain Jumalan sanalla ja käskyillä arvonsa. Joka tahtoo iankaikkisen elämän käsittää, sen täytyy kokonaan pitäytyä Jumalan sanaan ja pysyä Jumalan säännöissä. Kuitenkin on maailma täynnä kirjoja, jotka ovat ihmisten tekemiä ja sisältävät autuuden asiassakin ihmisoppeja. Oppineet ja oppimattomat ovat oman sydämensä hairahduksia esittäneet ihmisille ohjeeksi. Tämä on kaikki ollut turhaa, sillä Jumalan sanalla yksin on tässä piirissä puheenvuoro. Paljon vähemmällä vaivalla voisi nykyinen sukupolvi toimia, jos se uskon asioissa antaisi Jumalan sanalle sen ehdottoman arvon. Mutta on paljon niitä, jotka mielellään liikkuvat turhuuden piirissä.

Jumalan sana on pyhä. Jeesus puhuu meille vain sitä, mitä Isä on Hänelle sanonut, ja näitä taivaan Isän sanoja on meillä Jeesuksen ja apostolien opissa. Mutta niin pitkälle olemme joutuneet, että kristikunnassa on paljon niitä, jotka eivät pysy Jumalan sanassa, vaan levittävät kaikenlaisia turhia oppeja. Valtavan suuri osa nykyajan kristikunnan oppia on sitä ihmisoppia, jota sen tietoviisaat ovat sepittäneet. Meillä on kaikkialla kristikunnassa nähtävänä, että ihmisoppi autuuden asiassa on turha, ja olisi jo aika kristikunnan jättää turhuuden opit ja iankaikkisuuden asiassa pitää kiinni ainoastaan Jumalan elävästä sanasta.

Jumala yksin on hyvä. Kun puhumme hyvistä ihmisistä, niin tarkoitamme yhtä ja toista hyvää, jota he harrastavat, mutta vasituisessa mielessä on Jumala yksin hyvä, ja Jumalan sana yksin on elämän sana. Muulla sanalla ei ole sitä arvoa. Suurin vaurio, mikä kristikuntaa voi kohdata on, jos Jumalan

sanan arvo edelleen laskee. Iankaikkisen elämän asiassa voi vain Jumalan sana antaa ohjeita ja voimaa. Kun ihmisoppeja tällä alalla yhä enemmän tyrkytetään, houkutellaan ihmisiä turhuuden piiriin. Maallisella alalla on ihmistiedolla arvonsa, mutta iankaikkisen elämän piirissä voi vain Jumalan Henki johdattaa ihmistä oikealla tiellä. Huulillaan lähestyy Jumalaa se kansa, jonka sydämen tuki ja turva on maallinen viisaus. Jumalassa yksin on elämän lähde, ja tästä lähteestä on se totuus ammennettava, joka ravitsee iankaikkiseen elämään. Laaja on tätä nykyä turhuuden valta, sillä ihmisoppi koroittaa itsensä Jumalan sanan yli. Oleellinen erotus on olemassa Jumalan sanan ja ihmissanan välillä. Ainoastaan Jumalan sana pysyy iankaikkisesti.

ELOKUUN 15 P:NÄ.

Johda minut iankaikkiselle tielle! (Ps. 139:24).

Daavid sanoo: »Tutki minua, Jumala, ja tunne sydäntäni, koettele minua ja tunne ajatukseni, ja katso, jos olen pahalla tiellä, niin johda minut iankaikkiselle tielle!» (vv. 23,24). Daavid ei tahdo pahalla tiellä vaeltaa, sillä paha tie vie ihmisen turmioon. Hän rukoilee, että Jumala häntä tutkisi ja tekisi selväksi hänelle, millä tiellä hän vaeltaa. Jumalan johdettavana Daavid tahtoo olla, ja hän tietää, että Jumala yksin voi saattaa ihmisen iankaikkiselle tielle. Synti on turmellut ihmiskunnan ja koko maailman. Jeesus sanoo: »Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin teidän Isänne, joka on taivaassa, antaa sitä, mikä hyvää on niille, jotka sitä Häneltä anovat!» (Matt. 7:11). Ihmiset ovat synnin turmeluksen tähden pahoja, mutta he voivat antaa toisilleen hyviä lahjoja; mutta Jumala antaa Pyhän Henkensä niille, jotka sitä Häneltä anovat. Paljon pahaa tehdään ihmiskunnassa. Monenlaiset synnit täällä rehoittavat, eikä ihminen tarvitse minkäänlaista oppia joutu-

akseen pahalle tielle. Ihmisellä on omatunto, joka sanoo jokaiselle: tee, mikä on hyvää, ja vältä, mikä on pahaa. Mutta synnin valta on niin laaja ja lumoava, että jokainen ihminen, joka antaa himoilleen ja haluilleen vallan, joutuu pahalle tielle. Ihmiset eivät ylipäänsä usko, että liikkuvat pahalla tiellä, vaan useimmat kuvittelevat vaeltavansa hyvällä tiellä. Daavid, Israelin suuri kuningas, tunsi ihmissydämen petollisuuden, ja hän pyytää Jumalaa tutkimaan itseään. Daavidkin joutui joskus harhaan ja vaelsi silloin pahalla tiellä, mutta hän katui, ja Jumala auttoi häntä oikealle tielle. Daavidin psalmeista näemme, kuinka paljon vihollisia ja vaaroja hänellä oli, mutta hän oli Israelin suuri kuningas, joka piti Jumalan kunniaa arvossa ja jonka suvusta maailman Vapahtaja syntyi. Pahoja teitä on kaikkialla, mutta useimmat ihmiset eivät niitä vältä, ja sentähden pimeyden valta nielee niin paljon uhreja. Jokaisella ihmisellä on syytä Daavidin kanssa pyytää, että Jumala häntä varjelisi pahalta tieltä ja auttaisi häntä iankaikkiselle tielle.

Jeesus Kristus tuli maailman valona tänne. Hän voitti synnin vallan ja sovitti maailman synnit. Hän on tie, totuus ja elämä. Ainoastaan Hänessä voimme saada synnit anteeksi ja voimaa elämän tiellä kulkemaan. Iankaikkinen tie vie Isän kotiin. Iankaikkinen ilo ja elämä on taivaissa Jumalan tykönä. Sieltä tuli Kristus elämän ruhtinaana tänne. Hän sanoo kaikille: »Joka seuraa Minua, hän ei ole vaeltava pimeydessä, vaan hänellä on oleva elämän valo» (Joh. 8:12). Jokainen, joka kääntyy pois maailmasta ja synnistä ja tulee Jeesuksen luo, hän tulee sille iankaikkiselle tielle, jolla ihminen pääsee taivaan kotiin. Jumalan rakkaus vetää ihmistä tänne. Jeesus ottaa vastaan kaikki, jotka tulevat Hänen tykönsä. Hän sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtä tekevät ja raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11:28). Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen tie auennut jokaisen ihmisen eteen, ja Jumalan armo vetää Hengen voimalla ihmisiä Kristuksessa käsittämään sen iankaikkisen elämän, joka voittaa synnin ja kuoleman vallan. Ei kukaan huku, joka tällä iankaikkisella tiellä kulkee.

ELOKUUN 16 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen tullut, jotta heillä olisi elämä ja olisi yltäkyllin» (Joh. 10: 10).

Ihmisen henki on luotu elämää ja valoa varten. On olemassa luonnollista elämää, joka aina aikanaan katoaa. Se viehättää maailmanlasta, sillä se antaa aisti-ihmiselle monenlaista nautintoa. Mutta vaikka Jumala tarjoaa ihmiselle paljon iloa, ei Hän tahdo, että ihminen unhottaa ne säännöt, jotka hallitsevat Jumalan valtakunnassa. Herran apostoli sanoo: »Iloitkaa aina Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4). Iloa suo Jumala ihmiselle, mutta taivaan valtakunnan sääntö kuuluu: »Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja se tie leveä, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja se tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät» (Matt. 7: 13, 14). Pysyvän ilon piiriin pääsee ihminen vain ahtaan portin kautta. Ja kun hän on ahtaasta portista päässyt tielle, on tämä loppuun asti kaita. Synti on saastuttanut tämän maallisen elämän, ja sentähden on itsensäkieltäminen tarpeen jokaiselle, joka tahtoo taivaan kotiin tulla. Jumalan vanhurskaus tulee sen omistaa, joka tahtoo Jumalan lasten kanssa iloita taivaan autuudessa. Kuoleman kautta käy täällä tie Jumalan elämään. Avara on se portti ja leveä on se tie, joka kadotukseen viepi, ja monet sitä vaeltavat. Useimmat ihmiset arvelevat, että tällä tiellä on mukavin kulkea, kun sillä vaeltava voi tyydyttää synnin himoja ja maailman ystävyyttä nauttia. Mutta tällä tiellä vaeltava joutuu kuoleman valtaan, sillä Jeesus ei ole seurassa tällä tiellä. Jeesus tuli antamaan sen elämän, joka on Jumalan tykönä, ylimaailman katoamatonta elämää.

Fariseukset, jotka Israelin kansaa uskonnollisesti johtivat, vihasivat Jeesusta, ja niin tekivät saddukeuksetkin. He eivät tahtoneet omistaa sitä elämää, jonka Jeesus antaa omilleen. Kun Jeesus alkoi saarnata evankeliumia Nasaretissa, ihastuivat

aluksi kaikki hänen puheeseensa, kun luulivat oikean elämän olevan saatavissa ilman itsensäkieltämistä. Mutta kun Jeesus puhui elämän kaidasta tiestä, vihastuivat he ja veivät Hänet sen vuoren rinteelle, jolle kaupunki oli rakennettu, ja tahtoivat tappaa Hänet. Se elämä, jonka Jeesus meille antaa, vaatii kuolemista synnille ja maailmalle, mutta se antaa iankaikkisen elämän ja pelastaa iankaikkisesta kuolemasta.

Millainen on kristikunnan yleinen tilanne tätä nykyä? Kristuksen evankeliumia saarnataan koko maailmassa, mutta sitä rauhaa, minkä tämä evankeliumi oppilailleen antaa, on vähän. Riitaa ja eripuraisuutta on kirkkokuntien ja lahkokuntien välillä, ja paljon on kristikunnassa niitä, jotka eivät tiedä, että tie elämään käy kuoleman kautta. Raamattu sanoo: »Jos olemme Hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa, niin kasvamme yhteen myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa» (Room. 6: 5). Mutta kuoleminen Kristuksen kanssa peljättää niitä, jotka maailmanmukaista kristillisyyttä rakastavat. Koko luomakunnassa hallitsee kuoleman sääntö, jonka kautta tie kulkee elämään. Niin saa kristittykin elämän Kristukselta, kun hän omistaa Kristuksen kuoleman ja ylösnousemisen voiman. Apostoli sanoo: »Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto» (Fil. 1: 21).

ELOKUUN 17 P:NÄ.

Kuolema, missä on voittosi? Tuonela, missä on otasi? Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta (1 Kor. 15: 55—57).

Kuolema on synnin kautta tullut maailmaan ja sentähden se on vihollinen, joka tuottaa jumalattomalle pelkoa ja turmiota. Kun Jumala oli päättänyt luomistyönsä, »katsoi Hän kaikkia, mitä Hän tehnyt oli, ja katso, ne olivat sangen hyvät» (1 Moos. 1: 31). Ei ollut koko tässä luomakunnassa mitään epäsointua,

mutta korkeita enkeleitä oli Jumalasta luopunut, ja niiden kautta tuli kiusaus ihmisenkin eteen. Hänen tuli vapaasti antautua Jumalalle ja lapsen kuuliaisuudessa palvella Häntä, mutta ihminen ei kestänyt koetuksessa, vaan taipui pimeyden ruhtinaan kiusaukseen, ja niin tuli synti maailmaan. Synnin palkka on kuolema, ajallinen ja iankaikkinen kuolema on synnin seuraus. Kuolema tuottaa ihmiselle, joka on Jumalan kuvaksi luotu, monenlaista vaivaa. Niiden sielut, jotka eivät täällä uskossa omista kuoleman voittajaa, joutuvat tuonen maahan. Siellä on synnin kautta syntynyt vaivantila, jossa kuolleet rikkaan miehen tavoin kärsivät kauheaa vaivaa. Mutta ne, jotka ovat Jumalaa palvelleet, saavat Lasaruksen kanssa lohdutusta.

Kristuksessa on elämä. Hän voitti tuonelan ja kuoleman. Jotka uskossa Kristukseen kuolevat, pääsevät kaikesta tuonelan ja kuoleman vallasta, sillä Jeesus sanoo: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani, jotta näkisivät minun kirkkauteni, jonka annoit Minulle, koska olet rakastanut Minua ennen maailman perustamista» (Joh. 17: 24). Jeesus on yhtä Isän kanssa. Minkä Jeesus sanoo, sen sanoo Isäkin. Jeesuksen toivomus Isään nähden esiintyy Raamatussa tavallisesti pyyntönä, mutta tässä kohden sanoo Jeesus: »Minä tahdon.» Ne, jotka täällä tulevat Jeesuksen tykö ja jotka uskossa omistavat Hänet, pääsevät siis kuolemassa Jeesuksen luo, eikä heidän tarvitse tuonen maahan astua. He voivat uskossa sanoa: »Kuolema, missä on voittosi? Tuonela, missä on otasi?» Kuoleman vasituinen voima on murtunut, kun uskova on Jeesuksessa Kristuksessa. Paavali sanoo: »Elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista» (Room. 8: 2). Kristuksessa on iankaikkinen elämä olemassa. Hänessä on kuoleman tuhoava voima voitettu, ja tuonelan ota on taittunut. Joka uskossa käsittää Jeesuksen Kristuksen, saa iankaikkisen elämän ja voi sydämen luottamuksella sanoa: »Kiitos olkoon Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (1 Kor. 15: 57). Korkea on kristinuskon armo, kallis se elämä, jonka Jee-

suksen opetuslapsi saa osakseen Herrassa. Se ilo, jonka Jumala antaa niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa elävät, on ylimaailman iloa, jota eivät maailman murheet voi sortaa.

ELOKUUN 18 P:NÄ.

Herra sanoo: »Oi, jospa sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhasi olisi kuin virta ja sinun vanhurskautesi kuin meren aallot!» (Jes. 48: 18).

Köyhä on tämä maallinen elämä. Ei se voi tyydyttää ihmishengen syviä tarpeita. Jumalan kuvaksi on ihminen luotu. Iankaikkisen elämän valoa ja voimaa tahtoo Jumala antaa niille, jotka Häntä etsivät. »Maailma katoaa ja sen himot; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 17). Taivaat ja taivasten taivaat on Jumala luonut. Avaruudessa näemme lukemattomia kirkkaasti loistavia tähtiä, joista useat ovat niin kaukana, ettei valonsäde sieltä ehdi tänne yhden ihmiselämän kuluessa. Me ihmettelemme Jumalan maailmanrakennusta ja kuitenkin näemme vain aivan pienen osan tätä Jumalan luomakuntaa. Meidän silmämme näkevät vain aistimaailman, joka loistavana astuu silmiemme eteen. Jumalan henkinen luomakunta on tätä äärettömän paljon korkeampi ja suurempi. Ne taivasten taivaat, joista Raamattu puhuu, eivät ole ruumiillisin silmin nähtävät. Niiden kauneutta ja kirkkautta emme tunne, mutta suuri on niiden ihanuus, kun Jumalan enkelit ja autuaat niissä asuvat. Mikä autuus onkaan näiden taivasten piiriin astuminen ja niiden ihanuuden katseleminen! Jumalan tahto on luonut tämän henkisenkin maailman, ja sen piirissä tapahtuu Jumalan tahto täydellisesti.

Joka tahtoo Jumalan palvelijana olla ja Jumalan tahtoa tehdä sekä uskossa käsittää sen elämän, joka Jeesuksessa Kristuksessa on ilmestynyt, pääsee kerran autuasten joukkoon. Hänen rauhansa on oleva niinkuin virta ja hänen vanhurskau-

tensa niinkuin meren aallot. Suuri on se iankaikkinen ilo, jonka Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä etsivät. Onnellinen se ihminen, joka saa periä sen autuuden, jonka Jumala on valmistanut ennen maailman perustamista. Raamattu puhuu suuresta tulevasta ilosta, sillä se tahtoo houkuttaa meitä kilvoittelemaan sen elämänkruunun puolesta, joka meille on valmistettu.

Raamattu sanoo, että Jeesus sen ilon tähden, mikä Hänellä oli odotettavana, kärsi ristin, piti pilkan halpana ja istuu nyt Jumalan valtaistuimen oikealla puolella (Hepr. 12: 2). Uskovalle on tarpeen, että hänkin ajattelee sitä iloa, minkä Jumala tahtoo antaa niille, jotka Häntä rakastavat. Raamattu kertoo meille paljon tästä ilosta, ja tämmöinen ilon sävel on tekstimmekin: »Oi, jospa sinä ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin sinun rauhasi olisi kuin virta ja sinun vanhurskautesi kuin meren aallot!» Jumalan käskyistä täytyy sen ottaa vaarin, joka tahtoo Jumalan autuudesta osalliseksi tulla. Jumalan käskyjen pitämisellä on suuri armon palkka. Yksi tahto vain hallitsee taivaissa, ja se tarjoaa meille ylimaailman iloa hengen ravinnoksi. Psalmista sanoo: »Sinun kasvojesi edessä on täydellinen ilo ja riemullinen meno oikealla kädelläsi iankaikkisesti» (Ps. 16: 11).

ELOKUUN 19 P:NÄ.

Josua sanoi: »Minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa» (Jos. 24: 15).

Kun Israelin kansa oli valloittanut suurimman osan lupauksen maata ja Josua tunsi, että hänen elämänsä työ oli suoritettu ja hänellä itsellään oli muutto Jumalan majoihin lähellä, kokosi hän Sikemiin kaikki Israelin sukukunnat, kutsui esiin Israelin vanhimmat, päämiehet, tuomarit ja esimiehet ja sanoi heille: »Peljätkää siis nyt Herraa ja palvelkaa Häntä vakaasti ja uskollisesti, ja hyljätkää ne jumalat, joita isänne palvelivat

tuolla puolella virtaa ja Egyptissä, ja palvelkaa Herraa. Jollei teidän kelpaa Herraa palvella, niin valitkaa teille tänä päivänä, ketä te palvelette, joko niitä jumalia, joita isänne palvelivat tuolla puolella virtaa, taikka amorilaisten jumalia, joiden maassa te asutte. Mutta minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa!» Niin vastasi kansa ja sanoi: »Pois se meistä, että hylkäisimme Herran ja palvelisimme muita jumalia!» (vv. 14—16).

Jumala kasvatti Israelin kansalle Mooseksen, jonka tuli johdattaa kansaansa Egyptin orjuudesta lupauksen maahan. Kun Faaraon tytär kävi Niilin rannalla, sai hän siellä nähdä israelilaisen lapsen kaisla-arkussa itkevän. Israelin poikalapset olivat siihen aikaan kuolemaan tuomitut. Kun lapsi oli ihana, otti Faaraon tytär hänet pojakseen ja kasvatti hänet kaikessa egyptiläisten viisaudessa ja tiedossa. Mooses johdattikin kansan Egyptistä, mutta kuoli matkalla, ja Jumala hautasi hänet Neebon vuorella. Josua oli Mooseksen palvelijana auttamassa häntä ja tuli Mooseksen kuoltua Israelin johtajaksi; ja kun hänenkin tuli vanhuuden takia johtajatoimesta eritä, kutsui hän tykönsä kaikki kansan vanhimmat ja kehoitti kansaa palvelemaan Herraa, joka heitä oli kaikesta hädästä auttanut.

Herran palvelijana tulee jokaisen ihmisen olla. Hänen tulee Herran tahtoa tehdä siinä toimessa, johon Jumala on hänet asettanut. Kristillisille perheille on tämä Jumalaa palveleminen kallis. Koko perheen tulee Jumalan palvelijana olla, sillä sen kautta tulee se onnelliseksi. Ylhäällä taivaassa on Isän koti, jonne Jumalan lapset ovat kokoontuneet, ja maallisen kodin tulisi olla kuvaus taivaallisesta kodista. Kun isä ja äiti kaikessa kysyvät, mitä Jumala tahtoo; kun heidän korkein pyrintönsä on kodissa toimia Jumalan mieliksi; kun aina pyytävät kodin piiristä poistaa pimeyden pahat juonet; kun Jumalan enkelit varjelevat heidän lapsiaan vaaroista, silloin kristillinen koti on kuvaus suuresta Isän kodista ylhäällä. Silloin asuu kodin piirissä Jumalan rauha.

Josua sanoo: »Minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa.» Vaikka kaikki muut luopuisivat Jumalasta, pysyy hän vaimonsa ja lastensa kanssa uskollisena Herralle. Nuoret pysyivät Jo-

suan perheessä vanhempainsa turvissa ja tahtoivat olla heille kuuliaisia. Eivät he lähteneet kodista pois omille teille. Yhtenäinen oli tämä koti. Jumalan Henki sitä hallitsi. Raamattu puhuu tästä kodista sitä varten, että kristitytkin sanoisivat koko sydämestään: »Minä ja minun huoneeni palvelemme Herraa.» Maailman erämaahan emme tahdo lähteä. Taivaallisen Isän luona on armasta olla.

ELOKUUN 20 P:NÄ.

Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa pelon (1 Joh. 4: 18).

Luonnollisessa ihmisessä on omatunto pelvon herättäjä, sillä se sanoo jokaiselle ihmiselle, että kosto on ylhäältä kohtaava jokaista pahaa tekoa. Ja luonnollisella ihmisellä on paljon semmoisia tekoja, joista omatunto langettaa tuomion. Sentähden on hänessä aina pelkoa jostakin tulevasta rangaistuksesta. Tämä pelko on synnin luonnollinen seuraus.

Kun ihminen herää ja synnintunto häntä painaa, saa hän ristin juurella turvaa siinä Herrassa, joka antoi henkensä lunnaaksi ihmiskunnan synnin tähden. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa katuvan kaikesta synnistä. Ihmeellinen on Jumalan maailmansovinto. Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, ja tämä tuli ihmiseksi rakkaudesta ihmiskuntaan. Hänessä oli koko maailma luotu. Hän kannattaa koko luomakuntaa voimansa sanalla. Hän vaelsi Ihmisen Poikana täällä ihmiskunnan keskuudessa, täytti Jumalan lain ja kuoli Jumalan uhrikaritsana maailman sovinnoksi. Golgatan kukkulalla vuodatti Jeesus Kristus verensä ihmiskunnan lunastamiseksi. Tämän kautta on Jumala itse sovittanut maailman itsensä kanssa. Jumalan viha on sovitettu ristinpuulla. Ja kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, niin että hän ottaa Jumalan täyteydestä Jeesuksessa Kristuksessa armoa armon lisäksi, pääsee hän vapaaksi siitä pelvosta, jonka Jumalan viha syntiä kohtaan herättää.

Rakkaudessa ei ole pelkoa, mutta rakkauden rinnalla voi pelko kauan hallita ihmistä. Joka Jumalaa rakastaa, hän tahtoo mielellään olla yhteydessä Jumalan kanssa, mutta paljon on ihmisellä pelkoa, ennenkuin rakkaus voi tulla täydelliseksi. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, saa hän synnit anteeksi, mutta Kristuksen omistaminen on kehittyvää luontoa. Uskova saa kauan käydä Jumalan koulua, ennenkuin hän oppii Jumalaa täydellisesti rakastamaan. Kun ihminen tulee Pyhästä Hengestä osalliseksi, niin että Hän hallitsee sydäntä, vuodatetaan rakkaus sydämeen; ja mikäli rakkaus kasvaa, vähenee pelko, ja täydellinen rakkaus karkoittaa kokonaan pelvon.

Ihmiskunnan historiassa on jumalanpelko tärkeä tekijä. Jumala valvoo oikeutta ja vanhurskautta. Hän antaa kullekin ihmiselle hänen tekojensa mukaan. Hyvän työn Hän palkitsee, ja tämä kehoittaa ihmistä kilvoittelemaan hyvän tekemisessä. Mutta pahan teon Jumala rankaisee, ja tämä herättää pelkoa ihmisessä. Ei mikään paha teko jää kostamatta, ellei ihminen kadu sitä ja pyydä anteeksi. Ne, jotka synnissä elävät ja yhteiskunnassa ovat kannattamassa pahaa, kokoavat päällensä Jumalan vihaa. Ihmiskunnan historia puhuu paljon tämän Jumalan vihan vaikutuksista. Paljon kärsimyksiä ovat nälkävuodet, kulkutaudit ja suuret, veriset sodat tuottaneet ihmiskunnalle. Ne ovat olleet Jumalan vihan ilmauksia niistä synneistä, jotka ovat kansoissa vallinneet. Pelkoa nämä herättävät jokaisessa ajattelevassa ihmisessä, mutta Jumala tahtoo niiden kautta houkuttaa ihmisiä parannukseen. Rakkaudessa ei ole pelkoa, sillä rakkaus vetää ihmistä puoleensa ja pyytää yhdistää hänet Jumalan kanssa, ja täydellinen rakkaus karkoittaa pelvon, sillä se turvaa Jumalan hyvyyteen ja armoon, joka pitää isällistä huolta kaikista niistä, jotka sydämen luottamuksella antautuvat Hänelle.

ELOKUUN 21 P:NÄ.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa» (Joh. 4: 34).

Isä ja Poika ovat yhtä. Jeesus sanoo: »Joka on nähnyt Minut, on nähnyt Isän» (Joh. 14: 9). Kun Jeesus tuli maailmaan, oli Hänellä suoritettavana se tehtävä, jonka Isä oli Hänelle iankaikkisuudessa antanut. Hän oli ollut Jumalan luona ylimaailmaisessa kirkkaudessa, ennenkuin tämä maailma olikaan. Tämä kirkkaus oli tavallisesti kätkettynä, mutta se ilmeni ajoittain, jotta uskon silmä näkisi Hänet Jumalan ainokaiseksi Pojaksi ja usko Häneen vahvistuisi. Kun ihmisiä oli tuhansin kokoontunut kuulemaan Jumalan sanaa ja Hän muutamalla leivällä ravitsi tuon suuren kansanjoukon, oli kansalle silminnähtävänä, että Jeesus oli ylhäältä tullut. Ei kukaan muu voinut semmoista ihmettä tehdä. Kun Lasarus oli neljä vuorokautta ollut haudassa ja Jeesus käski ottaa pois kiven ja huusi: »Lasarus, tule ulos!» (Joh. 11: 44) silloin se kansa, joka ei ollut epäuskoon kietoutunut, tiesi, että Jumala oli lähettänyt Jeesuksen. Hän teki paljon ihmeitä herättääkseen kansassa sitä uskoa, että Jumala oli Hänet lähettänyt maailman pelastajaksi. Hän herätti maallisen elämänsä aikana vain kolme kuollutta, mutta kuolleista ylösnoussut Jeesus herättää iankaikkiseen elämään kaikki, jotka uskovat, että Jumala on Hänet lähettänyt. Jeesus Kristus on taivaallinen valonsäde niille, jotka tässä synnin ja kuoleman maailmassa uskovat Häneen.

Synnin tuomio painoi ihmiskuntaa, ja kuoleman valta sitä hallitsi. Jeesuksessa Kristuksessa yksin on iankaikkinen elämä. Niin kallis on Jeesukselle se tehtävä, jonka Isä oli Hänelle antanut, että se oli hänen ruokansa. Jeesus ei voinut olla auttamatta synnin ja kuoleman vallasta niitä, jotka pimeyden valta oli kietonut. Hän oli Jumalan Poika, ja hänen ravintonsa oli, että Hän täällä maan päällä teki Isän tahdon ihmiskunnan pelastukseksi ja että Hän täytti hänen tekonsa. Jeesus oli yhtä Isän kanssa, kun Hän pani

toimeen sen pelastuksen, jonka Jumala antoi hänen tehtäväkseen. Ihmiskunta kaipasi pelastajaa, ja synnin ja kuoleman vallan alla olevalla on vieläkin suuri ilo siitä, että Jeesuksen ruokana on pelastaa hänet. Jeesuksen elämäntehtävänä on sovittaa maailman synnit ja tuottaa valkeuteen se elämä, joka Hänen kauttansa on tullut maailmaan. Kun tietäjät idästä etsivät äsken syntynyttä juutalaisten kuningasta, näkivät he hänen tähtensä, joka johdatti heidät Betlehemiin. Jeesus Kristus on vieläkin se ainoa tähti, joka tuo elämää ja valoa ihmislapselle. Hän on se, jonka Isä on lähettänyt maailmaan luomaan uudet taivaat ja uuden maan. Jeesuksessa Kristuksessa yksin on se elämä ja valo, joka auttaa ihmistä pimeyden vallasta Isän kotiin. Jeesuksen Kristuksen ravintona on Isän tahdon tekeminen meidän pelastukseksemme, ja Hän on täyttävä kaiken sen, mikä on ihmiskunnan pelastukseksi tarpeen. Vielä johdattaa Jeesus taivaan tähtenä sitä ihmistä, joka uskoo Häneen. Kristikunnassa on nykyjään paljon niitä, jotka etsivät alhaalta elämän voimia, mutta niitä voi meille antaa vain Kristus, joka on kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden.

ELOKUUN 22 P:NÄ.

Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että Hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot (1 Joh. 3: 8).

Alussa loi Jumala taivaat ja maan. Sitä ennen ei ollut luomakuntaa olemassa. Ja Jumala loi henkisiä olentoja, jotka ovat ihmiskuntaa korkeampana. Näidenkin piirissä oli koetus tarpeellinen, eivätkä nämäkään kaikki kestäneet koetusta. Korkeita enkeleitä luopui Jumalasta, ja ne muodostivat pimeyden valtakunnan, joka vastustaa Jumalan tahtoa. Tämän kautta tuli paha olevaksi. Kun tämä sai enkelien piirissä kannatusta, voivat pahat enkelit nyt liikkua taivaassakin, kunnes Jumalan tuomio kokonaan sortaa heidän valtansa.

Jeesus puhuu tuomiosta, jonka Jumala on pitävä, kun Hän asettaa oikealle puolelleen ne, jotka ovat hyvää tehneet, ja sanoo heille: »Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti» (Matt. 25: 34). Jumala on siis jo ennen maailman perustamista valmistanut niille valtakunnan, jotka etsivät Häntä ja tekevät hänen tahtonsa. Mutta vasemmalla puolella oleville sanoo korkein tuomari: »Menkää pois Minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen» (v. 41). Tästä iankaikkisesta kadotuksesta ei Herra sano, että se on valmistettu ennen maailman perustamista, vaan se ilmestyy luopumuksen ja synnin seurauksena.

Pimeyden valtakunta on aina toimimassa. Se viettelee ihmisiä ja houkuttaa heitä syntiin. Raamattu sanoo, että perkele kulkee ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä (1 Piet. 5: 8). On niitä, jotka epäilevät pimeyden vallan olemassaoloa, mutta perkeleen tekoja on kaikkialla nähtävinä. Jumalan kädestä ne eivät ole lähteneet. Pimeyden valta pyytää niillä hallita maailmaa, ja ne, jotka pimeyden pauloihin kietoutuvat, ovat onnettomia, sillä he kulkevat pimeyden polkuja.

Mutta yksi on voittanut pimeyden vallan. Sitä varten on Jeesus ilmestynyt, että Hän särkisi perkeleen teot. Sitä varten otti Kristus Jumalan uhrikaritsana päällensä maailman synnit, että Hän ne sovittaisi. Synnin tuomion on Jeesus voittanut niissä, jotka Häneen uskovat. Synnin vallan voittaa Jeesus niissä, jotka rupeavat hänen opetuslapsikseen. Kristus on voittanut perkeleen, ja jokainen, joka on Jeesuksessa Kristuksessa, on vapautunut pimeyden vallasta. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, tulee Kristus asumaan uskovan sydämeen ja tämä voi sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Korkea on se asema, johon Kristus johdattaa opetuslapsensa. Jeesuksessa Kristuksessa ei ole ympärileikkaus eikä esinahka, vaan »uusi luomus». Kristus on uskovalle »kirkkauden toivo.» Ylimaailman piiristä tuli Hän tänne ja antoi ihmis-

kunnalle katoamattoman elämän. Korkea on se voima, joka Kristuksessa on tullut taivaan kirkkaudesta pelastamaan niitä, jotka olivat synnin ja kuoleman valtaan joutuneet.

ELOKUUN 23 P:NÄ.

Turvanasi on iankaikkinen Jumala ja tukenasi katoamattomat käsivarret (5 Moos. 33: 27).

Mooses sai tehtäväkseen johdattaa Israelin kansan lupauksen maahan, ja hän sai Jumalalta Siinain vuorella liiton lain, jonka Jumala antoi Israelin kansalle, mutta lupauksen maahan ei hän itse päässyt, kun hän oli ollut tottelematon Jumalalle. Hän kuoli, ja Jumala hautasi hänet Neebon vuorella. Ennen kuolemaansa piti hän vakavan puheen Israelin kansalle ja sanoi muun ohessa: »Turvanasi on Jumala iankaikkinen ja tukenasi katoamattomat käsivarret.»

Kansalla ja yksityisellä on vain yksi turva, Jumala, Hän, joka oli olemassa, ennenkuin maailma olikaan, ja joka läpi aikojen ohjaa ihmiskunnan kohtaloita. Jumala on ainoa turvamme, ja Hän tahtoo olla sydämemme tukena ja tavarana. »Kun Sinä vaan omani olet, ei minua mikään taivaassa eikä maan päällä miellytä», sanoo psalmista (Ps. 73: 25). Suuri ja korkea on Jumala. Taivaat ja taivasten taivaat eivät Häntä käsitä. Kun Jumala on päässyt ihmisen sydämen tavaraksi, silloin on ihminen onnellinen. Pakanakunta etsi turvaansa epäjumalissa, mutta ne eivät voineet apua antaa. Taivaan elävä Jumala on uskovan turva. Hän sanoo: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 15).

Tämä elävä Jumala on ollut Suomenkin kansan turva. Vähälukuinen on tämä kansa. Kaukaa idästä se tuli tänne tuhansien järvien maahan. Täällä se rakensi asuntonsa ja täällä se viljeli peltonsa. Jumala on sitä suojellut ja antoi täällä varhain saarnata kristinuskon evankeliumia. Kovia on

se saanut kokea, kun halla teki tuhojaan ja vihollisen väkivalta sorti sen asukkaita, mutta suurten kärsimysten läpi on Jumala auttanut Suomen kansaa, ja sen turvana on vielä tänä päivänä esi-isien Jumala. Hän on ollut iankaikkisen elämän ravintona kansalle, ja vaikeana aikana on lupauksen sana antanut valoa koetuksen kärsimyksissä ahdistetulle. Niinkuin Hän muinaisina aikoina antoi apua voimattomille, niin Hän on meille vielä »avunantojen Jumala». Ainoastaan hänen siipiensä turvissa meidän sydämemme löytää levon.

Suuri on Jumalan voima. Kaikkivaltiaana Hän hallitsee kaikki. Hänen käsivartensa ovat ojennetut sorrettujen avuksi. Daavid veisaa: »Kuinka kallis on sinun armosi, Jumala! Ihmislapset turvaavat siipeisi varjoon! Sinun tykönäsi on elämän lähde, sinun valkeudessasi me näemme valkeuden» (Ps. 36: 8, 10). Jumalan käsivarret ulottuvat kaikkialle. Ei ole sitä paikkaa, jossa ei hädänalainen saisi apua. Jumalan käsivarret ovat iankaikkisia. Niillä on voimaa kyllin suurimmassakin hädässä olevalle. Jumala ei koskaan apuansa kiellä niiltä, jotka nöyrinä tunnustavat syntinsä ja pakenevat hänen turviinsa. Suuri on meidän Jumalamme. Hän on meille avunantojen lähde, ja voimalliset ovat hänen käsivartensa. Autuas on se kansa, joka Jumalaan turvaa ja jonka ilo on vaeltaa hänen käskyjensä poluilla. Taivaissa on ilo jokaisesta syntisestä, joka Hänen puoleensa kääntyy ja tekee parannuksen. »Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa» (Ps. 68: 21).

ELOKUUN 24 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja Minä elän; ja olin kuollut, ja katso, Minä elän iankaikkisesti, ja Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet» (Ilm. 1: 17, 18).

Luonnollisessa ihmisessä on aina jotakin salaista pelkoa. Tuonela ja kuolema ovat vihollisia, joita hän ei ole voittanut, mutta Jeesus vapahtaa opetuslapsensa pelvosta, ja Hän voi sen

tehdä, sillä Hän on koko tämän luomakunnan keskushenkilö, jossa iankaikkinen elämä on tullut maailmaan. Hän on ensimmäinen. Ei kukaan ole ollut ennen Häntä, sillä Hän oli Jumalan tykönä ylimaailmaisessa kirkkaudessa, ennenkuin tämä maailma olikaan. Hän on myös viimeinen, ja Hän jättää aikanaan valtakunnan Isälleen, sillä Hän hallitsee, kunnes on pannut kaikki vihollisensa jalkainsa alle. Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Ei ole yhtään kadotustuomiota niille, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, niin että Kristus, elää hänessä, silloin on hänellä Kristuksessa aarre, joka on kalliimpi taivaita ja maata.

Kristuksessa on elämä. Kaikki elämä, mikä Jumalan luomistoimen kautta on syntynyt, on olemassa Jeesuksessa Kristuksessa. Kun uskossa omistan Kristuksen ja pysyn Hänessä, on minulla elämä, jota ei tuonela eikä kuolema voita. Kristus elää, mutta Hän kuoli meidän syntiemme tähden. Hän antoi sielunsa lunnaaksi maailman sovinnoksi. Hänessä on iankaikkinen lunastus. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1: 7). Kristus astui tuonenkin maahan ja saarnasi pelastuksesta niille, »jotka muinoin eivät olleet kuuliaisia, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä» (1 Piet. 3: 19, 20). Tästä Kristuksesta voi uskova sanoa: »Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto» (Fil. 1: 21). Joka on uskossa omistanut Kristuksen, hän on saavuttanut katoamattoman ilon.

Kristuksella on tuonelan avaimet. Suuri on tuonen valta, sillä kaikki, jotka eivät Kristuksen kautta ole käsittäneet iankaikkista elämää, ovat sen vallan alla. Jeesus kertoo itse, kuinka rikas mies vaivataan tuonelan tulessa, jonne hän on joutunut, mutta Lasarus saa lohdutuksen Jumalalta (Luuk. 16: 25). Kun Jeesus kertoo rikkaan miehen vaivoista, ei tuonelan valta vielä ollut voitettu, mutta Kristus astui kuollessaan tuonelaan ja nousi sieltä kolmantena päivänä. Hän sanoo: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17: 24). Joka uskossa

Hänet käsittää ja jonka Jumala on antanut Jeesukselle, hänen ei tarvitse tuonen maahan astua, vaan hän saa tulla kuolemassa Jeesuksen luo.

Jeesus hallitsee tuonelan valtaa, sillä Hänellä on tuonelan ja kuoleman avaimet, ja se, joka uskossa omistaa Hänet, pelastuu kuolemasta. Suuri on Jumalan lahja, jonka Hän antaa niille, jotka uskovat Kristukseen. Hän pelastaa omansa kaikesta vaivasta, jonka kuolema tuottaa niille, jotka eivät elämän ruhtinasta tunne. Kristuksessa on uskovalle koittanut katoamaton elämä.

ELOKUUN 25 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Jumala, Sinä olet minun Jumalani, varhain minä Sinua etsin; minun sieluni janoo Sinua» (Ps. 63: 2).

Jumala on kaikkialla. »Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap. t. 17: 28), ja kuitenkin voi ihmisen sydän olla Jumalalle suljettu. Pimeyden valta voi hallita hänen mieltään. Voipa ihminen vihata Jumalaa, vaikka Jumala on rakkaus. On olemassa paljon ihmisiä, jotka ovat Jumalalle vieraita ja joilla ei ole Jumalaa. Suurin onnettomuus, mikä voi ihmistä kohdata, on, että Jumalan viha pysyy hänen päällään. Semmoisella ihmisellä ei ole rauhaa.

Jumala on rakkaus. Koko hänen olentonsa on ylimaailmaista rakkautta, mutta hänen olentonsa on myös pyhä. Sentähden Hänen täytyy vastustaa syntiä. Ihminen on synnin kautta turmeltunut ja on luonnostaan vihan lapsi (Ef. 2: 3). Hänessä täytyy tapahtua muutos, ennenkuin hän voi tulla Jumalan lapseksi. Ihmisen on tultava tuntemaan syntinsä, joka tahraa hänen olentonsa, ja hänen täytyy saada ylhäältä Pyhän Hengen voimaa. Sen kautta, että Pyhä Henki pääsee uskovan sydämeen asumaan, valistaa heränneen omaatuntoa ja hallitsee hänen ajatustaan ja tahtoaan, syntyy uusi ihminen, joka etsii niitä, jotka ylhäällä ovat, ja tekee Jumalan tahtoa. Tämä uusi ihminen voi

sanoa: »Minulla on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa» (Ps. 68: 21).

On olemassa syvä olennonyhteys Jumalan ja ihmisen välillä. Jumala loi ihmisen kuvansa kaltaiseksi. Synnin kautta turmeltui tämä kuva ihmisessä, mutta kun hän uudessasyntymisessä saa Jumalan Hengen, tulee ihminen, joka on tuhkaa ja tomua, Jumalan lapseksi. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Jo täällä maailmassa alkaa ihmisessä aivan uusi elämä, kun pimeyden valta on voitettu ja Jumalan Henki ohjaa ihmisen elämää. Vanhat ovat silloin kadonneet, ja kaikki on uudeksi tullut.

Kun Kristus syntyi, oli suuri ilo taivaissa. Taivaan sotajoukot veisaavat: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ihmisille mielisuosio!» Taivaan enkelit tiesivät, kuinka suuri muutos oli tapahtunut, kun Jumalan ainokainen Poika, joka sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, oli voittava pimeyden vallan. Taivaan asukkaat iloitsivat siitä sanomattomasta armosta, jonka Jumala valmisti ihmiskunnalle. Mutta suurin osa ihmiskuntaa elää tästä huolimatta vain entistä elämäänsä eikä välitä siitä lahjasta, jonka Jumala antoi. Kuitenkin on jokaisen ihmisen olennossa syvä Jumalan ikävä. Hänessä on olennon halua päästä elämänyhteyteen Jumalan kanssa, jonka kuvaksi hän on luotu. Tämän halun voi vain Kristus tyydyttää, ja kun Hän sytyttää ihmisen sydämessä sitä iloa, jota Jumalan Henki uskovalle antaa, silloin on ihmisolennon syvin kaipaus tyydytetty, ja Jumalan lapsena hän iloitsee elävässä Jumalassa. Silloin hän ymmärtää taivaan enkelien iloa Kristuksen syntymisestä ja tuntee sydämessään, että taivaissa on iloa jokaisesta syntisestä, joka kääntyy. Kristityllä on usein iloa, joka olennoltaan on ylhäältä kotoisin.

ELOKUUN 26 P:NÄ.

Enkeli sanoi Johannekselle: »Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta» (Ilm. 7: 14).

Johannes saa monenlaisia näkyjä niistä, jotka ovat päättäneet tämän maallisen kehityksensä ja jotka tulevassa maailmassa saavat osakseen iloa Jumalan luona, jos ovat Jumalan tahtoa elämässään noudattaneet. Nykyaikana on paljon niitä, jotka luulevat, että kaikki vain kehittyy hyvään päin, niin että ihminen aikanaan saa iankaikkisuudessa nauttia iloa, vaikka olisikin elänyt pahasti täällä maan päällä, mutta nämä erehtyvät suuresti, sillä ihminen saa sen mukaan kuin hän täällä on tehnyt. Sentähden varoittaa Raamattu: »Älkää eksykö, Jumala ei salli itseään pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän niittääkin. Joka lihaansa kylvää, on lihasta niittävä turmeltumusta; mutta joka Henkeen kylvää, on Hengestä niittävä iankaikkisen elämän » (Gal. 6: 7, 8). Tämä on yleinen sääntö, joka vallitsee koko luomakunnassa, ja on ihmeellistä, etteivät useimmat ihmiset tätä sääntöä ajattele. He elävät synnin piirissä ja tekevät lihan tekoja ja luulevat kuitenkin saavansa iankaikkisen elämän. Pitäisihän jokaisen ihmisen ajatella sitä, että hän aikanaan saa niittää, mitä täällä kylvää.

Johannes näki taivaissa suuren joukon, »jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansaheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkoisiin vaatteihin, ja heillä oli palmuja käsissään» (Ilm. 7: 9). Mistä nämä ovat tulleet? Ovatko he suurta iloa maan päällä nauttineet, kun nyt seisovat palmut käsissään Karitsan edessä? Ovatko he täällä etsineet sitä monenlaista nautintoa, mikä maan päällä on ihmisillä tarjona? Enkeli sanoo Johannekselle: »Nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat Häntä päivin ja öin hänen temppelissään. Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on

kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vesien lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelet heidän silmistään» (vv. 14, 15, 17).

Tämmöinen on yhteys taivaallisen autuuden ja maallisen kärsimyksen välillä. Kristityt pelkäävät nykyaikana ylipäänsä kärsimystä. He tahtovat enimmäkseen täällä maan päällä nauttia hengellistä iloa ja ovat tavallisesti sitä mieltä, että ovat väärin tehneet, kun heitä jokin kärsimys kohtaa, mutta Jumalan valtakunnassa ovat kärsiminen ja ilo likeisessä yhteydessä keskenään. Jotka kyynelin kylvävät, he saavat ilolla niittää. Kristityn elämä käy monen murheen kautta taivaan valtakuntaan. Jumala kurittaa jokaista lasta, jota Hän rakastaa. Tämä kärsiminen ristin koulussa näkyy usealle kristitylle nykyaikana olevan jotakin outoa. Kristus sanoo: »Joka tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24, 25). Vieläkin tulevat ne, jotka Jumalan luona saavat iloita ylimaailmaisessa ilossa, suuresta vaivasta. Kristityt odottavat ylipäänsä virvoituksen aikoja, ja kyllä niitäkin tulee, mutta edessämme on vielä se suuri ahdistuksen aika, josta Raamattu usein puhuu, se kärsiminen Kristuksen kanssa, joka on elävälle uskolle tarpeen, mutta johon useat nykyaikana pahenevat. Laimea on nyt uskonelämä. Kilvoitus on lannistunut. Kristuksen elämä maan päällä oli vaivaa ja kärsimistä, ja niin on kristityn elämäkin aina oleva, kun Herra saa johdattaa omiaan elämän tietä. Mutta tällä tiellä saadaan myös iloa ja voimaa.

ELOKUUN 27 P:NÄ.

Herra sanoo Laodikean seurakunnan enkelille: »Sinähän sanot: olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston» (Ilm. 3: 17).

Itsensä tunteminen on tärkeää. Kristityn, joka toimii Kristuksen palvelijana, tulee ennen kaikkea tietää, missä suhteessa hän itse on Kristukseen. Ja kuitenkin on nykyjään niin paljon

kristityitä, jotka eivät tunne itseään. Kuinka voi kristitty toimia oikein, jollei hän ole Kristuksen opetuslapsi?

Johannes saa Herralta tervehdykset seitsemälle seurakunnanenkelille. Näiden joukossa on kaksi, Smyrnan ja Filadelfian seurakuntain enkelit, joiden asema on oikea. He kilvoittelevat elämän tiellä. Sentähden Herra ei sano heille: »Tee parannus.» On surullista lukea, että Laodikean seurakunnan enkeli ei lainkaan tunne itseään. Hän luulee olevansa kristitty eikä sitä ole. Kuinka voi hän näin ollen toimia seurakunnan johtajana? Laodikean seurakunnan enkelin tietämättömyys siitä, mitä hän todella itse on, on yleistä nykyisessä kristikunnassa. Tuo uskonnollinen itsekylläisyys, joka luulee omistavansa kaikki taivaan tavarat, vaikka Kristuksen opetuslapsen asema on hänelle tuntematon, on usein esiintyvä varjopuoli nykyisessä kristikunnassa. Kristus on useimmille korkea, mutta henkilökohtainen yhteys Hänen kanssaan voi olla heille jotakin aivan outoa. Kristus kutsuu ihmiset luoksensa: »Tulkaa Minun tyköni», sanoo Hän, »kaikki työtätekevät ja raskautetut» (Matt. 11: 28). Kristus on tosi viinipuu, ja kristityn tulee olla elävä oksa Hänessä. »Joka pysyy Minussa», sanoo Kristus, »ja jossa Minä pysyn, se tuottaa paljon hedelmää» (Joh. 15: 5). Isä puhdistaa sen oksan, joka kantaa hedelmää, jotta se tekisi runsaampaa hedelmää. Se yleinen laimeus, mikä nykyjään vallitsee kristikunnassa, johtuu siitä, ettei kristitty useinkaan ole elämänyhteydessä Herran kanssa.

Jeesus sanoi Laodikean seurakunnan enkelille: »Sinähän sanot: olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston.» Paljon puhutaan nykyaikana Kristuksesta, mutta Kristuksen tuntemista, joka syntyy siitä, että uskova joka päivä on elämänyhteydessä Herran kanssa ja saa Häneltä elämän voimaa, on niin vähän, ja syynä tähän on, että ainoastaan harvat kristityt elävät jokapäiväisessä elämässä siellä, missä Kristus on. Niin harvat tahtovat seurata Kristusta ja kantaa hänen ristiään, harvat tahtovat todella kuolla synnille

ja maailmalle. Mutta joka ei tahdo kuolla Kristuksen kanssa, hän ei voi elää Hänen kanssaan. Köyhänä syntisenä tulee kristityn paeta Kristuksen turviin ja Häneltä saada elämää ja autuutta.

ELOKUUN 28 P:NÄ.

Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä Herran tulemus on lähellä (Jaak. 5: 8).

Nykyinen kristikunta antaa tarkastajalle hajanaisen kuvan. Sen piirissä liikkuu erilaisia ja usein vastakkaisia suuntia, ja peruskäsitteet ovat sekavat. Mutta Raamattu antaa meille eheän kuvan kristikunnasta. Kristus itse sanoo: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni» (Matt. 28: 18, 19). Todellisuudessa on olemassa vain yksi vallanpitäjä, ja yksi tehtävä on olemassa kaikilla kristityillä. Kaikki ihmiset ovat tehtävät Kristuksen opetuslapsiksi. He ovat kastettavat Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opetettavat pitämään kaikki, minkä Kristus on käskenyt. Kärsivällisyydellä on tämä tärkeä toimi tehtävä, ja sydän on pidettävä lujasti kiinni tässä perustehtävässä, sillä Herra tulee päättämään työnsä.

Kristus on tämän maailmankauden alku. Hänen kauttaan luotiin kaikki. Ilman Häntä ei ole mitään luotu, eikä siis ole mitään olemassa ulkopuolella Kristusta. Kristuksessa vain on elämä, ja Hän on ihmisten valo. Ainoastaan ne, jotka ottavat Hänet vastaan, voivat Jumalan lapsiksi tulla. Kun tarkastamme nykyajan kristikuntaa, on siinä omituisena piirteenä sekava kuva Kristuksesta. Järkeisuskon piirissä kielletään ylipäänsä Kristuksen jumalallinen luonto. Hänellä on muka vain ollut inhimillinen luonto, eikä järkeisusko tiedä mitään hänen ylimaailmallisesta alkuperästään.

Kristus sanoo: »Ennenkuin Aabraham syntyi, olin Minä» (Joh. 8: 58). »Minä ja Isä olemme yhtä» (Joh. 10: 30). »Joka on nähnyt Minut, on nähnyt Isän» (Joh. 15: 9). Tämän Raa-

matun Kristuksen kautta on kaikki luotu, ja Hän kannattaa kaikki voimansa sanalla. Tässä Raamatun Kristuksessa vahvistaa kristitty sydämensä. Uudenaikainen jumaluusoppi polkee tätä Kristus-kuvaa, mutta se alentaa samalla itsensä, sillä siltä puuttuu kaikki korkeampi voima, joka voisi johdattaa ihmiskuntaa määrän perille. Ainoastaan Raamatun Kristus voi luoda uudet taivaat ja uuden maan. Sentähden odottaa Raamatussa elävä kristitty Kristuksen tulemista. Kaikessa elävässä kristillisyydessä on tulevan Kristuksen vaikutus huomattava. Uudenaikainen jumaluusoppi rakentaa hiekalle kristikunnan tulevaisuuden, sillä se luulee voivansa saada tämän aikaan ihmisvoimin.

Korkea on Raamatun Kristus-kuva. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Hänen ruumiinsa nousi elävänä haudasta kolmantena päivänä. Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä» (Joh. 6: 54). Hän on tuleva taivaan pilvissä, antava jokaiselle hänen tekonsa mukaan ja luova uuden ihmiskunnan ja uuden maailman. Kristus on kristitylle kaikki kaikessa. Raamatun Kristuksessa pysyy kristitty kärsivällisyydessä ja vahvistaa sydämensä iankaikkisen elämän toivolla, joka perustuu siihen Kristukseen, joka on voittanut kuoleman ja tuonelan.

ELOKUUN 29 P:NÄ.

Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa toteuttamiseksi (Fil. 2: 13).

Ennenkuin Jumala loi maailman, teki Hän maailmasuunnitelmansa, joka sisältää Jumalan tahdon koko maailman kehitykseen nähden. Tämä Jumalan maailmasuunnitelma on aina vaikuttamassa, ja se toteutuu lopulta, vaikka ihmiset usein toimivat sitä vastaan. Kun Jeesuksen opetuslapset pyysivät, että Herra opettaisi heitä rukoilemaan, antoi Hän heille Herran rukouksen, jossa muun ohessa sanotaan: »Tapahtukoon sinun

tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa.» Jumalan tahto tapahtuu siis aina taivaassa, ja Jumala tahtoo, että se samoin tapahtuisi maankin päällä.

Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu, ja hänen sydämessään vaikuttaa omatunto, joka hänellä on lainlaatijana, mutta se sanoo vain: tee, mikä on oikein, ja vältä, mikä on väärin. Se antaa kyllä todistuksensa sille, mikä on oikein, mutta se ei sano, mitä on oikein. Tätä ihmisen tulee etsiä Jumalan ilmestyksestä. Koko luomakunta puhuu Jumalasta, sillä »hänen näkymättömät ominaisuutensa, iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissaan tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä» (Room. 1: 20), ja tästä lähteestä on pakanakuntakin viisautta etsinyt. Vanhan liiton kansalle ilmoitti Jumala tahtonsa Siinain laissa, joka selvitti yleisen ilmestyksen. Uudessa liitossa on Jumala ilmoittanut tahtonsa Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Kun ihminen syntyy ylhäältä, saa hän Pyhän Hengen, joka ilmoittaa hänelle Jumalan tahdon. Kristuksen seurakunnalla on Jumalan sanassa se ohje, minkä uskova tarvitsee voidakseen elää Jumalan lapsena.

Raamattu sanoo, että ihmiset ovat synnin kautta turmeltuneita ja pahoja. Se voima, joka oikeuden ja totuuden tekemiseen tarvitaan, tulee Jumalalta. Ihminen ei voi sitä ihmiseltä saada. Oikeuden ja totuuden tuntemiseen ja tekemiseen tulee valoa ja voimaa yksin Jumalalta. Kristinusko on kokonaan ylhäältä. Se rakentaa uutta ihmistä ja uutta yhteiskuntaa. Tie elämään käy kuoleman kautta. Kristitylle ovat vanhat kadonneet, ja kaikki on hänelle uudeksi tullut. Kristinuskolle ei kelpaa vanhan ihmisen tahtominen eikä tekeminen, vaan ylhäältä täytyy kristityn syntyä. Ne suuret aikeet ja toimet, joita meidänkin päivinämme pyydetään uskonnon alalla saada aikaan vanhan ihmisen voimilla, eivät menesty, sillä kristinusko ei ole tästä maailmasta. Ylösnousseelta Kristukselta tarvitsemme voimaa ja valoa voidaksemme rakentaa hänen seurakuntaansa. Perustotuutena hallitsee täälläkin Raamatun sana: »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saa-

vamme elääkin Hänen kanssaan» (Room. 6: 8). Apostoli sanoo: »Niin olemme siis Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen» (Room. 6: 4).

Ihminen on luonnostaan itsekäs ja ylpeä. Hän ei tahdo itsensäkieltämisen tielle lähteä, mutta sinne johdattaa meitä Kristus. Hän kielsi itsensä, ja kristityn tulee myös kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Herraansa. Kaiken tahtomisen ja tekemisen täytyy kristinuskossa kulkea tätä kaitaa tietä, jos se tahtoo pysyvää onnea luoda. Suuria tuulentupia rakennetaan vanhan ihmisen tekemille perusteille, mutta ne hajoavat koetuksen päivänä. Ajallisuuden voimat eivät kristinuskon piirissä kestä. Me tarvitsemme iankaikkisuuden elämää, ja sitä voi vain Jumalan Kristus meille antaa. Hän on uuden liiton seurakunnan perustus ja ainoa tuki.

ELOKUUN 30 P:NÄ.

Ja valtaistuimella istuja sanoi: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (Ilm. 21: 5).

Jumalan ilmestyksessä on sana »katso» tärkeä. Se kehoittaa ihmistä kiinnittämään huomionsa Jumalan toimeen. Se ei ole turha sana, vaikka se usein jää ihmiseltä huomioonottamatta. Joka sen tässä lausuu, on se, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän istuu valtaistuimellaan ja toteuttaa sen, minkä Hän sanoo. Ja valtaistuimella istuja lausuu sen totuuden, että Hän tekee kaikki uudeksi. Toisessa Raamatun paikassa sanotaan: »Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5:17). Tämä on lausuttu Jumalan sanana, joka on panemassa maailman uudistuksen toimeen. Tärkeä on siis tämä totuus, ja kristityn tulee painaa se mieleensä. Kaikki on uudeksi tuleva. Vanha maailma on katoava. Apostoli sanoo: »Silloin taivaat katoavat ryskeellä, ja alkuaineet hajoavat kuu-

muudesta, ja maa ja kaikki, mikä siinä on tehty, palavat» (2 Piet. 3:10). Suuri on tämä maailman viimeinen päivä oleva, ja se valmistuu vähitellen.

Jeesuksessa Kristuksessa tuli Jumalan valtakunta tänne. Hänessä asui jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Kun Hän oli päättänyt lunastustyönsä maan päällä, vuodatettiin Jumalan Pyhä Henki taivaasta kaiken lihan yli. Henkisenä valtana oli Jumalan valtakunta toimimassa maan päällä. Jeesus sanoo: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä» (Matt. 28:18). Mutta tämä uudistustyö tapahtuu elimellisessä kehityksessä Kristuksen lunastustyön kautta. Kristuksen seurakunta on Kristuksen ruumis. Se on ylhäältä syntynyt, ja se kasvaa uskovain keskuudessa sanan ja sakramenttien kautta. Usealle näyttää halvalta tämä kristillinen toimi, jossa Herran sana kylvetään ihmisten sydämiin ja Kristuksen ruumis ja veri jaetaan hänen opetuslapsilleen. Mutta se on ylen tärkeä tehtävä, johon Jumalan Henki tahtoo kiinnittää ihmisen huomion. Suuri uudistustyö on käymässä, jonka vasituisena hedelmänä ovat uudet taivaat ja uusi maa. Tähän nähden sanoo Jumalan sana kaikille: katso! kiinnitä mielesi tuohon suureen asiaan, sinunkin pitää tulla uudeksi ihmiseksi. Useimmat ihmiset luulevat kristinuskon vain olevan jotain ulkonaista tointa ja järjestelyä, mutta niin ei ole asianlaita. Se on jotakin uutta, joka Jumalan luomistoimen kautta on syntynyt maailmassa; se tekee ne ihmiset, jotka omistavat sen, uusiksi ihmisiksi, ja se uudistaa koko yhteiskunnan, mikäli tämä alistuu sen vaikutuksen alaiseksi. Kristinusko on usealle ihmiselle niin vähäarvoinen, ja kuitenkin se on suuriarvoisin kaikesta. Ei ole mikään häpeä, että ihminen pysyy uskollisena tämän vaikutuksen alla, vaan se on hänen suurin kunniansa. Valtaistuimella istujan toimi toteutuu toteutumistaan ja on aikanaan esiintyvä koko ihmiskunnan nähden suuressa kirkkaudessa. Jeesuksen Kristuksen palvelijana oleminen on ihmisen tärkein tehtävä, ja se tuottaa aikanaan kristitylle katoamattoman kunnian.

ELOKUUN 31 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Isäni tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo Häneen, on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä» (Joh. 6:40).

Korkea on Jumala. Hän loi taivaat ja maan, ja ennenkuin maailma luotiin, teki Hän maailmasuunnitelman, jonka korkeimpana määrääjänä on Jumalan tahto. Hyvä lapsi kysyy aina isän tahtoa, jota hän pyytää noudattaa. Ihmisen korkeimpana määrääjänä on Jumalan tahto. Jeesus oli Ihmisen Poikana maan päällä, ja Hän noudatti kaikessa Isän tahtoa. Jollei ihminen Jumalan tahtoa kysy eikä sitä noudata, kulkee hän harhateitä, jotka eivät perille vie.

Armollinen on Jumala, ja Hän tahtoo ihmiselle onnea luoda. Hän lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, ettei yksikään, joka uskoo Häneen, hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Niin suuri oli Jumalan rakkaus, että Hän antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan, niin että jokaisella, joka uskoo Poikaan, on syntien sovitus hänen veressään ja iankaikkinen elämä hänen sanassaan. Korkeimpana pyrintönä tulee ihmisellä olla iankaikkisen elämän saaminen, ja tähän on tarpeen Kristuksen näkeminen. Kristus toi iankaikkisen elämän maailmaan, ja Kristuksen näkeminen uskossa antaa iankaikkisen elämän sydämen tavaraksi, jonka kautta ihminen pääsee katoamattoman maailman piiriin. Hänen tulee nähdä Poika, hänen tulee tulla Jeesuksen luo ja olla hänen opetuslapsensa. Jeesuksen yhteydessä on uskovalla se ilo, jota ei maailma tunne. Isä ja Poika ovat yhtä. Joka näkee Pojan, hän näkee Isänkin. Pyhässä sanassa puhuu Jumala meille, ja kun kätkemme tämän sanan sydämeemme ja olemme sen tekijöitä, on meillä iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa. Se on Isän tahto. Armollinen on tämä Isä, joka tahtoo, että me lapsen rakkaudella lähestymme Häntä.

Jeesus sanoo herättävänsä ne, jotka Hänet näkevät ja uskovat Häneen, viimeisenä päivänä. Kristus voitti kuoleman,

joka synnin palkkana painaa ihmiskuntaa. Joka uskossa käsittää Jeesuksen, hän on voittanut kuoleman, sillä Kristuksessa kuollut nukkuu vain, niinkuin Jeesus sanoo Lasaruksesta, ja hänen sielunsa saa olla Jeesuksen luona. Jeesus sanoo Isälleen: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17:24).

Tämä maa on kuoleman varjon maa. Ei ole maan päällä mitään, mikä voi voittaa kuoleman, mutta Kristuksessa tuli iankaikkinen elämä tänne, ja jokainen, joka tulee Kristuksen tykö ja omistaa Hänet, saa iankaikkisen elämän. Sentähden sanoo Jeesus uskovalle: »Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja Minä elän» (Ilm. 1:17,18). Jumalan tahto on, että saamme iankaikkisen elämän Jeesuksessa Kristuksessa ja että Hän herättää meidät viimeisenä päivänä. Ystäväni, kuinka armollinen onkaan Jeesuksen Kristuksen Isä! Hän vetää meitä iankaikkisella rakkaudella puoleensa. Autuas on hänen lapsensa.

SYYSKUUN 1 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11:28).

Jumala on Luoja. Hänestä on kaikki elämä lähtenyt ja Hänen tykönsä tulee sen jälleen palata, sillä Jumala yksin on elämänkeskus. Kaikki, mikä lähtee poispäin Jumalasta, kulkee kuolemaa kohti. Sitä varten Jumala lähetti ainokaisen Poikansa, ettei yksikään hukkuisi, vaan että kaikki saisivat Hänessä elämän.

Rakkaus yhdistää, mutta viha erottaa. Jumala on rakkaus korkeimmassa mielessä. Hän sanoo: »Minä olen iankaikkisella rakkaudella sinua rakastanut; sentähden olen vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta» (Jer. 31:3). Joka tulee Jumalan luo, hän yhdistyy niiden kanssa, joilla on elämää Jumalassa, mutta

joka liikkuu poispäin Jumalasta, hän elää vihan piirissä ja joutuu yhä enemmän kuoleman valtaan. Jumala vihaa syntiä, ja joka synnissä elää, hän joutuu aikanaan Jumalan vihan alaiseksi; mutta Jumala on rakkaus, ja Hän pyytää sentähden pelastaa kaikkia vihan turmiosta. Pimeyden valta hallitsee siellä, missä Jumalan rakkaus ei saa sijaa. Suloinen on rakkauden valta, mutta vihan piirissä hallitsee rauhattomuus ja pahuus.

Jumala tahtoo vetää kaikki tykönsä. Toimettomuutta Hän ei rakasta. Jeesus sanoo: »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtätekevät». Jumala on aina vaikuttamassa. Hän tahtoo hyvää luoda ja tukea. On paljon niitä, jotka mielellään elävät toimettomina uskonnollisten tunteiden lämmössä, mutta tunteet eivät ole pysyväisiä, sillä ne alati muuttuvat. Jumalan tahtoa tulee ihmisen tehdä. Joka Jumalan tahdon tuntee, hän pyytää aina olla vaikuttamassa hyvää, sillä Jumala on hyvä. Hän on korkein hyvä, ja Hän tahtoo aina saada hyvää aikaan. Hyvän tekijä tarvitsee voimia ylhäältä, ja Jumala tahtoo aina antaa voimia sille, joka on hyvää tekemässä. Mutta pahan tekijälle Jumala ei anna voimia. Siihen niitä täytyy saada pimeyden vallalta, joka aina pyytää edistää sitä, mikä on pahaa. »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtätekevät» on virvoituksen sana kaikille, jotka omaatuntoa noudattavat. Jumala antaa virvoittavaa voimaa ylhäältä niille, jotka Häntä rakastavat. Hyvän tekijä saa usein tuntea tätä virvoitusta.

Tämä maallinen elämä ei ole ulkonaisen ilon kannattaja, vaan meidän täytyy monen murheen kautta taivaan valtakuntaan tulla. Murheen laaksoksi sanotaankin sentähden tätä maailmaa. Jeesus sanoo: »Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16:24). Jeesuksen opetuslapsi ei pyydä turhaa iloa, vaan hän on ristinkantaja, joka käy Jumalan koulua. Kun murheet ahdistavat ja risti painaa, tietää Jeesuksen opetuslapsi, että Jeesuksen seuraaja kulkee itsensäkieltämisen tietä Isän kotiin. Jumalan lapsen vaivat loppuvat kuolemassa, ja silloin alkaa hänelle iankaikkinen ilo. Pimeyden palvelijain vasituiset vaivat alkavat kuolemassa eivätkä koskaan lopu.

Jeesus lupaa virvoitusta niille, jotka tulevat Hänen tykönsä ja seuraavat Häntä. Sitä tarvitsee Jeesuksen opetuslapsi, ja suloinen on tämä virvoitus, sillä se tulee Herran kädestä.

SYYSKUUN 2 P:NÄ.

Olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne (Jaak. 1:22).

Ihminen on taipuvainen pettämään itsensä, kun vanha ihminen sen kautta saa olla rauhassa. Kun Jeesuksen äiti ja veljet tulivat Häntä kohtaamaan eivätkä päässeet Hänen luoksensa suuren kansanjoukon Häntä ympäröidessä, sanoi joku kansanjoukosta: »Katso, äitisi ja veljesi seisovat ulkona ja tahtovat Sinua puhutella.» Silloin Jeesus sanoi: »Jokainen, joka tekee taivaissa olevan Isäni tahdon, hän on minun veljeni ja sisareni ja äitini» (Matt. 12:47,50). Kristikunnassa on paljon niitä, jotka ahkerasti käyvät kirkossa ja hartausseuroissa kuulemassa sanaa ja luulevat sen kautta olevansa Jumalan lapsia, vaikka eivät ole Jumalan sanan tekijöitä. Katolikunnassa on paljon pyhimystaruja, joita mielellään luetaan, mutta Jumalan oma sana syrjäytetään usein. Meitä hämmästyttää, kun katselemme kristikunnan yleistä tilaa tätä nykyä ja näemme, kuinka Jumalan sanaa paljon luetaan ja kuullaan, ja kun tarkastamme kristittyjen elämää ja näemme, kuinka vähän Jumalan sanaa elämässä noudatetaan. Tässä on olemassa suuri varjokohta, sillä Jumalan sanan tekeminen on sivuasia usealle sellaisellekin, joka harrastaa Jumalan sanan kuulemista.

Jumala tahtoo sanassaan tehdä itsensä meille tunnetuksi. Sanallaan loi Jumala taivaat ja maan, ja Jumala toimii sanassaan meidän keskuudessamme. Sanan kautta luo Jumala ihmisen uudeksi. Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, ja sanassa kylvetään iankaikkisen elämän siemen ihmisen sydämeen. Pyhä ja kallis on Jumalan sana. Tärkeää on, että tätä sanaa kristillisissä ko-

deissa ahkerasti viljellään, ja kodin elämä on pyhitettävä Jumalan sanalla ja rukouksella. Sanan tekeminen on Jumalan tahto. Jos ihminen lukee tai kuulee Jumalan sanaa eikä huoli tehdä, mitä sana häneltä vaatii, niin pettää hän itsensä, sillä hän ei anna Jumalan sanalle sitä arvoa, mikä sille tulee.

Jumalan sanan rinnalle asetetaan usein ihmissana, joka esiintyy Jumalan sanan arvoisena. Mutta ihmissanalla ei ole sitä voimaa kuin Jumalan sanalla on, ja jos se astuu Jumalan sanan sijalle, niin joutuu ihminen harhateille. Paljon on kristikunnassa semmoista sanaa, joka tahtoo Jumalan sanan asemesta käydä. Raamatussa on Jumala ilmoittanut meille sanansa, eikä meillä ole muualla vasituista Jumalan sanaa. Laajalta pyytävät lahkolliset suunnat syrjäyttää tätä sanaa, jossa yksin on iankaikkinen elämä, ja pyytävät saada ihmisten tekemää sanaa uskonelämän synnyttäjäksi ja kasvattajaksi. Mutta tämmöiset suunnat eivät ole Jumalan sanan tekijöitä, vaan ne pettävät itsensä. Tämän kautta on se suuri sairaalloisuus syntynyt, mikä laajalti on huomattavissa nykyisessä kristikunnassa. Jumalan oman sanan lähteellä tulee sen pysyä, joka tahtoo Isän kotiin vaeltaa.

SYYSKUUN 3 P:NÄ.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Olkaa varuillanne ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta» (Matt. 16:6).

Apostoli Johannes sanoo Jeesuksesta, että Hän tuli omaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet Häntä vastaan, mutta niille, jotka Hänet vastaanottivat, Hän antoi oikeuden Jumalan lapsiksi tulla (Joh. 1:11,12). Jumala antoi jo paratiisissa ensimmäisille ihmisille sen lupauksen, että vaimon siemen oli rikkipolkeva käärmeen pään. Lupauksen sana esitti vuosituhansien kuluessa yhä selvempänä sen pelastajan, joka oli auttava ihmiskuntaa synnin tuomiosta ja vallasta ja antava sille iankaikkisen elämän. Jumala sanoo: »Israel toivokoon Herraan, sillä

Herralla on armo, ja runsas lunastus Hänellä! Ja Hän on Israelin lunastava kaikista sen synneistä» (Ps. 130:7,8). Kuinka armaan luulisi Hänen olevan Jumalan kansalle, joka toi armoa ylhäältä kaikkiin ihmisen puutteisiin ja jolla oli runsas lunastus, niin ettei synnin ja pimeyden valta voi sitä sortaa, joka turvaa Häneen. Mutta kun Jumalan lähettämä Vapahtaja tuli, oli Hän useimmille Israelissa vastenmielinen. Jos Hän olisi ollut ihmisten mielen mukainen, olisi Hän kyllä ollut heille tervetullut, mutta kun Hän oli Jumalan Kristus, niin hänen omansa vihasivat Häntä. Niin suuri on ihmiskunnan kurjuus.

Israelissa oli kaksi vaikutusvaltaista suuntaa, jotka hallitsivat kansaa ja joilla oli omat mielipiteensä siitä tavasta, millä kansa oli autettava. Fariseukset rakastivat järjestystä ja koettivat kaikenlaisilla säännöillä ja muodoilla tukea sitä ulkonaista jumalisuutta, jonka kautta luulivat tekevänsä kansansa onnelliseksi. He olivat omasta mielestään Israelin paras turva, mutta Jeesus sanoo heidän oppiansa hapatukseksi ja kehoittaa usein opetuslapsiaan kavahtamaan heitä. Heillä oli uskon asioissa paljon järjestyssääntöjä, mutta enimmäkseen ne eivät olleet Jumalan antamia, vaan he olivat itse niitä sepitelleet. Jeesus pysyi uskollisesti Jumalan antamassa totuudessa ja Jumalan tahdon tiellä. Silloinkin kun Jumalan totuus loukkasi juutalaisia, sanoi Hän sen heille suoraan, sillä totuus on pyhä. Ihmisten tekemiä järjestyssääntöjä uskonnon alalla on vielä olemassa kristikunnassakin, ja useat kiivailevat näiden puolesta, mutta jättävät Jumalan puhtaan totuuden syrjään. Tämmöisiä on paljon meidänkin aikanamme, ja he luulevat olevansa Jumalan vasituista kansaa, niinkuin fariseukset Jeesuksen aikana. Jumalan pyhästä totuudesta emme saa ottaa mitään pois emmekä siihen mitään lisätä, sillä sen kautta syntyy uskon alalla hapatus, joka turmelee. Jeesuksen antama varoitus opetuslapsilleen kavahtamaan fariseusten ja sadukeusten hapatusta on meillekin tarpeen.

Fariseusten rinnalla vaikutti Israelissa toinenkin vaikutusvaltainen suunta, joka teroitti vapauden sääntöä. He hylkäsi-

vät fariseusten opin ja teroittivat sitä vapautta, mikä on ihmisen kehitykselle tarpeen, mutta nämäkään eivät pysyneet siinä vapaussäännössä, jonka Jumala antaa, vaan tekivät oman mielensä mukaan ihmisille vapauden järjestelmän. Näistäkin varoittaa Jeesus opetuslapsiaan, sillä hekin opettivat ihmisoppeja. Tätä saddukeusten oppia pidetään meidänkin aikanamme suuressa arvossa. Vapautta uskon alalla ylistetään kaikkialla, mutta tämä vapaus on useimmiten ihmisoppia, joka ei pysy Jumalan säännöissä, ja sentähden on sekin hapatus, joka turmelee. Missä ei Jumalan säätämää järjestystä ja vapautta uskon alalla pidetä arvossa, joudutaan meidänkin aikanamme fariseusten ja saddukeusten hapatukseen, joka turmelee uskon kehityksen. Useat eivät huomaa tätä hapatusta, vaan luulevat sen edistävän ihmiskunnan kehitystä. Mutta fariseusten ja saddukeusten oppijärjestelmät vievät vieläkin ihmisen turmioon. Ainoastaan Jumalan totuus voi meidät taivaan kotiin johdattaa.

SYYSKUUN 4 P:NÄ.

Ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? (Jaak. 4: 4).

Tämä vastakohta esiintyy kaikilla Jumalan ilmestyksen asteilla. Syntiinlankeemuksen kautta on pimeyden valta päässyt hallitsijaksi maailmaan. Kaikkialla maailman piirissä on vihamielisyyttä Jumalaa vastaan olemassa, mutta tietoisuus siitä on himmeä. Useat tekeytyvät Jumalaa rakastaviksi, vaikka rakastavat maailmaa, ja tästä syntyy tietämättömyyttä, joka tekee paljon häiriötä kristikunnassa. »Ettekö tiedä», sanoo Raamattu, »että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan?» On paljon kristityitä, jotka pyytävät maailman ystävyyttä, kun eivät tiedä, että sen kautta menettävät rauhansa. »Maailma katoaa ja sen himot, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti» (1 Joh. 2: 17). Maailma on se

laaja elämänpiiri, jossa rakastetaan sitä, mikä alhaalla on. Lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska asettavat paulojaan maailmanlapsille ja kietovat heitä katoavaisuuden himoihin. Raamattu sanoo: »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella, älkääkä sitä, mikä on maan päällä» (Kol. 3: 1, 2). Siinä eroaa Jumalan lapsi maailmanlapsesta, että hän etsii Jumalan valtakuntaa ja sen vanhurskautta. Jumalan Henki vetää ihmistä ylöspäin ja kehoittaa häntä tekemään Jumalan tahtoa. Ihminen, joka on Jumalan kuvaksi luotu, tuntee olentonsa sisimmässä mieltymystä siihen, mikä Jumalan on, ja omantunnon tuomiota kaikesta siitä, mikä maailmasta on. Kaksi voimaa taistelee ihmisen sydämessä, valkeuden ja pimeyden. Kun Jumalan kutsumus pääsee ihmisen sydämeen ja ihminen antautuu sitä seuraamaan, tulee valoa ja elämää ylhäältä, joka voittaa ne viettelykset, jotka pimeyden valta aina panee ihmisen eteen. Onnea löytää ihminen vain tällä tiellä. Kun hän nousee taistelemaan pimeyden valtoja vastaan, saavuttaa hän rauhan, jota ei maailma tunne.

Vakava on tämä Raamatun varoitus: »Ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan?» Maailman valta on kaikkina aikoina ollut suuri. Maailmanlapsi ei rakasta kaitaa tietä, joka yksin vie elämään, mutta lavealla tiellä ihmisen mieli kietoutuu väärään iloon, joka kytkee ihmisen niihin murheisiin, jotka vieroittavat hänet Jumalasta. Monenlainen on se lumousvoima, millä pimeyden valta pyytää hallita ihmistä, ja tämä valta liikkuu maailman piirissä. Sentähden sanoo apostoli: »Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä on maailmassa» (1 Joh. 2: 15). Katoamaton on ihmishenki. Katoamattomuuden piiriin täytyy ihmisen kohota, jos hän tahtoo periä iankaikkisen elämän. Hänen täytyy kääntyä pois maailmasta ja tulla Kristuksen luo, joka vetää häntä puoleensa iankaikkisella rakkaudella. Joka Kristuksen vetämistä seuraa, hän kuolee maailmalle ja maailman himoille ja elää Jumalalle, joka antaa armonsa kaikille niille, jotka Kristuksessa etsivät sitä elämää, joka ei katoa ja jota ei pimeyden valta voita.

Tärkeintä on ihmiselle, ettei hän anna sydäntänsä maailmalle, joka tahtoisi sitä hallita, vaan Jumalalle, joka on oikea Isämme ja joka rakastaa meitä iankaikkisella rakkaudella.

SYYSKUUN 5 P:NÄ.

Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat Häneen: »Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi» (Joh. 8: 31, 32).

Jokaisen ihmisen, joka tahtoo iankaikkisen elämän periä, on tultava Jeesuksen opetuslapseksi. Jeesuksen ollessa maan päällä liittyivät kaikki ne, jotka olivat totuudesta, Häneen ja seurasivat Häntä. Samoin tulee nytkin niiden, jotka tahtovat katoamattoman elämän piiriin päästä, tulla Jeesuksen luo ja pysyä Hänen luonaan. Jeesus on Jumala, mutta Hän on myös Ihmisen Poika. Hän on tullut meidän kaltaiseksemme, jotta Hän voisi tehdä meidät Jumalan lapsiksi, mutta Hän on ilman syntiä. Jeesus on korkein esikuva ihmisille, ja Hän tahtoo tulla ihmisen sydämeen asumaan, niin että Hän voi muodostaa ihmisen kuvansa kaltaiseksi.

Jeesuksen opetuslapseksi voi ihminen tulla vain sen kautta, että hän kuulee Jeesuksen sanan ja pysyy siinä. Ne sanat, jotka Jeesus puhui, ovat henkeä ja elämää. Korkea ja kallis on tämä sana Jumalan silmissä, mutta ihmiset luulevat nykyaikana voivansa sitä muuttaa oman mielensä mukaan. On niin paljon lahkokuntia, jotka oppisuuntansa mukaan muodostavat itselleen sanaa, jonka sanovat Jumalan sanaksi, mutta Jeesuksen sana yksin voi taivaan valtakuntaan johdattaa. Ei se ole opetuslapsi, joka muuttaa opettajan oppia, mutta on paljon opinlahkoja, jotka kerskaavat siitä, että heidän jäsenensä ovat Jumalan lapsia, vaikka eivät pysy Jeesuksen sanassa. Mutta vain se on todella Jeesuksen opetuslapsi, joka pysyy Jeesuksen sanassa. On ihmeellistä, että meillä nykyaikana on paljon opin-

suuntia, jotka pitävät pyhinä semmoisia oppilauseita, joita ihmiset ovat sepittäneet. Näissä ei ole iankaikkisen elämän voimaa, ja ne vievät ihmisiä harhaan. Jeesuksen sanat ovat vieläkin vakavasti teroitettavat kristittyjen mieleen. »Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani», kuuluu Vapahtajan sana meidänkin aikamme kristityille.

Vapaaksi tulee ihmisen tulla, jos hän tahtoo päästä Isän kotiin ylhäällä. Orja ei voi sen asukkaaksi tulla. Vapaaksi tekee vain Jumalan Henki, kun Hän pääsee ihmisen sydämeen asumaan. Jotka ovat Jumalan Hengen hallittavina, ne ovat Jumalan lapsia. Usein on uskonnon alalla lahkollisia suuntia, joiden johtajat määräävät, mitä suuntain jäsenten tulee uskoa ja tehdä. Suuri orjuus vallitsee näissä. Kristikunnassa on paljon ryhmiä, joissa ei Jumalan puhdas totuus hallitse, vaan ihmissäännöt ovat lopullisesti niissä määräämässä. Nykyaikana ei Jumalan totuus ihmisille useinkaan kelpaa. Mutta ainoastaan Jumalan totuus tekee ihmisen vapaaksi, eikä se uskon alalla kärsi ihmissääntöjä rinnallaan. Tärkeät ovat nykyiselle kristikunnalle Jeesuksen sanat: »Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.» Näennäinen vapaus viehättää taitamattomia, mutta ainoastaan Jeesuksen sanassa pysyvä on todella hänen opetuslapsensa, ja hänet tekee totuus vapaaksi.

SYYSKUUN 6 P:NÄ.

Kansa nousee kansaa vastaan, ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja tulee nälänhätää ja maanjäristyksiä seudusta seutuun (Matt. 24: 7).

Kristikunta pyytää nykyaikana rakentaa maailmanrauhaa. On paljon niitä, jotka vaativat aseiden riisumista, ja kaikkialla pyydetään sotajoukkoja vähentää, sillä ne vaativat kansoilta suuria kustannuksia. Tarkoitus on hyvä, kuka ei odottaisi

alituisten sotien loppua, mutta Jeesuksen sanat puhuvat kasvavasta häiriöstä ihmiskunnassa ja luomakunnassa, ja todellisuus todistaa, että Herran ennustus on toteutumassa. Puolueiden luku on kasvamassa kaikissa kansoissa, eikä vihamielisyys niiden kesken ole vähentymässä. Kaikkialla on olemassa semmoisia kansanryhmiä, jotka pyytävät ajaa perille omia etujaan ja jotka ovat valmiit niiden takia uhraamaan kansojen onnen. Jumala on kuitenkin ainoa maailman hallitsija. Hän yksin voi rakentaa rauhaa kansojen kesken. Jeesuksessa Kristuksessa Hän on sovittanut maailman synnit ja pyytää saada taivaan valtakunnalle korkeimman vallan. Jumalan valtakunta ei ole tästä maailmasta.

Kaikkina aikoina ovat ihmiset käyneet sotia keskenään. Vallanhimo ja voitonpyyntö ovat häirinneet sopua kansojen kesken. Kun katselee niitä aseita, jotka sotia varten valmistetaan ja yhä julmemmiksi tehdään, niin käy selväksi,ettemme vielä kulje tulevaa rauhaa kohti. Pimeyden valta on virittämässä sotaa, ja se iloitsee, kun saa kansoja vuodattamaan veljien verta. Kammottava on tämä valta, vaikka se antaa suuria lupauksia tulevasta onnesta. Puolueet riitelevät keskenään, ja kansat nousevat kansoja vastaan. Sitä ei kristinusko tahdo. Se on Jumalan rauhan rakentaja. Mutta kristinuskon yleinen vaikutus on tätä nykyä heikko kansojen keskuudessa. Jos se todella hallitsisi kansoja, niin olisi maailmanrauha saavutettu, sillä Kristus on rauhan ruhtinas, jonka valtakunta aikanaan on hallitseva maan toisesta äärestä toiseen. Sitä aikaa kristikunta odottaa.

Sama levottomuus, mikä vallitsee ihmiskunnassa, on myös nähtävänä koko luomakunnassa. Maanjäristykset tekevät laajalta tuhojaan, ja niiden luku on kasvamassa. Muutamassa sekunnissa mullistaa maan sisältä nouseva tuhoava voima seudun, jossa ihmistyö on saanut paljon viljelystä aikaan. Luomakunta ei aina anna ihmisille ravintoa, vaan nälkävuodet tulevat ajoittain ja tekevät suuria tuhotöitä. Ei ole vielä näkyvissä käännettä tässä kohden. Kun suuri epäjärjestys luonnon piirissä sortaa sivistystyön, on ihmisvoima kykenemätön vauriota

estämään. Paljon apua ovat ihmiskeksinnöt tuottaneet ihmiskunnalle, mutta synnin valtaa ne eivät ole voineet estää, ja synnin tuhotyöt ovat suuret.

Mutta toivon tähti pilkahtaa kuitenkin kristikunnan taivaalla. Rauhan aika on vielä tuleva ylhäältä. Kristus tuli maailmaan ja rakensi tänne seurakunnan. Hän on tuleva toisen kerran, ja silloin toteutuu Herran rukouksen sanat: »Tulkoon sinun valtakuntasi.» Pimeyden valtakunta sidotaan, ja aikanaan se joutuu toisen kuoleman valtaan. Jumalan rauhan valtakunta on lopulta yksin hallitseva.

SYYSKUUN 7 P:NÄ.

Herra sanoo: »Minä olen iankaikkisella rakkaudella rakastanut sinua; sentähden olen vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta» (Jer. 31: 3).

Suuri on Jumalan rakkaus. Se tahtoo tehdä meitä Kristuksen kuvan kaltaisiksi. Ei sen tarkoitus ole luoda meihin vain yksityisiä piirteitä Kristus-kuvasta, vaan sen määränä on, että Kristus saa muodon meissä. Useat kristityt tyytyvät siihen, että vain joitakuita piirteitä Kristuksesta teroitetaan, mutta paljon jätetään pois siitä Kristus-kuvasta, jonka Raamattu esittää. Niin esitetään esim. erään uskonnollisen suunnan seuroissa aina uudestaan Jeesuksen puhe tuhlaajapojasta, ja hyvä on, että niin tehdään, mutta paljon, jota Raamatussa teroitetaan, jätetään kokonaan pois. Jeesuksen kertomus tuhlaajapojasta on kyllä tärkeä, mutta se esittää vain muutamia piirteitä armonjärjestyksestä ja edellyttää, että toisia piirteitä, joita Raamattu esittää, myös teroitetaan. Lahkolliset yksipuolisuudet pääsevät tällä tapaa helposti ohjaamaan käsittieitä. Jeesus ei vielä ollut ristinkuolemaa kärsinyt ja maailman sovintouhrina kuollut, kun Hän kertoi tämän kertomuksen, eikä Hän sentähden tässä tarkempaan esitä sitä, mitä tämmöinen tuhlaajapoika uudessa liitossa saa isältään, kun hän palajaa isänsä luo. Jeesus

käskee opetuslapsiaan opettamaan kansoille kaikki, minkä Hän on heille käskenyt, mutta usein jää paljon tästä esittämättä kristityille, jotka mielellään jäävät alkuasteelle. Tämä ei ole Raamatun tarkoitus. Kristuksen kuvan kaltaisiksi tahtoo Jumala meidät tehdä.

Iankaikkisella rakkaudella Jumala rakastaa ihmistä, ja Jumalan Henki vetää kristittyä Kristuksen luo, jotta hän uskon silmällä katselisi Ihmisen Poikaa, joka tuli maailmaan antamaan meille sen elämän, joka on ylhäällä, sitä valoa, mikä on taivaissa, niin ettei kristitty enää elä, vaan että Kristus elää hänessä. Kristus sanoo opetuslapsilleen: »Olkaa siis te täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on» (Matt. 5: 48). Tullaksemme täydellisiksi tarvitsemme koko Jumalan sanan. Emme saa tyytyä siihen, että vain omistamme joitakin Raamatun totuuksia ja jäämme niihin, vaan meidän on uskon piirissä kasvaminen täysi-ikäisiksi, niin että rakastamme kaikkia Jumalan totuuksia ja pyydämme niitä noudattaa. Usean mielestä on mukavaa jäädä opin alalla joihinkin totuuksiin, jotka hän on käsittänyt, mutta kristityn tulee kilvoitella uskon hyvä kilvoitus ja käsittää iankaikkinen elämä. Jumalan Henki tahtoo johdattaa oppilasta totuudesta toiseen, ja sillä tapaa vetää Jumala sulasta armosta ihmistä yhä lähemmäksi itseään, että Hän totuuden piirissä johdattaa hänet yhä syvemmin tuntemaan Jumalaa ja hänen armoaan. Vilpitön oppilas saa yhä syvemmin tuntea, kuinka Jumala iankaikkisella rakkaudella häntä rakastaa ja vetää häntä puoleensa sulasta armosta. Ei ole kristityn hyvä jäädä uskon alkuasteille, joilla hän vain osittain tuntee Jumalan totuutta, vaan hänen tulee uskollisesti seurata Jumalan Hengen johdatusta, joka vetää häntä yhä lähemmäksi Jumalaa, ja niin hän oppii käsittämään koko Kristuksen, joka on meille Jumalalta annettu viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi (1 Kor. 1: 30). Jumala tahtoo tehdä ihmisen täydelliseksi, niinkuin Hän itse on täydellinen.

SYYSKUUN 8 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Kaikki minä voin Hänessä, joka minua vahvistaa» (Fil. 4: 13).

Paljon oli apostoli Paavalilla tehtävänä, kun Kristus kutsui hänet apostoliksi. Pakanain apostolina oli hänen edessään laaja lähetysala, jolla hän alituiseen liikkui, ja hän sai kärsiä paljon vainoja ja vaivoja. Mutta väsymättä hän oli vaikuttamassa elämänsä loppuun asti, ja hän teki työtä enemmän kuin kaikki muut apostolit. Voimaa tähän hän sai Kristukselta, jonka uskollinen palvelija hän oli. Hän sanoo: »Kaikki minä voin Hänessä, joka minua vahvistaa.»

Kristuksessa oli apostoli, ja Kristuksessa tulee meidänkin olla. Kristuksessa voimme uskon kautta olla, sillä Hän on Jumala ja Jumalan Poika. Hän oli alussa, kaikki on Hänen kauttaan luotu, ja kaikki pysyy voimassa Hänen kauttaan. Ennenkuin Aabraham syntyi, oli Hän, sanoo Hän itse (Joh. 8: 58). Uudenaikainen jumaluusoppi riistää Kristukselta tämän jumaluuden olennon. Vastoin Raamatun selviä todistuksia väittää se Kristuksen olevan ainoastaan ihmisen, jokamuk olisi ollut Joosefin ja Marian poika. Tässä uuden jumaluusopin Kristuksessa ei ihminen mitään voi, sillä tämä on tyhjä kristus-kuva, jossa ei ole todellista ylimaailmallista olentoa. Hänessä voi ihminen vain olla aatteellisella tavalla, mutta iankaikkisen elämän voimaa ei tämä kristus-kuva voi antaa. Uudenaikainen jumaluusoppi riistää sentähden oppilailtaan kaiken ylimaailmallisen voiman, eikä kukaan heistä voi sanoa: »Kaikki minä voin Hänessä.» Suuria sanoja saamme kyllä kuulla näiltä opin edustajilta, mutta voimaton on se sana, jonka he julistavat, ja vain raunioita syntyy näillä työaloilal, niinkuin jokainen, joka tarkempaan tutkii nykyajan uskonnollisia ilmiöitä, voi huomata. Epäuskon valta yhä vain kasvaa, ja se uudistava voima, joka on tarpeen ihmiskunnan oloja järjestämään, on vain siinä Kristuksessa, jossa jumaluuden koko täyteys asuu ruumiillisesti.

Ihminen on heikko. Voimia hän tarvitsee ylhäältä voidakseen itse pelastua synnin ja kuoleman vallasta ja voidakseen auttaa niitä, jotka elämän kaidalla tiellä kulkevat. Ihmiset pyytävät tukea toisiltaan. Yhdistyksiä perustetaan, joissa pyydetään laajalta järjestää toiminta-aloja, mutta apostoli Paavali ei tiedä mitään tämmöisistä voimanlähteistä. Hän liikkuu kaikissa siihen asti tunnetuissa maissa, mutta hän ei ole mitään yhdistyksiä perustanut, jotka olisivat tukeneet häntä vaivalloisilla matkoilla ja raskaassa työssä. Apumiehiä hänellä oli. Timoteus, Tiitus ja muut olivat häntä auttamassa, mutta ei hän maallisista yhdistyksistä etsinyt tukea, vaan ylhäällä oli hänen turvansa. »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti» (Hepr. 13: 8). Tämä Kristus oli hänen tukensa. Hänessä voi Paavali kaikki, mitä hänellä apostolina oli tehtävänä, sillä Kristus antaa voimia ylhäältä.

Sairaalloisena ilmiönä esiintyy nykyisessä kristikunnassa yritys perustaa yhä uusia yhdistyksiä, mutta ainoa oikea voimanlähde on Jeesus Kristus, ja Häneen tulee uskon alalla toimivan itsekohtaisesti liittyä. Ainoastaan Hänessä voi kristitty tehdä kaikki, mikä hänen suoritettavanaan on. Moninaiset yhdistykset tuovat hengen työpajaan vääriäkin apuneuvoja. Apostolin neuvosta on otettava vaari: »Kaikki minä voin Hänessä, joka minua vahvistaa.» Perusteellinen erehdys on tässä kohden olemassa. Etsitään liiaksi voimia alhaalta, kun ne ovat ylhäältä etsittävät. Itsekohtainen uskonyhteys Jeesuksen Kristuksen kanssa on tarpeen sille, joka tahtoo Jumalan työmaalla toimia. »Kristuksessa ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä» (Kol. 2: 3).

SYYSKUUN 9 P:NÄ.

Herran nimi on vahva linna, vanhurskas juoksee sinne ja tulee varjelluksi (Sanl. 18: 10).

Kun opetuslapset pyysivät Jeesusta opettamaan heitä rukoilemaan, opetti Hän heille Herran rukouksen ja sanoi: »Kun rukoilette, Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi »(Luuk. 11: 1,2). Jumala tahtoo olla meille Isänä, johon lapsen luottamuksella saamme turvata. Hän on taivaissa, mutta Hän on myös kaikkialla ja pitää kaikki voimassa. Ennen kaikkea on hänen nimensä pidettävä pyhänä. Jumalan nimi on Jumalan olento. Inhimillisissä olosuhteissa esiintyy nimi usein vain tyhjänä sanana, mutta niin ei ole Jumalan nimen laita. Jumalan nimi on itse Jumala, ja meidän tulee pitää se pyhässä arvossa. Sitä ei saa turhaan lausua, kuten moni kristittykin tekee. Usein kristityt pitävät Jumalan nimen erotettuna Jumalan olennosta, eikä Jumala ole heidän mielessään aina kaikkialla olevana. Mitä enemmän kristitty oppii uskossa vaeltamaan, yhdistää hän Jumalan olennon ja Jumalan nimen, ja hän oppii uskonelämässä yhä enemmän pyhittämään Jumalan nimeä.

Ihmisellä on monta vihollista. Pimeyden valta ympäröi häntä ja koettaa johdattaa hänet harhateille. Pahat enkelit ovat aina häntä ympäröimässä ja pyytävät häntä kietoa. Pimeyden henkimaailmassa toimii voimakkaita henkiä, jotka asettavat pauloja niiden eteen, jotka Jumalaa palvelevat. Tämän henkimaailman toimi on hyvin laaja, ja Raamattu sanoo, että perkele on »tämän maailman jumala» (2 Kor. 4: 4). Hän on kaikkialla vaikuttamassa, ja useimmat ihmiset eivät tiedäkään, että ovat toimittamassa hänen tahtoaan. Sentähden on todellinen tilanne maailmassa niin kurja. Pimeyden valta kaunistelee tekojaan, ja on paljon sellaisiakin ihmisiä, jotka ihailevat sitä, mikä itsessään on pahaa.

Jumalan nimi on pimeyden vallalle peljättävä, sillä Jumala on sitä väkevämpi, ja sille on Jumalan nimi ja Jumalan olento

yhtä. Pimeyden henget pakenevat Jumalan nimeä, eivätkä ne voi siellä olla, missä Jumalan nimeä todella kunnioitetaan. Sentähden rakastaa kristitty Jumalan nimeä, että se on hänelle vahvana linnana pimeyden vallan hyökkäyksiä vastaan. Hän avuksi huutaa Herran nimeä joka päivä. Jumalan lapsella on rauha Jumalan kanssa. Usein kuullaan kristikunnassakin pimeyden ruhtinaan nimeä mainittavan. Tämä osoittaa, että pimeyden valta ei ole näille perkeleen nimeä käyttäville mikään peljättävä valta. Onneton on tämmöisen ihmisen elämä.

Jumalan nimi on kristitylle linna, joka suojelee häntä pimeyden valtoja vastaan. Vanhurskas, joka elää uskonyhteydessä Herransa kanssa, pakenee ahdingon aikana tähän linnaan. Hän tietää, ettei pimeyden valta kestä Jumalan nimen avuksihuutoa, ja hän varjellaan sen kautta pimeyden vallan hyökkäyksiltä. Suuri on tähän aikaan pimeyden valta, ja vähän on niitä, jotka Jumalan nimen turvissa elävät. Kallis on kristitylle Herran sana: »Herran nimi on vahva linna, vanhurskas juoksee sinne ja tulee varjelluksi.»

SYYSKUUN 10 P:NÄ.

Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin (Ilm. 22: 7).

Kristityn tulee ajatella loppua. Tavallisesti ihminen sitä karttaa. Ajattelematon arvelee, ettei loppua tulekaan, mutta kaikki kehittyy täällä ja kulkee määräänsä kohti. Ne, jotka Jumalan teillä kulkevat, saavuttavat sen määrän, jonka Jumala on heille asettanut. Yksityisen ihmisen maalliselle elämälle tulee aikanaan loppu ja niin tulee myös koko tälle aikakaudelle.

Puhutaan paljon siitä, että kristillisyys kulkee eteenpäin ja saa aikaan yhä suurempia tuloksia. Silloin huomio on kiintynyt ulkonaisiin toimiin, joissa kyllä on huomattavissa suurta

kehitystä. Ihmishenki pääsee yhä paremmin hallitsemaan luonnonvoimia ja käyttämään niitä ihmiskunnan ulkonaisen elämän hyväksi, mutta siveellinen kohta on tärkein ihmiskunnan kehityksessä, ja tässä suhteessa ollaan ilmeisesti taantumassa. Epäsiveys kasvaa kaikkialla, rikollisuus on nykyjään niin suuri, että jokainen ajatteleva pelvolla katselee tulevaisuutta. Kun paha on kypsymässä hyvän rinnalla, on luonnollista, että senkin piirissä on olemassa kehitystä.

Mutta me odotamme Jumalan lupauksen mukaan uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Niinkuin Kristus tuli autuuden ruhtinaana tänne maailmaan ja valmisti maailmansovinnon, niin on Hän tuleva toisen kerran päättämään työnsä. Tämä Herran toinen tuleminen on suurten tapausten aika. Jumalan tuomiot käyvät silloin kaiken pahan yli, ja Kristus valmistaa sen uudistuksen, jonka kautta uusi ihmiskunta ja uusi maailma on syntyvä. Raamatussa on tämä tuleva aika meille esitetty, ja muutamien profeettojen kirjoituksissa on paljon ennustuksia tulevasta ajasta. Apostoli Johannes sai erityisen ilmestyksen tulevista asioista, ja hän on esittänyt ne meille Raamatun viimeisessä kirjassa. Luulisi tämän n. s. Johanneksen Ilmestyskirjan olevan erityisen arvokkaan kristikunnalle. Tässä sanotaan: »Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin.» Suurin piirtein esitetään tässä kirjassa lopun ajan tapahtumia, ja uudet taivaat ja uusi maa esitetään kirjan lopussa tuleviksi. Mutta tätä kirjaa luetaan vähän kristikunnassa. Paljon on kristityitä, jotka eivät sitä tarkemmin tunne. Tämä on selvä todistus siitä uneliaisuudesta, joka on vallannut nykyisen kristikunnan.

Jeesus sanoo selvään Johanneksen Ilmestyskirjasta: »Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin.» Ystäväni, miten on sinun laitasi? Luetko tätä Ilmestyskirjaa? Luetko sitä tarkkaan? Sen todistuksista on meidän otettava vaari. Näitä ei pintapuolinen lukija ensinkään käsitä. Kristityllä, joka laiminlyö Ilmestyskirjan totuuksien vaarinottamisen, on siitä edesvastuu, ja tämä edesvastuu on suuri nykyiselle sukupolvelle, jonka nähtävänä on niin paljon tapahtumia, jotka

todistavat lopun lähenemistä. Herra tulee niinkuin varas yöllä. Joka ei ota vaarin ilmestyksen sanasta, hän ei voi oikein ottaa vastaan tulevaa Herraa. Parannus on kristikunnan tässä kohden tehtävä.

SYYSKUUN 11 P:NÄ.

Hän kantoi monen synnit ja rukoili pahantekijäin puolesta (Jes. 53: 12).

Kaksi valtaa hallitsee maailmassa ja taistelee keskenään, synnin ja armon. Synti tunkeutui jo syntiinlankeemuksessa maailmaan ja on siitä asti yhä vain kasvanut, mutta se on saanut tuomionsa Kristuksen sovintokuolemassa. Jeesuksen Kristuksen kautta tuli armo tähän maailmaan, ja sen valta on suurempi kuin synnin, ja armon valta lopulta voittaa. Jumala on luova uudet taivaat ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu. Niissä ei enää ole syntiä, sillä se joutuu lopulta toisen kuoleman piiriin.

Jeesus Kristus tuli maailmaan pelastamaan ihmiskunnan synnin tuomiosta ja vallasta. Synti on kasvanut täällä suurvallaksi, ja sen kautta ihmiskunta on joutunut tuomion alaiseksi. Ihmisvoima ei voinut ihmiskuntaa pelastaa. Maailmansovinto oli vain sen kautta mahdollinen, että Jumalan ainokainen Poika otti synnin tuomion päälleen ja syyttömänä kärsi ristinkuoleman ihmiskunnan sovittamiseksi. Ainoastaan Hän, jossa, jonka kautta ja johon kaikki on luotu ja joka kannattaa kaikki voimansa sanalla, voi voittaa maailman synnin. Ei mikään muu voima maan päällä eikä taivaassa kuin Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri voi puhdistaa kaikesta synnistä. Niin suuri oli Jumalan rakkaus, että Hän antoi ainokaisen Poikansa tulla ihmiseksi ja vuodattaa verensä maailman synnin sovinnoksi.

Suureksi on synnin valta kasvanut vuosituhansien kuluessa. Yhden ainoan kansan rikosluettelot herättäisivät kauhua jokai-

sessa tunnollisessa ihmisessä, jos hän voisi ne lukea. Kaikki ihmiset ovat syntisiksi joutuneet, ja syntisten Vapahtaja kantoi ristinpuulla koko ihmiskunnan syntitaakan. Ken voi sanoa, mitä Jeesus kärsi ristinpuulla! Ken voi aavistaa sitä synnintuomion suuruutta, joka pusertaa Jumalan ainokaisen Pojan sydämestä huudon: »Jumalani, Jumalani, miksi Minut hylkäsit?» (Matt. 27: 46). Tässä on kärsiminen niin suuri, ettei sellaista ole milloinkaan ollut. Ja tuon kärsimisen alainen on Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt ja joka Jumalan puhtaana uhrikaritsana rakkaudesta antautui ihmiskunnan synnin sovittajaksi.

Profetian Henki puhuu usein vanhan liiton ennustuksessa tästä Kristuksen kärsimisestä. Profeetta Jesaja sanoo: »Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, ja kukin meistä poikkesi omalle tiellensä, mutta Herra heitti kaikkien meidän synnit Hänen päällensä. Häntä lyötiin ja vaivattiin, mutta Hän ei suutansa avannut. Niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, ja niinkuin lammas keritsijänsä edessä vaikenee, niin ei Hänkään suutansa avannut» (Jes. 53: 6, 7).

Jeesus kantaa monen synnit. Kaikkein meidän syntimme Hän kantaa. Suurena Ylimmäisenä pappina rukoilee Hän pahantekijäin puolesta. Ristinpuulla Hän rukoili: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät» (Luuk. 23: 34). Ja me saamme luottamuksella mennä tämän suuren Ylimmäisen papin tykö armoistuimen eteen saadaksemme armoa avuksemme oikeaan aikaan (Hepr. 4: 16). Mikä armo onkaan kristinuskossa tarjona kaikille ihmisille, ja kuinka paljon on kuitenkin niitä, jotka eivät tästä Jumalan armosta välitä! Käykäämme tänä armonaikana luottamuksella armoistuimen eteen, ennenkuin armonaika loppuu. Suuri on se edesvastuu, joka kohtaa niitä, jotka tämän armon ylenkatsovat.

SYYSKUUN 12 P:NÄ.

Kun meillä siis on suuri Ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta (Hepr. 4: 14).

Kristikunnalle on tunnustus tarpeen. Nykyaikana liikkuu niin paljon epäkristillisiä suuntia, jotka osaksi eivät tunnustuksesta mitään välitä, osaksi hyväksyvät kaikenlaisia epäkristillisiäkin tunnustuksia. Raamattu sanoo, että maailma vihaa Kristusta. Kristillinen tunnustus ei siitä syystä voi olla maailmalle mieluinen. Yleiset uskonnolliset kokoukset, joissa kansa vanhoilta ajoilta on tottunut yhteisesti palvelemaan Jumalaa, ovat vielä yleisessä suosiossa, ja ne ovat saaneet jonkinlaisen arvon maailmankin silmissä, mutta viha Kristukseen tulee usein ilmi, jos uskonnollinen toiminta, joka poikkeaa tavallisuudesta, saa vasituisen kristillisen luonteen. Ihminen, joka ei ole kääntynyt ja itsekohtaisen uskon kautta tullut Jumalan luo, häpeää Jumalaa ja Jumalan sanaa. Tämä todistaa, kuinka syvältä syntiinlankeemus on turmellut ihmisen.

Jeesus sanoo: »Jokainen, joka tunnustaa Minut ihmisten edessä, hänet Minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää Minut ihmisten edessä, hänet Minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa» (Matt. 10: 32, 33). Ei ole ihmiselle yhdentekevää, tunnustaako hän Kristusta vai eikö. Jos ihmisen sydämessä asuu viha Kristukseen, on hän todellisuudessa jumalankieltäjä, vaikka hän esiintyisi kristittynä. Tämä on vakava asia. Meillä on nykyisessä kristikunnassa paljon jumalankieltäjiä, jotka eivät tahdo semmoisista käydä, mutta jotka todellisuudessa eivät kuitenkaan tunnusta Kristusta Jumalan Pojaksi.

Kristikunnan alkuajoilta on meillä perintönä apostolinen uskontunnustus, joka luetaan jumalanpalveluksissa. Tämä on alkuperäinen kristillinen tunnustus, joka esittää kristinuskon perustotuudet. Kallis on tämä apostolinen tunnustus kristikunnalle. Raamatullisena yhdyssiteenä se yhdistää kristilliset

kirkot eri maissa, ja se on edelleen pidettävä pyhänä kristikunnassa.

Suuri on se Ylimmäinen pappi, jonka Jumala armossa on meille antanut, Jeesus, Jumalan Poika. Raamattu sanoo: »Meidän Ylimmäinen pappimme ei ole semmoinen, joka ei voi sääliä heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattuna samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä» (Hepr. 4: 15).

SYYSKUUN 13 P:NÄ.

Ihmisen elinpäivät ovat kuin ruoho; hän kukoistaa kuin kukkanen kedolla (Ps. 103: 15).

Iankaikkisuus on istutettu ihmisen sydämeen. Jumalan kuvaksi luotuna on hänen olennossaan ylimaailmainen peruste, joka kaipaa kehitystä. Mutta ihminen voi kokonaan antautua tämän ajallisen elämän pyrintöihin, niin ettei iäisyysihminen saa ravintoa eikä voimia ylhäältä. Silloin ihmisen elämä liikkuu katoavaisuuden piirissä, ja hän toimii vain tätä ajallista elämää varten. Ihmisen riennot liikkuvat silloin vain aisti-ihmisen pyyteissä, niin että ihminen on vieras niille iankaikkisuuden aatteille, jotka ovat kätkettyinä ihmishengen sisimmässä. Tämän maailman asiat hallitsevat silloin ihmisen toimintaa, eikä hän muista, että tätä maallista elämää seuraa iankaikkinen olotila, joka on tämän ajallisen elämän hedelmänä. Kun tarkempaan katselemme nykyajan elämää, huomaamme kaikkialla, kuinka ajalliset pyyteet ovat valloittaneet ihmiskunnan enemmistön mielen. Kaikenlaista mukavuutta pyydetään saada aikaan ihmisen maalliselle elämälle, mutta valmistus tulevaan elämään jää usealle syrjään.

Tämä ajallinen elämä on kuitenkin vain vähäinen osa ihmiselämästä, sillä kuolemassa alkaa toinen olotila, joka muodostuu sen mukaan kuin ihminen on tätä maallista elämää käyttänyt. Daavid sanoo tässä ihanassa psalmissaan: »Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen Häntä pelkääväisille, ja

hänen vanhurskautensa lasten lapsille, niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskyjänsä, täyttääksensä niitä» (vv. 17, 18). Niille, jotka Jumalaa etsivät, pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskyjänsä, on tämä nykyinen elämä tärkeä valmistus tulevaan, ja uskova pyytää ylhäältä siunausta ja voimia, niin että hänen henkensä voi omistaa sen armon, jonka Jumala tarjoaa kaikille ihmisille. Jumala on kaikkialla. Hän tahtoo kasvattaa ihmistä ylimaailman elämää varten. Lyhyt on ihmisen ajallinen elämä. Hän kasvaa täällä niinkuin ruoho ja kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla, mutta hänen tulee tässä elämässä valmistua korkeampaa elämää varten. 19:nnessä psalmissa sanoo Daavid: »Taivaat ilmoittavat Jumalan kunniaa, ja avaruus julistaa hänen kättensä tekoja» (v. 1).

Korkea on se iankaikkinen elämä Jumalan luona, jota varten ihmisen tulee valmistua tämän maallisen elämän aikana. Sentähden tulee hänen uskollisesti käyttää sitä Jumalan armoa, joka tahtoo kasvattaa kaikkia ihmisiä taivaan asukkaiksi. Paljon on murhetta ja vaivaa tässä maallisessa elämässä, mutta Jumala antaa ihmiselle täällä paljon iloakin. Daavid sanoo: »Kiitä, sieluni, Herraa, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä! Kiitä, sieluni, Herraa, äläkä unohda kaikkia hänen hyviä tekojansa, joka sinulle kaikki syntisi antaa anteeksi, ja parantaa kaikki virheesi, joka sinun henkesi päästää turmiosta, joka sinut kruunaa armolla ja laupeudella» (Ps. 103: 1—4).

Iankaikkinen ilo on Jumalan luona, sillä taivaallisella elämällä ei ole loppua. Tämän lyhyen maallisen elämän aikana tulee ihmisen uskollisesti käyttää Jumalan armoa, niin että hän aikanaan saa siirtyä taivaallisen Isän huoneeseen, jossa hän autuasten kanssa saa kiittää ja ylistää Jumalaa iankaikkisesti.

SYYSKUUN 14 P:NÄ.

Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan (Ap. t. 14: 22).

Synnin kautta on murhe tullut maailmaan, mutta tämä on kahdenlainen. On olemassa maailman murhetta, jonka hedelmä on kuolema, ja murhe Jumalan mielen mukaan, jonka hedelmä on elämä. Maailma pyytää päästä vapaaksi murheesta ja virittää kaikenlaisia ilonaiheita, mutta siinä hallitsee rakkaus syntiin. Sentähden ei se koskaan voi murheesta vapautua. Maailmanlapsen sydämessä asuu aina murhetta, vaikka hän koettaa sitä peitellä ja väärällä ilolla voittaa. Oikea ilo on Jumalasta kotoisin. Maailmassa asuu viha Jumalaa vastaan, vaikka Hän on ainoa katoamattoman ilon antaja. Jeesus sanoo: »Joka tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Mark. 8:34). Jeesus tuli sovittamaan ja voittamaan maailman synnin, ja Hän kantoi Jumalan Karitsana tämän raskaan taakan. Hän oli yhtä Jumalan kanssa. Joka näki Hänet, hän näki Isänkin. Maailman sovittajana oli Hänellä kautta koko elämänsä kannettavana maailman puolesta synnin tuomio, kunnes Hän ristinkuolemassa päätti lunastustyönsä, sanoen: »Se on täytetty» (Joh. 19:30).

Väärää murhetta Jeesuksella ei ollut. Jumalan tahdon tekeminen oli aina hänen korkein määränsä, ja tämän tahdon tekeminen antoi Hänelle katoamatonta iloa. Kun Hän kirkastusvuorella oli Mooseksen ja Eliaan kanssa ja koko hänen olentonsa kirkastui, tuli se olennonyhteys, mikä hänellä Jumalan Poikana oli Isän kanssa, ilmi. Ja koska Hän oli yhtä Isän kanssa, oli Hänellä se olennollinen ilo, mikä Isällä on. Kristus on sovittanut maailman synnit, valmistanut ihmiskunnalle iankaikkisen elämän, ja Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Jeesus on Isän helmassa silloinkin, kun Hän maan päällä vaeltaa (Joh. 1:18). Sentähden on Hänessä se iankaikkinen ilo, joka taivaissa asuu. Ja Jeesukseen uskova

tulee Pyhän Hengen kautta osalliseksi tästä ilosta. Kun pakanakunta muinoin vainosi kristikuntaa ja kristityt usein polttorovioilla iloitsivat ja kiittivät Jumalaa, oli tämä ilo ylhäältä kotoisin. Tämä oli sitä iloa, jota vain Jeesus voi antaa omilleen, mutta Hän antaa heille myös oikean murheen. Hän sanoo opetuslapsilleen Getsemanessa: »Sieluni on kovin murheellinen kuolemaan asti» (Matt. 26:38). Pimeyden valta koetti saada Jeesusta etsimään maailman kunniaa ja valtaa, mutta Jeesus sanoi kiusaajalle: »Mene pois, saatana» (Matt. 4:10).

Monen murheen kautta kulkee Jeesuksen opetuslapsi taivaan valtakuntaan. Tämä murhe ei ole kristitylle vaivaksi, sillä Kristuksen seuraajana hän siinä kärsii Jumalan tahdon tekijänä, ja hänelle on suureksi iloksi, kun hän saa Kristuksen kanssa kärsiä. Hän muistaa Herran sanan opetuslapsilleen: »Autuaita olette te, kun ihmiset Minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa; samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä» (Matt. 5:11,12). Kristityllä on paljon murheita omien ja muiden syntien tähden, jotka ovat hänelle vaivaksi, mutta paljon on hänellä myös Kristuksen ja Kristuksen nimen tähden kärsittävää, ja nämä kärsimykset ovat hänelle kalliita, sillä ne ovat ylhäältä, ja niiden kautta käy tie taivaan valtakuntaan. Jeesuksen seuraajana tulee kristityn vaeltaa, ja semmoisena saa hän paljon murheita osakseen.

SYYSKUUN 15 P:NÄ.

Jeesus sanoi: »Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, jotta Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi» (Joh. 11:4).

Betanian hurskas koti esiintyy Raamatussa meille viehättävän kauniina. Jeesus on Martan ja Marian ja Lasaruksen ystävä, ja usein vieraili Hän heidän kodissaan käydessään Jeru-

salemissa. Mutta vaikka he olivat Jeesuksen ystäviä, eivät he jääneet ilman murhetta, sillä murhe on tarpeen ihmisen kasvatukselle.

Kun Jeesus oli matkalla, sairastui Lasarus, ja sisaret lähettivät sanan Hänelle: »Katso, se, joka on Sinulle rakas, sairastaa» (v.3). Mutta Jeesus ei tullutkaan heti, sillä tuonkin armaan kodin täytyi murheen puhdistuksen alaiseksi tulla. Lasarus kuoli, ja kun Jeesus saapui Betaniaan, oli hän jo ollut neljä vuorokautta haudassa. Jeesus oli sanonut opetuslapsilleen: »Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, jotta Ihmisen Poika sen kautta kirkastuisi.» Kaikki Jumalan toimet ihmiskunnan historiassa tarkoittavat Kristuksen kirkastumista.

Jumala on korkein olento. Hän hallitsee kaikkea. Hän ohjaa ihmiskunnan kehitystä. Ihminen on usein omissa silmissään suuri. Ihmisen kiitosta tuodaan kaikin tavoin ilmi nykyaikana. Kaikkialla saamme kuitenkin kuulla rikoksista ja vääryyksistä, joita ihmiset harjoittavat. Sanomalehdet kertovat alituiseen murhista ja kavalluksista. Suomen kansakin, jossa ennen oli paljon oikeudentuntoa ja Jumalan tahdon kunnioitusta, vieraantuu yhä enemmän Jumalasta. Jumala on maailman hallitsija ja semmoisena on Häntä kunnioitettava. Hän on ihmeellisesti johdattanut Suomen vähäistä kansaa, niin että se nyt on itsenäisenä kansojen piirissä. Jumala on sitä auttanut. Hänelle on kunnia ja kiitos tuleva. Jumalan nimi on pyhitettävä meidän keskuudessamme. Ensimmäinen rukous Herran opettamassa rukouksessa kuuluu: »Pyhitetty olkoon sinun nimesi.» Näyttää siltä, kuin tämä rukous usealta Suomessa joutuisi unhotuksiin. Jumalan nimen kirkastaminen on usealta jäänyt syrjään. Kuitenkin on ihmisen korkein tehtävä kirkastaa Jumalan nimeä. On paljon sellaisia ihmistoimia, joiden kautta Jumalan nimi meidän keskuudessamme häväistään.

Jeesuksen korkein tarkoitus, kun Hän täällä maan päällä teki suuria tekojaan, oli Isän nimen kirkastaminen. Hän antoi Lasaruksen kuolla, jotta opetuslapset Lasaruksen kuolleistaherättämisen kautta tulisivat korkeammalle uskon asteelle ja Jumalan nimi sen kautta kirkastuisi heille.

Kun katselemme nykyajan monenlaisia toimia ihmiskunnassa, niin näemme harvoin, että Jumalan nimen kirkastaminen olisi ihmistoimen korkein tarkoitus. Kristuksen evankeliumia saarnataan kuitenkin meidän keskuudessamme. Suomenkin kansan tehtävänä on toimintansa kautta kirkastaa Jumalan nimeä. Kirkko pyytää sitä kyllä tehdä, mutta tämä on koko kansan tehtävä. Nykyinen tilanne on arveluttavan huono, ja parannus on välttämättä tarpeen. Pyytäkäämme paremmin kirkastaa Jumalan nimeä keskuudessamme.

SYYSKUUN 16 P:NÄ.

Herra on uskollinen, ja Hän on vahvistava teitä ja varjeleva teidät pahasta (2 Tess. 3:3).

Vaikea on kristityn elämänvaellus. Monta vaaraa ympäröi vaeltajaa, ja pimeyden valta on panemassa paulojaan matkamiehen eteen, mutta iankaikkista elämää varten on ihminen luotu. Hänen tulee kilvoitella hyvä uskon kilvoitus ja käsittää se elämän kruunu, jonka Jumala uskonkilvoittelijalle antaa palkaksi. Meidän turvamme on Jumala, joka on uskollinen. Hän on meitä kutsunut taivaallisen kodin asukkaiksi, ja Hän taluttaa meitä rakkaana Isänä matkalla sinne. Ei ole suurempaa lohdutusta iankaikkisuuden matkamiehellä kuin se varma tietoisuus, että Jumala on uskollinen. Hän tuntee ne vaikeudet, joiden kautta meidän on kulkeminen. Ja me tunnemme, kuinka hänen enkelinsä ovat näkymättöminä apumiehinä meitä auttamassa.

Meillä on suuri Ylimmäinen pappi, joka istuu armoistuimella ja on laupias meitä kohtaan, sillä Hän on ollut kaikessa kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä (Hepr. 4:15). Mikä virvoitus meillä, iankaikkisuuden matkamiehillä, onkaan, kun tiedämme, että Jeesus on joka päivä meidän kanssamme maailman loppuun asti ja että Hän sitä varten on ollut kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä, jotta Hän voisi

olla armollinen Ylimmäinen pappi. Kun vaiva meitä ahdistaa ja murhe meitä painaa, tiedämme, että Jeesus on ollut samanlaisen vaivan alaisena, vaikka Hän oli vapaa synnistä.

Ihminen on heikko. Sen saa elämän tiellä kulkija alituiseen kokea. Ja pimeyden piirissä toimii mahtavia henkiä meitä vastaan, jotka tahtovat meitä estää elämän tiellä kulkemasta. Eivät meidän voimamme riitä. Mutta Jeesukselle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja Hän meitä vahvistaa. Hän antaa väsyneille virvoitusta ja murheen alla oleville iloa ylhäältä. Kun Jeesus kutsui Paavalin, joka oli matkalla Damaskoon vangitaksensa siellä kristityitä, oli tämä Herran kutsumukselle kuuliainen ja lähti Jeesuksen palvelijana saarnaamaan evankeliumia pakanoille. Kuolemanvaara ympäröi kaikkialla Herran apostolia. Juutalaiset vainosivat häntä ja pyysivät hänet tappaa. Vaaroissa hän oli matkoilla maalla ja matkoilla merellä, mutta Herran käsi vahvisti Paavalia, ja kuninkaan edessäkin sai hän todistaa Kristuksesta. Äärettömän tärkeä oli apostolin tehtävä pakanakunnassa, ja hän suoritti sen, sillä Herra oli hänelle uskollinen ja vahvisti häntä.

Monenlaiset ovat ne vaikeudet, jotka pimeyden ruhtinas panee kristityn eteen, mutta Herra varjelee palvelijansa kaikesta pahasta. Apostoli Paavali lausui vähää ennen kuolemaansa: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4:7,8). Onnellinen on se kristitty, joka tällä mielellä voi katsella päättynyttä elämänsä matkaa. Herra on tuleva. Hän varjelee uskovan kaikesta pahasta. Vanhurskauden seppele on tarjona sille, joka elämän tiellä kilvoittelee. Mitä ovat maalliset kunniaseppeleet tämän kruunun rinnalla, joka kerran taivaan kirkkaudessa kaunistaa autuaita! Ei ole täällä silmä nähnyt eikä korva kuullut mitään tästä kirkkaudesta. Kilvoitella tulee kristityn saadakseen aikanaan vanhurskauden seppeleen.

SYYSKUUN 17 P:NÄ.

Jeesus sanoo Laodikean seurakunnan enkelille: »Oi, jospa olisit kylmä tai kuuma! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole kylmä etkä kuuma, olen Minä oksentava sinut suustani» (Ilm. 3:15,16).

Jumala vihaa sekaannusta hengen alalla. Hän tahtoo sitä, mikä on totta ja oikeaa, mutta ulkokultaisuutta ja valhetta Hän inhoo. Omassatunnossa puhuu Jumalan ääni ja se sanoo aina jyrkkään: tee, mikä on oikein, ja vihaa, mikä on väärää. Se ei koskaan tahdo yhdistää sitä, mikä olentonsa puolesta on vastakkaista. Mutta yleinen luonne henkisellä alalla on tätä nykyä semmoinen, että se pyytää yhdistää hyvää ja pahaa.

Jeesus sanoo ylimmäispapillisessa rukouksessaan: »En Minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan niidenkin edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat Minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin Sinä, Isä, olet Minussa ja Minä Sinussa, että hekin meissä yhtä olisivat, jotta maailma uskoisi, että Sinä olet lähettänyt Minut» (Joh. 17:20,21). Näitä Herran sanoja käytetään usein jumaluusoppineiden piirissä sillä tapaa, että ne muka tarkoittavat kaikkien kirkkokuntien ja uskontokuntien yhdistämistä. Tämmöinen Raamatun käyttäminen on hämmästyttävää. Isä ja Poika ovat yhtä sen kautta, että Jumalan Henki heidät yhdistää. Mutta siitä ulkonaisesta yhteydestä, mikä kirkkokuntien kesken vallitsee, ei tässä puhuta, eikä tässä voi tulla kysymykseen se yhteys, mitä kristillisessä maailmassa nykyjään tavoitellaan, sillä Jeesus sanoo samassa rukouksessa: »Maailman edestä en rukoile» (v.9).

Isä ja Poika ovat yhtä, kuten Herra sanoo: »Niinkuin Sinä, Isä, olet Minussa ja Minä Sinussa», ja sama yhteys vallitsee niiden kesken, jotka ovat ylhäältä syntyneet. Kun uskova kastetaan Pyhällä Hengellä, syntyy hänessä yhteys Isän ja Pojan kanssa, sillä Jumalan Henki lahjoittaa tämän, ja Kristus asuu uudestisyntyneen sydämessä. Mutta se ulkonainen yhteys, mikä on olemassa kirkkokuntien kesken, ei perustu yksin-

omaan uudestisyntymiseen, vaan siinä on paljon maailmallisiakin yhdyssiteitä. Sentähden ovat yllämainitut Vapahtajan sanat kristillisestä yhteydestä pidettävät erillään yleisestä yhteyskäsitteestä, sillä niissä on ylimaailmallinen mieli ja olento.

Ne, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavia, ovat Jumalan lapsia. Kristus elää heissä, niinkuin apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2:20). Nämä eivät ole penseitä, vaan Kristuksen Henki hallitsee heidän elämäänsä. Penseässä ei ole Jumalan Henkeä, eikä hänestä ole yhtään toivoa niin kauan kuin hän semmoisena pysyy. Sentähden Kristus ei voi penseää kärsiä. Hän sanoo Laodikean seurakunnan enkelille: »Oi, jospa olisit kylmä tai kuuma! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole kylmä etkä kuuma, olen Minä oksentava sinut suustani.» Ihmisten kesken pidetään useinkin penseää hyvänä, mutta Kristus ei semmoista kärsi, sillä tällainen ihminen liikkuu vielä Jumalan valtakunnan ulkopuolella.

Ei kylmäkään elä Jumalan valtakunnan piirissä, mutta kun hän kääntyy ja omistaa Jumalan Hengen, tulee hän Jumalan valtakunnan jäseneksi. Penseä luulee olevansa Jumalan valtakunnan jäsen, vaikka hän pysyy laimeudessaan, mutta Jumalan valtakunnalle on hän semmoisena aivan vieras, sillä Jumalan Henki on elävä ja voimallinen, eikä Hän penseän sydämessä asu. Raamattu tekee selvän erotuksen penseän ja kylmän välillä, mutta kristikunnassa jää tämä raja usein epäselväksi, ja usea tyytyy penseyteensä.

Uskonnollisesti penseä ihminen arvelee olevansa elämän piirissä, vaikka hän on hengellisesti kuollut, ja tämän väärän luulon tahtoo Kristus poistaa, niin että ihminen pyytäisi päästä Pyhästä Hengestä osalliseksi, sillä penseys pettää paljon ihmisiä. He luulevat olevansa kristityitä eivätkä ole. Sentähden sanoo Herra: »Oi, jospa olisit kylmä tai kuuma!» Aikanaan joutuu penseä suureen tuskaan, ellei hän parannusta tee, kun Herra oksentaa hänet suustaan. Silloin kaikki hyvät luulot omasta itsestä katoavat, mutta se on myöhäistä.

SYYSKUUN 18 P:NÄ.

Te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa (Kol. 3:3).

Tämä apostolin sana ilmaisee kristinuskon todellisen olennon, mutta nykyajan kristityt eivät tavallisesti siihen tyydy. He tahtovat olla näkyvissä ja kuuluvissa. Mutta tämä ei ole apostolin mielen mukaista. Hän ei tahdo ulkonaista uskonnollista touhua, vaan samaa mieltä, kuin on psalmistalla, joka sanoo: »Hiljaisuudessa Sinua kiitetään, Jumala, Siionissa» (Ps. 65:2). Jumalan Henki tahtoo hiljaisuudessa vaikuttaa. Jumala asuu korkeudessa ja pyhyydessä ja niiden luona, joilla on särjetty ja nöyrä henki (Jes. 5 J:15).

Raamattu teroittaa meille, että oikea uskonelämä on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa. Kun tarkastamme nykyajan uskonnollista elämää ja näemme, kuinka paljon maailmanmielisyyttä siinä on, niin tulee meidän pyrkiä syvempään sisälliseen yhteyteen Jumalan kanssa. Kristitty ei tahdo esiintyä ihmisten kiittäjänä, sillä hän tahtoo olla Kristuksessa kätkettynä sisällisen ihmisen puolesta. Jumalan silmät katsovat uskoa. Jeesus sanoo: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6:63). Nämä sanat ovat vakavia todistuksia Kristuksen vaikutuksesta. Hän ilmestyi Ihmisen Poikana maan päälle, sovitti maailman synnit ja valmisti iankaikkisen lunastuksen. Hän on vielä meidän keskellämme. Jumala kannattaa kaikki voimansa sanalla, ja Hän on olemassa kaikkialla. Ja samoin on Kristus olemassa kaikkialla, sillä Hän on yhtä Jumalan kanssa. Kun Kristus puhuu elämän sanoja kuulijoilleen, on Hän itse olemassa siinä sanassa, ja sentähden on hänen sanansa pyhä. Meidän tulee antaa hänen sanalleen se arvo, mikä sillä on. Siinä ei vain ole henkeä ja elämää, vaan se on henkeä ja elämää. Jeesus tulee itse sanassaan meidän luoksemme. On tärkeä tosiasia, että Jeesus itse on sanassaan meidän keskellämme, kun tätä sanaa julistetaan seurakunnassa. Meidän on antaminen Hänelle se kunnia, mikä

Hänelle Jumalana tulee. Kristitty, joka todella elää Jeesuksessa Kristuksessa, pyytää olla kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa.

Meidän on omantunnon hiljaisuudessa seisahtuminen näiden Jeesuksen sanojen eteen: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää.» Meidän on muistaminen, että se sana, jonka Jeesus on meille puhunut, on henkeä ja elämää. Se ei vain sisällä tätä, kuten useat näkyvät arvelevan, kun kohtelevat sitä, ikäänkuin se vain olisi ihmissana. Suuri on se armo, jonka Jumala on ihmiskunnalle osoittanut, ja lähelle se astuu jokaista uskovaa. Syystä Luther sanoo: »Meidän tulee yli kaiken peljätä ja rakastaa Jumalaa.»

SYYSKUUN 19 P:NÄ.

Jumala on uskollinen, Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne (1 Kor. 10: 13).

Apostoli sanoo: »Me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu» (2 Piet. 3: 13). Tämä on kristityn varma toivo. Mutta tässä toivossa on kätkettynä se perustotuus, että me itsekin tulemme uusiksi ihmisiksi. Kaikki vanha katoaa aikanaan, ja uuden maan päällä asuu vain Kristuksen kuvaan uudistettuja ihmisiä. Sentähden on meille tärkeää, että Jeesuksessa Kristuksessa pyydämme omistaa niitä ylimaailman voimia, jotka kerran tulevat hallitsemaan maankin päällä. Ja meillä on jokapäiväisenä uskonkilvoituksena edessämme kuoleminen Kristuksen kanssa ja ylösnouseminen Hänen kanssaan. Tämän usea kristitty unhottaa. Kristikunnassa on olemassa uskonnollisia suuntia, jotka puhuvat vain uskosta eivätkä tahdo parannuksesta mitään tietää. Usealle tuntuu nykyaikana kilvoitus syntiä vastaan lainalaisuudelta. Täytyyhän viljan, joka kylvetään peltoon, kuolla. Vain kuolevasta jyvästä nousee oras ja uusi kasvi. Koko luonnon piirissä hallitsee tuo kuolemansääntö, joka panee vanhan

kuolemaan ja uuden siitä kasvamaan. Kristinuskon perustotuuksia on: »Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan» (Room. 6: 8). Missä ei ole vanhan ihmisen kuolemista, siinä ei ole uuden ihmisen kehitystä. Uskonelämä on aina ollut kilvoitusta, jossa on monenlaista kärsimistä.

Kun uskonelämän perussääntö on tätä luontoa ja Kristus sanoo: »Joka tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Mark. 8: 34), niin on kristityn muistaminen, että Jumala tällä tapaa kasvattaa ihmistä iankaikkista elämää varten, ja hänen on mielessä pitäminen, että Jumala on uskollinen. Hän ei voi vapauttaa ihmistä tästä kuolemisen säännöstä, jonka alaisena Kristus oli sentähden, että Hän antaisi uskovalle voimaa kuolla Hänen kanssaan. Kun kristitty on kärsimisen alainen, tulee hänen ajatella, että taivaallinen Isä kasvattaa häntä tämän kautta korkeampaa, uutta elämää varten. Ja Jumala, joka on Isä yli kaikkien, ei pane uskovalle suurempaa kiusausta, kuin minkä hän voi kantaa, vaan salliessaan kiusauksen Hän valmistaa pääsönkin siitä, niin että uskova voi sen kestää. Taivaallinen Isä pitää hellän huolen lapsistaan. Sitä ei kristitty saa unhottaa. Hän sallii kiusauksien tulla lapsilleenkin, sillä se on uskon kehitykselle tarpeen, mutta Hän määrää myöskin kiusaukselle sellaisen lopun, että uskova voi sen kestää.

Kun katselemme sitä nautinnonhimoa, mikä nykyaikana vallitsee kristikunnassa, tuntuu siltä, että tietoisuus kristityn uskonkilvoituksesta on paljon himmennyt ja että useat kristityt ovat unhottaneet kuolemisen Kristuksen kanssa. Elävä kristitty ei voi viihtyä maailman turhissa iloissa. Jumalan Henki johdattaa kristityn elämää, ja hänen johdatukseensa on meidän tyytyminen. Kun Kristuksen risti painaa, saamme olla varmat siitä, että kärsimisellä on Jumalan panema määrä, eikä se tule ylivoimaiseksi, sillä Jumalan rakkaus valvoo sitä. »Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa» (Ps. 68: 21).

SYYSKUUN 20 P:NÄ.

Lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, ja hänen hartioillansa on herraus (Jes. 9: 5).

Ihmeelliset ovat Jumalan tiet, ja kristityn tulee oppia niitä tuntemaan. Ihminen on alhaalta ja mukautuu mielellään maallisen mukaan, mutta hän on Jumalan kuvaksi luotu, ja hänen tulee oppia Kristuksen seuraajana täällä vaeltamaan. Luonnolliselle ihmiselle on pahennukseksi, että kristinusko on ylhäältä. Sentähden pyytävät taitamattomat muodostaa kristinuskoa oman mielensä mukaiseksi. Sen kautta on paljon turmiota syntynyt.

»Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, ja teidän tienne eivät ole minun teitäni», sanoo Herra. »Sillä niin paljon kuin taivas on maata korkeampi, niin ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne» (Jes. 55: 8, 9). Tätä tulee kristityn varsinkin meidän aikanamme oppia, kun ihmisviisaus ja ihmistoimi pyrkivät kaikkea määräämään.

Kun Jeesus syntyi Betlehemissä, ei Hänellä ollut sijaa majatalossa, vaikka Hän oli Jumalan Poika, vaan äiti pani Hänet seimeen. Jumala tuli Hänessä ihmiseksi, mutta tuntematon oli tämä lapsi ihmisille. Viisaat itäisiltä mailta tulivat kyllä Häntä palvomaan ja antamaan Hänelle lahjojaan, sillä he olivat nähneet hänen tähtensä idässä. Kun he Jerusalemissa kysyivät: »Missä on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas?» (Matt. 2: 2) hämmästyi Herodes ja koko Jerusalem. Kirjanoppineet tiesivät raamatuista sanoa, että maailman Vapahtaja oli syntyvä Betlehemissä, mutta ei kukaan Jerusalemin asukkaista lähtenyt sinne Häntä kumartamaan. Taivaan enkelit iloitsivat ja sanoivat Betlehemin tienoilla oleville paimenille, että heille oli syntynyt luvattu Messias. Nämä lähtivätkin kumartamaan Jeesus-lasta, mutta muita ei lähtenyt Betlehemiin, vaikka maailman suurin tapahtuma oli siellä tapahtunut. Rauhassa ei Jeesus-lapsi kuitenkaan saanut olla Betlehemissä,

sillä Herodes lähetti sinne palvelijoitaan tappamaan Hänet, ja Joosefin ja Marian täytyi paeta Egyptiin Jeesus-lapsen kanssa. Tällä tapaa kohdeltiin Jumalan Poikaa, joka oli maailman pelastajaksi tänne tullut.

Tuntemattomana kasvoi Jeesus Nasaretissa. Jumalan Poika eli täällä kolmekymmentä vuotta puusepän perheessä, eikä kukaan tietänyt, että Hän oli sovittava maailman synnin ja pelastava ihmiskunnan pimeyden vallasta. Näin tuntemattomana eli Jumalan Poika Israelissa.

Kun Jeesus alkoi pelastustyönsä ja muutaman vuoden aikana saarnasi taivaan valtakunnan evankeliumia, pahenivat fariseukset ja saddukeukset Häneen ja päättivät tappaa Hänet, joka oli Jumalan Poika. Ristinpuulla Jeesus kuoli ja sovitti Jumalan uhrikaritsana maailman synnit. Niin toteutui Jumalan sana: »Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, ja teidän tienne eivät ole minun teitäni.»

SYYSKUUN 21 P:NÄ.

Joka sanoo Hänessä pysyvänsä, on velvollinen itsekin vaeltamaan niin, kuin Hän vaelsi (1 Joh. 2: 6).

Salaisuudet ympäröivät ihmiskuntaa. Elämän piirissä liikkuvat sen ajatukset, mutta kuolleiden kanssa ei meillä ole tietoista yhteyttä. Tämä maa, jonka päällä asumme, on kiertotähti, joka tässä aurinkokunnassa liikkuu auringon ympärillä, mutta muista kiertotähdistä emme tiedä mitään lähempää. Niiden liikkeet vain ovat meille tunnetut. Niissä tähdissä, jotka kirkkaina loistavat, on lämpö niin suuri, ettei eläviä olentoja voi niissä olla. Koko tämä suuri näkyväinen maailma on kerran katoava.

On myös olemassa katoamaton maailma. Taivas ja taivasten taivaat, joissa Jumalan valtaistuin on, ovat olemassa ylimaailmallisessa kirkkaudessa, ja lukemattomat enkelit palvelevat niissä Jumalaa. Siellä on katoamaton elämä, siellä on taivaan

valo, siellä on iankaikkinen ilo Jumalan luona. Uusi kirkastettu maa on oleva yhteydessä näiden taivasten kanssa. »Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu» (2 Piet. 3: 13).

Ihmiskunta on ilmestyksen kautta saanut tietoa siitä katoamattomasta maailmasta, jossa Jumala asuu kirkkaudessa ja enkelit Hänen kanssaan. Ennustuksen sana antaa meille sen tiedon tästä maailmasta, mikä on meille tarpeen. Jumala on puhunut meille apostolien ja profeettain kautta. Tämän Jumalan sanan kautta on kallis yhdysside syntynyt taivaan valtakunnan ja ihmiskunnan välillä. Kallisarvoinen on meille tämä tieto. Jumala on tullut ihmiseksi Jeesuksessa Kristuksessa. Hän asui täynnä armoa ja totuutta ihmiskunnan keskuudessa. Jeesus sanoo: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6: 63). Hän ei sano, että niissä vain on henkeä ja elämää. Kallis on meille tämä tieto, joka on ilmestyksen kautta meille annettu.

Tämän ilmestyksen kautta voimme olla yhteydessä Jumalan kanssa ja Jumalan lapsina kasvaa taivaan elämää varten. Mutta tämä korkea tieto vaatii kuuliaisuutta Jumalalle elämässä. Niin suuri on Jumalan armo meitä kohtaan, että koko olentomme tulee uskon kautta pysyä elävässä Jumalassa. Kiittämätön on se ihminen, joka ei pidä tätä Jumalan ilmestystä kalliina ja joka ei tahdo Jeesuksessa Kristuksessa olla yhdistettynä Jumalan kanssa. Apostoli sanoo: »Joka sanoo Hänessä pysyvänsä, on velvollinen itsekin vaeltamaan niin, kuin Hän vaelsi.» Ihmisen tulee pysyä siinä Herrassa, joka tuli taivaasta ja toi meille elämän. Ja kristityn tulee vaeltaa, niinkuin Kristus maan päällä vaelsi.

SYYSKUUN 22 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen tullut valoksi maailmaan, jottei yksikään, joka Minuun uskoo, jäisi pimeyteen» (Joh. 12: 46).

Syntiinlankeemuksen kautta pääsi pimeyden valta hallitsemaan maailmaa, ja pimeyden valtakunta asettui vastustamaan Jumalan valtakuntaa. Pimeyden ruhtinas on korkea henkiolento, jonka liittolaisena suuri enkelijoukko on. Kaikki maailmassa kehittyy, niin pahakin. Pimeyden valta kasvoi kasvamistaan, ja perkele sanoo ylvästellen Jeesukselle, kun tämä kiusataan, että kaikki maailman valtakunnat ovat hänelle annetut, ja hän antaa ne kenelle hän tahtoo. Kaikki ihmiset ovat luonnostaan pimeyden valtakunnan piiriin kuuluvia, ja heidän tulee kääntyä, tehdä parannus ja uskoa Jeesukseen, jos tahtovat siitä vapautua. Apostoli sanoo: »Jumala on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan» (Kol. 1: 13). Nöyryyttävä on ihmiskunnan tila, kun kaikki, jotka eivät ole kääntyneet ja uskossa omistaneet Kristusta, ovat pimeyden valtakunnan hallittavina. Tässä on perussyy siihen vihaan, joka on olemassa kristinuskon ja maailman välillä. Maailmanlapsi ei usko, että hän olennoltaan liikkuu pimeyden piirissä, mutta ihmiskunnan tila todistaa, että asianlaita on tämmöinen.

Kun ensimmäiset ihmiset syntiinlankeemuksessa rikkoivat Jumalan käskyn, sanoi Jumala, että vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään, ja tämä lupaus selkeni yhä ihmiskunnan kehittyessä. Lupauksen sana toteutui, kun Jeesus syntyi Betlehemissä, kuoli ja nousi kuolleista. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Kun Hän kastettiin Jordanin virrassa, aukeni taivas, ja Jumalan Henki laskeutui Hänen päälleen, ja ääni sanoi taivaasta: »Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt» (Matt. 3: 16, 17). Henki vei Hänet erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Täällä tapahtui ratkaiseva taistelu. Perkele koetti vietellä Kristusta palvelemaan häntä, mutta Kristukselle paljastui pimeyden

ruhtinas, ja Hän sanoi: »Mene pois, saatana» (Matt. 4: 10). Perkele on nyt voitettu, ja aikanaan hänet heitetään toisen kuoleman tuleen. Mutta vielä hän hallitsee sitä maailmaa,joka epäuskossa palvelee häntä.

Valoksi syntyi Jeesus tähän maailmaan, ja Hän voitti pimeyden vallan. Ainoastaan Hänen kauttaan voi ihminen päästä pimeyden kahlesta. Valkeuden vaipassa liikkuu vielä pimeyden valta, mutta Jumalan Hengen valossa tämä paljastuu uskovalle, ja hän pakenee Kristuksen turviin. Ainoastaan Jeesuksessa Kristuksessa on vapautus pimeyden vallasta mahdollinen. Laaja on synnin valta, vaikka ihmiskunta kerskailee suuresta sivistyksestään. Kun Jumalan Henki saa tehdä ihmiselle tunnetuksi synnin vallan ja armon vallan, pääsee ihminen Kristuksen kautta Jumalan valtakunnan piiriin ja tulee Jumalan lapseksi. Onnellinen on se, joka on Kristuksessa voiton saanut täällä maan päällä; kuolemassa pääsee hän Herransa tykö Jumalan kirkkauteen. Silloin on hän kokonaan päässyt vapaaksi pimeyden vallasta ja tullut valoksi Herrassa.

SYYSKUUN 23 P:NÄ.

Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valo Herrassa. Vaeltakaa valon lapsina (Ef. 5: 8).

Raamattu sanoo: »Pimeys peittää maan ja synkeys kansat» (Jes. 60: 2). Ihmistoimen kautta on valistusta pyydetty levittää kaikkiin kansoihin. Kreikan kansa oli muinoin muita etevämpi tässä suhteessa. Tiede ja taide olivat kansan keskuudessa yleisesti tunnetut. Atenan kansankokouksessa kykeni jokainen kansalainen arvostelemaan tieteellisiä ja taiteellisia kysymyksiä. Pidettiin kunniana olla Kreikan kansalainen, jonka tähden ruhtinaatkin pyysivät Atenan kansalaisoikeutta. Mutta uskonnollisessa suhteessa peitti pimeys tämänkin kansan. Se palveli epäjumalia, ja viisaan Sokrateen, joka ei niihin uskonut, täytyi tyhjentää myrkkypikari.

Ylimaailman elämänpiiri on niin korkea, että ajallisuudessa liikkuva järki ei sitä ensinkään käsitä. Kreikan viisaitakin koskee Raamatun sana, että he olivat pimeys. Jumalaa, joka on Isä yli kaikkien isien, he eivät tunteneet. Jeesuksessa Kristuksessa tuli taivaan valkeus maailmaan. Hän oli taivaallista syntyperää, ja siinä kohden Hän erosi kaikista muista ihmisistä. Hänellä ei ollut isää maan päällä, vaan Hän ja Jumala olivat yhtä. Joka näki Hänet, näki Isänkin. Kun Jeesus oli maan päällä, teki Hän paljon ja suuria ihmetöitä. Hän paransi sairaita, antoi sokeille heidän näkönsä ja herätti kuolleita. Järkeisoppineet arvelevat, että Jeesus vain oli muita ihmisiä lahjakkaampi, joka kykeni tekemään sitäkin, johon eivät muut pystyneet. Mutta Jeesus ei ole tästä maailmasta, vaan Hän tuli ylhäältä. Hän on ylösnousemus ja elämä. Hänen sanallaan on luova voima. Se ei ole verrattavissa mihinkään ihmissanaan. Hänen sanansa ovat henkeä ja elämää. Ruumiillisesti kuolleelle voi se antaa elämän ja hengellisesti kuolleelle se voi antaa iankaikkisen elämän. Joka uskossa ottaa vastaan Jeesuksen sanan, hän saa tämän sanan kautta taivaallisen elämän. Jeesus sanoo: »Jokainen, joka elää ja uskoo Minuun, hän ei ikinä kuole» (Joh. 11: 26). Kautta koko iankaikkisuuden kestää Kristuksen sanan eläväksitekevä voima.

Pimeä on luonnollinen ihminen, mutta kun hän uskossa omistaa Kristuksen, tulee hän valoksi Herrassa. Puutteellinen on vielä kristikunnassakin käsitys Kristuksesta. Siihen kyllä uskotaan, että Kristuksen kautta saadaan iankaikkinen elämä, mutta usealle kristitylle on hämärää, että hänen itsensä tulee uskon kautta tulla valoksi Herrassa. Siinä on se uudistus, joka Kristuksen kautta syntyy uskovassa, että taivaan valo asustuu ihmisen sydämeen ja tekee hänet Jumalan valtakunnan lapseksi. Ihminen ajattelee kyllä niitä suuria muutoksia, jotka Raamatun mukaan tapahtuvat kristinuskon kautta maailmassa, mutta useinkaan hän ei ajattele sitä muutosta, jonka kristinusko tahtoo hänessä itsessään saada aikaan. Taivaan valo tahtoo hallita hänen olennossaan, niin että pimeys sieltä poistuu. Korkea on kristinuskon vaikutus, ja Herra kutsuu

kaikkia luoksensa antaakseen heille sen taivaallisen valon, joka tuo mukanaan iankaikkisen elämän. »Vaeltakaa valon lapsina», sanoo apostoli. Kristus antaa uskovalle katoamattoman elämän valoa.

SYYSKUUN 24 P:NÄ.

Ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä (Room. 14: 17).

Kristinusko pyytää kääntää ihmiskunnan mielen sisäänpäin ja ylöspäin, mutta tämän sukupolven mieli pyrkii yhä vain ulospäin. Se rakentelee suunnitelmia, jotka ihmisvoimin olisi saatava aikaan ja joissa ulkonainen loisto ja kunnia ovat pääasiana. Ja useimmat unhottavat, että Jumalan tie käy kuoleman kautta elämään. Kristuksen tie on aina ristintie. Meidän tulee muistaa, että Kristuksen seuraajan aina tulee kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Häntä. Vehnänjyvän täytyy ensin maassa kuolla, ennenkuin siitä voi nousta uusi elämä. Sen perusteen tahtoo nykyaika unhottaa ja pyrkii vain suorastaan elämää rakentelemaan. Mutta tämä ei kestä koetuksen tulta. Sentähden sanookin apostoli, että Jumalan valtakunta ei ole syömistä ja juomista. Se ei ole ulkonaista puuhaa ja tointa. Se ei rakasta sitä kunniaa, johon ihmiset tavallisesti mieltyvät, vaan sen elämä on »kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3: 3). Se on »vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.»

Jumala on vanhurskas ja Hän rakastaa vanhurskautta. Kristinuskon perustehtävä on luoda vanhurskaita ihmisiä, jotka vaeltavat Jumalan tiellä. Kristuksessa tulee Jumalan vanhurskaus ilmi, sillä Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys. Kun ihminen kääntyy ja uskoo Kristukseen, luetaan tämä usko hänelle vanhurskaudeksi; ja kun hän uskossa omistaa Kristuksen, on sydämessä asuva Kristus hänen vanhurskautensa. Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää

minussa» (Gal. 2: 20). Uskova omistaa Kristuksen yhä enemmän sydämensä tavaraksi. Elävä kristitty kasvaa aina Kristuksessa ja saa Häneltä armoa armon lisäksi.

Jumalan valtakunta on rauhaa Pyhässä Hengessä. Kun ihminen saa syntinsä anteeksi ja puhdistusta Kristuksen veressä, asustuu Jumalan rauha hänen sydämeensä. Kun Kristus elää hänessä, on hänellä Jumalan rauha, josta maailma ei mitään tiedä. On kristityitä, joilla ei ole tätä rauhaa, ja sanovatpa, ettei ihminen voi sitä saadakaan, mutta he erehtyvät ja todistavat tällä puheella, etteivät vielä ole saaneet Pyhää Henkeä. Kun Pyhä Henki tulee uskovan sydämeen asumaan, tuo Hän sinne Jumalan rauhan. Tämä on taivaista kotoisin. Tätä rauhaa toivotetaan Raamatussa usein kristityille, ja Jumala antaa sen niille, jotka Häntä etsivät.

Taivaan valtakunta on myös iloa Pyhässä Hengessä. Ihminen on luotu taivaan iloa varten. Sentähden hän kaipaa iloa. Mutta usein hän turmelee itsensä katoavalla ilolla, joka tahraa sielun. Herrassa yksin on oikea ilo. Jeesuksessa Kristuksessa on uskovalla taivaan iloa, ja kuolemassa hän pääsee niiden joukkoon, jotka elävät katoamattomassa ilossa. Taivaan valtakunta antaa tätä iloa, sillä se on iloa Pyhässä Hengessä. Ihminen tuhlaa kalleimman lahjan, jos hän ei etsi tätä vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä.

SYYSKUUN 25 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa» (1 Piet. 4: 12).

Kun luonto kauniina kesäaikana meille hymyilee, ihailemme sitä ja toivomme, että tätä rauhallista, virkistävää elämää kestäisi kauan. Mutta sähköä kokoontuu aina ilmaan, ja tämä on levoton aine, joka purkautuu ukonilmaan ja myrskyihin, jonka kautta ilma puhdistuu. Samanlainen on olennoltaan henkinen

ilmanala ihmiskunnassa. Ei voi lakkaamatta olla tyyntä ja rauhaisaa. Syntyy aina väliin yhteentörmäyksiä eri henkisten virtausten välillä, jotka tekevät tuhoja, mutta ne vaikuttavat kuitenkin lopulta puhdistavasti. Niin on myöskin yksityisen ihmisen elämä. Ei ole alituinen auringonvalo sillekään hyödyksi. Synnin valta on niin syvä ja turmeleva, että kristitynkin täytyy ajoittain joutua koetuksiin, joissa hän saa ponnistaa kaikki voimansa ja kokea, etteivät ne riitä onnen päivää luomaan, vaan hänen täytyy paeta Jumalan armon turviin ja Jumalan kädestä saada siunaus.

Kuinka armas onkaan elämä kihlatuille, joiden sydämiä rakkaus yhdistää, kuinka valoisalta näyttää heille elämä, kun ovat löytäneet toisensa ja saavat sitä rakkautta nauttia, jonka Jumala heille suopi. Mutta aurinko menee aina ajoittain pilveen. Pimeä peittää polkuja, joita heidän on vaellettava. Pimeyden valta asettaa yhä uudelleen paulojansa heidän tielleen. Koetuksen päivänä on henkinen taistelu tarpeen, sillä ainoastaan koetuksen tulessa puhdistuu ihminen. Kun Jumala saa masentaa itsekkyyden koetuksen kautta, tulee onnen päivä, jolloin Jumalan rauha laskeutuu levottomaan sydämeen. Silloin tuntee uskova, kuinka korkeamman maailman valo lämmittää sydäntä. Jumalan rauha on niin suloinen ihmisen mielelle. Jumalan enkelit liikkuvat hänen ympärillään. Uskova tuntee, että hän on yhteydessä korkeamman henkimaailman kanssa.

Raamattu sanoo, että meidän tulee monen ahdistuksen kautta mennä taivaan valtakuntaan (Ap. t. 14: 22). Kun Kristus Ihmisen Poikana eli maan päällä, joutui Hän pimeyden henkivallan kiusattavaksi, mutta Hän voitti sen, niin että pimeyden ruhtinaalla ei ollut mitään Hänessä (Joh. 14: 30). Jeesus pysyi aivan erillään pimeyden vallasta. Raamattu sanoo, että Jeesus kiusattiin kaikessa niinkuin mekin, mutta se lisää, että Hän oli ilman syntiä (Hepr. 4: 15). Sentähden on Hän meille armon ruhtinas. Synnin kautta on tämä maailma niin turmeltunut, että uskovakin joutuu monenlaisten kiusausten alaiseksi. Mutta Kristus on hyvä paimen, joka hoitaa

lampaansa. Hän on joka päivä omiensa luona maailman loppuun asti. Raamattu sanoo, että Kristus sentähden on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta ilman syntiä, jotta Hän voisi olla armollinen Ylimmäinen pappi. Niin suuri on Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Kun Kristus taisteli Getsemanessa, rukoili Hän Isää: »Jos on mahdollista, niin menköön Minulta pois tämä malja», mutta Hän lisää: »kuitenkaan ei niinkuin Minä tahdon, vaan niinkuin Sinä» (Matt. 26: 39). Jeesus voitti kiusauksessa, niin että Hän nyt voi kiusatuita auttaa. Kun joudumme kiusaukseen, niin älkäämme oudoksuko sitä hellettä, mikä meitä vaivaa, vaan muistakaamme, että kiusaukset ovat meille tarpeen koetukseksi, ja paetkaamme Kristuksen luo, joka voi kiusatuita auttaa.

SYYSKUUN 26 P:NÄ.

He virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta (Ilm. 20: 4).

Raamattu puhuu kahdesta ylösnousemisesta. Ensimmäinen ylösnouseminen tapahtuu, kun Kristus tulee pyhien enkelien kanssa ja hänen omansa herätetään ja saavat hallita Hänen kanssaan tuhannen vuotta. Apostoli Paavali sanoo pyrkivänsä tähän ylösnousemiseen. Epistolassaan filippiläisille esittää hän selvästi uskonsa tuleviin tapahtumiin. Hän sanoo: »Niinpä minä luen tosiaankin kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani tuntemisen rinnalla, sillä Hänen tähtensä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana, jotta voittaisin omakseni Kristuksen ja minut havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa laista saatavaa vanhurskautta, vaan sitä, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sitä vanhurskautta, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni Hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaisekseen hänen kaltaisensa kuoleman kautta, jos ehkä pääsen siihen

ylösnousemiseen, joka on kuolleiden joukosta» (3: 8—11). Apostoli kilvoittelee sen puolesta, että hän pääsisi ensimmäiseen ylösnousemukseen, ja sentähden hän kuolee Kristuksen kanssa, niinkuin hän Kristuksen ylösnousemuksen voimasta nousee ylös Hänen kanssaan. Apostolin on tultava Kristuksen kuoleman kaltaiseksi, kun hän tahtoo ensimmäisen ylösnousemisen osallisuuteen päästä. Tie elämään käy kuolemisen kautta. Jos kuolemme Kristuksen kanssa, niin saamme myös elää Hänen kanssaan, ja se, joka ei tahdo Kristuksen kanssa kuolla, hän ei siis näiden apostolien sanojen mukaan voi tulla osalliseksi ensimmäisestä ylösnousemisesta.

Kun kristitty uskossa omistaa Kristuksen, niin ettei hän enää elä, vaan että Kristus elää hänessä, silloin hän saa tuntea Kristuksen ylösnousemisen voimaa ja hänen kärsimyksiensä osallisuutta, ja sen kautta hän voi päästä siihen ylösnousemiseen, joka on kuolleiden joukosta. Raamattu puhuu useamman kerran tästä ensimmäisestä ylösnousemisesta, ja apostoli kilvoittelee sen puolesta, että hän siihen pääsisi. Mutta kristikunnassa ei paljoa tästä puhuta. Tuntuu siltä, kuin useat kristityt eivät ajattelisi sitä kunniaa, jonka Jumala antaa niille, jotka tulevat osallisiksi ensimmäisestä ylösnousemisesta.

Mikä kunnia onkaan kristitylle hallita Kristuksen kanssa tuhannen vuotta, niinkuin lupaus kuuluu niille, jotka ovat Kristuksen kanssa kuolleet ja ylösnousseet. Kristus kuoli ristinpuulla ihmiskunnan sovinnoksi, mutta nyt on Hänelle annettu kaikki valta taivaissa ja maan päällä. Kun Hän tulee taivaan pilvissä, herätetään haudoistaan ne, jotka ovat Kristuksessa kuolleet, ja he saavat hallita Kristuksen kanssa tuhannen vuotta. Tämä on rauhan aika, jolloin pimeyden valta on sidottu ja pyhät hallitsevat Kristuksen kanssa. Nyt odotamme sitä rauhan aikaa, jonka kuluttua maailman loppu tapahtuu ja uudet taivaat ja uusi maa luodaan. Ennustuksen sana on toteutuva. Meidän tulee uskossa ja toivossa vaeltaa Herran tulemisen päivää kohti.

SYYSKUUN 27 P:NÄ.

Peratkaa pois vanha hapatus, jotta teistä tulisi uusi taikina, niinkuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidänkin pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu (1 Kor. 5: 7).

Vanhassa liitossa vietettiin pääsiäisjuhlaa muistoksi siitä pelastuksesta, jonka Jumala valmisti Israelin lapsille Egyptin orjuudesta. He söivät pääsiäislampaan, ja sen verellä siveltiin heidän asumuksensa ovipielet, niin että murhanenkeli, joka tappoi kaikki esikoiset Egyptissä, meni israelilaisten asuntojen ohi ja säästi heidän esikoisensa. Pääsiäisjuhla oli sentähden Israelin kansalle suuriarvoinen, ja silloin piti kansan syödä happamatonta leipää. Kristikunnalle on pääsiäisjuhla suuriarvoinen sentähden, että Kristus kuoli Jumalan Karitsana ristinpuulla pitkänäperjantaina ja nousi pääsiäispäivänä ylös kuolleista, niin että Hän tuli ihmiskunnalle elämän ruhtinaaksi, jonka kautta Häneen uskoville valmistettiin iankaikkinen elämä.

Kun israelilainen vietti pääsiäisjuhlaa, ei hän saanut nauttia hapanta leipää, vaan uusi, happamaton taikina oli valmistettava. Ja Raamattu sanoo uuden liiton lapsille: »Peratkaa pois vanha hapatus, jotta teistä tulisi uusi taikina, niinkuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidänkin pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu.» Kristinusko tahtoo uudistaa kristikunnan ja maailman. Apostoli sanoo: »Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5: 17). Jeesuksessa Kristuksessa »ei ympärileikkaus ole mitään eikä ympärileikkaamattomuus, vaan se, että on uusi luomus» (Gal. 6: 15). Kristinusko ei tahdo perustaa uutta liittoa vain uusin ulkonaisin muodoin, vaan se tahtoo perinjuurin uudistaa ihmiskunnan. Meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on teurastettu, niin että uuden liiton kansa syö hänen lihansa ja juo hänen verensä, niinkuin vanhan liiton kansa söi pääsiäislampaan. Kristus sanoo: »Minun lihani on tosi ruoka, ja minun vereni on tosi juoma.» »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä, ja Minä herätän hänet

viimeisenä päivänä» (Joh. 6: 55, 54). Kristus kuoli todella Jumalan uhrikaritsana ja nousi ruumiillisesti ylös kuolleista. Hän ilmestyi ylösnousseena opetuslapsilleen, näytti heille kätensä ja jalkansa ja sanoi: »Katsokaa käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että Minä itse tässä olen» (Luuk. 24: 39). Mitä selvimmällä tavalla Hän osoittaa heille, että Hän on ruumiillisesti ylösnoussut, ja Hän sanoo heille: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (Joh. 6: 53). Kristus ei ole vain henkisesti noussut ylös, sillä semmoisena Hän ei voisi uudistaa ihmiskuntaa ja maailmaa. Hän on elämän leipä uskovalle ruumiillaan ja hengellään. Hänen ruumiinsa kirkastui kuolemassa, mutta sama ruumis, joka ristinpuulla riippui ja pantiin hautaan, nousi ylös ja kirkastui, ja tämä kokonainen Kristus on ruumiineen ja henkineen se Vapahtaja, joka uudistaa ihmiskunnan ja maailman. Kristus sikisi Pyhästä Hengestä, ja hänen ruumiinsa on taivaallista syntyperää, joka on olennollisesti tarpeen maailman uudistumiseen. Kun sanotaan, että Kristus on vain henkisesti noussut ylös ja että se ruumis, joka pantiin hautaan, jäi sinne hajoamaan, niin suorastaan kielletään Raamatun selvä todistus Kristuksen ylösnousemisesta. Raamattu sanoo, että jollei Kristus ole ylösnoussut, niin on kristityn usko turha ja hän on vielä synneissään (1 Kor. 15: 17). Maailman uudistus käy mahdottomaksi, jos kielletään Kristuksen ruumiillinen ylösnouseminen, ja jollei Kristuksen ruumis ole ylösnoussut, niin ei kristitynkään ruumis voi nousta ylös. Jeesuksessa Kristuksessa meillä on se uusi peruste, joka uudistaa sekä henkisesti että ruumiillisesti koko ihmiskunnan ja maailman. Kristus on todella elämän leipä, joka antaa iankaikkisen elämän kaikille niille, jotka uskovat Häneen.

SYYSKUUN 28 P:NÄ.

Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhoin hapatuksin eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksin, vaan puhtauden ja totuuden happamattomin leivin (1 Kor. 5: 8).

Ihminen tahtoo mielellään juhlia, ja kaikenlaisia juhlia vietetään nykyaikana kristikunnassa. Vanhassa liitossa oli suuria juhlia, jotka olivat Jumalan säätämiä. Koko kansa kokoontui silloin Jerusalemiin viettämään juhlaa Jumalan kunniaksi. Kun Joosef ja Maria veivät Jeesuksen 12-vuotiaana Jerusalemin juhlaan, katosi Hän heiltä juhlivien joukkoon, ja he saivat kolme päivää Häntä etsiä. Rakentavaa oli kansalle pääsiäiseksi kokoontua Jerusalemiin kiittämään Jumalaa siitä, että Hän oli pelastanut kansan Egyptin orjuudesta, ja rukoilemaan Häneltä apua suureen Jumalan antamaan tehtävään: odottaa tulevaa Messiasta. Jumalan temppeli oli tämän juhlivan kansan keskuspaikka.

Kristikunta kokoontuu suurina juhlina kiittämään Jumalaa hänen hyvyydestään ja rukoilemaan Häneltä armoa. Joulua viettää kristikunta Jeesuksen syntymisen muistoksi, ja lapset saavat lahjoja muistoksi siitä, että Jumala silloin antoi Kristuksen syntyä ihmiskunnan pelastajaksi. Pääsiäisjuhlaa viettää kristikunta muistoksi siitä, että Kristus kuolemallaan sovitti maailman synnit, nousi kuolleista ja tuli iankaikkisen elämän ruhtinaaksi. Helluntaijuhlaa vietämme muistoksi siitä, että Pyhä Henki silloin vuodatettiin kaiken lihan yli. Kristus lähetti Henkensä johdattamaan kristikuntaa elämän tietä. Tärkeää on, että kristityt oikein viettävät näitä suuria juhlia, ja on syytä muistaa apostolin käskyä: »Viettäkäämme juhlaa puhtauden ja totuuden happamattomin leivin.» Kristityn tulee kääntyä maailman turhista menoista ja pyytää Jumalalta puhdistusta ja Hengen valoa, niin että hän voi näissä juhlissa yhdistyä koko kristikunnan kanssa palvelemaan Jumalaa hengessä ja totuudessa. Suuri on se siunaus, minkä Jumala tämmöisinä suurina juhlina antaa kristikunnalle, sillä Hän

tahtoo yhdistää koko kristikunnan yhdeksi Jumalan perheeksi.

Mutta paljon on juhlia, joita ihmiset viettävät aisti-ihmisen iloksi, joissa useinkin huonot seurat iloitsevat siitä menestyksestä, mikä niillä on ollut maailmassa, ja silloin on usein syöminen ja juominen pääasia näissä juhlissa. Ne eivät tapahdu Jumalan kunniaksi, vaan pimeyden valta iloitsee siitä, että se on voinut käyttää ajattelemattomia ihmisiä palvelukseensa. Apostoli sanoo: »Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhoin hapatuksin eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksin.» Ei kristityn sovi viettää juhlia vanhan ihmisen iloksi, vaan Jumalan kunniaksi tulee hänen viettää juhlansa. Paljon juhlitaan meidän aikanamme juhlivien vahingoksi. Kristittyjen keskuudessa on valvottava, että Jumalan siunaus on juhlissa mukana ja että ihminen niissä saa ravintoa ylhäältä. »Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhoin hapatuksin eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksin, vaan puhtauden ja totuuden happamattomin leivin.»

SYYSKUUN 29 P:NÄ.

Kun Hän tulee, totuuden Henki, opastaa Hän teidät koko totuuteen (Joh. 16: 13).

Syvä elimellinen kehitys esiintyy ihmiskunnan historiassa. Lupauksen sana ilmenee vanhan liiton ennustuksessa yhä selvempänä. Uusia piirteitä tulee näkyviin profeettain ilmestyksissä. Kristuksessa kirkastuu Jumalan totuus. Hänessä on elämä, ja elämä on ihmiskunnan valo, joka pimeässä loistaa. Jumalan Henki liikkui elähyttävänä luomisessa vesien päällä ja puhui profeettain kautta elämän sanoja ihmiskunnalle. Hän kirkasti Jumalan totuuden, kunnes tämä uudessa liitossa pääsi Kristuksen kautta valaisemaan uuden elämän voimalla niitä, jotka uskoivat. Ihmishenki elää Jumalan totuudesta, ja tämä totuus tekee ihmisen vapaaksi synnin ja kuoleman vallasta. Kun Kristuksen Henki helluntaipäivänä vuodatettiin kaiken

lihan päälle, silloin alkoi korkeimman ilmestyksen aika, sillä tämä Henki ilmoittaa Kristukseen uskoville koko totuuden. Jeesus sanoi juutalaisille: »Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi» (Joh. 8: 31, 32). Sentähden on Jumalan totuus niin suuriarvoinen ihmiselle.

Jumala asuu valossa, johon ei kukaan ihminen voi tulla. Ei ole kukaan Jumalaa koskaan nähnyt, eikä kukaan voi Häntä nähdä hänen ylimaailmallisessa kirkkaudessaan, mutta Hän antaa jumaluuden täyteydestään uskoville armoa armon lisäksi, ja Jumalan ilmestyksen kautta antaa totuuden Henki korkeimman uskon tiedon uskovalle. Koko Jumalan totuus on Jeesuksessa Kristuksessa ilmoitettu, ja tästä totuudesta elää uskova. Me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Koko tämä näkymätön maailma on kirkastuva Kristuksen tulemisessa, mutta totuuden Henki ilmoittaa tänäkin aikakautena Kristukseen uskoville koko Jumalan totuuden, sillä tämä on Jeesuksessa Kristuksessa tullut ilmi. Hänessä tulee ylimaailman elämä henkisenä voimana vaikuttamaan uskovan sydämeen.

Ihminen tyytyy usein hyvinkin vähään uskon alalla, mutta Jumala tahtoo antaa hänelle paljon. Ihminen iloitsee, kun saa totuuden muruja, eikä useinkaan tahdo kilvoitella täydellisemmän tiedon puolesta. Mutta Jeesus sanoo: »Kun Hän tulee, totuuden Henki, opastaa Hän teidät koko totuuteen.» Sitä kristityn tulee pyytää, että hän tämän totuuden Hengen kasvatettavana kasvaa yhäti elämän tiedossa. Laaja on totuuden piiri ja korkea se valo, joka siitä lähtee, mutta ihminen on niin hidas ja välinpitämätön, kun on kysymys korkeimmasta, täydellisestä totuudesta. Kun eläin talven aikana on ollut hämärässä ja se päästetään ulkoilmaan, palajaa se aluksi hämärään takaisin, kunnes oppii tuntemaan ja rakastamaan valoa. Niin pysyy usea ihminen mielellään siinä hämärässä, jossa on kasvanut, ja karttaa aluksi täydellisempää tietoa, mutta kallis ja korkea on totuuden piiri, ja totuuden Henki tahtoo johdattaa kristityn koko totuuteen. Raamatussa se on meille ilmoitettu,

mutta me tarvitsemme Pyhän Hengen valistusta sen käsittämiseen ja siinä kasvamiseen. Taivaan iloa antaa meille Jumalan totuus, ja meidän tulee pyytää Jumalalta, että totuuden Henki saa johdattaa meidät yhä korkeampaan totuuteen.

SYYSKUUN 30 P:NÄ.

Meidän apumme on Herran nimessä, joka on tehnyt taivaan ja maan! (Ps. 124: 8).

Ihminen on olennoltaan heikko, vaikka häntä koroittaa se, että hän on Jumalan kuvaksi luotu. Senkin kautta saa hän korkean arvon, että Jumalan ainokainen Poika on maan päällä ilmestynyt tosi ihmisenä. Tarkastaessaan Luojan suuria töitä luomakunnassa nousee ihmisessä ajatus: mitä on ihminen, että Jumala häntä muistaa? Mitä on hän, jonka matka kehdosta hautaan on niin lyhyt, mutta jota kuoleman jälkeen odottaa iankaikkisuus? Maanjäristys voi silmänräpäyksessä hukuttaa tuhansia ihmisiä. Hirmumyrskyt tekevät tuhojaan. Mitä ihminen voi näiden luonnonilmiöiden tuhotessa paikkakuntia! Ruttotaudit tappavat ihmisiä sadoin tuhansin, ja suurissa sodissa murhaavat kansat toisiaan. Vaarojen ympäröimänä on ihminen kaikkialla maan päällä, ja hänen voimansa eivät kykene häntä niistä varjelemaan. Psalmista sanoo: »Minä nostan silmäni vuoriin päin, joista apuni tulee» (121: 1).

»Meidän apumme on Herran nimessä, joka on tehnyt taivaan ja maan.» Jumala on Isä yli kaikkien isien. Hän hoitaa kaikki luodut ja antaa ravinnon kaikille eläville olennoille. Hän antaa linnuille ilmassa ja kaloille meressä ruoan joka päivä. Ihmeellinen on tämä Jumalan huolenpito. Niinkuin lapsi luottaa isäänsä ja äitiinsä, niin voi ihminen luottaa suureen taivaalliseen Isään, joka antoi ainokaisen Poikansa uhriksi hänen syntinsä sovinnoksi ja joka rakkaudella hoitaa häntä koko tämän elämän matkalla. »Ei Hän tee meille meidän syntiemme mukaan, eikä kosta meille pahojen tekojemme mukaan.» »Niin-

kuin Isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä» (Ps. 103: 10, 13). Kuinka suuri onkaan se Jumala, joka hoitaa koko ihmiskuntaa! Kuinka armollinen on Hän, joka vuosi vuodelta johdattaa ihmistä rakkaudella, antaa hänelle armoa ja laupeutta, kasvattaa Pyhän Hengen koulussa ja opettaa häntä elämän polkua vaeltamaan sen suuren veljeskunnan keskuudessa, jonka koti on Isän huone ylhäällä.

Mielellään ihminen ottaa vastaan apua, ja usein hän etsii turvaansa ihmisiltä, mutta yksi on vain oikea auttaja, se Herra, joka on tehnyt taivaan ja maan. Taivaat ja taivasten taivaat eivät Häntä käsitä, mutta Hän tahtoo olla meidän apumme kaikissa elämän vaikeuksissa. Hän kuulee onnettomien rukoukset, eikä sortuneen huokaus ole Häneltä salattu. Yli koko maanpiirin nousee avunpyyntöjä taivaallisen Isän puoleen, ja Hän kuulee ne kaikki. Ei Hän anna sitä hyvää, mitä ihminen rukoilee, jos se olisi hänelle vahingoksi, vaan Hän antaa parempaa, sitä, mikä todella on hyödyksi. Korkealla taivaassa ja kaikkialla maan päällä on se Isä, joka ihmiskunnan oloja ohjaa. Uusia taivaita ja uutta maata kohti kulkee Jumalan kansa, ja aikanaan saavat autuaat kokoontua kirkastettuina suureen Isän huoneeseen, jossa enkelien joukot ylistävät Luojaa. Onnellinen on se ihminen, joka panee kaiken turvansa Jumalaan ja Häneltä pyytää apua, kun hän täällä taistelee vaarojen ympäröimänä saadakseen vanhurskauden kruunun. Hyvä on Jumala ja apua antaa Hän kaikille, jotka Häntä etsivät.

LOKAKUUN 1 P:NÄ.

Jumala on vahvistava teitä loppuun asti, niin että olette nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä (1 Kor. 1:8).

Ihmisen kääntyminen Jumalan luo ja kilvoitus elämän tiellä, jossa ihminen jumaluuden täyteydestä Kristuksessa ottaa armoa armon lisäksi, niin että hän yhä enemmän muuttuu Kristuksen kuvan kaltaiseksi, on Jumalan hyvä työ ihmisessä. Tällä

tiellä ihminen kasvaa yhä enemmän Kristuksen kaltaiseksi, kuolee synnille ja elää vanhurskaudelle. Jumalan asettamat kehityksen säännöt määräävät tätä ajallista elämää. Pahalla on kehityksensä, joka vie turmelukseen, mutta hyvälläkin on kehityksensä, jonka sääntöjä kristityn tulee noudattaa. Muutamia vuosia olivat apostolit Kristuksen seurassa ja tulivat jatkuvassa uskonkilvoituksessa yhä paremmin tuntemaan taivaan valtakunnan olentoa. Ihmiset tahtovat useinkin pian suorittaa tehtävänsä hengen alalla. Lahkokunnissa tulevat usein jäsenet Jumalan lapsiksi iltapuhteella, jolloin sieluihminen on liikutuksiin joutunut ja luulee olevansa Jumalan lapsi, kun uskolla omistaa lahkokunnan oppilauseet. Mutta Jumala kasvattaa ihmistä vähitellen Jumalan valtakunnassakin.

On paljon, josta vanhan ihmisen täytyy kuolla pois, ja on paljon uutta, jota ihmisen täytyy oppia tuntemaan, ja Pyhän Hengen koulussa tämä tapahtuu. Jumalan hyvään työhön ei saa väsyä. Kristityn tulee varmasti luottaa siihen, että Jumala, joka hyvän työn hänessä aloitti, on sen päättävä Kristuksen Jeesuksen päivään asti. Jumala ei tahdo jättää työtään kesken. Hän on rakkaus, ja Hän sanoo: »Minä olen iankaikkisella rakkaudella rakastanut sinua; sentähden olen vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta» (Jer. 31:3). Paljon vaikeuksia on elämän tiellä, on paljon esteitä, joita pimeyden valta panee ihmisen eteen, niin että hänen on tarpeen aina pitää mielessä, että Jumala, joka hyvän työn on alkanut, on sen päättävä Kristuksen päivään asti.

Niin korkea on ihmisen määrä, niin kallis on Jumalan Pojan kaltaisuus, että kasvaminen siihen vaatii aikaa, ja tätä kasvamista kestää koko ihmiselämän. Kun Kristus ilmestyy kirkkaudessa ja kaikki pyhät enkelit Hänen kanssaan, kun kansat kokoontuvat Hänen eteensä ja Hän erottaa ihmiset toisistaan, niinkuin paimen erottaa vuohet lampaista, ja kun Hän tuomarina antaa kullekin hänen tekojensa mukaan, silloin loppuu kehityksen aika. Mutta Kristuksen päivään asti kestää uskovan kehitys. Hänen tulee opetuslapsena oppia aina paremmin tuntemaan Kristusta ja uskolla omistaa niitä armon aarteita, joita Kristus

omilleen tarjoaa. Apostoli sanoo: »Kasvakaa Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa» (2 Piet. 3:18). Ihminen ei useinkaan ajattele, kuinka korkea kehityksen määrä kristityllä on, vaikka Raamattu usein siitä puhuu. Ei saa uskovan uskonnollinen elämä loppua ensimmäiseen herätykseen, vaan hänen tulee kilvoitella loppuun asti. Jumala on uskollinen, ja Hän tahtoo vahvistaa meitä, että olisimme nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä. Jumala ei tahdo, että ihminen jättää kilvoituksen kesken. Meidän tulee turvata taivaalliseen Isään, että Hän Jeesuksen Kristuksen armon tähden johdattaa meidät perille asti omistamaan sen suuren perinnön, joka taivaissa on meille tallelle pantu. Hyvä on aina Jumalan työ. Meidän tulee ilolla pysyä sen vaikutuksen alaisina.

LOKAKUUN 2 P:NÄ.

Niin on Jumala rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä Häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän (Joh. 3:16).

Jumala tahtoo kaikkia ihmisiä autuaiksi. Hän sanoo: »Niin totta kuin Minä elän, ei Minulle kelpaa jumalattoman kuolema» (Hes. 33:11). Kristuksessa on elämä ja Hänessä on valo. Kaikille niille, jotka vastaanottavat Kristuksen, antaa Jumala iankaikkisen elämän. Ihminen vastustaa tottelemattomuudellaan Jumalan armon tarkoituksia. Ei ole Jumalan syy, että niin moni ihminen joutuu kadotukseen. Kristuksessa on Jumala tarjonnut kaikille ihmisille iankaikkisen elämän, mutta kun useat ovat välinpitämättömiä ja työntävät luotaan Jumalan armon, joutuvat he turmioon. Suuri ja korkea on Jumalan armo, ja Kristuksessa saavat kaikki valitut periä elämän. Mutta pyhänä täytyy Jumalan olla niitä vastaan, jotka hylkäävät tämän armon.

Jumala on meidät valinnut ennen maailman perustamista Kristuksessa perimään iankaikkisen elämän, sillä »niin Jumala

on rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikinä Häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.» Yleinen on Jumalan armo. Evankeliumin saarnassa tulee Jumalan kutsumus kaikille ihmisille. Vapaa on tämä armo. Jumala ei vaadi pelastukseen ihmiseltä tekoja, vaan kurjinkin ihminen saa ottaa vastaan Jumalan armon ja tulla Jeesuksen luo. Kun Herran vertauksessa kutsutut eivät tahtoneet tulla, lähetti kuningas palvelijansa kokoamaan kujilta ja teiden risteyksistä kaikki ja tuomaan ne hääsaliin, mutta vierailla piti kuitenkin olla hääpuku, joka oli kaikille tarjona kuninkaan huoneessa. Armon sanana lähenee kristinusko kaikkia ihmisiä, ja niille, jotka ottavat sen vastaan, antaa Herra vallan Jumalan lapsiksi tulla. He saavat Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi.

Yleinen on siis Jumalan armon kutsumus, joka evankeliumin saarnassa lähenee kaikkia, ja tämän mukaan siunaa Jumala uskovia kaikkinaisella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. Tullakseen armon perinnöstä osalliseksi tarvitsee kristitty joka päivä taivaallista siunausta. Jumala antaa armoa etsivälle kaikenlaista hengellistä siunausta Kristuksessa. Kristuksessa on elämä, ja Hän tahtoo tulla jokaisen ihmisen sydämeen täyttämään sen taivaallisella siunauksella. Niinkuin aurinko luonnon valtakunnassa levittää valoa kaikille, niin tahtoo Kristus armon ruhtinaana antaa kaikkialle hengellistä siunausta. Kun uskova voi Paavalin kanssa sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa», niin on taivaallisen siunauksen lähde asustunut hänen sydämeensä. Silloin on uskovalla syntein anteeksiantamus Kristuksen veressä, ja hänellä on Jeesuksessa Kristuksessa taivaan valtakunnan voimaa. Jumala siunaa uskovaa sen mukaan kuin hän tarvitsee, niin ettei häneltä mitään puutu. Kallis on tämä taivaallisen siunauksen lähde, ja se tarjoaa kaikille etsiville sitä iloa, joka on Jumalassa, ja sitä voimaa, jota jokainen taivaalliseen kotiin matkustava tarvitsee. Apostoli Paavali sanoo usein kirjeissään: »Armo olkoon teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta.»

LOKAKUUN 3 P:NÄ.

Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja (1 Tim. 4:1).

Ihminen unhottaa usein, että kehitys maailmassa on kahdenlainen, hyvä ja paha. Niin syvä on syntiinlankeemuksen seuraus, että ihmisen tahto sen kautta joutui synnin hallittavaksi, ja hänen sydämensä aikeet eivät ole Jumalan tahtoon kiintyneet. Jumala on kaiken hyvän lähde, ja Hänestä vain voi hyvän kehitys saada voimaa ja tukea. Jumalan luo täytyy sentähden tulla jokaisen ihmisen, joka tahtoo kehittyä hyvässä, ja Jumalassa tulee hänen pysyä. Jokaisen ihmisen omassatunnossa on kehoitus: tee mikä on oikein, ja vältä, mikä on väärin. Tee, mikä on hyvää, ja vältä, mikä on pahaa. Mutta tämä olennon taipumus siihen, mikä on hyvää ja oikeaa, on synnin kautta niin heikentynyt, ettei se kykene ihmistä hallitsemaan, ellei hän saa apua ylhäältä. Pahan valta maailmassa on niin suuri, että sen vaikutus on kaikkialla tunnettavissa, ja se pyytää kiihoittaa sitä pahaa, mikä luonnollisessa ihmisessä on. Jumala vetää ihmistä puoleensa, mutta Hän on antanut ihmiselle vapaan tahdon, niin ettei Hän tahdo tehdä ihmiselle väkivaltaa. Jos ihminen ei huoli Jumalan vetämisestä hyvään, saa hän kulkea pahalla tiellä, mutta Jumalan kuritukset kohtaavat aina pahaa.

Ihmisen tulee ottaa huomioon pahan kasvava valta, jos hän tahtoo siitä pelastua. Apostoli sanoo: »Tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja.» Ihminen haluaa tietoa. Kaikenlaista tietoa hän kokoaa elämänsä varrella, mutta harvat ihmiset pyytävät tarkempaan tuntea pahan kasvavaa valtaa. He saavat kyllä kokea monenlaista tuhoa, minkä se tuottaa, mutta tavallisesti pyytää ihminen syrjäyttää mielestään tämän pahan vallan. Niin tuhoisa on kuitenkin tämä valta, että apostoli kehoittaa meitä ennen kaikkea tietämään sen, että viimeisinä aikoina

tulee pilkkaajoita (2 Piet. 3:3). Ihmiset puhuvat paljon kehityksestä, ja useat arvelevat, että kehitys kulkee aina eteenpäin hyvässä, mutta sen ihminen usein unhottaa, että pahakin kehittyy, ja tämä vaikutus on tuhoisa. Apostoli Paavali sanoo Timoteukselle: »Tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset tulevat olemaan itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, rajuja, pöyhkeitä, hekumaa pikemmin kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Semmoisia karta» (2 Tim. 3:1—5). Meidän silmiemme edessä kehittyy paha tällä tapaa, emmekä saa ummistaa silmiämme tälle. Hedelmäksi kypsyy paha yhä enemmän, ja se joutuu aikanaan turmioon. Kristitty ei voi tätä tietä kulkea.

Kristus on maailman valo. Hänessä on elämä, ja Hän antaa niille, jotka Häntä etsivät, ylimaailman voimia, niin että voivat elämän tietä kulkea. Jokaisen, joka tahtoo pelastua, tulee nousta synnistä ja taistella pahaa vastaan. Kristuksen pilkkaajat vaeltavat omien himojensa mukaan, joista olemme apostolin sanan mukaan edellä puhuneet. Mutta Kristuksessa on valo tullut maailmaan, ja Kristukseen uskova vaeltaa valkeudessa, niin ettei hän lihan himoja täytä. Kristus antaa uskovalle voiman Jumalan lapseksi tulla, ja Kristuksen seuraaja vaeltaa kaitaa tietä, joka vie Isän kotiin. Sinne ylöspäin käy meidän matkamme.

LOKAKUUN 4 P:NÄ.

Psalmista sanoo:» Minä iloitsen ja riemuitsen Sinussa, ja veisaan kiitosta sinun nimellesi, Sinä kaikkein Ylimmäinen» (Ps. 9:3).

Vanhan liiton kirjoissa esiintyy paljon kiitosta Jumalalle, varsinkin Daavidin psalmeissa, joissa Israelin suuri kuningas tuo Jumalalle ylistyksensä kaikesta siitä armosta, minkä Hän

on Israelin kansalle osoittanut. Jumala eli mielellään Israelin kiitoksessa, ja niin Hän uuden liiton piirissäkin tahtoo asua kristittyjen kiitosvirsissä. Vanhan liiton lapsi eli vielä lupauksen piirissä. Ei ollut vielä uuden liiton armo ylimaailmallisessa todellisuudessa ilmestynyt. Ja kuitenkin ovat Vanhan Testamentin kirjat niin täynnä kiitosta ja ylistystä Jumalalle. Ei Jumalan kiitos aina esiinny uuden liiton piirissä niin valtavana kuin se ilmenee vanhan liiton uskovissa, vaikka olemme saaneet niin paljon suuria armolahjoja. Useinkin on Jumalan kiitos laimeaa, kun kristityt kokoontuvat hartaushetkiinsäkin. Pitäisihän kiitosvirren elävänä kaikua kristittyjen keskuudessa, kun olemme saaneet Jumalalta taivaan valtakunnan aarteita Jeesuksessa Kristuksessa.

Daavid sanoo: »Kiitä, sieluni, Herraa ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä» (Ps. 103: 1). Koko ihmisolennon kiitollisuutta Jumala tahtoo, niin että Jumalan kiitos täyttää koko sydämen. Kun kristitty tarkastelee elämänsä vaiheita, huomaa hän, kuinka ihmeellisesti Jumala on johdattanut hänen elämäänsä. Lapsena jo hänet otettiin pyhässä kasteessa Jumalan armoliittoon. Kolmeyhteinen Jumala otti hänet lapsekseen, ja elämänsä moninaisissa kohtaloissa saa hän nähdä taivaallisen Isän rakkautta. Aina saa hän uskossa käydä armoistuimen eteen saadakseen syntinsä anteeksi ja taivaan valtakunnan lahjoja, joiden voimassa hän voi täällä uudessa elämässä vaeltaa. Kristikunnassa tulee meidän sydämen syvyydestä kiittää siitä äärettömästä armosta, mikä meille uudessa liitossa annetaan. Uskonelämä kristikunnassa on ylipäänsä heikentynyt, ja maailman valta on kasvanut. Jumalan läsnäolo on usealle tullut himmeäksi. Sentähden on Jumalaa kiittäminen niin heikko. Kun ihminen saa toiselta ihmiseltä lahjan, niin hän kiittää siitä. Ja tuntuisi oudolta, jollei hän tätä kiitosta ilmitoisi. Mutta Jumala antaa ihmiselle päivä päivältä monenlaisia hyviä lahjoja, eivätkä useimmat ihmiset anna minkäänlaista kiitosta Hänelle siitä. Ihmeellinen on se virvoitus, minkä Jumala sateessa antaa luomakunnalle, ja sen vaikutuksesta nousee maasta kaikenlainen kasvullisuus antaak-

seen ihmiskunnalle ja eläinkunnalle ravintoa, mutta heikko on se kiitos, jonka Jumala siitä saa. On outoa nähdä maamiehen, jonka toimeentulo kokonaan riippuu pellon ja niityn tuotteista, päivä päivältä elävän ikäänkuin hän ei tarvitsisi Jumalan lahjoja ylhäältä.

Daavid teroittaa mieleemme, ettemme unohtaisi mitään hyvää, minkä Jumala on antanut (Ps. 103: 2). Joka päivä tulee meidän kiittää Jumalaa jokaisesta hyvästä lahjasta, emmekä saa tätä unhottaa. Kiitä, sieluni, Herraa!

LOKAKUUN 5 P:NÄ.

Olkaa siis Jumalan seuraajat niinkuin rakkaat lapset (Ef. 5: 1).

Aabraham on uskon isä. Usein puhutaan Raamatussa Aabrahamin kuuliaisuudesta. Kun Jeesus viimeisen kerran kulki läpi Jerikon ja Sakkeus nousi puuhun saadakseen nähdä Jeesuksen Hänen kulkiessaan sieltä ohi, käski Jeesus Sakkeusta kiireesti tulemaan alas, sillä Hän tahtoi vierailla hänen kodissaan. Sakkeus, joka oli tullimiesten päällikkö, lupasi antaa puolet omaisuudestaan köyhille ja nelinkertaisesti maksaa takaisin, jos oli petoksella joltain jotakin ottanut. Jeesus sanoi: »Tänään on pelastus tullut tälle kodille, koskapa hänkin on Aabrahamin poika» (Luuk. 19: 9). Ja toisella kertaa sanoo Jeesus, että rikas mies tuonen maassa ollen näki Lasaruksen kaukana Aabrahamin helmassa (Luuk. 16: 23). Niin suuren arvon sai Aabrahamin uskonkuuliaisuus Israelin historiassa. Jumala pani Aabrahamin koetukselle ja antoi hänen kauan olla lapsetonna. Kun Aabraham sitä valitti Jumalalle, vei Jumala Aabrahamin ulos, näytti hänelle taivaan tähdet ja sanoi: »Katso taivaalle ja lue tähdet, jos taidat ne lukea.» Ja Hän sanoi hänelle: »Niin monilukuinen on siemenesi oleva» (1 Moos. 15: 5). Ei ollut Aabrahamin aikana vielä lakia Israelissa, vaan omantunnon mukaan tuli ihmisen toimia, ja Aabrahamin elämä

oli esikuvallinen hänen kansalleen. Jumalan tahtoa hän pyysi noudattaa. Yleisen ilmestyksen piirissä hän tätä tahtoa tutki, ja Jumala puhui myöskin erityisesti Aabrahamin kanssa ja antoi hänelle neuvoja. Aabrahamin siemenestä oli tuleva se Vapahtaja, joka sovitti maailman synnit ja joka antaa pelastuksen niille, jotka Jumalan tiellä vaeltavat.

Israelin kansalle Jeesus sanoo: »Monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioivat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; mutta valtakunnan lapset heitetään ulkoisimpaan pimeyteen» (Matt. 8: 11, 12). Jumalan seuraajana on Aabraham esikuvana tullut suuriarvoiseksi ihmiskunnan historiassa. Ja niinkuin hän oli Jumalan seuraaja, tulee meidänkin pyytää Jumalan lapsina aina olla Jumalan tahtoa tekemässä. Ihminen on synnin turmeluksen alainen eikä voi semmoisena Jumalan tahdon tekijänä olla. Hän tarvitsee esikuvaa ylhäältä, jonka jälkiä hän voi seurata, ja voimaa ylhäältä voidakseen Jumalan tahtoa tehdä. Kun Kristus tuli ihmiseksi ja perusti seurakuntansa maan päälle, tuli Jumalan valtakunta tänne, jonka piirissä Jumala kasvattaa ylhäisen Jerusalemin lapsia. Nämä eivät ole alhaalta syntyneitä, vaan Jumalan Pyhä Henki on luonut heistä uusia ihmisiä, jotka ovat vedestä ja Hengestä syntyneet. Jeesus Kristus tuli ihmiseksi, asui ihmisten keskuudessa ja loi seurakunnan, jonka jäsenet ovat Pyhän Hengen hallittavia. Nämä ovat Jumalan lapsia, jotka Kristuksen esikuvaa noudattavat ja ovat Jumalan seuraajia niinkuin rakkaat lapset.

Suuri on se arvo, johon syntinen ihminen pääsee, kun hän uskon kautta Kristukseen syntyy uudesti ja tulee Jumalan lapseksi, jonka sydämessä Pyhä Henki hallitsee. Vasituinen kristillinen seurakunta pyytää aina vaeltaa Jumalan seuraajana ja tehdä hänen tahtonsa. Jumala on korkein olento, ja hänen seuraajanaan oleminen on korkein asema, johon ihminen voi päästä. Apostoli kehoittaa kaikkia kristityitä olemaan Jumalan seuraajia niinkuin rakkaat lapset. Tähän korkeaan asemaan voi ihminen vain uudensyntymisen kautta päästä, ja kallis on se armo, mikä tämän kautta uskovalle annetaan. Sentähden on kristityn asema niin korkea, kun hän saa täällä Jumalan lapsena vaeltaa.

LOKAKUUN 6 P:NÄ.

Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen (Room. 2: 4).

Kaikki ihmiset ovat syntisiä. Sentähden tarvitsevat kaikki parannusta. Väärä on se käsitys, joka luulee ihmisen tulevan autuaaksi ilman parannustakin. Raamattu sanoo siitä ajasta, jolloin Jeesus alkoi saarnata: »Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan ja sanomaan: Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle» (Matt. 4: 17). Parannus ja usko ovat ihmiselle välttämättä tarpeen. Kristikunnassa on niitä, jotka paljon puhuvat parannuksen tarpeellisuudesta, mutta vähän puhuvat uskosta, ja toisia taas, jotka paljon puhuvat uskosta, mutta eivät tahdo parannuksesta mitään tietää, kun arvelevat uskon riittävän ja parannuksen seuraavan itsestään. Mutta Jeesus teroittaa molempia kohtia: »Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi» (Mark. 1: 15). Laajalti pyrkii semmoinen käsitys valtaan, että uskonkilvoitus ei kristitylle ole tarpeen. Jumalan armo yksin olisi muka riittävä siinä mielessä, ettei ihmisen tarvitse uudessa elämässä vaeltaa, kun hän vain uskoo siihen pelastukseen, joka Kristuksessa on ilmestynyt. Mutta Raamattu ei semmoista opeta.

Herran apostoli sanoo: »Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen?» (Room. 2: 4). Ja itsestään sanoo apostoli: »Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt» (2 Tim. 4: 7). Uskolliselle opetuslapselleen Timoteukselle sanoo hän: »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään» (1 Tim. 6: 12). Tätä kilvoitusta on niin vähän nykyisessä kristikunnassa. Useat käsittävät uskon vain totenapitämiseksi, niin ettei siinä mitään kilvoitusta olekaan. Sentähden on kristikunnan nykyinen tilanne huolestuttava. Paljon kyllä puhutaan evankeliumista, mutta parannus jää usealta syrjään.

Parannusta tahtoo Jumala, niinkuin Hän tahtoo uskoakin.

Ilman uskoa on mahdoton olla Jumalalle otollinen (Hepr. 11: 6). Ja jos ihminen tyytyy siihen, että hänellä on jonkinlainen usko Kristukseen eikä kilvoittele Jumalan tahdon tekemisen puolesta, sortuu hän synnin valtaan. Ohdakkeet kasvavat sydämessä ja tukahduttavat ne vaikutteet, joiden kautta Jumalan Henki pyytää johdattaa häntä uskonkilvoitukseen.

Jumalan hyvyys ympäröi meitä kaikkialla. Luonnon piirissä kasvattaa Jumala ruumiillemme ravintoa, ja hengen piirissä tarjoaa Jumala ihmiselle elämän leipää, jonka kautta uskova saa armoa ja valoa ja voimaa ylhäältä. Mutta kilvoitus on aina tarpeen syntiä vastaan, sillä uskovan sydämessä on pahaa, jota vastaan hänen tulee taistella ja jonka voittamiseen hän tarvitsee armoa ylhäältä.

Lihan työt ovat Hengellä voitettavat. Liha taistelee aina Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan, ja tämä taistelu kestää koko ihmiselämän, mutta kristityn tulee Hengellä kuolettaa lihan teot. Jumala on hyvä. Hän tarjoaa kaikille ihmisille taivaan valtakunnan hyviä lahjoja ja tahtoo niiden kautta vetää ihmisiä parannukseen. Kun Jumala antaa ihmiselle taivaallisia lahjojaan ja ihminen käyttää ne synnin palvelukseen, erehtyy hän suuresti ja joutuu siitä edesvastuuseen, sillä Jumalan hyvyys vetää ihmistä parannukseen. Se tahtoo johdattaa häntä synnin teiltä palvelemaan elävää Jumalaa hengessä ja totuudessa. Kuinka paljon hyvyyttä saakaan ihminen joka päivä Jumalalta! Tämä hyvyys on kehoittamassa häntä parannukseen.

LOKAKUUN 7 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Katso, Minä tulen niinkuin varas, autuas se, joka valvoo» (Ilm. 16: 15).

Kristus sanoo: »Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta; jos valtakuntani olisi tästä maailmasta, olisivathan palvelijani taistelleet, ettei Minua olisi annettu juutalaisten käsiin, mutta

nyt minun valtakuntani ei ole täältä» (Joh. 18: 36). Tässä ajallisessa elämässä täytyy ihmisen olla valveilla, jos tahtoo toimia. Nukkuva ei saa mitään aikaan. Iankaikkisenkin elämän piirissä on valvominen tarpeen, jos ihminen tahtoo toimia tässä piirissä. Valvova liikkuu täällä Jumalan valtakunnassa. Useat kristityt nukkuvat, vaikka luulevat olevansa valveilla. Valvovan paras tunnusmerkki on Kristuksen odottaminen. »Olkaa niiden ihmisten kaltaisia, jotka herraansa odottavat», sanoo Herra (Luuk. 12: 36). Tyhmät neitseet nukkuivat. Herra tulee niinkuin varas yöllä. Ei kukaan tiedä hetkeä, milloinka Hän tulee.

Kun tarkempaan katselemme nykyajan kristikuntaa, niin huomaamme siinä olevan monenlaisia toimia, mutta vähän on Kristuksen tulemisen odotusta. Usea kristitty ajattelee sitä pelvolla. Jeesus sanoo: »Isäni kodissa on monta asuntoa. Jos ei niin olisi, sanoisin teille, että Minä menen valmistamaan teille sijaa. Ja vaikka menen valmistamaan teille sijaa, tulen Minä takaisin ja otan teidät tyköni, jotta tekin olisitte siellä, missä Minä olen» (Joh. 14: 2, 3). Tämä on Jeesuksen mieliala omiaan kohtaan. Hän tahtoo koota luokseen ne, jotka Jumala on Hänelle antanut, ollakseen yhdessä heidän kanssaan. Kristitylläkin tulee olla se mieliala, mikä Jeesuksella Kristuksella on, niin että hän uskossa on siellä, missä Jeesus on, ja pyrkii Jeesuksen tullessa Isän huoneeseen. Sentähden hän odottaa Herransa tuloa ja valvoo. Apostoli sanoo: »Olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 7, 8). Elävä usko kilvoittelee sen puolesta, että Jeesus Kristus olisi sydämen tavarana ja hänen tulemuksensa odottaminen olisi jokapäiväisenä hengen elämänä. Kristikunnan yleinen uskonelämä on niin laimea sentähden, että niin harvat todella odottavat Kristuksen tuloa. Herra sanoo: »Katso, Minä tulen niinkuin varas. Autuas se, joka valvoo.» Joka ei valvo, hän ei ole autuas. Ja joka ei odota

Kristuksen tulemista, hän ei valvo. Kristikunnan ylimaailmallinen elämänpiiri on usealle nykyajan kristitylle vieras. Ei hän ikävöi sitä aikaa, jolloin kristitty saa olla siellä, missä Kristus on. Apostoli sanoo: »Harrastakaa sitä, mikä on ylhäällä, älkääkä sitä, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3: 2).

Uskovan sydämen pyyteet eivät ole tässä maailmassa, vaan hän etsii sitä, mikä Jumalan luona on. Niinkuin Kristus tullessaan maailmaan toi meille armon ja iankaikkisen elämän, joka nyt liikkuu sisällisenä voimana kristikunnassa, niin tulee Hän toisen kerran kirkkaudessa täyttämään työnsä. Silloin rakentaa Hän valtakuntansa ulkonaisestikin, ja sen kautta pääsee rauha hallitsemaan koko maan päällä. Kristtuksessa on elämä. Kun Hän tulee kirkkaudessa, muuttuvat kristikunnan olot kokonaan. Autuas on se, joka valvoo, sillä hän saa ilolla vastaanottaa tämän Herran, joka antaa hänelle »mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut.» Suuren ilon päivä on Herran tulemus valvovalle. Sitä hän odottaa sydämensä kalleimpana asiana. Täydellisen ilon tahtoo Jumala antaa omilleen.

LOKAKUUN 8 P:NÄ.

Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa (2 Kor. 5: 19).

On raamatunlauseita, jotka ovat sisältönsä puolesta niin rikkaita, ettei ihmisajatus voi niitä oikein käsittää. Tämmöinen on myös Herran sana ristinpuulla: »Se on täytetty.» Syntiinlankeemuksesta asti on synti ollut kasvamassa ihmiskunnassa. Ei ole asuntoa ihmiskunnassa, ei kylää, ei seurakuntaa, ei maata, jossa ei joka päivä olisi Jumalan tahtoa rikottu. Tietämättömyydestä, heikkoudesta ja tahallisesti harjoitetaan syntiä kaikissa kansankerroksissa, ja jokaisesta synnistä tulee Jumalan

tuomio synnintekijän yli, ellei syntiä tunnusteta, kaduta ja pyydetä anteeksi. Äärettömän laaja on tämä synnin maailma. Raskaana painaa synnin tuomio synnintekijää. Kaikki ihmiskunnan synnit vaativat sovintoa.

Raamattu sanoo: »Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja Hän uskoi meille sovituksen sanan. »Yksi ainoa on olemassa, joka kykeni näitä lukemattomia syntejä sovittamaan, Hän, jossa, jonka kautta ja johon kaikki on luotu. Kristus kannattaa kaikki voimansa sanalla, ja Hän yksin voi sovittaa maailman synnit. Jeesus oli Jumalassa, ennenkuin tämä maailma olikaan, ja ainoastaan Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri voi puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jumala on rakkaus. Hän ei voinut jättää ihmiskuntaa synnin tuomion alaiseksi, vaan Hän oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Sanomattoman korkea on tämä maailmansovinto. Jeesuksessa Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Kun Hän syntyi Betlehemissä, näkivät viisaat itämailla hänen tähtensä, ja tämä tähti johdatti heidät Betlehemiin, jossa näkivät maailman Vapahtajan pienenä lapsena makaavan seimessä. Pakanoissakin oli Vapahtajan odotusta. Idän viisaat kumarsivat Häntä ja antoivat Hänelle kultaa, suitsutusta ja mirhaa. Koko maailmaa koski tämä Jeesuksen syntyminen. Pakanakunnan viisaatkin tiesivät siitä, vaikka useimmat juutalaiset pysyivät välinpitämättöminä maailman suurimmasta tapahtumasta.

Suuret ovat Jumalan teot. Järkeisusko koettaa särkeä niitä pirstaleiksi, mutta uskon silmä näkee niissä Jumalan autuuden. Niin oli maailmansovintokin Jumalan tahdosta tapahtuva. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri annettiin ihmiskunnan synnin sovittamiseksi. Tällä verellä, jossa Jeesuksen sielu annettiin uhrikuolemaan ihmiskunnan hyväksi, on voima sovittaa ihmiskunnan synnit, ja se on ainoa voima, joka voi sen tehdä. Kun Jeesus ristinpuulla sanoo: »Se on täytetty», silloin Jumalan ainosyntyinen Poika antaa Jumalan uhrikaritsana sielunsa lunnaiksi koko maailman synnin sovittamiseksi.

Niin suuri on Jumalan rakkaus. Ja tämän Jumalan pyhän liitonveren polkeminen on kammottavan suuri synti.

Jeesus oli paljon rukoillut Isää ihmiskunnan pelastuksen puolesta. Usein oli Hän mennyt, niinkuin Raamattu kertoo, yksinäisyyteen ollakseen rukouksessa Isänsä kanssa. Getsemanessa taistellessaan hänen tuskansa on niin suuri, että Hän hikoilee verta. Hän kantaa koko ihmiskunnan syntitaakan. Ken voi sanoa, kuinka raskas se on! Ja kun Hänet vangitaan, sidotaan ja viedään ristiinnaulittavaksi, olisi Hän voinut muutamalla sanalla tuhota vihollisensa, mutta Hän menee vapaaehtoisesti kuolemaan, ja nyt on Jumalan uhrikaritsa uhrattu meidän syntimme sovittamiseksi. Nyt on kaikki täytetty Jumalan puolelta. Ihmisen tulee uskossa omistaa se uhri, jonka kautta maailman synti on sovitettu.

LOKAKUUN 9 P:NÄ.

Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta ylhäältä (Joh. 3: 27).

Jumalan maailmasuunnitelma, jonka Hän teki, ennenkuin taivas ja maa luotiin, on se perusvoima, joka ohjaa koko ihmiskunnan kehitystä. Kaikki, mikä ei sovellu tähän maailmasuunnitelmaan, katoaa aikanaan. Pysyvää työtä voi vain se ihminen saada aikaan, joka liikkuu tämän maailmasuunnitelman piirissä. Kyllä ihmiskunnan nerot usein puuhaavat suuria muutoksia ja rakentelevat tulevaisuuden tuulentupia, mutta Jumalan maailmasuunnitelma on ainoa, joka pysyy, kun ajalliset katoavat. Kristuksessa on Jumala tehnyt tämän maailmasuunnitelman. Kristuksesta lähtee kaikki elämä ja voima, joka uudistaa maailman. Kristuksen kautta kaikki tosi kehitys kulkee, ja Kristus on tämän maailmasuunnitelman päämäärä. Raamattu sanoo: »Hänestä ja Hänen kauttaan ja Häneen on kaikki» (Room. 11: 36). Jumalan sanana Kristus kannattaa kaikki. Ei ole taivaissa eikä maan päällä mitään todellisesti

olevaa, joka ei kokonaan riippuisi Kristuksesta. Ne monet puuhat ja rakenteet, jotka syntyvät ulkopuolella Kristusta, ovat vain hetken kestäviä ja katoavat kaikki aikanaan olemattomuuteen. Ihmeellinen yhteys vallitsee koko Jumalan luomakunnassa. Taivaasta hallitsee Jumalan maailmasuunnitelma koko ihmiskunnan kehitystä.

Kun tarkastelemme ihmiskunnan historiaa, niin huomaamme selvästi, kuinka kaikki, mikä rakennetaan ihmiskunnan aatteiden perusteille, aikanaan haihtuu ja raukeaa tyhjään, mutta kaikissa historian vaihteluissa on jotain pysyvääkin, joka ei katoa. Yksityisen ihmisen ja kansan elämässä on syviä perusteita, jotka hallitsevat kehitystä. Niin on Jumalan antamia totuuksia, jotka polvesta polveen vaikuttavat sisällisinä voimina ihmiskunnan historiassa. Ihmishenki kuuluu itse tähän katoamattomaan piiriin, ja se rakastaa sitä, mikä on katoamatonta, mutta tätä ei ihminen voi itse ottaa, vaan se annetaan ylhäältä. Raamattu sanoo: »Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus» (1 Kor. 13: 13). Nämä voimat ovat perusvoimia hengen piirissä, ja ne pysyvät. Ei voi ihminen näitäkään ottaa itselleen, vaan ne annetaan hänelle ylhäältä. Mitä ihmiselämä on ilman uskoa? Ihmiskunnan yhteyselämäkin liikkuu uskon perusteella, ja iankaikkinen elämä voidaan vain uskolla omistaa. Epäuskolle on koko näkymätön maailma olematon. Uskon kautta on ihmisellä Isä taivaissa, ja maan päällä on hänellä vain uskon kautta onnea ja rauhaa. Ihminen ei voi tätä uskoa itselleen ottaa, vaan lahjana on se hänelle annettava ylhäältä.

Kuinka rikas on toivon piiri! Jumala on antanut tämän henkisen voiman lahjaksi ihmiselle, ja uskon kautta tulee koko näkymätön maailma ihmeellisine Jumalan lahjoineen ihmisen henkiseksi omaisuudeksi. Tässä toivon maailmassa voi ihminen liikkua onnellisena ja kasvaa Jumalan lapsena. Mutta ihminen ei voi itselleen ottaa mitään toivomain ihanasta todellisuudesta, vaan Jumala antaa uskovalle taivaan runsaista tavaroista armoa armon lisäksi.

Ja kuinka korkea onkaan rakkaus! Jumala on olennoltaan

rakkaus, ja sentähden on rakkaus niin korkea. Ihmisellä on vain rakkautta, mutta rakkaus tekee hänet onnelliseksi. Ilman rakkautta olisi tämä maa erämaa, jonka päällä vain onnettomia ihmisiä asuisi. Mutta rakkautta ei ihminen voi itselleen ottaa. Korkein rakkaus Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan armon lahja, ja se tosi rakkaus, joka aina antaa hengellistä iloa ja onnea, tulee ylhäältä. Ei kukaan sitä itselleen ota. Jumala taivaissa on se Isä, jolta kaikki hyvät lahjat tulevat, ja Hän antaa ilolla taivaan tavaroita niille, jotka niitä etsivät. Köyhä on tämä maa, mutta taivaassa on, »mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut.»

LOKAKUUN 10 P:NÄ.

Lapseni, älä pidä Herran kuritusta halpana (Hepr. 12: 5).

On paljon Jumalan sääntöjä ja neuvoja, joista kristityt eivät ota vaaria, vaikka ne uskonelämälle ovat hyvinkin tärkeitä. Kaikki Jumalan sana on meille tarpeen, ja meidän tulee sitä elämässä noudattaa. Synnin tähden tarvitsee jokainen ihminen kasvatusta. Jos hedelmäpuu saa rauhassa kasvaa eikä sen oksia leikata, turmeltuu sen hedelmä. Taidolla on jokainen puunoksa leikattava, jos hyvää hedelmäsatoa odotetaan. Hedelmäpuutarha ei menesty ilman tätä puhdistustyötä.

Jumala on varustanut ihmishengen monenlaisilla taipumuksilla ja kyvyillä, ja isän ja äidin tulee oppia tuntemaan lapsensa kykyjä ja taipumuksia. Näitä on hyviä ja huonoja. Huonot on voitettava, ja milloin ei nuhteen sana auta, on vitsaa käytettävä. Kansojen tila olisi parempi, jos kasvatusta suuremmalla huolella hoidettaisiin, mutta usea koti laiminlyö nykyaikana tämän. Onnellinen olisi kansamme elämä, jos sen lapset olisivat kodeissaan hyvin ja huolellisesti kasvatetut. Milloin synti saa rauhassa rehoittaa, tekee se aina suurta tuhoa. Monenlaiset puuhat ovat nykyaikana suurena esteenä hyvälle kasvatukselle, kun aikaa usein tuhlataan turhuuteen, vaikka

lasten kasvatus kodin hiljaisessa piirissä olisi ensimmäisiä tehtäviä.

Jumalan rakkaus on niin suuri, että Hän pyytää kasvattaa kaikkia ihmisiä taivaan autuutta varten, ja tämä Jumalan kasvatus on välttämättä tarpeen ihmiselle, jos hän tahtoo elämänsä määrän saavuttaa. Luulisihan ihmisen pitävän sen kalliina asiana, että Jumala pyytää häntä kasvattaa iankaikkisuutta varten, mutta useimmat ihmiset eivät ajattele, että Jumalan rakkaus toimii kurituksessakin. Kun ei ihminen ota Jumalan hyvyydestä vaaria, joka tahtoo häntä elämän tiellä johdattaa, täytyy Jumalan käyttää kovuutta, niin että ihminen kärsimisessä kääntyisi itseensä ja ottaisi vaarin siitä, mitä Jumalalla on omassatunnossa ja sanassaan hänelle sanottavaa. Kristityn tulee pahana päivänä ajatella, että hän on synneillään ansainnut Jumalan kurituksen ja että Jumala tahtoo kurituksella kasvattaa häntä taivaan iloa varten. Tavallisesti ihminen tulee kärsimättömäksi, kun vaivat häntä kohtaavat, eikä hän useinkaan ajattele, että Jumalan täytyy rangaista häntä synnin tähden. Tärkeää on, että Jumala saa poistaa ihmisestä ne paheet, jotka sydämessä häntä turmelevat. Hyvä on aina olla Jumalan kasvatuksen esineenä. Suloisempi on se hyvä lahja, jonka Jumala antaa ja jolla Hän koettaa ihmistä kasvattaa, mutta ajatteleva ihminen on Jumalalle kiitollinen siitäkin, että Hän kurituksella pyytää vanhaa ihmistä kuolettaa ja kasvattaa uutta ihmistä, joka Jumalan teillä vaeltaa. Sanotaan usein, että tämä maailma on murheen laakso, ja onhan täällä paljon murheita, mutta Jumala tahtoo meitä viedä kärsimisen kautta kunniaan. Ei Jumalalla ole iloa siitä, että Hänen täytyy synnin tähden panna vaivoja ihmisen kannettavaksi, mutta hänen rakkautensa aiheuttaa sen, että Hän tahtoo kärsimisen tulessa poistaa ne paheet, jotka veisivät ihmisen kadotukseen. Suuri on Jumala armossaan, kun Hän antaa meille hyviä päiviä, mutta suuri on Hän silloinkin, kun Hän kurituksella pyytää poistaa ne paheet, jotka turmelevat ihmistä. Kalliina rakkauden osoituksena tulee kristityn sentähden pitää sitä kuritusta, jonka Jumala katsoo hänelle tarpeelliseksi.

LOKAKUUN 11 P:NÄ.

Jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he tosin saadakseen katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman (1 Kor. 9: 25).

Kun katselemme ihmiselämää, niin huomaamme paljon pyrinnöitä ja tointa. Useimmat ihmiset etsivät ulkonaisia etuja, rikkautta ja kunniaa, mutta harvat kilvoittelevat itsensä jalostamiseksi. Himojen vallassa olevat panevat kaikki voimansa liikkeelle saavuttaakseen nautintoa tai ulkonaista hyvää. Ihmisen siveellinen ja henkinen kehittäminen on hänen tärkein tehtävänsä. On niin monta taipumusta ihmishengessä, jotka kaipaavat hoitoa, mutta useinkin jäävät ne ulkonaisten etujen tavoittelemisen tähden aivan viljelemättä. Surullista on katsella sitä ajattelemattomuutta, mikä tässä kohden vallitsee ihmiskunnassa.

Oli muinoin sivistyneessä maailmassa kilpakisoja ja kilpajuoksuja, joihin asianomaiset valmistuivat suurimmalla huolella. He kieltäytyivät kaikista turmiollisista nautinnoista ja harjoittelivat itseään alinomaa, jotta pystyisivät kunnialla suorittamaan kilpailun.

Kaikilla ihmisillä on kilpailu edessä, jos tahtovat elämän määrän saavuttaa. Monta vaaraa ympäröi täällä ihmistä. Hänen omassa luonnossaan on haluja ja himoja, jotka ovat rajoitettavat tai voitettavat. Ja pimeyden valta ympäröi meitä kaikkialla. Joka ei tahdo kilvoitella, hän voitetaan. Maailman kilparadalla juoksijan täytyy kieltäytyä kaikesta, mikä ruumiin voimia heikentää. Ei hän saa syödä, mitä vain tahtoo, eikä juoda, mitä häntä haluttaa, vaan kaikessa tulee hänen noudattaa kohtuuden vaatimuksia. Samoin on itsensähillitseminen tarpeen hengen alalla. Ihmisen tulee pysyä erillään kaikesta, mikä saastuttaa henkeä tai tekee sen hitaaksi kilvoitukseen. Vihollisia väijyy hänen ympärillään, mutta hänen tulee torjua niiden hyökkäykset. Koko elämä on taistelua, mutta ilo on suuri, kun päämäärä aikanaan saavutetaan.

Kuinka on tätä nykyä kilvoituksen laita hyvän puolesta? Kun katselemme kansojen elämää, astuu silmäimme eteen lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska suuressa määrässä. Lapsille annetaan jo usein kaikki, mitä he pyytävät. Jeesus sanoo: »Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24). Huvielämä on tärkeä tekijä nykyajan sivistyskansoissa. Huvitteluun käyttävät useat ihmiset suuren osan aikaansa, mutta se ei saa olla ihmisen päämäärä.

Katoamatonta seppelettä me tavoittelemme. Elämän kruunun me pyydämme kerran saada Herran kädestä. Emme saa toimettomina emmekä työttöminä olla. Kilvoitella täytyy meidän. Kaikki paha on vastustettava ja kaikki hyvä omistettava. Jeesus Kristus on elämän ruhtinas. Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä. Uskossa tulee meidän yhä täydellisemmin käsittää Hänet. Hän antaa elämän kruunun uskollisesti kilvoittelevalle.

LOKAKUUN 12 P:NÄ.

Kaikkien meidän on ilmestyminen Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin saisi sen mukaan kuin hän ruumiissaan tehnyt on, oli se hyvää tai pahaa (2 Kor. 5: 10).

Useimmat ihmiset eivät tahdo ajatella loppua. Heidän mielensä liikkuu nykyisen elämän moninaisissa toimissa, ja harvat tahtovat vakavasti ajatella sitä tosiasiaa, että viimeinen päivä on kerran tuleva koko tälle luomakunnalle, ja viimeinen päivä on tuleva jokaiselle ihmiselle. Kyllä me näemme, kuinka ympäriltämme alituiseen siirtyy tunnettuja ja tuntemattomia toiseen olotilaan, mutta harvat ajattelevat vakavasti kuolemaa. Kun egyptiläiset muinoin viettivät juhliaan, asettivat he muumion, kuolleen ihmisen, keskuuteensa muistuttamaan heitä siitä, että kuolema aikanaan kohtaa heitäkin. Nykyajan ihmiset eivät sietäisi keskuudessaan tämmöistä muistutusta kuole-

masta, mutta muinaiset egyptiläiset olivat viisaita. Heillä ei ollut sitä tietoa tulevaisuudesta kuin meillä on, mutta he käyttivät uskollisemmin sitä tietoa, mikä heillä oli. Historia puhuu paljon muinaisten egyptiläisten viisaudesta iäisyysaatteeseen nähden.

Kaikki on luotu Kristuksen kautta. Jumala loi kaikki sanansa voimalla, ja Kristuksen tuomioistuimen eteen joutuvat aikanaan kaikki ihmiset. Ihmiskunnassa tehdään paljon salassa. Pahuuden tekoja on paljon, joita pyydetään peitellä, ettei päivänvalo niitä paljastaisi. Mutta ei ole yhtään tekoa, joka ei aikanaan tulisi ilmi, kun kaikki ihmiset kokoontuvat Kristuksen tuomioistuimen eteen. Suuri, ihmeellinen on tämä Herran päivä oleva. Kaikki sukukunnat joutuvat tekemään tiliä kaikesta, minkä ovat tehneet. On ilkitöitä, joita ihmiset ovat suurella taidolla kätkeneet, ja on hyviä tekoja, jotka ovat elämän taisteluissa syntyneet ja joista eivät ihmiset tiedä. Mutta kaikki ihmisten teot, hyvät ja pahat, tulevat Herran suurena päivänä julki. Hyvät teot saavat silloin palkintonsa, mutta pahat teot rangaistuksensa. Kuinka suuri ja ihmeellinen onkaan tämä päivä! Kaikki, mikä on ollut kätkössä, tulee silloin ilmi, ja kaikki ihmiset, jotka ovat historian näyttämöllä liikkuneet, ovat näkijöinä ja kuulijoina saapuvilla tänä Herran suurena tilinteon päivänä. Millä mielialalla astunee silloin rikoksentekijä esille, joka pahuutensa tekoja elämänsä aikana kätki ja nyt saa sen mukaan kuin hän on tehnyt?

Ajattele loppua, sanoo Jumalan sana kaikille ihmisille. Ajattele sitä tilinteon päivää, jona kaikki, mitä olet tehnyt, tulee julki kaikkien ihmisten nähtäväksi ja kuultavaksi. Käytä tätä armonaikaa Jumalan tahdon tekemiseen, niin että viimeisenä päivänä saat Kristukselta, maailman tuomarilta, kuulla armon sanat: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, Minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene Herrasi iloon» (Matt. 25:23).

Monella tapaa Jumala muistuttaa meitä tästä tuomiopäivästä, jolloin jokainen joutuu Kristuksen tuomioistuimen eteen. Meidän tulee niin käyttää armonaikaa, että Jumalan

armon voimalla vältämme pimeyden tekoja ja Kristukselta uskossa otamme armoa ja voimaa eläaksemme Jumalan tahdon mukaan, niin että Herra voi meille viimeisenä päivänä antaa armopalkkana iankaikkisen elämän. Ajatelkaamme joka päivä tätä viimeistä päivää, niin että vaellamme niinkuin viisaat emmekä niinkuin tyhmät. Maailman turhat ilot sokaisevat ihmistä. Ei niissä ajatella loppua. Mutta kristitty, joka uskoo Herraan ja Herran sanaan, viihtyy ajatuksissaan mielellään tässä viimeisessä päivässä.

LOKAKUUN 13 P:NÄ.

Tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemiseksi monelle Israelissa ja tunnusmerkiksi, jota vastaan sanotaan (Luuk. 2:34).

Raamattu sanoo: »Laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta» (Joh. 1:17). Ei ollut maailmassa olemassa armoa ja totuutta vasituisessa mielessä, ennenkuin Jeesus syntyi maailmaan. Puhutaan kyllä jo vanhassa liitossa armosta ja totuudesta, mutta nämä ovat yleisempää luontoa. Vasituinen armo ja vasituinen totuus tulivat tänne vasta silloin, kun maailman Vapahtaja sovitti maailman synnit ja toi meille iankaikkisen elämän. On kyllä kaikkina aikoina ihmiskunnassa puhuttu totuudesta, mutta niin korkea on kristinuskon ylimaailmallinen totuus, ettei sitä ole täällä ollut olemassa, ennenkuin se Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyi ihmiskunnalle. Kun Jeesus sanoo: »Minä olen tie ja totuus ja elämä» (Joh. 14:6), puhuu Hän taivaallisesta todellisuudesta, josta ei kukaan ihminen ole mitään tietänyt, ennenkuin Jeesus Kristus, Jumalan ainosyntyinen Poika, teki sen ihmisille tunnetuksi. Kyllä vanhassa liitossa esiintyy Jumalan ilmestyksenkin antamia totuuksia, ja yleisenkin ilmestyksen piirissä saa uskova tutustua niihin, mutta sitä totuutta ei vielä ollut, joka on olennollista luontoa. Ihmiset puhuvat paljon

totuudesta, runoilijat sitä ylistävät, ja onkin monenlaista totuutta olemassa, joka on ihmiskunnalle kallis, mutta sitä elämän totuutta, joka Jeesuksessa Kristuksessa tuli maailmaan ja joka antaa iankaikkisen elämän niille, jotka sen uskossa omistavat, sitä ei ole ollut olemassa, ennenkuin Jeesus sen ilmoitti. Hän on ollut olemassa, ennenkuin taivaat ja maa olivat. Hän syntyi Israelin neitseestä, ja Hänessä yksin on ylimaailman totuus elämän leipänä ja elämän juomana saatavana. Sentähden on Jumalan ilmestys Jeesuksessa Kristuksessa niin kallis.

Ihminen harvoin ajattelee, miten korkea se totuus on, joka Jeesuksessa Kristuksessa tarjotaan ihmiskunnalle. Taivaan enkelit ylistivät Jumalaa, kun Jeesus-lapsi syntyi Betlehemissä. Paimenet tulivat Häntä kumartamaan, mutta Jerusalemin asukkaat elivät tavallisessa välinpitämättömyydessä. Jumala antoi ihmiskunnalle totuuden, joka on lankeemukseksi monelle, sillä sen hylkääminen on iankaikkinen kuolema; mutta se on myös nousemiseksi monelle, sillä sen totuuden kautta vapautuu uskova synnin ja kuoleman pauloista ja pääsee siihen Isän huoneeseen ylhäällä, joka on Jumalan kirkkautta täynnä ja johon kaikki Jumalan lapset kerran kokoontuvat. Luonnollinen ihminen on niin ylpeä, ettei hän tahdo tunnustaa sitä totuutta, joka olennoltaan on häntä korkeampi. Jeesus-lapsenkin täytyi paeta Egyptiin, sillä Israelin kuningas pyysi Hänet tappaa. Jeesus vaelsi täynnä armoa ja totuutta lupauksen maassa, mutta paljon oli Hänellä vihamiehiä, eikä Hän voinut kolmea vuottakaan vaeltaa rauhassa, vaikka Hän puhui kansalleen ylimaailman totuutta ja vaikka Hän teki hyvää kaikille, paransi sairaita ja auttoi köyhiä. Hänen, totuuden ruhtinaan, täytyi vetäytyä omia kansalaisiaan pakoon, jotka Häntä vainosivat. Mistä syntyi tämä viha Jeesusta vastaan? Siitä, että Hän oli totuus, korkein totuus. Niin syvälle on ihminen langennut, niin suuri on pimeyden valta, että kääntymätön ihminen vielä tänä päivänä vihaa Jeesusta. Vielä tänä päivänä on Jeesus lankeemukseksi monelle ja tunnusmerkiksi, jota vastaan sanotaan, sillä korkein totuus on vielä vihan esineenä niille, jotka eivät uskossa käänny Jumalan puoleen. Mutta

Jeesus on myös monelle nousemiseksi. Jumalan armo Jeesuksessa Kristuksessa antaa elämää ja iloa ja valoa kaikille, jotka ottavat Hänet vastaan.

LOKAKUUN 14 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Autuas on se, joka ei pahene Minuun» (Matt. 11:6).

Kun Johannes Kastaja lähetti opetuslapsensa kysymään Jeesukselta, oliko Hän se tuleva Messias, käski Hän heidän kertoa Johannekselle, mitä näkivät Hänen tekevän, Hän kun paransi sairaita, herätti kuolleita ja julisti köyhille evankeliumia, ja lisäsi: »Autuas on se, joka ei pahene Minuun.» Voi tuntua oudolta, että joku voi pahentua Häneen, joka vain tekee hyvää. Onnettomien puolestahan jokaisen olisi tullut iloita, että heille oli tullut auttaja. Mutta kuitenkin kirjanoppineet ja fariseukset niin pahenivat Jeesukseen, että päättivät Hänet tappaa. Jeesuksen piti kyllä Jumalan tahdosta kuolla ihmiskunnan synnin sovinnoksi.

Kun rikas nuorukainen puhutteli Jeesusta sanoilla: »Hyvä Mestari», sanoi Herra hänelle: »Miksi sanot Minua hyväksi? Ei kukaan muu ole hyvä kuin Jumala yksin» (Mark. 10:17,18). Ja toisessa kohdassa sanoo Jeesus: »Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat» (Luuk. 11:13). Niin on jokainen ihminen luonnostaan turmeltunut, että hän on paha, vaikka muut, ja hän itsekin, luulisivat häntä hyväksi. Ihmiskunnan turmeluksesta on selvin todistus se, että juutalaiset vihasivat Jeesusta, joka pani kaikki alttiiksi ja antoi sielunsa lunnaiksi pelastaakseen ihmiskunnan kuolemasta. Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää sen vihanneen Minua ennen kuin teitä» (Joh. 15:18). Maailmassa on aina vihaa Jeesusta vastaan.

Ihmiset luulevat kyllä rakastavansa kaikkea, mikä on hyvää, mutta luonnollinen ihminen on synnin kautta niin turmeltunut, että hän vihaa totuutta. Hänessä täytyy tapahtua käänteymys, ja Pyhän Hengen kautta tulee hänessä syntyä uusi ihminen, ennenkuin hän voi todellisuudessa rakastaa totuutta. Mitä korkeampi totuus on, sitä suurempi on vastakohta sen ja pahan välillä; ja kun korkein, ylimaailmallinen totuus ilmenee Jeesuksessa Kristuksessa, tuomitsevat Israelin ylimykset Hänet kuolemaan.

Ihmisen omassatunnossa on olemassa myöntymys hyvään ja vastustus pahaan. Omatunto todistaa, mikä on oikeaa ja totta, ja tuomitsee sen, mikä on väärää. Sentähden pahenee ihminen, kun hän näkee pahaa tehtävän, sillä omatunto loukkaantuu tämän kautta. Usein syntyy pahennusta ihmiselämässä siitä, että jotakin tehdään, mikä on ihmisen mielipiteitä ja käsityksiä vastaan, eikä siinä ole syvempää perustusta omassatunnossa. Paljon on pahennuksia ihmiselämässä, jotka aiheuttavat häiriöitä, mutta oikea tieto asiasta on aina tarpeen, ennenkuin ihminen voi päästä oikeaan asemaan totuuteen nähden. Totuus on rakastettava ja paha on vihattava, ja niin tekee jokainen, joka on ylhäältä syntynyt.

Painava on Herran sana: »Autuas on se, joka ei pahene Minuun.» Luulisihan, ettei kukaan voisi pahentua totuuden ruhtinaaseen, joka tuli taivaasta meitä pelastamaan; ja kuitenkin pahenee jokainen luonnollinen ihminen Jeesukseen, jollei hän tunne itseään ja tuomitse syntejään. Jeesuksen opetuslapsetkin välistä pahenivat Jeesukseen, kun eivät vielä käsittäneet totuutta. Kun he sen tekivät, poistui pahennus. Niin voi vieläkin kristitty pahentua, milloin väärin käsittää asian. Autuas on se, joka ei pahene Herraan.

LOKAKUUN 15 P:NÄ.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Minä elän, ja te saatte elää» (Joh. 14:19).

Jumala loi ensiksi valon ja sittemmin auringon, kuun ja tähdet sekä kasvikunnan ja eläinkunnan, joissa moninainen elämä liikkuu. Viimeiseksi Hän loi ihmisen omaksi kuvaksensa. Mutta katoamatonta elämää ei ollut vielä luomakunnassa, ja kun ihminen lankesi syntiin, pääsi kuolema hallitsemaan ihmistäkin, sillä kuolema on synnin palkka. Mutta Jeesuksessa Kristuksessa tuli vasituinen elämä tänne. Hänessä ilmenee korkein elämä, jota ei ole olemassa missään muualla tässä maailmassa. Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hänessä on elämä iankaikkisessa mielessä. Hän sanoo: »Minä olen maailman valo; joka seuraa Minua, hän ei ole vaeltava pimeässä, vaan hänellä on oleva elämän valo» (Joh. 8:12). »Minä olen elämän leipä» (Joh. 6:35). Koko ihmiskunnan tulevaisuus riippuu siitä, että se elämä, joka Jeesuksessa Kristuksessa tuli tänne, pääsee ihmisen sydämeen asumaan, niin että hän uskon kautta Kristukseen saa iankaikkisen elämän.

Kaikki oikea uskonnollinen kehitys riippuu siitä, että Jeesukselle Kristukselle omistetaan se arvo, mikä Hänellä Raamatussa on. Ja ihmiskunta joutuu rappiolle, jos Kristuksen arvoa poljetaan. On valitettavaa, että nykyaikana pyydetään laajalta tätä Kristuksen arvoa himmentää. On sitäkin käsitystä pyydetty levittää, että Kristuksen ruumis olisi jäänyt hautaan katoamaan ja Hän olisi vain henkisesti noussut haudasta. Sen kautta kielletään se iankaikkinen elämä, mikä Jeesuksen Kristuksen kautta on tullut maailmaan, sillä Jeesus sanoo: »Minun lihani on tosi ruoka, ja minun vereni on tosi juoma.» »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä; ja Minä herätän hänet viimeisenä päivänä.» »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (Joh. 6:55,54,53). Sen kautta, että

Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, voi iankaikkinen elämä Kristuksen kautta tulla ihmisen omaksi.

Kristuksen ruumis ja veri oli kyllä kirkastuva, niinkuin Hän sanoo: »Henki on se, joka eläväksi tekee; liha ei hyödytä mitään» (Joh. 6:63). Mutta se ruumis, joka ristiinnaulittiin ja pantiin hautaan, on kirkastuneena se liha ja veri, jonka Jeesus antaa maailmalle elämän leiväksi ja juomaksi. Kristus nousi ruumiillisesti taivaaseen. Hän antaa itsensä elämän leipänä ja juomana uskovalle. Kristinusko on korkea ylimaailmallinen todellisuus. Se tarjoaa uskovalle sen iankaikkisen elämän, mikä Kristuksessa on.

Useat Jeesuksen opetuslapset pahenivat siihen, että Jeesus puhui lihansa syömisestä ja verensä juomisesta, vaikka Hän sanoi, että Henki on se, joka eläväksi tekee. Ja samoin on nykyaikana puhe Kristuksen lihan syömisestä ja veren juomisesta pahennukseksi monelle, vaikka se on kristinuskon perusoppeja. Ei Kristus vain ehtoollisessa anna lihaansa syötäväksi ja vertansa juotavaksi, vaan uskova on joka päivä siinä suhteessa Kristukseen, että voi uskossa omistaa Hänet. Jeesuksessa on iankaikkinen elämä tullut maailmaan, eikä sitä ole missään muualla olemassa kuin Hänessä. Hän sanoo opetuslapsilleen, kun Hän eroaa heistä: »Minä elän, ja te saatte elää.» Korkein elämä on siis olemassa Kristuksessa, ja hänen opetuslapsensa saavat tämän elämän omakseen.

Pyhässä ehtoollisessa antaa Herra lihansa syötäväksi ja verensä juotavaksi, mutta joka päivä saa kristitty sanan välityksellä uskossa syödä Kristuksen lihaa ja juoda hänen vertansa. Niissä tulee taivaan elämä ihmisen omaksi. Jeesus sanoo: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6:63). Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2:20). Kristus on uskovalle kirkkauden toivo, ja hän saa elää Kristuksessa Jeesuksessa ylimaailman elämää, sillä Kristus elää hänessä. Vähän ajattelee nykyinen kristikunta sitä armoa, minkä Jumala ihmiselle tarjoaa.

LOKAKUUN 16 P:NÄ.

Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat (Joh. 20:29).

Jeesus nuhtelee näillä sanoilla Tuomasta, opetuslastaan, joka ei ollut saapuvilla silloin, kun Jeesus ylösnousemisensa jälkeen ensi kerran ilmestyi opetuslapsilleen, ja joka opetuslasten kertoessa nähneensä Herran, sanoi: »Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormiani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en usko» (Joh. 20:25). Tuomas oli nähnyt Jeesuksen kuolevan ristinpuulla ja oli aivan varma siitä, että opetuslasten puhe, että he olivat nähneet Jeesuksen, oli perätön. Mutta Tuomas erehtyi. Jeesus sanoo nuhdellen hänelle: »Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen» (v. 27). Ja niin voi Jeesus sanoa usealle kristitylle, joka perustaa uskonsa näkyväiseen eikä turvaa näkymättömään. »Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautumista sen mukaan, mikä ei näy» (Hepr. 11:1). Uskon perusteet ovat näkymättömässä maailmassa, ja niihin kristitty panee luottamuksensa. Ihminen kaipaa onnea. Niin kauan kuin hän hengellään liikkuu maailman piirissä, on hän rauhaton, mutta onnelliseksi hän tulee, kun uskon silmällä näkee ne elämän perusteet, jotka Jumala on asettanut turvaksemme näkymättömässä maailmassa. Luulisi rikkaan olevan onnellisen, kun hänellä on paljon tavaraa, mutta tämä ajallinen tavara ei voi ihmistä tyydyttää. Jeesus sanoo: »Autuaat ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta» (Matt. 5:3). Ei ole onni tavarassa eikä ajallisessa köyhyydessäkään, mutta ne, jotka ovat hengessä köyhät, jotka tyytyvät siihen, minkä Jumala heille antaa, eivätkä tavoittele suuria maallisia asioita, ne ovat onnellisia. Autuaat ovat ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe. Koko tämä näkyvä maailma on olennoltaan katoava. Joka siihen perustaa onnensa, pettyy. Jumalan sana pysyy, vaikka taivas ja maa katoavat. »Autuaita ovat sävyisät, sillä he saavat periä maan» (Matt. 5:5). Maailmanlapsi on usein vaativa ja luulee

saavuttavansa onnea maallisin keinoin, mutta onnellinen on vain nöyrä, joka Jumalan teihin tyytyy. Niin on kaikkialla olemassa vastakohta Jumalan valtakunnan ja maailman välillä. Joka maailman mielipidettä noudattaa, ei hän onnea saavuta.

Jumalan valtakunta on olennoltaan näkymätön. Siinä ovat ne taivaan tavarat, jotka tekevät ihmisen onnelliseksi, mutta nämä tavarat ovat uskon esineinä. Jeesus Kristus eli köyhänä maan päällä, vaikka Hän oli taivaan ja maan Herra. Ei Hänellä ollut omanaan mitään, johon olisi voinut päänsä kallistaa. Hän on meidän esikuvamme, jonka askeleita meidän tulee noudattaa. Hän uskoi Ihmisen Poikana, vaikka Hän ei nähnyt. Isän kädestä Hän otti kaikki, ja Isän käsiin Hän jätti henkensä ristinpuulla. Hän sanoo meille: »Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat», ja hänen sanaansa me voimme turvata. Kristitty tahtoo niin usein nähdä ja tuntea, ennenkuin hän sanoo voivansa uskoa, mutta Kristuksen Hengen todistus ihmisen sydämessä on ehdoton totuus, johon uskova saa varmasti luottaa. Kun Jumala on antanut meille sanansa kirjoitettuna Raamattuun ja kun meillä on tässä puheita Jeesuksen suusta, niin on meillä varma perustus uskolle, eikä meidän tarvitse epäillä. Se näkymätön maailma, jonka piirissä kristitty elää, on katoamaton, mutta koko maailma katoaa ja sen himot.

LOKAKUUN 17 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Samalla tavallahan heidän isänsäkin tekivät väärille profeetoille» (Luuk. 6:26).

Nykyaikana kaikuu ihmiskiitos kaikkialla maailmassa. Kunnianhimo on kasvanut niin suureksi, että omatunto saa usein vaieta sen edessä. Jumala puhuu ihmiselle omassatunnossa, ja Hän tuomitsee siinä kaiken, mikä on pahaa. Synti on kasvanut suurvallaksi ihmiskunnassa. Rikollisuus on saavuttanut määrän, mitä sillä ei koskaan ennen ole ollut. Murhien

ja itsemurhien luku on kammottavan suuri. Ja kuitenkin kuulemme kaikkialla ihmiskiitosta. Kristus sanoo toisin: »Autuaita olette te, kun ihmiset Minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa; samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä» (Matt. 5:11,12).

Kristus on Ihmisen Poika. Hän oli ylhäältä, mutta Hän tuli ihmiseksi sovittaakseen Jumalan uhrikaritsana maailman synnit ja rakentaakseen taivaan valtakunnan ihmiskunnan keskuuteen. Hän oli Jumalan ainokainen Poika, ja kuitenkin lähetti taivaan Isä Hänet tänne. Kuinka suuri olikaan Jumalan rakkaus! Taivaasta kuului Jumalan ääni kahdesti: »Tämä on minun rakas Poikani.» Ja tämän rakkaan Poikansa Jumala lähetti pelastamaan ihmiskunnan, sillä se oli ainoa pelastuskeino. Jumalan Pojan veri oli välttämättä tarpeen ihmiskunnan sovinnoksi. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä» (1 Joh. 1:7). Suurempaa rakkauden osoitusta ei löydy. Ja tosi ihmisenä Jeesus vaelsi täällä maan päällä. Raamattu sanoo: »Juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilpailussa, silmät luotuina uskon alkuunpanijaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen, joka odotettavanaan olevaa iloa varten kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istuutui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa Häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseään kohtaan, jottette väsyisi ja mielenne masentuisi» (Hepr. 12: 1—3).

Kristus jätti meille esikuvan, jotta noudattaisimme hänen askeleitaan. Pilkkaa ja vainoa sai Hän täällä kärsiä sentähden, että Hän Jumalan tahtoa noudatti ja pysyi totuudessa. Hän on uskon alkuunpanija ja uskon täydelliseksi tekijä, ja hänen seuraajansakin saa ristiä kantaa tässä maailmassa. Jumalalle on kiitos annettava. Raamatussa kuuluu kaikkialla kehoitus kiittämään Jumalaa, joka on hyvä ja jonka armo kestää iankaiken. Kun kristitty uskossa omistaa Kristuksen, niin että Kristus asuu hänen sydämessään, noudattaa hän Kristuksen opetuslapsena sitä esikuvaa, jonka Herra on hänelle antanut,

ja hän saa ihmisiltä kärsiä sitä vainoa, minkä Kristus kärsi Ihmisen Poikana maan päällä. Kun kaikki ihmiset kiittävät kristittyä, niin hän ei vaella elämän tiellä Kristuksen seuraajana. Kun katselemme Kristus-kuvaa Raamatussa ja näemme, kuinka Häntä kohtasi pilkka ja vaino, ja katselemme niitä kristityitä, joita kaikkialla kiitetään, niin on heidän elämänsä vastakohtana Kristuksen esikuvalle. Vääriä profeettoja kiitettiin aina Israelissa, sillä he etsivät ihmiskiitosta ja puhuivat ihmismielen mukaan, mutta Jumalan profeettoja vihattiin ja vainottiin, sillä he julistivat Jumalan tahdon ja pysyivät totuudessa. Maailma ei ole muuttunut. Väärä profeetta saa vielä tänä päivänä kiitoksen maailmalta, sillä hän opettaa maailman mielen mukaan, mutta Kristuksen seuraaja saa osakseen maailman pilkkaa. Sentähden sanoo Kristus: »Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Samalla tavallahan heidän isänsäkin tekivät väärille profeetoille.»

LOKAKUUN 18 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen A ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu» (Ilm. 22: 13).

Kallis on meille ilmestyksen sana. Se avaa meille näköaloja kaukaiseen tulevaisuuteen. Profeetta Danielille ilmoitti Jumala taivaan valtakunnan kehitysasteet. Apostoli Johannes eli jonkin aikaa pakolaisena Patmos-saarella. Mutta siellä Herra ilmoitti hänelle kalliin ilmestyksen kristinuskon tulevista tapahtumista. Kaikkialla ympäröi meitä katoavainen elämänpiiri. Taivaat ja taivasten taivaat eivät voi Jumalaa käsittää. Hän asuu valossa, johon ei kukaan voi tulla. Ihminen tuntee syvästi katoavaisuuden painostusta, sillä hän on luotu iankaikkisuutta varten. Kaikki muuttuu hänen ympärillään, ja hän itse vanhenee, mutta kuoleman jälkeen hän astuu iankaikkisuuden piiriin; ja jos hän täällä on uskossa käsittänyt sen iankaikkisen elämän, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on ilmes-

tynyt, pääsee hän kuolemassa sinne, missä Jeesus on, sillä Jeesus sanoo: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin, jotka olet Minulle antanut, olisivat Minun kanssani» (Joh. 17: 24). Ihmishenki pyytää katoamattomassa liikkua, kun hän on katoamatonta olentoa, ja sentähden etsii hän turvaansa Jumalassa, joka on »ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu.»

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Koska Minä elän, niin tekin saatte elää» (Joh. 14: 19). Jeesuksessa Kristuksessa on katoamaton elämä ilmestynyt maan päälle. Hän oli ylhäältä. Ja Jumala oli Hänessä jo silloin, kun Hän lapsena eli Nasaretissa. Hän oli maailman valkeus, ja kaikille niille, jotka Hänet vastaanottivat, antoi Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla. He eivät olleet syntyneet »lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta» (Joh. 1: 13). Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen ja Kristus pääsee asumaan hänen sydämeensä, silloin ylimaailman elämä pääsee ihmiseen kotiutumaan, ja hän siirtyy siihen uuteen luomakuntaan, joka on Jeesuksen Kristuksen kautta tänne tullut. Kristus on ensimmäinen tässä luomakunnassa, ja Hän on viimeinen. Ulkopuolella Kristusta ei löydy tätä taivaan valtakuntaa. Hän on sen alku maan päällä, ja Hän on sen loppu, sillä Hän jättää aikanaan valtakunnan Isälleen. Ja Hän sanoo meille: »Katso, Minä tulen pian, ja palkkani on Minulla mukanani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan» (Ilm. 22: 12). »Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti» (Hepr. 13: 8).

Kirjaimisto alkaa A:lla ja loppuu kreikankielessä O-ääntiöön, ja näiden välillä ovat kaikki muut kirjaimet. Niin on Kristus iankaikkisen elämän alalla ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu. Kun kristitty uskossa käsittää Kristuksen, niin hän omistaa kaiken uskonelämän, sillä Kristuksessa ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätketyt. Tärkein tehtävämme on sentähden käsittää Jeesus Kristus, käsittää Hänet semmoisena kuin Jumala on ilmoittanut Hänet meille, käsittää Hänet elämän ja armon antajana. Jeesuksessa Kristuksessa pysyy koko luomakunta voimassa, sillä Hänessä, Hänen kauttaan ja Häneen

on kaikki luotu. Ja Jeesuksessa Kristuksessa käsittää uskova sen armon ja elämän, jonka Jumala on ihmisille valmistanut. Ei meidän sovi uskon alalla etsiä pelastusta muualta kuin Jeesukselta Kristukselta. Kyllä on ihmisiä, jotka luulevat uskon alallakin voivansa suuria elämänvoimia antaa, mutta Jeesus Kristus on ensimmäinen, ja Hän on viimeinen. Hän on alku, ja Hän on loppu. Ja Hän ilmestyy päivien lopulla antaakseen kullekin hänen tekojensa mukaan. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan autuus.

LOKAKUUN 19 P:NÄ.

Älä pelkää; usko ainoastaan (Luuk. 8: 50).

Monenlainen on jumalanpelko, ja se on niitä syviä voimia, joita Jumala käyttää ihmiskunnan kasvattamisessa. Ilman jumalanpelkoa ei ihmiskunta voi menestyä. Salomo sanoo: »Herran pelko on viisauden alku» (Sanl. 9: 10). Jolla ei ole jumalanpelkoa, hän on siis tyhmä. Jumala on niin korkea, etteivät taivasten taivaat Häntä käsitä, ja kaikki valta on Hänen. Suhteessaan Jumalaan ihminen ei voi olla ilman pelkoa, eikä jumalanpelko ole ristiriidassa rakkauden kanssa. Kun Luther selittää Jumalan kymmenen käskyä, sanoo hän: »Meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa.» Kumpikin on tarpeen. Rakkaus ilman pelkoa ei ole oikeaa rakkautta, ja pelko ilman rakkautta ei ole oikeaa pelkoa. Jumala on olennoltaan niin korkea ja täydellinen, että jokainen, joka pääsee johonkin suhteeseen Jumalaan, luonnonpakosta pelkää Häntä. Mutta kun Jumala astuu korkeimpana hyväntekijänä ihmisen eteen, syntyy hänessä rakkautta Jumalaan; ja mitä enemmän ihminen oppii tuntemaan Jumalaa ja hänen hyviä tekojaan, sitä enemmän rakastaa hän Jumalaa. Rakkaus Jumalaan kasvaa siis jokaisessa oikeassa kehityksessä, mutta jumalanpelkokin kasvaa, mitä korkeampana Jumalan olento astuu ihmisen eteen.

Vaeltaessaan täällä maan päällä Jeesus herätti kolme kuol-

lutta osoittaakseen, että Hänellä on valta kuoleman yli. Lasarus oli ollut jo neljä vuorokautta haudassa, mutta Jeesuksen sana kutsuu hänet jälleen elämään. Jeesus tahtoi, ennenkuin Hän lähti kuolemaan ihmiskunnan synnin sovittamiseksi, näyttää, että Hän oli elämän ja kuoleman Herra. Kun Hän meni antamaan henkensä ihmiskunnan sovinnoksi, tuli ihmisten tietää, ettei ulkonainen pakko määrännyt tätä matkaa, sillä muutamalla sanalla olisi Hän voinut tuhota kaikki vastustajansa, vaan että rakkaus ihmiskuntaan oli syynä siihen, että Hän antoi ristiinnaulita itsensä. Ja kun Hän kolmantena päivänä ylösnousi, oli kuoleman valta voitettu. Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyi iankaikkinen elämä, ja Kristukseen uskova ei ole enää kuoleman vallan alainen, vaikka hän ruumiillisesti kuoleekin. »Lasarus nukkuu», sanoi Herra (Joh. 11: 11). Vaikka hän kuoli, niin eli hän kuitenkin. Jeesus sanoo Martalle: »Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo Minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut» (Joh. 11: 25). Kun Nainin lesken poika vietiin haudattavaksi, astui Jeesus paarien luo ja käski kuolleen nousta ylös, ja tämä nousi. Jeesus on voittanut kuoleman, ja Hän tahtoo vapauttaa jokaisen uskovan kuoleman pelvosta.

Kun Jairuksen tytär makasi sairaana, meni isä pyytämään apua Jeesukselta, joka läksi isän kanssa sairaan luokse, mutta heidän matkalla ollessaan tuli joku Jairuksen kotoa ja sanoi hänelle: »Tyttäresi on kuollut; älä enää opettajaa vaivaa» (Luuk. 8: 49). Mutta Jeesus sanoi Jairukselle: »Älä pelkää; usko ainoastaan, niin hän parantuu.» Jeesus meni ja herätti Jairuksen tyttären kuolleista. Vieraat, jotka olivat nähneet Jairuksen tyttären kuolevan, nauroivat, kun Jeesus sanoi, ettei tyttö ollut kuollut, mutta hämmästys valtasi heidät, kun näkivät tämän elävänä liikkuvan heidän keskellään. Jeesus sanoi Jairukselle: »Älä pelkää; usko ainoastaan», ja niin sanoo Hän kristikunnallekin. Kuoleman valta on voitettu. Joka uskossa käsittää Kristuksen, hänen ei tarvitse peljätä kuolemaa, sillä Kristus on sen voittanut. Ja kun Kristus pääsee elämän ruhtinaana kristityn sydämeen asumaan, niin ei hän enää elä, vaan Kristus elää

hänessä, ja hän on uskon kautta olennollisesti siirtynyt kuoleman piiristä elämän piiriin. Kuinka suuri onkaan se armo, joka Jeesuksessa Kristuksessa annetaan uskovalle!

LOKAKUUN 20 P:NÄ.

Raamattu sanoo Mooseksesta: »Sillä kun hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti» (Hepr. 11: 27).

Jumala antoi Aabrahamille ja hänen jälkeläisilleen lupauksen maan. Kun suuri nälkäaika tuli, vei Jumala Israelin Egyptiin, jossa Joosef ravitsi sitä Goosenin hedelmällisessä maakunnassa. Kun Israelin kansa Egyptissä kasvoi ja lisääntyi, ei sen saattaminen jälleen lupauksen maahan ollut mikään helppo tehtävä, sillä Egyptin kuninkaalle ja kansalle oli suuri etu siitä, että vieras kansa asui Egyptissä ja oli työllään heitä tukemassa. Jumala oli kasvattanut Mooseksen egyptiläisten viisaudessa ja tiedossa, ja hän oli ainoa, jolle Israelin johdattaminen pois Egyptin orjuudesta oli mahdollinen, mutta hänelläkin oli suuria vaikeuksia voitettavina. Egyptin kuningas oli nöyryytettävä, ennenkuin hän myöntyi siihen, että Israel palaisi Kanaanin maahan. Lupauksen sana oli täyttyvä ja Betlehemissä oli syntyvä Messias, joka oli vapahtava Israelin sen synnistä. Maria asui Nasaretissa, mutta Jumalan tahdosta pani keisari Augustus toimeen koko Rooman laajassa valtakunnassa verollepanon. Jokainen oli pantava verolle siinä kaupungissa, johon hän sukunsa puolesta kuului. Niin täytyi Joosefin lähteä kihlatun morsiamensa kanssa Betlehemiin verolle pantavaksi. Ja kun Joosef ja Maria olivat Betlehemissä, täyttyi se aika, jona Maria synnytti poikansa, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä. Ennustus oli käyvä toteen. Betlehemissä oli maailman Vapahtaja syntyvä. Ei putoa yksikään sana maahan, jonka ennustuksen Henki on puhunut.

Kansan paljouden tähden oli ahdinko suuri Betlehemissä verollepanon aikana. Ei ollut tilaa majatalossa, vaan seimeen

oli maailman Vapahtaja lapsena pantava. Maria kätki kaikki ne ihmeelliset sanat, jotka hän täällä sai kuulla Jeesus-lapsesta. Usko on ojentautumista näkymättömäin mukaan. Jumalan ennustuksen sana on toteutuva, vaikka se usein ihmismielelle näyttää mahdottomalta. Ja ennustuksen sanasta pitää kristitty vielä tänä päivänä kiinni. Jumala on tekevä kansalleen sen, minkä Hän on luvannut.

Raamattu sanoo Mooseksesta: »Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen 'Kristuksen häväistyksen' suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi niistä katseensa palkintoa kohti. Uskon kautta jätti hän Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä kun hän ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti» (Hepr. 11: 25—27). Luja on ennustuksen sana. »Laki on annettu Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta» (Joh. 1: 17). Mooseksella oli Jumalan tehtävä suoritettavana, ja hän pani sen toimeen, sillä lain kautta oli lupauksen kansa valmistettava vastaanottamaan Jeesusta. Mooses ei horjunut. Hän piti kiinni Jumalan sanasta ja ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön. Niin luja oli Moosekselle Jumalan antama lupaus. Uskon silmällä hän katseli tulevaa Vapahtajaa. Korkea on vanhan liiton laki, mutta paljon korkeampi on uusi liitto, joka Jeesuksessa Kristuksessa on ilmestynyt. Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä.

LOKAKUUN 21 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Älkää siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoitetut taivaissa» (Luuk. 10: 20).

Kun Jeesus valitsi opetuslapsistaan seitsemänkymmentä ja lähetti heidät kaksittain saarnaamaan kansalle evankeliumia, palasivat he Jeesuksen luo ja iloitsivat siitä, että pahat henget

olivat heille alamaisia Jeesuksen nimen tähden. Jeesus on voittanut pimeyden vallan. Kuolemallaan Hän lunasti ihmiset perkeleen pauloista. Kun opetuslapset liikkuivat evankeliumia saarnaamassa, eivät pahat henget voineet heitä estää, sillä Jeesuksen nimessä oli heillä voima, joka oli pimeyden valtaa väkevämpi. Opetuslapset olivat iloisia siitä, että perkeleenkin täytyi Jeesuksen nimeä paeta. Jeesus oli kyllä voittanut perkeleen, mutta tämän valtakunta ei ollut vielä kukistettu; ja hän pitkittää viettelystyötään ihmiskunnassa, kunnes Jumalan tuomio käy hänen ylitsensä. Sentähden Jeesus sanoo, ettei opetuslapsilla ollut syytä iloita siitä, että henget olivat heille alamaiset, vaan siitä oli heidän syytä iloita, että heidän nimensä olivat kirjoitetut taivaissa. Sitä iloa tulee jokaisen pyytää, että hän saisi tulla taivaan asukasten joukkoon ja että hänen nimensä on taivaissa tunnettu. Sitä iloa tulee kristityn vielä tänä päivänä ennen kaikkea pyytää. Maailman ilo on katoava, mutta kun ihminen syntyy ylhäältä ja tulee Jumalan valtakunnan perilliseksi, silloin on hänellä suuri, katoamaton ilo.

On paljon kristityitä, jotka uskonnollisissa seuroissa etsivät rakennusta, mutta joissa uusi ihminen ei vielä ole syntynyt. Sentähden onkin niin paljon kristityitä, jotka ovat levottomassa mielentilassa ja joiden sydämeen Jumalan Henki ei ole päässyt asumaan. Uudestisyntyminen on suuri käännekohta ihmisen elämässä, sillä tämän kautta alkaa uusi elämä, jota Jumalan Henki hallitsee. Kristityt ajattelevat usein, että jotkut uskonnolliset harjoitukset riittävät kristilliselle elämälle, mutta Raamattu sanoo uudestisyntyneestä: »Se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5: 17). Kristus elää todella uudestisyntyneessä, niin että tämä voi sanoa: »Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto» (Fil. 1: 21). Kaste on uudestisyntymisen peso, mutta kastetun tulee uskossa omistaa Kristus, ennenkuin uusi ihminen voi hänessä todella syntyä. Hän ei enää elä, vaan Kristus elää hänessä. Ihmisen täytyy päästä ratkaisevaan asemaan syntiin nähden, niin että hän vihaa sitä ja taistelee sitä vastaan. Pyhän Hengen kautta tulee ylimaailman elämä uudestisyntyneen osaksi.

Kristitty ei saa horjua maailman ja Kristuksen välillä. Pysyvään rauhaan Jumalan kanssa Kristus johdattaa jokaisen opetuslapsen, joka on Hänelle uskollinen. Hän kastaa uskovan Pyhällä Hengellä. Silloin opetuslapsen nimi on taivaissa kirjoitettu, ja hän voi siitä iloita.

LOKAKUUN 22 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minun lampaani kuulevat ääntäni, ja Minä tunnen ne, ja ne seuraavat Minua. Ja Minä annan heille iankaikkisen elämän» (Joh. 10: 27, 28).

Itämailla kulkeva näkee usein lakeuksilla lammaslaumoja, joita paimenet hoitavat. Ne liittyvät usein yhteen, ja paimenet seurustelevat keskenään. Kun laumat ovat erotettavat, kutsuu kukin paimen laumansa luokseen, ja koirat ovat tässä heillä apuna. Ihmeellistä on nähdä, kuinka lampaat tuntevat paimenen äänen. Ne pitäytyvät omaan paimeneensa eivätkä kuule vieraan paimenen ääntä. Suuret laumat ovat usein täällä liikkeellä, mutta paimenten on helppo erottaa laumansa muista, sillä lampaat tuntevat hyvin oman paimenensa äänen, eivätkä ne lähde vierasta paimenta seuraamaan. Vaeltajaa oudostuttaa se tarkkuus, millä lampaat erottavat oman paimenensa muista. Tämä kuvaus, jota Herra käyttää, on hyvin tunnettu kaikille, jotka ovat itämailla liikkuneet.

Jeesus käyttää tätä kuvausta osoittaakseen, että ne, jotka ovat hänen omansa, tuntevat Hänet. Hän on hyvä paimen, joka johdattaa opetuslapsensa iankaikkisen elämän laitumille. Kristityn uskonelämä riippuu kokonaan uskollisuudesta Herraa kohtaan. Jeesus on hyvä paimen, joka hoitaa opetuslapsensa hengellistä elämää. Hän on itse elämän leipä, jota uskova saa joka päivä nauttia elämän ravintona. Hänen lihansa on tosi ruoka ja hänen verensä on tosi juoma. Joka syö hänen lihansa ja juo hänen verensä, hänellä on iankaikkinen elämä. Kristityn ei tarvitse kaukaa etsiä hengelleen ravintoa. Jeesuksessa Kris-

tuksessa on taivaan valtakunta tullut tänne, ja Hän antaa jumaluuden täyteydestä armoa armon lisäksi niille, jotka Häntä etsivät ja rakastavat. Ylimaailman elämää ei ole olemassa yhdessäkään toisessa kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Ja Jeesus tuntee omansa. Hän rakastaa heitä. Hän antoi henkensä ihmiskunnan synnin sovinnoksi, ja Hän sanoo opetuslapsilleen: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28: 20).

Ei kristinusko ole vain oppijärjestelmä, joka vain esittää opinkohtia kuulijoilleen ja lukijoilleen, vaan se on iankaikkisen elämän sana, joka Pyhän Hengen kautta rakentaa elävän yhteyden kristittyjen ja Kristuksen kesken. Kristus tuntee omansa, ja opetuslapset tuntevat Herransa. Pyhä Henki yhdistää heidät. Ja Kristus antaa omilleen iankaikkisen elämän. Ei ole tätä elämää olemassa missään muualla kuin Jeesuksessa Kristuksessa. Yksi on täällä hyvä paimen ja yksi on lauma, joka kuulee tämän paimenen ääntä ja seuraa Häntä, kun Hän johdattaa heitä elämän lähteille.

On olemassa huonoja paimenia, jotka eivät laumaa johdata elämän Herran tykö, mutta näiden ääntä eivät Jeesuksen totiset opetuslapset kuuntele. He tuntevat Herransa, ja Herra tuntee heidät. Pimeyden ruhtinas pyytää hajoittaa Kristuksen laumaa ja viedä sen pois korpeen. Sentähden tulee kristikunnan valvoa ja kuulla niiden paimenten ääntä, jotka palvelevat ylipaimenta. Jumalan siunaus seuraa paimenta, joka uskollisuudella hoitaa laumaansa, ja laumaa, joka kuulee hyvän paimenensa ääntä ja seuraa Häntä. Miellyttävä on se kuva, jonka itämailla kulkeva saa lammaslaumoista, jotka sen lakeuksilla ovat kokoontuneina paimentensa ympärille. Kristikunnassakin toimii uskollisia paimenia, jotka pyytävät pitää laumansa ylipaimenen turvissa.

LOKAKUUN 23 P:NÄ.

Usko ei ole joka miehen (2 Tess. 3: 2).

Usko on kallis Jumalalle. Hänen silmänsä katsovat uskoa. Ajatuksellaan ihminen liikkuu maailmallisessa piirissä, mutta hän pääsee vain uskon kautta yhteyteen iankaikkisen elämänpiirin kanssa, ja tämä ylimaailmainen elämänpiiri on uskovalle paljon tärkeämpi kuin maallinen. Ilman uskoa ei ihminen voi Jumalalle kelvata; tämä totuus meidän on mieleen painettava. On kyllä monenlaista uskoa ihmiskunnassa. On paljon lahkokuntia, jotka panevat pääpainon uskolle, mutta usko on usein ihmisten tekoa eikä Jumalan. Vasituinen usko on sydämen asia. Koko ihmisen henkinen voima on tarpeen sen syntyyn ja kehitykseen, mutta ihmiset useinkin perustavat uskon tunteisiin, vaikka tunnepiiri on vaihteleva ja se kuuluu sielun alhaisempaan toimintapiiriin. Pyydetään usein lahkokunnissa tunteellisilla puheilla saada aisti-ihmistä liikkeelle, ja kaikki saapuvilla olevat voivat yhtenä ehtoona olla suloisten tunteiden vallassa, mutta seuraavana päivänä voi kaikki olla haihtunut. Ei raittiin uskon olento ole tämmöinen. Raamattu sanoo: »Sydämellä uskotaan vanhurskaudeksi ja suulla tunnustetaan pelastukseksi» (Room. 10:10).

Sydän on ihmishengen keskusvoima. Omatunto toimii sydämessä sisäänpäin, ajatus ja tahto ulospäin. Sydän on se pelto, johon Jumalan sana kylvetään. Ylimaailman totuus kysyy aina sydämen työtä. Kun ihmisellä on suuri murhe, sanotaan sydämen surevan, kun hänellä on suuri ilo, sanotaan, että ihmisellä on sydämen ilo. Ulkonainen ihminen pyrkii meidän aikanamme uskonnollisella alalla toimimaan, mutta kristinusko vaatii koko sydämen tointa. Kaikenlaisia tyhjiä järjestelmiä pääsee usein valtaan, joissa ulkonainen ihminen vain on toimessa, mutta ihmissydämeen kuuluu aina ajatus, tahto ja omatunto, ja niiden kaikkien toiminta on uskonelämälle tarpeen. Raamatun sanat: »Usko ei ole joka miehen», tarkoittavat sydämen uskoa, jossa koko ihminen on henkisessä työssä. Kristin-

usko on olennoltaan raitis, ei se rakennu tunteiden perustukselle, vaan siinä on aina omatunto hallitsemassa ajatusta ja tahtoa.

Usko on tärkein tekijä ihmiskunnan historiassa. Ne tärkeät hengen toimet, joiden kautta ihmiskunnan historia kehittyy, ovat olleet uskon vaikutteita. Luther on paljon vaikuttanut uskon alalla. Ja Lutherin perusvoima oli se usko, jonka hän oli Raamatun sanasta saanut. Hän sanoo: »Usko on Jumalan teko meissä, joka meidät muuttaa ja uudesti synnyttää Jumalasta, kuolettaa vanhan Aatamin, tekee meidät aivan toisiksi ihmisiksi sydämen, luonnonlaadun, mielen ja voiman puolesta ja tuo mukanaan Pyhän Hengen.» Se usko ei ole joka miehen. Jos sitä olisi enemmän, olisi kristikunnan tilanne parempi. Kun katselemme kristikunnan nykyistä tilaa, niin huomaamme kyllä kaikkialla uskoa, mutta omatunto ei ole aina perusvoimana kannattamassa tätä uskoa. Jumalan sana vaikuttaa ihmisen omaantuntoon, ja kun ihminen ajatuksellaan tarkkaa näitä vaikutteita, syntyy usko, jossa tahto on kääntynyt Jumalaan ja pyytää olla hänen sanansa tekijänä. Tämä usko syntyy Jumalan sanasta Pyhän Hengen vaikutuksen kautta. Se syntyy ylhäältä. Sen uskollisena oppilaana tulisi jokaisen kristityn olla.

LOKAKUUN 24 P:NÄ.

Ajattele Luojaasi nuoruudessasi (Saarn. 12:1).

Korkea on Luoja, joka on tehnyt taivaan ja maan. Ennenkuin mitään oli olemassa, oli Hän; ja kaikki, mitä silmämme näkee taivaan avaruudessa, koko tuo loistava tähtimaailma, jossa miljoonia tähtiä liikkuu, on Luojan kädestä lähtenyt, ja se pysyy voimassa hänen tahdostaan. Ihmisen ajatus pysähtyy, kun hän ajattelee sitä olentoa, joka oli olemassa, ennenkuin tämä maailma olikaan. Ihmisajatus kietoutuu voittamattomiin vaikeuksiin, kun ajattelee sitä olentoa, joka oli olemassa, ennenkuin nuo lukemattomat tähdet olivatkaan. Mikä erotus — Luoja

ja luotu! Olento, joka ei koskaan ole ollut olematon, josta kaikki riippuu, ja olento, joka Luojan toimen kautta on syntynyt. Tätä olentoa kehoittaa Raamattu ihmistä nuoruudessaan muistamaan.

Ihminen ajattelee mielellään korkeita itsestään. Hän luulee käsittävänsä ajatuksellaan senkin, mikä on ihmiselle kätketty, luulee omalla toimellaan saavansa aikaan kaikenlaista, mutta mitä on hän, luotu olento, Luojan rinnalla! Luoja oli olemassa, kun ei vielä mitään muuta ollut, ja Luojan kautta on koko tämä luomakunta syntynyt. Taivaat ja taivasten taivaat ovat saaneet alkunsa Luojan kautta. Hän oli korkeana, ihmeellisenä olentona olemassa silloinkin, kun Hänen rinnallaan ei ollut mitään muuta. Korkea on tämä Luoja.

On tarpeen, että ihminen nuorena ajattelee tätä Luojan korkeutta. Luojan käsi kannattaa taivaita ja taivasten taivaita. Tämä maa liikkuu kiertotähtenä suurella nopeudella auringon ympäri. Luojan käsi ohjaa sen kulkua avaruudessa. Ja kun talvi-iltana katselemme tähtitaivasta ja näemme noiden lukemattomien maailmojen liikkuvan kaukana avaruudessa, kuinka suurena, kuinka kaikkivaltiaana ja korkeana esiintyy tämä Luoja ajattelevalle katselijalle!

Nuori ihminen tuntee elämän voimaa olennossaan ja luulee usein voivansa saada paljonkin aikaan maailmassa, mutta vähäinen on hänen voimansa. Monenlaiset vaarat ympäröivät häntä. Hyvä on hänen nuoruudessaan ajatella Luojaansa, joka on kaikki maailmat luonut ja joka ohjaa niiden kulkua. Mitä on hän, nuori ihminen, joka luulee voivansa saada paljon aikaan, tuon suuren Luojan rinnalla, joka on voimallaan kaikki luonut! Nöyryyttä oppii ihminen, joka Luojan suuruutta ajattelee. Ne suuret puuhat, jotka usein esiintyvät ihmiskunnan toimissa ja joilla taitamattomat pyytävät kerskailla, esiintyvät ihmiskunnan suurten tapahtumain rinnalla vähäpätöisinä, sillä voima on Jumalan, ja ainoastaan Luojan antamilla voimilla voi ihminen saada jotain pysyvää aikaan. Suuria tehtäviä suunnitellaan tähänkin aikaan, mutta nämä tehtävät ovat yksin Jumalan antamilla voimilla mahdolliset.

Ja hyvä on ihmisen nuorena ajatella Luojaansa, jolta kaikki voima saadaan. Paljon hyvää voi ihminen saada aikaan, kun hän uskollisesti Luojan voimia käyttää.

LOKAKUUN 25 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä olen kirkastettu heissä» (Joh. 17:10).

Kun Jumala oli luonut tämän luomakunnan, oli se sangen hyvä. Mutta se oli olennoltaan vielä katoava. Ei ollut koko tämän luomakunnan piirissä iankaikkista elämää, ennenkuin Jeesus Kristus tuli maailmaan. Sitä kirkkautta, mikä on taivaissa ja jossa Jumala asuu, ei ollut täällä vielä olemassa. Kun Mooses oli ollut Siinain vuorella Jumalan tykönä 40 vuorokautta, tulivat hänen kasvonsa niin kirkkaiksi, etteivät Israelin lapset voineet niitä katsella hänen astuessaan sieltä alas, vaan hänen täytyi panna peite kasvoilleen, kun hän tahtoi puhua kansalle. Kun Jeesus kirkastusvuorella puhui Mooseksen ja Eliaan kanssa, ympäröi taivaallinen kirkkaus heitä. Luopumuksen kautta pääsi synti asustumaan tähän maailmaan, ja sen kautta tuli kuolema ihmiskuntaan. Tämä maa on kuoleman varjon laakso ja on aikanaan katoava, mutta »Jumalan lupauksen mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu» (2 Piet. 3:13).

Jeesuksessa Kristuksessa tuli taivaan valo tänne. Jumala asuu valossa, jota ei yksikään ihminen voi nähdä. Tämän valon toi Kristus maailmaan. Hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, ja Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hän sanoo itse: »Minä olen maailman valo» (Joh. 8:12). Ihmisen muodossa Hän vaelsi maan päällä, mutta Jumalan kirkkaus asui Hänessä. Ihmisen Poikana oli Hän tosi ihminen, mutta Hän oli kuitenkin yhtä Isän kanssa. »Joka on nähnyt Minut, on nähnyt Isän», sanoo Hän (Joh. 14:9). Ja Hänessä tuli uusi luomakunta tänne maailmaan. Ne, jotka uskossa omistivat Kristuksen, niin että Hän sai syn-

tyä heidän sydämissään, tulivat uusiksi olennoiksi. Kristuksen opetuslapset syntyivät ylhäältä, niin että he olivat Jumalan lapsia. Ylimmäispapillisessa rukouksessaan Jeesus sanoo Isälleen, että Hän on kirkastettu heissä. Vanhat olivat heissä kadonneet, kaikki oli uudeksi tullut. Kristuksen vasituinen seurakunta on sentähden käsittänyt iankaikkisen elämän, ja Kristuksen opetuslapsi sanoo: »Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto.»

Kristinusko tahtoo johdattaa ihmisen uskonyhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa, niin että Hän elämän ruhtinaana pääsee sydämeen asumaan. Ja Kristuksessa tulee taivaan kirkkaus ihmiseen, niin että hän tulee sen uuden luomakunnan jäseneksi, mikä Kristuksen kautta on tänne tullut. Kristuksen kanssa tulee se kirkkaus, mikä asuu hänen olennossaan, myös kristityn omaisuudeksi. Ylhäältäsyntyminen on korkea asia, jonka oikeaa arvoa harvat tarkempaan ajattelevat. Kun ihminen elää uskonyhteydessä Kristuksen kanssa, saa hän Kristukselta Pyhän Hengen vaikutteita, ja hänen olennossaan syntyy piirteitä, jotka ovat taivaasta kotoisin. Kristityn olennossa ilmenee Jumalan ihmisen luonnekuva, joka vähitellen muodostaa hänet Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Jeesus Kristus on esikoinen, joka taivaallisella voimallaan vaikuttaa opetuslapsessa, niin että tämä vähitellen muodostuu sisälliseksi ihmiseksi, joka on ylhäältä syntynyt. Kristus tahtoo saada muodon ihmisessä. Niinkuin olemme kantaneet maallisen Aadamin kuvaa, niin kristitty vähitellen uskonyhteydessä Kristuksen kanssa pääsee kantamaan taivaallisen kuvaa, vaikka tämä tässä elämässä vielä monella tapaa on kätketty. »Kristus teissä on kirkkauden toivo», sanoo apostoli (Kol. 1:27). Uskon kautta pääsee Herra niin asumaan uskovan sydämeen, että tämä, kun hän on uudestisyntynyt, voi apostolin kanssa sanoa: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa.» Tähän uskonyhteyteen tahtoo Jumala johdattaa jokaisen kristityn, ja tämä on uskonkilvoituksen määrä.

LOKAKUUN 26 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Katso, Minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorppioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava» (Luuk. 10:19).

Kristitty seisoo täällä sotatantereella, jolla pimeyden henkimaailma häntä ympäröi, mutta hyvät enkelit ovat myös aina kristittyä lähellä ja suojelevat häntä vaaroissa. Meidän lapsillamme on enkeleitä, jotka aina näkevät Jumalan kasvot ja jotka varjelevat heitä. Tämä henkimaailma on kristittyä tukemassa niissä vaikeuksissa, jotka häntä täällä ympäröivät, mutta pahat enkelit ovat kiusaamassa häntä syntiin. Suuri on se enkelijoukko, joka toimii ihmiskunnan ympärillä. Kun Pietari tahtoi suojella Jeesusta ylipappien ja fariseusten käskyläisten aikoessa Hänet vangita, sanoi Hän: »Luuletko, etten voi pyytää Isältäni, ja Hän lähettää heti Minulle enemmän kuin kaksitoista legionaa enkeleitä!» (Matt. 26: 53).

Tietoisuus enkelimaailman olemassaolosta oli elävämpi menneinä aikoina, jolloin uskonelämä oli virkeämpi, mutta tämä tietoisuus on nyt paljon himmentynyt. Enkelit ovat kuitenkin aina meidän ympärillämme, sillä Jumala on luonut ne auttamaan ja palvelemaan niitä, jotka saavat autuuden periä. Mutta pimeyden henkimaailma on kristitylle vaarallinen. Hänellä on monta vihollista maailmassa, sillä ne, jotka pimeyden piirissä vaeltavat, pyytävät panna hänelle esteitä hänen kilvoitellessaan elämän tiellä. Kun uskonelämä heikkenee ja epäusko kasvaa, vetäytyvät hyvät enkelitkin syrjään, ja niiden sijalle pyrkii pimeä henkimaailma. Pahat enkelit kannattavat niitä pimeyden töitä, jotka nykyaikana niin kammottavassa määrässä tekevät tuhoa kristikunnassa. Yhä kasvava rikollisuus tuo ilmi pimeyden töitä, jotka eivät ole ihmisen sydämessä syntyneet, vaan ovat pimeyden henkivallan vaikuttamia.

Kristus on voittanut pimeyden vallan. Hän antaa meille voiman Jumalan lapsiksi tulla. Ja Kristus yksin voi meidät

pelastaa pimeyden vallasta, sillä Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Kristuksen turviin täytyy kristityn paeta. Paha henkimaailma pelkäsi Jeesusta, kun Hän maan päällä vaelsi. Eräs riivattu sanoi Hänelle: »Mitä Sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Sinä Jumalan Poika?» (Matt. 8: 29). Niin pelkää pimeyden valta vielä Kristusta ja pakenee Häntä. Kristityt eivät siinä määrässä etsi apua Kristukselta kuin heidän tulisi tehdä. Itsekohtainen suhde Kristukseen on useissa heikko. Auttaja meillä on, korkea auttaja. Hän sanoo: »Avuksesi huuda Minua hätäpäivänäsi, niin Minä tahdon auttaa sinua, ja sinä olet kunnioittava Minua» (Ps. 50: 15). Kristus antaa opetuslapsilleen vallan tallata käärmeitä ja skorppioneja ja kaikkea vihollisen voimaa. Kristuksen tykö tulee kristityn paeta ja Kristuksessa tulee hänen olla. Silloin hän on turvattu.

LOKAKUUN 27 P:NÄ.

Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo Herra (Jes. 48: 22).

Synnin kautta on vaiva tullut maailmaan. »Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan» (Ap. t. 14: 22). Maailmanlapsi ei tahdo kieltää itseään, sillä hän haluaisi päästä kaikista vaivoista vapaaksi. Hänellä on omassatunnossa tuomari, joka lausuu tuomionsa hänen pahoista teoistaan. Jumalan lapsi, joka on Kristuksen sovinnossa löytänyt turvan, tietää, että Jumalan armossa on hänellä syntein anteeksiantamus, kun hän katuvana pakenee sen turviin. Mutta jumalattomalla on aina paha omatunto, ja se riistää häneltä rauhan ja onnen. Kuolema ympäröi häntä. Hän näkee ystäväinsä toisen toisensa jälkeen siirtyvän iankaikkisuuteen ja tietää varmasti, että hänenkin vuoronsa tulee aikanaan. Maallisilla huvituksilla hän pyytää tyynnyttää mielensä ja koettaa vapautua niistä syytöksistä, joita omatunto hiljaisuudessa herättää, sillä omatunto on ihmisolennon perus-

voima, joka aina esiintyy syytöksillään, kun ihminen on jotakin oikeutta ja totuutta vastaan rikkonut.

Yksi vain on sovittanut maailman synnit, Jeesus Kristus. Hän oli Jumalassa, ennenkuin tämä maailma olikaan. Hänessä, Hänen kauttaan ja Häneen on Jumala kaikki luonut, ja sitä varten Hän tuli maailmaan, että Hän valmistaisi ihmiskunnalle sovinnon kaikista synneistä. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri on ainoa riittävä sovitus ihmiskunnalle. Synnin tuomiosta ja kadotuksen pelvosta ei kukaan ihminen pääse muulla tapaa kuin tulemalla Jeesuksen Kristuksen tykö ja omistamalla sen lunastuksen, minkä Hän omilleen antaa. Paljon syntiä on ihminen tehnyt ja paljon hyvää laiminlyönyt. Joka päivä jumalaton kokoaa päälleen synnin tuomioita, ja nämä vaikuttavat omassatunnossa, vaikka hän ei aina ole siitä tietoinen. Sentähden on jumalaton onneton.

Jeesus Kristus on tosi Jumala ja tosi ihminen. Hän ei ole semmoinen ihminen kuin muut ihmiset, vaan Hän on ihminen ehdottomassa mielessä. Koko ihmiskunta on Hänessä edustettu. Hän yksin voi ihmiskunnan puolesta kuolla ja nousta kuolleista. Hän on todella sovittanut koko ihmiskunnan synnit, ja sentähden on Hän armon ruhtinas. Hänen armonsa riittää koko ihmiskunnalle. Ja Hänessä esiintyy Jumalan rakkaus korkeimmassa mielessä. Hän tahtoo pelastaa kaikki synnin tuomiosta ja synnin vallasta ,ja Hän voi sen tehdä, jos ihminen uskossa antautuu Hänelle. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan armo iankaikkisen elämän voimana ilmestynyt maailmaan, ja tämän armon yhteyteen Kristus kutsuu kaikkia ihmisiä. »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin Minä annan teille levon» (Matt. 11: 28). Niin kuuluu armon ruhtinaan kutsu. Ihmisen tulee kääntyä pois maailmasta ja synnistä ja tulla sen armon ruhtinaan tykö, joka tahtoo johdattaa kaikki Isän huoneeseen ylhäällä.

LOKAKUUN 28 P:NÄ.

Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päällä? (Luuk. 18: 8).

Järkeisuskon vaikutus on yhä ollut kristikunnassa kasvamassa. Sen piiriin on tunkeutunut maailmankäsityksiä, jotka ovat aivan vieraita kristinuskolle. Maailmanviisauden alalla on kehitysoppi päässyt suureen arvoon. Kaikki kulkee sen käsityksen mukaan eteenpäin. Ulkonaisessa, muodollisessa suhteessa on kyllä edistymistä, mutta olennollisessa suhteessa, joka on pääasia, kulkee ihmiskunta tätä nykyä taapäin. Oikeus ja totuus ovat yhä taantumassa. On ihmeellistä, että tätä yleistä hajaannusta, joka ihmiskunnan elinjuuria heikentää, voidaan pitää kehityksenä. Tämän perusteen johdosta syrjäytetään myös Kristuksen toinen tuleminen. Ihmiskunnan omasta helmasta olisivat muka ne voimanlähteet tulevat, jotka uudistaisivat kaiken. Kristikunnan nykyinen tila on niin huono, ettei sen voimilla saada mitään uutta aikaan.

Jeesuksessa Kristuksessa tuli ylimaailmallinen elämä tänne maailmaan, ja se on saanut aikaan ne moninaiset henkiset pyrinnöt, jotka edelleen vaikuttavat ihmiskunnan jalostamiseksi. Ne iankaikkiset voimat, jotka ovat tarpeen uusien taivasten ja uuden maan syntymiseen, saadaan ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta. Niinkuin Kristuksen ensimmäinen tuleminen oli armon ja siunauksen lähde ihmiskunnalle, niin on maailman lopullinen uudistus mahdollinen ainoastaan Kristuksen toisen tulemisen kautta. Kaikki on luotu Kristuksessa ja Kristuksen kautta, ja kaikki luodaan Kristukseen Jeesukseen. Hän on tuleva jälleen tämän aikakauden lopulla, ja Hänen kanssaan tulevat kaikki Jumalan enkelit. Herran apostoli sanoo, että vanhurskauden seppele annetaan niille, jotka rakastavat Herran tulemusta. Kristukseen uskova rakastaa Häntä ja odottaa sitä hetkeä, jona hän saa nähdä Herransa tulevan taivaan pilvissä.

Jeesus Kristus itse sanoo: »Kun Ihmisen Poika tulee,

löytäneekö Hän uskoa maan päällä?» Se viittaa surulliseen tilanteeseen, joka ei yhtään sovellu niiden haaveilijain maailmankäsitykseen, jotka arvelevat, että ihmiskunta yhä vain kulkee eteenpäin ja että se voi omin voimin tulla toimeen. Kristitty odottaa Herraansa tulevaksi lopullisesti rakentamaan sen Jumalan valtakunnan ulkonaisessakin kirkkaudessa, jonka Hän maan päälle perusti. Mutta monen murheen kautta on kristityn vielä kulkeminen. Pimeyden valta on yhä kasvamassa maailmassa, mutta se sortuu kokonaan Herran toisessa tulemisessa.

Jumalan lupaukset toteutuvat aikanaan. Uusissa taivaissa ja uuden maan päällä on Jumalan kiitos ja ylistys kuuluva. Korkea on kristityn toivon määrä. Kaikki paha on kerran poistuva ihmiskunnasta, ja kirkkaudessa on tämä luomakunta Jumalan kunniaa julistava. Moninaiset ovat ihmiskunnan matkan vaiheet. Mutta kun Ihmisen Poika tulee kaikkien pyhien enkelien kanssa, luo Hän ne uudet taivaat ja sen uuden maan, joissa vanhurskaus asuu. Varma on tämä suuri maailmanuudistus, mutta ainoastaan ilmestyksen sana valaisee tätä toivoa. Me tarvitsemme elävää toivoa, jonka Jeesus Kristus yksin voi meille antaa. Taivas ja maa katoavat, mutta hänen sanansa eivät milloinkaan katoa. Uskova elää Jeesuksessa Kristuksessa ja turvaa elämässä ja kuolemassa yksin Häneen.

LOKAKUUN 29 P:NÄ.

Jotka Herraa odottavat, ne saavat uuden voiman, kohoavat siivillä kuin kotkat (Jes. 40: 31).

Nykyajan sivistyselämä turvaa ihmisvoimaan ja ihmisviisauteen. Ihmistaitoa ylistetään joka puolella, mutta heikkona esiintyy tämä ihmisvoima. Kaikkialla on tyytymättömyyttä ja eripuraisuutta, ja epätoivo piilee nykyajan ihmisen sydämessä. Itsemurhat ovat kasvaneet kammottavan suurilukuisiksi. Ihmisviisauden palvominen on tuottanut surullisia hedelmiä, ja

tulevaisuuden toivo on tältä sukukunnalta kätkeytynyt hämärään. Nuorisokin pyrkii johtamaan henkisiä rientoja taitamattomuudellaan. Kaikki osoittaa luisumista alaspäin. Olisi jo aika kääntyä niiltä poluilta, joilla turvataan pettäviin toiveisiin.

Heikko on ihminen, mutta Jumala on suuri, ja Jumalan armo yksin voi tämän sukukunnan pelastaa. Epätoivon partaalla oli ihmiskunta siihen aikaan, kun Kristus tuli maailmaan. Hänessä tuli Jumalan valtakunta tänne. Ja kristikunnassa esiintyi suuri uudistustoimi kaikilla aloilla. Se sivistys, minkä kannattaja on ylimaailman elämä, on kristinuskon hedelmä. Kun jumalanpelko heikkenee ja Jumalaa palveleminen laajalti työnnetään syrjään, on parannus tarpeen. Jumalan puoleen on tämän sukupolven vakavasti kääntyminen, jos tahtoo perikadosta pelastua. Kristus on elämä, ja Hänessä on ylimaailman valoa ja voimaa. Ylhäältä tulee apu eikä ihmispyrinnöistä. Mitä hyvää kristikansoilla nyt on, se on Jumalan lahja Jeesuksessa Kristuksessa. Ja niinkuin Herra ensimmäisellä tulemisellaan toi elämää ja valoa ihmiskunnalle, niin luo Hän toisella tulemisellaan uuden aikakauden. Jeesuksessa Kristuksessa yksin on tulevaisuuden toivo. Hänet on meidän uskossa omistettava. Hänelle on kaikki valta annettu taivaissa ja maan päällä. Voimaa me tarvitsemme, ylimaailman voimaa, ja sitä voimaa antaa meille ainoastaan Jumalan Poika, joka tuli maailmaan sovittamaan ihmiskunnan synnin ja antamaan uutta elämää synnin alle nääntyvälle ihmiskunnalle.

»Jotka Herraa odottavat, ne saavat uuden voiman.» Juuri tätä uutta voimaa me nyt tarvitsemme. Turha on sitä etsiä ihmiskunnan katoavista lähteistä. Kristus toi meille iankaikkisen elämän. Häneltä yksin uskova sen saapi. Ja Kristus tulee jälleen sortamaan pimeyden vallan ja rakentamaan Jumalan valtakunnan kirkkaudessa maan päälle. Kristuksen tuloa on meidän odottaminen. Ne, joiden uskon silmä katselee tulevaa Kristusta, voivat kohota yli tämän katoavaisuuden ja nousta siivillä taivaan valtakunnan korkeuksiin kuin kotkat. Sitä

taivaallista voimaa, jonka Jeesus Kristus yksin antaa, me tarvitsemme.

Totuutena pysyy Jumalan sana: »Jotka Herraa odottavat, ne saavat uuden voiman, kohoavat siivillä kuin kotkat.» Kun kaikki pimenee maan päällä, on meidän uskon silmillä katseleminen sitä Herraa, joka on kirkkaudessa tuleva ja uudistava kaikki. Hän antaa omilleen sitä voimaa, joka on tarpeen.

LOKAKUUN 30 P:NÄ.

Me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten (Ef. 2: 10).

Ihmeellisessä järjestyksessä nousee luotujen olentojen sarja alhaisemmasta asteesta ylöspäin,kunnes elävien olentojen sarja maan päällä päättyy ihmiseen, joka Jumalan kuvaksi luotuna edustaa maan päällä luotujen olentojen korkeinta kehitysastetta. Jumalalla on korkeita ominaisuuksia, joita ei ihmisellä ole, sillä Jumalalla on kaikki valta, Jumala on kaikkitietävä, ja Jumala on kaikkiviisas. Mutta olentonsa puolesta loi Jumala ihmisen kuvansa kaltaiseksi, ja sen kautta on ihmisen asema luomakunnassa niin korkea.

Jumala on Luoja. Ei ollut näitä luotuja taivaita eikä tätä maata, kun Jumala ryhtyi luomisen toimeen. Tyhjästä loi Jumala kaikki, ja kun Jumala katseli kaikkea, mitä Hän oli luonut, niin Hän huomasi sen sangen hyväksi. Jumalalla oli iloa luomisen työstä. Ihmisellä, joka on Jumalan kuvaksi luotu, on halua ja kykyä Jumalan tahdon mukaan toimia. Ei ole toimettomuus hänelle mikään huvi. Ei ole laiska ihminen onnellinen. Jumala on olentonsa puolesta hyvä. Ja niin oli ihminenkin ennen syntiinlankeemusta hyvä. Synnin kautta on hän pahaksi tullut, mutta Jumalan kuva ei ole kuitenkaan hänestä kadonnut. Hänen tulee Jumalan seuraajana tehdä hyvää. Niin kauan kuin hänellä on aikaa, tulee hänen pyytää hyvässä työssä Jumalan lapsena toimia. Apostoli sanoo, että

»me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, jotta me niissä vaeltaisimme.» Kun ihminen pyytää Jumalan tahtoa tehdä, kun hän auttaa puutteessa olevia, kun hän ravitsee nälkäisiä, tuntee hän iloa siitä, sillä hän tekee Jumalan tahtoa ja noudattaa omantuntonsa vaatimuksia, ja hyvä työ saa aina palkkansa ylhäältä.

Mutta Raamattu sanoo: »Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy voimassaan, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle.» »Joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala omistaan» (Hepr. 4: 1, 10). Kun Jumala loi taivaat ja maan, oli Hän vasituisessa luomistoimessa, ja kun luomistyö oli tehty, lepäsi Jumala kaikista teoistaan. Jumala kannattaa kaikki voimansa sanalla, Hän toimii, kun Hän kaikki ohjaa, mutta Raamattu sanoo, että Jumala nyt lepää luomisteoistaan. Ja Raamattu sanoo, että ihminenkin, kun hän pääsee Jumalan lepoon, saa levätä töistään, niinkuin Jumala lepää (Hepr. 4: 10).

Ihmisellä on nyt työn aika. Jumalan kuvaksi luotuna tulee hänen pyytää Jumalan tahtoa tehdä. Mutta tämä työn aika loppuu, ja sentähden on työnteolla nyt erityinen arvo. Apostoli sanoo: »Kun meillä vielä on aikaa, tehkäämme hyvää» (Gal. 6: 10). Tulee aika, jona emme voi sitä tehdä. Jumalan taloustoimissa on aikoja, joilla on eri luonne. Nyt on ihmisellä työnteon aika, ja uskollisesti on tämä aika käytettävä, jos hän tahtoo Jumalan lepoon päästä. Laiska ja pahantekijä ei sinne pääse. Suloinen on Jumalan lepo. Autuasta on sinne päästä. Mutta nyt on aika tehdä hyvää kaikille, sillä niin tekee Jumala.

LOKAKUUN 31 P:NÄ.

Turhuuksien turhuutta, sanoo Saarnaaja; kaikki on turhuutta (Saarn. 12: 8).

Kuningas Daavid oli sotasankari. Hän voitti kaikki Israelin viholliset ja lujitti kuningasvallan, niin että hänen poikansa sai hallita rauhan ruhtinaana Jumalan kansaa. Jumala kehoitti Salomoa pyytämään, mitä hän tahtoi, ja Salomo pyysi Jumalalta ymmärtäväistä sydäntä, jotta hän voisi tuomita kansaa ja erottaa pahaa hyvästä (1 Kun. 3: 9). Jumala kuuli Salomon rukouksen. Maan päällä ei ollut Salomon vertaista viisaudessa. Kaukaa tuli ruhtinaitakin kuulemaan häntä, mutta kuitenkaan ei Salomon aika tullut onnelliseksi Israelin kansalle. Kuningas ja kansa poikkesivat Jumalan poluilta. Maallinen viisaus ei yksin voi onnea rakentaa maan päällä, eikä Salomo voinut kasvattaa poikaa, joka olisi viisaudella hallinnut Israelia. Kansa sanoi Rehabeamille, Salomon pojalle: »Sinun isäsi teki ikeemme liian raskaaksi; niin huojenna nyt sinä isäsi kova palvelus ja raskas ies» (1 Kun. 12: 4). Hedelmänä viisaan Salomon hallitustoimista olivat rappeutuneet olot ja tyytymättömyys kansassa.

Meidänkin aikoinamme pyydetään ylipäänsä ihmisviisaudella rakentaa kansoille onnellisia oloja, mutta onnellisia eivät nykyajankaan kansat ole. Alituinen levottomuus häiritsee niiden onnea, kun vieraantuvat Jumalasta. Hajaantuneita oloja esiintyy kaikkialla, ja kansoissa on paljon tyytymättömyyttä. Valtiomiehet koettavat rakentaa järjestystä sivistysmaissa, ja kansojen eduskunnissa istuvat kansojen luottamusmiehet rakentamassa kansoilleen onnea ja rauhaa, mutta tulevaisuus näyttää tätä nykyä synkältä. Puolueriidat synnyttävät kaikkialla onnettomuutta. Maallinen viisaus ei voi voittaa sitä itsekästä henkeä, joka etsii omaa kunniaa ja omia etujaan. Siltä näyttää, kuin täytyisi nykyistä tilannetta järjellisesti arvostelevan Saarnaajan kanssa sanoa: »Turhuuksien turhuutta; kaikki on turhuutta.» Saarnaajan opin päätös on:

»Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä; sillä sitä tulee kaikkien ihmisten tehdä» (12: 13).

Jumalan iankaikkiset säännöt pysyvät. Ne ovat kristinuskossa meille ilmoitetut, ja niitä on kansojen hallituksissa noudatettava. Vanhassa liitossa ei näitä vielä tunnettu, mutta kristinuskossa esiintyvät ne perusteet, jotka voivat kansoille onnea rakentaa. Jumalassa yksin on kansojen ainoa turva. Jumalalta on nykyisenkin ihmispolven apua etsittävä, ja Jumalan teille on sen palattava. Sivistyskansat liikkuvat paljon harhapoluilla. Kristinuskossa ovat meillä tarjona ne voimat, jotka yksin voivat kansojen onnea rakentaa. Kristuksessa ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätketyt. Kristukselta on meidän etsittävä kansoillekin niitä elämänvoimia, jotka voivat kansan johdattaa onneen ja rauhaan. Kasvava luopuminen Kristuksesta on perussyynä siihen onnettomuuteen, johon kansat tätä nykyä yleensä ovat joutuneet. Nykyiset sivistyskansat liikkuvat paljon enemmän turhuuden poluilla kuin itse luulevat. Näiltä poluilta on meidän kääntyminen elävän Jumalan tykö.

MARRASKUUN 1 P:NÄ.

Harjoita itseäsi jumalisuuteen. Sillä ruumiillisesta harjoituksesta on hyötyä vain vähään, mutta jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen (1 Tim. 4: 7, 8).

Siihen aikaan kun apostoli kirjoitti kirjeensä Timoteukselle, pidettiin ruumiillista harjoitusta suuressa arvossa Kreikan kansan keskuudessa. Määräaikoina vietettiin Kreikassa suuria kilpajuhlia, joihin paljon kansaa kokoontui. Oli kilpajuoksua, kilpapainia, kiekonheittoa y.m., ja joka näissä pääsi voitolle, sai suuren kunnian osakseen. Kreikan jumalat asuivat muka Olympon vuorella. Temppeleitä oli kyllä Kreikan kansalla, mutta iankaikkinen elämä oli heille hämärä. Siveellinen elämä

olikin sentähden rappeutunut. Timoteus liikkui paljon niillä seuduin, missä ruumiilliset harjoitukset olivat erittäin suositut. Sentähden sanoo apostoli hänelle: »Ruumiillisesta harjoituksesta on hyötyä vain vähään.» Se voi ruumiinvoimia kehittää, mutta iankaikkista elämää se ei voi kenellekään antaa. Toista luontoa on harjoitus jumalisuuteen. Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu, ja hänen tulee tavoitella Jumalan kaltaisuutta. Mitä hän tietää Jumalan tahtovan, sitä tulee hänen noudattaa. Apostoli sanoo: »Olkaa siis Jumalan seuraajia, niinkuin rakkaat lapset» (Ef. 5: 1). Ihmisen korkein kunnia ja velvollisuus on elämässään noudattaa Jumalan esikuvaa. Ihmisen omassatunnossa vaikuttaa Jumalan ääni, joka puhuu iankaikkisista säännöistä, jotka aina pysyvät voimassa. Luomakunnassa astuu ihmisen eteen Luojan moninaisia ominaisuuksia, joita hänen tulee oppia tuntemaan. Ja Raamatussa saa kristitty lukea Vanhan ja Uuden Testamentin kertomuksia Jumalan toimista, jotka esiintyvät esikuvina ihmiselle. Kun kristitty uskossa tavoittelee näitä pyhässä sanassa esiintyviä esikuvia, on hänellä tässä kilvoituksessa elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen.

Jumala on Kristuksessa ilmestynyt meille. Sentähden tuli Jumala Kristuksessa ihmiseksi, että Hän sovittaisi maailman synnit ja ihmisenä tulisi elämän esikuvaksi niille, jotka Jumalaa etsivät. »Jos joku tahtoo Minun perässäni kulkea», sanoo Jeesus, »hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua» (Matt. 16: 24). Jokainen ihminen, joka rakastaa Jumalaa, pyytää jumalisuudessa olla Kristuksen seuraaja. Ja sitä varten tuli Kristus maailmaan, että Hän sovittaisi maailman synnit ja tekisi ihmisistä Jumalan ihmisiä, jotka pyytävät Jumalan ja Kristuksen esikuvaa noudattaa.

Koko maailma on pahan vallassa. Pimeyden valta, joka maailmaa hallitsee, pyytää vieroittaa ihmiskuntaa Jumalasta ja yllyttää ihmisiä tekemään pimeyden töitä. Suuri on pahan valta maailmassa, mutta kristitty, joka on omistanut Kristuksen evankeliumin, on siirtynyt pimeydestä Jumalan ihmeelliseen valoon ja pyytää valkeuden lapsena vaeltaa tässä maailmassa.

Hän katselee Jumalan tekoja ja kätkee sydämeensä Kristuksen sanat: »Isäni kodissa on monta asuntoa» (Joh. 14: 2). »Joka Henkeen kylvää, on Hengestä niittävä iankaikkisen elämän» (Gal. 6: 8). Sentähden kilvoittelee Jumalan lapsi täällä uskon kuuliaisuudessa, että hän oppisi aina paremmin noudattamaan Kristuksen esikuvaa ja uskon kautta Kristukseen saisi iankaikkisen elämän. Korkea ja kallis on jumalisuuden harjoitus, sillä se antaa uskovalle elämän lupauksen, sekä nykyisen että tulevaisen.

MARRASKUUN 2 P:NÄ.

Jumalalle mieluinen uhri on särjetty henki (Ps. 51: 19).

Kristinusko on korkein uskonto, sillä se on ylhäältä. Kun apostoli sanoo: »Iloitkaa aina Herrassa! Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4) niin näyttää tämä kehoitus olevan ristiriidassa sen lauseen kanssa, että Jumalalle mieluinen uhri on särjetty henki. Synti on turmellut ihmisen niin, että Jeesus sanoo kaikkia ihmisiä pahoiksi. Kun apostoli sanoo: »Iloitkaa Herrassa», niin on selvää, että Herrassa oleminen on perustuksena tälle ilolle. Jeesuksessa Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Joka todella on uskon kautta Jeesuksessa Kristuksessa, hän voi iloita, sillä hän on Jumalassa, ja tämä mielentila on pysyväinen hänessä. Mutta vaikka hän on uudeksi ihmiseksi tullut kääntymyksen ja uskon kautta, niin ei vanha ihminen ole hänestä vielä kadonnut, vaan hänen täytyy kilvoitella syntiä vastaan.

Apostoli Paavali sanoo roomalaisepistolan 7:nnessä luvussa, jossa hän esittää ihmisen tilaa lain alla ollen: »Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?» (v. 24). Ja hän lisää: »Minä kiitän Jumalaa Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta» ja jatkaa: »Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia» (v. 25). Ja sitten hän sanoo: »Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki

Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista» (8: 1, 2). Uudessasyntymisessä tapahtuu ihmisessä suuri muutos, kun uusi ihminen alkaa elää ja kasvaa. Elämän hengen laki on taivaan valtakunnan sääntö, joka asettaa ihmisen elämään siinä, mikä ylhäällä on. Mutta synnin laki ei ole ihmisestä kadonnut, vaikka elämän hengen laki on sen voittanut. Kristitynkin täytyy kilvoitella syntiä vastaan, sillä pimeyden valta väijyy häntä ja pyytää synnin teille houkuttaa. Taistelussa täytyy kristityn aina olla syntiä vastaan, sillä se on vihollinen, joka alati häntä väijyy, eikä hän aina tässä taistelussa esiinny voittajana. Usein hän heikkoudesta tai valvomisen puutteesta hairahtuu, ja silloin tulee hänen Herran tykö tulla pyytämään anteeksiantoa ja puhdistusta. Hän rikkoo näin taas liiton synnin kanssa ja elää uskossa Jeesuksessa Kristuksessa. Hänen henkensä on särjetty, sillä hän tietää paljon rikkoneensa Herraa vastaan. Mutta Herran tykönä on paljon anteeksiantamusta, ja sentähden hän iloitsee Herrassa, vaikka hänen henkensä usein on särjetty. Jumala kuulee kristityn rukouksen: »Jumala, luo minuun puhdas sydän ja uudista minuun vakaa henki» (Ps. 51: 12). Mutta hän on sodassa pimeyden valtoja vastaan, ja usein hän palajaa taistelusta haavoitettuna. Apostoli kehoittaa Timoteusta kilvoittelemaan hyvän uskonkilvoituksen, ja tässä kilvoituksessa taistelee kristitty pimeyden valtoja vastaan.

Vanhan liiton uskova vaelsi pimeässä, sillä Kristus, maailman valo, ei ollut vielä ilmestynyt, ja elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa ei ollut vielä vanhassa liitossa vapauttamassa uskovaa synnin ja kuoleman laista. Vanhan liiton uskova kilvoitteli toivossa iankaikkisen elämän puolesta, ja tämä elämä tuli Jeesuksen Kristuksen kautta maailmaan. Sotaasein tulee kristityn aina olla varustettuna, sillä vaikka hän Jeesuksessa Kristuksessa saavuttaa voiton, on hänellä usein koetuksen hetkiä, kun hän taistelee pimeyden valtoja vastaan.

MARRASKUUN 3 P:NÄ.

Kysykää iankaikkisia polkuja, mikä se hyvä tie on, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne (Jer. 6: 16).

Ihmisen maallista elämää verrataan usein matkaan, jota hän kulkee, ja tämä matka muodostuu paljon sen mukaan, onko ihmisen määrä olemassa ajallisuuden tai iankaikkisuuden piirissä. Ihmisen henki on kuolematon. Hänen vasituinen määränsä on iankaikkisuuden piirissä, ja hyvällä tiellä kulkeva pääsee oikeaan kotiin Kristuksen luokse. Jos ihminen asettaa elämänsä määrän ajallisuuden piiriin, loppuu häneltä kaikki korkeampi kilvoitus, ja hän etsii vain sitä, mikä maan päällä on. Mutta Raamattu sanoo: »Etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on ja istuu Jumalan oikealla puolella. Harrastakaa sitä, mikä on ylhäällä, älkääkä sitä, mikä on maan päällä» (Kol. 3: 1, 2). Jos ihmisen määrä vain on maan päällä, kuihtuu hänessä se iankaikkisuuden itu, joka vetää hänen olentoansa ylimaailmaan, koska hänen sielunsa vain täällä löytää vasituisen ravintonsa. Syvä ja voimakas on se vietti, joka vetää ihmistä ylöspäin, ja lepoa hän ei löydä sielulleen, ellei hän seuraa tätä viettiä. Ei ihmisen elämä pääty hautaan. Iankaikkisuus on hänen edessään, ja täällä maan päällä tulee hänen valmistua siihen vasituiseen elämään, joka on Jumalan tykönä taivaissa. Ylöspäin vetää häntä hengen sisin voima.

Lepoa ikävöi ihmishenki, ja tätä lepoa hän saavuttaa ainoastaan Jumalassa. Niin likeinen on ihmishengen suhde Jumalaan, ettei se löydä missään muualla rauhaa kuin Hänessä, joka sen loi. Synnin kautta on ihminen turmeltunut. Pimeät vallat liikkuvat ihmisen ympärillä ja tahtovat riistää häneltä rauhan. Jumala on kaiken elämän lähde, ja iankaikkiset polut johdattavat Jumalan tykö. Ajalliset tiet vievät ihmisen harhaan, sillä hän ei löydä niillä teillä ravintoa kuolemattomalle sielulleen. »Jumala ei ole kaukana yhdestäkään meistä; sillä Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme» (Ap. t. 17: 27, 28). Ja Jumala on taivaallinen Isä, joka vetää kaikkia

ihmisiä puoleensa. Hän sanoo: »Minä olen iankaikkisella rakkaudella rakastanut sinua, sentähden olen vetänyt sinua puoleeni sulasta armosta» (Jer. 31: 3). Kaikkialla ympäröi ihmistä Jumalan rakkaus, joka vetää häntä puoleensa. Jumalassa yksin saavuttaa ihminen sen rauhan, jota hänen olentonsa syvimmin kaipaa.

Jumalan kuvaksi on ihminen luotu, ja Jumalalta yksin voi ihminen saada sitä olennon rauhaa ja iloa, jota hän kaipaa. Jumalan lapsena vain voi hän olla onnellinen, kun hän voi jättää kaikki huolensa taivaallisen Isän haltuun. Jumalalla on onnen ohjat. Se Jumalan täyteys, mikä Jeesuksessa Kristuksessa tarjotaan ihmiselle, on korkein elämän ja ilon lähde. Joka uskossa oleskelee tämän lähteen reunalla, hän saa joka päivä taivaallista elämää ja voimaa. Onnellinen on Jumalan lapsi, joka luottamuksella antautuu taivaalliselle Isälle ja joka Häneltä uskossa saa, mitä joka päivä tarvitsee.

Sielun lepo on kallis asia. Jumalan rauha vallitsee taivaissa, ja se tahtoo asua meidänkin kodeissamme. Se tahtoo olla se sisäinen voima, joka meitä kannattaa elämän moninaisissa vaiheissa. Jumalan Henki antaa meille joka päivä Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi. Hän puhdistaa meidän sydämemme lunastuksen kalliilla verellä, joka on vuodatettu maailman sovinnoksi. Kun ihminen kulkee iankaikkisia polkuja, saa hän taivaallista lohdutusta ja voimaa kulkeakseen elämän kaitaa tietä loppuun asti.

MARRASKUUN 4 P:NÄ.

Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta (Matt. 4: 4).

Suuret ovat tätä nykyä leipähuolet. Suuri osa kansoista elättää itsensä työllään, ja kun työntekijät tulevat työttömiksi, tulee heille ahdinko. Kallis Jumalan lahja on ruumiin ravinto, mutta kalliimpi asia on hengen ravinto. Ihmissielu tarvitsee

ravintoa ylhäältä, ja tätä ravintoa tarjoaa Jumala meille sanassaan. Jumala loi sanallaan taivaat ja maan, ja hänen sanansa pitää ne vielä tänä päivänä voimassa. Ihmisen olennossa on henki kalliimpi kuin ruumis. Jos ei henki saa ravintoa ylhäältä, kuolee sekin, ja tämä kuolema vaikuttaa ihmisen iankaikkiseen olotilaan. Aikanaan loppuu tämä ajallinen elämä, ja kuolemassa astuu ihminen iankaikkisuuden piiriin. Silloin joutuu ihmissielu iankaikkiseen elämään tai iankaikkiseen kuolemaan, ja ratkaiseva tässä kohden on ihmisen ajallinen elämä, onko ihmissielu päässyt uudensyntymisen kautta iankaikkisen elämän piiriin vai onko hän täällä vain elänyt ajallista elämää varten.

Jumalan sanassa on vielä iankaikkisen elämän voima. Kun Jeesus matkallaan lähestyi Nainin kaupunkia, tuotiin kaupungista haudattavaksi erään lesken poika. Jeesuksen kohdatessa saattojoukon ja astuessa paarien luo seisahtui saattojoukko. Elämän Herra astui kuolleen luo, ja kun Jeesus sanoi paareilla makaavalle kuolleelle: »'Nuorukainen, Minä sanon sinulle: nouse', niin kuollut nousi istualleen ja rupesi puhumaan» (Luuk. 7: 14, 15). Martta sanoi Jeesukselle Betaniassa, kun Lasarus oli kuollut: »Herra, jos Sinä olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut» (Joh. 11: 21). Kuolema menetti voimansa elämän Herran läheisyydessä. Ja kun Jeesus Lasaruksen haudan luona huusi korkealla äänellä: »Lasarus, tule ulos!» niin kuollut tuli ulos haudasta, vaikka hän jo neljä vuorokautta oli siellä maannut (vv. 43, 44). Niin on Jeesuksen sanassa elämän voima.

Jumalan sana kannattaa taivaita ja maata. Tähtimaailmassa, joka talvi-iltana kirkkaana loistaa, on miljoonia tähtiä, jotka liikkuvat säännöllisillä radoillaan. Kaikkialla laajassa luomakunnassa on elämää, jota Jumalan sana kannattaa. Tämä elämä esiintyy monenlaisena, mutta kaikki riippuu Jumalan sanasta. Luomakunnassa nousee elämä asteettain, kunnes se ihmisessä täällä maan päällä pääsee huippuunsa, sillä ihminen on Jumalan kuvaksi luotu. Ja mitä korkeampi elämä on, sitä suurempi arvo on sille annettava.

Ihminen tarvitsee leipää voidakseen ruumistaan ravita. Tämä leipä valmistetaan viljasta, joka nousee maasta Jumalan luomissanan voimasta, mutta ihminen ei elä ainoastaan tästä leivästä, vaan hänen henkensä tarvitsee korkeampaa ravintoa. Sitä varten on Jumala puhunut sanansa, että ihmishenki saisi ylimaailmallista ravintoa; ja sitä varten tuli Kristus maailmaan, että Hän antaisi meille iankaikkisen elämän. Hän sanoo: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6: 63). Ja ilmestyksen sanassa on Jumala profeettain ja apostolien kautta eri aikoina puhunut ihmiskunnalle. Tämä Jumalan sana on se ravinto, minkä ihmishenki tarvitsee eläkseen oikeaa elämää. Ihmeellinen aarreaitta on Jumalan sana. Uskova saa täältä valoa ja voimaa.

MARRASKUUN 5 P:NÄ.

Jeesus sanoi juutalaisille: »Totisesti, totisesti Minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa» (Joh. 8: 51).

Kuolema on ihmiselle vihollinen, joka on voitettava, sillä muuten hän joutuu sen valtaan. Kun Jumala oli luonut taivaat ja maan, »katsoi Hän kaikkea, mitä Hän oli tehnyt, ja katso, ne olivat sangen hyvät» (1 Moos. 1: 31), eikä kuolemaa ollut olemassa koko luomakunnan piirissä. Mutta kun ihminen rikkoi Jumalan tahtoa vastaan, pääsi kuolema synnin kautta tuomaan tuhoa luomakuntaan. Kuolemassa lakkaa ajallinen elämä, mutta ajallista kuolemaa seuraa, jollei ihminen uskon kautta ole omistanut elämää, iankaikkinen kuolema, jolla ei ole loppua. Kammottava on tämä iankaikkisen kuoleman valta, sillä se, joka joutuu siihen, tulee vaivan alaiseksi, jonka suuruutta ja syvyyttä ihminen ei voi aavistaakaan. Järkeisusko pyytää kieltää iankaikkisen kuoleman todellisuutta. Mutta Jeesus on totuuden ruhtinas, ja Hän puhuu meille sekä iankaikkisesta elämästä että iankaikkisesta kuolemasta. Hän sa-

noo kertoessaan viimeisestä tuomiosta, jolloin kaikki kansat kootaan Hänen eteensä, että toiset menevät iankaikkiseen elämään ja toiset iankaikkiseen rangaistukseen (Matt. 25: 46). Meidän tulee pysyä Jeesuksen sanoissa, sillä suuri on sen ihmisen itsepetos, joka tässä elämässä työntää työöään sen totuuden, että armon ylenkatsoja aikanaan joutuu iankaikkiseen vaivaan.

Jeesuksessa on elämä. Jumala loi Hänen kauttaan taivaat ja maan. Kun Jumala sanoi: »Tulkoon valkeus», niin valkeus tuli (1 Moos. 1: 3). Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä. Kuolema ei kestänyt hänen läsnäoloaan. Joka pitää hänen sanansa, hän ei ikinä näe kuolemaa. Iankaikkinen elämä on Jumalan sanassa kätkettynä, sillä Kristus on se sana. Ja tämän sanan pitäminen on kristityn korkein tehtävä. Uskolla tämä sana omistetaan, ja uskon kautta pääsee iankaikkisen elämän sana ihmisen sydämeen asumaan. Jumalan sanan pitäminen on iankaikkisen elämän ehto. Sentähden sanoo Raamattu: »Olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita pettäen itsenne» (Jaak. 1: 22). Kun Jeesus maan päällä saarnasi taivaan valtakunnan evankeliumia, oli Hänellä usein paljon kuulijoita. Gennesaretin järven rannalla Hän astui Pietarin venheeseen ja puhui sieltä kansalle, joka suurilukuisena kuunteli seisoen rannalla. Ja useimmat silloin elävät juutalaiset saivat kuulla elämän sanan maailman Vapahtajan huulilta. Mutta vähän oli siihenkin aikaan sanan tekijöitä Israelissa. Sentähden ettei kansa tahtonut olla elämän sanan tekijänä, tuli Jumalan rangaistus koko kansan yli. Roomalaiset hävittivät Jerusalemin ja veivät kansan vankina pois lupauksen maasta.

Meidän aikanamme saadaan kyllä laajalti kuulla evankeliumin sanaa, mutta vähän on nytkin Jumalan sanan tekijöitä kristikunnassa. Synnin valta rehoittaa, mutta edesvastuu on suuri, jollei ihminen rupea Jumalan sanan tekijäksi, vaan on ainoastaan sen kuulija ja elää maailmanlapsena vieraana Herralle. Nytkin kuuluu kansoille Jumalan käsky: »Olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita pettäen itsenne. »Ihmisen tulee ajatella, mikä armo on, että Jumala antaa meidän

kuulla hänen pyhää sanaansa, sillä tässä sanassa on iankaikkinen elämä. Joka on vain sanan kuulija eikä sen tekijä, pettää itsensä tärkeimmässä asiassa.

MARRASKUUN 6 P:NÄ.

Älkää tehkö työtä sitä ruokaa varten, joka katoaa, vaan sitä ruokaa varten, joka pysyy iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava (Joh. 6: 27).

Ihmisen synnin tähden joutui maakin kirouksen alaiseksi. Kuinka ihana olisikaan tämä luomakunta ollut, jollei Jumalan kirous olisi sitä kohdannut, ja pimeyden valta olisi saanut ihmiskuntaa pauloihinsa kiedotuksi. Paljon Jumalan viisautta ja hyvyyttä meillä on nähtävänä nykyisessäkin luomakunnassa, mutta toisenlainen olisi luonto, jollei synnin kirous sitä painaisi. Ravinnon hankkiminen tuottaa paljon vaivaa ihmiskunnalle.

Jumala sanoi Aadamille syntiinlankeemuksen jälkeen: »Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta Minä kielsin sinua syömästä sanoen: 'Älä syö siitä', niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi; vaivaa nähden on sinun elätettävä itseäsi siitä koko elinaikasi. Orjantappuroita ja ohdakkeita on se sinulle kasvava, ja sinun on syötävä kedon ruohoja. Otsasi hiessä pitää sinun syödä leipää, siksi kunnes tulet jälleen maaksi; sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maata sinä olet ja maaksi on sinun jälleen tultava» (1 Moos. 3: 17—19). Nämä Jumalan sanat ovat vielä vaikuttamassa. Useinkin ovat hallavuodet tuottaneet paljon puutetta, ja nälkävuosina on kuolema vieraillut monissa kodeissa. Paljon ihanampi olisi luonto, jollei synnin kirous sitä painaisi.

Mutta me odotamme uusia taivaita ja uutta maata. Synnin kirous on aikanaan poistuva tästä luomakunnasta, ja ihminen on vielä onnellisena nauttiva sitä, »mitä ei silmä ole nähnyt eikä korva kuullut». Valtaistuimella istuja sanoo: »Katso, uudeksi Minä teen kaikki» (Ilm. 21: 5). Jumalan lapsi saa aikanaan iloita tämän uuden luomakunnan piirissä.

Työnteko on ihmiselle siunaus. Laiska ei koskaan menesty. Ja ennen kaikkea on työtä tehtävä sen katoamattoman elämän puolesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on tullut maailmaan. Paljon tehdään turhaa työtä sen eteen, mikä katoaa. Useat ihmiset tahtovat hyviä päiviä nähdä, tahtovat lihan himossa, silmäin pyynnössä ja elämän korskassa iloa nauttia. Työ tämän eteen menee hukkaan, mutta iankaikkinen elämä on Jeesuksessa Kristuksessa tullut maailmaan, ja Hän antaa ihmishengelle sen ravinnon, joka ei katoa, vaan pysyy iankaikkisesti. Ihmisen Poika yksin antaa meille ylimaailmallista elämää, ja Häneltä vain me saamme elämän leipää.

Kun katselemme ihmiskunnan työaloja, niin astuu silmäimme eteen monenlainen toimi. Mutta useimmat työntekijät toimivat sen ravinnon eteen, josta ei ole pysyvää hyötyä; ja niiden luku, jotka tekevät työtä sen ravinnon eteen, joka pysyy iankaikkiseen elämään ja jonka vain Ihmisen Poika voi antaa, on muihin verrattuna vähäinen. Kuinka kallis on se sana, joka ravitsee iankaikkiseen elämään! Kuinka korkea se totuus, jonka Ihmisen Poika meille antaa! Kun Jeesus oli viidellä leivällä ja kahdella kalalla ravinnut viisituhatta miestä, olivat nämä hyvällä mielellä ja tulivat Hänen tykönsä uudelleen saadakseen ravintoa ilmaiseksi, mutta se elämän totuus, jonka Jeesus oli ilmoittanut, oli heille vähempiarvoinen, vaikka tämä tahtoi viedä heidät iankaikkisen elämän käsittämiseen. Samoin on nykyaikanakin paljon niitä, jotka eivät välitä siitä elämän totuudesta, jonka Jeesus yksin voi antaa. Mutta se ravinto, joka katoaa, on heille suurempiarvoinen. Jeesus teroittaa meille vielä tänä päivänä, että meidän on tunnollisesti tehtävä työtä sen ravinnon voittamiseksi, joka pysyy iankaikkiseen elämään.

MARRASKUUN 7 P:NÄ.

Iloitkaa sitä myöten, kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä (1 Piet. 4:13).

Synnin kautta tuli vaiva ja kuolema maailmaan. Jumalan luomakuntaan ne eivät kuuluneet, mutta Jumalan maailmalle panema määrä ei ole saavutettavissa ilman ahdistusta ja vaivaa. Kristikunnassa on paljon niitä, jotka arvelevat, että kristinusko antaa pääasiallisesti iloa ja että kärsiminen ja vaiva tulevat oikeastaan vain Jumalasta luopuneiden osaksi, mutta se ei ole Raamatun näkökanta. »Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan» (Ap. t. 14:22).

Jos lapsi panee kukan siemenen maahan eikä anna sille rauhaa, vaan tutkii sitä joka päivä ja liikuttaa sitä, niin ei siemenestä tule mitään, se häviää tyhjään. Mutta kun siemen saa olla maassa rauhassa, alkaa se mädätä, ja samassa kun siemen mätänee, alkaa siinä uusi kasvi kehittyä, niin että aluksi kuoleminen ja kasvaminen kulkevat rinnan, kunnes uusi kasvi pääsee kehittymään.

Kun apostoli Paavali roomalaisepistolassa esittää uuden elämän synnyn ja kehittymisen Jeesuksessa Kristuksessa, sanoo hän: »Ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme Kristukseen Jeesukseen kastetut, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis Hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin Isän kirkkauden kautta, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen. Sillä jos olemme Hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa, niin kasvamme yhteen myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä; sillä joka on kuollut, hän on vanhurskaantunut pois synnistä. Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme elääkin Hänen kanssaan» (Room. 6:3—8). Näin kirjoittaa apostoli Paavali epistolassa, joka on luterisen

tunnustuksen päätodisteita. Elämisen Kristuksen kanssa yhdistää hän kuolemiseen Kristuksen kanssa, niin että kumpikin on kristityn elämälle ehdottomasti tarpeen. Mutta kuoleminen Kristuksen kanssa syrjäytetään usein, ja paljon on niitä, jotka arvelevat, ettei kuoleminen Kristuksen kanssa ole välttämätön, vaan että kristityllä on edessään vain eläminen Kristuksen kanssa. Mutta Raamatussa kuuluvat ne yhteen, ja meidän tulee pitää ne yhdistettyinä.

Kun Ilmestysraamatussa asetetaan apostoli Johanneksen silmien eteen kristikunnan tuleva kehitys, saa kärsiminen siinä tärkeän aseman. Hän näkee suuren valkopukuisen joukon, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansaheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä seisovan valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä, ja enkeli sanoo hänelle, että »nämä ovat ne, jotka tulevat siitä suuresta ahdistuksesta.» Niin on kärsiminen Kristuksen kanssa kristikunnalle tärkeä, samoin kuin eläminen Kristuksen kanssa.

Usea kristikunnassa luulee, että kristityt ovat vapaat kärsimyksistä sentähden, että Kristus on kärsinyt, mutta vaikka Kristus on kärsinyt meidän edestämme, tulee meidänkin kärsiä Kristuksen kanssa, sillä Jumalan pyhä sääntö kuuluu, että jos me kärsimme Kristuksen kanssa, saamme myös elää Hänen kanssaan. Kun moninaiset kärsimykset kohtaavat kristikuntaa, on se Jumalan säätämää järjestystä, jossa kristitty saa Kristuksen kanssa kärsiä, mitä Jumala hänen kärsittäväkseen panee. Apostoli sanoo: »Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa sitä myöten, kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, jotta te myös hänen kirkkautensa ilmestyksessä saisitte iloita ja riemuita» (1 Piet. 4:12.13)

MARRASKUUN 8 P:NÄ.

Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää (Aamos 5:15).

Profeetta Aamoksen aikana oli valtiollinen tila Israelissa ulkonaisesti loistava. Jerobeam II laajensi valtakunnan rajoja ja valloitti Edomin, mutta sisällisesti alkoi tähän aikaan se syvä luopumus elävästä Jumalasta, joka tuotti kansalle tuhon. Assurin valtakunta, joka oli välineenä Jumalan kädessä tuottamaan rangaistuksen Israelille, oli vielä syrjäisessä asemassa, mutta se valmistui vähitellen tähän tehtävään. Paha oli kasvamassa ja sillä oli kansassa suosijoita. Jumala varoitti sentähden kansaa ja sanoi sille profeetan kautta: »Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää». Jumala on olennoltaan rakkaus, mutta pyhänä Hän vihaa pahaa. Ja ihmisen, joka on luotu Jumalan kuvaksi, tulee olla Jumalan seuraaja ja vihata pahaa.

Ihminen ei tavallisesti ajattele sitä, että pahan vihaaminen on hänelle velvollisuus. Mutta jollei ihminen ole pahaa vihaamassa, kietoo se hänet pauloihinsa ja herättää ihmisen sydämessä, joka on synnin saastuttama, rakkautta pahaan. Ihmiskunnan tila ei olisi niin kurja, jos pahan vihaaminen hallitsisi ihmisen sydäntä. Mutta paljon on rakkautta pahaan ihmiskunnassa, vaikka se pyytää luoda kauniin kuoren pahan ympäri

Jumalan käsky: »Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää», on oikeastaan vain yksi käsky, sillä nämä ovat sisällisessä yhteydessä keskenään. Rakastaa hyvää on luonnollinen sääntö. Ihminen ei voi olla rakastamatta sitä hyvää, jota hän saa muiden puolelta kokea, mutta se hyvä, minkä hänen tulee lähimmäiselleen tehdä ja joka kysyy häneltä uhrausta, on hänelle jo vaikeampaa. Oma etu voi aiheuttaa vastenmielisyyttä, kun itsensäkieltäminen tulee kysymykseen. Tärkeä on ihmiselle itsensä tutkiminen, sillä jos hyvän tekeminen vain tulee tunteen asiaksi, joutuu hän helposti pahan paulaan.

Ihmisen olennossa on omatunto oikeuden valvoja. Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu, ja sentähden on hänellä kyky erot-

taa oikea ja väärä, jos hän omaatuntoa viljelee. Mutta nykyaikana asetetaan tunne tavallisesti omantunnon sijalle. Tunne vaihtelee, mutta omatunto on ihmisolennon sisin voima, joka aina vaatii ihmistä tekemään, mikä on hyvää, ja välttämään, mikä on pahaa. Omatunto ei riipu ensinkään tunteista, vaan se todistaa horjumatta oikeaksi sen, mikä on oikeaa, ja vääräksi sen, mikä on väärää. Se kaipaa kyllä tiedon valoa, mutta siveellisessä kilvoituksessa oleva saa järjen piiristä valoa sen mukaan kuin hän tarvitsee.

Nykyinen surullinen tila ihmiskunnassa aiheutuu siitä, että omatunto on työnnetty syrjään. Näyttää siltä, kuin se olisi kokonaan unhotettu laajoissa sivistystyön piireissä, ja kuitenkin voi ihminen vain omantunnon johtamana rakastaa hyvää ja vihata pahaa. Omatunto on ihmisen ohjaaja Jumalan nimessä siveyden tiellä. Se sanoo aina: tee hyvää, vältä pahaa. Mutta ihmisen ajatuksen tulee tutkia, mikä on hyvää ja mikä on pahaa. Kasvilla on sääntönsä, minkä mukaan se kasvaa, eläimellä on vaistonsa, jonka mukaan se elää, ja ihmisellä on Jumalan kuvaksi luotuna omatunto, joka ohjaa hänen toimiaan. Sentähden tulee ihmisen noudattaa omaatuntoa, vihata pahaa ja rakastaa hyvää.

MARRASKUUN 9 P:NÄ.

Meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta vapahtajaksi, joka on muuttava alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi (Fil. 3:20,21).

Kristityn oikea koti on taivaissa. Siellä hallitsee taivaallinen Isämme, siellä on Kristus Jumalan valtaistuimen oikealla puolella, siellä palvelevat enkelit Jumalaa ja ylistävät hänen nimeään. Sentähden sanoo apostoli: »Niin ette enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan te olette yksiä kansalaisia kuin pyhät ja Jumalan perhettä» (Ef. 2:19). Raamattu sanoo: »Harrastakaa

sitä, mikä ylhäällä on, älkääkä sitä, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa» (Kol. 3:2,3).

Kun katselemme nykyistä kristikuntaa, tuntuu siltä, kuin useimpain pyrinnöt liikkuisivat täällä maan päällä. Maallisia tavaroita etsitään suurella innolla, maallista nautintoa pyytää suuri osa kristikuntaa etupäässä, ja maallista kunniaa pitävät useimmat suuressa arvossa. Meidän yhdyskuntamme tulee olla taivaissa. Herran rukouksessa pyydämme Herran opetuksen mukaan ennen kaikkea: »Meidän Isämme, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi.» Se suuri Isä, joka asuu taivaissa, on meidän oikea Isämme. Hänen nimeänsä tulee meidän ennen kaikkea pyhittää. Hänelle tuomme kiitoksemme ja ylistyksemme, ja hänen valtakuntansa on se elämänpiiri, jossa sydämemme tulee elää. Kristikunnan tulisi aina hengellään liikkua taivaissa ja elää uskossa taivaan asukasten seurassa. Taivaissa on kristikunnan Vapahtaja. Hän on kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden. Monta vihollista on kristityllä maan päällä. Pimeyden ruhtinas kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä. Me tarvitsemme Vapahtajaa, jolle on annettu kaikki valta taivaissa ja maan päällä. Hän on meidän tykönämme joka päivä maailman loppuun asti. Yksin Hänen turvissaan me voimme säilyä. Hän on se suuri Ylimmäinen pappi, joka on kaikessa kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä. Luottamuksella saamme armoistuimen eteen käydä ja pyytää Herralta, mitä elämäntaisteluissamme tarvitsemme.

Korkea on meidän Herramme. Hän on kirkkauden toivo. Synnin tähden on meidän ruumiimme nyt alennustilassa, mutta kun uskossa omistamme Kristuksen, kun hänen jumaluutensa täyteydestä saamme ottaa armoa armon lisäksi, muuttaa Hän aikanaan meidän ruumiimme kirkkaan ruumiinsa kaltaiseksi. Hän kutsuu meitä iankaikkisella armolla tykönsä. Hän vanhurskauttaa meidät, niin että Hän, elämän Herra itse, on vanhurskautemme. Ja Hän kirkastaa meidät. Aina on

Jumala Jeesuksessa Kristuksessa kutsumassa, vanhurskauttamassa ja kirkastamassa meitä.

Suuri on Jumalan armo. Hän antaa lapsilleen taivaallisia lahjoja, ja alituiseen Hän vaikuttaa kristityn muuttamiseksi Jeesuksen Kristuksen kaltaiseksi, johon Hän on ihmisen määrännyt.

MARRASKUUN 10 P:NÄ.

Koetelkaamme ja tutkistelkaamme teitämme ja palatkaamme Herran tykö (Val. 3: 40).

Ihmiskunnan historia paljastaa sen turmeluksen, jonka synti on saanut aikaan. Tässä historiassa tulee kyllä jalojakin tekoja ilmi, joissa Jumalan palvelijat ovat pyytäneet Jumalan tahtoa toteuttaa. Kun Luther kilvoittelee luostarin hiljaisuudessa ja pyytää paavikunnan erehdyksiä oikaista, kun hän Wormsin valtiopäivillä keisarin ja ruhtinasten edessä todistaa Jumalan tahtoa, välähtää ylhäältä valoa siihen hämärään, joka maan päällä vallitsee. Mutta pimeys peittää kumminkin maan ja synkeys kansat. Jumalan ilmestys yksin voi täällä valoa luoda. Ihmiskunnan historia on täynnä tekoja, jotka ovat vallanhimon, kunnianhimon ja nautinnonhimon synnyttämiä. Kun näitä tutkitaan totuuden valossa, huomataan niiden laskevan synkän varjon ihmiskunnan päälle. Jokaisen, joka on totuudesta, täytyy näitä ihmiskunnan tekoja tutkia Raamatun ja omantunnon valossa. Ihmiskiitos koettaa kyllä kaunistaa näitä tekoja, mutta Jumalan valtakunnan valoa kestävät vain ne teot, jotka Jumalan Hengen vaikutuksesta ovat syntyneet.

Suuri ja laaja on synnin valta maailmassa. Kuinka paljon hirmutöitä se onkaan saanut aikaan! Kun omaa kunniaa pyytävä hallitsija panee toimeen suuren sodan valloittaakseen itselleen muiden valtakuntien alueita, kun satojatuhansia ihmisiä tämän vallanhimon tähden uhrataan sotatantereilla, kun leskien ja orpojen kyynelet tämän tähden vuotavat, ken voi sanoa, mikä edesvastuu tämmöisen kurjuuden aikaansaajalle

on tuleva! Kuinka ääretön onkaan se syyllisyys, jonka ihmisten teot ovat aikaansaaneet! Ja milloin vallanhimo saavuttaa voittoja ja anastaa laajoja alueita, puetaan tämä usein isänmaanrakkauden vaippaan. Historia kertoo suurista teoista, jotka ovat syntyneet ylpeydestä ja kunnianhimosta. Mimmoiseen valoon joutuvatkaan useat ihmiskunnan suurista teoista, kun ne asetetaan totuuden ja omantunnon eteen! Koeteltavat ovat ihmisten tiet ja tutkittavat Jumalan Hengen valossa, ennenkuin niistä viimeinen arvostelu annetaan. Jumalan tuomioistuimen edessä kestää vain se, mikä on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt.

»Palatkaamme Herran tykö», sanoo profeetta niille, jotka vaeltavat väärillä teillä. Synti tahraa kaikki täällä maan päällä. Iankaikkisuuden valossa esiintyvät ihmisten suuret teot toisenlaisina kuin ajallisuuden hämärässä. Jumalan mielisuosiota tulee ihmisen pyytää. Jumalan tahtoa tulee hänen kysyä. Jumalasta luopuneen täytyy kääntyä ja palata Jumalan tykö, ennenkuin hän voi tehdä, mikä Jumalan edessä on oikein. Ihmiskiitos lumoaa, ja paljon on niitä teitä, joilla ihminen saa runsaasti kiitosta ihmisiltä, mutta joilla Jumala on häntä vastaan. Nämä ihmisten tiet ovat koeteltavat ja tutkittavat, ennenkuin niitä lähdetään kulkemaan. Paljon on huonoja teitä, joilla turmio tuhoaa, vaikka niitä kiitetään. Herran tykö on ihmisen palajaminen kaikilta vääriltä poluilta. Jumalan kasvojen edessä on meidän vaeltaminen eikä ihmisten. Jumalan sanan tulee olla kynttilänä teillämme. Ainoastaan sen valossa voimme perille päästä.

MARRASKUUN 11 P:NÄ.

Jeesus sanoi Martalle: »Enkö sanonut sinulle, että jos uskoisit, olisit näkevä Jumalan kirkkauden?» (Joh. 11: 40).

Uskon kautta voi ihminen olla yhteydessä ylimaailman kanssa. Alkukielen mukaan on usko »toivomain tosi olemus ja näkymättömäin asiain ojennus» (Hepr. 11: 1). Iankaikki-

suduen elämänpiiri on elävänä todellisuutena uskovalle. Sentähden on uskon toimi ja kehitys niin tärkeä. Betanian hurskas perhe uskoi Jeesukseen ja piti Hänet rakkaana, mutta Herra tahtoi johdattaa sen jäseniä ja opetuslapsiaan korkeammalle uskon asteelle. Sentähden antoi Hän Lasaruksen kuolla. Opetuslapsilleen Hän sanoi: »Lasarus on kuollut, ja Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta uskoisitte» (vv. 14, 15). Jeesukselle oli kallis asia johdattaa opetuslapsiaan korkeammalle uskon asteelle kuin millä olivat, ja siihen oli kärsimys tarpeen. Lasarus kuoli, mutta Jeesus herätti hänet kuolleista, ja sen kautta opetuslapset, Martta ja Maria tulivat paremmin tuntemaan Jeesusta kuoleman Herrana. Kristitty pysyy mielellään samalla uskon kannalla, minne hän Jumalan armon kautta on päässyt, mutta Jumala tahtoo kasvattaa häntä yhä enemmän Kristuksen kuvan kaltaiseksi, ja tähän on aina kärsiminen tarpeen. »Monen ahdistuksen kautta meidän on meneminen sisälle Jumalan valtakuntaan» (Ap. t. 14: 22). Jumalan silmät katsovat uskoa.

Kun Jeesus vaelsi Jerikon kautta Jerusalemiin, sai eräs sokea kuulla, että Jeesus Nasaretista kulki ohi, ja hän rupesi huutamaan: »Jeesus Daavidin poika, armahda minua!» Ja kun hänet vietiin Jeesuksen luo ja Jeesus kysyi, mitä hän tahtoi, sanoi hän: »Rabbuni, että saisin näköni jälleen.» Niin Jeesus sanoi hänelle: »Mene, uskosi on sinut pelastanut.» Sokea sai näkönsä ja uskon kautta hän pelastui (Mark. 10: 46—52). Kun kymmenen pitalista miestä pyysi Jeesukselta apua ja Hän paransi heidät, tuli vain yksi heistä, joka oli samarialainen, Jeesuksen luo, heittäytyi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti Häntä, vaikka kaikki puhdistuivat. Tälle Jeesus sanoo: »Nouse ja mene, uskosi on sinut pelastanut» (Luuk. 17: 12—19). Kun Jeesus kulki tiellä, seurasi Häntä kaksi sokeaa huutaen: »Daavidin poika, armahda meitä!» Jeesuksen mentyä huoneeseen tulivat sokeat Hänen luoksensa, ja Jeesus sanoi heille: »Uskotteko, että Minä voin sen tehdä?» He sanoivat Hänelle: »Uskomme, Herra.» Silloin Hän kosketti heidän silmiänsä ja sanoi: »Tapahtukoon teille uskonne mukaan.» Ja heidän sil-

mänsä aukenivat (Matt. 9: 27—30). Nämä sokeat uskoivat, että Jeesus kykeni parantamaan heidät, ja Jeesus teki sen. Heille tapahtui heidän uskonsa mukaan. Korkeammasta uskosta ei tässä puhuta. Joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika, joka on sovittanut maailman synnit, hän saa iankaikkisen elämän.

MARRASKUUN 12 P:NÄ.

Ole sinä raitis kaikessa (2 Tim. 4: 5).

Herran apostoleilla oli korkea tehtävä, kun heidän oli tuleville sukupolville ilmoitettava se puhdas oppi, jonka Kristus oli heille perinnöksi jättänyt. Kun näemme, millä tapaa kaikenlaisia oppeja maailmassa levitetään, ja kuinka pimeyden valta niiden kautta pyytää vahvistaa valtaansa ihmiskunnassa, niin käsitämme, kuinka kristinusko, joka on ylimaailmallista luontoa ja joka oli kaikelle maailmalle saarnattava, oli erityisen suojeluksen tarpeessa. Apostoli Paavalin kirjeet Timoteukselle osoittavat, kuinka paljon hänellä oli huolta siitä, että Herran oppi puhtaana säilyisi. Tässä epistolassa sanoo hän: »Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja aina opettaen. Sillä on tuleva aika, jolloin eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin» (4: 1—4). Ja sitten hän lisää: »Mutta ole sinä raitis kaikessa, kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi täydellisesti» (v. 5).

Paljon on väärennystyötä tehty, paljon tyhjiä taruja sepitetty. On olemassa kokonainen kirjallisuus, joka on syntynyt sen kautta, että apostolien nimessä on pyydetty toista oppia levittää kuin mitä Jumala on puhunut. Vakava onkin sentähden apostoli Paavalin sana galatalaisille: »Vaikka me tai

enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu» (Gal. 1: 8). Ja apostoli lausuu sen toiseenkin kertaan. Kun tämmöisiä kehoituksia Raamatussa annetaan, käsitämme, että pimeyden valta oli jo apostolin aikana toimessa saadakseen väärää evankeliumia levitetyksi kristikuntaan, mutta Jumala on valvonut sanansa puhtautta. Me tiedämme, että meillä on Raamatussa se sana, jonka Jumala on puhunut profeettain ja apostolien kautta. Ja kristikunta kiittää Jumalaa siitä, että se pyhässä Raamatussa saa lukea, mitä Jumala on profeettain kautta Israelille puhunut ja mitä pyhät apostolit ovat kristillisille seurakunnille kirjoittaneet. Tämä sana on kallis. Jeesus sanoo: »Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää» (Joh. 6: 63). »Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa» (Joh. 8: 51).

Tämä Jumalan sana on raitis. Sen ovat pyhät Jumalan ihmiset kirjoittaneet Pyhän Hengen vaikutuksesta. Se ei pyydä inhimillisin keinoin viehättää lukijaa. Se ei tahdo tunteellisilla vaikutteilla lumota ketään. On olemassa runsas kirjallisuus, jonka piirissä epäraitis henki vaikuttaa. Mutta kristillisen kirkon piirissä on paljon työtä tehty sen puolesta, että sen pyhät kirjat puhtaina säilytettäisiin tuleville sukupolville, ja Jumala on tämän työn siunannut. Raitis henki liikkuu niissä kirjoissa, jotka ovat meille säilyneet Jumalan sanana. Raitista uskoa tahtoo Raamattu kasvattaa lukijoissaan. Se sanoo kaikille lukijoilleen: »Ole raitis.»

Omalletunnolle puhuu Jumalan sana. Ylimaailman totuus pysyy tässä sanassa vapaana siitä tunteellisesta liioittelemisesta, mikä usein esiintyy muussa kirjallisuudessa. Kallis on Jumalan sana kristikunnalle, ja tärkeää on sen kehitykselle, että tämä sana pysyy pyhänä sen keskuudessa.

MARRASKUUN 13 P:NÄ.

Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee (2 Tim. 2: 19).

Jumalan nimi on Jumalan olento, ja Jumala on kaikkialla läsnä. Sentähden on Jumalan nimen pyhittäminen niin tärkeä asia ihmiselle. Ja sentähden Raamattu sitä teroittaa meille.

Jumala on vanhurskas ja rakastaa oikeutta, mutta vääryyttä Hän vihaa. Se ihminen, joka vääryyttä rakastaa, liikkuu pimeyden valtakunnan piirissä, eikä hän voi Jumalan mielisuosiossa olla. Joka Jumalan nimeä mainitsee, hänen tulee luopua vääryydestä, sillä Jumala on kaiken pahan kostaja. Vääryyden tekijä, joka mainitsee Jumalan nimeä, kutsuu Jumalaa kostamaan sitä vääryyttä, jota hän on tehnyt, vaikka hän ei tätä ajattele. Jumalan nimi on pyhä ja on pidettävä pyhänä. Kristikunta liikkuu täällä ajallisuuden piirissä, eikä se aina pidä mielessä Jumalan nimen korkeutta ja pyhyyttä.

Kun opetuslapset pyysivät Jeesusta opettamaan heitä rukoilemaan, niinkuin Johannes oli opettanut opetuslapsiaan, sanoi Hän heille: »Kun rukoilette, sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi» (Luuk. 11: 1,2). Jumala on meidän Isämme. Hän asuu kirkkaudessa taivasten taivaissa, ja ihmisen ensimmäinen velvollisuus Häntä kohtaan on hänen nimensä pyhittäminen. Se on kristityn korkein ja pyhin velvollisuus. Kun kristikunnassa liikumme, saamme usein kokea, ettei Jumalan nimen pyhittäminen olekaan useimmille kallein asia. Paljon käytetään Jumalan nimeä kristikunnassa väärin. Usein sitä mainitaan ilman arvonantoa. Saamme kuulla Jumalan pyhää nimeä pilkattavankin kristikunnan keskuudessa. »Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee», sanoo Raamattu.

Epäsiveys kasvaa suurella voimalla nykyisessä kristikunnassa, ja monenlainen vääryys turmelee ihmiskunnan yhteiskunnallisia oloja. Apostolin käsky: »Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee», ulottuu paljon syvem-

mälle kuin useimmat luulevat. Jumalan nimeä mainitaan usein niiden piirissä, jotka Jumalan vanhurskaudesta puhuvat, mutta eivät elämässä noudata sen sääntöjä. Puhutaan niin vähän parannuksesta. Yhteiskunnallinen elämä muuttuisi paljon, jos tätä apostolin käskyä noudatettaisiin laajemmalta. Jumalan nimen pyhittäminen vaatii todella vääryydestä luopumista, ja omatunto, joka ylipäänsä on syrjäytetty yhteiskunnallisessa elämässä, on arvoonsa asetettava. Omantunnon tulee ehdottomasti hallita kristityn ajatusta ja tahtoa. Silloin vanhurskaus pääsee hallitsemaan yhteiskunnan elämää.

MARRASKUUN 14 P:NÄ.

Te tiedätte, että uskonne kestävyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä (Jaak. 1: 3).

Tämä nykyinen maailma on kehityksen alainen, ja eri aikakausilla on eri luonne. Työnteko kuuluu täällä ihmisen velvollisuuteen, mutta se tuli synnin kautta raskaaksi. Jumala sanoi Aadamille: »Otsasi hiessä pitää sinun syödä leipää» (1 Moos. 3: 19). Kilvoitus on täällä aina tarpeen tämän aikakauden kuluessa. Joka ei huoli kilvoitella, ei hän koskaan vanhurskauden seppelettä saa. Ihmisen tulee kunakin aikakautena olla semmoinen kuin Jumala tahtoo.

Tulee toinen aikakausi, jona ihminen saa lepoa nauttia, jos hän on oikein kilvoitellut. Jumalan kansalle on lepo tarjona. Joka siihen lepoon pääsee, hän lepää teoistaan, niinkuin Jumalakin teoistaan lepää (Hepr. 4: 9, 10). Kuinka suloinen onkaan Jumalan lepo! Kuinka onnellinen se, joka hyvän kilvoituksen kilvoiteltuaan ja juoksun päätettyään saa Jumalan kanssa levätä Jumalan levossa! Raamattu sanoo: »Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen lepoonsa vielä pysyy voimassaan, ettei vain havaittaisi kenenkään teistä jääneen taipaleelle. Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta kuulemansa sana ei hyödyttänyt heitä, koska se ei uskossa

sulautunut niihin, jotka sen kuulivat» (Hepr. 4: 1, 2). Jumala antoi Israelin kansalle lupauksen maan. Egyptin kuningas ja kansa koettivat estää Israelin lapsia, kun nämä lähtivät matkalle, mutta he hukkuivat mereen. Kun Israel lähetti vakoojia ottamaan selkoa lupauksen maassa asuvan kansan oloista, peljättivät useimmat vakoojista kansaa kertomuksilla Kanaanin kansan rotevuudesta ja maan linnoitusten lujuudesta, niin että usko Jumalan apuun horjui, ja kansan täytyi uppiniskaisuutensa tähden palata korpeen. Se sukupolvi, joka silloin oli kahtakymmentä vuotta vanhempi, kuoli erämaahan. Epäuskon tähden he eivät päässeet lupauksen maahan, vaan ainoastaan heidän lapsensa tulivat sinne.

Meilläkin on edessämme lupauksen maa, kauniimpi ja korkeampi kuin Kanaanin maa, ja siellä pääsee Jumalan lapsi nauttimaan Jumalan lepoa, jos hän täällä uskossa tekee työtä. Mutta jos hän ei kilvoittele eikä Jumalan teitä kulje, jää hän korpeen kuolemaan, eikä hän pääse siihen lepoon, joka Jumalan kansalle on tarjona.

Koetusten kautta Jumala puhdistaa ihmistä. Monen murheen kautta tulee hänen Jumalan valtakuntaan tulla. Ja kestävyys on sille tarpeen, joka tahtoo kilvoituksen määrän saavuttaa. Uskossa tulee ihmisen täällä vaeltaa, sillä Jumala antaa uskon kautta kilvoittelevalle voimia. Eivät tämän maailman voimat riitä elämän tietä vaeltavalle. Ja kärsivällisyyttä tarvitsee jokainen, joka tahtoo ylhäiseen kotiin tulla. Raamattu sanoo: »Me halajamme sitä, että kukin teistä on osoittava samaa harrastusta säilyttääkseen toivon varmuuden loppuun asti, jottette kävisi veltoiksi, vaan että teistä tulisi niiden seuraajia, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät sen, mikä on luvattu» (Hepr. 6: 11, 12).

Suloinen on Jumalan lepo. Sinne on kristityn matka kärsimysten kautta. Koetukset häntä puhdistavat, kun hän uskossa vaeltaa. Ei ole silmä nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmisen sydämeen noussut, mitä Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat (1 Kor. 2: 9). Jumalan kansalle on lepo tarjona, kun se täällä on uskossa kilvoitellut elämän kruunun puo-

lesta. Kristityn tulee muistaa Jumalan korkeita lupauksia. Hänen tulee nostaa silmänsä ylös vuoriin päin, joista hänelle apu tulee.

MARRASKUUN 15 P:NÄ.

Rukoilkaa lakkaamatta (1 Tess. 5: 17).

»Jokainen hyvä anti ja jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valojen Isältä» (Jaak. 1: 17). Jumala antaa kaikille luoduille, mitä elämän tarpeisiin kuuluu, mutta henkiset lahjat, jotka kuuluvat hengen elämän kehitykseen, ovat Jumalalta pyydettävät. Vuorisaarnassaan sanoo Herra: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan» (Matt. 7: 7, 8). Jumala on rakkaus, ja Hän antaa mielellään henkisiäkin lahjoja tarvitseville, mutta lahjan saajalla tulee olla se mieli, että hän tahtoo sitä hyväkseen käyttää. Tämä maallinen elämä riippuu kokonaan taivaan valtakunnan siunauksesta, sillä ihminen on luotu taivaan valtakuntaa varten. Niinkuin luonto saa valon, lämmön ja kasteen ylhäältä, niin saa ihmiskunta taivaan valtakunnalta niitä henkisiä voimia, jotka ihminen elämänsä moninaisissa tehtävissä tarvitsee.

Ihmisen suhteesta taivaan valtakuntaan johtuu, että hänen tulee pysyä henkisessä yhteydessä ylimaailmallisen elämän kanssa. Jumalan armoa tarvitsee jokainen ihminen voidakseen täällä olla Jumalan tahdon tekijänä. Valoa hän tarvitsee ylhäältä voidakseen elämän tietä kulkea. Jeesuksessa Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja tästä täyteydestä tarvitsee hänen saada joka päivä armoa armon lisäksi voidakseen toimia taivaan valtakunnan jäsenenä. Jumala on suuri armossa. Ilolla Hän antaa jumaluuden täyteydestä isoaville ja janoaville, jotka täällä pyytävät Jumalan tahtoa tehdä.

Ihminen on Jumalan valtakuntaan nähden pyytäjä ja vastaanottaja, ja hänen tulee täällä toimia taivaan valtakunnan jäsenenä. Sentähden on kristitty aina etsimässä ylimaailmalli-

sia elämänvoimia ja käyttämässä niitä. Senvuoksi on rukoileva mieli hänelle tarpeen. Itselleen ja muille pyytää hän taivaan valoa ja voimaa. Ja Jumalalle on mieluista, että hän pyytää saada taivaallisia lahjoja itselleen ja muille. Paljon on tavaroita taivaassa, paljon iloa ja elämää ja voimaa, joita rakkauden Jumala tahtoo lapsilleen antaa. Mutta ihminen on usein niin piittaamaton ja tylsä taivaallisiin tavaroihin nähden, ettei hän niitä etsi, vaan tyytyy ajallisuuden katoaviin leipämuruihin. Sentähden jää usean ihmisen elämä niin köyhäksi, niin ylimaailman ilosta ja elämästä tyhjäksi, että sydän sortuu maallisiin murheisiin. Jumala on rikas kaikkia kohtaan, jotka Häntä avuksensa huutavat.

Taivaan valtakunnassa on suuri aarreaitta. Siellä enkelien suuri joukko kiittää ja ylistää Jumalaa. Ja Jumala tahtoo antaa armonsa runsaita lahjoja kaikille niille, jotka täällä Häntä palvelevat. Sentähden on meidän aina rukoileminen ylhäältä armoa ja voimaa voidaksemme täyttää Jumalan hyvää tahtoa. Jeesus esittää vertauksen väärästä tuomarista, joka ei tahtonut köyhää leskeä auttaa, mutta lopuksi, kun tämä ei hellittänyt, antoi hän hänelle apunsa. Siinä on kehoitus kestävyyteen avunpyynnössä. Ja Herra sanoo: »Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituilleen, jotka huutavat Hänelle päivällä ja yöllä, ja viivyttelisikö Hän heiltä apuaan? Minä sanon teille: Hän toimittaa heille oikeuden pian» (Luuk. 18: 7, 8). Kristityn tulee aina pysyä rukouksessa, sillä Jumala kuulee hänen huutonsa, ja Hän auttaa aina aikanaan niitä, jotka Häneltä apua pyytävät, sillä Hän on uskollinen.

MARRASKUUN 16 P:NÄ.

Olkoon pukunanne uskon ja rakkauden haarniska ja kypärinänne pelastuksen toivo (1 Tess. 5: 8).

Taistelussa täytyy kristityn aina olla. Apostoli sanoo: »Meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitse-

via maailmanvaltiata vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6: 12). Tämmöinen on se taistelutanner, johon jokainen kristitty on joutunut. »Perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura etsien, kenen saisi niellä» (1 Piet. 5: 8). Pimeyden vallasta tulee jokaisen kristityn päästä vapaaksi. Jeesus Kristus antaa voiton niille, jotka Häneen turvaavat. Mutta taistelussa täytyy kristityn olla, niin kauan kuin hän maan päällä on.

Jeesus tuli tänne taivaasta meitä pelastamaan. Hän tuli ylhäältä, ja niille, jotka Hänet vastaanottivat, antoi Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla. Kun ihminen kääntyy synnin tieltä ja pyytää Jeesukselta armoa ja voimaa uuteen elämään, syntyy hänessä uusi elämä, joka on ylhäältä. Hän joutuu taistelemaan maailman kanssa, jonka piirissä hän on elänyt. Lihan himo vetää häntä aistillisuuden valtaan, mutta kristityn tulee Hengellä voittaa lihan työt. Silmäin pyyntö houkuttaa ihmistä, mutta Kristuksen opetuslapsen tulee kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Herraa. Aistimaailmassa liikkuu synti, joka houkuttaa ihmistä nautintoihin, mutta itsensäkieltäminen on välttämättä tarpeen Jeesuksen opetuslapselle. Ja elämän korska viettelee ajallisuuden iloihin. Mutta kristityn tulee pukeutua sota-aseisiin ja taistella pahan henkimaailman valtoja vastaan.

Uskon ja rakkauden haarniska on ennen kaikkea tarpeen, sillä vain uskon kilvellä kristitty voi sammuttaa pimeyden ruhtinaan tuliset nuolet. Uskon piiriin tulee hänen kohottaa sielunsa, niin että hän täällä voi liikkua niiden kanssa, jotka Kristuksessa ovat voittaneet. Uskon voima on ylimaailmasta kotoisin, ja se on tämän maailman voimia suurempi. Jumalan rakkaus varjelee Kristuksessa Jeesuksessa niitä, jotka elämän tiellä kilvoittelevat. Usko ja rakkaus ovat Jumalan kalliita lahjoja lapsilleen. Kristus rakasti meitä kuolemaan asti, ja Hän vetää meitä puoleensa sulasta armosta.

Mutta ennen kaikkea on pelastuksen toivo tarpeen niille. jotka elämän kaidalla tiellä kulkevat. Paljon on täällä murhetta, paljon vaivaa, mutta Herra pelastaa kaikesta ahdingosta. Hän tuntee tämän maallisen elämän vaarat. Hän on Isän ty-

könä kirkkaudessa ja ottaa vastaan ne, jotka ovat pelastuksen toivon säilyttäneet. Jeesus lohduttaa opetuslapsiaan, kun he ovat täällä murheessa, ja Hän antaa heille aikanaan iankaikkisen ilon Isän tykönä, jonne Herran omat saavat kokoontua. Hän oli itse Ihmisen Poikana täällä kilvoituksessa, niin että hänen hikensä veripisaroina putosi maahan. Mutta sitä varten oli Hän kiusattuna, että Hän voisi auttaa niitä, jotka Hänen kauttaan tulevat Jumalan tykö. Kiinnittäkäämme sentähden, niinkuin Raamattu sanoo, mielemme tunnustuksemme apostoliin ja Ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen (Hepr. 3: 1).

MARRASKUUN 17 P:NÄ.

Kristus meni taivaaseen nyt esiintyäkseen Jumalan kasvojen edessä meidän hyväksemme (Hepr. 9: 24).

Vanhassa liitossa ylimmäinen pappi rukoili Jumalaa kansan puolesta, ja kerran vuodessa hän esiintyi kaikkein pyhimmässä kansansa hyväksi. Ja Kristus meni Jumalan tykö taivaisiin ollakseen siellä meidän puolustajanamme Jumalan tykönä. Jumala on kaikki tehnyt ihmiskunnan pelastukseksi. Jeesus juli taivaasta, sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta ta kuoli ristinpuulla, vaikka Hän ei ollut yhtään syntiä tehnyt. Noin kolme vuotta Hän opetti Israelissa eikä tehnyt muuta kuin hyvää. Hän paransi sairaita, auttoi kärsiviä, herätti kuolleita ja perusti tänne Jumalan valtakunnan. Kuitenkin juutalaiset Häntä vihasivat ja pyysivät Hänet tappaa. Eivät he voineet Häntä yhdestäkään synnistä syyttää. Mutta Kristus tunnusti, että Hän oli Jumalan Poika, ja sen todistivat hänen tekonsa, kun Hän kuolleitakin herätti. Suoritettuaan lunastuksen suuren tehtävän maan päällä meni Hän Jumalan tykö esiintyäkseen Jumalan kasvojen edessä meidän hyväksemme. Maan päällä Jeesusta pilkattiin ja vainottiin ja Hänet ristiinnaulittiin, mutta kuolemassa Hän meni Isän tykö.

Korkeana esiintyy tämä Ylimmäinen pappi, joka ei pyydä

kostoa niille, jotka ovat Häntä kohdelleet vääryydellä ja vihalla, vaan Hän rukoilee taivaan pyhimmässä heidän puolestaan. Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, ja sen Hän käyttää vetääkseen rakkaudella ihmisiä pimeyden vallasta Jumalan armon piiriin.

Suuri on synnin valta maailmassa. Vähäisestä siemenestä se on alkanut, mutta sen turmio on levinnyt kaikkiin ihmiskunnan oloihin. Sen voima tulee näkyviin köyhän kodissa ja ylimyksen asunnossa. Tätä valtaa vastaan tarvitsee ihminen apua, ja hänellä on suuri auttaja ylhäällä siinä Ylimmäisessä papissa, joka on kuollut meidän syntiemme tähden ja ylösnoussut meidän vanhurskauttamisemme tähden. Mikä turva sille, joka täällä taistelee elämän kaidalla tiellä, että hänellä on puoltaja taivaassa Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas! Me tarvitsemme tätä Ylimmäistä pappia. Meidän hyväksemme Hän on Jumalan kasvojen edessä toimimassa.

Raamattu kehoittaa meitä luottamuksella käymään armoistuimen eteen saadaksemme armoa ja laupeutta (Hepr. 4: 16), sillä Hän, joka on armon ruhtinas, on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Sille, joka täällä taistelee syntiä ja pahaa vastaan ja joka saa pimeyden vallan hyökkäyksistä niin paljon kärsiä, on suuri lohdutus, että Hän, jolla on kaikki valta, on ollut kaikessa kiusattu niinkuin mekin. Hän voi heikkouttamme armahtaa.

MARRASKUUN 18 P:NÄ.

Näin sanoo Herra Israelin huonekunnalle: »Etsikää Minua, niin te saatte elää!» (Aamos 5: 4).

Elämä on Jumalassa, ja ainoastaan Jumalan kautta voi ihminen saada iankaikkisen elämän. Kyllä luomakunta hymyilee kauniina kevätaikana, ja moninainen on se elämä, joka sen piirissä meitä virvoittaa, mutta syksyn tullessa on tämä elämä suurelta osalta kuihtunut. Ei ole koko luomakunnan piirissä

mitään katoamatonta elämää. Vanhan liiton piirissä esiintyy Jumalan ilmestyksen kautta korkeampi elämä, mutta ei sekään vielä ole iankaikkista elämää. Tämä on vasta Jeesuksessa Kristuksessa tullut maailmaan. Pienokainen oli se lapsi, jonka Betlehemin paimenet näkivät makaavan seimessä, mutta Hän oli ylhäältä tullut. Hänellä oli kaikki valta, niin että luonnonvoimatkin olivat Hänelle alamaiset. Mutta Hän ei käyttänyt tätä valtaa muuhun kuin ihmiskunnan pelastukseen. Juutalaiset pilkkasivat Häntä, ruoskivat Häntä ja naulitsivat Hänet ristinpuuhun, eikä Hän pane yhtään estettä heidän väkivallalleen, sillä Hän alistuu Isän tahtoon. Jumalan Karitsana Hän sovitti maailman synnit. Mutta Hän nousee ylös haudasta kolmantena päivänä, astuu ylös taivaaseen ja istuutuu Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ja Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hänessä on iankaikkinen elämä, ja Häneltä yksin voi ihminen sitä saada.

Mutta Jeesuksessa on elämä etsittävä. Jumala antaa monenlaisia lahjoja ihmisille, ja tämä ajallinenkin elämä tulee lahjana ihmiselle, mutta iankaikkista elämää ei kukaan saa, ellei hän sitä etsi. Järkeisuskoinen, joka ei Jumalan ylimaailmallista elämää etsi eikä usko sitä olevankaan, luulee saavansa etsimättäkin kaiken, mitä tämän elämän piirissä tarjotaan. Mutta siinä hän erehtyy. Siinä erehtyvät kaikki ne, jotka kristinuskoa halpana pitävät, kun luulevat etsimättä ja pyytämättä saavansa kaiken sen hyvän, minkä Jumala tahtoo ihmisille antaa. Mutta tämä on suuri erehdys, joka vielä tuottaa heille paljon kärsimystä, sillä Jumala ei anna korkeimpia armolahjoja ihmisille, elleivät he niitä pyydä. Hän sanoo: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7: 7).

Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä tullut maailmaan. Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä. Mutta etsimättä ihminen ei saa sitä iankaikkista elämää, minkä Kristus on tuonut maailmaan. Sentähden onkin Raamatussa paljon kehoituksia Jumalan armon etsimiseen Kristuksessa Jeesuksessa. Itsekylläinen ihminen, joka luulee

saavansa kaikki, mitä hän tarvitsee, pyytämättäkin, jää ilman niitä korkeita lahjoja, jotka ovat ihmishengelle tarpeen. Kun on maallista hyvää saatavana, niin on kyllä paljon niitä, jotka anovat, mutta kun Jumala tarjoaa taivaan valtakunnan iankaikkisia tavaroita, niin ei monikaan huoli niitä pyytää. Sentähden on todellinen uskonnollinen köyhyys niin arvaamattoman suuri meidän aikanamme. Apostoli sanoo Timoteukselle: »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään» (1 Tim. 6: 12). Hengellinen laiskuus on usealla niin suuri, ettei hän viitsi kilvoitella. Mutta kilvoitus on välttämättä tarpeen.

MARRASKUUN 19 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Herra, pane vartija suulleni» (Ps. 41: 3).

Tärkeä on tämä maallinen elämä, sillä se on kylvön aika, josta iankaikkisuudessa niitetään sen mukaan kuin ihminen täällä on elänyt. Paljon toimii ihminen elämänsä aikana. Joka päivä toimii hän monella tapaa. Paljon on ihminen saanut aikaan, josta hän kerran joutuu tilille. Jokaisesta turhasta sanastakin täytyy ihmisen tehdä tili tuomiopäivänä. Kuinka vähän ajattelee ihminen tavallisesti sitä edesvastuuta, joka päivien lopulla seuraa kaikista ajatuksista, puheista ja teoista! Kuinka suuri onkaan tuomiopäivä, jolloin kaikki sukupolvet, jotka maailmassa ovat eläneet, joutuvat tuomarin eteen! Toinen osa ihmiskuntaa joutuu oikealle puolelle ja saa mennä Herransa iloon, mutta toinen osa joutuu vasemmalle puolelle ja saa mennä iankaikkiseen tuleen, jossa on oleva itku ja hammasten kiristys. Tuomiopäivä päättää kaikkien ihmisten maallisen kehityksen, ja kunkin ihmisen tila tulee silloin pysyväksi. Mikä ilo on silloin niillä, jotka tuomarin suusta saavat kuulla sanat: »Tulkaa, Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti» (Matt. 25: 34). Iankaikkinen ilo taivaissa odottaa niitä, jotka ovat pyytäneet Jumalan tahtoa noudattaa. Mikä riemu on

niillä oleva, jotka saavat autuaitten ja enkelien kanssa aina olla Isän suuressa huoneessa ja niittää, mitä Jumalan iankaikkinen armo antaa niille, jotka ovat Häntä täällä palvelleet.

Ja mikä kammottava tuomio on niiden kuultava, joille tuomari sanoo: »Menkää pois Minun luotani, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen» (Matt. 25: 41). Koko iankaikkisuuden saavat nämä olla perkeleen ja hänen enkeleittensä seurassa. Kuinka kauhea onkaan tämä vaiva, ja se kestää iankaiken!

Kahteen erilaiseen tilaan joutuu täten ihmiskunta. Ne, jotka hyvää ovat tehneet, saavat kirkkaudessa olla kirkastetulla ruumiilla sen ihmiskunnan kanssa, joka pelastuu tuomiosta. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Kiitos- ja ylistyslaulut nousevat täällä aina Jumalalle. Ja niin suuri on autuus, kun luotu saa olla Luojansa seurassa, ettei tämä olo iäisyydessäkään tunnu pitkältä.

Mutta kammottavan kolkko on niiden tila, jotka joutuvat tuomiopäivänä iankaikkiseen vaivaan. Tulessa ja tulijärvessä saavat olla itkien ja hampaitaan kiristäen iankaikkisesta iankaikkiseen ne, jotka ovat hyljänneet Jumalan ja työntäneet tyköään sen armon, jonka Jumala heille tarjosi.

Jokainen ihminen siirtyy aikanaan tästä katoavaisesta elämästä pysyvään tilaan, iankaikkiseen iloon tai iankaikkiseen vaivaan. Ja tämä riippuu siitä, mimmoinen ihmisen elämä maan päällä on ollut. Ei ole yhdentekevää, mitä ihminen täällä ajattelee, puhuu ja tekee, sillä siitä riippuu iankaikkinen ratkaisu. Sen mukaan kuin ihminen täällä ajattelee, puhuu ja toimii, on hänen iankaikkinen tilansa oleva joko iankaikkinen autuus tai iankaikkinen vaiva. Sentähden tulee ihmisen ottaa vaari ajatuksistaan, puheistaan ja teoistaan. Kevytmielinen voi tässä kohden vain tyhmä ihminen olla. Daavid rukoilee sentähden Herraa, että Hän panisi vartijan hänen suulleen, niin ettei hän puhuisi semmoista, josta hän aikanaan joutuu tilinteolle. Vakava on tämä pyyntö. Kun kuulemme, mitä kaikkea puhu-

taan nykyaikana, on meidän syytä muistaa Daavidin rukousta. Meille on tarpeen ajatella, että meidän on tehtävä tili jokaisesta turhasta sanastakin.

MARRASKUUN 20 P:NÄ.

Kasvakaa Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa (2 Piet. 3: 18).

Kun Jumala alussa loi taivaan ja maan, pani Hän kehityksen säännön perusteeksi luomakunnalle. Niin sanoo Hän eläimille: »Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää meren vedet, ja linnut lisääntyköot maan päällä» (1 Moos. 1: 22). Ja ensimmäisille ihmisille sanoo Hän: »Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se alamaiseksenne» (v. 28). Koko luomakunnalle kuuluu siis kehityksen peruste, ja mitä korkeammalle siirrymme luotujen olentojen renkaassa, sitä korkeamman arvon saa kehitys Jumalan määräämänä sääntönä. Kristinuskon piirissä on sentähden tällä säännöllä erityinen arvo. Jeesus-lapsestakin sanoo Raamattu, että Hän »varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä» (Luuk. 2: 52).

Usein kohtaamme uskonnon alalla ihmiskunnassa pyrintöjä, jotka pyytävät kytkeä sen elämän vanhoihin tapoihin, jotka estävät tarpeellisen kehityksen. Jos se asia, mistä tahdotaan pitää kiinni, on Jumalan asettama, niin ei siihen ole mitään sanottavaa. Mutta milloin asia koskee ihmisten sääntöjä ja tapoja, syntyy tämän kautta esteitä kehitykselle. Usein on kristillisissä piireissä taantumus tästä syystä syntynyt.

Mutta kehitys on korkea sääntö kristinuskon piirissä, ja sen perusteena on kasvaminen Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Ei ole hyvä, jos tässä kohden syntyy pysähtymistä, sillä Jeesuksessa Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Ja apostoli sanoo: »Hänen täyteydestään me olemme kaikki saaneet ja armoa armon lisäksi» (Joh. 1: 16). Uskonnon alalla on semmoi-

nen kehitys välttämättä tarpeen, että uskova pääsee Kristuksen armon ja tuntemisen piiriin. Mutta tänne päästyään tulee hänen kilvoitella sen puolesta, että hän myöskin kasvaa Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Kuitenkin pyydetään usein pysähtyä matkalla. Kun herännyt näkee uskon silmillä Kristuksen, luulee hän usein voivansa pysähtyä tähän, ja kasvaminen Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa lakkaa. Sen kautta on kristikunnassa syntynyt paljon häiriöitä, joita on surullista katsella.

Apostoli ei hyväksy tämmöistä seisahtumista, vaan käskee kristityitä kasvamaan Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan armo niin runsas, että me Häneltä aina saamme ottaa armoa armon lisäksi. Yltäkylläinen on tämä armo,ja niin korkea on Jeesus Kristus, ettemme koskaan voi Häntä täysin käsittää. Kaikkina aikoina riippuu elävän uskon säilyminen kasvamisesta Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Kristillinen seurakunta on Kristuksen ruumis, ja elävät kristityt ovat jäseniä tässä ruumiissa. Koko vasituinen kristillinen elämä riippuu siitä, että uskova ottaa Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi. Uskonelämä säilyy vain niin kauan kuin kristitty joka päivä käyttää Kristusta elämän leipänä ja elämän juomana. Taivaan valtakunnan armo tulee omaksemme vain Kristuksen kautta. Sentähden on tämä apostolin käsky niin tärkeä kaikille kristityille: »Kasvakaa Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.» Jeesuksessa Kristuksessa on Jumalan valtakunta, ja me voimme olla sen jäseniä vain sen kautta, että uskossa pysymme Kristuksessa ja kasvamme Hänessä.

MARRASKUUN 21 P:NÄ.

Simeon sanoi: »*Silmäni ovat nähneet pelastuksesi*» (Luuk. 2: 30).

Yleinen peruspiirre nykyajan uskonnollisissa riennoissa on pyrkimys ulkonaisiin puuhiin, mutta kristinuskon vasituinen olento on sisällistä luontoa. »Jumalan valtakunta ei ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä» (Room. 14: 17). Israelissa oli muinoin niitä, jotka elävällä ikävällä odottivat Kristuksen tulemista. Semmoisia olivat Simeon ja Hanna, joista Raamattu puhuu. Simeon oli saanut Jumalan Pyhältä Hengeltä sen ilmoituksen, ettei hän kuolisi, ennenkuin saisi nähdä Herran Kristuksen. On kristityn mieltä kohottava tämä syvä Messiaan tulemisen odotus. Temppelissä asui Jumalan kirkkaus vanhassa liitossa. Täällä hurskaat viihtyivät, ja paljon oli temppeliin rakennettu huoneita, joissa papit ja leviitat oleskelivat. Usein oli Simeonkin täällä, sillä temppelissä hän odotti näkevänsä sen tulevan Kristuksen, josta Jumalan Henki oli hänelle puhunut.

Kun Maria ja Joosef veivät Jeesus-lapsen, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta, ympärileikattavaksi kahdeksan vuorokauden vanhana, tuli Simeonkin Hengen johdatuksesta temppeliin, ja hänen silmänsä saivat nähdä maailman Vapahtajan. Jeesus-lapsi oli Marian sylissä. Nasaretin köyhät asukkaat eivät esiintyneet komeudella, mutta Simeonin uskon silmä näki pienessä Jeesus-lapsessa maailman Vapahtajan. Mikä ilo täytti silloin hänen sydämensä! Ennustuksen mukaan hän oli kauan odottanut sen tulevaksi, joka oli pelastava koko ihmiskunnan synnin kurjuudesta. Hän uskoi varmasti Jumalan Hengen hänelle antamaan lupaukseen, että hän omin silmin oli näkevä sen pelastajan, joka oli auttava ihmiskuntaa synnin tuomiosta ja vallasta.

On erityisiä hetkiä ihmiskunnan historiassa, joilla on tavallista suurempi arvo. Semmoinen oli se hetki, jolloin Maria toi Jeesus-lapsen temppeliin ympärileikattavaksi. Hän oli saanut

Jumalalta ilmestyksen. Enkeli sanoi hänelle: »Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalalta. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Jeesus. Hän on oleva suuri ja on kutsuttava Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa Hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja Hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallaan ei ole loppua oleva» (Luuk. 1: 30—33). Kallis oli tämä hetki Marialle, samoin se hetki, jolloin vanha Simeon ottaa Jeesus-lapsen syliinsä ja sanoo: »Herra, nyt Sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan, sillä silmäni ovat nähneet pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähden» (Luuk. 2:29—31). Maailman pelastaja oli syntynyt. Hän oli nyt vain pieni lapsi, mutta Hän oli tuova kaikille kansoille Jumalan pelastuksen. Hän oli kuolemallaan sovittava maailman synnit ja valmistava ihmiskunnalle iankaikkisen pelastuksen. Kuinka autuaaksi tunsikaan Maria itsensä, joka oli tämän maailman Vapahtajan äiti, ja Simeon meni iloisena kuolemaan, kun hän oli saanut omin silmin nähdä äsken syntyneen Jeesus-lapsen. Valtavan suuri oli tämä hetki. Syvällä ilolla kuulee kristitty näitä Simeonin sanoja.

MARRASKUUN 22 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »*Katso, Minä tulen pian*» (Ilm. 22:7).

Ihminen on ajallisuudessa syntynyt ja on sentähden ajallisuuden lapsi. Vuodet vierivät, ja aika tuntuu usein ihmisestä pitkältä, kun vuosikymmen toisensa perästä siirtyy iankaikkisuuteen. Mutta Jumala on ylempänä ajallisuutta, sillä Hän on sen luonut. Apostoli Pietari sanoo: »Yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä» (2 Piet. 3:8). On olemassa Jumalan ja ihmisten välillä ajan suhteen erotusta, joka riippuu oleellisista syistä. Me emme voi käsittää Jumalan suhdetta aikaan, kun Hän on sen yläpuolella.

Jeesus sanoo: »Katso, Minä tulen pian.» Tämä lause on Jumalan näkökannalta lausuttu, ja Herra tahtoo, että me kiinnitämme huomiomme siihen. Siitä on kohta kaksituhatta vuotta kulunut, kun Jeesus lausui nämä sanat. Paljon on sen jälkeen tapahtunut, mutta profetian sana kuuluu vieläkin: »Minä tulen pian.» Taivaan valtakunnan asiat tapahtuvat sisäisessä, elimellisessä järjestyksessä, ja ne seuraavat välittömästi toinen toistaan. Kun ihminen lukee tämmöisen Herran sanan, tulee hänen hengessään siirtyä profetian näkökannalle, ja silloin on asia todella semmoinen, että Herra tulee pian. Ajallisuuden kannalta katsottuna voi asia ajattelemattomasta näkyä toisenlaiselta, mutta ei ole oikein ajatella, että pitkiä aikoja vielä voi kulua, ennenkuin Herra tulee. Epäusko arvelee: kyllä minulla vielä on aikaa valmistua Herran vastaanottamiseen. Mutta ihmisen tulee aina olla valmis vastaanottamaan Herraansa. »Katso, Minä tulen pian», on uskon sana, joka on uskolla vastaanotettava. Jos ihminen vitkastelee, jää koko valmistus Herran tulemiseen tekemättä.

»Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin», sanoo Ilmestysraamattu (22:7). Uskonelämälle on välttämättä tarpeen, että ihmisen henki elää ajan täyttymyksen piirissä ja kätkee ne totuudet, jotka Jumala on sanassaan ihmiskunnalle ilmoittanut. Meillä on pyhässä Raamatussa paljon Jumalan ilmestyksiä, jotka ilmoittavat meille Jumalan tulevia toimia. Paljon on tämmöisiä ennustuksia jo vanhassa liitossa, ja varsinkin on Danielin ennustus sisältörikas. Johannes sai Patmos-saarella laajan ilmestyksen tulevaisuudesta, jonka Ilmestysraamattu esittää. Tässä puhuu Jumala tulevista suurista tapahtumista, kunnes uudet taivaat ja uusi maa luodaan. Luulisi kristittyjen suurella innolla lukevan ja tutkivan tätä tärkeätä kirjaa. Ja ajoittain on sitä kristikunnassa enemmänkin luettu, mutta paljon on nykyjään kristityitä, jotka eivät Ilmestysraamattua tutki. He luulevat, että sitä on niin vaikea käsittää, ettei taitamaton kansanlapsi sitä ymmärrä. Mutta Jumalan Pyhä Henki selittää kristitylle Raamatun, ja hänen selityksensä on kaikista parhain. Ei olisi tietämättömyys kristikunnan

viimeisistä tapahtumista niin suuri, jos Raamatun ennustuksia enemmän luettaisiin ja tutkittaisiin. Herra tulee niinkuin varas yöllä niiden yli, jotka eivät Jumalan ennustuksia kätke. On suuri armo, että Jumala on antanut meille nämä ilmestykset tulevista tapahtumista, ja kristityn velvollisuus on pitää ne kalliina ja lukea niitä. »Valvokaa ja rukoilkaa», sanoo Herra kaikille. Herra on tuleva taivaan pilvissä ja antava armonpalkan niille, jotka Häntä odottavat. Meidän tulee odottaa Herraa tulevaksi. Hän korjaa Isän kotiin ne, jotka Häntä rakastavat.

MARRASKUUN 23 P:NÄ.

Ole hiljaa Herran edessä ja odota Häntä (Ps. 37:7).

Jumala on korkea ja koroitettu ja asuu valossa, johon ei kukaan voi tulla. Hiljaisuutta Hän tahtoo ihmiseltä, kun Hän puhuu. Hänen on kaikki voima ja valta. Profeetta sanoo: »Herra on pyhässä temppelissänsä. Vaietkoon Hänen edessään koko maa» (Hab. 2:20). Ja profeetta Jesaja sanoo: »Näin on Herra, Herra, Israelin Pyhä sanonut: Kääntymällä ja alal lanne olemalla te autuaiksi tulette, hiljaisuudessa ja toivossa te väkeviksi tulette» (30:15).

Kun epäjumalanpalvelus pääsi valtaan Israelissa ja Jumalan profeettoja murhattiin, todisti Elia tätä jumalattomuutta vastaan ja vaati ruhtinasta ja kansaa palajamaan elävän J malan tykö, mutta hän joutui vainon alaiseksi. Hän meni silloin Hoorebille, Herran vuorelle, meni luolaan ja oli siellä yötä. »Ja katso, Herran sana tuli hänelle ja sanoi hänelle: 'Mitä täällä teet, Elia?' Hän vastasi: 'Minä olen kiivaillen kiivaillut Herran Jumalan Sebaotin tähden; sillä Israelin lapset ovat hyljänneet sinun liittosi ja kukistaneet sinun alttarisi ja tappaneet sinun profeettasi miekalla, ja minä yksinäni olen jäljellä, ja he etsivät ottaaksensa minut hengiltä.' Hän sanoi: 'Mene täältä pois ja astu vuorelle Herran eteen.' Ja katso, Herra kulki ohi, ja suuri ja väkevä tuuli, joka halkoi vuoria ja särki kallioita,

kävi Herran edellä, mutta Herra ei ollut tuulessa; ja tuulen perästä tuli maanjäristys, mutta Herra ei ollut maanjäristyksessä; ja maanjäristyksen perästä tuli tulta, mutta Herra ei ollut tulessa; tulen perästä tuli hiljainen tuulen humina. Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa viitallansa ja meni ulos ja seisoi luolan suulla, ja katso, ääni sanoi hänelle: 'Mitä täällä teet, Elia?' Hän vastasi: 'Minä olen kiivaillen kiivaillut Herran Sebaotin tähden, sillä Israelin lapset ovat hyljänneet liittosi, kukistaneet alttarisi ja tappaneet profeettasi miekalla, ja minä yksinäni olen jäljellä, ja he etsivät ottaakseen minut hengiltä.' Ja Herra sanoi hänelle: 'Palaja tietäsi myöten Damaskon erämaahan ja voitele Hasael Syyrian kuninkaaksi. Ja voitele Jehu, Nimsin poika, Israelin kuninkaaksi, ja voitele Elisa, Safatin poika, Abel-Muholasta, profeetaksi sinun sijaasi. Ja tapahtuu, että sen, joka välttää Hasaelin miekan, tappaa Jehu, ja sen, joka välttää Jehun miekan, tappaa Elisa. Ja Minä jätän seitsemäntuhatta Israeliin, kaikki polvet, jotka eivät kumartaneet Baalia, ja kaikki suut, jotka eivät häntä suudelleet'» (1 Kun. 19:8—18).

Jumalan toimen kautta pelastuu ihmiskunta, mutta Jumala toimii hiljaisuudessa. Ihmiset luulevat voivansa ainoastaan suurella puuhalla saada aikaan jotakin pysyvää. Kokouksia pannaan toimeen, puheita pidetään ja paljon turhaa työtä tehdään. Mutta Jumala toimii hiljaisuudessa. Hänen siunauksensa yksin tuottaa ihmisille onnea ja menestystä. Tätä hiljaisuutta puuttuu nykyiseltä sukupolvelta. Kaikkialla on puuhaa, ja ihmisvoimin pyydetään saada suuria aikaan. Mutta Jumala yksin voi antaa ihmisille todellista onnea. Hän antaa taivaallista siunausta ja elämän voimia niille, jotka Häntä odottavat. Hiljaisuus on tarpeen tämän Jumalan siunauksen saamiseen, mutta suuri ihmispuuha synnyttää kaikkialla levottomuutta. Jumalan eteen tulee tämänkin sukupolven nöyrtyä. Ylimaailman valoa ja voimaa se tarvitsee. Jumalan eteen täytyy tunnollisen asettua hiljaisuudessa ottamaan armon voimia Jeesukselta Kristukselta. Hiljaisuutta me tarvitsemme, ja Herran eteen tulee meidän asettua ottamaan Häneltä niitä runsaita lahjoja, joita Hän tahtoo antaa kaikille niille, jotka

Häntä etsivät ja odottavat. Hiljaisuudessa Jumalan edessä ollen saa uskova niitä iankaikkisuuden lahjoja, joita ihmishenki tarvitsee päästäkseen rauhaan Jumalan kanssa. Meidän tulee oppia hiljaisuudessa odottamaan Jumalan siunausta maallisillekin toimillemme. Tyhjä inhimillinen puuha on ajallisuuden lapsi.

MARRASKUUN 24 P:NÄ.

Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan pahaakin? (Job 2:10).

Raamatussa on meillä Kristus kärsivällisyyden korkeimpana esikuvana. Hän oli kaikessa kiusattu kuten mekin, mutta ilman syntiä. Muitakin kärsivällisyyden esikuvia esiintyy täällä. Semmoinen on Job Uusin maalla. Hänellä oli seitsemän poikaa ja kolme tytärtä ja paljon tavaraa. Hän oli mahtavampi kaikkia muita itämailla. Kun suuret vastoinkäymiset kohtasivat häntä, sanoi hän: »Herra antoi ja Herra otti; kiitetty olkoon Herran nimi!» (1:21). Ja kun hän itsekin joutui kovien kärsimysten valtaan ja hänen vaimonsa sanoi hänelle: »Vieläkö nytkin pysyt hurskaudessasi?» (v.9) sanoi Job: »Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan pahaakin?» Kun kärsimykset yltyivät, joutui hän kärsimättömäksi ja kirosi syntymäpäivänsä, mutta hän katui ja sanoi: »Minä paheksun itseäni ja kadun tomussa ja tuhassa» (42:6). Ja Job sai vielä siunauksen Jumalalta. »Herra siunasi Jobia enemmän kuin ennen» (v.12).

Job on meille yksi kärsivällisyyden esikuva Raamatussa. Raamattu sanoo: »Ottakaa, veljet, vaivankestämisen ja kärsivällisyyden esikuvaksi profeetat, jotka ovat puhuneet Herran nimessä. Katso, me ylistämme autuaiksi niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden olette kuulleet, ja Herran hänelle antaman lopun olette nähneet, sillä Herra on sääliväinen ja armahtavainen» (Jaak. 5:10,11). »Te tarvitsette kestäväisyyttä

tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä on luvattu» (Hepr. 10:36). Sielun pelastus on kallis asia. Siinä on kestäväisyys tarpeen. Hätäilevä aika ei kärsivällisyyttä suosi. Kiireen kautta tahdotaan saada uskon asiatkin selviksi, mutta monen kärsimyksen kautta käy tie Jumalan valtakuntaan, ja koko Jumalan valtakunnan historia puhuu kestäväisyyden tarpeellisuudesta. Jeesus kasvoi Nasaretissa ja ryhtyi varsinaiseen pelastustyöhön vasta kolmenkymmenen vuoden vanhana, vaikka Hän oli Jumalan ainokainen Poika. Elävässä uskossa on aina kärsivällisyyttä, sillä uskova tahtoo pysyä Jumalan teillä, ja hän odottaa apua Herralta, joka on hänen turvansa. Ihminen lähtee mielellään omille teilleen, mutta turmelee niillä itsensä ja muita.

Jumala on hyvä, ja Hän antaa meille joka päivä hyviä lahjoja. Jokainen päivä on armon päivä, jona Jumalan enkelit varjelevat meitä ja omaisiamme. Moninaisena ympäröi meitä Jumalan taivaallinen hyvyys, ja Herran sana lausuu jokaiselle uskovalle: Israel toivokoon Herraan, sillä Herralla on armo ja runsas lunastus Hänellä! Ja Hän on Israelin lunastava kaikista sen synneistä» (Ps. 130: 7, 8).

Synnin kautta on vaiva tullut maailmaan. Ei voi mitään pysyvää hyvää syntyä ilman kärsimistä. Job sanoo, että meidän tulee ottaa paha, kärsiminenkin, Jumalalta, niinkuin otamme Häneltä hyvän, sillä kumpikin on tarpeen ihmisen oikealle kehitykselle. Pelkällä myötäkäymisellä ei onnea ihmiselämässä synny. Job oli saanut paljon hyvää Herran kädestä. Kun kärsiminen tuli, alistui hän, ja hän on hyvänä kärsivällisyyden esikuvana meille tarpeen. Hätäilemisellä tahdotaan nykyjään usein saada suuria aikaan, mutta kärsivällisyys on tarpeen, jos tahdomme pysyvää onnea rakentaa. Hiljaisuudessa tulee meidän Jumalan kasvojen edessä toimia ja Häneltä saada ylimaailman elämää ja voimaa maallisen elämän tarpeisiin. »Lähestykää Jumalaa, niin Hän lähestyy teitä», sanoo Raamattu (Jaak. 4: 8).

MARRASKUUN 25 P:NÄ.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Minä olen rukoileva Isää, ja Hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti» (Joh. 14: 16).

Kun Jumala alussa loi taivaat ja maan, liikkui Jumalan Henki vesien päällä. Elähyttävänä Hän vaikutti Jumalan luomistyössä, ja Jumalan Henki on kaikkialla vaikuttamassa luomakunnan piirissä. Vanhan liiton aikana Jumalan Henki toimii niissä säännöksissä ja laitoksissa, jotka Jumala asetti. Profetian ennustuksissa toimii Jumalan Henki uutta valmistavana, ja helluntaipäivänä vuodatettiin Jumalan Henki kaiken lihan päälle. Jeesuksessa Kristuksessa Jumala valmisti uuden liiton ihmiskunnan kanssa. Jeesus syntyi Israelin neitseestä, sovitti maailman synnit ja perusti kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta sen uuden elämän, joka on ylhäältä kotoisin. Pyhän Hengen vuodatus helluntaipäivänä oli uuden liiton syntymiselle tarpeen, sillä tässä liikkuu ylimaailman elämä. Vanhat ovat tässä piirissä kadonneet, ja kaikki on uudeksi tullut. Tämä uudistus tapahtuu ulkonaisesti Herran toisessa tulemisessa. Jeesuksessa Kristuksessa uusi liitto syntyi, kun Hän täällä vaikutti Israelin luvattuna Messiaana ja perusti seurakunnan, jota eivät tuonelan portit voita.

Helluntaipäivänä tuli tämä uusi Puolustaja Kristuksen seurakuntaa rakentamaan ja johdattamaan. Kristuksen lähettämä Hän on. Vanha liitto oli kyllä Jumalan rakentama, mutta sen piirissä vaikutti Jumalan lupaus, eikä sillä vielä ollut ylimaailman elämän täydellisyyttä annettavana uskovalle. Jeesuksen Kristuksen kautta on ylimaailman elämä kotiutunut tähän maailmaan, sillä Hänessä tuli Jumalan valtakunta tänne. Ja Hän sanoo: »Minä ja Isä olemme yhtä» (Joh. 10: 30). »Joka näkee Minut, näkee Hänet, joka Minut lähetti» (Joh. 12: 45). Ja Jeesus antaa elämän sanan, josta ylimaailman elämä syntyy. Hän perustaa pyhän kasteen, jonka kautta uskova pääsee osalliseksi Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Ja Hän asettaa

pyhän ehtoollisen, jossa uskova tulee osalliseksi Jeesuksen Kristuksen ruumiista ja verestä. Kristinuskossa esiintyy se uusi luomakunta, joka Herran tullessa on ilmestyvä ulkonaisessakin kirkkaudessa. Tässä piirissä vaikuttaa se Kristuksen Henki, joka ei vielä vaikuttanut vanhan liiton uskovassa. Koko hänen uskonelämänsä oli Kristuksen tulemisen odottamista, ja lupauksen turvissa hän odotti Herransa tuloa. Se toinen Puolustaja, jonka Herra lupaa opetuslapsille ja joka on iankaikkisesti oleva heidän kanssaan, tuli helluntaipäivänä.

»Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla, ja tuli yht'äkkiä taivaasta humaus niinkuin ankaran tuulispään käydessä ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja heille näkyi jakautuvia kieliä, jotka olivat ikäänkuin tulta, ja ne laskeutuivat, yksi itsekunkin heidän päällensä. Ja he täyttyivät kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä, sen mukaan kuin Henki heille puhuttavaa antoi» (Ap. t. 2: 1—4). Näin tuli se uusi Puolustaja, joka on oleva iankaikkisesti kristityn tykönä. Uuden liiton Henki kannattaa nyt sitä uskonelämää, joka Jeesuksen Kristuksen kautta on tullut kristillisen seurakunnan elämänvoimaksi. Raamattu teroittaa sitä, että Jeesuksessa Kristuksessa vanhat ovat kadonneet ja kaikki on uudeksi tullut (2 Kor. 5: 17). Uskon kautta Kristukseen saa ihminen omakseen sen Puolustajan, joka uuden liiton piirissä kannattaa kaikkea elämää. Ylhäältä syntyminen on tähän tarpeen. Suuri muutos tapahtuu ihmisessä, kun hän todellisuudesssa tulee uuden liiton lapseksi sen kautta, että hän saa Pyhän Hengen. On vaarallista, jos ihminen tässä kohden pettyy, sillä todellinen elämänmuutos tapahtuu sen kautta, että Puolustaja, Pyhä Henki, tulee ihmisen sydämeen asumaan ja hallitsee siinä. Kyllä ihminen kasteessa jo saa Pyhän Hengen, mutta Jumalan sanaan uskomalla tulee Pyhä Henki sydämeen asuvaksi.

MARRASKUUN 26 P:NÄ.

Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! (Joh. 1: 29).

Synti on kaiken turmion lähde. Se erottaa ihmisen Jumalasta ja tuottaa sentähden kaikkialla tuhoa ihmiskunnalle. Arvaamaton on se onnettomuus, joka synnin kautta on syntynyt. Kuinka paljon kärsimystä tuottaa synti yhdellekin perhekunnalle! Ja kun ajattelemme ihmiskunnan oloja vuosituhansien kuluessa, niin seisomme hämmästyneinä sen kurjuuden edessä, minkä se on aikaansaanut. Ihmiskunnassa ei ole auttajaa, sillä kaikki ihmiset ovat synnin tahraamia. Yksi ainoa voi pelastaa, Jumala. Niin suuri on hänen rakkautensa, että Hän lähettää ainokaisen Poikansa synnin sovittajaksi. Jeesus Kristus tuli Lunastajana ja Vapahtajana maailmaan. Hän oli synnitön. Ei Hän ole yhtään syntiä tehnyt. Mutta ei vielä riittänyt, että maailman synnin sovittaja itse on ilman syntiä, vaan maailman Vapahtajana voi ainoastaan se Herra olla, jonka kautta kaikki on luotu. Jeesus oli Jumalan Sana, joka oli Jumala ja jonka kautta kaikki on luotu. Eikä ilman Häntä ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt (Joh. 1:3). Tässä Jumalan Sanassa oli elämä. Ja Kristus kantaa kaikki voimansa sanalla. Ainoastaan Hän, jossa, jonka kautta ja johon kaikki on luotu, voi sovittaa maailman synnit. Ainoastaan Jeesus Kristus voi olla se uhrikaritsa, jonka kautta iankaikkinen lunastus on olemassa. Mikä rakkaus ja mikä armo, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi ja kantoi maailman synnit!

Eräs historioitsija kertoo, ettei kukaan nähnyt Jeesuksen koskaan nauravan. Hän oli täällä ilon ja murheen seuroissa, mutta sanotaan, että hänen kasvoillaan aina lepäsi syvä vakavuus. Koko ihmiskunnan synti oli Hänen kannettavanaan. Ken voi sanoa, kuinka äärettömän raskas tämä taakka oli! Kun Jeesus Getsemanessa kamppailee ja hänen hikensä veripisaroina putoaa maahan, tulee ilmi, kuinka suuri se taakka on, joka on Hänen kannettavanaan. Ja Hän voi sen kantaa

vain sentähden, että Hän on Jumala. Jos Jeesus olisi ollut vain Joosefin ja Marian poika, kuten järkeisuskoiset arvelevat, niin meillä ei olisi maailman synnin sovittajaa, vaan me olisimme kaikki synnin kirouksen alaisia. Mutta Jeesus on Jumalan Karitsa, joka itse on Jumala, ja rakkaudessa on Hän ottanut päälleen koko ihmiskunnan synnin kirouksen. Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt, tuli synniksi meidän tähtemme, jotta me tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi Hänessä.

Katso, ystäväni, Jumalan Karitsaa! Katsele Häntä uskon silmillä. Hän sovittaa maailman synnin ja ottaa sen pois niiltä, jotka Häneen uskovat. Hän kantaa sinunkin syntisi. Kuinka paljon onkaan ihminen elämänsä aikana rikkonut! Ja kuitenkin Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri voi puhdistaa meidät kaikista synneistämme, kun kadumme niitä ja uskossa omistamme Jeesuksen lunastuksen. Kyllä ihminen uteliaana katselee kaikkea maailmassa, mutta katseleeko hän katuvana uskossa sitä Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnit? Siitä riippuu kaikki. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumala se Isä, joka antaa anteeksi ja joka auttaa kaikesta hädästä.

MARRASKUUN 27 P:NÄ.

Psalmista sanoo: »Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu? Apuni tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan» (Ps. 121: 1, 2).

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, ja sentähden on hänellä korkea tehtävä maan päällä. Ei ole Jumalan tarkoitus, että hän täällä turhuudessa huvitteleikse aikansa ja sitten astuu tilinteolle, jossa jokaiselle annetaan sen mukaan kuin hän on elänyt, vaan Jeesuksessa Kristuksessa astuu iankaikkinen elämä jokaisen ihmisen eteen. Ylimaailman voimia tarjoutuu halvimmallekin ihmiselle, niin että hän täällä voi tehdä Jumalalle mieluisia töitä. Näitä voimia tarjoaa Jumala kaikille. Yhdelläkään ihmisellä ei ole semmoisia voimia kuin Jumalan toimeen

tarvitaan. Sentähden näemme historiassa, kuinka alhaisessa asemassakin oleva voi tehdä kansalleen ja koko ihmiskunnalle hyödyllisiä tekoja. Mitä Luther onkaan tehnyt kristikunnalle! Mimmoinen olisikaan kristikunnan tilanne, jos ei luterista kirkkoa olisi ollut!

Mutta ylös vuoriin tulee meidän nostaa silmämme. Apumme ei tule alhaalta, ei ihmiskunnan piiristä, vaan apumme tulee Jumalalta, joka on tehnyt taivaan ja maan. Kun talvi-iltana katselemme taivasta ja näemme nuo miljoonat tähdet, joista useimmat ovat tätä maata paljon suuremmat, niin kyllä ilmenee se Jumala korkeana, joka on tämän luomakunnan luonut ja joka johtaa näiden tähtien kulkua avaruudessa. Kaikille on tuo Jumalan voima tarjona. Ihminen sanoo tavallisesti: ei minusta ole mihinkään, en minä mitään voi. Mutta ei hänen voimiansa kysytäkään. Kyllä on tunnettu asia, ettei ihminen itsestään mitään voi. Mutta sekin on tunnettu asia, että Jumala kaikki voi. Ja Jumalan tahdon palvelijaksi tulee jokaisen ihmisen ruveta. Apostoli sanoo: »Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi meidän kaikkien edestä, kuinka Hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan?» (Room. 8: 31, 32).

Ystäväni, sinullekin antoi Jumala ainokaisen Poikansa. Ja Hän tahtoo antaa sinulle paljon muutakin Hänen kanssaan. Ylhäältä Hän tahtoo antaa sinulle elämää ja valoa ja voimaa. Mutta sinun tulee nostaa silmäsi vuoriin, joista apu tulee. Sinun ympärilläsi on paljon kurjuutta. On niin paljon köyhiä, jotka apua tarvitsevat. On niin paljon onnettomia, jotka ovat kiusausten sortamia. Kuinka kallis on sen toimi, joka pyytää tuoda apua ylhäältä niille onnettomille, jotka ovat puutteen ja epätoivon vallassa!

Yhä suuremmaksi kasvaa kurjuus maan päällä. Yhä enemmän sortuu ihmisiä epäuskoon. Mutta Jumala tarjoaa kaikille armoansa. Jeesuksessa Kristuksessa Hän kutsuu iankaikkisella rakkaudella kaikkia tykönsä. Jumalan vuorilla on apua

kaikille, jotka tahtovat sitä käyttää. Kun vain olisi enemmän niitä, jotka uskossa käyttävät sen Jumalan armoa ja voimaa, joka on tehnyt taivaan ja maan, niin muuttuisi pian ihmiskunnan tilanne, joka nyt on niin synkkä. Nostakaamme silmämme ylös Jumalan vuoriin, joista meille apu tulee!

MARRASKUUN 28 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat» (Luuk. 11: 13).

Ihminen oli sangen hyvä, kun hän Luojan kädestä lähti, mutta synnin kautta on hän pahaksi tullut. Puhumme usein syystäkin hyvistä ihmisistä, mutta Jumalan edessä ovat kaikki ihmiset syntisiä. Ja synnin turmelus on niin levinnyt, ettei kukaan ihminen nyt luonnostaan ole hyvä. Uusisyntyminen ylhäältä on tarpeen, ennenkuin ihminen voi hyväksi tulla. Yleinen on synnin aikaansaama turmio. Eivät taivaatkaan ole puhtaita Jumalan edessä, sanoo Raamattu (Job 15: 15). Suuri on se yhteys, mikä vallitsee luomakunnassa. Radiovirta on tehnyt tuon yhteyden vielä selvemmäksi nykyiselle ihmispolvelle. Ääretön on se nopeus, millä se liikkuu maan ympäri. Hengen alalla vallitsee samanlainen yhteys. Sentähden on pahakin levinnyt koko ihmiskuntaan. Raamattu sanoo: »Ei ole yhtäkään, joka hyvää tekee, ei ainoatakaan. Kaikki he ovat poikenneet, kaikki ovat turmeltuneet» (Ps. 14: 3). Sentähden sanoo Jeesus vuorisaarnassaan ihmisiä pahoiksi. Kaikki he ovat uudestisyntymisen tarpeessa.

Kuitenkin osaavat ihmiset antaa lapsilleen hyviä lahjoja. Isä ja äiti hoitavat joka päivä lapsiaan ja antavat heille ravintoa. Eikö taivaallinen Isä paljoa ennemmin antaisi hyviä lahjoja niille, jotka niitä pyytävät? Apostoli sanoo: »Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei sääs-

tänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi meidän kaikkien edestä, kuinka Hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan?» (Room. 8: 31, 32). Suuri oli se lahja, minkä Jumala antoi, kun Hän lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan sovittamaan maailman synnit ja antamaan iankaikkisen elämän niille, jotka Häneen uskovat. Vähäarvoiset ovat tämän rinnalla kaikki muut lahjat. Ihminen ajattelee oikein, kun hän rukoillessaan uskoo, että Jumala mielellään antaa hänelle hyvää.

Vaikka ihminen joka päivä saa nauttia Jumalan hyvyyttä, on kuitenkin useimmissa ihmisissä vallitsevana se ajatus, ettei Jumala mielellään anna heille hyviä lahjoja. Tätä väärää mielialaa vastaan ovat Jeesuksen sanat kohdistetut vuorisaarnassakin, jossa Hän sanoo: »Jos te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä Häneltä anovat.» Tällä tapaa tahtoo Jeesus kehoittaa meitä pyytämään Jumalalta hyviä lahjoja, kun Hän niitä mielellään antaa, ja nämä lahjat ovat käytettävät Jumalalle kunniaksi. Pyhä Henkikin on niitä suuria lahjoja, joita Jumala anovalle antaa. Ja kun uskova saa Jumalan Pyhän Hengen sydämeensä, tulee Jumala itse sinne asumaan. Mikä onni ja mikä autuus, kun Jumala asuu uskovan sydämessä! Luulisihan jokaisen kristityn hartaasti rukoilevan Jumalalta Pyhän Hengen lahjaa, kun Jumala mielellään sen antaa. Kuitenkin on kristikunnassa suuri laimeus tässä kohden vallalla. Vähän on niitä, jotka tätä vakavasti rukoilevat. Herra sanoo: »Anokaa, niin teille annetaan.»

MARRASKUUN 29 P:NÄ.

Teidän on vaeltaminen, niinkuin Jumalan arvo vaatii (1 Tess. 2: 12).

Ihmisen elämä ja vaellus on likeisessä yhteydessä hänen olentonsa kanssa, sillä ihmisen elämä esiintyy hänen sisäisen henkisen tilansa ilmauksena. Nykyaikana kasvaa kristikunnassa välinpitämättömyys elämästä. Pakanakansat saavat nykyjään huonoja vaikutteita kristikunnasta, kun ne kaikkialla saavat nähdä kristittyjä, jotka eivät kilvoittele uskossa iankaikkisen elämän puolesta. On hämmästyttävää, kun kristikunnan piirissä esiintyy semmoisiakin paheita, joita ei pakanakunnassakaan ole, ja ylipäänsä alkaa kristillisten kansojen tila tulla huolestuttavaksi. Rikollisuus kasvaa yhä, ja omatunto on menettänyt sen hallitsevan johdon, mikä sillä aina tulisi olla kansojen keskuudessa. Olemmepa niin pitkälle tulleet, että on jo olemassa niitä, jotka kerskaavat kekseliäisyydestään pahan harjoituksessa. Elämä on sisäisessä yhteydessä ihmisen ajatuspiirin kanssa, ja kun paheet rehoittavat, silloin liikkuu ihmisen henki pahan piirissä.

Kristinusko on ylimaailmallista olentoa. Jeesus Kristus sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, mutta Hän sanoi: »Ennenkuin Aabraham syntyi, olin Minä» (Joh. 8: 58). Vanhan liiton piirissä antoi Jumala ilmestyksiä ylhäältä hurskaille ihmisille, ja profeettain silmät olivat Jumalan Hengen valaisemia. Jumala puhui usein profeettain kautta kansalleen, niin että Jumalan valtakunnan totuudet olivat kasvattamassa lupauksen kansaa, mutta ylimaailman vasituinen elämä tuli vasta Jeesuksessa Kristuksessa tähän maailmaan. Kristinuskossa esiintyy sentähden aivan uusi jakso ihmiskunnan historiassa. Kristuksen seurakunta on todella ylhäältä syntynyt, ja tämän uuden elämän tulee ilmetä uudestisyntyneiden vaelluksessa. Hyvällä kodilla on hyvät lapset, jotka hyvällä käytöksellä tuottavat kunniaa isälle ja äidille. Huonot lapset tuottavat häpeää kodilleen, sillä heidän elämänsä ilmaisee

huonon kasvatuksen hedelmiä. Kristityn, joka on ylhäältä syntynyt, tulee elämässään ilmoittaa sen avuja, joka on häntä kutsunut ihmeelliseen valkeuteensa. Kristityn vaelluksen maan päällä tulee olla todistuksena siitä valosta ja voimasta, mikä Jumalan valtakunnassa hallitsee. Taivaan valtakunnan elämää ja iloa tulisi kristikunnan piirissä kaikkialla olla näkyvissä, mutta sen sijaan on se korkea siveellinen henki, jonka tulisi ohjata kristikunnan elämää, vain harvassa nähtävänä.

Jumala on korkein olento. Hänen Henkensä tulee päästä vaikuttamaan kristittyjen elämässä. Jumalan lapsen tulee hyvällä vaelluksellaan tuottaa kunniaa taivaalliselle Isälleen. Jumala sanoo Aabrahamille: »Minä olen Jumala, kaikkivaltias, vaella Minun edessäni ja ole vakaa» (1 Moos. 17: 1). Apostoli sanoo: »Sen minä siis sanon ja varoitan Herrassa: älkää enää vaeltako, niinkuin pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa» (Ef. 4: 17). »Vaeltakaa valon lapsina» (Ef. 5: 8). Kristitty, joka elämällään antaa aihetta pahennukseen, polkee Jumalan arvoa, ja kristikunnan korkea velvollisuus on tänäkin aikana noudattaa apostolin kehoitusta: »Vaeltakaa, niinkuin Jumalan arvo vaatii.» Apostoli käskee: »Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee» (2 Tim. 2: 19). Paheiden kasvaminen kristikunnassa polkee Jumalan arvoa. Parannus on tässä kohden välttämättä tarpeen.

MARRASKUUN 30 P:NÄ.

Autuaita ovat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan häätaterialle (Ilm. 19: 9).

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Maailmassa teillä on tuska; mutta olkaa turvallisella mielin, Minä olen voittanut maailman» (Joh. 16: 33). Ja Raamattu sanoo, että meidän on monen ahdistuksen kautta taivaan valtakuntaan meneminen (Ap. t. 14: 22). Maailmanlapsi etsii iloa maailmassa. Hän pyytää välttää kaikkea, mikä aiheuttaa hänelle murhetta, mutta hän joutuu kuiten-

kin monenlaisten murheiden alaiseksi. Synnin kautta on maallinen elämä niin turmeltunut, ettei kukaan voi täällä olla vapaana kaikista murheista. Ja jos ei ihminen ole täällä uskon kautta omistanut sitä lunastusta, mikä Jeesuksessa Kristuksessa on meille tarjona, niin joutuu hän kuoleman jälkeen iankaikkiseen vaivaan, jossa on itku ja hammasten kiristys. Patriarkka Jaakobkin sanoi Egyptin kuninkaalle: »Lyhyt ja paha on elämäni aika ollut» (1 Moos. 47: 9). Pahalta tuntui tämä maallinen elämä jo patriarkka Jaakobille, eikä se ole sen jälkeenkään paremmaksi tullut. Mutta paljon iloakin on Jumala ihmiselle valmistanut.

Katoamaton elämä on Jeesuksessa Kristuksessa tullut maailmaan, ja se on ylimaailmasta kotoisin. Maailma etsii iloa, ja monenlaista se saakin nauttia, mutta suurempi tätä iloa on se murhe, joka tulee ihmisen osaksi maan päällä. Jeesuksessa Kristuksessa tuli ylimaailman elämä maailmaan. Kun Jeesus sanoi Martalle: »Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo Minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut. Ja jokainen, joka elää ja uskoo Minuun, hän ei ikinä kuole» (Joh. 11: 25, 26), niin puhuu Hän elämästä, joka ainoastaan on olemassa Hänessä ja joka vain Hänen kauttaan tulee uskovan omaksi. Jeesuksen Kristuksen kautta on taivaan elämä ja ilo tullut kristityn osaksi. »Iloitkaa aina Herrassa!» sanoo sentähden apostoli. »Vielä minä sanon: iloitkaa!» (Fil. 4: 4). Kun Kristus sovitti maailman synnit ja valmisti itsessään iankaikkisen elämän kaikille niille, jotka Hänet vastaanottavat, hankki Hän uskoville sen ilon, mikä taivaan asukkailla on. Hänessä on kaikki luotu, Hän kannattaa kaikki elämän sanana, ja Hänessä tulee ylimaailman elämä uskovan ihmisen omaksi. Jeesus Kristus on suuren, katoamattoman ilon lähde kaikille niille, jotka Häntä rakastavat.

Mutta korkeampi ilo on vielä tarjona niille, jotka taivaissa saavat Karitsan kasvoja nähdä ja siellä olla hänen seurassaan. Jumala yhdistyy Kristuksessa uskovan kanssa, niin että Raamattu puhuu Karitsan häistä. Korkeimmat ilon päivät odottavat vielä kristittyä Jumalan armon kautta. Taivaissa vietetään Karitsan häitä, joissa kristitty pääsee korkeimpaan elämän-

yhteyteen Herransa kanssa. Sentähden sanoo Raamattu: »Iloitkaamme ja riemuitkaamme, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on valmistanut itsensä» (Ilm. 19: 7). Karitsan häissä tapahtuu täydellinen hengen yhdistyminen Kristuksen ja uskovan välillä. »Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, sen Jumala on valmistanut niille, jotka Häntä rakastavat» (1 Kor. 2: 9). Suuri on se ilo, minkä Jumala antaa omilleen. Karitsan häissä vallitsee taivaan ilo. Raamatussa sanotaan: »Autuas on se, joka saa olla aterialla Jumalan valtakunnassa» (Luuk. 14: 15).

JOULUKUUN 1 P:NÄ.

Hän on pitkämielinen teitä kohtaan eikä tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen (2 Piet. 3: 9).

Kristityn suurimpana ilona on se, että Jumala on rakkaus. Emme voi käsittää tämän totuuden korkeutta koko sen laajuudessa. Raamattu ei sano, että Jumalalla vain on rakkautta, vaan se sanoo, että Jumala on rakkaus. Koko hänen olentonsa on rakkautta. On Jumalassa vihaakin, sillä pyhänä Hän vihaa syntiä. Ja Hänellä täytyy olla vihaa niin kauan kuin maailmassa on syntiä. Mutta viha ei ole Jumalan vasituisen olennon ominaisuutta. Jumala ei tahdo, että yksikään ihminen hukkuisi, vaan että kaikki kääntyisivät ja tulisivat totuuden tuntoon. Ihmiselle, joka taistelee elämän ahdingoissa, on tärkeä tietää, ettei Jumala tahdo, että hän hukkuisi, sillä sitä Hän ei tahdo yhdenkään ihmisen suhteen, vaan sitä Hän tahtoo rakkaudessaan, että jokainen kääntyisi maailmasta ja synnistä ja omistaisi sen iankaikkisen elämän, jonka Hän on Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa valmistanut kaikille.

Suuri on synnin valta ihmisessä. Pimeyden valta kylvi synnin siemenen jo esivanhempaimme sydämeen, ja siitä asti on synti kasvanut pimeyden vallan turvissa, niin että se nyt turmelee ja saastuttaa kaikkia ihmiskunnan oloja. Ken voi lukea ne kyynelet, joita uskovat vanhemmat vuodattavat,

kun he rakkaudesta lapsiin taistelevat pimeyden vallan vaikutuksia vastaan lastensa sydämissä! Kuinka kammottava onkaan se rikollisuus, joka yhä vain on kasvamassa ihmiskunnan piirissä! Jumalan ainokainen Poika syntyi Vapahtajaksi tänne, ja Hän sovitti viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan ihmiskunnan synnit. Hän antaa niille, jotka Hänet vastaanottavat, vallan Jumalan lapsiksi tulla. Jumala on pitkämielinen meitä kohtaan. Niin suuri on hänen rakkautensa, että Hän huolehtii jokaisesta yksityisestä ihmisestä ja pyytää hänet pelastaa synnin tuomiosta ja vallasta. Jumalan Pyhä Henki on vuodatettu kaiken lihan päälle, ja tämä Henki tahtoo varjella ihmisiä hukkumasta pimeyden valtaan. Hän vetää taivaallisella rakkaudella puoleensa kaikkia. Hän kuulee niiden huutoja, jotka pyytävät Jumalaa avukseen, ja Hän pelastaa taivaallisella voimallaan pimeyden vallasta ne, jotka antautuvat Hänelle. Sentähden on Jumalan valtakunta kasvamassa maan päällä, vaikka synnin valta on niin suuri.

Kun ihminen ottaa vastaan Jumalan kutsumuksen ja pyytää Pyhän Hengen voimalla valkeuden lapsena vaeltaa, saa hän Jumalalta armoa, niin että hän voi uudessa elämässä vaeltaa. Herra kuulee kaikkia, jotka Häneltä apua pyytävät, ja Jumalan enkelit ovat heitä suojelemassa kaikissa vaaroissa. Suuri ja korkea on se valta, joka tukee niitä, jotka elämän kaidalla tiellä kilvoittelevat. Apostoli Paavali sanoo sentähden: »Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi Hänet alttiiksi meidän kaikkien edestä, kuinka Hän voisi olla lahjoittamatta meille kaikkea muutakin Hänen kanssaan»? (Room. 8: 31, 32). Taistelutantereella on kristitty, mutta Jumala, joka on hänen puolellaan, on paljon väkevämpi kuin ne, jotka ovat häntä vastaan. Ja Raamattu kehoittaa kristittyä: »Taistele uskon jalo taistelu» (1 Tim. 6: 12). »Ole uskollinen kuolemaan asti, niin Minä annan sinulle elämän kruunun» (Ilm. 2: 10). Sentähden tulee meidän kestää kilvoituksessa, sillä Jumala on pitkämielinen meitä kohtaan eikä tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen.

JOULUKUUN 2 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Mikä minulle oli voitto, sen olen minä Kristuksen tähden lukenut tappioksi» (Fil. 3: 7).

Jumalan valtakunta ei ole tästä maailmasta, eivätkä sen palvelijat voi toimia, niinkuin maailman palvelijat toimivat. Jeesus oli ylhäältä syntyisin. Ihmisen Poikana Hän eli täällä maan päällä, mutta ei kukaan voinut Häntä synnistä soimata. Hän esiintyi kaikessa puhtaana ja nuhteettomana. Kuitenkin vihasivat fariseukset Jeesusta, ja tämä viha kasvoi yhä, niin että Hän loppuaikoina vetäytyi erämaihin ollakseen turvassa niiltä, jotka pyysivät Hänet tappaa. Mikä todistus juutalaisia vastaan onkaan siinä, että Jumalan ainokainen Poika joutui semmoisen vihan esineeksi, ettei Hän aina voinut vapaasti vaeltaa kansansa keskuudessa! Siinä on syvä todistus ihmiskunnan synnistä. Niin suureksi oli vastakohta Kristukseen nähden kasvanut, että Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt, ristiinnaulittiin pahantekijänä. Tämä kohtelu, jonka alaiseksi puhtain ja vanhurskain jäsen ihmiskunnassa, Jumalan ainokainen Poika, joutui, on eittämätön todistus siitä kammottavasta turmeluksesta, johon ihmiskunta on joutunut. Juutalaiset tekivät oikeuden ja vanhurskauden nimessä suurimman vääryyden, mikä maailmassa koskaan on tapahtunut.

Tämä vastakohta, joka vaikuttaa ihmiskunnan kaikkiin oloihin, on kuitenkin useimmilta kätketty. Se Herra, joka ei synnistä mitään tietänyt, ristiinnaulitaan pahantekijänä, ja juutalaiset pilkkaavat Häntä, sylkevät Häntä kasvoihin ja käskevät Hänen astua alas ristiltä, jos Hän on Jumalan Poika. Tämä Jeesuksen Kristuksen tuomitseminen pahantekijänä kuolemaan on kammottava todistus siitä voimasta, mikä pimeyden vallalla ihmiskunnassa on; eikä tämä teko heitä varjoaan ainoastaan juutalaisten yli, vaan ihmiskunnan vasituinen tila on jossakin määrin samanlainen muuallakin maailmassa. Voidaan vanhurskautta ja oikeutta kiittää ja ylistää ja kuitenkin asettua valhetta ja vääryyttä puoltamaan.

Kun tämmöinen vastakohta on mahdollinen inhimillisessä yhteiskunnassa, joutuu tunnollinen usein vaikeaan asemaan. Pahaa pyydetään kaunistaa, niin että se näyttää hyvältä, ja hyvää pyydetään esittää pahana. Paljon tämmöistä tapahtuu puolueriidoissa meidän aikanamme, jolloin puoluehenki vääristelee yksinkertaisimmatkin asiat. Kristus oli totuudesta, eikä kukaan voinut Häntä synnistä nuhdella, mutta fariseuksilla oli paljon syytöksiä Häntä vastaan, he kun eivät totuudessa pysyneet. Niin käy vielä usein kristittyjen elämässä, että se, mikä näyttää olevan heille voitoksi, tulee heille tappioksi, ja että se, mikä näyttää olevan heille tappioksi, tulee lopulta heille voitoksi.

Totuus ja oikeus ovat Jumalan valtakunnan perusteita. Ne ovat kannattamassa yhteiskunnan elämää. Kristitty tarvitsee valoa ylhäältä, niin että hän tietää, mikä on oikeaa ja mikä totta; ja siinä tulee hänen pysyä silloinkin, kun pimeyden valta laskee valhevaipan Jumalan oikean asian yli. Jumalan Henki johdattaa ihmistä oikeaa tietä. Hän valaisee niitä, jotka pyytävät Jumalan teillä kulkea. Hän johdattaa kaikkeen totuuteen, mutta kristityn tulee olla Hänelle uskollinen ja pysyä valveilla, niin ettei pimeyden valta häntä sokaise. Ja Kristuksen tähden tulee hänen usein maailmassa puolustaa sitä, mikä tuottaa hänelle tappiota. Jumalan asia pääsee aina lopulta voitolle.

JOULUKUUN 3 P:NÄ.

Te olette kalliisti ostetut (1 Kor. 6: 20).

Synti on turmiollinen ihmiskunnalle. Pimeyden valta on sen kautta saanut niin suuren vaikutuksen kristikunnan oloissa, ja synnin tuomio painaa kansoja. Tämä tuomio on oikeudellista luontoa, ja siitä voi kristikunta vapautua vain oikeudellisen lunastuksen kautta. Esivanhempamme lankesivat kiusauksen hetkenä ja joutuivat sen kautta pimeän vallan pauloihin, ja tämän vallan vaikutus on yhä vain kasvanut ihmiskunnassa.

Lunastus on tarpeen, jonka kautta ihminen voi vapautua tästä synnin tuomiosta. Mutta niin korkea on tämä lunastus, ettei ihmisvoima kykene sitä suorittamaan. Jumalan ainosyntyinen Poika, Jeesus Kristus, joka oli Jumalan tykönä, ennenkuin tämä maailma olikaan, ja jonka kautta tämä maailma luotiin, on ainoa, joka kykenee tämän lunastuksen aikaansaamaan. Jos ihminen kuolisi sovittaakseen syntinsä, niin ei tämä kuolema olisi sen arvoinen, että hänen syntinsä tuomio sen kautta poistuisi. Ja nyt on kysymyksessä koko ihmiskunnan synti, menneiden sukupolvien ja tulevien, ja tämän lunastuksen voi vain Hän suorittaa, jossa, jonka kautta ja johon kaikki on luotu. Ainoastaan Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri voi lunastaa ihmiskunnan ja sovittaa sen synnit.

Kallis on tämä lunastus. Ei yhdenkään luodun olennon kuolema voi tämmöistä lunastusta saada aikaan, vaan siihen on tarpeen sen Jumalan Pojan sovintokuolema, joka on siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta. »Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kirokseksi meidän edestämme — sillä kirjoitettu on: 'Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu'» (Gal. 3:13). Raamattu sanoo vielä: »Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan, Hänen, joka tosin oli edeltätiedetty jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina ilmoitettu teitä varten, jotka uskotte Jumalaan» (1 Piet. 1:18—21).

Synnin tuomio tuottaa ehdottoman turmion, ellei se saa sovitusta osakseen. Kun luemme niistä moninaisista uhreista, jotka Jumala vanhassa liitossa oli säätänyt kaikkinaisten syntien sovittamiseksi, ja kun tiedämme, että Israelin kansa alituiseen uhrasi monenlaisia uhreja niiden syntien sovittamiseksi, jotka sen keskuudessa tehtiin, niin näemme, kuinka vakava synnin seuraus on. Ihminen, joka syntiä tekee, joutuu synnin kirouksen alle, eikä hän pääse siitä vapaaksi ilman sovitusta. Uudessa liitossa ei ole enää niitä moninaisia uhreja, jotka vanhan liiton kansa alituiseen uhrasi, sillä Jumalan ainokainen Poika antoi

itsensä uhriksi, ja Hän sovitti ihmiskunnan synnit. Mutta Kristuksen sovitus on uskossa omistettava, niin että Kristuksen sovintokuolema todella ottaa pois meidän syntimme. Uuden liiton uhrilammas on kyllä uhrattu, mutta ihmisen tulee uskossa omistaa tämä sovitus, jos hän tahtoo synnin tuomiosta vapaaksi tulla. Ellei ihminen tule synnintuntoon ja katumuksessa pyydä päästä sen tuomiosta, jää hän synnin kirouksen alle.

Ei riitä, että ihminen vain ajatuksissa liikkuu ja luulee pääsevänsä synnin tuomiosta sillä, että myöntää syntinsä vääryydeksi. Uskonelämä liikkuu todellisuuden piirissä. Ihmissydämen tulee katumuksessa ja uskossa toimia yhdessä Kristuksen kanssa. Koko ihmisen olennon tulee olla kilvoituksessa syntiä vastaan. »Toimikaa pelolla ja vavistuksella niin, että pelastutte», sanoo Raamattu (Fil. 2:12). Kilvoitus on tarpeen syntiä vastaan, ja tässä kilvoituksessa ihminen uskolla omistaa Kristuksen lunastuksen, niin että puhdistus synnistä tulee eläväksi uskon ja parannuksen asiaksi. Paljas tieto ei riitä autuuden asiassa. Sydämen toimi on tässä tarpeen. Koko ihmisolento on kääntyneen elämässä liikkeellä, ja elämän todellisuus kannattaa uskovan elämää Jeesuksessa Kristuksessa.

JOULUKUUN 4 P:NÄ.

Meillä on Jeesuksen veren kautta pääsö kaikkein pyhimpään (Hepr. 10:19).

Jerusalemin temppeli rakennettiin Jumalan antaman suunnitelman mukaan. Temppelirakennukseen kuului kolme osaa: esikartano, pyhä ja kaikkein pyhin. Esikartanoon kokoontui kansa, papit toimittivat palvelustaan pyhässä, ja pyhimpään meni ylimmäinen pappi kerran vuodessa uhraamaan ja rukoilemaan kansan edestä. Esirippu erotti pyhimmän pyhästä. Pyhimpään ei saanut mennä kukaan muu kuin ylimmäinen pappi. Esirippu oli kuvauksena siitä

salaisuudesta, mihin Jumalan korkeimmat pelastustotuudet vanhan liiton aikana olivat kätketyt. Kristuksessa ilmoitti Jumala taivaan valtakunnan salaisuudet. Sentähden repesi esirippu kahtia, kun Kristus kuoli ristinpuulla, sillä Hänessä oli taivaan valtakunta tullut maan päälle, ja hänen kuolemansa valmisti meille iankaikkisen lunastuksen. Vanhassa liitossa kasvatti Jumala Israelin kansaa vastaanottamaan sen korkeimman ilmestyksen, joka Jeesuksen Kristuksen kautta tuli ihmiskunnan osaksi. Ei ole enää olemassa mitään esirippua, joka estää uuden liiton kansaa omistamasta Jumalan täydellistä ilmestystä, sillä Jeesuksessa Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja hänen täyteydestään saa uskova ottaa armoa armon lisäksi. Raamattu sanoo: »Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän edestämme on mennyt, tultuaan Ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan iankaikkisesti» (Hepr. 6:19,20).

Kuvauksissa sai vanhan liiton uskova katsella sitä korkeampaa totuutta, joka on tullut uuden liiton uskovan osaksi. Mutta pääsö pyhimpään käy vain Kristuksen veren kautta. Hän valmisti meille iankaikkisen lunastuksen. Jeesuksessa Kristuksessa on korkein ilmestys tullut kristikunnan osaksi. Mutta ihmisen tulee kääntyä synnistä ja maailmasta ja tulla uskossa tämän uuden liiton Ylimmäisen papin tykö. Kristinuskon totuudet ovat omistettavat sydämen uskolla, ja kilvoitus on tässä tarpeen. Usea luulee, että taivaan valtakunnan tavarat ovat hänen omansa, vaikka hän ei niitä etsi eikä kilvoittele sen puolesta, että ne tulisivat hänelle sydämen tavaraksi. Apostoli sanoo Timoteukselle: »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään» (1 Tim. 6:12).

Raamattu sanoo: »Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsö kaikkein pyhimpään, jonka pääsön Hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi esiripun kautta, se on hänen lihansa kautta kulkevaksi tieksi, ja koska meillä on suuri pappi, Jumalan huoneen haltija, niin käykäämme esiin totisin sydämin täydessä uskon

varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä» (Hepr. 10:19—22). Vanhan liiton kansa ei saanut mennä pyhimpään. Uuden liiton uskovalla on Kristuksen lunastuksen kautta pääsö sinne, mutta useat kristityt luulevat sen tiedon riittävän, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsö valmistettu pyhimpään, eivätkä käytä sitä tietä päästäkseen kristinuskon pyhimmän todellisuuden piiriin. Ajatuksen tieto on usean mielestä riittävä, mutta meidän on uskossa käyminen pyhimpään sen lunastuksen kautta, minkä Jeesus on meille valmistanut. Raamattu sanoo: »Käykäämme sentähden uskalluksella armoistuimen eteen, jotta saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan» (Hepr. 4:16). »Olkaa sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne» (Jaak. 1:22). Suuri on se armo, että saamme Kristuksen veren kautta uskossa liikkua pyhimmässä. Käyttäkäämme joka päivä tätä armoa.

JOULUKUUN 5 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, jottei kukaan ottaisi kruunuasi» (Ilm. 3:11).

Johanneksen Ilmestyskirjan alussa antaa Jumalan Henki kehoituksia, varoituksia ja käskyjä seitsemälle seurakunnanenkelille. Useimmissa kirjeissä on varoituksia ja nuhteita. Nämä lähetyskirjeet ovat suuriarvoiset, sillä ne paljastavat perusteellisia epäkohtia kristikunnassa ja vaativat niiden poistamista. Ne seurakunnat, jotka ovat pysyneet oikeassa suhteessa Jumalaan, saavat kiitosta ja kehoituksia kestävyyteen.

Jumala tahtoo, että kristityt pysyvät valveilla ja odottavat Herran tuloa. Vuosituhansia odottivat vanhan liiton uskovat Herran ensimmäistä tuloa, ja uneliaisuus sai laajalta vallan Israelissa, mutta Herra tuli aikanaan, ja Hän perusti uuden liiton. Hän sovitti maailman synnit omalla kuolemallaan, ja Jumalan Henki vuodatettiin kaiken lihan päälle. Mutta ulko-

naiset olot eivät vielä uudistuneet. Tie on valmistettava Herran toiselle tulemiselle, jolloin Hän päättää työnsä. Suuri on Herran ilmestyksen päivä. Hän tulee pyhien enkelien kanssa, ja Hän tekee silloin kaikki uudeksi. Tätä Herran toista tulemista odottavat valveella olevat kristityt.

»Minä tulen pian», sanoo Herra. Aika on Jumalan edessä oleellisesti toinen kuin ihmisten. Kohta on kaksituhatta vuotta kulunut siitä päivästä, jolloin nämä sanat lausuttiin, ja kuitenkin on vielä se sana voimassa, että Herra tulee pian. Jumalan edessä on tuhat vuotta niinkuin yksi päivä ja yksi päivä niinkuin tuhat vuotta. Jumalan toimissa vallitsee sisäinen yhtenäisyys. Eivät aika ja paikka tätä toimintaa hajoita. Me näemme vain yksityisiä piirteitä Jumalan toimista, mutta ne ovat täynnä ylimaailmallista elämää. Herran apostoli sanoo: »Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!» (Room. 11:33). Herra on aina tulemassa. Ajallisuuden olosuhteiden mukaan ei tätä ole arvosteltava. Jokaiselle uskovalle sanoo Herra: »Minä tulen pian.» Meidän tulee aina odottaa tulevaa Herraa, sillä Hän on tulemassa, ja joka ei Häntä odota, hän menettää kruununsa, kun Herra tulee.

Herra sanoo vielä: »Pidä, mitä sinulla on.» Uskovalla on paljon, jota hän on Herralta saanut. »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan» (Matt. 7:7). Joka päivä on kristitty anomassa Jumalalta armoa, ja hän saa aina Jumalalta hyvää. Mutta on paljon niitä, jotka eivät ajattele sitä, että Jumala on kuullut heidän rukouksensa, ja jotka eivät siitä syystä pidä huolta siitä, mitä Jumala on heille antanut, vaan tuhlaavat sen.» »Pidä, mitä sinulla on», on sentähden tärkeä sana kristitylle. On semmoisiakin rukoilijoita, jotka pitävät itseään niin kelvottomina, etteivät luule Jumalalta mitään saaneensa. Jumala tahtoo näillä sanoilla: »Pidä, mitä sinulla on», kehoittaa kristittyä pitämään huolta siitä hyvästä, minkä Jumala anojalle antaa. On suuri armo, että Jumala kuulee meidän rukouksemme, ja rukoilijan tulee pitää huolta siitä, mitä hän rukouksen johdosta saa, sillä muutoin hän me-

nettää sen; ja hän voi sillä tien menettää kruununsakin. Jumala sanoo: »Pidä, mitä sinulla on, jottei kukaan ottaisi kruunuasi.» Huolimattomuus tässä kohden tuottaa suuren vahingon. Herra tulee pian. Pidä, mitä Jumala on sinulle antanut, ja pyydä aina uutta armoa Jumalalta. Hän on rikas kaikkia kohtaan, jotka Häntä avuksensa huutavat.

JOULUKUUN 6 P:NÄ.

Mikä on se lapsi, jota ei isä kurita? (Hepr. 12:7).

Kasvatus on isän ja äidin pyhä velvollisuus. Missä Jumalan asettamaa pyhää järjestystä pidetään arvossa, huolehtivat vanhemmat tunnollisuudella lastensa kasvatuksesta. Mutta kehitys on monessa kohden kulkenut siihen suuntaan, että esiisien pyhät säännöt ovat syrjäytetyt ja huolimaton välinpitämättömyys on astunut niiden sijalle. Kristillinen yhteiskunta pyytää kyllä meidän aikanamme huolehtia nousevan polven kasvatuksesta, mutta paljon on puutteita tässä kohden, ja lapset saavat enimmäkseen kehittyä oman mielensä mukaan, kun vain koulujen antamia tietoja omataan. Tiedolla on kyllä arvonsa, mutta siveellinen kasvatus on suuressa määrässä laiminlyöty.

Kasvatuksessa on myös kuri tarpeen. Synnin valta on kehittynyt niin suureksi, että se kaikkialla on tuottamassa tuhoa. Paha on kurilla painettava alas. Kaikkialla se pyrkii esille ja koettaa saada kasvavan polvenkin valtoihinsa. Ja missä sitä ei kovuudella kohdella, siinä se aina tekee tuhojaan. Hyvää on kohdeltava rakkaudella, niin että se pääsee vapaasti kehittymään ja huolellisen hoidon alla laajentamaan terveellistä vaikutustaan kasvavaan polveen. Mutta paha on kuritettava. On valitettavaa, että paha usein nykyaikana saa niin paljon myötätuntoisuutta ja tukea osakseen. Ei ollut yhteiskunnassa muinoin niin paljon niitä, joiden silmämääränä on pahan edistäminen. Raamattu sanoo: »Kammokaa pahaa, riippukaa

hyvässä kiinni» (Room. 12:9). Ja raja oli ennen selvempi hyvän ja pahan välillä kuin nyt. Pyydetään usein nykyaikana luoda viehättävä muoto pahalle, ja kasvavaa polveakin johdatetaan rappeutuneissa piireissä pahan polkuja kulkemaan.

Lapsen elämä kodissa vaatii paljon huolenpitoa. Hän on vieno kasvi, joka on taidolla hoidettava. Onnellinen on ihminen, joka pyytää Jumalan lapsena vaeltaa. Onnellinen on hän, kun Jumalan Henki saa johdattaa hänen toimiaan. Jumalan lapsi kysyy kaikessa taivaallisen Isän tahtoa, ja hän pyytää sitä toteuttaa silloinkin, kun ihmiset hänen ympärillään ovat toista mieltä. Korkea on Isä taivaissa. Hän rakastaa kaikkia luotujaan. Joka päivä Hän tekee hyvää ihmisille ja vetää iankaikkisella rakkaudella heitä puoleensa. Kun ihminen on kääntynyt ja vaeltaa Pyhän Hengen vaikutuksen alaisena, on hänellä rauha Jumalan kanssa. Tämä Jumalan rauha on suloinen, ja se antaa oikean onnen. Mutta Jumala tahtoo kasvattaa lapsiaan. Sentähden Hän aina ajoittain antaa heille koettelemuksia.

Ihmisen olennossa ovat perusvoimina omatunto, ajatus ja tahto. Omassatunnossa toimii ylimaailman henkielämä, ja tämä pyytää johdattaa ihmisen ajatusta ja tahtoa. Jos ihminen on tehnyt omaatuntoa vastaan, nuhtelee se häntä. Tämä omantunnon nuhde on Jumalan ääni ihmisessä, ja ihmisen tulee ottaa siitä vaari. Tässä kohden on Raamatun sana: »Mikä on se lapsi, jota ei isä kurita?» erittäin tärkeä ihmiselle. Taivaallinen Isä antaa omantunnon nuhteissa kuritusta niille, jotka poikkeavat hänen teiltään. Ja jokainen isä, joka pyytää Jumalan tahtoa tehdä, antaa kuria lapselleen, jos tämä tekee Jumalan tahtoa vastaan. Ei se ole oikeaa rakkautta, jos isä hemmoittelee lapsiaan eikä kurita pahaa. Maallisen isän tulee noudattaa taivaallisen Isän esikuvaa, ja Jumala tahtoo aina kuria käyttää, milloin oikeutta ja totuutta poljetaan, vaikka Hän on rakkaus. Isänä Hän valvoo lapsen elämää, ja vakavana tulee maallisen isän hoitaa tehtäviään lastensa kasvatuksessa. Hyvää on aina edistettävä ja pahaa painettava alas.

JOULUKUUN 7 P:NÄ.

Sentähden että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpain rakkaus (Matt. 24:12).

Rakkaus on korkein voima, ja se on olennoltaan moninainen. Jumala on rakkaus, ja tämä rakkaus on korkein. Raamattu sanoo: »Rakasta Herraa Jumalaasi koko sydämestäsi ja koko sielullasi ja koko voimallasi ja koko mielelläsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi» (Luuk. 10:27). Jumalaan nähden tulee rakkauden siis olla korkein voima. Ja luomakunnassa näemme, kuinka rakkauden sääntö on kaikkialla määräävänä Jumalan sääntönä. Rakkaus on Jumalan olennossa korkeampi kuin luomakunnan piirissä. Ihmeellinen ja jalo on tämä voima, ja ihmiskunnan onni riippuu siitä, että oikea rakkaus hallitsee ihmiselämää.

Mutta on olemassa rakkautta, joka ei ole ylhäältä, vaan joka on pimeyden vallan vaikuttama. Tämä rakkaus on olennoltaan paha. Siinäkin on voimaa, mutta se turmelee. Ja kaikkialla, missä pimeyden valta pääsee hallitsemaan, virittää se rakkautta pahaan. On kammottavaa, kun ihminen joutuu tämän rakkauden valtaan. Ne suuret onnettomuudet, jotka ihmiskunnan kehittyessä ovat esiintyneet, ovat väärän rakkauden hedelmiä. Sentähden on ihmiskunnan historia luisunut alaspäin, että rakkaus pahaan on kasvanut kaikilla aloilla.

Oikea rakkaus on Jumalan tahdon kannattama, niinkuin se onkin Jumalan lain ydinvoima, ja sekin on kehittymässä. Jumalan lain turvissa kehittyy se rakkaus, joka on ylhäältä, ja ihmisen vasituinen onni perustuu siihen, että Jumalan rakkaus vuodatetaan hänen sydämeensä. Raamattu sanoo: »Me rakastamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä» (1 Joh. 4:19). Jeesus Kristus tuli perustamaan Jumalan valtakunnan maan päälle, ja Hänessä ilmestyi Jumalan rakkaus. Hän antoi henkensä uhriksi pelastaakseen ihmiskunnan pimeyden vallasta, ja Hän antaa Pyhän Hengen kautta omilleen tämän Jumalan rakkauden. Missä Jumalan rakkaus on päässyt

ihmistä hallitsemaan, on tämä siirtynyt ylimaailman elämänpiiriin, ja täällä hallitsee Jumalan tahto.

Missä synti hallitsee, siinä ei Jumalan rakkaus ole elämää ohjaamassa, vaan pimeyden valta johdattaa niitä, jotka laittomuuden poluilla kulkevat. Raamattu sanoo: »Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu» (Room. 5:5). Ihminen tulee Jumalan lapseksi sen kautta, että hän uskomalla Jeesukseen Kristukseen saa Pyhän Hengen. Ja kun ihminen on tullut tämmöiseen yhteyteen Jumalan kanssa, silloin muodostuu hänen elämänsä Jumalan tahdon tekemiseksi. Uudestisyntynyt ihminen ei voi tieten tahtoen Jumalan tahtoa vastaan toimia, sillä hänen sydämensä syvin pyrintö on olla taivaalliselle Isälle kuuliainen, joka antoi Poikansa kuolemaan hänen syntinsä sovinnoksi.

Kristityn korkein pyrintö on Jumalan lapsena eläminen, niin että hän täällä maan päällä tekee Jumalan tahdon. Sentähden hän pyytää laittomuutta karttaa, ja hänen uskonsa kilvoitus liikkuu taivaan valtakunnan piirissä, jossa kaikki pyytävät olla Jumalan tahdon tekijöinä. Jumalan rakkaus viihtyy vain siinä piirissä, missä Jumalan tahtoa tehdään ja laittomuutta kartetaan. Suureksi on laittomuuden valta nykyaikana kasvanut, ja tämä on todistuksena siitä, että pimeyden valta yhä enemmän kietoo ihmisiä laittomuuden pauloihin. »Valvokaa ja rukoilkaa», sanoo Herra (Matt. 26:41).

JOULUKUUN 8 P:NÄ.

Raamattu sanoo: »Et Sinä ole Jumala, jolle jumalaton meno kelpaa; ei paha saa viipyä edessäsi» (Ps. 5:5).

Jumala on niin korkea, ettemme voi ajatuksellamme käsittää hänen olentoansa. Raamattu teroittaa meille Jumalan ylimaailmallisuutta. Se sanoo: »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt» (Joh. 1:18). Kuinka voisikaan ihminen ajatuksellaan käsittää sitä olentoa, joka oli olemassa, ennenkuin maa-

ilma olikaan. Ja niin pyhä on Jumalan nimi vanhan liiton ilmestyksessä, että Jumalan pilkkaaja sai kuolemanrangaistuksen. Raamatussa kuuluu Jumalan kiitos: »Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot, koko maa on täynnä hänen kunniaansa!» (Jes. 6:3). Ankarat ovat ne rangaistukset, jotka Mooseksen laissa ovat säädetyt Jumalan nimen häväisijöille. Kun Jumala ilmestyi Siinain vuorella ja antoi lakinsa Israelin kansalle, pääsi vain Mooses Jumalan kanssa puhumaan, ja hänen kasvonsa kirkastuivat hänen ollessaan Jumalan parissa, niin etteivät Israelin lapset voineet niitä katsella, vaan tultuaan alas vuorelta täytyi hänen panna peite kasvoillensa puhuessaan kansalle. Monella tapaa tulee vanhan liiton ilmestyksessä tämä Jumalan korkeus ja pyhyys näkyviin. Vanhan liiton uskova pelkäsi ja rakasti Jumalaa. Mutta uuden liiton kansoilla on käsitys Jumalan pyhyydestä ylipäänsä paljon himmentynyt. Jumalanpelko on laimentunut, ja uskonelämä liikkuu liiaksi tämän maailman katoavassa piirissä. Jumala sanoi Aabrahamille: »Vaella Minun edessäni ja ole vakaa» (1 Moos. 17:1). Jumalan kasvojen edessä tulee uskovan vaeltaa, ja Jumalan käsien käänteitä tulee hänen tarkata. Mutta kristikunnan moninaiset puuhat vetävät usein uskovan mielen alas katoavaisuuden piiriin. Kristikunnallekin kuuluu Jumalan kehoitus: »Vaella Minun edessäni ja ole vakaa.»

Jumalaton meno ei Jumalalle kelpaa, sillä meidän tulee peljätä ja rakastaa Jumalaa ja kunnioittaa hänen nimeänsä. Paha ei saa viipyä Jumalan edessä, sillä pyhänä Hän vihaa syntiä. Ja kun katselemme tarkemmin kristikunnan elämää, huomaamme siinä nykyaikana paljon, jota hemmotellaan, vaikka se ei Jumalalle kelpaa. On surullista, että pahan valta yhä vain on kasvamassa ihmiskunnassa, ja sitä Hengen voimaa, joka synnin vallan kukistaa, on niin vähän. Parannus on tässä kohden tarpeen, ja nykyisen sukupolven mieleen on teroitettava, ettei jumalaton meno Jumalalle kelpaa, eikä paha saa viipyä Hänen edessään. Taistelu syntiä vastaan on kristikunnalle tarpeen.

Parannus tietää alkukielen mukaan »mielen kääntymys».

Ei riitä, että ihminen poistaa joitakuita paheita ja pyytää yksityiskohdissa parantaa elämänsä, vaan täydellinen käänne on ihmiselle tarpeen, jos hän tahtoo kristinuskon piiriin tulla. Ajatuksen ja tahdon täytyy kääntyä pois kaikesta pahasta ja ruveta hyvää rakastamaan ja tekemään. Parannuksessa kääntyy ihminen pois maailmasta, ja uskossa hän kääntyy Kristuksen puoleen, jossa jumaluuden koko täyteys asuu. Kokonainen muutos on välttämättä tarpeen jokaiselle, joka tahtoo uudeksi ihmiseksi tulla. Nykyaika tahtoo tyytyä paikkailemiseen ja luulee sen riittävän, jos yhtä ja toista korjataan, mutta Raamattu sanoo Jumalasta: »Et Sinä ole Jumala, jolle jumalaton meno kelpaa; ei paha saa viipyä edessäsi.» Kaikkea pahaa vastaan on taisteltava, ja kaikki, mikä on jumalatonta menoa, on poistettava kristityn elämästä. Kristinuskossa esiintyy uusi peruste, joka tahtoo hallita ihmistä. »Se, mikä on vanhaa, on kadonnut», sanoo Raamattu, »katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5:17). Paikkailemisella ei ihminen saa rauhaa, vaan uudestisyntyminen on tarpeen, jossa Jumalan Henki pääsee hallitsemaan ihmistä. Jumalan rauhaa me tarvitsemme, sitä rauhaa, joka käy yli kaiken ymmärryksen. Tämän rauhan antaa meille yksin Kristus.

JOULUKUUN 9 P:NÄ.

Me kuljimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, ja kukin meistä poikkesi omalle tiellensä; mutta Herra heitti kaikkien meidän synnit Hänen päällensä (Jes. 53:6).

Synnin valtaa pyydetään nykyaikana himmentää ja synnin vasituinen olento kätketään usein vääriin muotoihin. Usealle on synti nykyaikana vain jotain puutteellista, mutta sillä tapaa vääristellään synnin olento. Syntiä kannattamassa on pimeyden valta, ja se pyytää toteuttaa turmiolliset aikeensa synnin petoksen kautta. Ei kukaan ihminen ole vapaa synnin turmeluksesta. Kaikki me vaelsimme eksyksissä niinkuin lampaat,

ja kukin poikkesi omalle tielleen. Sentähden vaati synnin sovittaminen niin kalliin uhrin. Jumalan ainokaisen Pojan täytyi ihmistyä, ja Hänen täytyi vuodattaa viaton verensä ihmiskunnan synnin sovinnoksi.

Järkeisusko, joka pyytää himmentää synnin olentoa, ei luule ylimaailmallista uhria tarpeelliseksi ihmiskunnan synnin sovittamiseksi, vaan se arvelee, että Kristus oli vain ihminen, semmoinen kuin mekin, vaikka Hän oli suuremmilla luonnonlahjoilla varustettu, eikä se tahdo uskoa, että Jumalan täytyi ihmistyä ja Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri oli vuodatettava ihmiskunnan synnin sovittamiseksi. Jumalan täytyi antaa ainoa Poikansa ristinkuolemaan pelastaakseen ihmiskunnan iankaikkisesta kuolemasta. Suuri ja raskas oli se uhri, jonka Jeesus antoi ihmiskunnan hyväksi, kun Hän ristinpuulla huusi: »Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit Minut?» (Mark. 15:34).

Kristikunnassa on nykyjään paljon niitä, jotka pyytävät synnin kammottavaa olentoa himmentää, mutta sen uhrin suuruus, joka oli annettava ihmiskunnan synnin sovinnoksi, osoittaa, kuinka rajattoman suuri synti on Jumalan silmissä. Ja kristityn rauhalle on tärkeää, että hän tuntee synnin sen vasituisessa olennossa ja että hän elävässä uskossa omistaa sen lunastuksen, minkä Jumala on valmistanut. Paljon leikittelevät epäusko ja taikausko nykyjään synnillä, ja usein on synnintunto aivan pintapuolinen. Sentähden on kilvoitus syntiä vastaan usein niin laimea. Synnin tuomiosta täytyy sen päästä vapaaksi, joka tahtoo rauhaa Jumalan kanssa, ja synnin valta on voitettava Kristuksen Hengen voimalla. Kilvoittelu on tarpeen, todellinen kilvoitus elämän kruunun puolesta.

Kun luemme Raamatusta apostolien kilvoituksesta syntiä vastaan ja kun Jeesuksen hiki oli kuin veripisarat Hänen kilvoitellessaan maailmansovinnon puolesta Getsemanessa, niin esiintyy tämmöisissä todistuksissa synnin vakavuus. Ja Jumalan toimi ihmiskunnan pelastukseksi on elävä todistus ihmiskunnan syvästä lankeemuksesta ja lunastuksen korkeasta arvosta.

Kaikki me kuljimme eksyksissä niinkuin lampaat, ja kukin poikkesi omalle tielleen, mutta Jumala valmisti Jeesuksessa Kristuksessa meille iankaikkisen lunastuksen. Hän pani kaikki ihmiskunnan synnit Poikansa päälle, joka kantoi ne ristinpuuhun, jossa Hän, Jumalan ainokainen Poika, vuodatti verensä meidän syntimme sovinnoksi. Suurempaa uhria ei voida antaa. Ja Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa kaikesta synnistä. Kuinka suuri onkaan se lunastus, jonka Jeesus on meille valmistanut! Kuinka halpana pitääkään maailma tätä sovitustyötä! Sillä on kuitenkin ääretön arvo Jumalan silmissä, ja sentähden me omistamalla Jeesuksen Kristuksen lunastuksen pääsemme rauhaan Jumalan kanssa ja tulemme hänen lapsikseen. Jeesuksessa Kristuksessa on katuvalla syntisellä iankaikkinen lunastus tarjona.

JOULUKUUN 10 P:NÄ.

Me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta (Joh. 1:14).

Jeesuksessa Kristuksessa tuli taivaan valtakunta tänne maan päälle. Hänestä sanoo Johannes: »Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä Hänen kauttaan» (Joh. 1:1—3). Hän eli ihmisen muodossa maan päällä, mutta hänen olennossaan oli Jumalan kirkkaus. Hän kirkastui kirkastusvuorella, ja kun Hän nousi taivaaseen kirkastettuna Ihmisen Poikana, vaikuttaa Hän sieltä maailman Vapahtajana taivaallisella kirkkaudella. Jumala asuu valossa, johon ei kukaan voi tulla. Taivaissa asuvat Jumalan enkelit ja autuaat kirkkaudessa, ja tämä katoava maailma on aikanaan muuttuva Jumalan kirkkauden asuinpaikaksi. Kun apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2:20), on Kristus hänelle »kirkkauden toivo». Kirkkaus asuu Kristuksen kautta

hänen olennossaan ja on tullut hänelle henkiseksi voimaksi, joka vaikuttaa hänen elämässään.

Kun Jumala loi taivaat ja maan, oli maa autio ja tyhjä, ja Jumalan Henki liikkui vesien päällä (1 Moos. 1:1,2). Jumalan kirkkautta ei vielä ollut luomakunnassa, ennenkuin Kristus syntyi maailman Vapahtajana tänne. Hänen kauttaan luo Jumala uudet taivaat ja uuden maan, joissa Jumalan kirkkaus asuu. Kun Jumalan Henki vuodatettiin helluntaipäivänä kaiken lihan päälle, alkoi ihmiskunnalle uusi aikakausi. Ne, jotka uskon kautta Kristukseen syntyvät uudesti, tulevat Jumalan luonnosta osallisiksi, ja heissä asuu Kristus kirkkauden toivona. Sentähden näkee uskon silmä Jumalan kirkkauden piirteitä niissä henkilöissä, jotka ovat uudestisyntyneitä, ja niiden toimissa, jotka Hengessä vaeltavat. On suuri armo, että kristitty pääsee osalliseksi siitä kirkkaudesta, mikä on Jumalassa.

Moninainen on se kirkkaus, josta Jumalan luomakunta on tullut osalliseksi. Raamattu sanoo: »On taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten. Toinen on auringon kirkkaus ja toinen on kuun kirkkaus ja toinen tähtien kirkkaus; onpa toisen tähden kirkkaus erilainen kuin toisen» (1 Kor. 15:40,41). Korkein kirkkaus esiintyy Jeesuksessa Kristuksessa. Sentähden sanoo apostoli: »Me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä.» Jeesus sanoo ylimmäispapillisessa rukouksessaan: »Isä, Minä tahdon, että missä Minä olen, siellä nekin olisivat Minun kanssani, jotka Minulle antanut olet, jotta he näkisivät minun kirkkauteni, jonka annoit Minulle, koska olet rakastanut Minua ennen maailman perustamista» (Joh. 17:24).

Suuret ovat ne lahjat, jotka Jumala ihmiskunnalle antaa. Mutta useat kristityt vaeltavat täällä välittämättä siitä kirkkaudesta, jonka Jumala Kristuksen kautta tarjoaa kaikille ihmisille. Ei ole Jumalan tarkoitus, että ihminen vain saisi jonkinlaista lohdutusta ja virvoitusta siitä, että Kristus on tullut tänne maailman Vapahtajana, vaan Kristus tahtoo tulla uskon kautta

asumaan uskovan sydämeen, ja Hän tahtoo siitä jumaluuden täyteydestä, mikä Hänellä on, antaa uskovalle armoa armon lisäksi. Jumalan kirkkautta tahtoo Herra omilleen antaa, niin että he muuttuvat kirkkaudesta kirkkauteen. Tässä kirkkaudessa on armoa, jota uskova aina tarvitsee, ja siinä on totuutta, jossa Kristuksen Henki tekee uskovan osalliseksi ylimaailman elämästä. Apostoli sanoo: »Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, ja armoa armon lisäksi» (Joh. 1:16). Suuri on se armo, joka Jeesuksen Kristuksen kautta meille tarjotaan.

JOULUKUUN 11 P:NÄ.

Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta portista (Luuk. 13:24).

Jumala loi ihmisen kuvansa kaltaiseksi ja asetti hänet hallitsemaan tätä maata, mutta ihmiskuntaa korkeammalla on suurilukuinen enkelimaailma. Täällä pimeyden valta on saavuttanut suuria voittoja. Koetuksen kautta tuli enkelienkin kehityksen kulkea, mutta useat lankesivat, ja korkeat henkivallat ovat toimimassa pahan palveluksessa. Langenneen enkelimaailman kautta on paha saanut suuren vallan, ja se on kaikkialla häiritsemässä Jumalan työtä. Pimeyden valta on kyllä voitettu, mutta se voi vielä kehittyä, ja suurella taidolla ja voimalla levittää se valtakuntaansa maan päällä, kunnes se lopullisesti kukistuu. Kaksi tietä on olemassa maailmassa: leveä tie, jolla ne ihmiset vaeltavat, jotka toimivat pimeyden vallan vaikutuksen alaisina, ja kaita tie, jolla vaeltajan täytyy kieltää itsensä ja Jumalan tahtoa tehdä. Pimeyden vallan vaikutus on kaikkialla tunnettavana ihmiskunnan kehityksessä, ja sen, joka tahtoo tulla elämään sisälle, tulee kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata sitä Herraa, joka tuli tänne pelastamaan meitä pimeyden vallasta. Ahtaan portin kautta on hänen tultava elämän tielle.

Kilvoitus on sille tarpeen, joka tahtoo vanhurskauden seppeleen saada, sillä synti on saavuttanut semmoisen vallan, että se

asuu ihmisen sydämessä. Ihmisen ajatukset ovat luonnostaan pahat, vaikka omatunto todistaa ihmisen sydämessä Jumalasta. Omatunto on ylimaailman voima, joka aina vaikuttaa oikeuden ja totuuden puolesta, ja se kehoittaa ihmistä toimimaan syntiä vastaan. Se sanoo jokaiselle ihmiselle: tee hyvää ja vältä pahaa. Ja se sanoo: jos teet pahaa, niin tulee rangaistus. Mutta jos ihminen tekee hyvää, antaa se hänelle kiitoksen.

Ahdas on se portti, jonka kautta ihminen pääsee elämän tielle, sillä ihmisen tahto on synnin puolella, ja se on kiellettävä. Omatunto antaa kyllä todistuksensa hyvälle ja vastustaa pahaa, mutta synnin valta on niin suuri, ettei ihminen voi hyvää toteuttaa elämässä ilman Jumalan Hengen apua. Yksityiskohdissa voi ihminen olla hyvän tekijänä, mutta elämässä on uusisyntyminen tarpeen, ennenkuin ihminen voi Jumalan lapsena vaeltaa ja Hengellä kuolettaa lihan tekoja. Synnin tähden käy tie elämään ahtaan portin kautta. Kilvoitus on tässä kohden välttämättä tarpeen. Ihmisen täytyy nousta taisteluun syntiä vastaan, joka hänessä asuu, ja hänen tulee kieltää itsensä, jos hän tahtoo elämän tiellä vaeltaa. Luonnollinen ihminen on Jumalan valtakunnan ulkopuolella, ja kääntymys on tarpeen, jos ihminen tahtoo elämän tielle tulla. Ihmisen täytyy mennä itseensä ja ottaa vaari siitä, mitä omatunto hänelle todistaa. Taistella täytyy hänen syntiä vastaan ja kilvoitella sen hyvän puolesta, joka vetää häntä Jumalan puoleen. Suuri muutos tapahtuu ihmisessä, kun hän rikkoo liiton synnin kanssa ja rupeaa Jumalan teitä kulkemaan. Usein syntyy ankara taistelu, kun pimeyden valta pitää ihmistä pauloissaan, mutta Jumala auttaa sitä, joka Kristuksen tykö tulee ja pyytää Häneltä voimia uuteen elämään.

Ahdas on se portti, joka vie elämään, ja kilvoitus on tarpeen sille, joka tahtoo pimeyden teitä välttää ja Jumalan valossa vaeltaa. Useat ihmiset pyytävät karttaa tätä kilvoitusta eivätkä huoli ahtaasta portista kulkea sisälle elämän piiriin. Jeesus sanoo: »Se portti on ahdas ja se tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät» (Matt. 7: 14). Vakava on tämä Herran sana. Joka ei ahtaasta portista mene sisälle, jää

iankaikkisen kuoleman piiriin. Jumalan armo tarjoutuu jokaiselle ihmiselle, mutta hänen on seurattava Jumalan vetämistä, joka ahtaan portin kautta vie Jumalan valon piiriin ne, jotka Häntä etsivät.

JOULUKUUN 12 P:NÄ.

Kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan (Kol. 3: 13).

Kun katselemme kristikunnan elämää nykyaikana ja tarkastamme niitä varjokohtia, jotka kaikkialla tulevat näkyviin, on syytä muistaa tämä apostolin kehoitus: »Kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan», sillä paljon on erimielisyyttä ja eripuraisuutta tätä nykyä kristikunnassa. On suuntia, jotka ovat riidassa keskenään, ja monenlaiset puolueet pyytävät itselleen valtaa. Seurakunnan tulee olla Kristuksen ruumis, jonka jäsenten kesken vallitsee rakkaus. Apostoli sanoo samassa luvussa: »Pukeutukaa siis, ollen Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen» (v. 12).

Elävä kristitty on Jumalan valittu. Jumala on vetänyt hänet tykönsä maailmasta, ja Jumalan rakkaus häntä ympäröi. Kaikkialla kristikunnassa näemme hedelmiä siitä taivaallisesta rakkaudesta, joka vetää ihmisiä pimeydestä Jumalan valoon. Evankeliumin saarnassa todistaa Jumala, että Hän niin on rakastanut maailmaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa sovintouhriksi ihmiskunnan pelastukseksi. Ja pyhässä ehtoollisessa antaa Herra ruumiinsa ja verensä ihmiselle elämän ravintona nautittavaksi. Kuinka tulisikaan kristittyjen rakkaudella kohdella toisiaan ja Jumalan lapsina toimia sen rauhan rakentamiseksi, jolla Jumala tahtoo yhdistää kristikunnan. Mutta paljon on eripuraisuutta kristittyjenkin kesken. Maallisessa oikeudessa käyvät usein kristitytkin ajamassa riita-asioitaan, vaikka heidän tulisi sopia keskenään ja antaa toisilleen anteeksi, jos

heillä on jotakin moitetta toista vastaan. Apostolin kehoitus: »Kärsikää toinen toistanne», on kaikkialla kristikunnassa tarpeen, sillä ne riita-asiat, jotka häiritsevät seurakuntien elämää, eivät sovi kristityille. Jumala on rakkaus, ja tätä rakkautta Hän osoittaa kaikille ihmisille. Joka päivä saa kristitty Jumalan armoa kokea. Jumalan hyvyyttä saa hän nauttia, vaikka hän niin usein rikkoo Jumalan tahtoa vastaan. Menneinä aikoina pidettiin häpeänä, jos kristitty kävi oikeutta uskonveljensä kanssa, mutta semmoista häpeää saadaan meidän aikanamme usein nähdä. Oli ennen niitä seurakunnan jäseniä, jotka valvoivat sovun säilymistä kristittyjen kesken, ja milloin riidan aiheita tuli näkyviin, kävivät he sovittamassa erimielisiä.

Paljon olisi kristikunnassa tässä kohden korjattavaa, ja kristittyjen tulee pitää huoli siitä, että sopivat keskenään, milloin erimielisyyttä syntyy, niin etteivät anna aihetta maailmanlapsille siihen syytökseen, että heiltä puuttuu keskinäistä rakkautta. Kun saamme joka päivä Jumalalta anteeksi, tulee meidänkin antaa anteeksi uskonveljille ja -sisarille, jos he jollakin tapaa ovat meitä vastaan rikkoneet.

Jeesus sanoo: »Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät on kutsuttava Jumalan lapsiksi» (Matt. 5: 9). Jumalan rauha käy yli kaiken ymmärryksen, ja sen tulee kristittyjen kesken vallita. Se varjelee sydämemme ja ajatuksemme Kristuksessa Jeesuksessa. Raamattu kehoittaa rauhan ja rakkauden säilyttämiseen, mutta usein kristikunnassa tähän aikaan unhotetaan nämä Jumalan käskyt. Meidän tulisi saada yhteiskunnallisissa piireissä aikaan semmoista rauhanrakkautta, että keskinäiset riidat ja käräjänkäynnit loppuisivat kristittyjen kesken, sillä ne riistävät Jumalan siunauksen kansalta, ja tämä siunaus on kansalle kalliimpi kaikkea muuta. Sentähden on kristikansan paremmin noudatettava Herran käskyä: »Kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan.» Hurskas mieliala ei voi säilyä riitaisten kesken.

JOULUKUUN 13 P:NÄ.

Hyvä on Herra ja turva hädän päivänä, ja Hän tuntee ne, jotka Häneen turvaavat (Nah. 1: 7).

Jumala yksin on hyvä. Puhutaan kyllä hyvistä ihmisistäkin. Ylhäältä syntyneitä voi sanoa hyviksi, mutta korkeimmassa mielessä on vain Jumala hyvä. Jeesus sanoo: »Jos te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa Pyhän Henkensä niille, jotka sitä Häneltä anovat» (Luuk. 11: 13). Luonnollinen ihminen on synnin turmelema, ja sentähden on hän paha. Mutta kun hän ylhäältä syntyy ja tulee Jumalan lapseksi, on hän Jumalalle rakas. Hyvä on Herra. Kun Kristus pääsee uskon kautta ihmisen sydämeen asumaan, niin hän ei enää elä luonnollisena ihmisenä, vaan Kristus elää hänessä. Kristuksen kautta on hän ylhäisen Jerusalemin lapsi, eikä synti häntä enää hallitse, vaan hän on Pyhän Hengen hallittavana. Suuri muutos on tämän kautta ihmisessä tapahtunut. Herra, joka on hyvä, elää hänessä ja hän Herrassa.

Monenlaiseen ahdinkoon joutuu ihminen maallisessa elämässään, jossa pimeyden valta häntä ympäröi. Taistelussa täytyy jokaisen ihmisen pysyä, joka tahtoo taivaan kotiin koitua. Herra on hänen turvansa, sillä Hän meni ristinkuolemaan meidän tähtemme, ja Hän pelastaa kaikki, jotka Häneltä apua etsivät. Ei voi kukaan repiä Kristuksen kädestä sitä, joka on kääntynyt ja eläväksi oksaksi tullut elämän viinipuuhun. Taivaan Isä hoitaa tätä elämän viinipuuta, ja jokainen oksa, joka tässä viinipuussa elää, tekee hedelmää Jumalalle. Pimeyden valta on vielä kasvamassa. Se on jo tuomittu, mutta se pysyy pahassa, kunnes se heitetään kokonaan pois iankaikkisen kuoleman vaivaan. Kun Kristus meidän tähtemme tuli ihmiseksi, joutui Hänkin kaikessa kiusattavaksi niinkuin mekin, mutta Hän on ilman syntiä. Hän voi armahtaa meidän heikkouksiamme. Hän on varma turva hädän aikana. Ei Hän työnnä ketään luotaan, joka tulee Hänen tykönsä. Suuri on se

Ylimmäinen pappi, joka on meille köyhille syntisille annettu. Hänessä tulee meidän pysyä.

Herra tuntee omansa. Meidän puolestamme Hän on kilvoitellut ja voittanut pimeyden vallan. Jeesuksen Kristuksen nimeen täytyy pimeyden ruhtinaan paeta, sillä pimeyden taistelu on voitetun taistelua. Kristitylle on lohduttavaa, että Herra tuntee omansa. Hän on joka päivä meidän kanssamme maailman loppuun asti, ja Hänelle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Mikä lohdutus siinä onkaan kristitylle, että Kristus tuntee kaikki hänen hätänsä ja vaivansa ja vaaransa ja antaa hänelle apua ahdingossa! Kun Kristus tuntee omansa, niin se tietää, että Hän myös pitää huolen heistä. Ei Hän, joka antoi henkensä uhriksi sovittaakseen meidän syntimme, voi olla lahjoittamatta meille kaikkea, mitä elämän kilvoituksessa tarvitsemme. Kristus on todella turva hädän aikana, sillä Hänellä on kaikki valta, ja Hän rakastaa meitä. Kun Jeesus kysyy Pietarilta: »Simon, Joonaan poika, rakastatko Minua?» tunnemme, kuinka suuriarvoinen rakkaus on Jeesukselle. Hän tahtoo, että me rakastamme Häntä, mutta siinä on meillä myös todistus siitä, että Hän rakastaa meitä. Apostoli sanoo: »Me rakastamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä» (1 Joh. 4: 19). Heikko on meidän rakkautemme Jeesuksen rakkauden rinnalla. Jeesus on rakkaus. Hän on rakkauden lähde. Hän on turvamme, sillä Hän tuntee meidät.

JOULUKUUN 14 P:NÄ.

Jeesus sanoo Isälleen: »En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta» (Joh. 17: 15).

Kristuksen kautta tuli uusi elämä maailmaan. Monenlaisia uskontokuntia oli pakanakunnassa toimimassa uskonnollisen elämän synnyttämiseksi ja säilyttämiseksi, ja uskonnollismieliset pakanat kiittivät sitä elämää, mikä heidän uskontokunnissaan liikkui. Mutta tämä elämä ei ollut vasituista katoamatonta elämää, vaikka se kyllä monella tapaa vaikutti kansoissa. On

olemassa ylimaailmallinen elämä, jota pakanakunta ei tuntenut, ja tämä tuli Jeesuksessa Kristuksessa maailmaan. Jeesus sanoo: »Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo Minuun, hän elää, vaikka olisi kuollut» (Joh. 11: 25). Kristikunnalle on tärkein asia, että Jeesus Kristus iankaikkisena elämänä tunnetaan ja omistetaan. Uskonnollisella alalla voi olla paljonkin innostusta. Voidaan paljon toimia uskonnollisen elämän kehitykseksi, ja kuitenkin voi Jeesus Kristus elämän ruhtinaana olla ihmiselle tuntematon. On surullinen ilmiö kristikunnassa, että on niin paljon niitä, jotka vaikka ovat jonkinlaisessa suhteessa Kristukseen, eivät tahdo omistaa Häntä iankaikkisen elämän antajana.

Pimeyden valta hallitsee maailmassa. Perkele on tämän maailman ruhtinas, ja hän pukeutuu, milloin katsoo sen edulliseksi, valkeuden vaippaan. Sentähden on pahan valta ihmiskunnassa niin kammottavan suuri. Se ympäröi meitä kaikkialla ja pyytää turmella sen hyvän, mikä Kristuksen kautta on maailmaan tullut. Kristityn asema on sentähden vaikea tässä maailmassa. Hänen täytyy aina olla puettuna sota-aseisiin, sillä perkele kulkee ympäri niinkuin kiljuva jalopeura ja etsii, kenen saisi niellä (1 Piet. 5: 8). Tässä maailmassa on kristityn aina kilvoiteltava uskonkilvoitusta. Jumalan enkelit toimivat kristityn ympärillä ja pyytävät varjella niitä, jotka rakastavat Jumalaa. Nämä enkelit ovat kristityn suojelijoina, mutta nykyinen kristikunta ei ylipäänsä paljoa niistä välitä. Jeesus sanoi Pietarille, joka tahtoi Häntä asein puolustaa: »Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat. Vai luuletko, etten voi pyytää Isältäni, ja Hän lähettää heti Minulle enemmän kuin kaksitoista legionaa enkeleitä!» (Matt. 26: 52, 53). Legionaan kuului monta tuhatta miestä. Tässä puhuu Herra siis suuresta enkelijoukosta. Ne ovat tässä maailmassa Jumalan lapsia suojelemassa, ja kristityn on hyvä tietää, että vaikka pahan valta maailmassa on niin suuri, on Jumalan valta tätä paljon suurempi. Joka on Jumalan työtä tekemässä, on turvattuna, sillä Jumalan enkelit ympäröivät meitä kaikkialla.

Pahan valta on kyllä suuri maailmassa, ja kristitty joutuu usein kosketukseen sen kanssa, mutta hänen tulee kilvoitella sen puolesta, että hän varjellaan pahasta. Herran rukouksessa kuuluu viimeinen rukous: »Päästä meidät pahasta.» Kristitty rukoilee usein tämän rukouksen, ja hän pyytää siinä viimeiseksi, että Herra pelastaisi hänet kaikesta pahasta, perkeleen ja pimeyden vallasta ja pahoista ihmisistä, jotka täällä toimivat pimeyden ruhtinaan palvelijoina. Niin kauan kuin kristitty elää maailmassa, täytyy hänen olla tekemisissä pahan kanssa. Jumala auttaa jokaista ihmistä, joka pyytää Jumalan tahtoa tehdä ja taistelee pimeyden valtaa vastaan. Raamattu sanoo: »Vastustakaa perkelettä, niin hän teistä pakenee» (Jaak. 4: 7). Jumala on vahva linna niille, jotka Häntä avukseen huutavat.

JOULUKUUN 15 P:NÄ.

Jeesus sanoo opetuslapsilleen: »Te ette valinneet Minua, vaan Minä valitsin teidät ja asetin teidät, että menisitte ja tuottaisitte hedelmää ja että hedelmänne pysyisi» (Joh. 15: 16).

Jumala on vasituiselta olennoltaan ylimaailmallinen. Ei ole kukaan koskaan Jumalaa nähnyt eikä voi Häntä nähdä. Ainosyntyinen Poika on Hänet ilmoittanut (Joh. 1: 18). Hän sanoo opetuslapsilleen: »En enää sano teitä palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee, vaan ystäviksi Minä sanon teidät, sillä Minä olen ilmoittanut teille kaikki, mitä olen kuullut Isältäni. Te ette valinneet Minua, vaan Minä valitsin teidät ja asetin teidät, että menisitte ja tuottaisitte hedelmää ja että hedelmänne pysyisi, jotta mitä ikinä anotte Isältä minun nimessäni, Hän antaisi sen teille» (Joh. 15: 15, 16). Näin selvänä ilmenee tässä Jeesuksen suhde Isään ja opetuslapsiin. Joka on nähnyt Jeesuksen, on nähnyt Isän, sanoo Herra (Joh. 14: 9). Isä ja Jeesus ovat yhtä (Joh. 10: 30). Ja opetuslapsen suhde Jumalaan ei ole palvelijan, joka saa käskyn tehdä, mitä hänen herransa tahtoo, vaan opetuslapset ovat ystävän asemassa.

Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous henkii taivaallista korkeutta ja ihmeellistä nöyryyttä. Ylimaailmallinen rakkaus liikkuu tässä rukouksessa, ja on suuri armo, että tämä Jeesuksen puhe Isän kanssa on Johanneksen kautta tullut kristikunnan tietoon. Se taivaallinen yhteys, mikä Isän ja Jeesuksen kesken vallitsee, tulee tämän kautta kristikunnalle tunnetuksi. Spener piti erittäin kalliina näitä Johanneksen evankeliumin lukuja, ja hän tahtoi kuulla niitä luettavan ennen kuolemaansa. Kristityltä puuttuisi paljon, jollei hän tuntisi tätä Isän suhdetta Poikaan. Mutta kuitenkin pysyy se totuutena, ettei kukaan ole Jumalaa koskaan nähnyt. Niin korkea Hän vasituiselta olennoltaan on.

Jeesuksen opetuslapsen tulee Jumalan tahtoa tehdä. Hänen tulee muistaa, että Jeesus on valinnut hänet, niin että hänen on tehtävä Jeesuksen tahtoa, ja hänen tulee hedelmää kantaa Herralleen. Kristuksen Henki vaikuttaa hänessä, ja sentähden hänen tekonsa ovat Jumalan tekoja, joiden hedelmät pysyvät. Kristityn toimi saa tämän kautta erityisen arvon.

Apostoli sanoo: »Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen elän Jumalan Pojan uskossa, Hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni» (Gal. 2: 20). Kristus vaikuttaa ihmiskunnan pelastukseksi, ja Hän toimii opetuslastensa kautta, jotka vaeltavat hänen Hengessään.

Kristus on valinnut ne, jotka ovat ylhäältä syntyneet, ystävikseen, ja Hän on lähettänyt heidät tekemään hedelmää, niin että Jumalan tahto heidän kauttaan tapahtuu ihmiskunnassa. Kristityt eivät ole Kristusta valinneet, niin että he voisivat määrätä, mitä ihmiskunnassa on tehtävä, vaan Kristus on heidät valinnut, ja Hän määrää, mitä kristikunnassa on tehtävä. Hänen tahtonsa on se laki, joka hallitsee kristityn elämää. Ja kuuliaisuus Kristuksen tahdolle on tärkeä asia kristikunnalle. Ei saa kristitty tehdä, mitä hän itse tahtoo, mutta Kristus sanoo opetuslapsilleen: »Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä Minä teille käsken» (Joh. 15: 14). Kristuksen tahdon tekeminen on kristityn korkein silmämäärä.

JOULUKUUN 16 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä Minä olen heidän keskellään» (Matt. 18: 20).

Jumalan läsnäolo on meille tarpeen, sillä se on meille korkeimman siunauksen lähde, ja siinä on meille kehoitus kilvoittelemaan iankaikkisen elämän tiellä. Tietoisuus Jumalan läsnäolosta pidättää ihmistä tekemästä, mitä Jumalalle on vastenmielistä. Kuvaava on kertomus kristitystä, jolla oli huoneessaan veistokuva Kristuksesta ja joka pani peitteen tämän kuvan päälle, kun hän teki jotakin pahaa. Kristus-kuvan läsnäolo vaivasi silloin häntä; ja näyttää siltä kuin olisi hän luullut tekonsa pysyvän salassa, jos peite oli kuvan päällä. Jos ihminen on tietoinen Jumalan läsnäolosta, niin hän ei voi tehdä sitä, mikä loukkaa Jumalan mieltä. Sentähden on tärkeää, että kristitty usein ajattelee sitä totuutta, että Jumala on kaikkialla läsnä. Hän tahtoo armollaan ja siunauksellaan tukea kaikkia ihmisiä, jotka Häneltä apua pyytävät, ja Hän auttaa niitäkin, jotka elävät vieraina Jumalalle. Tärkeä on tietoisuus siitä, että Jumala on meidän kanssamme, sillä meidän elämämme saa korkeamman arvon, kun elämme Jumalan kasvojen edessä. Hurskas koti on Jumalan ja enkelien asuinpaikka. Jumalan sana ja rukous vetävät taivaan asukkaita tämän kodin piiriin, ja kodin kasvatus saa korkeamman arvon, kun lapsetkin tietävät, että Jumalan enkeleitä on heidän kanssaan. Sentähden ovat aamu- ja ehtoorukoukset niin tärkeät kristikansan elämälle. Pyhässä ilmapiirissä liikkuu se lapsi, joka kuulee isän ja äidin rukoilevan Jumalan siunausta.

Ikävä tosiasia on, että kansojen elämä yhä enemmän vieraantuu Jumalasta. Jumalan sanalla ja rukouksella pyhitettiin ennen kodin tärkeimmät tapahtumat, ja ennen kaikkea pyydettiin Jumalan siunausta kodin asukkaille. Hurskaassa kodissa lapset kasvoivat Jumalan sanan vaikutuksen alaisina, ja he olivat siitä tietoisia, että elämän Herra ja taivaan enkelit olivat heitä tukemassa heidän tehtävissään. Tässä ilmapiirissä

kasvoi uskonnollisia luonteita, jotka tahtoivat kansansa keskuudessa toteuttaa niitä iankaikkisia perusteita, jotka tukevat kansojen kehitystä maan päällä. Nyt vieraantuu yhä enemmän koteja tästä Jumalan sanan kasvatuksesta, ja maailmallinen mieliala kasvaa, joka ei Jumalasta välitä. Tämä ei ole kansalle siunaukseksi, vaan turmioksi. Jumalan siunaus on ennen kaikkea tarpeen kansalle, joka pyrkii rakentamaan tulevaisuuttaan pysyvälle pohjalle.

Jumala on rakkaus, ja Hän tahtoo auttaa meitä elämän tietä kulkemaan. Hän on siellä, missä kaksi tai kolme kokoontuu hänen nimessään. Niille, jotka hengellistä rakennusta pyytävät, on tämä tietoisuus suuriarvoinen, sillä Herran sana, että Hän on siellä, missä kaksi tai kolme kokoontuu hänen nimessään, antaa kehoitusta ja voimaa yhteiseen rakentumiseen. Mikä ilo on meillä kokoontuessamme yhdessä Jumalan sanaa viljelemään, rukoilemaan ja veisaamaan, kun todella tiedämme, että Jeesus on meidän kanssamme! Useinkaan kristityt eivät sitä ajattele, mutta he olisivat paljon uutterammat sanan ääreen kokoontumaan, jos ajattelisivat tarkempaan sitä, että Jeesus on heidän kanssaan. Elävä tietoisuus tästä on ihmiselle rakennukseksi, mutta laimeutta on siinä, missä ei tätä Herran läsnäoloa ajatella. Kokoontukaamme usein Herran nimessä ja ajatelkaamme tuota Herran sanaa, että Hän on itse keskuudessamme antamassa meille siunauksensa.

JOULUKUUN 17 P:NÄ.

Älkää unhottako tehdä hyvää ja toisille jaella, sillä sellaisiin uhreihin Jumala mielistyy (Hepr. 13: 16).

Kun ihminen on Jumalan kuvaksi luotu, on hänellä määränä elämässä tavoitella Jumalan esikuvaa. Jumalan lapseksi tulee hänen pyrkiä, niin että hän on Jumalan Hengestä osallinen ja että hän on Jumalan Hengen hallittavana. Mikäli hän sitä on, toteuttaa hän tehtävänsä. Jumalan ominaisuuksia näemme

kaikkialla ympärillämme luomakunnassa, ja Raamattu käskee meitä noudattamaan sitä esikuvaa, jonka Jumala meille ilmoittaa. Raamattu sanoo: »Olkaa armahtavaisia, niinkuin Isänne on armahtavainen» (Luuk. 6: 36). »Olkaa siis te täydelliset, niinkuin taivaallinen Isänne täydellinen on» (Matt. 5: 48).

Jumala on hyvä ehdottomassa mielessä. Kun eräs hallitusmies sanoi Kristusta hyväksi, vaikka hän ei uskonut Kristusta Jumalan Pojaksi, sanoi Herra hänelle: »Miksi sanot Minua hyväksi? Ei kukaan muu ole hyvä kuin Jumala yksin» (Luuk. 18: 18, 19). Synti on niin turmellut ihmiskunnan, ettei yksikään ihminen ole hyvä vasituisessa mielessä, vaikka hänellä voi olla hyviä ominaisuuksia. Ylhäältä tulee sentähden jokaisen syntyä, joka tahtoo taivaan valtakuntaan tulla.

Jumala on Isä yli kaikkien isien, ja hänen lapsensa tulee pyytää olla Jeesuksen seuraaja. Kristus on jättänyt meille esikuvan, jotta noudattaisimme hänen jälkiään (1 Piet. 2: 21). Kristitty saa alituiseen kokea omassa elämässään Jumalan hyvyyttä. Jumala on Kristuksessa sovittanut hänen syntinsä ja antaa uskovalle jumaluuden täyteydestä armoa armon lisäksi. Kristitty ei saa unhottaa hyväntekemistä ja muiden auttamista, kun hän joka päivä saa omassa elämässään kokea Jumalan armollista apua. Kun kristitty tekee hyvää muille, kun hän jakelee tarvitseville hyviä lahjoja, uhraa hän Jumalalle mieluisia uhreja. Ja kun hän iloisin mielin auttaa tarvitsevia, saa hän omassatunnossaan kokea sitä tyydytystä, jonka Jumala antaa sille, joka hyvää tekee. Ja Raamattu sanoo: »Jumala rakastaa iloista antajaa» (2 Kor. 9: 7). Jumalan käsky vanhan liiton lapsille kuuluu: »Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi» (3 Moos. 19: 18). Kaikkialla on meillä ympärillämme niitä, jotka ovat moninaisessa tarpeessa. Sentähden kristitty ei saa unhottaa tehdä hyvää ja toisille jaella.

Kun katselemme kristikunnan tilaa, niin huomaamme suurta kurjuutta sen keskuudessa. On kyllä paljon hyväntekeväisyyttä ja anteliaisuutta, mutta paljon puutetta kohtaa meitä kaikkialla. Turhiin huveihin ja synnin nautinnoihin tuhlataan usein varoja, jotka olisivat parempaan käytettävät. Useassa

maassa on köyhiä kielletty kerjäämästä, kun yhteiskunta tahtoo niitä hoitaa, mutta köyhän ensimmäinen oikeus on pyytää ruokaa, kun hänellä ei sitä ole. Tekee ikävän vaikutuksen, kun matkoilla näkee köyhien hiipivän taloihin pyytämään ravintoa salaa, jotteivät joutuisi viranomaisten käsiin. On kyllä tässäkin kohden väärinkäytöksiä, mutta köyhällä tulee olla oikeus pyytää itselleen ruokaa, kun hänellä on nälkä.

Jumala on hyvä, ja Jumalan hyvyyttä me kaikki tarvitsemme. Älkäämme unhottako hyväntekemistä ja köyhien auttamista, sillä Jumalan silmät valvovat köyhien kohtaloa.

JOULUKUUN 18 P:NÄ.

Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sentähden pois pimeyden teot ja pukeutukaamme valon aseihin (Room. 13: 12).

Kristus on maailman valo. Kun Hän syntyi maailmaan, tuli ylimaailman valo tänne valaisemaan ihmiskuntaa, ja Hän uudistaa kaikki, jotka uskossa omistavat Hänet. Mutta maailma vihasi Häntä, sillä Hän ei ollut maailmasta, ja maailmassa vallitsee pimeys. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Jos te olisitte maailmasta, niin rakastaisihan maailma omaansa; mutta koska ette ole maailmasta, vaan Minä olen valinnut teidät maailmasta, sentähden maailma teitä vihaa» (Joh. 15: 19). Jotka Kristusta rakastavat ja ovat ylhäältä syntyneitä, ovat päivän lapsia. Mutta useimmat ihmiset rakastavat maailmaa ja vaeltavat sentähden pimeässä, vaikka kerskaavat ulkonaisesta sivistyksestä.

Jumala loi ihmisen kuvansa kaltaiseksi, ja omassatunnossa on ihmisellä Jumalan ääni, joka todistaa hyvän puolesta ja pahaa vastaan. Mutta nykyajan sivistys on niin vieraantunut Raamatun perusteesta, ettei se vasituisesta omastatunnosta välitä. Se pyytää vedota tunteeseen, joka kuuluu sielun piiriin ja on olennoltaan vaihteleva, sen sijaan että olisi vedottava omaan-

tuntoon. Ei ole kumma, jos yö vallitsee, kun ihmishengen tärkein kyky sillä tapaa syrjäytetään. Hajanaisuus kasvaa yhä sivistysmaissa, kun ne iankaikkiset perusteet, jotka ovat Jumalan maailmanjärjestystä kannattamassa, työnnetään syrjään.

Yötä on paljon kulunut. Ei se ole ainaisesti hallitseva. Päivä on tulemassa, ja Kristuksen toinen tuleminen saa aikaan sen suuren muutoksen, että yö katoaa ja päivä koittaa. Me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. Niistä on pimeyden valta työnnetty pois. Sen vasituinen olinpaikka on toinen kuolema, ja sinne se lopulta heitetään. Mutta Kristus on tuleva taivaan pilvissä Jumalan enkelien kanssa, ja Hänen kauttaan luodaan uudet taivaat ja uusi maa. Kristitty odottaa tätä Herran tulemista.

Apostoli sanoo: »Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallelle pantu vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 7, 8). Se ihminen, joka rakastaa Kristuksen ilmestystä, saa vanhurskauden seppeleen. Yö on hänelle pitkälle kulunut, ja päivä on häntä lähellä. Hänelle kuuluu apostolin kehoitus: »Pankaamme pois pimeyden teot ja pukeutukaamme valon aseihin.» Tuota suurta muutosta Jumala täällä valmistaa lapsessaan, niin että tämä olisi valmis vastaanottamaan Herransa, kun Hän tulee. Uskova panee pois pimeyden teot eikä tahdo olla tekemisissä niiden kanssa. Ja hän on pukeutumassa valon aseihin. Tämä on nykyaikana Jumalan lapsen tärkein tehtävä. Hänen sydämensä tulee olla käännettynä Herransa tulemiseen. Hän tuntee kyllä uskossa sen valon vaikutteita, joita tuleva Herra jo vaikuttaa kristikunnassa; ja hän pyytää olla valveilla, kun hänen Herransa tulee. Useimmat ihmiset viihtyvät vanhassa, mutta kaikki vanha on aikanaan katoava ja kaikki uudeksi tuleva. Ihana on tämä Jumalan valo. Pukeutukaamme valon aseihin ja olkaamme valmiit vastaanottamaan Herraa, kun Hän tulee kirkkaudessa.

JOULUKUUN 19 P:NÄ.

Väärä on Herralle kauhistus, mutta hurskasten kanssa on Hän ystävyydessä (Sanl. 3: 32).

Raamatun sananlaskuissa on meille ilmoitettu paljon kalliita totuuksia, jotka ovat olleet vanhan liiton hurskasten tukena. Kaikenlaisissa elämänkohtaloissa ovat ne luoneet korkeampaa valoa ihmiselämään. Kuningas Salomo oli laajalta tunnettu syvämietteisten sananlaskujen kautta, ja uuden liiton elämällekin ne antavat runsaasti ohjeita ylhäältä, sillä Jumalan Hengen vaikutuksen kautta ne ovat syntyneet. Mutta yleinen tapa, joka hallitsee kansojen yhteiskunnallista elämää, on enimmäkseen maailman hengen vaikutuksen alainen eikä sentähden ole taipuva alistumaan ylimaailmallisen elämän sääntöjen alaiseksi. Sentähden onkin kansojen elämä tullut yhä pintapuolisemmaksi, ja synnin voima on saanut kammottavan vallan. Paljon korjauksia olisi elämän alalla tarpeen, ja kaikella tarmolla olisi pyydettävä puhdistaa kansojen elämää niistä paheista, jotka nyt saavat niin suurta tuhoa aikaan. Omantunnon ääni olisi jälleen asetettava ihmisen elämää ohjaamaan, ja Jumalan sanassa on runsaasti sääntöjä, jotka luovat ylimaailman valoa niiden sydämeen, jotka niitä kätkevät.

Jumala on kaikkia korkeampi. Hänen tahtonsa hallitsee maailmankaikkeutta, ja Jumala on kaikkialla. Ei voisi tämä maailma pysyä pystyssä, ellei Jumalan kaikkivalta sitä kannattaisi. Jumalan tahdon tulee sentähden päästä yhä suuremmassa määrässä ohjaamaan ihmiskunnan elämää. Jokainen ihminen, joka pelkää ja kunnioittaa Jumalaa, pyytää Jumalan tahtoa noudattaa. Jumala on pyhä. Väärä on Hänelle kauhistus, sillä väärä on pimeyden piiristä kotoisin. Joka tekee pahaa ja siinä etsii ilonsa, hän on pimeyden valtakunnan lapsi. Jumalan kasvojen edessä tulee ihmisen vaeltaa; ja kun hän pyytää olla Jumalalle mielisuosioksi, seuraa häntä Jumalan siunaus. Historian lehdet esittävät meille Jumalan ohjausta ihmiskunnan elämässä, ja me näemme järjestystä ja yhtenäisyyttä

ihmiskunnan historiassa. Sattuma ei täällä vallitse, vaan syvä yhtenäinen voima ohjaa niitä moninaisia vaikutteita, jotka kansojen elämässä esiintyvät. Historia sanoo samaa kuin Raamattu, että väärä on Jumalalle kauhistus. Joka tekee pahaa ja noudattaa synnin himoja, saa niittää hedelmän siitä ja joutuu aina aikanaan turmioon, jos ei tee parannusta.

Mutta Jumala rakastaa hurskautta ja on ystävyydessä hurskasten kanssa. Aabraham oli Jumalan ystävä (Jaak. 2: 23), ja valoisa oli hänen elämänsä. Hän loistaa tähtenä aikakautensa taivaalla. Jumala sanoo: »Salaisinko Minä Aabrahamilta, mitä teen? Sillä Aabraham on totisesti tuleva suureksi ja mahtavaksi kansaksi, ja kaikki kansat maan päällä tulevat siunatuiksi hänessä. Sillä Minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja jälkeläistensä perhettä Herran tietä pitämään ja harjoittamaan vanhurskautta ja oikeutta, että Herra saattaisi Aabrahamille kaikki, mitä Hän on hänelle luvannut» (1 Moos. 18: 17—19).

Tämmöinen ystävyys on todella jotakin suurta, eikä se ole tullut vain Aabrahamin osaksi. Uuden liiton lapsi, joka uskon kautta saa Kristuksen Hengen, on vielä likempänä Jumalaa. Ja tätä Jumalan ystävyyttä olisi kaikkien kristittyjen etsittävä. Kuinka turvallista on Jumalan ystävänä olla! Mutta paljon on niitä, jotka eivät tämmöisestä ystävyydestä mitään tiedä, vaan ovat sydämessään vieraita Jumalalle. Hurskasten kanssa on Jumala vieläkin ystävyydessä, ja tätä ystävyyttä tulee meidän pitää kalliina, sillä siinä on ihmisen oikea onni.

JOULUKUUN 20 P:NÄ.

Kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi (2 Tim. 3: 12).

Luonnollinen ihminen rakastaa hyviä päiviä tässä maailmassa. Hän tahtoo nauttia sitä iloa, jota maailma voi tarjota niille, jotka syntiä rakastavat. Mutta ihminen pettyy, kun hän

luulee maallisesta nautinnosta vain iloa tulevan. Tämä maailma on todella murheen laakso, niinkuin sanotaan. Sen murheen pikarista saavat kaikki juoda. Ja maailman murheella ei ole minkäänlaista lohdutusta, mutta se murhe, joka on Jumalan mielen mukainen, tuottaa iloa, joka on murhetta suurempi. Vakavasti sanoo apostoli: »Älkää eksykö, Jumala ei salli itseään pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän niittääkin. Joka lihaansa kylvää, on lihasta niittävä turmeltumusta; mutta joka Henkeen kylvää, on Hengestä niittävä iankaikkisen elämän» (Gal. 6: 7, 8). Niin kuuluu se maallisen elämän perussääntö, jonka alainen jokainen ihminen on. Sen vallasta ei kukaan voi vapautua. Ja mitä on ylipäänsä maailman ilo muuta kuin kylvöä lihassa.

Jeesus sanoo: »Jos ei vehnänjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin» (Joh. 12: 24). Samoin käy jokaisen ihmisen, joka ei tahdo kuoleman kautta elämään tulla. Kun vehnäpelto kylvetään, joutuu siemen aina kuoleman säännön alaiseksi, ennenkuin oras nousee vihantana. On ihmeellistä, että ihminen voi antautua siihen turhaan luuloon, ettei vanhan ihmisen tarvitse kuoleman kautta kulkea, jos tahtoo uudeksi ihmiseksi tulla. Kun Jumalan ainokainen Poika sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi Israelin neitseestä, oli Hän ilman syntiä, eikä kuolemalla ollut minkäänlaista valtaa Hänen ylitsensä. Hän sanoo juutalaisille: »Kuka teistä voi näyttää Minua syypääksi syntiin?» »Te olette alhaalta, Minä olen ylhäältä» (Joh. 8: 46, 23). Mutta ihmiskunnan Lunastajana Hän meni kuolemaan sovittaakseen maailman synnit. Hän, joka ei synnistä mitään tietänyt, tuli meidän tähtemme synniksi, jotta me Hänessä tulisimme siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa. Jeesus pyhittää itsessään sen kuolemansäännön, joka koko ihmiskuntaa painaa, ja sen kautta Hän tulee iankaikkiseksi elämäksi niille, jotka elävällä uskolla omistavat Hänet Vapahtajana. Kuoleman sääntö on niin yleinen, ettei yhdelläkään ihmisellä ole iankaikkista elämää, mutta Jeesus tulee Isän tyköä ylhäältä antamaan tämän elämän niille, jotka Häneen uskovat. Kyllä voi tämä maallinenkin elämä näyttää kauniilta, kun se

luonnon voimassa vihannoi, mutta tämä elämä on katoava. Se kuihtuu aina aikanaan. Ainoastaan se elämä, joka Jeesuksen Kristuksen kautta tulee uskovan osaksi, käy kuoleman kautta elämään.

Jeesus on elämä ylimaailmallisessa mielessä. Sentähden tämä elämä ei katoa. Mutta ne ihmiset, jotka tätä elämää elävät, joutuvat maailman vainottaviksi, sillä se vihaa sitä elämää, joka on Jumalasta. Kaikki ne, jotka tahtovat elää jumalisesti tässä maailmassa, joutuvat sentähden maailman vainottaviksi. Maailma tuntee, että sen elämä on katoava, ja sentähden vihaa se sitä elämää, jota uskova saa omistamalla elämän ruhtinaan, Jeesuksen Kristuksen. Hän teki vain hyvää ihmisille. Hän auttoi köyhiä, lohdutti murheellisia, antoi iankaikkisen elämän niille, jotka Häneen uskoivat, ja kuitenkin Häntä vihattiin. Ristinpuulla Hän kuoli. Ja kaikki ne, jotka elävät jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vieläkin vainon alaisiksi. Semmoinen on tämä ihmiselämä, täynnä vastakkaisuutta.

JOULUKUUN 21 P:NÄ.

Kristus teissä on kirkkauden toivo (Kol. 1: 27).

Kun luemme Uutta Testamenttia, tulee alituiseen Jeesuksen Kristuksen nimi meidän eteemme. Me huomaamme, että Hän on perushenkilö, josta kaikki uskon alalla riippuu. Isä Jumala on Hänessä, ja Hän toimii Pyhän Hengen kautta.

Ylimaailmallisessa korkeudessa oli Jumala käsittämättömänä, ennenkuin tämä maailma luotiin. Jeesuksessa Kristuksessa tekee Jumala maailmasuunnitelman, ennenkuin maailma oli olemassa, ja tämä maailmasuunnitelma alkaa, vie eteenpäin ja päättää koko maailman olemisen. Jumala luo maailman Kristuksessa, Kristuksen kautta ja Kristukseen. Luomisen Sanana Hän kannattaa kaikki. Liiton enkelinä keskittyy vanhan liiton elämä Häneen. Uskovat odottavat tulevaa Messiasta.

Ja uudessa liitossa on Jumalan valtakunta Hänessä. Hänessä

ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkettyinä. Hänestä ottaa uskova armoa armon lisäksi. Mutta Jumalan vasituinen valtakunta on vielä ylhäällä. Siellä liikkuu uskovan mieli Kristuksen tykönä. Sieltä odottaa kristitty joka päivä Herraa tulevaksi. Noin neljätuhatta vuotta odotti vanhan liiton uskova Messiaan tulemista, ja useat väsyivät odottamiseen. Epäuskossa moni sanoi: »Missä on lupaus hänen tulemisestaan?» Mutta hurskaat elivät uskossa tulevaan Messiaaseen. Ja Hän tuli, kun aika oli täyttynyt, mutta Hän rakensi nyt henkisesti Jumalan valtakunnan täällä. Koko tämä maailma oli iankaikkista elämää vailla, ja synti sen turmeli, mutta Kristus on »kirkkauden toivo». Kun Hän tulee toisen kerran, ei Hän tule ihmislapsena, joka täällä kasvaa ja kehittyy Jumalan liiton turvissa ja jossa Jumalan korkeus on kätkettynä. Vain Jeesuksessa uskon silmä näki Kristuksesssa sen Jumalan Pojan, joka antaa iankaikkisen elämän. Mutta toisen kerran tulee Kristus kirkkaudessa, ja silloin Hän uudistaa kaikki. Ihmeellinen on se uusi maailma, jonka Kristus on luova. Itse Hän on kirkastettu, ja kirkastettuja ovat ne opetuslapset, jotka tulevat hänen seurassaan. Kristus meissä on kirkkauden toivo. Kun Hän on uskon kautta päässyt sydämeen asumaan, silloin uskova on varma siitä, että hän aikanaan kirkastuu Kristuksen kuvan kaltaiseksi. Usein näemme kirkastuksen piirteitä elävän kristityn olennossa ja toimissa, mutta tämä kirkkaus on vielä kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa. Se ilmenee täydellisenä vasta Kristuksen tullessa. Kristuksessa on elämä, ja elämä on ihmisten valo. Kun Kristus on tullut uskovan sydämeen, on hänellä elävä toivo, sillä hän on aikanaan kirkastuva Kristuksen kuvan kaltaiseksi.

Korkea ja kallis on kristityn määrä. Ihmisen eteen asetetaan usein ihanteita, joilla ei ole todellisuutta. Ne ovat vain tuulentupia, jotka aikanaan hajoavat, mutta Jeesuksessa Kristuksessa on ylimaailman elämä kotiutuneena tullut tänne maailmaan, ja tämä elämä on todellisuus. Jumalan, rauha joka käy yli kaiken ymmärryksen, on sen hedelmä, ja ilo Pyhässä Hengessä yhdistää uskovan taivaan asukasten kanssa ja antaa hänen

ajoittain tuntea sitä autuutta, joka taivaassa vallitsee. Kristinusko on korkea todellisuus, jonka piirissä ihmishenki saa täyden tyydytyksen.

JOULUKUUN 22 P:NÄ.

Jeesus sanoi Nikodeemukselle: »Totisesti, totisesti Minä sanon sinulle: jos ihminen ei uudesti synny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa» (Joh. 3: 3).

Nämä sanat Jeesus sanoi Nikodeemukselle, kun tämä yöllä tuli Hänen tykönsä. Nikodeemus oli kirjanoppinut, ja hän oli kyllä kansansa parhaita, mutta hän pelkäsi niiden tuomioita, jotka vihasivat Kristusta. Pimeys ja valo ovat vastakohtia, ja niin suurion pimeyden valta, että se kaikkina aikoina erottaa valosta ne, jotka pimeyttä palvelevat. Kirjanoppineiden ryhmä oli Jeesusta vastaan, vaikka Hän oli Jumalan Poika ja vaikka Hän toi ilmi korkeimman totuuden. On ihmeteltävää, kuinka pimeys voi sokaista niidenkin mieltä, jotka korkeampaa etsivät. Tämmöinen väärä pelko tulee kaikkina aikoina ihmisten kesken ilmi. Kyllä ihminen on heikko.

Nikodeemus oli saanut sen vaikutuksen Jeesuksesta, että Hän oli Jumalasta tullut, sillä ei kukaan ihminen voinut niitä tekoja tehdä, joita Hän teki. Sentähden tuli hän Jeesuksen tykö. Hän oli Raamattua paljon lukenut, mutta sen perustotuuksia hän ei ollut oikein käsittänyt. Jeesuksen täytyi sanoa hänelle: »Sinä olet Israelin opettaja, etkä tätä tiedä!» (v. 10). Hän oli Raamatusta etsinyt omia mielipiteitään eikä ollut huomannut, että se puhuu uudensyntymisen tarpeellisuudesta. Sentähden Jeesus sanoo hänelle suoraan: »Totisesti, totisesti Minä sanon sinulle: jos ihminen ei uudestisynny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa.» Uudestisyntyminen on peruskysymys niille, jotka tahtovat Jumalan valtakuntaan tulla. Jeesuksella olisi kyllä syytä sanoa useille meidän aikalaisillemme, jotka uskonnollisissa toimissa liikkuvat, saman totuuden. Jumala vaatii ennen kaikkea uudestisyntymistä.

Ei vanha ihminen kelpaa Jumalan valtakuntaan. Paljon on niitä, jotka ovat tekemisissä uskonnollisten asiain kanssa, mutta eivät vasituisesta uudestisyntymisestä mitään välitä. On paljon niitäkin, jotka herätykseen joutuvat ja tulevat näkemään, että parannus on tarpeen. Liitto synnin kanssa on rikottava ja kilvoituksessa on pysyttävä syntiä vastaan. Mutta vanha ihminen on heille niin rakas, etteivät henno sitä uhrata, ja kilvoitus katkeaa, niin että jäävät taipaleelle. Kuinka paljon onkaan niitä, jotka ovat Hengessä alkaneet, mutta ovat päättäneet lihassa! Useat turvaavat siihen, että ovat pyhässä kasteessa uudestisyntyneet, vaikka elävät lihan mukaan. Raamattu sanoo: »Jos te lihan mukaan elätte, on teidän kuoleminen» (Room. 8: 13). Pyhä kaste on uudensyntymisen peso, ja se on perustuksena uudellesyntymiselle, mutta Raamattu sanoo myös, että ihminen syntyy uudesti Jumalan sanasta. Jeesuksen sana on henkeä ja elämää. Tämä sana on kätkettävä sydämeen ja käytettävä elämässä, jos kastettu todella tahtoo uudeksi ihmiseksi tulla. Ja uudeksi ihmiseksi täytyy sen tulla, joka tahtoo Jumalan valtakuntaan päästä. Hänen täytyy myös saada Pyhän Hengen kaste ja vaeltaa Hengessä.

JOULUKUUN 23 P:NÄ.

Tehkää parannus! (Matt. 3: 2).

Johannes Kastaja huutaa korvessa Israelin kansalle: »Tehkää parannus!» Ja myös Jeesus sanoo sille: »Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi» (Mark. 1: 15). Parannus ja usko ovat tarpeen, jos ihminen tahtoo Isän kotiin päästä. Ja hän tarvitsee kumpaakin. Parannus ei riitä ilman uskoa. Eikä usko ole oikea, jos ei parannusta ole. Teroitetaan usein yksipuolisesti jompaakumpaa näistä ja jompikumpi näistä jätetään usein syrjään. Eikä parannusta tarvita vain vaelluksen alussa, niinkuin jotkut arvelevat. Jeesus sanoo: »Tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni, kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän

Hengen nimeen, ja opettamalla heitä pitämään kaikki, minkä olen käskenyt teille.» Ja Hän lisää kehoitukseksi: »Katso, Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28: 19, 20). Kristus on auttamassa omiaan elämän taistelussa. Kristuksen opetuslapsiksi tulisi kaikkien ihmisten tulla. Ja perustuksena tähän on pyhä kaste. Tämä on kyllä kaikkien kristittyjen tiedossa.

Mutta toinen asia on yhtä tarpeellinen. Kristittyjen tulee oppia pitämään kaikki, minkä Herra on käskenyt. Tästä useat eivät tahdo mitään tietää. Heistä riittää, kun ovat kastetut ja kun tietävät yhtä ja toista Kristuksesta. Mutta oikean opetuslapsen tulee oppia pitämään kaikki, minkä Kristus on käskenyt. Sitä varten hän Jumalan sanaa viljelee, sentähden hän pyrkii saamaan tietoa kaikesta, mitä Jeesus on opettanut. Ja tässä kohden on parannus tarpeen. Ei vanhan ihmisen elämä kelpaa Jumalalle. Opetuslapsi kätkee sydämeensä kaiken, minkä Jeesus sanassa käskee hänen tehdä. Hän pyytää toteuttaa hänen käskynsä elämässään. Jumalan Hengen vaikutuksen kautta on synti tullut hänelle tunnetuksi, ja hän tietää, että koko hänen entinen elämänsä on synnin tahraama. Sentähden syntyy parannuksessa taistelu syntiä vastaan. Hän pyytää kuolettaa vanhan ihmisen tekoinensa. Ja uskossa hän etsii Kristukselta voimaa uuteen elämään. Voimaa tähän häneltä puuttuu. Se on Kristukselta saatava. Parannuksen ydin on taistelu syntiä vastaan. Hän tunnustaa Jumalalle sen synnin, minkä hän Hengen valistuksen kautta oppii tuntemaan. Ja kun uusia syntejä tulee hänelle tunnetuksi, kiiruhtaa hän Kristuksen ristin juurelle saadakseen ne anteeksi ja etsiäkseen Kristukselta voimaa uuteen elämään. Armonjärjestyksessä on monta Jumalan tointa, joita osoitetaan Raamatussa eri sanoilla. Kääntymys kuuluu parannukseen, mutta se tietää pitkittyvää mielensuunnan kääntymistä pimeästä valoon. Parannuksessa ihminen Jumalan Hengen voimalla taistelee syntiä vastaan. Niin suuri on synnin valta maailmassa, että kristityn aina tulee taistella sitä vastaan. Jumala on hänen puolellaan ja auttaa häntä, kun hän vastustaa syntiä.

JOULUKUUN 24 P:NÄ.

Kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ne ovat Jumalan lapsia (Room. 8:14).

Kristinuskon säännöt ovat selvät ja varmat. Ei niissä ole sitä horjuvaisuutta, mikä tavallisesti esiintyy ihmisten sanoissa. Tieteilijä arvelee usein voivansa määritellä Jumalan ilmestyksen totuuksia niin ja näin. Sitä hän ei voi, sillä kaikki Jumalan säätämä totuus on horjumaton ja iankaikkinen, kun sitä vastoin ihmisten tekemissä kirjoissa tavallisesti on paljon hämärää ja ristiriitaista. Apostoli Paavali sanoo: »Vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu» (Gal. 1:8). Ja hän sanoo sen toistamiseen. Siinä ilmenee selvästi Jumalan Hengen suhde totuuteen. Mutta tämmöisiä raamatunpaikkoja ei usein käytetä, sillä jumaluusoppineet eivät yleensä rakasta tämmöistä vakavuutta.

Apostoli Paavali antaa rakkaalle oppilaalleen Timoteukselle vakavia ja varmoja ohjeita opettajaviran toimittamisesta. Hän sanoo muun ohessa: »Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita kaikella pitkämielisyydellä ja aina opettaen» (2 Tim. 4:1,2). Tämmöisellä vakavuudella puhuu Herran apostoli Jumalan sanan opettamisesta. Uskollisuutta vaatii Jumala ennen kaikkea. Sananpalvelija ei saa puhua niin ja näin, vaan hänen tulee tarkkaan noudattaa Jumalan sanaa, kun hän sitä ihmisille julistaa. Jumaluusoppineiden teoksissa on kuitenkin paljon semmoista, jota ihmiset ovat lisänneet Jumalan sanaan, ja usein vaatii jumaluusoppinut itselleen vapautta tässä kohden, vaikka hänellä ei sitä ole. Paljon vahinkoa on tämä kevytmielisyys tuottanut kristikunnalle.

Jumalan lapsesta on paljon kirjoitettu ja monenlaisia määritelmiä on hänestä annettu, mutta Raamattu sanoo: »Kaikki,

joita Jumalan Henki kuljettaa, ne ovat Jumalan lapsia.» Jumalan lapsi on ylhäältä syntynyt. Hän ei ole oman henkensä eikä muiden henkien johdettavana, vaan häntä hallitsee Jumalan oma Henki. Kääntymys on ihmiselle tarpeen. Hänen täytyy kieltää itsensä, ottaa ristinsä ja seurata Kristusta. Hänellä voi olla hyviä tarkoituksia ja hän voi mielensä puolesta olla Jumalaan kääntynyt, mutta vasta uudessasyntymisessä tulee hän Jumalan lapseksi, kun hän saa Kristuksen Hengen, joka hallitsee hänen elämäänsä. Kaikki ne, jotka ovat Jumalan Hengen hallittavia, ovat Jumalan lapsia. Mutta muut eivät sitä ole. Uskova voi olla Jumalan Hengen kasvatuksen alaisena ja hän voi Jumalan armoon turvata, kun hän pyytää Jumalan teillä vaeltaa, mutta Jumalan lapseksi tulee ihminen vasta silloin, kun Jumalan Henki tulee asumaan hänen sydämeensä ja hallitsee hänen elämäänsä.

Sentähden on opetuslapsikoulu ihmiselle niin tärkeä, että hän siinä oppii tuntemaan Kristusta. Opetuslapset olivat muutamia vuosia Kristuksen kanssa, kuulivat hänen sanojansa ja näkivät hänen tekojansa ja olivat hänen Henkensä vaikutuksen alaisina. Helluntaipäivänä tuli Kristuksen Henki heidän päälleen ja asustui heidän sydämeensä. Silloin tulivat he Jumalan lapsiksi vasituisessa mielessä. Pyhässä kasteessa syntyy ihminen kyllä uudesti, mutta hänen tulee pysyä Jumalan sanassa ja kätkeä se. Jumalan sanassa hän oppii tuntemaan Kristuksen Hengen, joka luo elämää ja valoa hänen sydämeensä ja hallitsee hänen elämäänsä. Suuri on se armo, jonka Jumalan lapsi saa omakseen.

JOULUKUUN 25 P:NÄ.

Enkeli sanoi: »Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra» (Luuk. 2:10,11).

Kristuksen syntyminen tapahtui hiljaisuudessa Betlehemissä, mutta se oli maailman suurin tapahtuma, joka ilahdutti

taivaan asukkaitakin. Enkeli sanoi, että tämä oli oleva paimenille suuri ilo. Ja enkelin kanssa ilmestyi suuri taivaallinen sotajoukko, joka kiitti Jumalaa ja sanoi: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ihmisille mielisuosio!» Tämän tapahtuman pitäisi olla ilonaiheena koko kristikunnalle, sillä taivaan enkeli sanoo sen suureksi iloksi, ja suuri joukko enkeleitä kiittää tällä tapaa Jumalaa Jeesuksen syntymisestä. Ihmiset pitävät kyllä usein turhista asioista iloa, mutta jouluilo on heille yhteinen taivaan asukasten kanssa. Syystä kristikunta sentähden iloitsee joulujuhlana. Syystä se kirkoissaan kiittää Jumalaa siitä, että Vapahtaja on syntynyt maailmaan.

Jumala puhuu jo paratiisissa tästä tulevasta ilosta, kun Hän sanoo, että vaimon siemen on rikkipolkeva käärmeen pään. Vanhan liiton hurskaat odottivat toivossa sitä Jumalan pelastajaa, joka oli auttava ihmiskuntaa pimeyden vallasta. Vanhan liiton ennustus on keskittynyt tämän tulevan Messiaan syntymiseen. Kristus ei ole niiden profeettain kaltainen, jotka lupauksen kansalle ilmoittivat tulevia asioita, vaan Hän on aivan uusi henkilö, jonka kautta ihmiskunnan historiassa syntyi käänne, josta apostoli sanoo: »Vanha on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut» (2 Kor. 5:17). Syystä iloitsee kristikansa siitä, että Jumala on Jeesuksessa Kristuksessa antanut ihmiskunnalle pelastuksen synnin ja kuoleman vallasta.

Tieteilijät esittävät henkisen kehityksen vähitellen kulkevan eteenpäin. Vanhojen kansojen keskuudessa, niinkuin Assyrian, Babylonian ja Persian, oli totuuden siemeniä, joiden kautta sivistys edistyi, ja niin arvellaan Kristuksenkin syntymisen olevan jonkin renkaan tässä ketjussa. Järkeisopin edustajat väittävät, että kristinusko on vain uusi kehitysaste, jota seuraa uusia kehityksen kannattajia, mutta niin ei ole asianlaita. Kristus on tullut ylhäältä. Hän ei ole tästä maailmasta. Mutta kaikki muut sivistyksen edistäjät, kuinka arvokkaita ja lahjakkaita lienevätkin, ovat olleet alhaalta. He ovat tästä maailmasta. Kristuksen ja näiden välillä on ehdoton raja-aita, joka aiheuttaa sen, että Kristus ja kristinusko ovat aivan erityisen merkitykselliset ihmiskunnalle.

Synnin tuomio painoi ihmiskuntaa. Raskas oli sen taakka, eikä yksikään ihminen voinut sitä voittaa. Mutta Kristus tuli ylhäältä. Hän oli Jumalana ylimaailmallisessa korkeudessa, ennenkuin maailma olikaan. Ja Hänen kauttaan on kaikki luotu. Hän yksin kykeni synnin tuomion voittamaan tulemalla ihmiskunnan jäseneksi ja ottamalla synnin kirouksen päälleen. Hänessä meillä on syntein anteeksiantamus.

Ja Hänessä tuli iankaikkinen elämä tänne maailmaan, se elämä, joka taivaissa vallitsee. Hän perusti tänne seurakunnan, joka on hänen ruumiinsa. Tälle seurakunnalle hän antoi armonvälikappaleet. Hän antoi elämän leipää uskovalle, niin ettei se kuole, joka syö tätä leipää. Ja Hän vuodatti verensä maailman synnin sovittamiseksi, niin että Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Niin on Jeesuksessa Kristuksessa uusi, iankaikkinen elämä ilmestynyt. Tämä on todella suuren ilon aihe kristikunnalle.

JOULUKUUN 26 P:NÄ.

Niin tekin pitäkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 6:11).

Tämä maa on kuoleman varjon maa. On kyllä paljon elämää maan päällä, mutta se on katoavaa niinkuin kedon kukka. Jeesuksessa Kristuksessa on ylimaailman elämä tullut tänne, ja tämä elämä on katoamaton. Maailman piirissä on paljon, joka viehättää luonnollista ihmistä, ja aisti-ihminen etsii iloa siinä tyydytyksessä, minkä maallinen elämä antaa haluille ja himoille. Mutta yhdessä ainoassa on katoamaton elämä olemassa, Jeesuksessa Kristuksessa. Ja sitä varten Hän tuli Isän tyköä tänne, että Hän antaisi meille sen elämän, jota ei kuolema voi hävittää.

»Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala» (Joh. 1:1). Jeesuksessa oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo, ja tämä valo loistaa pimeässä. Jeesus tuli omilleen, mutta

hänen omansa eivät Häntä vastaanottaneet, mutta niille, jotka Hänet vastaanottivat, antoi Hän vallan Jumalan lapsiksi tulla. Paljon oli niitä, jotka eivät Häntä vastaanottaneet, vaikka Hän toi heille katoamattoman elämän. Hän ei ollut maailmasta, vaan Hän oli Jumalasta, sentähden maailma Häntä vihasi. Mikä ihmeellinen vastakohta Jumalan valkeuden ja syntisen ihmisen välillä! Vaikka ihminen on Jumalan kuvaksi luotu, vihaa hän luonnostaan sitä valoa, joka on Jumalasta.

Kaikkialla maailmassa liikkuu pimeyden valta. Synti vallitsee tämän maailman lapsissa, ja synnin hedelmä on kuolema. Kääntymys on tarpeen ihmiselle, jos hän tahtoo pimeyden vallasta päästä. Jumalan Henki liikkui luomisessa luovana voimana vesien päällä. Jumalan Henki liikkuu vanhassa liitossa pelastavana valtana. Jeesuksessa Kristuksessa kutsuu Jumala ihmistä Hengen voimalla synnin piiristä Jumalan ihmeelliseen valoon. Jeesuksessa Kristuksessa on Jumala sovittanut maailman synnin, ja uskomalla Häneen saa ihminen omakseen sen elämän Hengen, joka vapahtaa synnistä ja joka voittaa kuoleman. Kristus ei tietänyt mitään synnistä, mutta Hän kuoli ihmiskunnan synnin sovinnoksi, ja Hänen kauttaan ihminen voittaa synnin ja kuoleman.

Kun ihminen pyrkii vapaaksi synnin ja kuoleman vallasta, on vain yksi ainoa tie olemassa, joka vie hänet elämään, ja se on Jeesus Kristus. Hän sanoo armossa kaikille: »Tulkaa Minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut!» Hän on elämän ruhtinas, ja hänen ilonsa on antaa elämää kaikille, jotka sitä etsivät. Kristityn tulee pitää itsensä kuolleena synnille ja Jumalalle elävänä Jeesuksessa Kristuksessa. Rauhan ruhtinas tarjoaa kaikille, jotka tulevat Hänen tykönsä, armoa ja voimaa. Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka Häneen uskoo, hukkuisi. Niin suuri on Jumalan rakkaus, ettei Hän tahdo yhdenkään kuolemaa. Kuinka tyhmä on se ihminen, joka on tullut synnintuntoon ja luulee, ettei Jumala tahdo häntä pelastaa! Jos Jumala tahtoisi yhdenkin ihmisen kuolemaa, kuinka hän voisi ajatella, että hän olisi tuo yksi? Mutta

Jumala ei tahdo yhdenkään ihmisen kuolemaa, vaan Hän tahtoo kaikkia pelastaa. Ihmisen täytyy rikkoa liitto synnin kanssa ja olla niinkuin se, joka on synnille kuollut, mutta joka elää Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa. Kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja siitä saa uskova ottaa armoa armon lisäksi. Usein kuuluu Raamatussa Jumalan armonsana: »Tulkaa Minun tyköni!» Armoistuimen edessä pyytääkristitty aina olla, ja armon ruhtinaalta hän saa aina apua.

JOULUKUUN 27 P:NÄ.

Apostoli sanoo: »Minä tunnen Hänet, johon uskon» (2 Tim. 1: 12).

Monta uskontoa on syntynyt ihmiskunnassa. Mutta kristinusko eroaa kaikista muista sen kautta, että Jumalan ainokainen Poika tuli tänne maailmaan, jotta Hän antaisi meille tiedon siitä Isästä, josta kaikki on tullut ja johon kaikki aikanaan on palajava. Tunteen ja mielikuvituksen avulla pyytävät pakanakansat kaunistaa uskontojaan, mutta näiltä uskonnoilta puuttuu todellisuuden perustus, ja ne horjuvat arvelujen ja tarujen löyhillä perusteilla. Mutta kristinusko on ylhäältä syntyisin. Se on syntynyt sen kautta, että Hän, joka alussa oli Jumalan tykönä ja joka oli Jumala, itse tuli maailmaan ja ilmoitti meille, mitä Hän oli Isän tykönä nähnyt. Jeesus on yhtä Isän kanssa. Joka näki Hänet, näki Isänkin (Joh. 14: 9). Herran apostoli sanoo: »Me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa» (2 Piet. 1: 16). Ylimaailmainen todellisuus, jonka profeetat Hengen ilmoituksesta olivat nähneet ja jonka piirissä Jeesus Kristus on elänyt, on kristinuskon perustuksena. Korkein todellisuus on kannattamassa sen ilmoituksia ja sen elämää.

Ei Raamattu tiedä mitään niistä haaveiluista, joita useat jumaluusoppineet esittävät. On ihmeellistä, kuinka kevyt-

mielisesti nämä tärkeät asiat usein esitetään tiedemiesten piirissä. Jeesus sanoo, että Hän ilmoittaa meille, mitä Hän on Isän tykönä nähnyt. Hän on Jumalan ainokainen Poika ja Hän on Jumala, jonka kautta kaikki on luotu, eikä ilman Häntä ole mitään luotu, mikä on luotu. Hän vaeltaa maan päällä kansansa keskuudessa, tekee suuret ihmetyönsä ja puhuu kansalleen, mitä Hän on Jumalan tykönä nähnyt. Tätä Jeesuksen tointa luulee jumaluusoppinut voivansa arvostella. Niin korkealle hän asettaa itsensä. Apostolit tuntevat todella Jeesuksen. He olivat hänen seurassaan. He kuulivat Hänen puhuvan iankaikkisen elämän sanoja. Kauniisti puhuu usein jumaluusoppinut Jumalan ilmestyksen korkeudesta, mutta ei asetu nöyryydessä sen alle.

Luja on se perustus, jolle kristinusko on rakennettu, ja varma on se sana, jonka Herran apostolit ovat meille puhuneet. Apostoli sanoo vakuuttavasti tuntevansa Hänet, johon hän uskoo. Tieteilijä liikkuu usein nykyaikana suurella mielivallalla sillä alalla, jolla meillä on vahva profeetallinen sana ja Herran ja apostolien antamat ilmoitukset. Uutuutta pyytää usein jumaluusoppinut tuoda ilmi, mutta varmana pysyy se elämän sana, jonka Herra ja apostolit ovat meille antaneet.

Apostoli sanoo syystä tuntevansa Hänet, johon hän uskoo, ja niin voi sanoa kristittykin, joka on Jumalan Hengestä osalliseksi tullut. Varma on vielä tänä päivänä se sana, jonka Jumala on antanut niille, jotka Jeesuksen opetuslapsina vaeltavat ja jotka etsivät sitä, mikä ylhäällä on. Vielä antaa Jumala Pyhän Hengen todistuksen niille, jotka elävät Jumalan sanassa ja kätkevät sen. Elävässä uskossa oleva voi vieläkin sanoa: »Minä tunnen Hänet, johon uskon.»

JOULUKUUN 28 P:NÄ.

Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, jota paitsi ei kukaan ole näkevä Herraa (Hepr. 12: 14).

Kristinuskon suuri lahja ihmisille on rauha Jumalan kanssa, jonka uskova saa vanhurskauttamisen kautta, niinkuin apostoli sanoo: »Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta» (Room. 5: 1). Tämä rauha ei ole ulkonaista, kuten vapautumista riidasta ja eripuraisuudesta, vaan se on jotakin olennaista. Ihminen saa tämän rauhan kautta jotakin ylimaailman elämästä omakseen. Kristitty on onnellinen, kun hänellä on Jumalan rauha sydämessään. Apostoli sanoo: »Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa» (Fil. 4: 7). Maailmanlapsi ei tiedä mitään tästä rauhasta. Ihmisen täytyy kääntyä ja uskon kautta päästä yhteyteen Jumalan kanssa, ennenkuin Jumalan rauha voi tulla hänen sydämeensä, ja tämä rauha käy todella yli kaiken ymmärryksen. Jumala on rauhan Jumala. Kun ihminen uskossa omistaa Kristuksen, niin että Hän Pyhän Hengen kautta asuu ihmisen sydämessä, silloin on Kristus hänen rauhansa. Hänellä on Kristuksessa syntein anteeksisaaminen ja elämä ylhäältä. Synnin tuomio on poistettu, ja Jumalan Henki todistaa hänen henkensä kanssa, että hän on Jumalan lapsi. Tämä ylhäältä syntynyt ihminen elää niissä, jotka ylhäällä ovat, eikä niissä, jotka maan päällä ovat. Hän on sodassa pimeyden valtoja vastaan, mutta Jumalan Henki hallitsee hänen sydäntään ja elämäänsä. Tämä Jumalan rauha on korkea todellisuus. Ei se ole vain ajatusta eikä tunteiden vaihtelevaa mielihyvää. Kun tämä rauha hallitsee ihmisessä, ei hän voi riidassa elää, vaan hän pyrkii rauhaan kaikkien kanssa.

Onnea antaa kristinusko, sitä onnea, josta ei maailma mitään tiedä. Se puolinaisuus, mikä ylipäänsä vallitsee kristikunnassa, on syynä siihen, että niin usealta kristityltä puuttuu Jumalan

rauha. Ihminen pyytää usein jollakin tapaa olla maailman ystävä, mutta sitä ei Jumalan lapsi voi olla. Jumala tahtoo koko sydämen. Hän ei asu yhdessä pimeyden vallan kanssa.

Raamattu kehoittaa ihmistä pyytämään tätä rauhaa, joka on taivaan kallis lahja uskovalle, ja pyhitystä, jota paitsi ei kukaan voi Jumalaa nähdä. Jolla ei ole pyhitystä, hänellä ei voi olla rauhaa Jumalan kanssa, sillä Jumala on pyhä. Kun ihminen etsii Jumalaa, joutuu hän Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, joka antaa hänelle Kristuksen täyteydestä armoa armon lisäksi. Kristus pyytää saada muodon ihmisessä. Niin korkea on yhteys Kristuksen ja uskovan välillä, että uskova on jäsen Kristuksen ruumiissa. Apostoli sanoo kristityille: »Me olemme toinen toisemme jäseniä» (Ef. 4: 25). Tämän kautta tulee ihminen osalliseksi pyhityksestä, jonka kautta hän on maailmasta sisäisesti erotettu, vaikka hänen täytyy taistella sitä syntiä vastaan, joka vielä asuu hänessäkin. Suuri on tämä Jumalan armo, joka antaa uskovalle olennollisen rauhan ja pyhityksen, jonka kautta hän aina saa uusia voimia ylhäältä. Kuinka toisenlainen onkaan Jumalan lapsen elämä kuin maailmanlapsen! Ihmisolennon syvimmät tarpeet saavat tyydytyksensä tässä yhteydessä Jumalan kanssa. Näitä taivaan aarteita tulee ihmisen pyytää.

JOULUKUUN 29 P:NÄ.

Jeesus sanoo: »Kaikkia, joita Minä pidän rakkaina, niitä Minä nuhtelen ja kuritan; ole siis innokas ja tee parannus» (Ilm. 3: 19).

Raamattu sanoo, että ihmisellä on määrätty tie kuljettavana, jos hän tahtoo ylimaailman elämään sisälle päästä. Hän on synnin kautta niin turmeltunut, ettei hän ilman parannusta voi tulla autuaaksi. Ja lavea tie on olemassa, jota useimmat ihmiset kulkevat. Sillä tiellä on paljon synnin iloa nautittavana, mutta täynnä murhettakin on se tie, ja se päättyy iankaikkiseen vaivaan. Mutta elämän tie on kaita. Ahtaan portin

kautta on sinne tultava, ja itsensäkieltäminen on sillä tiellä välttämättä tarpeen. Tätä tietä kuljettaa Jumala ihmistä, sillä Hän tahtoo tehdä hänestä Jumalan lapsen, joka kuolee synnille ja elää vanhurskaudelle. Tällä tiellä kasvattaa Hän ihmistä ja opettaa häntä etsimään sitä, mikä ylhäällä on. Maailman iloa ei ole tällä tiellä nautittavana, mutta iloa Jumalassa on paljon, ja tämän tien vaeltajalle on valmistettu Jumalan tykönä »mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut eikä ihmisen sydämeen ole noussut.» Jompaakumpaa tietä ihminen vaeltaa. Ja ihmisen tulevaisuuden ratkaisee tämä maallinen elämä: vaeltaako hän kaidalla tiellä tai kulkeeko hän lavealla.

Pitkä on iankaikkisuus, kun ei sillä ensinkään loppua ole. Ja kun elämä tässä armonajassa ratkaisee ihmisen tilan tulevaisuudessa, niin luulisi jokaisen ihmisen huolella tarkkaavan, mitä tietä hän kulkee, mutta useimmat eivät sitä tee, vaan vaeltavat huolimattomina sinne, minne maallinen mieli houkuttaa. Jumala on rakkaus. Hän tahtoo johdattaa kaikki siihen suureen kotiin, jossa kaikki Jumalan lapset saavat olla taivaallisen Isän tykönä iankaikkisessa ilossa. Mutta sinne päästäkseen tulee ihmisen kuolla synnille ja elää vanhurskaudelle. Jumala on se suuri kasvattaja, joka armolla ja rakkaudella johdattaa lapsiaan elämän tietä. Mutta Hän kurittaa ja nuhtelee myös kaikkia niitä, jotka elämän tietä kulkevat, sillä taivaaseen ei ole mitään saastaista sisälle tuleva (Ilm. 21: 27).

Parannukseen tahtoo Jumala johdattaa jokaisen ihmisen, sillä ilman parannusta ei kukaan voi iankaikkiseen elämään tulla. Aina on Jumalan lapsi sodassa pimeyden valtakuntaa vastaan. Monen ahdistuksen kautta täytyy hänen Jumalan valtakuntaan tulla, mutta määrä on korkea, ja Jumalan lupaus on varma. Kaikille sanoo Herra: »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään.»

Kun katselemme ihmiselämää, niin huomaamme, että useimmat eivät vaella Jumalan kasvatuksen alaisina. Kun Jumalan täytyy nuhdella ja kurittaa ihmistä, jotta vanha ihminen kuolisi ja uusi ihminen eläisi Jumalalle, pakenevat useimmat ihmiset Jumalan kasvatusta eivätkä tahdo tehdä sitä parannusta,

joka on elämän tiellä vaeltavalle tarpeen. Synti rehoittaa maailmassa. Kaikkialla se tarjoaa nautintojaan ihmisille, ja ne, jotka tämän maailman iloja rakastavat, kulkevat iankaikkiseen kuolemaan.

Viisautta ylhäältä tulee ihmisen etsiä, ja hänen tulee valita itselleen se tie, joka vie iankaikkiseen elämään. Raamattu sanoo: »Ole innokas ja tee parannus.» Käsitä se iankaikkinen elämä, joka Jeesuksessa Kristuksessa kaikille tarjotaan! Elämän Herra johdattaa sitä ihmistä, joka pyytää Jumalan tahtoa tehdä, ja Jumalan enkelit varjelevat niitä, jotka elämän tietä kulkevat. Kolkko on se näköala, minkä maailma meille tarjoaa, sillä useimmat ihmiset vaeltavat kuoleman tietä. Jeesuksessa Kristuksessa on iankaikkinen elämä. Ei kukaan voi repiä hänen kädestään niitä, jotka Häntä rakastavat. Ystäväni, etsi Jeesusta ja pysy Hänen tykönään. Hän yksin antaa meille iankaikkisen elämän.

JOULUKUUN 30 P:NÄ.

Jeesus sanoi juutalaisille: »Kuinka voisittekaan uskoa, te, jotka otatte kunniaa toinen toiseltanne?» (Joh. 5: 44).

Kunnia kuuluu Jumalalle. Kun Jeesus syntyi, kuului taivaan enkelien kiitoslaulu: »Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ihmisille mielisuosio!» Kun Jeesus tuli maailmaan ja Jumala Hänessä valmisti iankaikkisen lunastuksen, sai Jumala korkeimman kunnian siitä. Taivaissa julistetaan Hänelle kiitosta ja ylistystä, ja maan päällä ilmoittavat Jumalan lapset hänen kunniaansa. Jumala on yli kaiken koroitettu, ja Kristus on koroitettu Ihmisen Poikana Jumalan valtaistuimelle. Taivaan korkeat olennot kunnioittavat Häntä, mutta ihminen pyytää tavallisesti kunniaa itselleen. Synti on niin turmellut hänen olentonsa, että hän pyytää saada sitä kunniaa, joka yksin Jumalalle tulee.

Ihminen on Jumalan kuvaksi luotu. Hän on Kristuksen

ihmistymisen kautta päässyt likeiseen yhteyteen Jumalan kanssa, mutta hän on synnin kautta turmeltunut ja Jumalan kirkkautta vailla. Kaikki ihmiset ovat synnin saastuttamat, ja sentähden voivat he vain Kristuksen kautta tulla osallisiksi ylimaailman kirkkaudesta. Mutta ihmisessä on taipumus etsimään kunniaa ihmisiltä. Vaikka hän on synnin turmelema, luulee hän kuitenkin voivansa omistaa sen kunnian, mikä vain Jumalalle tulee. Mutta ihmiseltä, joka luulee jotakin olevansa Jumalan edessä, puuttuu itsensätuntemista. Laodikean seurakunnan enkelille sanoo Herra: »Sinähän sanot: Olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston» (Ilm. 3: 17). Niin syvästi vaikutti syntiinlankeemus ihmiseen, että koko ihmiskunta joutui synnin valtaan. Parannuksen ja uskon kautta hän kyllä pääsee Jumalan armon osallisuuteen, mutta synnin turmeluksesta hän ei täällä maan päällä pääse vapaaksi. Ja kuitenkin on hänellä syvä taipumus ylpeyteen. Yleinen on ihmiskunnassa tuo kunnianpyyntö, jossa toinen ihminen ottaa toiselta vastaan kunniaa, vaikka hän kyllä tietää olevansa synnin turmelema. Uskonelämään kuuluu, että ihminen tuntee syntinsä, tunnustaa sen Jumalalle ja pyytää anteeksi. Totuus vaatii sitä. Raamattu sanoo: »Kuinka voisittekaan uskoa, te, jotka otatte kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee Häneltä, joka yksin on Jumala?» Kunnia kuuluu Jumalalle korkeudessa, mutta ihmiset pyytävät kunniaa toinen toiseltaan, eivätkä he tahdo etsiä sitä kunniaa, joka tulee Häneltä, joka yksin on Jumala.

Surullista on katsella ihmiskunnan nykyistä tilaa. Ihmiskiitosta kuulee kaikkialla. Niitä hyviä tekoja, joita ihmiskunnassa Jumalan avulla tehdään ja joista Jumalalle yksin tulee kunnia, kiitetään tavallisesti yksinomaan ihmiskunnan aikaansaamina. Suuri on turhan kunnian pyyntö nykyisessä ihmiskunnassa.

Uskova elää yhteydessä Jumalan kanssa. Jumalalta hän saa armoa ja voimaa kilvoitukseen syntiä vastaan. Jumalan armo on meille joka päivä uusi. Kristukselta yksin saamme voimaa

hyvän tekemiseen ja pimeyden vallan voittamiseen. »Taistele uskon jalo taistelu, tartu kiinni iankaikkiseen elämään», sanoo Raamattu (1 Tim. 6: 12). Ne, jotka kunniaa ottavat toinen toiseltaan, kulkevat sitä laveaa tietä, jolla vanha ihminen kasvaa ja turmelee itsensä. Jeesus on jättänyt meille esikuvan, ja hänen jälkiään tulee meidän noudattaa. Hän johdattaa ne, jotka kaidalla tiellä kilvoittelevat, Isän huoneeseen ylhäällä.

JOULUKUUN 31 P:NÄ.

Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi Hän: »Se on täytetty» ja kallisti päänsä ja antoi henkensä (Joh. 19: 30).

Niin sisältörikkaat ovat nämä Jeesuksen sanat, että on vaikea niitä oikein käsittää. Koko Jumalan maailmasuunnitelma on niihin kätketty. Ennenkuin Jumala loi taivaat ja maan, teki Hän maailmasuunnitelmansa Jeesuksessa Kristuksessa, ja tämä toteutuu Kristuksen toisessa tulemisessa. Kristuksessa, Kristuksen kautta ja Kristukseen on kaikki luotu. Hän oli alussa Jumalan Sanana Jumalan tykönä, kaikki on luotu Hänen kauttaan, ja Hänessä pysyy kaikki voimassa, kunnes uudet taivaat ja uusi maa luodaan.

Kun Jumala loi enkelit ja ihmiset vapaiksi olennoiksi, oli koetus välttämättä tarpeen heidän kehitykselleen. Ihminen ei kestänyt koetuksessa, vaan lankesi pimeyden ruhtinaan yllytyksestä kiusaukseen, mutta kun hän kiusattuna joutui synnin teille, valmisti Jumalan armo hänelle pelastuksen Kristuksessa. Enkelit, jotka vapaina henkiolentoina luopuivat Jumalasta, joutuivat pimeyden valtaan.

Ihmisen kehitys sai uuden käänteen, kun hän luopui Jumalasta, sillä synti tuli ihmisen luopumisen kautta maailmaan. Jollei ihminen olisi langennut syntiin, olisi hänen kehityksensä ollut toisenlainen kuin mitä se nyt on. Mutta syntiinlangenneena on hänelle kääntymys ja parannus tarpeen, ennenkuin hän voi Jumalan lapseksi tulla. Ja niin suuri on synnin turmelus, että kaikki ihmiset ovat sen kautta jossakin määrin joutu-

neet pimeyden vallan alaisiksi. Ei ole olemassa yhtään synnitöntä ihmistä maailmassa. Jeesus Kristus on ihmiseksi tulleena ainoa, joka ei synnistä mitään tietänyt. Hän oli Pyhästä Hengestä siinnyt ja neitsyt Mariasta syntynyt, sentähden Hän ei mistään synnistä tietänyt. Ja Hän sovitti synnittömänä Jumalan Karitsana ihmiskunnan synnit. Hän vaeltaa synnittömänä maan päällä ja tekee Jumalan tahdon, niin että Hän on elämän leipänä ja elämän juomana niille, jotka Jumalaa etsivät. Hän voi sanoa juutalaisille: »Kuka teistä voi näyttää Minut syypääksi syntiin?» (Joh. 8: 46). Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja hänen täyteydestään me saamme armoa armon lisäksi. Ei ole kukaan Jumalaa koskaan nähnyt, mutta ainokainen Poika on ilmoittanut Hänet meille (Joh. 1: 18).

Jeesuksessa on elämä, ja elämä on ihmisten valo. Se elämä, mikä luomakunnassa liikkuu, on katoavaa, mutta Jeesuksessa Kristuksessa on ylimaailman elämä tullut tänne maailmaan. Ja apostoli sanoo: »Me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja Hän oli täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1: 14). Kun Jeesus ristinpuulla huutaa: »Se on täytetty», niin sanoo Hän, että synti on sovitettu ja että ihmisellä on Jeesuksessa Kristuksessa pelastus kuolemasta ja pimeyden vallasta. Mutta Kristus on myöskin täyttänyt sen tehtävän, joka Hänellä Ihmisen Poikana oli maailmassa. Jumalan Poikana, joka on meille valmistanut iankaikkisen elämän itsessään, Jeesus on elämän leipä. Joka syö hänen lihansa ja juo hänen verensä, hänellä on iankaikkinen elämä, ja hänet herätetään viimeisenä päivänä.

Jeesuksessa Kristuksessa on maailman sovintotyö täytetty. Hänessä on myös se Ihmisen Poika ilmestynyt, joka yhdistää ihmisen Jumalan kanssa ja tekee meidät jumaluuden täyteydestä osallisiksi, kun uskomme Häneen. Hän tuli tänne, jotta meillä Hänessä olisi elämä, se iankaikkinen elämä, joka voittaa meissä synnin vallan ja tekee meidät Jumalan lapsiksi. Hän kastaa meidät Pyhällä Hengellä, niin että voimme Hänen kauttaan ylhäältä syntyä, sillä Hän on yhtä Isän kanssa.